

Giới thiệu Tú Lệ Giang Sơn

Tác phẩm Tú Lệ Giang Sơn, một câu chuyện ngôn tình hay của Lý Hâm, truyện kể về cao thủ Taekwondo Quân Lệ Hoa trong một lần ngắm sao băng rơi lại đúng ngay lúc tử vi chạy ngang trời, xuyên không gian về 2000 năm trước vào thời kỳ Vương Mãng đổi triều xưng đế. Bị xuyên vào linh hồn thiên kim tiểu thư Âm Lệ Hoa, có phụ thân là một phú hộ ở Hán Triều. Âm Lệ Hoa trở thành một con người hoàn toàn khác trước, có tính cách phóng khoáng, thanh vốn giải nhân, tư tưởng tiến bộ, trí tuệ hơn người. Âm Lệ Hoa cùng Lưu Tú kể vai sát cánh, nhờ sự bền bỉ, gan dạ và tài trí hơn người mà chiếm trọn trái tim Lưu Tú. Hai người từ đây, bắt đầu một đoạn truyện tình duyên được thiên cổ truyền lưu, rung động ngàn đời.

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 1: Sao Băng

Edit : hoaquynh123 Beta : Louis, Như Yên (4rum rubyandme)

I.

Đám bạn trong nhóm đã nhất trí qua điện thoại rồi, thế mà giờ lại báo là buổi tối không thể đến như đã định. Cầm di động trong tay, tôi tức đến nổi suýt chút nữa lấy vỏ ngoài di động bóp nát.

Đúng là một đám không có tính người, trước còn thể thốt hứa sẽ giữ lời, nói cái gì mà chờ thi xong, hứa đến tối nhất định cùng tôi đi xem sao băng rơi.

Vừa khéo hôm nay đài thiên văn đưa tin tối đến sẽ có mưa sao băng. Đài khí tượng cũng nói tối nay không gió, không mưa, đúng là một cơ hội xem mưa sao băng tuyệt vời. Vậy mà khi tôi cao hứng gọi điện thoại tìm người đi cùng, thì nhất loạt cả đám đó thật không có lòng mà, tất cả đều cho tôi leo cây.

Đi lòng vòng trên đường đã hai lần, tới lúc trời tối dần, ngồi trong phòng ăn của quán Mc Donalds, xuyên qua cửa kính trong suốt, tôi nhìn dòng người hối hả, ồn ã bên ngoài đến ngẩn người.

Sau khi nhìn qua một lượt đĩa hamburger cánh gà trên bàn, tôi nhanh chóng quyết định đi về nhà trọ kéo cho bằng được đưa bạn cùng phòng đi ngắm sao băng cùng.

Lúc trước vì chuyên tâm học hành, tôi cố ý chuyển ra khỏi nhà, thuê một gian phòng ở gần khu trường học. Căn nhà thuê này là gian có ba phòng chính và hai phòng phụ. Một người thuê thì rất lãng phí, vì tiết kiệm tiền sinh hoạt, tôi đã tìm một người cùng khoa tên là Du Nhuận làm bạn cùng phòng. Sau một tháng, Du Nhuận lại rủ thêm một bạn học cùng khóa nhưng không cùng khoa với chúng tôi về làm đồng nghiệp thứ ba.

Bạn kia tên Diệp Chi Thu, cô ấy có tính tình cổ quái, bình thường cũng ít nói chuyện, trên sông mũi luôn kè kè cặp kính. Cho tới tận bây giờ, tôi cũng chưa từng nhìn rõ xem mặt mũi cô nàng trông ra sao nữa. Mà cô ấy học hành rất là chăm chỉ, cả ngày nhốt mình trong phòng học bài. Nghe nói chuyên ngành chính học là khảo cổ, lại ham mê thiên văn, tính ra cô nàng mỗi thứ cũng biết kha khá.

Tuy rằng mọi người cùng ở với nhau dưới một mái nhà đã hơn bốn tháng, nhưng tôi với cô ấy cũng không coi là quá thân thiết. Bù lại, tôi rất thân với cô bạn cùng lớp Du Nhuận.

Hi hi, cười hai tiếng rồi tôi lấy tay quờ vào cái túi bên ngoài lục tìm chìa khóa để mở cửa nhà.

Cửa vừa mở, tôi chưa kịp mở miệng dụ dỗ Du Nhuận, đã chợt nghe thấy tiếng khóc vọng ra từ trong phòng khách. Lạch cạch, tôi sợ đến mức làm rơi cả chiếc túi trên tay xuống đất, chạy vội vào “Du!”

Phòng khách vẫn ngăn nắp, khắp nhà đều không thấy bất kỳ dấu hiệu nào của trộm cướp xâm nhập cả. Du Nhuận ngồi trên sofa, trên gối có một cuốn sách đang mở, trong tay thì cầm một hộp khăn giấy lớn, do đã khóc một lúc nên nước mắt nước mũi tèm lem, nghẹn ngào như là có thể tắt thở ngay lúc này luôn.

Thấy tôi vọt đến, cô nàng nhưn ánh mắt đã sưng đỏ nhìn tôi một cái, rồi lại tiện tay rút ra mấy miếng khăn giấy lau nước mũi.

“Cậu...” – Tôi hít một hơi, sợ bóng sợ gió một hồi chân tay như muốn nhũn ra. “Cậu... đừng nói với mình là cậu đang đọc ngôn tình nha?”

Cô ý thành thật gật gật đầu, nhấc quyển sách kia lên, nói với giọng mũi còn tắc “Rất hay, cậu có muốn đọc không?”

“Đọc? Đề giống bộ dạng cậu bây giờ sao?” Tôi liếc mắt nhìn lên bìa sách, không lớn, khá giống mấy quyển ngôn tình tiểu thuyết mà Du đại tiểu thư nhà ta hay đọc. Trên bìa sách đề bốn chữ khá rõ ràng: “Đọc bộ thiên hạ”.

“Cậu đổi thể loại rồi à, tự nhiên đi đọc kiếm hiệp?”. Kiếm hiệp thật ra cũng là một loại hình tiểu thuyết, chẳng qua, không biết tiểu thuyết kiếm hiệp nào lại có thể làm Du tiểu thư cảm động đến vậy thôi.

“Không, là...” – Cô nàng tiếp tục lau nước mũi. “Là ngôn tình, là loại mới xuất hiện gần đây, tiểu thuyết thanh xuân”

“Lại là kiểu tóc Mãn Châu đó? Chả lẽ nam nhân cạo trọc nửa đầu cũng tuấn mỹ sao?”

“Đẹp trai lắm!” Du Nhuận hứng khởi đứng bật lên, ánh mắt như phát ra ánh sáng “Hoàng Thái Cực thật tuấn mỹ...”

Tôi chỉ cảm thấy cả người ớn lạnh, hết như cả người vừa bị dội qua một thao nước lạnh vậy: “Hình như tất cả nam nhân họ Ái Tân Giác La đều có vẻ ngoài không bắt mắt, đặc biệt Hoàng Thái Cực, nghe nói rất vạm vỡ loại nam nhân như thế mà cũng được gọi là rất tuấn mỹ sao?”

“Soạt!” Một chiếc gối ôm hình chú ỉn hồng nhanh như chớp định ném lên đầu tôi, tôi nhanh mắt nhanh chân tránh được.

“Bạn biết gì mà nói hần không đẹp trai? Chuyện 400 năm trước liệu ai nói đúng được? Bạn còn chưa biết được Hoàng Thái Cực trông như thế nào, dựa vào đâu mà nói hần như vậy?”

Du Nhuận như bị ai đó nắm được cái đuôi mèo của mình vậy, cả người lúc đó lông tóc như dựng đứng cả lên. Cô nàng trừng cặp mắt con thỏ, từ sofa đứng lên, giường nanh vuốt về phía tôi, khí thế thật kinh người.

“Haiz!!!” Tôi từ từ lùi lại về phía sau, quả nhiên chú mèo nhỏ cũng có lúc tức giận.

“Bạn... bạn đúng là bà mẹ kế!” Du Nhuận khóc thút thít, khóe mắt lại bắt đầu ướt đầm lệ “Bạn cùng với tác giả đều giống nhau, đều là bà mẹ kế độc ác. Ôi Hoàng Thái Cực của ta, A Bộ của ta...”

“Rầm” – Phía sau lưng tôi đã chạm vào vách tường, mồ hôi lạnh dưới ót cũng toát cả ra. Không thể không nói, tôi không chạm vào loại truyện xuyên không này đúng là quyết định sáng suốt.

“Du, Du Nhuận! Cậu... ăn hamburger không? Ham nhân cá đó nha”. Tôi vội vàng nhắc tới túi đồ trên tay để lấy lòng, ánh mắt cô nàng nhẹ nhàng chớp chớp.

Chú mèo nhỏ quả nhiên ngừng động tác, không còn xù lông lên nữa. Tường đã có thể yên ổn nắm chắc thắng lợi, thì đột nhiên cô nàng đành mặt lại, kiên quyết nói “Quyết không ăn xin đồ của mẹ kế!”

Tôi xem chút nữa ngã lăn ra đất rồi.

“Két” – Cánh cửa phòng phía đông bất chợt mở ra, một đôi kính đen quen thuộc mở cửa nhẹ nhàng đi ra.

“Bạn không đi ra ngoài sao?” Tôi kinh ngạc nhìn cái bóng dáng như u linh kia đang cầm cái cốc, đi đến chỗ góc tường có bình nước lọc, lặng lẽ uống nước.

Thật là khó tin, tôi định ninh là Diệp Chi Thu không có nhà, không phải Du Nhuận ở phòng khách gào khóc thảm thiết, làm cho ai cũng không thể giữ được bình tĩnh. Sao mà ở trong hoàn cảnh, cô nàng cũng không sợ hãi mà có thể tiếp tục ở trong phòng được chứ?

“Uhm...” – Diệp Chi Thu hờ hững trả lời. “Chút nữa đi ăn tối!”

“À... mình có mua hamburger này, chúng ta cùng ăn...” – Một chữ ‘ăn’ còn chưa nói ra, chợt nghe thấy tiếng Du Nhuận phía sau khẽ nói “À, mình nghĩ là nên đi ăn lẩu...”

Diệp Chi Thu bưng cái cốc nghi ngút khói, ánh mắt cô quái sau cặp kính chợt lóe lên.

Tôi thầm kêu không ổn, toàn thân lo lắng, chỉ thấy Du Nhuận miệng đầy hamburger, quai hàm đang làm việc hết công suất, vẫn không quên thèm nhỏ dãi lộp lộp “Đã lâu rồi mình chưa ăn lẩu...”

“Món nào cậu cũng không buông tha hết à!” Mắt thấy một cái hamburger trong vòng nửa phút bị kẻ khi này còn giữ nguyên lời thề son sắt, giận dữ cự tuyệt của ăn xin, mà nay lời thề đó đã như gió cuốn mây bay, bị cô nàng nuốt vào bụng từ bao giờ rồi. Tiếp theo, tôi cố nén cảm giác muốn đem cô nàng bóp chết.

Diệp Chi Thu uống hết nước xong tự động trở về phòng. Khi mà tôi đang mải tính toán dùng ba tác lược làm sao để dụ được Du Nhuận theo mình đi ra ngoài xem mưa sao băng thì cô ấy lại từ trong phòng đi ra, trên người mặc một chiếc áo khoác lông vàng, giống như đang chuẩn bị xuất phát. Du Nhuận lau miệng, chưa hết còn liếm khóe môi, vội hỏi “Bạn đi đâu vậy?”

“Ăn tối mà!” – Cô nàng nghiêm trang trả lời. “Không phải cậu nói muốn ăn lẩu sao?”

Tôi tròn mắt há hốc mồm “Bạn ăn mặc như vậy chỉ để ra ngoài ăn lẩu?” Ăn lẩu có cần như đi bộ đường dài vậy không? Ra khỏi cổng trường tầm trăm mét cũng có tới ba quán lẩu mà.

Diệp Chi Thu đứng ở cửa chọn giày để mang, bỏ qua đôi giày da dê mới mua hôm qua, chọn một đôi giày thể thao “Không phải!” – Cô nàng khom lưng, bình thần nói “Ăn tối xong mình muốn đi leo núi”

“Leo núi?” – Đêm tối mà muốn leo núi, không phải cô ấy sợ ăn no khó tiêu đó chứ?

Diệp Chi Thu tựa hồ hiểu những lo lắng của tôi, quay đầu nở nụ cười, nhẹ giọng giải thích “Tối nay có mưa sao băng!”

Mưa sao băng? Mắt sáng lên, thế mà tôi lại quên, một trong những sở thích của Diệp Chi Thu chính là thiên văn học.

“Minh đi với cậu nhá!” Tôi vội nói.

Tôi vui mừng quá đổi vội đi theo: “Một người xem sao băng chẳng mấy thú vị, mấy ngày nay thi xong mình đang nhàn rồi đến chán chết đây, không bằng mình đi cùng cậu!”

“Ồ...” – Du Nhuận nuốt xuống miếng hamburger cuối cùng, kêu lên “Minh cũng đi nữa mà! Đợi mình với, mặc áo khoác cái đã!”

Diệp Chi Thu dựa vào tường nhìn tôi đi giày, tò mò hỏi “Cậu cũng thích ngắm sao?”

“Ha ha...” – Tôi cười ần ỉ, trước giờ nào thích ngắm sao, chỉ là phim trên tivi thường hay chiếu mấy kiểu như ngẩng đầu ngắm sao băng ước nguyện thì giấc mộng sẽ trở thành sự thật. Rồi các tình tiết linh tinh khác nữa làm tôi rất tò mò nên cũng học đòi văn vẻ muốn trải nghiệm một lần. Tôi vốn là không tin chuyện đó, chỉ là con người ta khi lâm vào tình huống bối rối, trải qua tâm trạng tuyệt vọng thì chuyện gì cũng dám thử. Mặc kệ là thật hay giả, tóm lại là cứ cầu nguyện một chút, chỉ mong tháng ba này khi có điểm thi, tôi có thể qua là được.

Nhớ lại mấy ngày trước, thậm chí bản thân còn ậm ừ khi bị mẹ kéo tới vài ngôi miếu thấp hương bái lạy, tôi khòe miệng run run tươi cười đứng lên thật xấu hổ biết bao.

Vài phút sau, Du Nhuận mặc áo khoác bông, đội mũ len và nón, choàng khăn quàng cổ, đeo găng tay, từ dáng vẻ thiếu nữ biến thành một tay gián điệp nghiêm trang bước ra khỏi cửa.

II.

Ba người chúng tôi cười nói vui vẻ chạy đến quán lẩu cách nhà trọ gần nhất, Thiên Hi Duyên, ăn uống một chút. Đến hơn chín giờ tối, mới mang theo đầy người mùi lẩu từ trong quán bước ra, đánh ợ no nê chậm chậm hướng theo ngọn núi cao nhất trong nội thành, núi Vân Đài Sơn, tập tễnh mà đi.

Từ Thiên Hi Duyên đến chân núi Vân Đài Sơn, đi taxi thì chỉ 5 phút, xe bus thì khoảng 10 phút, còn đi bộ thì chừng 25 phút. Đối với chúng tôi, ba đứa có chí muốn giảm cân thì cuối cùng nhất trí chọn cách thứ ba.

Chín giờ bốn mươi đến chân núi, đi lên tới đỉnh đã là mười giờ rưỡi. Du Nhuận mệt đến kêu ồm ồm, nói là vô cùng hối hận vì bị mắc mưu, Diệp Chi Thu từ thời điểm leo núi một câu cũng chưa nói, chỉ có thể nghe thấy tiếng cô nàng thở dốc, cũng có thể biết thể lực cô nàng so với Du Nhuận thật sự tốt hơn nhiều.

Trên đỉnh núi gió hơi lớn, có thể thấy được dự báo thời tiết cũng không đúng lắm, may mà bầu trời đêm nay không mây, tầm nhìn vô cùng tốt. Ngửa đầu nhìn lên, khảm trên nền trời là vô vàn vì tinh tú lộng lẫy, vô cùng đẹp mắt.

“Đẹp quá!” – Du Nhuận hai tay duỗi thẳng, miệng phả ra từng làn sương trắng, từng đợt, từng đợt tan vào trong gió.

Diệp Chi Thu sau khi thở hổn hển xong, thoáng đã trở lại bình thường, rồi mở ba lô lấy ra kính thiên văn, bắt đầu lắp cái giá, động tác thuần thục, chỉ trong 3 phút đã lắp xong một chiếc kính viễn vọng. Tôi ở bên cạnh nhân nhả nhìn nàng bận việc.

“Quản Lệ Hoa!” – Cô ấy dừng lại, ghé mắt nhìn về phía tôi. “Nghe nói cậu thuộc câu lạc bộ Taekwondo?”

“Đúng vậy!” Không rõ ngòm gió đêm từ phương Đông hay Tây thổi đến tấp lên mặt, làm tôi thấy ngứa ngứa.

“Vô sinh chủ lực của câu lạc bộ?”

“Tức nhiên!” Tôi vuốt lại mái tóc rối, đắc ý cười. “Minh đã mang đai đen”

Câu lạc bộ Taekwondo hơn hai trăm thành viên, đạt được đai đen tính luôn huấn luyện viên cùng trợ lý thì chỉ có chín người, mình thật đúng với danh xứng tinh anh chủ lực của câu lạc bộ mà.

Diệp Chi Thu lộ vẻ kinh ngạc: “Đai đen nhất đẳng?”

Tôi còn chưa kịp trả lời, Du Nhuận bên cạnh đã cướp lời: “Sai! Là nhị đẳng!” – Cô nàng tỏ vẻ sùng bái. “Lệ Hoa thật rất lợi hại, mình đã từng đã chứng kiến cậu ấy cho tên to con cao 1m9 một cước biến thành cún. Chắc chắc, đẹp đến gãy người, dững mãnh á!”

Diệp Chi Thu càng cố nhìn tôi kỹ hơn, cứ như tôi là người ngoài hành tinh, ánh mắt sau cặp kính lộ ra kinh ngạc cùng nghi ngờ “Cậu có thật lợi hại vậy không?”

“Haha...” – Tôi cười khan hai tiếng, tiếng cười hàm hồ.

“Á! Sao băng” – Du Nhuận đột nhiên la lên phá vỡ cuộc nói chuyện giữa tôi với Diệp Chi Thu.

“Ở đâu? Đâu nào?” – Tôi cùng Diệp Chi Thu vội vàng ngẩng đầu, chỉ thấy bầu trời đêm vẫn như trước chưa có gì thay đổi, một vệt sao băng cũng không thấy.

“Minh vừa thấy được! Minh nhìn thấy mà! Thật là sao băng, giờ nó bay đi đâu mất rồi. . .” – Du Nhuận hưng phấn kêu to.

“Thật! Đòi đen đuôi!” – Tôi ảo não vẫy tay, thật đáng tiếc, tự nhiên lại mất trắng một cơ hội được ngắm sao băng.

Diệp Chi Thu cúi đầu nhìn nhìn đi động: “À, dải thiên văn nói là rặng sáng có một lần, xem tình hình vừa này, có lẽ là lần roi đầu tiên cũng không chừng”.

Một giờ sau, những vì sao trên trời tích cực nhấp nháy.

Hai giờ trôi qua, các ông sao vẫn không biết mệt mỏi nhấp nháy liên tục.

Ba giờ sau nữa. . .

Tôi bắt đầu không rời mắt khỏi bầu trời.

Tùy tiện ngồi lên trên một tảng đá lớn, Du Nhuận liền kề bên, đầu tựa vào vai tôi, tiếng hít thở rất nhỏ cùng với từng luồng khí nóng thổi vào gáy tôi, cảm giác buồn ngủ chợt ập đến.

Khi trời đang vào tháng hai giá rét, chúng tôi lại cố thủ trên đỉnh Vân Đài Sơn gió lạnh gào thét này, từ từ chờ một trận mưa sao băng giống như trong truyền thuyết.

“Thật là gặp phải vận xui mà!” Tôi xoa xoa hai mí mắt như muốn sụp xuống, nhỏ giọng lầu bầu. “Đến mưa sao băng cũng chẳng đợi mình!”

“Lệ Hoa!” Du Nhuận háp háy cái mũi, giọng thiếu não. “Minh đói bụng quá, cậu có mang theo gì ăn không?”

Tôi thuận tay chỉ lên trán cô nàng: “Cậu là Trư Bát Giới đầu thai sao? Cả ngày không xem tiểu thuyết thì chỉ biết có ăn thôi à?”

Du Nhuận đau khổ rên rỉ một tiếng, cũng không biết là thật sự đói không hay là tại tôi đánh đau. Một trận gió thổi tới, cô nàng co rúm lại, rùng mình một cái, cười hề hề một cách đáng thương “Tốt nhất là quay về thôi, mình chờ xem sao băng nhưng có lẽ chúng đều đã đi ngủ hết rồi đó!”

Trong lòng tôi kỳ thực cũng sớm có ý định này, vừa nghe Du Nhuận nói như vậy đã ngẩng đầu dùng ánh mắt nhất trí nhìn về phía Diệp Chi Thu.

“Chi băng lần sau chúng ta. . .”

“Minh sẽ kể cho các cậu nghe một vài câu chuyện cổ về các vì sao”. Thanh âm của tôi bị Diệp Chi Thu đột nhiên lớn tiếng át đi, cô bạn chỉ lên trời sao, cười nói “Người xưa cũng rất thích ngắm sao, họ thường dùng tinh tượng để xem thiên mệnh sấm đồ. Nếu ở thời nay sẽ bị coi là ngu muội, mê tín. Nhưng vào thời xưa lại rất thịnh hành, xem nó như là một xu hướng thời thượng vô cùng thần bí gì đó”.

Tôi lấy tay che miệng, lén ngáp một cái. Nói thật ra, tôi đối với mấy thứ tinh tượng linh tinh gì đó không có hứng thú. Nhưng lời Diệp Chi Thu nói lại khiến cho Du Nhuận hứng thú, cô nàng ngồi thẳng lại nói “Minh biết Thần chiến tranh Athena, 12 cung hoàng đạo!”

“Ừ, hừm. . .” – Diệp Chi Thu bót xấu hổ hăng hăng cổ họng tiếp lời. “Cậu nói không sai. . .Chỉ là, đó là ‘Hàng ngoại nhập’, thiên văn Trung Quốc cổ đại nghiên cứu là phân chia thành ẩn tam viên, tứ tượng, nhị thập bát tú. . .”

“A, nhị thập bát tú, cái này mình cũng biết, phía nam Chu Tước, có quỷ túc, tinh tú, liêu túc, tinh túc, trương túc, dực túc, chân túc. . .”

“Ôi, cậu làm sao mà biết? Cậu cũng có nghiên cứu nhị thập bát tú sao?”

Du Nhuận đắc ý cười “Trong ‘Cuốn sách kì bí’ cũng có giải thích qua, mình rất thích các tinh tú đó!”

“Cuốn sách kì bí là cái gì?”

“Là hoạt hình! Hồi học cấp 2 mình có xem qua, đến bây giờ còn nhớ rất rõ nhá. Bộ đó có toàn những bé rất đẹp trai đó!”

Tôi đứng phía sau cách Diệp Chi Thu chừng 3m, thấy cô nàng lấy tay đỡ gọng kính, bả vai hơi run run lộ đáng vẻ bức mình. Nhìn không được, tôi xoay người cô nén đề không cất tiếng cười ha hả.

Biết sẽ như vậy mà, cô nàng Du Nhuận này, đã học nhiều vậy rồi mà biểu hiện bề ngoài chỉ là một cô nhóc hoạt bát và mê đọc truyện mà thôi. Thiên văn tinh tượng, nói đại khái là tám đời của cô nàng cũng không có khả năng hiểu rõ về nó!

Du Nhuận tỉnh như sáo, thao thao bất tuyệt, hứng khởi giảng giải về các tinh tiết trong phim cho Diệp Chi Thu nghe. Tôi tìm một gốc cây lớn, ngả lưng dựa vào thân cây, vừa giúp chắn gió lại có thể nhàn hạ giải lao. Ngay khi mí mắt vừa sụp xuống, Diệp Chi Thu rút cục kiểm chế không được bộc phát ra: “Dừng lại đã! Chúng ta đang nói về nhị thập bát tú, không bàn về mỹ nam, được chứ?”

Du Nhuận khó hiểu hỏi lại: “Tại sao? Nhị thập bát tú rõ ràng đều là mỹ nam mà. . .”

Diệp Chi Thu sắp phát điên: “Nhị thập bát tú là tinh thể, không phải là người! Thiên thể phân chia tứ phương gồm: Đông phương Thanh Long, Tây phương Bạch Hổ, Bắc phương Huyền Vũ, Nam phương Chu Tước. Dùng nhị thập bát tú đại diện là vì Đông phương có Giác, Cang, Đê, Phòng, Tâm, Vĩ, Co; Tây phương có Khuê, Lâu, Vĩ, Mão, Tắt, Chi, Sâm; Bắc phương có Đẩu, Ngưu, Nữ, Hư, Ngụy, Thất, Bích; Nam phương có Tinh, Quỷ, Liễu, Tinh, Trương, Dực, Chẩn!”

“Không sai à, nhị thập bát tú đại diện cho hai mươi tám vị soái ca, không có mâu thuẫn nhá...”

Nghe hai người, ông nói gà bà nói vịt đối thoại với nhau, tôi rốt cuộc không nhịn được, cười ha hả thành tiếng.

Thì ra về đêm náo nhiệt, kỳ thực cũng rất vui. Ba người chúng tôi trong bốn năm tháng ở chung dưới một mái nhà, lúc nào cũng có cảm giác xa lạ nào đó ngăn cách chúng tôi. Mà cái cảm giác xa lạ này, ngay tại lúc cãi nhau âm ỉ này đã biến mất, giống như có kì tích vậy.

Bầu trời đêm tĩnh mịch, đột nhiên lóe lên bởi một luồng ánh sáng chói lòa chiếu rọi. Tôi trong lúc vô tình nhìn thấy bỗng “AAA” một tiếng rõ lớn rồi mở to đôi mắt đứng lên.

“Là... sao băng!” – Tôi vui mừng vô hạn. “Mưa sao băng rốt cục cũng đến!”

Tôi hưng phấn kêu la um sùm, nhưng Diệp Chi Thu cùng Du Nhuận một bên hai người vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, tựa hồ hoàn toàn đắm chìm vào màn cãi nhau, không chút để ý đến sự biến đổi trên bầu trời.

Một ngôi! Hai ngôi... Cả bầu trời rực rỡ ánh sao. Lúc này tựa như là trên trời mưa xuống toàn sao vậy, liên tiếp từ trên trời sao băng xuống, cả bầu trời đêm yên tĩnh bỗng rực sáng.

Trong khoảng khắc đó, tôi bị kích động đến quên thở quá nửa phút, chỉ nghe thấy tiếng của Diệp Chi Thu kinh ngạc kêu lên: “A, sao rơi xuống trần, tử vi ngang trời...”

Lời của cô nàng còn chưa nói xong, tôi cảm thấy trước mắt sáng ngời, trên trời tựa như có cả đám lửa cháy bùng lên, hơi nóng đập vào mặt, làm phỏng cả hai mắt. Tôi khẽ rên lên một tiếng, lấy tay che hai mắt. Chẳng qua một cái chớp mắt, ánh sáng đột ngột biến mất, tôi dè dặt cẩn trọng trợn mắt ngẩng đầu, thấy một hố đen kỳ lạ trên bầu trời đêm vằn vện hiện ra, vô số ngôi sao chuyển động, giây lát đã bay nhanh đan lại thành một vài bức lưu tinh đồ hình.

Tôi nuốt xuống một hơi, trong lòng vừa hoảng vừa sợ, trái phải nhìn quanh, thế nhưng không tìm thấy bóng dáng Diệp Chi Thu cùng Du Nhuận đâu cả. Tôi vừa định hô to, thì trước mắt cảnh tượng đột nhiên lại phát sinh ảo ảnh lần nữa.

Quanh quần bên tai vang lên những tiếng thú dữ gầm rú, nịt mờ ẩn hiện bên trên chính là bốn bộ mặt dữ tợn của những quái thú khổng lồ!

Thanh Long vằn vện phía Đông, vuốt rồng dường như có thể xé tan vạn vật!

Bạch Hổ gầm rống ở phương Tây, chạy nhanh như sấm, tấn mãnh vô cùng!

Phía Bắc có Hắc Quy cùng Thanh Xà cuốn lấy nhau, hợp hai thành một!

Phương Nam xuất hiện một con Chu Tước sải rộng đôi cánh, mang theo lửa cháy hùng hục!

Tôi hoàn toàn bị dọa đến choáng váng, trong lòng cảm giác sợ hãi gia tăng mãnh liệt, sợ đến hai chân run bần bật, miễn cưỡng lui về phía sau.

Chân trái bị trật khớp nên phải cố chịu đựng lui từng bước, rồi bỗng phát hiện dưới chân giờ đang giẫm lên một khoảng không, phút chốc tôi bị rơi từ trên cao rơi xuống...

“A!”

Bạn đang đọc truyện *Tứ Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Xuyên Không

Chuyển ngữ : hoaquynh123 Beta : Louis, Như Yên

“A...” – Tiếng la như nghẹn lại nơi cổ họng, rõ ràng tôi đã dùng hết sức để hét lên, nhưng truyền đến bên tai lại là một thanh âm yếu ớt.

Vừa nãy có phải tôi đã nằm mơ chẳng?

Trong bóng tối, có thể nghe được rõ ràng từng nhịp tim đập mạnh và liên hồi. Tôi chậm rãi mở mắt ra quan sát, ngoài trời tối đen như mực, trong phòng bóng đêm mật mù cũng bao trùm lên tất cả.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, quả đúng là mình đang mơ!

Bởi vì khung cảnh trong giấc mơ quá đổi chân thật khiến tôi không khỏi giật mình. Chờ đến trời sáng, nhất định tôi sẽ cùng Du Nhuận tạm biệt cái giấc mơ bất quá này. Còn Diệp Chi Thu... một người bình tĩnh như Diệp Chi Thu, tự nhiên lại bị Du Nhuận chọc cho phát điên, nghĩ đến tôi lại thấy buồn cười.

Tôi lắc đầu cười, cảm thấy hơi khát nước, vì thế thuận tay sờ lên cái tủ đặt cạnh đầu giường. Chẳng ngờ sờ mãi mà không thấy, kỳ lạ, ‘Haizz!’ Tôi đứng dậy vươn tay phải ra, chỉ thấy hơi lạnh phả vào từng ngón tay, bên cạnh cũng hoàn toàn trống trơn, không hề có bất cứ vật cứng nào.

“Không phải là Du Nhuận lại mang đèn ngủ của mình đi đâu rồi chứ?” Tôi bực bội leo xuống đất.

“Ồi, lạnh quá!” – Run rẩy lần đến mép giường, khi ngón chân chạm xuống mặt đất, bỗng cảm thấy rất lạ, có cái gì đó không đúng cho lắm. “Sao chiếc giường này lại thấp như vậy?”

Tìm từ nãy giờ mà vẫn không thấy bộ quần áo nào, tôi thật không muốn bị chết công đâu, nên vội tìm chăn khoác lên người. “Sao mà nặng thế này?” – Chân quờ quạng lung tung trên nền nhà nhưng chẳng thấy dép đâu, không còn cách nào, tôi đành chạm thử bàn chân xuống đất để đứng dậy. May mắn là mặt đất không lạnh, có vẻ như được phủ một lớp nệm lót. Tôi thử lại một lần nữa, càng thêm hốt hoảng “Chẳng lẽ tôi không ngủ trong phòng mình mà ngủ tại vô quán?”

Vỗ tay lên trán, trong đầu cảm thấy trống trơn, thật giống như chiếc máy tính mới cài đặt lại vậy, cái gì cũng nghĩ không ra.

Chắc không phải trung tâm liên hoan chứ giống như lần trước tôi uống say, cả đám sư đệ sư muội đã quăng tôi vào phòng nghỉ của trung tâm Taekwondo này.

“Thật là tụi này không có tính người mà!” – Nghĩ là công tắc đèn hẳn là ở cạnh cửa, tôi thán một tiếng rồi dò dẫm tiến thêm hai bước, cũng không chờ tôi đi hết bước thứ ba, bỗng nghe thấy “Bịch” một tiếng, trán đập vào tường, đầu óc tôi quay cuồng, đau đến nỗi tôi phải ngồi phịch xuống.

“Ui... đau quá...” – Tôi ôm trán, nước mắt đã trực trào ra.

“Đừng bắt sư tỷ ta phải ra tay với mấy đứa, sẽ không có gì tốt đẹp đâu!” – Chờ đến sáng mai, tóm được lũ nhóc này rồi, nhất định tôi sẽ “lột da” từng đứa một.

Cố nhịn đau di chuyển, trong lúc đầu óc choáng váng, tôi cũng không biết mình đã đi như thế nào. Lảo đảo bước khỏi phòng, tôi bị cảnh tượng trước mắt dọa cho một trận chết khiếp.

Trăng soi, sao chiếu. Ánh trăng lạnh lẽo hắt bóng vào đình viện, trong viện có hai hòn giả sơn, bao quanh là một hồ nước nhỏ xinh, từng lớp băng mỏng ngưng tụ trên mặt hồ, ánh trăng soi trên mặt băng dường như đang phản chiếu trở lại, khiến tôi chói mắt.

Một trận gió lạnh thổi qua, trên cây cành lá xào xạc rung động, trong viện có hai cái bóng lẩn vào trời đêm, chúng cất tiếng gọi nhau, tiếng gọi xé rách màn đêm.

Tôi bị dọa đến ngã ngồi ngay trên mặt đất, sợ hãi vô cùng. Hai cái bóng kia bay lượn một vòng quanh đình viện rồi từ từ hạ xuống, lúc này tôi mới nhìn rõ, hóa ra chỉ là hai con chim hạc.

Nhưng... Vì sao nơi này lại có chim hạc? Vì sao trước mắt tôi chỉ thấy trùng trùng điệp điệp lầu gác, nhưng đều là kiến trúc cổ, thật giống như... Thật giống như mấy ngôi miếu ở ngoại thành.

Phía sau đột nhiên có tiếng bước chân rất nhỏ tiến tới gần, tôi cảnh giác quay đầu.

Một thân ảnh màu trắng từ một gian phòng nhỏ bên trong đi ra, dụi hai mắt, khi nhìn thấy tôi, vẻ sùng sốt hiện rõ trên nét mặt, dường như không dám tin vào đôi mắt mình.

Tôi há hốc mồm, rồi mới nói thảm một câu “Gặp ma rồi...”. Bóng người màu trắng kia đã vội chạy tới trước mặt, quì xuống đối diện với tôi “Tiểu thư! Sao người lại đứng đây? Người... Sao người lại quần chân vậy?”

Tôi chỉ thấy một luồng khí lạnh từ gan bàn chân thốc lên, răng tôi va vào nhau, phát ra tiếng lộp cộp “Tiểu thư?”

Trước mắt tôi giờ là một khuôn mặt trắng như tuyết, mái tóc dài rủ xuống tận gối, mặc váy dài trắng tinh, giống hệt một tiểu ma đầu, đột nhiên lại gọi tôi là “Tiểu thư?”

Cô bé này gọi tôi là “Cô cô” cũng còn được nữa là.

“Yên Chi...” – Từ xa, phía hành lang tối đen dài tít tắp kia, có một tiếng nói ôn nhu, nhẹ nhàng truyền đến “Ta nghe thấy tiếng người hét, có phải Lệ Hoa

lại xảy ra chuyện không?”

“Biểu tiểu thư!” Cô bé lo lắng ngoảnh lại. “Nhanh đến khuyên tiểu thư giúp nô tì với, người ngồi ngay đầu gió, lạnh tím tái cả mặt mày rồi kia!

“Lệ Hoa!” – Ánh sáng từ đầu chiếu tới gần, một thiếu nữ mặc áo xanh, ước chừng khoảng 15, 16 tuổi, tay cầm nệm thướt tha đi tới. Người mới đến cũng ăn mặc và trang điểm như cô bé kia, tóc mây dài quá vai, vạt váy quét đất, nhưng dung nhan của cô gái này diễm lệ hơn, nỏ trội hơn hẳn.

“Lệ Hoa...” – Cô ấy cúi người khi đến gần, thuận tay đưa tay trái ra áp vào trán tôi. Lòng bàn tay cô gái vừa chạm vào vết thương, tôi đau đớn lùi hẳn về phía sau “Lệ Hoa, muội mới hạ sốt, phải ở trên giường tịnh dưỡng cho tốt, không thể đi lung tung. Nơi này rất lạnh, để tỷ đỡ muội về phòng có được không?”

“Cô...” – Tôi kinh ngạc nhìn cô ấy, biết chắc là mình không hề quen biết cô nàng ăn mặc quái dị trước mắt này. “Mấy cô là người hay quý?”

Cô ấy ngó người ra, tay khẽ run lên, ánh nến chiếu rọi, lộ rõ vẻ ảm đạm trên khuôn mặt ấy.

Cô bé đang quì trên mặt đất kia khẽ òa lên một tiếng, hai vai run run, nước mắt lăn rơi “Sao lại như vậy? Sao có thể biến thành như vậy? Biểu tiểu thư, tiểu thư của nô tì, người... người thật đáng thương...”

“Yên Chi, cầm miệng lại!” – Thiếu nữ cau mày, vội nói “Đỡ tiểu thư nhà người về phòng, nhớ đừng để muội ấy làm ồn như lần trước, sẽ đánh thức biểu ca...”

“Là... là... nô tì không đúng”. Yên Chi rùng mình, vội đưa tay ra dịu tôi đứng dậy.

Tôi hoang mang nắm lấy tay cô bé, một cảm giác sợ hãi vô cớ chột búa vẩy, níu chặt lấy tôi. Cô bé tên “Yên Chi” này, lòng bàn tay thật ấm áp, rõ ràng đây là thân nhiệt của con người.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

“Tiểu thư, cầu xin người, mau theo nô tì trở về phòng!” Mắt Yên Chi ngấn lệ, khiến tôi không biết phải làm sao, chỉ có thể tùy cơ ứng biến. Lặng lặng đứng lên, dè dặt đi theo cô bé trở về phòng.

Ở phía sau, thiếu nữ áo xanh tay mang nệm, lặng lẽ đi theo.

Khi đã trở lại phòng, Yên Chi vội vàng đóng cửa lại, sau đó cẩn thận đốt nến cho căn phòng sáng lên. Nhờ ánh nến lấp lánh đó, tôi rốt cục cũng nhìn rõ toàn bộ gian phòng.

Trong phòng trướng rủ màn che, này là án thư, này là giường nhỏ. Tôi quay lại nhìn, thứ Yên Chi vừa châm lên rõ ràng là một chiếc đế nệm hình hạc được làm bằng ngọc, đuôi hạc uốn cong đỡ một chiếc giá tròn, ở trên có 3 chiếc chân nệm, cắm 3 cây nến trắng rất to.

Đất trời như rung chuyển, tôi nghệt thở, trái tim tôi trong khoảnh khắc ngừng đập, cứ ngẩn ngơ đứng sững ra đó “Lệ Hoa!” – Thiếu nữ áo xanh buông dài nệm đang cầm trên tay, xoay sang khẽ lay lay hai vai tôi, “Muội rốt cuộc là bị sao vậy? Xem ra bệnh ngày một trầm trọng, khiến cho người không ra người, quỷ không ra quỷ. Muội dày vò bản thân như vậy, có đáng không? Lệ Hoa! Lệ Hoa! Muội hãy nói gì đi, muội chẳng lẽ... bị bệnh đến nỗi hồ đồ rồi sao? Bệnh đến mức không nhận ra tỷ luôn sao?”

“Tôi...” – Tôi ấp úng mở miệng, nhìn gương mặt lo âu của đối phương, mặt tôi cứ nghệt ra, muốn cười mà không cười nổi. Bộ đang quay phim truyền hình sao? Hay là... Một ý nghĩ vẩn vơ bỗng nhiên hiện lên trong đầu, tôi buột miệng hỏi lại. “Giờ là triều đại nào?”

Cứ tưởng rằng cô ấy sẽ kinh ngạc, nhưng không ngờ sắc mặt cô gái càng thêm tối tăm, nàng thương cảm nhìn tôi “Muội nên quên hẳn đi, hiện thời Tân quốc hoàng đế đã bình định giang sơn, đây đã là chuyện không thể thay đổi được. Trước kia coi như hần là hoàng thân quốc thích thất thế, nhưng mà hiện nay tân hoàng đã phế đi tôn thất của tiền triều, hần giờ chẳng còn gì cả rồi. Âm gia tốt xấu gì ở Tân Dã cũng là một nhà có danh tiếng, không nói đến chuyện hai người không môn đăng hộ đối, chỉ nói... chỉ nói đến việc hần...” – Cô gái cắn môi, gắng sức nhẫn tâm, quả quyết nói “Trong lòng hần vốn không có muội, ba năm trước tỷ cậy nhờ Thác ca ca tới hỏi hần, nghe tới tên muội, hần chỉ cười nhạt mà thôi. Rồi hần đi Trường An, lúc đầu nghe thấy hần ở nhà Thái Học đốc lòng nghiên cứu ‘Kinh Thư’, về sau thì bật vô âm tín. Lệ Hoa, muội hãy nghe lời ta, hôm nay cho dù muội có vì hần mà liều mạng đến chết, hần cũng không áy náy đâu, muội có hiểu không? Muội hãy chôn chặt mối tình này, đừng hi vọng gì nữa!”

Tôi hoang mang nhìn cô ấy, những lời cô ấy nói sao tôi chẳng hiểu một chút nào! Chẳng lẽ tôi... thật sự xuyên không ư?

Nhưng lại là xuyên không đến một không gian không xác định nào đó.

Tân quốc? Là quốc gia nào chứ?

Ông trời ơi! Con biết con sai rồi! Sau này nhất định con sẽ học theo Du Nhuận, đọc thật nhiều tiểu thuyết ngôn tình, khi lên giường đi ngủ chắc chắn sẽ liêu mình mơ giấc mộng xuyên không.

Cầu xin ông thương tình để con quay về hiện thực đi thôi! Hãy xem những thứ này tất cả đều chỉ là một giấc mộng!

Vết thương trên trán sưng to, vẫn âm ỉ đau, trong lòng tôi càng thêm ngộp lạnh, rõ ràng đây là cảm giác đau, không phải tôi đang nằm mơ!

“Lệ Hoa...” – Cô ấy gọi tôi trong bí thương.

“Cô là ai?” – Tôi mở miệng hỏi “Còn ta... là ai?”

“Tiểu thư...” – Yên Chi che miệng, cổ ngấn tiếng nức nở, hai hàng nước mắt như những hạt châu không ngừng tuôn rơi.

Sắc mặt thiếu nữ trắng bệch, nàng hít sâu một hơi, nắm chặt tay tôi hơn nữa “Muội quên hết rồi sao? Thật là... Thôi được, như vậy cũng tốt! Cũng tốt...”
– Môi nàng run run, khóe mắt đầm lệ. “Ta là biểu tỳ của muội – Đặng Thiên. Muội là thiên kim tiểu thư của Âm gia – Âm Lệ Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 3: Mất Trí Nhớ

Chuyển ngữ: hoaquynh123 Beta: Như Yên (4rum.rubyandme) Thiên kim tiểu thư Âm gia Âm Lệ Hoa, người ở Tân Dã – Nam Dương, là một thiếu nữ vừa tròn mười ba tuổi.

Nhìn vào gương trang điểm, trong gương đồng rõ ràng là một gương mặt non nớt. Mặt trái xoan, lông mày dày, mắt hai mí, sống mũi cao thẳng, ngũ quan sáng sủa, được cái miệng là tuyệt nhất, đôi môi căng mọng, đường nét rõ ràng.

Mẹ tôi thường bảo “miệng rộng thì sang”. Khi tôi còn bé, bà thường khen cái miệng được di truyền từ bà này vừa đẹp lại vừa có lợi.

Thở dài ngao ngán, khuôn mặt trong gương kia, mũi, miệng tai, mắt rõ ràng là của chính mình. Nhưng không biết vì sao đây lại là bản sao nhí của tôi.

Mười ba tuổi, tính theo tuổi ta thì cũng chỉ mười bốn, nếu như ở hiện đại, độ tuổi này còn đang học năm thứ nhất trung học.

Tôi nhin không được tròn mắt, tại sao không cho tôi xuyên không lúc mười ba tuổi đi? Ít nhất có thể thoát khỏi mười năm học hành nặng nề buồn chán.

Yên Chi lặng lẽ chải tóc giúp tôi, tôi đưa mắt nhìn quanh, thoáng thấy trên trán Đặng Thiên có một chiếc xuyên hình hoa lan. Vật ấy cũng chẳng phải là vật lạ gì, vừa hay đúng lúc có ánh sáng mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào trong nhà, tia sáng thấp thoáng lướt qua, những cánh hoa kia dần sáng lên thứ ánh sáng kì lạ, tỏa ra tia lấp lánh rực rỡ.

“Là vàng ư?”

Người thời xưa thật đúng là có tiền, nhất là thiên kim đại tiểu thư như Đặng Thiên, vàng bạc đeo đầy người, chẳng cần nói cũng biết. Phải chăng tôi nên tính toán một chút, dặt sẵn trong người vài món trang sức, biết đâu ngày nào đó có thể được xuyên về hiện đại cũng nên!

Sau lưng tôi, Yên Chi che miệng cười khúc khích, bị Đặng Thiên lườm cho một cái sắc lẹm, cô bé mới ngượng ngịu cúi đầu.

“Đây là xuyên hoa” – Nàng khéo léo gỡ trang sức trên trán xuống, khẽ đặt vào tay tôi.

Chiếc xuyên hoa này mảnh như tờ, món trang sức này xem ra cũng là thứ quý giá, thả vào tay thấy nhẹ bẫng, nhìn kĩ lại tôi mới phát hiện ra đóa hoa lan này không phải được đánh từ vàng thật, mà là đồ được làm từ sắt. Nhìn bằng con mắt của người hiện đại thì tay nghề cũng không hẳn là tinh xảo, có điều trên mỗi cánh hoa của đóa hoa lan này được dát thêm một lớp vàng lá nguyên chất, lại gắn lông chim chà làm cánh lá, về rực rỡ toát ra từ nó khiến người ta phải mê mẩn.

Dắt vàng!

Bất chợt trong đầu tôi lóe lên từ này. Dường như từng nghe Diệp Chi Thu nhắc tới, nói rằng công nghệ chế tác ngọc thời cổ đại, so với công nghệ chế tác châu báu ở hiện đại chẳng khác nhau là mấy, đồ vật làm ra đều sáng đẹp như nhau.

Vậy nên, trang sức này rất đáng tiền đó!

“Ồi...” – Đặng Thiên ở bên cạnh chợt thương cảm thở dài – “Đúng là muội đã quên, quên đi tất cả”.

“Biểu tiểu thư!” – Yên Chi khẽ nhắc.

Đặng Thiên giật mình, vội ngượng ngùng lên tiếng khỏa lấp: “Ày, xem ra ta lại nói bậy rồi”.

Tôi im lặng, đưa trả xuyên hoa lại cho Đặng Thiên, thực ra nàng đâu có sai, tôi nghĩ mình không quên sạch tất cả cũng chẳng xong!

Yên Chi chải cho tóc tôi mượt lại, nhưng không dùng trăm ngọc để cài tóc như Đặng Thiên, mà chỉ dùng một sợi dây nhỏ cột suối tóc dài tới eo kia lại. Tôi soi mình trong gương, khuôn mặt non nớt trước mặt nhìn thế nào cũng chỉ là một tiểu nha đầu tầm thường, nếu so sánh hơn kém, tôi thích nét mặt của mình khi đã trưởng thành hơn, ít ra thì ở thời hiện đại sau khi trang điểm xong, trông tôi ưa nhìn hơn hình ảnh ở trong gương kia nhiều.

Dáng vẻ của tôi bây giờ... hơi có phần si ngốc.

Nhìn vào gương mặt chẳng có vẻ gì là thông minh trong gương đồng, muộn phiền len lỏi trong lòng tôi.

Chốn này không phải là nơi tôi nên ở lại, tôi nhớ nhà, nhớ cha mẹ, nhớ bạn bè, nhớ... tháng sau sắp công bố kết quả nghiên cứu.

Bỗng nhiên thấy trán mình lạnh lạnh, tôi cố lấy lại tinh thần, nhìn Đặng Thiên mỉm cười ướm chiếc xuyên hoa lên trán tôi: “Đầu muối sưng lên rồi này, lấy cái này che vết thương đi!”

“Nhưng đây là đồ của tỷ tỷ...”

“Đều là tỷ muội một nhà, còn phân biệt nữa sao?”

Trong lúc hai bên đang đưa đẩy, Yên Chi đột ngột cúi thấp người, thầm thì: “Tiểu thư, đại công tử đến!” – Giọng nói của cô bé tựa hồ như đang run rẩy.

Đặng Thiên biến sắc, dẫn Yên Chi tiến nhanh về phía cửa, tôi vốn định cùng đi với bọn họ, nhưng lại không nghĩ tới chuyện mình đã ngồi quỳ suốt một thời gian dài, hai chân giờ đây tê rần.

Khi cánh cửa bị mở ra, nửa người tôi tê dại, ngồi trên nệm ngồi mà run rẩy chực ngã nhào.

“Biểu ca!” – Giọng của Đặng Thiên nhu mì, còn có vẻ như muốn lấy lòng người ta.

Còn đang ngồi đau đầu suy tính, thì một đôi tất trắng toát đột nhiên xuất hiện trước mắt, ngẩng đầu nhìn lên, tôi bất ngờ bắt gặp một đôi mắt lạnh như băng.

Vóc dáng cao lớn, trường bào đen bó sát thân, vạt áo uốn lượn hoa văn, vẻ thâm trầm hiển hiện rất rõ trên con người ấy. Tôi hít thở, mơ hồ bị khí thế toát ra từ ánh mắt của nam nhân oai phong lẫm liệt kia chế ngự hoàn toàn.

Trực giác có được nhờ nhiều năm luyện tập Teawondo mách bảo tôi, vị công tử trẻ tuổi xem chừng chỉ khoảng hai mươi này tuyệt đối không phải là một nhân vật đơn giản.

Hắn chăm chú nhìn tôi, sau đó chậm chậm vươn tay ra “Nghe nói bệnh của muội đã đỡ hơn rồi, ta vốn không tin, nhưng hôm nay nhìn thấy muội thế này, mới thấy lời Thiên nhi nói chẳng sai chút nào.

Bàn tay to lớn của hắn cầm lấy tay tôi, nhẹ nhàng nhấc lên, hắn khẽ nâng tôi dậy, dễ dàng như đang bắt một chú gà con vậy:

“Lệ Hoa, sắc mặt muội tốt hơn nhiều rồi đấy!”

Tay hắn nóng ấm khác thường, sức nóng làm lòng bàn tay tôi toát cả mồ hôi.

Tôi vội cúi đầu, vờ như mình đang ngại ngần e lệ, nhưng trong thâm tâm, lại cảnh giác phòng bị.

Hắn là ai? Đại công tử... Tôi nên xưng hô với hắn thế nào đây?

Một bên cảm tôi đột nhiên bị nắm, rồi bị kéo lên rất mạnh, nam tử trẻ tuổi neho mắt, khiến cho ánh mắt hắn sắc lạnh, lại thêm một phần quyến rũ. Rất hiếm nam nhân có một đôi mắt đào hoa như ông ấy, còn mang đến cho người ta cảm giác uy nghiêm khó tả đến vậy, khi tôi bị động chống lại đôi mắt hắn, bỗng nhiên chợt ngẩn người.

“Không nhận ra ta, phải không? Một giọng nói dịu dàng rót vào tai tôi.

Tôi cười khan hai tiếng “Uhm... nhìn mặt cũng hơi quen...”

Nam tử sừng sốt, nhưng lập tức khôi phục như thường, cười hỏi: “Thiên nhi nói muội bệnh đến hồ đồ, không nhớ được chuyện trước kia, có đúng vậy không?”

“Có lẽ... có thể là như vậy...”

“Tốt! Quên là tốt!” Hắn đột nhiên vui vẻ trở lại.

“Được rồi, chúng ta tìm hiểu lại một chút. Lệ Hoa, muội nhớ nhé, ta là đại ca Thứ Bá của muội”.

Âm gia ở Tân Dã là một hộ giàu có, nghe nói là ruộng tốt vốn có bảy trăm khoảnh, trong nhà con cháu, môn khách cả thảy là một nghìn người.

Những thứ khác thì tôi còn mơ hồ không rõ, chứ nói đến đất đai của Âm gia, đúng thực là nhiều vô cùng. Tôi cũng không biết kiến trúc nhà ở của Tân

triều là như thế nào nhưng phần đất thuộc về Âm gia rất rộng lớn. Nhìn giống như một tòa thành nhỏ vậy. Lấy tòa nhà lớn nhất làm tâm, bốn bề có tường trúc bao phủ, ở bốn góc ngoài trúc ra còn có lầu cao hai tầng, ngay cả tòa nhà lớn đó cũng chia làm hai phần. Phần phía tây gồm nhà ở, phân thành Đại môn, Trung môn và Thính đường, tất cả nằm trên một trục đường trải dài từ nam đến bắc. Phía đông có tiền viện và hậu viện, giữa hai viện có hành lang bao quanh. Có một cái giếng nước ở tiền viện, còn ở hậu viện dựng một vọng lâu cao đến năm tầng.

Đi qua Trung môn là đến hậu đường, có phòng bếp, nhà kho, chuồng ngựa và nơi ở dành cho người hầu và nô bộc. Điểm khoa trương nhất là, nơi này còn có cả một biệt điện chứa toàn vũ khí. Những thứ vũ khí dùng trong quân doanh như đao kiếm, cung nỏ, nhị kích, tam mâu... Nhiều không kể xiết.

Cả phủ đệ của Âm gia, thoát nhìn tựa như một cung điện nhỏ.

Nhìn ngắm từng chút, từng chút một, dần dần ghi nhớ trong lòng, tôi chỉ có thể cảm khái tự an ủi mình, tốt xấu gì thì bản thân cũng coi như là có số mệnh làm tiểu thư con nhà quyền quý, may mắn không xuyên qua làm con dân nghèo khổ, nói không chừng, ở nơi có điều kiện sống khác biệt và lạc hậu hơn nhiều so với thời hiện đại này, không biết tôi còn phải khóc hết nước mắt đến thế nào nữa.

Sống ở Âm gia, ít nhất thì tôi không phải sầu muộn vì cái ăn cái mặc, chẳng cần vì ấm no mà phải lo lắng.

Tôi đang sống tại một quốc gia tên là Tân quốc, hiện thời là mười năm đầu kiến quốc của Tân triều, cuối năm thứ tư niên hiệu “Thiên Phượng”.

Ngước lên trời, ngắm nhìn bầu trời xanh thăm thẳm, từng đám mây lững lờ trôi, tôi tự cười mình, thời đại này là khoảng thời gian nào trong lịch sử Trung Hoa đây? Hay là thời đại nào cũng không phải? Tân quốc... chỉ sợ là một thời đại ở một không gian khác rồi.

Thương thay, tôi ở hiện đại cực khổ phấn đấu hơn mười năm trời, tuy rằng khó có thể nói là có tài học cao hiểu rộng, nhưng dẫu sao thì cũng tốt nghiệp đại học. Nhưng khi lưu lạc tới nơi này thì...

Cúi đầu liếc nhìn đám thẻ tre trong tay, miệng tôi méo xệch, một lần nữa khóc dở mếu dở.

Ở nơi này, đừng nói tới đại học, mà kiến thức ghép vắn dành cho trẻ tiểu học cũng chẳng dùng được.

Nơi đây không có giấy, văn tự đều được ghi lại trên thẻ tre, mà dạng chữ viết này... tôi khổ sở đoán mò, cùng lắm mới hiểu được một ít.

Khốn khổ cái thân tôi, đường đường sắp trở thành thạc sĩ, mà giờ lại là một kẻ mù chữ.

“Muội đang nghĩ gì vậy?” – Bất chợt trên đầu có tiếng hỏi.

Tôi cũng chẳng nghĩ ngợi gì, thuận miệng trả lời: “Đang nhớ nhà”

“Nhà?” – Đối phương hoang mang.

Trán tĩnh lại, tôi ngẩng đầu nhìn lên, không biết Đặng Thiên đã đến bên từ lúc nào, nàng mặc y phục màu xanh lục, từng lọn tóc mây vờn bay theo gió, quyen rũ động lòng người. Nàng cúi đầu, nỗi đau mờ phủ trong ánh mắt.

“Muội nhớ nhà làm gì?” Chính ta mới phải trở về nhà kìa.

“Sao kìa?” Tôi rướn thẳng người lên, nhất thời không hiểu được ý nàng.

“Qua mấy ngày nữa là Mồng Một Tết, ca ca ta sẽ phái người đón ta về nhà”.

Sững sờ hồi lâu, tôi mới hiểu “Mồng Một Tết” ở đây hẳn là chỉ Tết Âm Lịch.

Nếu còn ở thời hiện đại, bây giờ cũng là cuối năm rồi, sắp đón năm mới rồi đây. Đáng tiếc, bây giờ tôi lại phải từ biệt năm cũ, đón năm mới ở chốn quý quá này.

“Tỷ về nhà?” – Cuối cùng tôi cũng hiểu ra, vội nắm lấy tay nàng, hỏi ngay: “Về nhà nào kìa?”

Đặng Thiên cười khê: “Về nhà của tỷ, cuối cùng tỷ cũng chẳng thể ở lại Âm gia cả đời...”

Hai con người tròn trĩnh của tôi không ngừng chuyển động, Đặng Thiên nàng... Thật ra đang vụng trộm thích thăm người đại ca trên danh nghĩa này của tôi ư? Hèn gì mấy ngày nay, chỉ cần nơi nào có hân xuất hiện, ánh mắt nàng đều không thể tự chủ mà luôn hướng về phía ấy.

Tuần nam mỹ nữ, đúng thật là xứng đôi mà!

“Đặng... Biểu tỷ, tỷ thích đại ca của ta sao?” – Tôi quyết định đi thẳng vào vấn đề.

Đề ý đến biểu hiện của Đặng Thiên, nàng quả nhiên mặt đỏ lên, lấp bắp nói: “Muội.. Muội hồ... Nói bậy bạ gì đó”.

Thích thì nói là thích. Đâu có gì đâu! Cười cười, tôi lấy khuỷu tay huých nàng một cái: “Tỷ thích thì hãy đi thổ lộ với huynh ấy đi!” – Thâm thương trộm nhớ thì có tác dụng gì chứ?

Trong mắt nàng hiện lên một tia kinh ngạc: “Lệ Hoa, muối...”

Lẽ nào muối nói không đúng hay sao? Tôi bắt đầu lờ tịt tư tưởng và hành động của phụ nữ thế kỉ 21 ra tuyên truyền: “Tâm tư của tỷ nếu không nói ra, huynh ấy làm sao có thể biết được? Cho dù bị huynh ấy cự tuyệt, nhưng ít nhất tỷ cũng đã đấu tranh cho hạnh phúc của mình”.

“Nhưng mà... điều ấy là không thể!”

Nàng kìm nén tới mức hai vành tai đỏ ửng, nhẹ than: “Cũng giống như muối thích Lưu Tú vậy, ta và đại ca muối rồi sẽ chẳng có kết quả gì đâu”.

“Lưu Tú?” – Tôi bắt đầu thấy hiếu kì với cái tên xa lạ này: “Hắn là ai vậy? Tỷ nói là...ta thích hắn ư?”

“À không, không phải...” – Nàng tìm có lẽ sang chuyện khác – “Chuyện này...lát nữa ta sẽ đi, không kịp từ biệt biểu ca. Muối...muối nhớ thay ta chuyển lời cáo biệt tới huynh ấy”.

“Qua năm mới rồi tỷ sẽ lại đến chứ?”

Dấu sao Đặng Thiên cũng là người bạn đầu tiên của tôi từ khi tôi đến nơi này, tuy không quá thân thiết, nhưng ít ra thì nàng có thể trò chuyện với tôi.

Tôi có cảm giác, có nhiều chuyện đã xảy đến với Âm Lệ Hoa trong quá khứ, cho nên sau khi tôi thế vào vị trí của nàng, mọi người cũng không thấy lạ, trái lại còn có vẻ vui mừng nữa.

“Không chắc. Có lẽ...” – Nàng buồn bã nhắm mắt lại, gương mặt càng sầu thảm hơn – “Có lẽ...”

Xa xa dồn dập truyền đến tiếng vó ngựa, Đặng Thiên kéo tay tôi, hai chúng tôi cùng quay người nhìn sang. Trung môn rộng mở, hai con ngựa trắng từ xa chạy tới, cùng đưa song mã. Cưỡi trên con ngựa đang dẫn đầu là một thiếu niên mặc thường phục, đám hộ vệ theo sát phía sau, không rời nửa bước. Đoàn người thẳng qua Trung môn, rồi rẽ trái, thoáng chốc đã khuất dạng.

Tôi nheo mắt, quan sát một lúc, rồi tò mò hỏi: “Bọn họ là ai?”

Người có thể tự ý phi ngựa trong Âm gia, hẳn không phải là hạng tầm thường.

“Đó là đệ đệ của muội, Hưng nhi và Tụ nhi”. Đặng Thiên thu hồi ánh mắt, lo lắng nhìn tôi, “Lệ Hoa, tỷ thực không yên lòng, bệnh của muội...”

“Vậy tỷ gả cho đại ca của muội đi, làm tẩu tẩu của muội, chăm sóc muội cả đời, chẳng phải sẽ vẹn cả đôi đường ư? Cười hi hi, tôi trêu nàng.

Hai má nóng bừng, nàng cười, không giấu được vẻ xấu hổ: “Lệ Hoa, muội quên rồi sao, muội đã có đại tẩu”.

Gió cuốn đi đám tuyết chưa kịp đóng băng trên mặt đất, mang lại cảm giác lạnh thấu xương. Ngẩng nhìn về mặt sấu muộn cùng mắt mát của thiếu nữ xinh đẹp trước mắt, không rõ vì sao, tim tôi thất lại.

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 4: Tế Tổ

Edit & Beta : Minh Nguyệt

Mồng một tết, còn gọi là nguyên đán, chính đán, sóc đán, chính sóc, chính triệu, nguyên hội... Muôn hình muôn vẻ cách gọi khác nhau từ miệng người nói, khiến cho tôi nhất thời có chút chậm tiêu.

Đêm giao thừa hôm đó, sắc trời vừa mới nhá nhem, tôi mới đến đã may mắn được chứng kiến hàng loạt các nghi lễ đón mừng năm mới.

Vốn dĩ bản gốc của ‘tôi’ yếu ớt lại dễ bị nhiễm lạnh, Yên Chi phụng mệnh ở trong phòng hầu tôi đi nghỉ ngơi cho sớm, nhưng mà tôi vừa nghe thấy bên ngoài cửa sổ truyền vào tiếng chiêng trống nổi lên rung trời, làm sao chịu đựng được.

Yên Chi là một nô tì, tôi nói đi về đằng đông nàng không dám đi về đằng tây, vì thể xộc thẳng ra cửa, xem náo nhiệt một hồi.

Điều múa dân gian này, lúc đầu cho tôi cảm giác tương tự như điệu nhảy trừ tà ma của thổ dân Châu Phi, ấn tượng sâu sắc nhất chính là phóng sự truyền hình trên TV thường trình chiếu, một đám người da đen tay nâng trường thương vây quanh đồng lửa trại giật giật giống như động kinh.

Không thể không thừa nhận, trong giây phút chứng kiến một màn tương tự thì tâm tình của tôi kích động và rung động vạn phần, bởi vì mặc dù mới tới

đây không lâu, nhưng mọi người ở đây đều cho tôi cảm giác là người có học, nho nhã lễ độ, làm việc lúc nào cũng có vẻ lãnh đạm. Thật khó tin những người thường ngày nhả nhện như vậy lại có thể nhảy giật giật điệu múa trừ tà ma như động kinh thể kia.

Trong lòng tôi vô cùng tò mò, gặp điều gì khó hiểu, nếu không biết được sẽ thấy không yên, huống chi tôi đang đóng vai người ‘mất trí nhớ’, liền vin vào cơ đã quên hết mọi chuyện hỏi Yên Chi lung tung mọi thứ.

Chuyện nàng ta nói cũng rất lung tung, tôi hỏi cả buổi, mới hiểu rõ được đại khái.

Đây là một loại múa dân gian, là phong tục cử hành các nghi lễ đón năm mới trong đêm giao thừa (đêm cuối cùng của năm cũ theo âm lịch) ở nơi này, làm như vậy để trừ ma đuổi bệnh.

Theo thân hình chiều cao phán đoán, những người nhảy múa đều là những đứa trẻ, người dẫn đầu đội múa mặc áo màu đen tuyền, quần dài màu đỏ thẫm, trên đầu đeo mặt nạ, dữ tợn đáng sợ. Tôi vội vàng nhìn thoáng, ánh lửa chiếu rọi, trên mặt nạ có bốn con mắt tròn chùng màu vàng kim lấp lánh chói lọi, trong lòng không khỏi cảm thấy rùng mình, vội vàng quay mặt đi.

“Cô nương, đó là Phương Tướng...”

Người múa đầu đóng vai Phương Tướng, tôi nhìn theo hướng Yên Chi chỉ, thấy Phương Tướng hông quần da gấu, một tay cầm thương, một tay cầm khiên, mười hai đứa bé đi sau, cũng đầu đeo mặt nạ. Tôi không dám lại nhìn thẳng vào mặt nạ, chỉ thấy những đứa bé này trong tay cầm trường mâu, tiến ra bốn phương tám hướng.

Tôi thấy thú vị, bước nhảy của những đứa bé này, kỹ thuật nhảy mạnh mẽ, lộ ra vẻ đặc ý ngang bướng nguyên thủy.

Ngoại trừ mười ba đứa bé đang nhảy ở giữa sân ra, xung quanh còn có một nhóm trẻ con lớn hơn mười tuổi, đỉnh đầu buộc một chiếc khăn màu đỏ, trong tay cầm cây đuốc, dường như đồng loạt hô hét rất ồn ào: “Giáp tác thực ngạt hung, phế vị thực hồ, hùng bá thực mị, đẳng giản thực bất tường, lâm chư thực cửu, bá kỳ thực mộng, cường lương tổ minh cộng thực trách tử ký sinh, ủy tùy thực quan, thác đoạn thực cự, cùng kỳ đẳng căn cộng thực cổ...” (đoạn này mình chịu T.T)

Tôi hoàn toàn không nghe rõ, vội hỏi Yên Chi, Yên Chi nhỏ giọng nói: “Cái này nói về mười hai thần tướng...”

Tôi liền nghe vài lần, cuối cùng cũng nhớ kỹ, tổng cộng mười hai vị Giáp Tác, Phế Vị, Hùng Bá, Đẳng Giản, Lâm Chư, Bá Kỳ, Cường Lương, Tổ Minh, Ủy Tùy, Thác Đoạn, Cùng Kỳ, Đẳng Căn. Tên thần tướng chẳng những khó hiểu còn khó đọc, thời cổ đại này thật đúng là kì lạ, có rất nhiều điều cổ quái đa dạng đáng ngạc nhiên, có đôi khi cảm thấy phong tục tập quán của nơi này rất cổ điển tao nhã, có đôi khi lại cảm thấy phong cách vô cùng cổ hủ lạc hậu, khắp nơi tràn ngập thần bí và mâu thuẫn, trang phục quần áo tôi từng thấy ở trong tivi cũng dựa vào đó chứ không hơn.

Nhất thời trong lòng không khỏi có cảm giác khó chịu không rõ, đêm giao thừa, vốn là thời gian cả gia đình quây quần sum họp, năm xưa thời gian này tôi đã sống ở nhà cùng ba mẹ ăn cơm tất niên, xem chương trình gặp nhau cuối năm (cái này chém)...

Cảm thấy chán nản liền muốn kéo Yên Chi trở về phòng ngủ, đang cúi đầu muốn đi, bỗng thấy hoa mắt, một khuôn mặt dữ tợn khủng bố tiến đến trước mặt tôi. Tôi hoảng sợ, bước từng bước lùi lại phía sau, toàn thân cứng đờ, nếu không phải trên người mặc quần áo rất dày, bó chặt hai chân, có lẽ giờ phút này chân phải đã không chút do dự tung ra một cước.

“Xuy”. Tuy rằng bé không thể nghe thấy, nhưng do rất gần, cuối cùng cũng để cho tôi nghe được vài tiếng giễu cợt, đúng là một loại giọng điệu mang theo vẻ khinh thường trào phúng.

Là ai? Lại dám vô lễ đối với tôi-thiên kim cao quý của Âm gia như thế? Tôi bực mình cau chặt đôi lông mày lại, Yên Chi vội vàng đưa tay ra giữ chặt tôi lại, làm như sợ tôi quá kinh ngạc sẽ yếu ớt ngã gục xuống.

Nhìn lại thấy trên mặt nạ có bốn con mắt màu vàng kim không giống mặt nạ bình thường, đúng là mặt nạ Phương Tướng! Tay của tôi dẫu ở trong ống tay áo, năm ngón tay đã nắm thật chặt lại.

Bất kể nó là ai, dám dọa nạt người khác như vậy, nếu thật sự xuất phát từ ác ý, tôi không đánh nó như tử không xong.

Tay cầm mâu từ từ đưa lên trên mặt nạ, sau đó ngón cái cùng ngón trỏ nắm chặt cạnh mặt nạ chậm rãi đẩy lên trên, dưới mặt nạ lộ ra một gương mặt thiếu niên mặc dù còn hơi chút trẻ con, nhưng cũng có chút thanh tú.

Có điều bộ dạng cũng mới mười tuổi, một đôi mắt sắc bén lại lộ ra vẻ ngạo mạn và lạnh lùng, khuôn mặt đường nét rõ ràng, ngũ quan dường như rất quen mắt.

“Nhị công tử!” Yên Chi kinh hô một tiếng, hốt hoảng hành lễ.

Trong lòng tôi giật thót, đột nhiên nhớ ra, thiếu niên này bộ dạng ngũ quan sở dĩ nhìn thấy quen mắt, bởi vì diện mạo hắn có năm phần tương tự như tôi.

Khoé miệng hắn cong lên, lại cười lạnh ‘xuy’ một tiếng, lại đeo mặt nạ vào, nhảy qua nhảy lại bên cạnh tôi, phía sau lưng vẫn là mười hai thần tướng vui sướng hoa chân múa tay. Mọi người vây quanh, cười vang hoà theo đoàn người bọn họ trông vô cùng náo nhiệt đi về phía cửa lớn.

“Cô nương, vừa rồi Nhị công tử đặc biệt tới đây cầu phúc thay người đó.” Yên Chi nhẹ nhàng thờ ra, vui vẻ cười nói.

“Lời này có ý gì?” Cầu phúc? Tôi xem bộ dạng vừa rồi của hắn chính là cố ý dọa người, giống một đứa trẻ thích đùa dai trêu chọc người khác.

“Phương Tướng là thần tướng vốn phụ trách đuổi các bệnh dịch lên lút đi, cô nương bị bệnh đã lâu, hôm nay Nhị công tử đóng giả Phương Tướng, cố ý đến nhảy nhót trước mặt cô nương, trừ tà đuổi bệnh... Như thế rất tốt, vừa rồi mọi người đem uế dịch đuổi ra khỏi cửa, bệnh của cô nương có lẽ sẽ lập tức tốt lên...”

Những lời nói mê tín quỷ thần này, khiến cho tôi nghĩ tới Vu Y, vì thế cười mĩa hai tiếng, nói qua loa: “Đúng vậy a, Đúng vậy a, lập tức sẽ thấy khá hơn.”

Đêm giao thừa cứ như vậy trôi qua, khó khăn lắm mới vừa lên giường mơ mơ màng màng ngủ, chợt nghe thấy bên ngoài phòng vang lên tiếng đi đùng ầm ỹ, khiến tôi bừng tỉnh cơn mơ.

Mùng một tết, cũng chính là sáng sớm Nguyên nhất theo như bọn họ gọi, tiếng gà gáy vang trời cùng tiếng pháo nổ kinh thiên khiến tôi từ trên giường bò xuống.

Đến khi tôi chải tóc xong, cực kỳ hứng thú chạy ra ngoài xem, mới biết được bên ngoài thực sự không phải đang đốt pháo.

Một đám người vây quanh đồng lửa trước bậc thềm ném từng đoạn từng đoạn ống trúc được cắt gọt cẩn thận, vừa ném vừa cười hi hi hơ: “Tích sơn tảo ác quỷ pháo bảo bình an” (*Ném pháo đuổi quỷ bảo vệ bình an*). Ống trúc một khi bị nướng cháy, liền lập tức phát ra tiếng bốp bốp bốp giống như tiếng pháo.

Đây quả đúng là được mở rộng tầm mắt, hoá ra cho dù không có thuốc nổ làm thành pháo đốt, người xưa ở thời đại này cũng có thể làm ra những điều không giống người thường.

Tôi chớp mắt, từ từ ngoác miệng cười, bỗng nhiên trên gương mặt chợt mát lạnh, đúng là một giọt nước bắn lên. Thời tiết mặc dù lạnh, nhưng trời rất quang đãng, không có một gợn mây, tự nhiên không thể nào bắt chợt có mưa phùn.

Tôi vừa sợ vừa tức xoay người sang chỗ khác, đang muốn trút giận, đầu kia có một đám nữ tử liên tục khoan thai đi tới. Đi đầu chính là một nữ tử mười bảy mười tám tuổi uyển chuyển dịu dàng, dung mạo không xuất chúng, lại phiêu phiêu như liễu hiếm thấy, đi lại thướt tha, mà nàng ta... cũng trùng hợp họ Liễu.

Nàng ta là đại tẩu Liễu Cơ của tôi, chính là vị khiến cho Đặng Thiên bởi vậy hăm mộ nữ tử nào may mắn. Tên gọi của nàng ta rất cuộc là gì tôi không tài nào biết được, dù sao ở đây phụ nữ đều có thói quen để lại sau họ của mình một cái hậu tố “Cơ”, “Thị”, “Nữ” linh tinh tự làm tên của chính mình, tên thật lại không mấy ai nhớ tới.

Tên của người xưa dùng để xưng hô vô cùng kì quái, ví dụ như tên của đại ca tôi trên danh nghĩa và tên thật cũng không giống nhau. “Thứ Bá” thực sự không phải là tên thật của anh ta, tên khai sinh của anh ta là một chữ “Thức”, Thứ Bá vốn là tên tự của anh ta.

Họ Âm tên Thức, tự Thứ Bá.

Còn nhớ lúc tôi vừa mới hiểu là chuyện gì đang diễn ra, còn ngốc nghếch hỏi Đặng Thiên, vì sao tôi không có tên tự. Nàng ta cười nói: “Đến khi người cập kê, nếu muốn có tiểu tự, bảo ca ca người mang tới là được.”

Liễu Cơ mỉm cười tiêu sái phía trước, trong tay nắm lấy một nhánh cây, vừa đi vừa vung vẩy khắp xung quanh. Phía sau nàng ta là một đám tôi tớ, nhắm mắt đi theo. Nha hoàn bên người cúi đầu, trong tay đang cầm một cái khay sơn mài hình vuông, trên hau đặt một chén nước nóng hơi có vẻ đục.

Lúc này Liễu Cơ đúng là dùng nhánh cây kia chấm nước nóng trong chén, vừa đi vừa vẩy.

Tôi khẽ nhủ thầm, tay nâng lên lại đi giọt nước đọng trên mặt, chợt nghe thấy đám người đi thẳng tới, trên đường đi đám người cười nói vui vẻ không ngừng, đúng là lấy nước nóng xối lên người làm vui.

“Tiểu cô.” Liễu Cơ nhìn tôi cười thân mật, lông mày dịu dàng ân cần.

Tôi vội vụng về trả lễ, tâm không cam lòng không tình nguyện hô lên: “Chị dâu.” Cuối cùng bổ sung thêm một câu: “Năm mới vui vẻ.”

Vốn dĩ tôi rất muốn nói: “Năm mới vui vẻ, đưa tiền lì xì đây!” Lời chuẩn bị ra khỏi miệng lại sửa lại, ngàn vạn lần không dám thực sự đòi tiền lì xì của nàng ta.

Liễu Cơ hơi sững người, giây lát cười lên: “Thần sắc tiểu cô tốt hơn nhiều, nghe nói đêm hôm qua Nhị thúc trực quý cho tiểu cô...” Ý cười khẽ hiện lên trong mắt.

Tôi thấy nàng ta không có ác ý, giọng điệu ngữ khí nói chuyện giống như thực sự vui mừng cho tôi, vì thế thả lỏng tâm tình, cười nói: “Lệ Hoa khiến chị dâu phiền lòng rồi.”

Nàng ta kinh ngạc nói: “Tại sao lại nói như vậy, Tiểu cô đến đứng cạnh chị dâu nào.” Nói xong thân thiết đưa tay vẫy tôi.

Tôi thuận tay nhận lấy nhánh cây trong tay nàng ta, tò mò nói: “Đây là gì vậy?”

Liễu Cơ cứng người, cũng may cho dù nàng ta ngạc nhiên trước biểu hiện kì lạ của tôi, nhưng không tỏ vẻ khó chịu đối với tôi, trái lại khéo léo giải thích:

“Đây là canh đào.” Chi vào chén nước nóng kia: “Đây là canh đào... Dùng để khu quỷ trừ tà.”

“Canh đào?” Ghé sát vào, tôi nhảy bén ngửi được một mùi vị tươi mát tự nhiên: “Tại sao lại có vị rượu?”

“Dùng đào để nấu rượu...”

Liễu Cơ dạy tôi dùng canh đào chấm canh đào vậy như thế nào, cả buổi sáng, dường như tôi đi theo nàng ta đi khắp Âm gia các nơi các phòng từ lớn đến nhỏ vậy sạch.

Tối gần giữa trưa, trọng tâm chính của buổi tế tự cuối cùng cũng bắt đầu. Quy củ, chú ý của đại gia tộc, đương nhiên cũng lớn, Âm Thức là cháu đích tôn, địa vị ở Âm gia rõ ràng đã thành nhất gia chi chủ, cả quá trình Tế Tự này đều do anh ta dẫn đầu.

Trước khi tế diễn bắt đầu, có hai nha hoàn cầm đồ lễ không cẩn thận làm đổ đĩa quả cúng, lúc ấy Âm Thức chỉ tinh bơ nhú nhú mày, cũng không thấy anh ta tức giận phát hỏa ra sao. Tôi vốn còn thầm khen tính tình anh ta thật tốt, thật không ngờ, ngay sau đó phía sau anh ta có người đi tới thô bạo đem hai nha hoàn kia kéo xuống đánh hai mươi roi.

Nhìn thấy hai người bị bắt đi khóc kêu trời, vẻ mặt của Âm Thức vẫn thờ ơ, liên tưởng đến thanh âm khẽ run và nét mặt khiếp đảm của Yên Chi ngày ấy, tôi cuối cùng cũng hiểu được về sợ hãi của nàng ta đến từ nơi nào.

Âm Thức, một nam tử đặc biệt không thể tùy ý chọc tức.

Tuy rằng, năm nay cùng lắm anh ta cũng mới quá hai mươi.

Thực sự anh ta không phải là anh trai cùng mẹ với Âm Lệ Hoa, mẹ đẻ Âm Lệ Hoa họ Đặng, nói về vai vế chính là bà con xa của Đặng Thiên. Âm Thức mất mẹ từ nhỏ, năm Đặng Thị được gả về tuổi còn nhỏ, nhưng mà cao thấp trong Âm gia không ai dám bỏ qua sự tồn tại của trưởng tử là anh ta, cho dù sau khi Đặng thị sinh xong Âm Lệ Hoa là con gái, lại liên tiếp sinh hạ con thứ Âm Hưng, tam tử Âm Tự.

Một đứa trẻ mất đi người mẹ bảo vệ, vậy mà có thể trưởng thành vĩ đại xuất sắc như thế ở trong một đại gia tộc khổng lồ phức tạp như vậy, Âm Thức, quả nhiên không phải một kẻ vô tích sự.

Sau khi hiểu rõ những điều này, tôi luôn luôn thức thối quyết định vì muốn ngày sau được sống thoải mái, vậy cần phải, kiên quyết không đi trêu chọc Âm Thức.

Trong tiếng tuân lệnh lại luân lệnh một lần, ánh đèn của tổ tông được treo móc cao cao ở trước đường, đám đông con cháu thành kính cúi lạy dập đầu.

Mặc dù tôi cũng là hậu nhân Âm gia, lại vì là nữ tử, chỉ phải quỳ ở trước Thiên Suong phục lạy. Người quỳ phía trước tôi là Liễu Cơ, mẹ ruột Đặng Thị bởi vì thân thể bị bệnh nhẹ, đã nằm giường hơn một năm nay, cho nên vẫn chưa đến tham dự tế tự.

Cùng so sánh với thái độ đáng vóc tận tụy của Liễu Cơ, cúi lạy phục lạy của tôi có thể thực sự không có thành ý, công đường hô vang một tiếng, tôi liền giống như con gà mổ thóc hơi gục cổ xuống, ứng phó qua loa cho xong. Cũng may hôm nay trong Thiên Suong ngoại trừ tôi cùng Liễu Cơ ra, chỉ có một đám thị nữ đi theo. Các nàng lúc này chỉ dám nín thở phủ phục trên chiếu, không dám ho một tiếng, làm sao có thể để ý đại tiểu thư của các nàng đang tặc trách nhân hạ trong tế diễn?

Tế diễn nhằm chán rườm rà liên tục gần ba giờ vẫn chưa xong, liên tục cúi lạy phục lạy, mệt đến mức hai chân tôi run lên, eo lưng đau nhức, may mà bản thân tôi đã luyện tập Taekwondo nhiều năm, nếu không nói không chừng đã bất tỉnh.

Bất tỉnh...

Tôi sững sốt, bỗng nhiên bắt đầu cười trộm, tại sao sớm không nghĩ tới đây? Âm Lệ Hoa bị bệnh hơn nửa năm, thân mình suy yếu, thiếu chút nữa khó giữ được mạng nhỏ, động cái là ngất vốn nên cho người bệnh như nàng ta được hưởng quyền ưu tiên chứ?

“Bùm!” Hai mắt tôi vừa nhắm, đầu liền gục xuống.

“Cô nương!” Yên Chi là người đầu tiên phát hiện ra tình hình không ổn, nhưng nàng ta không dám lớn tiếng hô lên. Trong chốc lát Liễu Cơ nhích lại gần, liên tục không ngừng sai bảo thị nữ, ba chân bốn cẳng kéo tôi ra.

Tôi cố nhin cười, tiếp tục giả vờ hôn mê, nhưng mà hai cái đùi ma sát quả thực rất đau đớn, giống như hàng ngàn con kiến nhỏ đang cắn đốt, khó chịu vô cùng.

“Tiểu cô!” Liễu Cơ hoảng hốt bấm huyệt nhân trung của tôi.

Đau!

Ngẩng lại cũng không thể diễn trò thái quá, vì thế trong lòng tôi giả bộ đau đớn kêu lớn, run rẩy mở hai mắt.

Liễu Cơ khẽ thở ra, bởi vì vội vàng, trên trán lại lấm tấm mồ hôi, sắc mặt cũng có chút trắng bệch.

Tôi không khỏi có chút áy náy, dù sao giả bộ hôn mê như vậy, ý muốn ban đầu chỉ vì muốn được thành thoi, trốn tránh phải quỳ, không ngờ lại liên lụy

đến những người khác.

“Phu nhân, đại công tử đến.” Ngoài màn trúc có người hầu nhỏ giọng bẩm, xuyên qua khe rèm thưa, dường như có thể thấy được bên ngoài Thiên Sương có ba bốn bóng người đi tới.

Trong lòng tôi hồi hộp, lại nhìn đôi môi Liễu Cơ nhếch lên, sắc mặt trắng bệch.

Tai nghe được sương phòng hai bên trong Thiên Sương có tiếng tay áo ma sát sột soạt, chắc là một nữ thân quyến khác trong tộc đang vội vàng tránh lui. Bỗng nhiên màn trúc trước cửa được cuộn lên, không đợi màn trúc được kéo hẳn sang, một tiếng oanh động, một bàn tay vén màn lên, một thân ảnh cao to thoáng hiện lên nhảy thẳng vào cửa.

“Lệ Hoa.” Giọng nói ôn hoà, dường như không mang theo chút tình cảm.

Tôi nghe không ra Âm Thức có phải đang lo lắng cho sức khỏe của tôi hay không, trái lại, cảm thấy hôm nay anh ta nhều mày, trong ánh mắt cùng lời nói có hân ý rất sâu khế loé lên.

“Có sao không?” Anh ta ngồi xổm người xuống, nửa quỳ trên chiếu.

Tôi hơi chột dạ lắc đầu, thấp giọng nói: “Đỡ nhiều rồi, cảm ơn đại ca.”

Phải gọi một người tuổi thực tế cũng tương đương mình là ‘đại ca’, việc này ngay từ đầu đã khiến cho tôi vô cùng khó chịu. Cũng may tôi là người từ trước đến nay đều thoải mái, không để ý quá kỹ mấy loại tiểu tiết này, dù sao kết cục của việc để tâm vào những chuyện vụn vặt, sẽ chỉ làm trở ngại cho đời sống vật chất thoải mái của mình mà thôi.

Có được dân được mới là đạo sinh tồn lý tưởng!

Đây là nguyên tắc thực hành nhất quán của tôi.

Đợi cả buổi, Âm Thức không nói thêm gì nữa. Trong phòng yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng hít thở rất nhỏ, tôi đột nhiên cảm thấy loại áp lực quen thuộc này lần thứ hai xuất hiện, khiến cho ngực tôi nghẹn dại dường như rất khó chịu. Cẩn thận nâng mắt nhìn lên, lại phát hiện mặt Âm Thức không chút thay đổi ánh mắt chăm chú nhìn tôi chằm chằm.

Ánh mắt này thật đáng sợ a!

Một tiếng ‘Ông’ vang lên trong đầu, trong phút chốc, thiếu chút nữa tôi còn tưởng màn xiếc của mình đã bị anh ta nhìn thấu.

“Đại... Ca...” Lòng tôi khê hô lên.

Khoé miệng Âm Thức giật giật, ánh mắt hẹp dài hiện lên mờ ánh sáng quý dị: “Thân mình không tốt, phải nhớ nghỉ ngơi điều dưỡng cho tốt.” Tuy rằng tiếng nói trầm thấp không mang theo chút tình cảm nào, cũng đủ khiến cho tâm tôi đang kinh hoàng khê yên ổn trở lại.

Không nổi giận tại chỗ, không có nghĩa rằng anh ta không phát hiện ra?

“Yên Chi.”

“Có nô tỳ.” Giọng nữ sợ hãi từ trong góc sáng nhẹ nhàng đi ra.

“Lát nữa đi tới chỗ Âm Lộc lĩnh hai mươi roi, tính cả lần trước nguoi đỡ cho chủ không tốt ở trong đó... Ta không hi vọng nhìn thấy lần thứ ba.”

“Dạ...” Yên Chi run rẩy lui xuống dưới.

Tôi chấn động mạnh một cái, muốn nhảy dựng lên tranh luận, Âm Thức đột nhiên đưa tay đè chặt bờ vai của tôi, lực rất lớn, nặng nề đem người tôi ấn trở về chỗ cũ: “Nếu mệt rồi thì trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Ta...”

“Đây chẳng phải điều muội muội muốn sao?” Khoé miệng anh ta cong lên, thân nhiên dặn dò: “Hưng Nhi, đưa tỷ tỷ của nguoi trở về phòng.”

“Dạ.” Phía sau có một giọng nói trong treo nhưng lạnh lùng đồng ý.

Âm Thức cười như không cười liếc mắt nhìn tôi một cái, từ trên chiếu đứng dậy rời khỏi Thiên Sương. Sau khi Âm Thức xoay người, tôi mới nhìn rõ phía sau anh ta còn có một gã thiếu niên mặc áo lam đang ngồi chồm hổm.

Tôi bị một câu nói ý vị của Âm Thức khiến cho trong lòng rối loạn, không đợi phục hồi tinh thần lại, thiếu niên kia đã ngẩng mặt lên, trầm thấp nói: “Tỷ tỷ, có cần sai người chuẩn bị tiệc mềm?”

Tìm tôi đập dồn dập, lời của Âm Hưng lọt vào tai tôi nghe như thế nào cũng cảm thấy không có ý tốt: “Không... Không cần.”

Liều Cơ lệnh cho hai thị nữ tiến lên trái phải cùng đỡ, lúc này tôi mới phát hiện ra Yên Chi đã không còn ở Thiên Surong, không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Yên Chi đâu?”

Âm Hưng vốn dĩ đã đi ra cửa, lúc này nghe tôi đặt câu hỏi, không khỏi quay đầu lại liếc mắt nhìn tôi một cái.

Ảnh mắt Âm Hưng vô cùng cổ quái, lại như đang nhìn một người lạ, mang theo một cảm giác nghi hoặc kì lạ cùng tìm tòi nghiên cứu, tôi bị hắn nhìn chăm chăm khiến da đầu run lên một trận.

Ôi mẹ ơi, nhà này quả thật không tốt, nếu không tại sao từ lớn đến nhỏ, cả đám đều âm dương quái khí?

Một lần nữa mình lại được vén lên, ngoài cửa vốn dĩ còn có hai gã nam tử áo xanh đứng, nhìn thấy hai huynh đệ Âm Thúc và Âm Hưng đi ra thì vốn dĩ trên khuôn mặt đều tươi cười đón chào, nhưng mà đợi đến sau khi thấy rõ phía sau Âm Hưng còn có tôi thì tươi cười tất cả đều cứng lại trên mặt.

“Âm cô nương!” Hai người khom người chấp tay thi lễ.

Tôi đương nhiên không có khả năng nhận ra hai người này, nhất thời ngẩn ra, không biết nên tiếp lời như thế nào.

“Không cần để ý tới.” Bỗng nhiên Âm Hưng giảm tiếng nói xuống, ghé sát tai tôi thấp giọng nói: “Bọn họ chính là môn khách đại ca nhận nuôi.”

Tôi ngầm hiểu, để mặc Âm Hưng dẫn tôi quay về hậu đường, Âm Thúc và hai vị môn khách nói nhỏ với nhau, dường như hoàn toàn quên mất cô em gái là tôi này.

Mặc dù so với tôi Âm Hưng nhỏ hơn bốn tuổi, nhưng bộ dáng so với tôi lại cao hơn một chút, nói chuyện làm việc cũng đều thể hiện một người trẻ tuổi nhưng cẩn thận và ôn hoà, tôi rất tò mò vì sao nó lại luôn luôn có một loại địch ý như có như không với tôi như vậy, vì thế liên tiếp dùng khoé mắt liếc trộm nó.

“Nhìn đủ chưa?” Sau khi thu xếp đưa tôi trở về giường, Âm Hưng không đợi thị nữ lui ra đóng cửa phòng, liền tức giận nhìn tôi khinh thường: “Tuy rằng ta là đệ của ngươi, nhưng nhìn người khác như vậy, đối với một nữ tử mà nói, thật là chuyện thất lễ.”

Tôi bĩu bĩu mũi không cho là đúng, học khẩu khí của nó, nói: “Tuy rằng ta là chị ngươi, nhưng mà nam nữ thụ thụ bất thân, một mình ngươi ở lại trong phòng ta, cùng thực là chuyện thất lễ.”

Âm Hưng cười lạnh: “Tỷ tỷ quả nhiên càng ngày càng lợi hại, không phải uống phí công sức, lễ nghi nho gia học được cũng không ít.”

Tôi giận tái mặt không mở miệng, nó không đề cập tới chuyện trước kia còn may, chỉ cần nhắc tới chuyện trước kia tôi không thể nói tiếp được, nhất thời không thể đối đáp.

“Nghe đại ca nói.” Bất ngờ, nó đột nhiên nói một câu: “Lần này bệnh nặng mới khỏi, tỷ tỷ lại là trong họa có phúc, thay da đổi thịt.”

“Hà?” Tôi cười đánh trống lảng hai tiếng, chột dạ hạ mí mắt xuống “Nào có chuyện thần kỳ như vậy, thay da đổi thịt...” Dừng một chút, nhin không được tò mò hỏi: “Đệ đệ nghĩ tỷ tỷ trước kia là người như thế nào vậy?”

“Tỷ tỷ là một người vô dụng!” Không ngờ nó trả lời thoải mái như thế, dường như căn bản không cần thêm thời gian suy nghĩ: “Giống y như nương...”

Tôi giật mình ngẩng đầu, chỉ thấy Âm Hưng quy củ ngồi xổm ở dưới giường, trên khuôn mặt tuần lãng lộ ra một nét bi ai thần nhiên: “Mẫu thân thật nhất gan, khiến cho ba tỷ đệ chúng ta từ nhỏ chịu đủ mọi thiệt thòi, nếu ta chỉ có một mẫu thân vô năng đã đành, lại còn cả tỷ tỷ... Lại càng mất hết thể diện Âm gia, làm cho người khác cảm thấy ngươi chỉ là một món đồ để trêu chọc chê trách, ngốc nghếch để cho kẻ khác chê cười.”

“Ta...” Không hiểu gì cả lại bị mắng cho một trận, tôi sờ sờ cái mũi, cố gắng giả vờ âm ỉ.

“So với một người chị yếu đuối, tôi lại thích một đại ca cường hãn hơn.” Nó đứng dậy, chậm rãi đi về phía cửa: “Cho nên, nếu lúc trước ngươi thật sự bệnh chết, ta sẽ không đau khổ... không một chút nào.”

“Ngươi!” Tôi cứng lưng, vừa mới ngồi thẳng người, Âm Hưng cũng không quay đầu lại bước ra khỏi phòng.

“Người này... có phải là người không?” Tôi tức giận tung một quyền đâm vào đồng chắn chiếu: “Chị ruột của mình bệnh sắp chết, lại còn nói sẽ không đau khổ?” Tôi lắc đầu không dám tin kêu lên: “Âm Lệ Hoa a, rốt cuộc cô là ai vậy? Làm người sao cô có thể thất bại như vậy? Nhân duyên lại kém đến mức này, cô thật đúng là may mà chết đi rồi đó!”

Nghĩ lại, chẳng may Âm Lệ Hoa thật sự không chịu nổi hoàn cảnh gia đình như vậy, cho nên mới nhịn ăn mà chết, sau đó ông trời bắt tôi tới gánh vác cái thân xác này.

“Bực quá đi mất, cuối cùng là cái gì không biết...”

Đang không ngừng oán hận, bỗng nhiên ngoài cửa vang lên một giọng nam nghe vô cùng trẻ con: “Tỷ tỷ, ta tiến vào có được không?”

Tôi vội vàng im lặng, mới đầu còn tưởng rằng Âm Hưng đi rồi quay lại, nhưng cẩn thận ngẫm lại lại cảm thấy khả năng này không lớn.

“Được, mời vào.”

Cửa được mở ra nhẹ nhàng, nỏ đưa bé ước chừng tám chín tuổi, cũng cao không khác lắm so với Âm Hưng chậm chậm nhảy qua bậc thềm, hai tay bung cao một bức tranh.

“Tỷ tỷ!” Nó khẽ xoay người, xem như hành lễ.

Tôi nghi ngờ nhìn hai mắt nó: “Người là...”

“Ta là Âm Tụ.”

Âm Tụ... Con trai thứ ba của Âm gia, là em trai cùng mẹ của “Tôi” và Âm Hưng.

Cùng so sánh với Âm Hưng, Âm Tụ rõ ràng hơi gầy hơn Âm Hưng lại không có khuôn mặt cũng tương tự như tôi-diện mạo khá nhã nhặn thanh tú, Âm Tụ cũng mặt chữ Quốc, màu da hơi đen, tướng mạo không nổi bật, nhưng nhìn lần đầu cũng thấy giống như một đứa trẻ vui mừng bình thường khác.

“Có chuyện gì sao?”

Âm Tụ cúi đầu đáp: “Đại ca truyền lời, mặc dù tỷ tỷ thân mình không khoẻ ra khỏi hội trường, nhưng phải bái tổ tông. Nên bảo ta mang theo bức hoạ của tổ tông treo trong phòng Vu tỷ tỷ đến đây, tỷ tỷ nên ngày đêm tế bái dập đầu, không thể mất gốc.”

Không ngờ nó tướng mạo xấu xí, lời nói lại rất đúng mực, có nếp có tẻ, tôi không nhịn được cười nói: “Được, vậy phiền người treo lên hộ ta.”

“Dạ.”

Nó nhanh nhẹn đi đến, đem bức tranh chậm rãi trải rộng ra, treo móc trên tường. Bức hoạ kia lúc mới nhìn không có cảm nhận gì, dù sao người cổ đại nhìn trong tranh đều giống giống nhau, nhưng mà tiếp tục nhìn kỹ lại, bỗng nhiên tôi cảm thấy có cảm giác rất quen mắt.

Nhìn mặt thì không thể phân biệt được, nhưng mà nhìn tư thế động tác của người nọ rất quen mắt, giống... không thể giống hơn!

“Đợi một chút!” Tôi bỗng nhiên kêu to: “Đây... Là ai vậy?”

Tôi từ trên giường nhảy thẳng xuống đất, bước đến, Âm Tụ ngạc nhiên quay đầu lại nhìn tôi.

Tôi nhìn chăm chăm bức tranh, càng nhìn càng cảm thấy nghi ngờ, nhân vật được người xưa vẽ trong bức tranh này, tại sao lại giống bức tranh tổ gia gia được treo ở gian nhà giữa của tôi ở quê như vậy?

“Tỷ tỷ.” Âm Tụ dường như bị bộ dáng của tôi dọa sợ, nhỏ giọng giải thích: “Đây là bức hoạ của tổ tông nha!”

“Tổ tông? Ông ta... Có phải họ Quân hay không?”

“Đúng vậy, tục danh của tổ tông là Tu.”

“Quân Tu?” Tôi hú lên quái dị. Ông trời ơi, ông đang đùa kiểu gì vậy, đúng là cùng một người sao? Tôi giữ chặt lấy vạt áo của Âm Tụ, “Quân Tu tại sao lại trở thành tổ tông của Âm gia? Rõ ràng ông ta họ Quân mà!”

“Tỷ tỷ...” Âm Tụ sợ hãi, kích động nói: “Tỷ tỷ người... Tại sao người lại quên, tổ tiên của Âm gia chính là Quân Trọng công thời Xuân Thu!”

Quân Trọng!

Tôi gần như choáng váng, là một phần tử của Quân gia, so với người khác tôi đương nhiên hiểu rõ vị Quân Trọng đại nhân này là người như thế nào. Nhưng mà... Đây không phải là một thời đại không có trong lịch sử hay sao? Tại sao có thể xuất hiện một vị danh nhân lịch sử như Quân Trọng được?

Tại sao họ Âm lại có liên hệ cùng với họ Quân được?

“Tỷ tỷ thật sự không nhớ gì sao?” Âm Tụ thấy tôi sững sờ, có chút cảm thông nhìn tôi.

Tôi im lặng gật đầu: “Trong đầu rất rối loạn, đệ đệ có thể nói cho tỷ tỷ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?”

“Vâng.” Nó khẽ gật đầu, kéo tôi quỳ gối trên chiếu: “Quân Tu tổ tông của Âm gia, chính là cháu đời thứ bảy của Quân Trọng, năm đó tổ tông dời từ Tề quốc đi Sở quốc, từng làm thầy thuốc của ‘Âm áp’, người liền lập tức lấy đó làm họ, xưng là ‘Thầy thuốc Âm’. Hậu nhân liền sửa họ thành Âm thị, đây cũng là bắt nguồn của dòng tộc Âm thị chúng ta. Trải qua đời Tần Hán, Âm thị dời đến Tân Dã, ở từ đó đến giờ.”

“Như vậy... Họ Quân và họ Âm vốn là cùng một nhà?”

“Có thể nói như vậy, lão tổ tông vốn là cùng một người rồi.”

“Vậy...” Cả người tôi lạnh run, đầu óc vẫn rối loạn thành một đồng như dán keo, cảm thấy có thứ gì đó không giống với lúc trước, đáp án dần sinh động

hiện ra trước mắt. “VẬY... hiện tại đang là triều đại nào? Tân quốc... Không phải vừa rồi người mới nói là Tân Hán sao? Hoàng đế Tân quốc, hân hạ gì? Tên gọi là gì?”

Âm Tự thoáng sững sốt, vẻ mặt dần dần lộ ra vẻ khinh khinh coi thường, dè biiu nói: “Tên Vương Mãng kia có cái gì đáng gọi là hoàng đế, cùng lắm chỉ là một tên nghịch thần oán quốc!”

Vương Mãng! Vương Mãng! Vương Mãng...

Trong óc vang lên âm âm giống như bị xe lu nghiền qua, sau khi suy nghĩ hỗn loạn một lát, nháy ra bốn chữ: “Vương Mãng cái chết!”

Xấu hổ quá, đều do hồi trung học không học thuộc lòng lịch sử, nếu Diệp Chi Thu ở đây, tất nhiên có thể đem mọi góc ngách ra nói rõ ràng. Đáng thương tôi lại có kiến thức lịch sử rất nông cạn, chỉ biết rằng Vương Mãng cướp ngôi nhà Tây Hán, cái triều xưng vương.

Đây đại khái là chuyện trước sau công nguyên, cũng chính là... Chuyện xảy ra cách thời hiện đại khoảng 2000 năm!

Tôi ngất đây! Tại sao có thể như vậy? Lúc tôi tỉnh lại, đã thành cổ nhân 2000 năm trước? Ở hiện đại tôi xem như đã chết, hay vẫn còn sống?

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 5: Hiệu Buôn

Edit + Beta: MỆ TÍ Tháng 1, năm Tân Thiên Phượng thứ 5.

Năm mới những người thân thích đến chúc tết tương đối nhiều, nhất là đối với những nhà như Đặng gia ở Tân Dã này người càng đông, đến chúc mừng càng lắm. Tôi đã gặp rất nhiều người từ Đặng gia đến nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Đặng Thiên đầu.

“Tiểu... Tiểu thư...” lên tiếng là thị nữ hầu hạ mới được cử đến, Hồ Phách, nghe nói nàng là đại a hoàn trong phòng của Âm Thức.

Yên Chi đã trúng hai mươi gậy, chút nữa thì mất mạng, lúc này đang nằm trên giường hấp hối, nếu không phải tôi lên đưa thuốc điều trị cho vết thương của Yên Chi, có lẽ cô bé đó đã mất mạng vì lỗi lớn gây ra trong ngày đầu năm mới.

Cúi đầu nhìn thất lưng, tôi vận eo, liếc nhìn vào gương đồng. Mặc dù nói ngọc thụ lâm phong thì hơi quá nhưng mặc bộ quần áo này lên người tôi thấy mình cũng chẳng kém chút nào.

Nói thật, quần áo của người Hán tôi không phân biệt nổi đâu là quần áo cho nam, đâu là quần áo cho nữ. Các bộ y phục truyền thống mặc trong các dịp lễ lạt như thế này trong mắt tôi, xấu vô cùng. Tôi không thích cái kiểu quần áo dài ngoằng như khăn lau tha trên mặt đất thế này, tuy nói quần áo này khi đi sẽ tạo ra tư thế lay động, tao nhã, nhưng tôi chỉ thích cái kiểu đi thoải mái, nghênh ngang như rùa thôi. Cái kiểu đi thướt tha này chẳng hợp với cá tính của tôi tạo nào.

“Tiểu thư!” Hồ Phách cuối cùng cũng hiểu ra là tôi không nói đùa, bị dọa sợ đến nổi sắc mặt thay đổi cả, đứng chắn ở cửa, lắc đầu như trống bỏi: “Tiểu thư, người không thể ăn mặc thế này mà ra ngoài được!”

“Tại sao?”

“Xin... xin người quay đầu y phục nữ đi ạ!”

“Ta mặc nam trang là nhục nhả à?”

“Không... không phải, chỉ là...”

“Nếu không phải, thì người còn cần ta làm gì?” Tôi ngắt lời của nàng, cố ý không hiểu.

Hồ Phách quả nhiên bị tôi làm cho mờ mịt, tôi thừa dịp nàng không chú ý, lách qua người nàng, thuận tay nhấc thanh chắn mở cửa, rất nhanh vọt tới bên cửa sổ.

“Tiểu thư”

Hồ Phách kêu lên kinh ngạc, tôi một tay chống bệ cửa nương mình qua xà ngang, dễ dàng nhảy khỏi phòng ra ngoài.

Hậu viện bốn bề vắng vẻ, lúc này mấy tên đàn ông con trai đều đang uống rượu vui chơi ở tiền đường, bọn hạ nhân thì không ở phòng bếp thì cũng chạy

vật ở tiền đường. Liễu Cơ là bà chủ, không tiếp khách thì có lẽ cũng đang nghỉ trưa trong phòng.

Tôi quan sát suốt ba ngày nay, đã sớm nắm rõ quy luật, cho nên bỏ lại Hồ Phách ở đằng sau, chuẩn thẳng ra hậu viện.

Hậu viện nuôi rất nhiều gà vịt, tôi vừa tới gần, lũ gà vịt này đã kêu ầm ĩ lên, khiến cho tôi trở tay không kịp. Đúng lúc đó, cửa hông của hậu viện bị đẩy ra, cái đầu nhỏ của Âm Tụ lộ vào ngó nghiêng: “Tỷ tỷ! Ở đây!”

Nó ngoác ngoác tôi, tôi gật gật đầu, đúng lúc đó có một nhóm ở nhà bếp đi ra kiểm tra xem có việc gì xảy ra, khiến tôi phải vội vàng lách qua cửa. Âm Tụ đóng ngay cửa lại, vỗ ngực, sợ hãi nói: “Tỷ tỷ đó, tỷ thật đúng là dọa người mà, không phải đã dặn là phải lặng lẽ sao? Sao lại làm ầm ĩ như vậy...?”

Tôi buột miệng cười: “Lần sau đừng có yêu cầu như thế nữa, ... Không có cách nào cả, không hiểu sao bọn gà vịt này vừa thấy ta là mừng rỡ kêu ầm ĩ lên.”

“Sao vậy?”

“Chúng nó tranh nhau muốn vào ngồi trên mâm cơm của ta, ta làm gì có cách nào nữa?”

“Hà?” Về mặt cậu nhóc ngu ngơ trông rất buồn cười, tôi vỗ đầu nó, nó vẫn chưa có búi tóc trên đỉnh, vẫn là đầu hai chỏm, dùng dây vàng cột tóc lại, vẫn còn đáng yêu trẻ con. Tôi càng nhìn càng thấy đáng yêu, liền hôn hai ba cái lên hai má nó.

Âm Tụ há hốc miệng, lát sau, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng cả lên, lấp bắp nói: “Tỷ tỷ, sao... sao lại...”

“Tại trông dễ đáng yêu quá!” tôi cười đến nỗi mắt híp cả lại.

“Chỉ là... chỉ là... từ trước đến giờ từ tỷ ra, ngay cả nương cũng không thân... thân...”

Thật là một đứa bé đáng thương!.

“Thế đệ có thích không?” Tôi cười, hỏi lại: “Nếu đệ thích, tỷ tỷ sau này hàng ngày sẽ âu yếm đệ nhé!”

“A!” Nó lão đảo lù từng bước một, bước một..., không cẩn thận đụng phải một người phía sau.

“Ta, ta... đứng dậy không nổi.”

“Không sao”. Thật bất ngờ, người nọ không những không tức giận, ngược lại trong tiếng nói mang theo ý cười rất rõ ràng. “Các người cứ tiếp tục, tiếp tục đi...”

Tôi thu lại nụ cười, đi đến đây Âm Tụ ra, chỉ thấy một gã thiếu niên khôi ngô 16, 17 tuổi đang ngồi xổm phía sau, đầu tóc gọn gàng, quần áo sạch sẽ, nhã nhặn. Nhưng hấn lại chẳng để ý chút nào, tùy tiện ngồi xổm trên mặt đất, cười tươi rói như Siêu Sao.

Trái tim tôi đột nhiên run rẩy, đập điên cuồng như muốn nổ tung.

Cau mày, khó chịu, ngay sau đó tôi lại có cảm giác như bệnh tim của mình tái phát, suýt nữa là ngã lăn ra đất ngất xỉu. Tôi cúi đầu nhìn hấn chăm chăm, hấn cũng ngẩng đầu đối diện với tôi.

Vài giây trôi qua. Tôi đột nhiên giờ tay, có lẽ là do tôi ra tay nhanh quá, hoặc có thể hấn cố tình không né, mà hấn bị tôi bẹo mạnh.

“Cũng không có gì đặc biệt cả!” Tôi buồn bực nói, tay trái nhéo nhéo má hấn, tay phải đè trên ngực. Nhịp tim đã khôi phục lại như thường, dường như phản ứng bất thường vừa rồi chỉ là do tôi cảm giác sai thời.

“Tỷ... tỷ...” Âm Tụ xấu hổ, làm bộ muốn kéo tay tôi ra.

Tôi hoàn hồn nhìn lại, chỉ thấy tên thiếu niên kia vẫn nhếch miệng cười, nửa mặt bên phải bị tôi véo sưng đỏ cả lên, nhưng mà trông hấn giống như người ngơ chưa tỉnh, vẫn cười rạng rỡ như vậy. Có điều... cười tươi như vậy quái dị quá!

Tôi run rẩy, vội vàng rút tay lại, gác tay lên bả vai của Âm Tụ đang ngẩn ra, cười pha trò: “Haha, hôm nay thời tiết đẹp quá... Ai nha, hóa ra sau cửa này chính là chợ, đông đúc ghê. Nay nhóc, chúng ta mau đi thôi!”

Âm Tụ hơi gãy dụa, liền bị tôi kẹp chặt cổ, cố chấp tha đi. Vừa mới bước hai bước, bỗng nhiên người khựng lại, vật áo sau cổ tôi bị người phía sau túm chặt.

“Làm gì thế?” Tôi quay đầu, nghe răng trợn mắt nhìn.

Tên thiếu niên đẹp trai đứng ngay phía sau tôi, vươn bàn tay với những ngón tay thon dài, khoác lên vai tôi, mặt vẫn cười tươi như hoa.

“Buông tay ra!” Không nghĩ rằng thằng nhóc này đứng dậy lại cao như thế, ít nhất cũng so với tôi, cũng cao hơn nửa cái đầu. Kể từ lúc phát hiện hấn cao hơn mình, tôi thấy khuôn mặt tươi cười của hấn càng đáng ghét, có cảm giác rất muốn đập bẹp mặt hấn.

“Không được!” Tiếng nói của hắn rất dễ nghe, phối hợp với diện mạo của hắn, đúng là tươi mát như nước, đáng tiếc lời nói ra thì thối không ngửi được: “Trừ khi...ngươi cũng hôn nhẹ ta đi!”

Đồ lưu manh!

Thời khắc này, lòng tôi giận điên lên, mặc kệ mặt hắn có đẹp hay không, tôi hét lớn một tiếng, nâng chân, nhảy bật lên xoay người đá xoáy, chân phải nhắm ngay cái mặt hắn mà đá.

Hắn bất ngờ không phòng bị gì bị tôi đập trúng, mặt ngửa lên trời, lao đảo lúi lại hai bước, ngã vật ra đất. Thân hình hắn chạm đất phát ra một tiếng vang lớn phối hợp với tiếng kêu sợ hãi của Âm Tụ. Nó đứng nguyên tại chỗ, hai mắt nhìn đăm đăm, miệng phát ra nẩy tiếng “A...A...” vô nghĩa.

Tên thiếu niên rên rỉ một tiếng, ôm nửa mặt bên phải chặt vật bò dậy. Lúc này tôi mới nhận ra mình vừa rồi xúc động gây đại họa rồi. Đây là cửa sau của Âm gia. Tên nhóc này điệu bộ không tầm thường, chỉ sợ không phải hương thân cũng là người có vai vế. Đập hắn không quan trọng, chỉ sợ hắn phát hiện ra thân phận của tôi mới nguy hiểm. Tôi không dám tưởng tượng Âm Thức sẽ có biểu tình đáng sợ thế nào nếu biết việc này.

“Ra ngoài gặp xui rồi!” Không đợi hắn bò dậy, tôi vội kéo Âm Tụ bỏ chạy, “ba mươi sáu kế, chuồn là nhất!”

Âm Tụ kêu lên một tiếng nhỏ, đã bị tôi kéo, lao đảo chạy theo.

Chạy là môn tôi am hiểu nhất. Nhớ năm đó, toàn bộ nhóm bị huấn luyện viên quái quỷ với câu nói mỹ miều rèn luyện thể lực, mài tâm luyện trí, bắt luyện chạy cự ly dài, cự ly ngắn. Cuối cùng không ngờ lại giúp tôi ở Đại hội thể dục thể thao toàn thành phố, có thể đạt quán quân môn điền kinh cự ly 200m và 1000m nữ.

Hiện giờ, tuy rằng thân thể này yếu ớt, nhưng thể lực vẫn có, mấy ngày qua tôi cũng chịu khó vận động, cho dù tính về sự mềm dẻo hay linh hoạt đều không phải vấn đề lớn gì.

“Tỷ...” Âm Tụ thờ hồng học, “Đệ chạy...đệ chạy không nổi nữa đâu...” Nó buông tay tôi ra, hai tay chống đầu gối, thờ hỏn hà hỏn hển.

Tôi ngó nghiêng bốn phía, phát hiện ra trong lúc rối trí, chạy như điên không nhìn phương hướng, lại vòng quanh tường ngoài của Viện Đại Quyền của Âm gia, đi tiếp 50 thước nữa là trở về cửa chính của phủ Âm gia.

Tôi nhún vai, tay chân vung vẩy, nhớ lại cái đá vòng vừa rồi, hình như lực chân và eo không đủ, thiếu sự kiểm soát...Ồi nếu huấn luyện viên ma quỷ kia mà thấy thế nào cũng lại gào thét với tôi là tư thế không đúng.

“Tỷ tỷ...tỷ thật lợi hại...”

“Hừ?Thật sao?” Thấy Âm Tụ gật đầu khẳng định, lòng tôi tung bùng nở hoa, “Thế đệ có muốn học không?”

Nó chần chờ một lát: “Nhưng đại ca không cho phép, hơn nữa...đệ muốn học kiếm thuật hơn!”

Tôi trừng mắt nhìn hắn, dụ dỗ: “Chẳng lẽ đệ không tin tỷ tỷ sao?”

“Không phải...” Nó cười rất miễn cưỡng: “Chỉ là đệ thấy cầm bội kiếm khí khái nam nhi càng cao!”

“Hừ! Bội tướng bội kiếm là hay lắm sao?” Tôi tưởng tượng tới việc Âm thức, người mặc trường bào, lưng đeo trường kiếm, nho nhã cùng hiên ngang tràn đầy khí thế anh hùng, chắc chắn sẽ rất ngầu, chẳng trách tên nhóc này lại hâm mộ như vậy: “Đệ chờ xem, một ngày nào đó, khi gặp kiếm khách ta có thể dùng tay không đánh cho bọn hắn tè cả ra quần!”

“Nói cái đếch...” Âm Tụ ghen ghét nhìn tôi trân trối: “Tỷ tỷ, tỷ nói chuyện thô lỗ quá. Thực là...”

Tôi dám cược rằng, nó và Âm Lệ Hoa trước đây không hay tiếp xúc với nhau, bằng không thì con mắt nó đã rớt xuống đất từ lâu rồi. Tôi cười hi hi, một tay vươn ra khoác vai nó: “Đi, dẫn ta đi mấy cửa hàng nào!” Tay còn lại hươ hươ trước mặt nó làm bộ đe dọa: “bằng không, tỷ đây không vui, hậu quả rất nghiêm trọng đấy!”

Âm Tụ rụt rụt cổ, vội nói: “Không dám, đệ đệ tuân mệnh.”

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 6: Đặng Vũ

Edit + beta: Mẹ Tí Người Hán gọi các nơi buôn bán là “Thị”, Thành Tân Dã tuy rằng không phải là thành lớn, nhưng các cửa hàng buôn bán quả thật không thiếu. Âm Tụ gọi những khu được bao quanh bởi bốn bức tường đất là “Viên”, phía mở ra làm nơi ra vào giao dịch gọi là “Hội”, “Viên Hội” chính là một hình thức kinh doanh. Trong mắt tôi những viên như thế này thực chất là một dạng cửa hàng buôn bán.

Viên Hội nói chung khi xây dựng có tòa nhà giao dịch, nhân viên quản lý kinh doanh của viên và các nhóm. Các nhóm này bình thường đều ở trong nhà giao dịch, cho dù người mua hay người bán đều chỉ giao dịch ban ngày còn đêm thì nghỉ, có điểm giống với các chợ rau và các chợ nhỏ ở thời hiện đại.

Có một cửa hàng bán gì đó rất rực rỡ, bắt mắt. Tôi nhìn thấy bên trong có một số là đồ ăn, còn lại là quần áo, đồ trang sức. Không hiểu sao tự nhiên tôi lại có chút hưng phấn không nói lên lời, đồ đều là đồ cổ cả đấy!

Đồ cổ hai ngàn năm trước, nói như bây giờ, nếu đi đào mộ đại khái cũng chỉ thu được ít đồ vàng mã, tí tẹo tàn tích của các thứ trên. Mà hiện giờ, tôi lại có thể sờ vào những đồ vật của hai ngàn năm trước!

Khi bầu trời phía trên cửa hiệu phủ lên một màu tối xám, người bán hàng dọn hàng, tôi mới thỏa mãn rời tay.

Tôi mua được rất nhiều đồ, chỉ hận Âm Thức phát cho tôi quá ít tiền lì xì, không đủ thỏa mãn nhu cầu shopping của tôi. Khi về nhà tôi vẫn theo đường cũ mà về, không nghĩ sau cổng lại nhìn thấy tên vô si đáng ghét kia.

Chia tay Âm Tụ ở hậu viên, tôi lén lút quay về phòng, nhảy cửa sổ mà vào thì thấy Hồ Phách đang nấp sau tấm bình phong mà khóc, khóc đến nỗi đỏ hết cả mắt. Tôi thấy nàng rất sợ hãi, liền chọn từ đồng đồ tôi vác ở chợ về một cái thoa cài tóc bằng đồng nhét vào tay nàng, lại không ngờ rằng nàng cầm cái thoa khóc rống lên.

Lúc này xem chừng đã quá thời gian quy định về nhà buổi tối rồi, vì thế tôi chẳng có tiếp tục tìm hiểu chuyện của Hồ Phách mà vội vàng thay bộ quần áo ở nhà, đoan đoan chính chính ngồi trên giường, giả vờ đọc thẻ tre. Cầm đồng sách vở công kênh không đến một khắc, ngoài cửa liền truyền đến tiếng cười nói của một đàn oanh yến, Liễu Cơ kéo theo một đám người khác, đẩy cửa bước vào.

“Tiểu cô, mau nhìn xem ai đến đây!”

Tôi đứng dậy đón chào, phía sau Liễu Cơ lộ ra một thân ảnh yếu đuối, không đợi tôi cất tiếng, người đó đã nhào qua, cầm tay tôi, kêu lên: “Lệ Hoa!”

“Biểu... biểu tỷ!” Lại là Đặng Thiên!

Nhớ tháng trước, chia tay nàng, nàng vẫn còn bọc lộ biểu tình bi thương, khiến tôi nghĩ nàng sẽ không bao giờ... không bao giờ bước vào cửa Âm gia nữa.

Liễu Cơ cười nói: “Tỷ muội hai người cứ từ từ tán gẫu đi, ta gọi người chuẩn bị chút điểm tâm cho.” Nàng quả là một người thông minh, biết điều.

Tôi mời Đặng Thiên ngồi lên giường, nàng liếc mắt thấy đồng sách tôi vớt bừa trên giường, bỗng nhiên thân thể mềm mại run lên, giọng khàn khàn nói: “Muội, sao muội còn đọc cái này chứ?”

“Đọc linh tinh ấy mà!” Tôi quả thật là chỉ đọc bừa, nếu không phải vì đang giả vờ giả vịt, tôi chẳng muốn lấy cái đồng nặng trĩu đầy làm gì.

Đặng Thiên lấy một quyển, mở ra.

Trên thẻ trúc là các hàng chữ triện ngay ngắn, chúng biết tôi, chứ tôi chẳng biết chúng. Ngón tay xanh trắng của Ngọc Thiên nhẹ nhàng miết lên mặt chữ, cảm khái nói: “Bộ ‘thượng Thư’ này, muội đọc suốt ba năm, mỗi thẻ tre hằng ngày đều được muội vuốt ve tới bóng loáng cả lên...” Nàng thờ dài sâu kín, ngắt đầu nhìn tôi thương hại. “Muội cho dù quên tất cả mọi người, những vẫn không quên được hần.”

Tôi giống như mọi khi, không lên tiếng, đối với những điều đã qua không biết đó, tôi chỉ có thể lựa chọn trầm mặc để che giấu sự trống rỗng trong lòng mình.

Nàng thấy tôi không nói lời nào, một lúc lâu sau lại thờ dài nói: “Muội muốn gặp hần sao?”

Lông mày tôi nhướng lên, lòng hiếu kì trỗi dậy.

Chỉ nghe “bộp” một cái, Đặng Thiên ném thẻ tre xuống đất, nghiêm mặt nói: “Hần đã trở lại từ Trường An, hơn nữa... Đã đến Tân Dã rồi!”

“Ai cơ?” Thấy vẻ mặt đột nhiên nghiêm trang, nghiêm túc của nàng, tôi không thể không cười, nói: “Ưa nhìn lắm sao?”

Nàng sừng sốt, quả nhiên không hiểu, cũng may nàng cũng không để ý lời trêu chọc của tôi.

“Lệ Hoa! Biểu tẩu nói cho ta biết, sau khi muội khỏi bệnh, muội không nhắc tới hần nữa câu, cũng không có bất kì hành động hèn mọn nào nữa. Nhưng ta vẫn muốn xác nhận một chút, nếu muội nhìn thấy hần lần nữa, liệu có vì hần mà lại không sống nổi nữa hay không, hay lại vì hần mà đau lòng?”

“Muội...” Dựa theo các ý tứ trong lời nói của nàng, tôi như nắm được đầu mối gì đó, có vẻ “hần” này là người có lai lịch không đơn giản, trong đầu bình tĩnh, tôi nhỏ giọng, ước hỏi “Lư Tú?”

Tay Đặng Thiên rõ ràng run lên: “Ta chỉ biết muội căn bản không quên, mọi người đều nói muội thay đổi, ta vẫn không yên lòng, muội luôn quan tâm, nhớ

thương hẳn nhiều năm như vậy, chả lẽ nói quên là quên liền?”

“Luru Tú!” Tôi nhắc đi nhắc lại cái tên này. Rất tò mò nha, rốt cuộc là dạng người gì mà có thể khiến Âm tiểu muội yêu điên cuồng đến thế, cuối cùng ... còn lôi cả tôi vào nữa.

Không hiểu sao, trong lòng tôi nổi giận, hai bàn tay nắm chặt, tôi oán hận nói: “Hắn đang ở đâu?”

“Hắn đang làm khách ở nhà của ta, ca ca ta nói tới nhà muội chúc mừng năm mới, cũng đưa hắn theo cùng.”

“Hả?” Tôi nhú mày, “Chả lẽ hắn cũng đang ở đây à?” Tôi vung tay áo, đi ra ngoài.

“Lệ Hoa” Đặng Thiên luống cuống, vội vội vàng vàng kéo ống tay áo tôi, “Muội định làm gì?”

Tôi rất muốn nói là đi tản cho hắn một trận, nhưng mà chứng kiến vẻ mặt thất sắc của Đặng Thiên, tôi cố kìm lại, cười nói: “Muội không muốn làm gì hết, chỉ muốn đi gặp để làm quen thôi...” Muốn xem hắn rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Nàng kéo tay tôi, không để tôi đi: “Muội đừng đi, biểu ca thấy sẽ không vui đâu”.

Tôi thì quá hứng thú, chỉ muốn đi về phía trước, không để ý, chợt một tiếng “xoẹt” vang lên, cổ tay áo bên phải đã bị xé rách. Đặng Thiên ngây người, tôi giờ tay áo lên, nửa cười nửa không nói: “Biểu tỷ, tỷ cổ ý phải không?”

“Ta... ta không...”

Thừa dịp nàng không chú ý, tôi nhếch miệng cười, quay người, chạy vụt ra khỏi cửa.

“Lệ...”

Chạy một hồi về phía trước, đi qua chỗ bậc thang, chân tôi đạp phải tà váy tí thì ngã sấp, tôi tức đến nổi mặc kệ lễ nghi thanh lịch, hai tay xốc vấy, cứ thế mà chạy.

Lấy thành tích chạy trăm mét của tôi mà so với mấy bước chân chậm chạp của Đặng Thiên “mè neho”, nàng chẳng thể nào mà đuổi kịp. Dọc theo đường đi, thị nữ, tôi tớ thấy tôi mà choáng váng, nhìn theo không dứt, tôi chỉ làm như không thấy, lúc này trong lòng tôi chỉ còn sót lại duy nhất cái tên “Luru Tú”, câu trả lời lù lù trước mắt thế kia, tôi không thể nào bình tĩnh được.

“Phù...!” Đứng nấp sau cửa, tôi thở hồng hộc.

Người đứng canh chính là quản gia Âm Lộc, ông rất sững sốt khi thấy tôi, ngay sau đó mặt lại lộ ra vẻ ngấm ngầm đã hiểu.

“Tiểu thư!” Ông xoay người thở dài “Xin theo tiểu nhân đến bên này!”

Tôi đối với hành động của ông mà không hiểu tẹo nào. Ông không cho tôi đi vào cửa, lại vòng qua đại môn đến một chỗ khuất phía dưới cửa sổ, xuyên qua rèm che có thể thấy mờ mờ, chiếu bên trong đang có bảy tám người ngồi, ngồi ở vị trí chủ nhân phía trên cùng của bàn tiệc quả nhiên là Âm Thức.

“Tiểu thư ở trong này ngó qua một chút thì về luôn nhé, đừng làm khó tiểu nhân.”

Tôi liếc mắt nhìn ông ta, vẻ mặt chân thành của ông ta khiến tôi không khỏi nhú mày.

Có vẻ như, việc Âm Lệ Hoa thích Luru Tú ở Âm gia chẳng ai là không biết thì phải. Âm Lộc bộc lộ là đối với tôi như vậy là “nhân từ” lắm rồi, chả lẽ ông còn có thể giúp tôi, giải trừ nỗi nhớ nhung?

Ông ta cũng thật tốt bụng, nhưng mà bên trong nhiều người như vậy, lại cách xa cả mười thước thế này, chỉ thấy quần áo mọi người khác nhau, nào biết ai mới là Luru Tú?

Nấp ở cửa sổ chừng mười phút, Âm Lộc bắt đầu không ngừng giục tôi trở về, tôi làm sao mà để mình tay không trở về, dưới tình thế cấp bách, tôi vịn thành cửa sổ, leo vào.

“Tiểu thư!” Âm Lộc hạ giọng, cuống cả lên

“Bịch!” Tôi ngồi vất vèo trên thành cửa sổ, nâng tay vén rèm lên, hướng vào trong, gọi toáng lên: “Luru Tú”

Tiếng gọi vang lên, chỉ thấy bên trong mọi người đồng loạt quay đầu lại. Đáng chết, rốt cục ai mới là Luru Tú đây?

“Luru Tú” bất chấp ánh mắt giết người của Âm Thức đằng kia, tôi tiếp tục gào lên: “Người đi ra đây!”

Trên chiếu, mọi người đều tròn mắt há mồm, kinh ngạc không hiểu, cũng có người giờ tay áo lên che miệng cười trộm. Trong lúc đó, có một người mặc áo trắng, thân hình nhấp nhom, muốn xông tới đây. Tôi vội vàng mở to mắt, tiếc rằng chỉ kịp thấy hắn mặc áo trắng, dáng cao gầy thì Âm Thức đã rời bàn tiệc từ chỗ ngồi đi nhanh về phía cửa sổ.

“Tiểu thư” Âm Lộc dặm chân.

Tôi bị sát khí dày đặc trên người Âm Thức đàn áp, không để ý, trượt chân, người ngã ra ngoài, ngã bịch xuống đất. Nếu không có Âm Lộc đang đứng ở dưới đỡ lấy, tôi có lẽ đã ngã rất thảm.

“Chạy mau! Boss đang đến kia!” Bất chấp chân đau, tôi tấp tễnh nhảy cẫng tung vội vàng thoát thân.

Thảm quá! Thảm quá! Đúng là tò mò hại chết người mà! lúc này không biết Âm Thức sẽ phạt tôi thế nào nữa đây, hần... hần sẽ không lại đánh tôi chứ? Ôi... thảm quá, nếu thế tôi giả bộ kiệt sức, không chịu nổi, té xỉu luôn cho rồi!

Với cái đầu ong ong hoảng loạn, tôi chui lủi trốn tránh trong vườn, lòng cầu mong Âm Thức bên ngoài đừng bắt được, nếu không tôi chỉ có chết thôi.

Tìm được một góc tường vắng vẻ, tôi co vai rụt cổ ngồi im. Nhắm mắt cầu khẩn một vạn lần a di đà phật, rồi lại trợn mắt lên, bốn phía im ắng. Âm Thức không bắt được tôi rồi!

Hơi bất an một chút, tôi vỗ ngực, nhẹ nhàng thở ra. Mẹ kiếp, vừa rồi khẩn trương quá chút nữa thì bị co cơ.

Đột nhiên, ống tay áo bị cái gì đó kéo giật xuống, suýt nữa mất trọng tâm, ngã dúi, tôi quay ngoắt đầu lại, đối diện phía trước là một đôi mắt màu hổ phách.

“Mẹ ời” Tôi bị dọa, sợ tới nỗi ngã ngồi luôn trên đất.

“Xin chào, chúng ta lại gặp nhau...”

“Người làm cái gì vậy? Nếu muốn trả thù thì cứ trực tiếp đánh lại, người dọa người thế có thể chết người đấy, có biết không hả?” Trong lòng bốc hỏa, tôi vùng tay gõ đầu hần.

“Ha ha” Hần lại chẳng thèm né tránh, mặc kệ tôi trách mắng.

Tôi đánh hai cái, thì lại không nổi gõ nữa, chỉ bực dọc thu tay lại, cúi đầu vuốt cái tay áo bị rách, vô lại nói: “Người nhìn xem, đều tại người đó! Người làm rách áo ta rồi, đền đi!”

“Được!” Hần mở miệng đồng ý luôn, tay chống cằm nhìn tôi, ý cười dạt dào.

Tôi bị hần nhìn trong lòng hơi chột dạ, dừng một chút, đột nhiên tôi nghĩ tới một chuyện, không khỏi chỉ vào hần hỏi: “Người... sao người lại ở đây?”

Người này chẳng phải ai khác, chính là kẻ lúc trưa bị tôi lưu manh, đập cho một phát, má bên phải vẫn còn hơi sưng đỏ.

“Lúc này người tìm Lưu Tú làm gì?” Tôi hỏi một đằng, hần trả lời một nẻo.

Tôi ngay lập tức ngẩng đầu lên, nhìn hần một lượt từ đầu đến chân, dò xét cẩn thận. Tên nhóc này, diện mạo không tầm thường, sau này chắc chắn sẽ trở thành một anh chàng đẹp giai đây...

“Người là Lưu Tú à?”

Hần cười ngoác cả miệng, chẳng thấy mặt trời đâu: “Không phải!”

Tôi hơi thất vọng, biểu hiện đó rơi vào trong mắt hần, đôi mắt sáng của hần chợt lóe lên, hỏi: “Người vội vã đi tìm Lưu Tú như vậy, chẳng lẽ người chính là Âm Lệ Hoa, thiên kim của Âm gia?”

Tôi há hốc miệng, khi thật, cứ như cả thiên hạ này đều biết Âm Lệ Hoa có ý với Lưu Tú ấy!

“Không, không thể nào” Hần thì thào, lẩm bẩm: “Nếu người là Âm Lệ Hoa, không thể nào không nhận ra Lưu Tú, người rốt cuộc là ai hả?”

Tôi đứng bật dậy, một tay chống nạnh như phường đánh đá, từ trên cao nhìn xuống đầu hần: “Ranh con, không biết gì thì đừng có mà suy diễn, ra về mình hiểu biết lắm. Ta chính là Âm Lệ Hoa đó, thì thế nào? Không được sao?”

“Người chính là Âm Lệ Hoa?”

Hần kinh ngạc đứng lên, cao hơn tôi tới nửa cái đầu, khiến cho đáng vẻ hung hăng, ngạo nghễ của tôi bớt đi một ít: “Hóa ra người chính là Âm Lệ Hoa” Hần đưa tay sờ sờ gò má sưng đỏ bên phải, hoang mang nhìn tôi.

Tôi cũng chẳng muốn tốn thời gian với hần, nghĩ tới việc sắp phải đối diện với Âm Thức “bạo tàn”, cái đầu tôi như muốn phình ra gấp đôi. Nhìn hai bên trái phải không có ai, tôi xóc thắt lưng chuẩn bị trở về phòng thay bộ đồ “chối mặt” này ra.

“Này” Phía sau đột nhiên vang lên tiếng la vang dội của hần, khiến tôi trượt chân, suýt nữa quỵ sụp trên đất. “Lệ Hoa, người nhớ kỹ nhé, ta là Đặng Vũ!”

Q.1 - Chương 7: Khiêu Gia

Edit + Beta: Mẹ Tí Trên đời này có thuốc hối hận không?

Có lẽ là không.

Sau sự kiện vô lễ đáng xấu hổ đó, tôi bị Âm Thức phạt một tháng tiền tiêu vặt, cùng cảm tức. Không chỉ thế, Âm Thức cho rằng tôi có thể leo cửa sổ nghĩa là sức khỏe đã tốt lên nhiều, cảm tức kèm theo đó là giảm bữa ăn từ ba bữa xuống còn hai bữa, trừ hoa quả cùng đồ ăn chay, tất cả đồ ăn mặn đều bị cắt hết.

Hắn còn ra lệnh cho tôi mỗi ngày ngồi sám hối trước bức ảnh thù tởn ông, sáng tối một canh giờ, không được lười biếng.

Đáng thương cho tôi mỗi ngày phải sống dưới cái nhìn trừng trừng của lão Trương giám sát, bức tức đầy mình mà phải nín, lại không thể ăn cần “thăm hỏi” mười tám đời tổ tông của Âm thức, ai bảo tôi với hắn cùng một tổ tông cơ chứ!

Ngày thứ ba, sau khi tôi bị nhốt lại, Đặng Thiên tới thăm tôi, tiện thể chào từ biệt luôn.

Tôi không dám hỏi nàng xem Lưu Tú cao hay thấp, béo hay gầy, sợ nàng lại suy nghĩ lung tung. Nghĩ đến nụ cười vô sỉ của tên nhóc đẹp trai kia, tôi bất ngờ đổi đề tài

“Muội nghe tý nhắc tới ca ca tý, mà muội còn chưa biết ca ca tý là ai đâu.”

Đặng Thiên nhìn tôi nghi ngờ: “Chả lẽ muội chỉ nhớ mỗi Lưu Tú thôi sao?” Ngụ ý là rất bất mãn, tôi vội vàng rót cho nàng chén nước, lấy lòng.

“Ca ca ta tên là Đặng Thần, tự Vi Khanh, muội có vẻ không nhớ gì về biểu ca nhưng lại nhớ rõ biểu ca có quen biết với Lưu Tú chứ gì?” Nàng cố ý cười nhạo tôi.

Tôi giả ngu, mập mờ nói: “Cái này... không nhớ rõ lắm”

Nàng không ngăn ngại lắc đầu, tức giận nói: “Nhị tỷ của Lưu Tú, Lưu Nguyên, đã gả cho ca ca ta, nàng là chị dâu của ta!”

Ta là lười, quan hệ sao lại phức tạp vậy chứ! Như vậy vòng qua vòng lại, mọi người có vẻ đều là họ hàng của nhau, Âm, Đặng quả không hổ là hai đại gia tộc của Tân Dã.

“Thế... Đặng Vũ quan hệ thế nào với tỷ?”

Nàng tròn tròn mắt, dường như rất kinh ngạc: “Đặng Vũ? Sao muội biết Đặng Vũ? Hắn không liên quan gì tới ta, nếu nhắc đến quan hệ, thì hẳn mang họ Đặng, là người của dòng họ Đặng chúng ta, trong dòng họ luận vai vế thì hẳn chính là đường đệ, họ hàng xa của ta”.

Ta gật gù đầu, ta còn tưởng Đặng Vũ họ Đặng thì chính là người nhà của Đặng Thiệu, hiện giờ xem ra chỉ là quan hệ họ hàng xa lơ xa lắc thôi.

“Vậy hẳn vì sao cũng tới nhà muội, không phải các người cũng dẫn hắn theo chứ?”

“À!” Đặng Thiên nở nụ cười, “Người đừng coi thường hắn, Đặng Vũ tuy nhỏ tuổi, trong dòng tộc Đặng thị hay Tân Dã, thậm chí quận Nam Dương, hắn đều rất có tiếng tăm đấy.”

Trong đầu tôi hiện lên khuôn mặt cười vô lại của hắn, có chút không tin lắm lời nói của Đặng Thiên, nàng phát hiện ra nghi ngờ của tôi: “Đặng Vũ, mười ba tuổi đã có thể làm thơ, danh chấn cả vùng. Sau đó lên học tại Thái Học Trường An, tài năng vô cùng, khó có người bì kịp. Người như vậy, dù có dùng bái thiếp để mời chưa chắc đã mời được. Lần này hẳn vì nể Lưu Tú là bạn cùng trường mới bằng lòng đi cùng Lưu Tú tới đây. Nếu không với người có vai vế như hắn, ghét biểu ca Lưu Tú như vậy, sao có thể để Lưu Tú cùng bước vào cửa Âm gia với mình.”

Tôi lắc đầu, cảm thấy Đặng Vũ trong miêu tả của Đặng Thiên là một người hoàn toàn khác, thật sự không giống với tên nhóc mà tôi đã gặp.

Nàng nháy mắt mấy cái, miệng cười mỉm: “Thật ra, nếu muội có ý với Đặng Vũ, ta nghĩ biểu ca sẽ vui vẻ đón nhận hôn sự này”

“Giờ chơi sao! Muội chẳng có hứng thú với loại nhóc con đó!”

“Nhóc con?” Nàng dờ khóc dờ cười, tay bụng chén trà mà run rẩy, trà sánh cả ra ngoài, “Muội, muội cho rằng muội hơn hắn à? Đặng Vũ mặc dù chưa làm quan, nhưng cũng là một người tài, người đến làm mai nhà hắn đông như trẩy hội. Muội đó nha, thật không hiểu nổi ánh mắt của muội, người tốt

không chọn cứ cố tình để ý cái tên họ Lưu gia cảnh sa sút kia”.

Không được! không được! Tại sao tôi có nói cái gì, mọi người đều ghép tôi với Lưu Tú tròn hay méo còn chẳng biết nữa, không thể quá tam ba bận được, dựa vào đâu mà hấn cứ không công chiếm ưu thế chứ?

Ngày thứ bảy sau khi Đặng Thiên đi, Âm Thức sai người đưa tới một bộ quần áo ở nhà mới cho tôi, ngoại trừ năm ngoái hấn sai Liễu Cơ làm cho tôi mấy bộ đồ mới còn lại đâu có gì, điều này nằm ngoài suy đoán của tôi, theo lý trong thời gian cảm tức hấn không nên đối xử ân cần với tôi như vậy mới đúng.

Có câu, vô sự mà ân cần, không phải loại gian xảo cũng phường đạo chính!

Quả nhiên, buổi chiều sau khi nhận bộ đồ mới, người bạn rộn như Âm Thức lại xuất hiện trước mặt tôi. Tôi cẩn thận chìn chu quỳ gối trước bức tranh thêu, mắt nhìn không chớp, lưng thẳng tắp, coi hấn như không khí.

Bước chân tuy nhẹ, nhưng tôi có thể cảm nhận được hấn đang dạo bước nhẹ nhàng phía sau lưng tôi, ánh mắt như điện xẹt, mũi khoan xuyên vào lưng tôi. Một lúc lâu sau, hấn như vô ý mở miệng nói với tôi: “Bộ đồ mới mặc có vừa không?”

“Đại ca tặng, tất nhiên là mặc vừa rồi.”

Phía sau trăm mặc một lát, đột nhiên có tiếng cười phá bật ra: “Sao muội biết quần áo là do ta tặng?”

Tôi kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt nửa cười nửa không cổ quái của hấn, trong lòng nhảy dựng lên, một loại dự cảm không lành dâng lên: “Cổ người nói, đây là quả hấn tặng muội để nhận lỗi.”

Tôi hấn không đập đầu vào tường chết đi. Tên chết tiết Đặng Vũ này! Một câu nói đùa, hấn lại tưởng thật. Tưởng thật cũng không sao, hấn lại dùng cái phương thức đứng đắn này để nhận lỗi với tôi!

A, khôn rồi! tôi có thể đoán được Âm Thức tiếp theo sẽ nói gì.

“Muội cùng Đặng Vũ...”

“Bèo nước gặp nhau thôi mà” Tôi chẳng nghĩ ngợi gì cắt đứt câu hỏi của hấn, không biết tên Đặng Vũ kia là tên gốc hay là tên khôn đến cáo trạng nữa, nếu bị Âm Thức biết được các cử chỉ khác thường của tôi không giống với muội muội của hấn, tôi đây...

“Lệ Hoa, thực ra điều kiện của Đặng Vũ cũng không tồi.” Hấn dịch người ngồi chồm hổm trước mặt tôi, một bộ dáng huynh trưởng kiêm phụ mẫu hiển nhiên lộ ra. Không thể không nói Âm Thức lúc này đúng là vô cùng quyền rũ, giọng nói trầm ấm, hết sức thu hút.

Tôi suýt nữa bị ánh mắt của hấn hút mất hồn.

“Muội không cần lo lắng, ta thấy có vẻ Đặng Vũ cũng có ý với muội muội, có lẽ...”

“Không, không thể nào” Tôi đứng lúc đó hoàn hồn. Nguy hiểm thật, quả nhiên không được lưu luyến “sắc đẹp”, suýt nữa bị Âm Thức chụp mồi.

Âm Thức biến sắc, sự hiền lành như phụ mẫu vừa rồi phút chốc mất sạch, hấn quát ầm lên: “Chẳng lẽ nguoi vẫn khăng khăng một mực với tên kia?” Tôi bị hấn trở mặt còn nhanh hơn lật sách làm cho hoảng hồn, không đợi tôi phản ứng, hấn đã phẩy tay áo bỏ đi.

Hạn định một tháng cảm tức rất nhanh trôi qua, tôi trong lúc đó phối hợp ăn uống điều độ, vận động đầy đủ, thân hình mi nhon thấy rõ. Một tháng này, tôi quả thật chẳng rảnh rỗi chút nào, tôi tập lại Taekwondo.

Phòng ở của người Hán bày biện rất đầy đủ. Đặc biệt là những nhà thịnh vượng và giàu có như Âm gia này, còn coi trọng cả sự thoải mái nữa. Bên trong phòng, mặt đất được trải chiếu toàn bộ. Cái này chưa hết đâu, đến mùa đông trên chiếu có lót thêm một tầng lông thú vừa bước vào phòng có thể cời gầy, tắt, đi chân không trên lớp lông đó, cảm giác rất mềm mại, nhẹ nhàng, thực sự rất xa xỉ.

Phòng của tôi rất rộng, bên trong nếu không tính giường gỗ chiếm 8 thước, sập gỗ, bình phong ba mặt chiếm 3 thước rưỡi, thư án cùng với mấy đồ dùng khác thì một gian phòng này cũng phải rộng tới hơn hai mươi thước vuông (*mình tính ra thì khoảng hơn 64m², chả biết có đúng không nữa*). Đồ dùng trong nhà của người Hán nói chung không có ghế dựa và ghế dài cùng các đồ vật rườm rà khác.

Bố trí cũng chẳng khác lắm so với mô tả tôi biết trước đây. Tôi cho người đem bình phong, sập gỗ, thư án để hết ra ngoài hiên, bên trong chỉ còn giường khi cần tôi có thể ngồi ăn cơm luôn trên đó. Không gian trong phòng giờ thanh thản, rộng tới mấy chục mét vuông, tha hồ mà tập Taekwondo.

Mỗi ngày qua đi, tôi lại lấy lại được sự dẻo dai của cơ thể, quả thực thấy rất thuận lợi, điều thiếu sót duy nhất muốn nói tới chính là trên người không có vỏ phục phù hợp.

Quần áo người Hán đẹp nhưng mà cũng rườm rà, con gái thường mặc váy, bên trong không mặc quần dài. Cho dù có mặc, cũng là loại quần có đũng ngắn, ống quần phình ra chỉ đủ khít với đồ lót bên trong.

Mặc váy với quần như vậy khi luyện đá hoặc bật cao quả thật là muốn đòi mạng tôi mà. Tôi cân nhắc suốt hai ngày, cuối cùng nhờ Yên Chi may giúp một cái quần dài rộng vừa với chân mình. Yên Chi lúc đầu khó hiểu, nhưng khi nàng thấy tôi mặc quần nàng may, phi thân tung cước trên không thì nàng

kinh hãi, nói không lên lời. Về mặt đồ của nàng đủ khiến tôi cười suốt ba ngày.

Tôi thích mặc nam trang, bởi vì chỉ có khi mặc nam trang là tôi không cần mặc áo dài, hơn nữa quần của nam cũng rộng rãi thoải mái hơn rất nhiều so với quần của nữ giới.

Hơn nữa, tôi thực ra cũng chẳng biết gì, tôi không phân biệt nổi quần áo của nam với của nữ khác nhau chỗ nào. Mặc thế nào cũng như nhau cả!

Tôi vẫn nghĩ qua một tháng bị nhốt này tôi có thể ra ngoài hít thở, thậm chí trước đó tôi còn bắt đầu nghĩ cách để ra ngoài mua sắm một phen. Bởi vì trong túi không có tiền, tôi còn đặc biệt thương lượng trước với Âm Tụ, mượn tiền tiêu vặt tháng này của nó. Thật không nghĩ ra bao nhiêu kế hoạch như vậy của tôi cũng không ứng phó nổi sự thay đổi của Âm Thức. Ngay khi tôi đang tràn đầy hưng phấn chuẩn bị ra ngoài, hán sai Hồ Phách mang tới tặng cho tôi một chiếc đàn cổ, đồng thời nói đã mời thầy dạy nhạc cho tôi, muốn tôi ngoan ngoãn ngồi chờ trong phòng để học đàn.

Tôi lúc ấy chỉ muốn ngất, trừng mắt nhìn cây đàn cổ chán chề, tôi hùng hổ muốn ném quách nó xuống đất. Nếu không phải Yên Chi nhanh trí ôm lấy, thế nào cái đàn cổ quý giá đó cũng phải tan xương nát thịt với tôi.

“Tiểu thư suy nghĩ lại đi ạ!” Yên Chi khóc lóc, khuyên nhủ. Hồ phách sắc mặt trắng bệch, không phản ứng kịp, một lúc sau, chân run lên, ngồi phịch luôn xuống đất.

Tôi thở hắt ra một hơi, cổ nén buồn bực trong lòng, chậm chạp buông cây đàn ra: “Người yên tâm, ta không đập đàn đâu, đàn này thoát nhìn cũng là đồ cổ, thêm 2000 năm nữa lại càng quý, đập nó tiếc lắm.”

Tôi buông tay, Hồ Phách trong lòng sợ sệt ôm lấy cây đàn, lùi ra, cách tôi thật xa, sợ tôi lại bộc phát lần nữa.

“Ta mệt rồi, muốn nghỉ một lát. Yên Chi, người với Hồ Phách ra ngoài cả đi, không thấy ta gọi không được đi vào!”

Yên Chi và Hồ Phách về mặt không yên đi ra ngoài, đợi các nàng đóng cửa lại, tôi bay nhanh đi hóa trang, mặc đồ nam trang, búi tóc kiểu con trai nhưng mà tôi có làm thế nào cái búi tóc cũng không đứng thẳng được. Không thèm để ý, tôi xõa tóc ngang vai luôn, nhảy qua cửa sổ chuồn mất.

Lần này, thật đúng là phải cảm ơn Âm Thức, đại khái là hán thương tiếc muội muội ốm yếu nhiều bệnh của mình, nên xếp cho phòng ngủ của nàng ở lầu một. Nếu mà ở lầu hai, lầu ba, tôi làm sao dám không e dè gì mà nhảy cửa sổ trốn đi?

Chân vừa mới chạm đất, chợt nghe trước mặt có người trầm giọng nói: “Tiểu thư, xin hãy trở về!”

Tôi lui lại một bước dài, chỉ thấy Âm Lộc đang đứng ở dưới cửa sổ, hướng người về phía tôi vái chào.

Trong nháy mắt, tôi mất hết dũng khí, không nghĩ tới Âm Thức lại ác như vậy, ngay cả tí tí đường thoát cũng không chừa cho tôi. Tính xấu của tôi đột nhiên nổi lên, trở về ngoan ngoãn nghe lời hán học đàn, chỉ sợ cũng chẳng thoát được kết cục bị hán nhạo báng!

“Tiểu thư, xin hãy quay về!” Tư thế của Âm Lộc không thay đổi, nhắc lại một lần nữa.

Tôi là người, hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng. Chẳng đợi ông ta đứng thẳng lên, tôi nâng tay chặt một quyền thật mạnh vào sau gáy ông ta. Âm Lộc ngay cả rên cũng chẳng rên nổi một tiếng, té xỉu, đầu cắm xuống đất, nằm im bất động.

Tìm tôi đập thành thịch. Thực tế, từ khi qua đại đen nhất đẳng, lúc thi đấu cùng với anh em đồng môn hay trêu chọc tôi, hay khi tập với tám ván gỗ, tôi thường dùng hết sức, chẳng nề tình chút nào. Lúc này tuy rằng đã vô tình ra sức hơi nhiều, nhưng cũng không phải là tôi cố ý.

Tôi cẩn thận xoay người, đưa tay thử hơi thở của ông ta: “Ê, ông to cao thế này nhưng đừng có tốt mã dễ cùi được không, chưa gì đã gục rồi!”

Vài giây sau, tôi thở ra nhẹ nhàng, may quá, vẫn còn thở: “Âm quân gia à, xin lỗi nhé! Mặt đất hơi lạnh, ông chịu khó nằm một lát nhé!” Tôi lè lười, lần mò theo đường quen hướng về lối hậu viện mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Bắt Cóc

Edit và beta: Mẹ Ti

Bảy trăm mẫu đất rớt cuộc là rộng bao nhiêu?

Tôi hít sâu một hơi, đi bộ rồi lại đi bộ suốt một buổi sáng, tôi tưởng là mình đã tới Tân Dã, những khi hỏi thăm mấy nông dân đang làm việc ở ruộng gần

đó, tôi mới biết hóa ra mình vẫn còn đang luẩn quẩn trên đất của Âm Gia.

Đúng là đồ địa chủ! Âm gia quả nhiên có rất nhiều tiền, nghe nói cha Âm Lục đã qua đời khi Lệ Hoa bảy tuổi, có thể tưởng tượng được cái gia sản khổng lồ này từ nay về sau đặt trên vai Âm Thức, hẳn cần có biết bao gan dạ, sáng suốt cùng dũng cảm để có thể gánh vác cái gánh nặng khủng khiếp này.

Tôi vừa có chút áy náy với Âm Thức, lại vừa có chút không cam lòng khi bị hắn giam hãm trong cái phòng nhỏ hẹp đó để ngoan ngoãn làm tiểu thư khuê các. Nội tâm tôi đấu tranh không ngừng.

Tối trưa, đói, bụng tôi kêu lên ồm ồm. Khi ra ngoài, chỉ muốn nhanh chóng trốn thoát, nên trên người tôi chẳng mang theo đồ đáng giá nào. Đường đi hoang vắng, trừ bỏ hoa màu thì ngay cả một quán để nghỉ chân cũng không thấy đâu.

Tôi lần đầu tiên cảm nhận rõ ràng sự lạc hậu của hai ngàn năm trước, không khỏi càng thêm hoài niệm về sự ăn ngon mặc đẹp lúc ở Âm gia. Âm Thức tuy rằng rất nghiêm khắc nhưng ít ra hẳn đối với “muội muội” tôi đây cũng vẫn là không quá tệ.

Khó cực vượt qua cánh đồng, xuyên qua một rừng cây, tôi rốt cuộc đành bắt đầu thừa nhận là tôi bị lạc đường. Ở trong rừng luẩn quẩn nửa ngày, tôi sững sờ nhận ra tôi không ra ngoài được.

Trời âm ỉ, tiếng chim hót, côn trùng kêu, khắp nơi là hơi thở của mùa xuân.

Chân tay tôi vô lực, ôm lấy một thân cây, khóc không ra nước mắt. Nếu mà biết thế này, Âm Thức có bắt tôi học cầm kì thi họa, tôi đều học tất không thêm phản kháng nữa.

“Uhm ò ò ò... Uhm ò ò ò.....”

Tôi bị dọa đến nỗi tai dựng đứng cả lên, vành tai lắng nghe, quả nhiên, là tiếng bò kêu, âm thanh truyền tới rõ ràng từ phía bên trái gốc cây. Tôi thất thểu lết về phía đó, đẩy lùi cây cao ngang thắt lưng ra hai bên, mắt tôi không khỏi sáng ngời, một chiếc xe bò đang đứng rành rành ở dưới gốc cây trên bãi đất trống vắng kia.

“Trời không tuyệt ta mà!” Tôi hưng phấn hoa tay múa chân một lúc.

“Ngươi là ai?” Còn chưa tới gần cái xe bò, tôi nghe phía sau vang lên một tiếng quát chói tai: “Giỏi lắm, ngươi dám trộm xe bò của chúng ta, xem ra ngươi chán sống rồi!”

Tôi vừa muốn xoay người giải thích, đột nhiên thấy hoa mắt, một loạt đao kiếm sáng choang trước mặt đánh úp lại, tôi theo bản năng lùi về sau từng bước, người căng thẳng.

Lần theo phía âm thanh phát ra, tôi thấy từ phía càng xe phát ra từng loạt ánh sáng loang loáng. Tập trung nhìn kĩ, tôi nhất thời bị dọa, cả người toát mồ hôi lạnh, chỉ thấy một thanh trường kiếm thẳng tắp cắm ngập vào thân xe, thân kiếm còn đứng đưa đưa như trên người.

Người cầm kiếm là một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, mắt hẹp thành một đường thẳng, ánh mắt trừng lên trông chẳng khác gì mắt sói. Khi bị hắn soi, tim tôi như bị co rút, cảm giác bản loạn không kiểm soát được lại xuất hiện.

Diện mạo hẳn nhiên cũng không có vẻ ác lắm, chỉ là vô tình bộc lộ ra khí thế của mình, cũng không có vẻ cố ý thể hiện sự lãnh khốc, chỉ bày ra tư thế hung ác. Mặc kệ là hắn cố ý tự cao tự đại hay không nhưng quả thật tôi thấy hắn có bản lĩnh thực, ít nhất trên tay hắn có một thanh kiếm, mà hắn... Vừa rồi đường kiếm kia, hẳn thật sự đã chém tôi.

Tim đập thình thịch mấy phút sau mới bình thường, nhưng với tình thế trước có cớ rồi sau có ác bá, tôi không biết mình nên làm gì tiếp theo mới có thể hóa giải nguy hiểm này.

“Từ Trương, lưu tình chút đi!” Phía sau đột nhiên có một tiếng nói nhẹ nhàng khoan thai phát ra.

Cổ tôi cứng ngắc, ngay cả quay đầu cũng không dám, chỉ cố gắng né trường kiếm trong tay Từ Trương, tôi sợ hắn thừa dịp tôi không để ý, tiếp tục cho tôi một kiếm.

Thôi rồi, tôi không cẩn thận đâm phải mình rồi! Mà không phải chỉ một quả thôi đâu, mà một lần đâm nhầm tới ba quả bom cơ!

Người bên cạnh người vừa nói nhích lại gần, đưa tay ngăn tay của Từ Trương lại, nhỏ giọng nói: “Đừng lo lắng quá, chỉ là một cô bé thôi”

Phía sau, cái tên con trai dọa người ngay từ đầu kia cũng đến gần, tôi có thể nghe rõ ràng tiếng bước chân sột sột của hắn trên cỏ: “Cho dù là một con nhóc, có thể nó muốn trộm trâu của chúng ta, không thể dễ dàng tha cho được!”

“Ta...Mắt nào của ngươi thấy ta trộm bò của xe các ngươi hả?” Tôi nhất thời phát hỏa, quay phắt lại hỏi vặn, liền bắt gặp một gương mặt trắng toát.

Vóc dáng người kia rất cao, người cực gầy, mắt dài, mi xếch, mũi ưng. Những điều này cộng lại cũng coi là bình thường, mấu chốt là sắc mặt của hắn, chẳng có tí huyết sắc nào, đúng như sắc mặt của Bạch Vô Thường.

Dáng vẻ hùng hổ của tôi bị bộ dạng của hắn làm cho tắt ngấm mất hơn nửa, thấy lông mày hắn hơn nhướng lên, vẻ mặt không hề giận, tôi vội

vàng cười pha trò: “Ta thật sự không định ăn trộm bò của các người, ta bị lạc đường, thấy có xe dừng ở đây, muốn tới tìm người hỏi thăm đường một chút.”

Bạch Vô Thường nửa tin nửa ngờ liếc tôi một cái: “Cô gái này tuy ăn mặc chẳng ra gì, nhưng loại vải của xiêm y cũng là đồ tốt, không giống của những người bần cùng khốn khổ.”

Tên Từ Trương cầm kiếm từ trên xe nhảy xuống, thu kiếm vào vỏ: “Chỗ này là địa giới của Tân Dã, trong Tân Dã của Quận Nam Dương này trừ họ Âm ra thì họ Đặng là có tiền nhất, hỏi cô ta xem là họ Âm hay họ Đặng, chúng ta tiện thể kiếm được ít tiền đi lại cũng tốt.”

Tên trẻ tuổi nói chuyện ôn hòa đứng bên cạnh kia, có vẻ là người dễ nói chuyện nhất, do dự nói: “Với chúng ta, việc đào thoát quan trọng hơn, quan phủ đã truy nã nhiều ngày nay, tốt nhất là không nên gây thêm chuyện gì nữa.”

Từ Trương cười nhạo nói: “Thành Đan, người quả là người nhất gan sợ phiền phức mà.”

Thành Đan sắc mặt vốn không hề giận, cũng tái cả đi, tên Bạch Vô Thường lập tức chen vào nói: “Chúng ta lần này đến nhờ cậy huynh đệ Vương thị, tay không mà đi cũng không tốt lắm. Hiện giờ con bé này chính mình nộp mạng cho chúng ta, ông trời tạo điều kiện như vậy, chúng ta còn lẩn tránh cái gì?”

Thành Đan áp ứng nói: “Nghe nói Âm Thước và Đặng Thần của Tân Dã đều không phải hạng người dễ chọc, ta không muốn có thêm phiền phức nên chỉ có ý tốt muốn nhắc nhở mọi người thôi, chứ ta sợ gì bọn hắn!” Nói xong, hắn cúi đầu nhìn tôi, hỏi: “Cô bé, người tên gì?”

Lòng tôi run lên, tiếng nói cũng run rẩy: “Ta...ta họ Quân, ta...ta lạc đường, ta muốn về nhà...” Thực ra tôi chỉ muốn giả bộ sợ hãi một chút để tranh thủ sự cảm thông, thật không nghĩ ra là tôi sợ đến thế, tiếng nói không khỏi lắp bắp, nước mắt không tự chủ được rớt ra.

Trước kia tôi thích xem tiểu thuyết kiếm hiệp, đặc biệt thích tình huống lục lâm hảo hán cướp của người giàu chia cho người nghèo. Lúc này, chính mình đối diện với tình huống đó, nhưng lại là đối tượng bị bắt cóc, trong tôi chỉ còn lại sợ hãi cùng lo lắng.

Chuyện này...thực sự không thích thú một tẹo nào!

“Ta muốn về nhà” Tôi dứt khoát lặn ra đất, khóc văng lên, thể hiện đúng kiểu khóc lóc om sòm, hai chân giãy dụa đạp của một đứa con nít vô lại: “Ta muốn về nhà cơ”.

Tôi thật sự rất muốn về nhà, muốn được nằm trên ghế salon, tay cầm tiểu thuyết kiếm hiệp, nhai khoai tây chiên, uống coca, thưởng thức những cuộc phiêu lưu mạo hiểm của các đại hiệp chứ không phải giống như bây giờ phải lăn lộn khóc lóc trên đất còn bị người khác cầm kiếm uy hiếp.

Ba tên kia đưa mắt nhìn nhau, một lúc sau tên Từ Trương đột nhiên hét lên: “Câm miệng, không được khóc nữa!”

Tôi sợ tới co rúm cả người lại, tôi sợ nhất là thanh kiếm trong tay hắn, hắn nói gì tôi cũng không dám cãi, im bất, vội vàng dùng tay áo lau khô nước mắt: “Ta đâu có khóc”.

Bạch Vô Thường cười ha ha, đảo mắt qua vẻ mặt lo lắng của tôi: “Con nhóc này thú vị thật”

Chỉ có Đan Thanh không nói một lời, tôi chú ý tới sắc mặt âm trầm của hắn, hình như hắn phát hiện ra gì đó, mới nhìn hắn một cái, hắn đột nhiên giơ tay bước về phía tôi.

Dưới tình thế cấp bách, tôi theo bản năng giơ tay ra đỡ, một chiêu vung ra, tôi đột nhiên nhớ ra, vội thu tay, giả vờ sợ hãi che ở trước ngực.

Lấy một địch ba, tôi không tự tin sẽ toàn thân trở về, hướng chỉ tên Từ Trương trong tay còn có kiếm.

Tên Thành Đan này bỗng nhiên dừng lại, vươn tay gạt cái đai lưng bên hông tôi. Tôi kinh hãi, không đợi tôi hiểu ra hắn đã cầm cái đai lưng hướng ánh mắt lạnh lùng vào tôi: “Quả là một con nhóc giáo hoạt!”

Tầm mắt của tôi dừng trên cái đai lưng, trong đầu nổ “đoành” một phát. Trên nền xanh biếc của cái đai lưng kia, sợi tơ đen thêu hai từ đối lập để trừ tà, hai từ giương nanh múa vuốt đó ở giữa có một quả cầu lửa màu đỏ, trong quả cầu có một chữ cực lớn thêu kim tuyến nổi bật, từ “Âm”.

“Dám đùa ông mày à!” Từ Trương xoẹt một cái nhảy dựng lên, tôi rụng rời cả chân tay, chật vật từ mặt đất bò lên, ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

“Bắt lấy cô ta!”

“Con ranh con!”

“Đừng để cô ta chạy thoát!”

Tôi chẳng thèm quay đầu, lao một mạch về phía cánh rừng, phía sau còn nghe thấy tiếng bước chân rầm rập đuổi theo, sau đó tiếng chân dần dần mất đi thay vào đó là tiếng lộc cộc của bánh xe lăn trên đường.

Tôi thở phì phò, quay lại nhìn, chỉ thấy Bạch Vô Thường đang đứng ở trên cang xe, đánh xe như bay đuổi theo tôi. Trong chớp mắt, cái xe bò đuổi kịp tôi, trên xe Thành Đan nghiêng người, tay trái vươn ra, ghì chặt eo của tôi.

Tôi hét lên một tiếng, ngay sau đó là trời đất lộn nhào, tôi bị ném vào trong xe, trường kiếm của Tử Trương đã rút ra ba phần, kề trên cổ tôi.

Tôi bị bắt cóc rồi!

Bọn cướp này gồm 3 người, nghe bọn hán nói chuyện phiếm, tôi đại loại cũng thu được ít tin tức.

Cái tên trông rất giống người tốt kia nhưng cuối cùng lại khiến tôi bị bắt là Thành Đan, người Đình Xuyên, Bạch Vô Thường không phải họ Bạch mà là họ Vương, tên hán còn thực sự có chữ “Thường”, hán gọi là Vương Thường, là đồng hương của Thành Đan. Tên bộ dạng ngỗ ngược kia là Tử Trương, con nhà võ, họ Mã. Tử Trương vốn là tên tự của hán, hán là người Nam Dương. Chả trách hán biết được về hai nhà Âm, Đặng.

Ba người bọn hán trước đó, không biết đã làm cái gì, đắc tội với quan phủ, hiện giờ đều là là dân mản trời chiếu đất, chuyên dựa vào cướp bóc linh tinh mà sống. Tuy nhiên, nghe cách nói chuyện của bọn hán, hình như bọn hán chỉ ra tay với những nhà giàu có, những người nghèo khổ lại không động tới.

Tôi bất đắc dĩ phải nói ra mình là thiên kim tiểu thư của Âm gia cho đúng sự thực, đêm đến Đan Thành cùng Vương Thường tiếp tục áp giải tôi đi về phía nam, cuối cùng vòng về quay về Tân Dã, tôi đoán là muốn đến Âm gia đòi tiền chuộc.

Mục đích của họ chỉ đơn giản là cướp của, tuy nhiên hai người Vương, Thành cùng Mã Vũ đã hẹn trước sẽ gặp ở Thái Dương, đến lúc đó giết hay thả con tin, tất cả phụ thuộc vào tên đại ca đó có đủ hiền hậu hay không.

Âm Thức...hi vọng hán không phải thần giữ của! Cũng hi vọng bọn người Thành Đan ăn ít uống ít giùm tôi, đừng có giờ công phu sư tử ngoạm ra, tôi không tin mình đáng giá nhiều tiền lắm.

Dù sao Âm Thức với Âm Lệ Hoa cũng chỉ là anh em cùng cha khác mẹ, Âm Hưng là loại du côn các kẻ, không có lương tâm, chẳng trông cậy được gì. Âm Tự dù hơn một tháng qua quan hệ với tôi không tệ lắm, chỉ là tuổi còn nhỏ, sợ rằng ở nhà chả có tiếng nói gì. Ngoài hán ra những anh em khác mẹ khác như Âm Hân, Âm...vv, đều bỏ qua không cần bàn tới.

Tôi nên làm gì bây giờ? Mắt thấy sau khi tới Thái Dương, tôi bị áp giải vào một khách sạn, bọn họ hẹp hòi chỉ thuê cho tôi một gian phòng nhỏ, cửa sổ đóng chặt. Tôi cảm môi lo lắng nhưng cũng chẳng biết làm sao.

Vương Thường tính khí giống hệt bề ngoài, thực sự rất hung ác, nham hiểm. Tôi rất ngại ngồi cùng một chỗ với hán, ngồi lâu toàn thân tôi không tự chủ được sẽ nổi da gà. Cho nên bình thường, tôi thà để Thành Đan trông coi còn hơn. Tuy nhiên nếu so sánh Vương Thường với Thành Đan thì Thành Đan quá thực thông minh, lanh lợi hơn, nhất cử nhất động của tôi, từ cử chỉ tới lời nói, hán đều không thềm để ý, phòng ngừa tôi lừa hán.

Ba ngày sau trong một đêm mưa gió, trong cánh tối lửa tắt đèn, khách sạn bỗng phát sinh một trận lộn xộn, ầm ĩ. Tôi vốn không dám ngủ, chó sủa vài tiếng là tỉnh. Bởi vì đang bị bắt cóc, tôi luôn luôn cảnh giác, khi ngủ cũng không cởi áo khoác.

Tôi vừa mới từ trên giường ngồi dậy đang sờ soạn đi giày, đột nhiên rầm một tiếng, cửa bị phá, có người xông vào.

Trời tối đen, tôi chỉ mơ hồ thấy một dáng người rất cao, đoán đó là Vương Thường, vì thế tôi lắc hông, thừa dịp hắng đang muốn đốt lửa, tôi vọt thẳng đến trước mặt hán, phi thân đá một cước.

Hán phản ứng vô cùng linh mẫn, tay áo vung lên, thân hình hán đã nghiêng người qua một bên, tránh được. Một cước của tôi không đánh trúng hán, tôi lại xoay người theo đà đá thêm một phát hướng về ngực hán.

Loại động tác không tuân theo quy định này, nếu như bị huấn luyện viên nhìn thấy, không tức đến học máu, đuổi tôi khỏi câu lạc bộ mới lạ. Nhưng hiện giờ để bảo toàn tính mạng, tôi còn quản làm quái gì cái quy định đó, đối phương là người cao hơn tôi một cái đầu, tôi không cao bằng nên không chiếm được ưu thế, chỉ có thể nghĩ biện pháp hạ gục hán.

“Soạt!” hán nhảy vọt lên, hai bàn tay hướng xuống phía dưới chặn chân tôi, tôi trong lòng cả kinh, giày trên chân tuột ra, hán sừng sốt cầm lấy giày của tôi, tôi nhân cơ hội vội thu chân về. Không nghĩ Vương Thường khó chơi như vậy, tôi liếc mắt về phía cửa, quyết định không tốn thời gian dây dưa với hán, trốn là trên hết.

Tôi đang muốn lao ra cửa, không nghĩ tới động tác của hán so với tôi còn nhanh hơn rất nhiều. Tôi chẳng một chút tiếng động lao vào ngực hán. Tuyệt vọng, nản lòng vô cùng, tôi không nhận được chữ ằm lên: “đồ khốn, chỉ biết bắt nạt con gái, các người thì là anh hùng cái nỗi gì! Đều là lũ cút thối cả!”

“Người...” Vương Thường chần chừ, không tiến vào trái lại lui ra, giữ khoảng cách với tôi. Tôi vừa nhận thấy giọng hán hơn lạ, hán đã nghi hoặc hỏi lại: “Cô chính là Âm Cơ?”

Tôi chấn động, hán không phải là Vương Thường!

“Người là ai!”

“Mau theo ta!” Hán vươn tay kéo tay tôi, tôi không tự chủ co vai rút lại, tránh móng vuốt của hán. Hán ngưng ngắ hạ tay xuống, nói nhanh: “Xin hãy tin ta, ta sẽ không hại cô đâu, đưa tay đây!”

Giọng nói của hán mềm nhẹ như nước, trong tiếng mưa rơi ồn ào xung quanh thật kì lạ lại làm cho người ta có cảm giác rất an tâm, tôi đúng là quên ngay nguy hiểm, ngờ ngác đưa tay trái cho hán nắm.

Lòng bàn tay căng thẳng, một bàn tay to lớn áp sát cảm tay tôi, đưa tôi ra khỏi phòng. Tôi thất tha thất thểu đi theo hắn vài bước, hắn đột nhiên dừng lại, buông tay tôi ra nói: “Xin lỗi”

Tôi không rõ ý của hắn, hắn bất ngờ ngồi xổm trước mặt tôi, mắt cá chân tôi đột nhiên bị nắm, hắn nhẹ nhàng nâng chân tôi lên. Tôi kêu nhỏ một tiếng, quơ quơ hai tay, vội vàng vịn vào vai hắn, hắn cẩn thận đi giày lại cho tôi, sau đó đứng dậy.

Trong bóng đêm, tôi không nhìn rõ diện mạo của hắn nhưng cảm nhận được sự cẩn thận và nhẹ nhàng của hắn.

“Tốt lắm, đừng sợ! ta sẽ dẫn cô ra ngoài.” Tay lại bị hắn nhẹ nhàng nắm lấy, hắn âm thầm đưa tôi xuyên qua một lối đi nhỏ ra ngoài.

“Người... thực ra là ai?” Tôi nghi hoặc mở miệng hỏi. Hắn là ai vậy, sao phải cứu tôi?

Hắn không quay đầu lại, cười dịu dàng, trả lời: “Ta chính là Luru Tú.”

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 9: Giải Cứu

Edit + Beta: Mẹ Tí Luru... Tú?!

Hắn nói hắn là Luru Tú! Hóa ra chính là tên Luru Tú kia! Tôi kích động vô cùng, chỉ hận không thể kéo hắn lại ngay lúc này để nhìn cho rõ.

Chạy ra khỏi cổng lớn của khách sạn, mấy con chó canh giữ trong khách sạn đang sủa không ngừng, nhưng không hiểu vì sao toàn bộ khách sạn vẫn im ắng một cách kì lạ. Tôi đang cảm thấy kì quái, chợt thấy trên đầu có một trận gió lạnh thổi qua, Luru Tú đẩy mạnh tôi ra. Tôi bất ngờ, không nghĩ sẽ bị hắn đẩy mạnh ra trong màn mưa rất rạt này, chặt vật ngã vào đồng bùn lầy trên mặt đất.

Trong lòng tức giận, tôi quay đầu lại đang muốn chửi ầm lên, đã thấy trước mặt có hai bóng đen đang dây dưa, quấn nhau cùng một chỗ. Tôi lo sợ không yên, bỏ chạy. Mưa lớn quá, ánh sáng không đủ, tầm nhìn vì thế thu hẹp lại chỉ còn một thước. Mới đầu, híp mắt lại tôi còn thấy được hai cái bóng mờ mờ, chớp mắt một cái, hai bóng đáng đó biến mất khỏi tầm mắt tôi, chỉ thỉnh thoảng nghe thấy tiếng đánh nhau cùng tiếng quát mắng hồ truyền đến lẫn trong tiếng mưa rơi.

“Luru...” Tôi há mồm định gọi, nhưng nghĩ lại, xung quanh không có ai, tôi đứng im ở một bên có lẽ còn đỡ phiền phức, chứ lỡ gọi ầm lên, chẳng gọi được Luru Tú lại gọi ra mấy tên bất cóc nữa, chả phải càng khôn đốn hơn sao. Nhưng mà cứ đứng mãi trong mưa thế này khác nào ngồi chờ chết đâu?

Tôi giơ tay lau nước mưa trên mặt, quần áo đều bị mưa xối ướt sũng hết rồi, cả người lạnh toát. Người tôi run lên, mũi ngứa ngứa nhin không được hắt hơi một cái.

“Hắt xìiii!” Tôi vội vàng che miệng, nhưng đã trễ, trước mắt tôi đột nhiên lại xuất hiện một cái bóng, tôi khản trương nâng tay đánh một quyền vào cái bóng đó.

Bởi vì ra chiều đột xuất, căn bản là lực nhẹ, tay tôi vừa vung ra, cổ tay đã bị nắm chặt, thật đúng là lại bị người ta tóm được rồi! Tôi sợ đến nỗi muốn hét lên, người nọ đột nhiên dùng sức kéo một phát, ôm tôi vào lòng.

Tôi la lên nho nhỏ, sau đó, tôi bị hắn kéo tay, chạy vội đi.

“Đi mau”

Là Luru Tú sao? Tôi hơi định thần, may quá không phải bọn người Thành Đan...

“Hắt xì! Hắt xì! Ai da!”

Một cái áo toại chụp xuống đầu tôi, tôi kinh ngạc, ngoảnh nhìn, người phía trước đã quay đầu lại cười: “Nếu cảm động quá, lấy thân báo đáp ta đi!”

“Ồi trời!” Tôi hồ nghi nghĩ mình có nghe nhầm không, sững sốt hai giây, tôi đột nhiên tỉnh ngộ, vụt phát vuron tay ra, ôm chặt hai má hắn, kéo mặt hắn lại gần mặt tôi hơn.

Mưa xối lung tung đã làm lộ ra khuôn mặt khô ngô của hắn, dưới tác động của nước mưa, sắc mặt hắn có chút tái nhợt những trên mặt vẫn là nụ cười vô lại kia. Tôi dường như cảm nhận được sự lo lắng cùng khản trương của hắn đằng sau nụ cười đó.

“Đặng Vũ! Sao lại là người?”

Hắn nhếch miệng cười: “Nhớ ta đến thế sao? Lê Hoa, ta không biết hóa ra ngươi lại nhớ thương ta đến vậy...” Hai tay tôi bất ngờ xiết chặt, hắn đành đổi giọng, nghiêm trang nói: “Đại ca ngươi nhớ ta tới!”

Tôi buông tay ra, phía xa đột nhiên vang lên một tiếng hét lớn: “Còn không mau lên xe!”

Quay đầu lại, cách đó hơn mười thước đang có một chiếc xe ngựa, khung xe mạ đồng sáng bóng, chao đèn làm bằng lụa mỏng, dưới ánh đèn mong manh đó, một người mặc áo to, tay cầm dây cương, đứng vững vàng trên cang xe.

“Đại ca?!”

“Đi thôi!” Đặng Vũ nắm chặt tay tôi, “Ngươi không biết đại ca ngươi lo lắng tìm ngươi điên cuồng thế nào đâu, nếu không phải tại tên Mã Vũ kia tới đòi tiền, có lẽ hắn đã lật tung cả thành Tần Dã lên rồi.”

Đặng Vũ mang tôi tới gần xe ngựa, tôi ngửa đầu nhìn Âm Thức đang đứng trên giá xe, các hạt mưa theo vành nón nhỏ xuống tí tách, khuôn mặt hắn xanh mét vì căng thẳng, mày rậm nhíu chặt, đuôi mắt thoáng lộ ra sự thâm trầm, lo lắng.

Tôi không biết nên nói gì cho đúng, căn môi không dám nhìn hắn nữa.

“Lên xe” Hắn trầm giọng phun ra hai chữ, Đặng Vũ ở đằng sau, ôm eo, đỡ tôi lên xe ngựa, tôi vươn người ra nắm lấy cang xe ẩm ướt nhưng lại bị trượt tay, đang lúng túng, đột nhiên hai khuỷu tay được người đó nắm lấy, túm gọn lên xe.

“Ca...” đứng chung một chỗ, đối mặt với Âm Thức, tôi chỉ cảm thấy hơi thở của mình cứng lại, trong lòng áy náy không thôi.

“Vào đi!” Hắn nhẹ nhàng buông ra một câu. Hốc mắt tôi không dừng được nóng lên, nếu hắn lớn tiếng chửi mắng tôi một chút, thậm chí đánh tôi, tôi cũng không thấy khổ sở như bây giờ.

Đặng Vũ theo sau tôi, chui vào thùng xe, thấy vẻ mặt không vui, bộ dáng rầu rĩ của tôi thì liền vươn tay giúp tôi cởi cái áo to trên đầu ra, lấy từ trên xe một cái khăn sạch, nhẹ nhàng lau nước trên mặt tôi.

Khi hắn đưa tay lại gần, tôi theo bản năng lui về sau, lại bị hắn giữ tay ra đề chặt một bên vai. Lòng tôi tràn đầy ảm ức mặc hắn chà lau, hắn lau hết mặt tôi xong còn giúp tôi lau luôn cả tóc.

Tôi không kìm được kêu lên: “Đối xử tốt với ta như vậy làm gì? Ta ngang ngang như thế, chỉ thích gây náo loạn, biết... rõ ta là người phiền toái, các người tại sao phải đối xử tốt với ta như thế? Rõ ràng, rõ ràng ta không phải là...”

Rõ ràng tôi không phải muội muội của hắn, rõ ràng tôi chẳng phải Âm Lê Hoa! Vì sao, vì sao cứ đối xử tốt với tôi như vậy? Vì sao chứ...?

Tôi gục người xuống, co chân, vùi mặt vào hai tay, nước mắt tích tụ rồi rơi xuống...

“Ngươi rất tốt mà!” Tiếng nói nhẹ nhàng của Đặng Vũ quanh quẩn bên tai tôi. “Ngươi như bây giờ rất tốt mà, rất tốt, rất tốt...” Hắn liên tục nói tới hơn mười từ “rất tốt”, cảm xúc bị thương của tôi bị hắn chặt đứt, thiếu chút nữa thì phì cười, nhin không được ngẩng đầu lườm hắn. Hắn vẫn còn rất chuyên tâm lau tóc cho tôi, miệng không ngừng nói “rất tốt”...

Tôi hé miệng, ghé sát vào ngón tay hắn, nghiêng răng cắn một cái. Hắn không phản ứng gì, cũng chẳng rút tay lại. Tôi há miệng nhả ra, mặt ra vẻ hung dữ: “Như vậy cũng tốt sao?”

“Tốt” Hắn cười dịu dàng, vươn ngón tay vừa bị tôi cắn, nhẹ nhàng giúp tôi lau đi giọt nước mắt đang vương nơi khóe mắt. “Thế này không giống ngươi trước kia, sao lại không tốt chứ? Sao lại không khiến người khác yêu thích được...”

Sự kiện thiên kim tiểu thư của Âm gia bị bắt cóc theo lý phải là một sự kiện gây náo động Nam Dương nhưng rất nhiều ngày sau khi tôi về đến nhà vẫn không thấy có quan lại nào đến hỏi, thậm chí không nghe thấy trên phố có bất kỳ tin đồn nào về việc này.

Nhưng thực ra Âm mẫu của Đặng thị thì đã bị hoảng sợ không ít, vẫn nghĩ sức khỏe bà rất tốt ấy vậy mà lại đổ bệnh nặng. Tôi rất áy náy. Ngày hôm sau, sau khi trở lại Âm gia, lần đầu tiên tôi chủ động đến thăm bà

Âm mẫu thực ra tuổi còn rất trẻ, mới hơn ba mươi tuổi, lại là một rất người đẹp, cho dù đang bệnh, vẻ ngoài suy nhược, nhưng vẫn không làm mất đi nét quyến rũ của bà.

Tôi thật sự tiếc thay cho bà, còn trẻ như vậy đã thành quả phụ, đang yên đang lành là một khuê nữ chẳng hiểu sao thoát cái đã thay đổi thành thế này. Tuy đây cũng chẳng phải là ý nghĩ ban đầu của tôi nhưng khi thấy bà không biết gì, biết tôi bình an trở về, bà cầm tay tôi, xúc động tới rơi lệ, không ngừng cảm tạ ông trời, trong lòng tôi tự nhiên vẫn sinh ra một loại áy náy, cứ như tôi đang thiếu nợ bà cái gì đó.

Âm gia tất cả vẫn như cũ, những chuyện liên quan tới việc bắt cóc và các việc cần xử lý phía sau, Âm Thức không nói gì với tôi hết. Người ta nói ngã một lần là khôn hơn một chút, tôi quả thật cũng rút thêm được kinh nghiệm cho mình, chỉ sợ Âm Thức vẫn còn chưa bộc lộ sự giận dữ của mình, tôi dù có thế nào cũng không thể tùy tiện trêu chọc “con hổ” này được.

Qua được vài ngày nữa, dựa theo những lời kể vụn vặt của đám môn khách, tôi cuối cùng cũng lắp ghép được toàn bộ sự kiện ngày đó.

Hóa ra ngày ấy, sau khi Mã Vũ đến nhà, Âm Thức một mặt thì đáp ứng đem tiền chuộc tói Thái Dương nộp, một mặt lại triệu tập toàn bộ môn khách và bạn thân trong nhà thương lượng đối sách. Đặng Gia là nhà tổ ngoại của tôi, nghe được chuyện này đương nhiên cũng không đứng nhìn. Hai nhà Âm, Đặng cùng liên thủ do đó Đặng Vũ cũng biết được tin tức. Biết được họ Lưu ở Thái Dương, quen thuộc địa hình, Đặng Vũ đề nghị Lưu Tú giúp đỡ. Âm Thức vốn không đồng ý, nhưng mà thời gian cấp bách, đại đa số đều tán thành nên cũng không có chấp nữa.

Đương nhiên sự việc sau đó diễn ra suôn sẻ. Nếu so sánh với nhân lực của ba gia tộc Âm, Đặng, Lưu, bọn người Thành Đan căn bản chỉ là kiến so voi, gian phòng khách sạn bị bao vây, tình hình chiến đấu kịch liệt. . .Chỉ là tôi không thể nào nghĩ ra được, sao họ lại dễ dàng thả toàn bộ ba tên cướp đó ra.

Tôi bị bọn Thành Đan chinh thám như vậy, bắt được, chưa tính tới việc không giao cho quan phủ, tại sao lại xem nhẹ tới mức cứ thế mà thả bọn hắn đi?

Không thể hiểu nổi thực sự nhóm Âm Thức đang nghĩ cái gì nữa!

Tuy nhiên. . . Lưu Tú, tôi càng ngày càng hiểu kì đối với người này.

Hắn rốt cuộc là người như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 10: Văn Thúc

Edit + Beta: Mẹ Tí

Đặng Thiên kết hôn!

Nghe được tin này, tôi có chút không hiểu, cho tới nay đối với chuyện tình cảm của Đặng Thiên, tôi đều không. . .quan tâm lắm, nàng yên lặng yêu Âm Thức, nhưng mà Âm Thức chẳng đáp lại chút nào.

Thời Hán thực hiện chế độ một vợ một chồng, nhưng thực sự cũng không hẳn là một người đàn ông không thể cưới nhiều vợ, giống như cha Âm Lục của Âm Lệ Hoa, ông tuy rằng chết sớm, bảo là để lại một người vợ nhưng thực chất là cả một đại đội. Chẳng qua là. . .cưới một người được gọi là thê tử (vợ), cưới hai, ba người trừ người vợ chính kia ra, tất cả đều được gọi là tiểu thê (vợ bé), nói trắng ra chính là thiếp.

Thiếp ở thời đại này địa vị rất thấp, tôi nhìn trong Âm gia cũng hiểu được đôi chút, có thể nói so với thị nữ cũng chẳng khác nhau là mấy, có chăng là ăn uống tốt hơn một chút. Lấy điều kiện của Đặng Thiên mà nói, chỉ sợ dù có thế nào cũng không thể làm thiếp của Âm Thức được. Cho dù nàng nguyện ý thì đại ca Đặng Thần của nàng cũng sẽ không đồng ý.

Mùa thu tới, Đặng Thiên cuối cùng cũng nhận được sự an bài của Đặng Thần, gả đi Uyển Thành.

Đặng Thần rất yêu thương cô em gái này, cố gắng chọn cho em gái một người chồng có gia thế và nhân phẩm vào loại hạng nhất. Trước hôn Đặng Thiên lấy chồng, tôi ở lại Đặng gia với nàng, nàng ôm tôi lặng lẽ khóc cả đêm, ngày hôm sau đem theo đôi mắt sưng đỏ mọng nước, bước lên xe hoa.

Sau khi Đặng Thiên lấy chồng, tôi cảm thấy buồn phiền mất mát cực độ, không có tình thần làm chuyện gì hết. Âm Thức hình như đoán trước được tôi sẽ như thế, sai người chuyển lời cho phép tôi đi loanh quanh một chút, đến thăm người quen cho khuấy khoả, không cần vội về nhà.

Vì thế khi ngồi trên xe ngựa chạy về nông thôn, ngắm cảnh người nông dân bận rộn thu hoạch, tôi bỗng có chút cảm giác giống như đã nhập vào cảnh mà Autin đã miêu tả dưới ngòi bút của mình trong tác phẩm “Ngạo mạn cùng thành kiến”, không khí của vùng nông thôn khiến tôi mê mẩn hoàn toàn.

Tôi đã từng mong có điều kiện cùng tham dự vũ hội long trọng với những người quen của mình, sau đó có thể không ngần ngại kết bạn với Đạt Tây. Nhưng mà. . .giờ đây điều này chỉ còn là giấc mộng.

Tôi ở nhà của Đặng Phụng ở Dục Dương, là cháu của Đặng Thần. Luận về vai vế hẳn thấp hơn tôi một bậc, nhưng mà tuổi thì hẳn lớn hơn tôi rất nhiều. Trong nhà hẳn, thê thiếp hàng đàn. Đến ở nhà hẳn ba ngày, tôi không chịu đựng được sự buồn tẻ, nhàm chán đến đờ người ra. Cuối cùng bỏ qua hết những buổi nói chuyện vô vị với đám thê thiếp do tuân mệnh hẳn mới đến chơi với tôi, tôi lôi kéo tiểu đệ của tôi là Âm Tư bỏ chạy trốn chết.

Qua Dục Dương đi về phía đông bắc một chút chính là quận Nam Dương, đô thành là Uyển Thành. Tôi vốn muốn đi đến đó, nhưng Âm Tư sống chết không chịu, nó kiên quyết nói Uyển Thành nhiều người tạp nham, mang tôi đi lung tung sẽ bị đại ca quở trách, ngoại trừ Uyển Thành, nhưng nơi khác có thể bàn bạc thêm.

Tôi nháy mắt mấy cái, nở nụ cười: “Thế thì tỷ muốn đi Thái Dương!”

Thái Dương và Dục Dương ở hai hướng ngược nhau, một ở phía đông, một ở phía tây, ở giữa là Tân Dã, tôi cố ý làm khó nó, không nghĩ là sau khi suy nghĩ một lúc, nó lại đồng ý.

Khi thật! Cái quận Nam Dương to như vậy, tôi cũng chỉ biết có vài nơi thôi, Thái Dương thì đã đi qua một lần nhưng là do bị người ta trói lại đưa đi.

“Không đi những nơi nhiều người, chỉ ngồi xe đi dạo một lát rồi về nhà được chứ?” Âm Tụ cũng không ngạc nhiên, hiểu được là phải cò kè mặc cả với tôi.

“Được” Tôi kéo dài giọng, vô cùng chán nản lên tiếng.

Tôi Thái Dương, tôi phát hiện ra vẫn chỉ là hoa màu, đất vườn, giống hệt với Tân Dã và Dục Dương, chẳng khác tí nào. Âm Tụ thì chẳng hi vọng được gì hết, nó sống chết không chịu đưa tôi tới chợ mua đồ, nó viện lý do rất êm tai: “Tỷ tỷ xinh đẹp, đừng sợ lại có ác nhân nổi lên ác ý.”

Tôi muốn ngất luôn!

Ngồi một lúc lâu trong xe, chịu đựng sự lắc lư của xe ngựa, tôi thực sự cũng thấy áy náy với hai đồng thịt trên mông tôi. Vòng vo ở Thái Dương tôi tận tụy, tôi cuối cùng cũng mất hết hi vọng.

“Về nhà đi!”. Buông bức màn xe xuống, tôi buồn bực nói.

Con mắt của Âm Tụ nhanh như chớp đảo quanh, ánh mắt đảo qua đảo lại trên mặt tôi mấy vòng, biểu tình muốn nói lại thôi. Tôi liếc mắt nhìn nó, cố ý làm bộ như không thấy, chỉ lấy thêm nệm êm nhét dưới mông để ngồi.

“Tỷ tỷ”. Nó tới gần tôi, do dự nhỏ giọng nói: “Thực ra đi thêm về phía trước một dặm nữa là tới đất của Lư gia”.

Tôi thuận miệng ừ hử, gắng điều chỉnh tư thế, cố tìm ra tư thế nằm nghiêng thoải mái nhất.

“Tỷ tỷ!” Nó thấy tôi thờ ơ, không nhận được kéo tay áo tôi la lên. “Đã đến nước này rồi, tỷ còn giả bộ...”

“Giả bộ? Giả bộ cái gì?”

Âm Tụ trợn mắt: “Tỷ mong mỏi muốn tới Thái Dương, đơn giản chỉ là muốn nhìn trộm Lư Tú một cái, bây giờ đã đến đây rồi, sao tỷ lại chùn bước chứ?”

“Lư Tú?” Tôi lúc này mới nhớ ra, cười gượng hai tiếng, “Đúng không đó? Nhà Lư Tú ở đây hả.”

Âm Tụ không thêm đề ý tôi, quay lại nói với người phu xe trước mặt vài câu, xe ngựa giảm tốc độ đi chậm lại.

“Từ chỗ này chính là đất của Lư gia.” Âm Tụ lặng lẽ để lộ ra một góc của mảnh xe, qua khe hở nhìn ra, tôi thấy nơi này cũng chẳng có gì khác cả.

Tôi gật gật đầu: “Làm sao mới có thể gặp hắn? Đến nhà hắn sao?”

Âm Tụ kinh ngạc mở to mắt nhìn tôi: “Đến nhà xin gặp mặt? tỷ đi... hay muốn để đệ đi?”

Tôi nhe răng nói: “Làm thế nào để gặp hắn bây giờ, không phải đệ dẫn ta tới đây chỉ để ngó nhà, ngắm đất nhà hắn đấy chứ?” Thật không hiểu thằng bé này nghĩ gì nữa!

“Tỷ! nhìn vật nhớ người, nói chuyện tìm an ủi, tỷ trước kia chẳng phải thường cầm quyển “thượng thư” mà nhớ tới hắn sao, bây giờ thấy thế vẫn chưa đủ à?”

Phía sau bỗng lướt qua một trận gió lạnh vù vù, lông tơ tôi dựng đứng. Có vẻ, Âm muội này không phải là mê giai bình thường, mà so với người khác còn cao hơn n lần nữa.

“Quay về đi, quay về đi...” Tôi mệt mỏi, rên rỉ, nếu đi tiếp không quay về, tiếp theo sẽ bị người ta đối đãi như người mê giai. Đất của Lư gia không phải chỉ là đất thôi sao, nhìn thế nào cũng chỉ là đất, chung quy không có khả năng ngoài lúa ra còn có vàng nữa?

“Tỷ!” Âm Tụ đột nhiên nắm chặt tay tôi.

“Á!” tôi hóp một ngụm khí, mẹ nó chứ, nó bóp tay tôi đau quá “Làm gì thế?” Tôi quát âm lên.

“Lư Tú!” Nó kích động kêu lên. “Đúng là Lư Tú! Đúng là hắn đó, tỷ xem kia!”

Tôi ra sức hất tay nó ra, đau đến nỗi suýt nữa thì khóc. Lư Tú, Lư Tú, Lư Tú thì có gì mà phải ngạc nhiên! Tôi ác độc lừa nó một cái, tức giận vén mảnh trúc lên.

Nhìn về phía trước, ước chừng khoảng mười thước, có một khu đất rộng, từng nhóm ba đến năm người tay cầm liềm, chân đi giày rom, đang gặt lúa. Trên bờ ruộng, có một bóng người đứng đón gió, thân hình khoác áo trắng tung bay, lưng đeo thanh trường kiếm đen huyền, tay phải chỉ vào những người đang làm việc trên ruộng, nói liên tục.

Xe chạy chậm dần, khi gần tới nơi thì những người đó đều quay đầu lại nhìn chúng tôi. Tôi hạ màn xuống, che mặt. Bên ngoài không nhìn thấy gì bên trong nhưng tôi thì lại nhìn thấy bên ngoài rõ ràng.

Đó là một thanh niên tuấn tú, độ hai mươi năm tuổi, cao lớn, mắt sáng, mũi thẳng, miệng hơi cong lên, lộ ra một chút ít cười như có như không. Toàn thân hắt tạt ra khí chất cao quý không giống người thường, nhàn nhả đứng ở chỗ đó giống như hạc giữa bầy gà.

Trong lòng tôi nhảy dựng lên: “ôi chào, nhìn Luru Tú khi đứng so với đại ca của chúng ta hình như còn cao hơn ấy nhỉ!”

“Hắn lớn hơn tỳ 9 tuổi mà! sao ngay cả chuyện này tỳ cũng quên thế!”

9 tuổi! Trời ạ, không phải là so với tuổi thật của tôi chứ?! Tôi ghé sát mặt lại tấm rèm để nhìn cho rõ, hứng thú quan sát hắn xem sao.

Đáng tiếc, hắn chỉ lơ đãng ngoái đầu lại nhìn thoáng qua xe của chúng tôi rồi lại quay đi. Xe ngựa càng lúc càng gần, tôi có thể thấy tiếng của hắn.

“Chẳng có chí lớn gì hết, suốt ngày chỉ biết vui đầu vào việc đồng áng, thật đúng là Luru Trọng mà!”

Theo tay hắn chỉ, tôi nhìn thấy cách đó ba bốn thước, có một người đang đứng thẳng, ánh mặt trời chói chang chiếu thẳng vào mặt hắn, soi rõ những giọt mồ hôi đang đầm đìa trên mặt, phản xạ ra những ánh sáng lấp lánh.

Tôi không nhịn được nhắm mắt lại, nhìn trực tiếp khuôn mặt đó quả thật quá chói mắt, khiến hai mắt tôi như không chịu được.

“Luru Trọng chính là Luru Trọng mà” phía xa, có một thanh âm dịu dàng cười trả lời: “Dù sao cũng đâu có gì là xấu chứ!”

“Đúng là đồ không có tiền đồ...” Tên Luru Tú đứng phía trên chằm biếm, chửi xéo.

Tiếng nói nhỏ dần, tôi vẫn quay đầu lại nhìn.

Âm Tụ kéo kéo tay áo tôi: “Quên đi, có thể nhìn mặt một lần là ông trời đã tốt với tỳ lắm rồi...”

“Luru Trọng là ai thế?” Tôi thỉnh thoảng hỏi một câu.

Âm Tụ sững sờ một lúc mới trả lời: “Luru Trọng là nhị ca của Luru Tú...”

“Thì ra là nhị ca của hắn, khẩu khí cũng lớn nhỉ, lại dám giễu cợt cả nhị ca của mình!”

Âm Tụ hình như có chút bần thần, cúi đầu không biết đang nghĩ cái gì, tôi nói gì, nó cũng làm như không nghe thấy. Một lúc lâu sau, nó vỗ đùi cái đét, kêu lên: “Đúng rồi! Không hổ là dòng họ vương tôn! Quả nhiên là khí phách hơn người! Tỳ, tỳ biết không, năm đó hán cao tổ Luru Bang có một ca ca cũng được gọi là Luru Trọng, thích công việc đồng áng, Luru Bang cũng từng nhạo bang huynh trương mình vì chuyện đó. Xem ra, hắn đang so sánh mình với cao tổ đấy mà...Chí hướng của hắn quả thật cao quá!”

Hán cao tổ Luru Bang?!

Cái loại người miệng cười nhưng lòng dạ rắn rết như Lã thị kia, người như thế cũng dám ví mình với Hán cao tổ Luru Bang!

Tôi rung mình một cái, chí hướng to lớn của tên Luru Tú đó không phải cũng biến thái bao hàm cả ý nghĩ này chứ!

Tôi nhịn không được lại vén màn thò đầu ra, xe lúc này dù đã đi được khá xa, nhưng góc nhìn thay đổi, tránh được ánh mặt trời, tôi lại nhìn rõ hơn khuôn mặt đang nhạo báng của Luru Tú, Luru Trọng trái lại trên mặt vẫn giữ biểu tình tươi cười, điềm tĩnh khoan dung như cũ.

Tươi cười kiểu đó có thể nói thế nào nhỉ? Trên gương mặt trắng nõn, hai mắt hắn hơi híp lại, khóe miệng cong cong, quần áo ngắn mặc trên người tuy hơi thời kệch, nhưng nụ cười trẻ con đó của hắn lại làm cho người ta có cảm giác hắn đang rất thoải mái, rất hưởng thụ.

Lòng tôi không hiểu sao bị nụ cười đó làm cho rung động, tâm tình rất lâu sau vẫn không thể bình tĩnh lại được!

“Dừng xe!”

Tôi quát lên một tiếng lớn, phu xe vội vàng ghìm cương, tôi vút Âm Tụ sang một bên, nhảy từ trên xe xuống.

“Tỳ tỳ! Tỳ muốn làm gì thế! Mau quay lại đi...”

Không thèm để ý Âm Tụ đang lo lắng gọi ở phía sau, tôi nâng váy, ba bước thành hai chạy ngược về phía ruộng. Trên bờ ruộng, đất bùn còn mới, màu nâu mềm mại, ướt át, tôi nhẹ nhàng giẫm lên, khi còn cách huynh đệ Luru Tú ba bước thì dừng lại.

Các huynh đệ Luru thị cùng những nông dân đang bận rộn trên ruộng đều dừng tay lại, tất cả kinh ngạc nhìn tôi.

Tôi liếc mắt qua bội kiếm bên hông Luru Tú, thờ một hơi dài, nói: “Nhìn người cũng là người luyện võ, chúng ta đấu vài hiệp đi, nếu người thua, người phải để cho hắn giải thích”.

Lưu Tú trong mắt không dấu được sự kinh ngạc, hai tay khoanh trước ngực, cười hỏi: “Người có biết ta là ai không? Cô bé như người cũng dám so tài với ta sao?”

“Bớt ba hoa đi, ta cần quái gì biết người là ai!” Thực ra tôi vẫn nhớ kỹ ơn cứu mạng của hân với tôi nhưng giờ nhìn thấy thấy độ cuồng ngạo, càn quấy của hân, tôi lại thấy khó chịu.

“Văn Thúc, thế này là sao?” Hân quay đầu đi, chậm rãi đến gần Lưu Trọng nói, “Lại có người vì người mà bất bình này.”

Lưu Trọng cười cười, nụ cười nho nhã lộ ra ba phần ngại ngùng, nâng hai tay lên, vái chào tôi rất sâu: “Đa tạ!”

Tôi đỏ mặt, người này đúng là tư văn hữu lễ không phải bình thường, tuy ăn mặc không bằng, nhưng so với mấy tên môn khách mà Âm Thúc đang nuôi thì thái độ tỏ ra còn đúng mực hơn.

“Sự hấp dẫn của Văn Thúc quả thật không nhỏ nhĩ...” Lưu Tú cười, nghiêng người về phía trước, hai mắt sáng ngời ánh lên sự kiêu ngạo: “Chủ theo khách, người nói phương thức thi đấu đi.”

Tôi vừa mở miệng định nói, thì Lưu Trọng bỗng nhiên đưa tay ra, khoác vai Lưu Tú, nhẹ giọng nói: “Thôi, huynh trưởng là thật sao? Nàng chỉ là một cô bé...”

Lưu Tú quyết miệng, gạt tay hân ra: “Luận võ lại có thể coi là trò đùa sao?”

Mắt Lưu Trọng lộ ra một tia lo lắng, cúi đầu nhìn tôi hỏi: “Thật sự sẽ đấu sao?”

Tôi nhìn gương mặt dịu dàng như ngọc kia, ưỡn ngực, hùng hồn nói: “Không thành vấn đề!” Lại hướng Lưu Tú nói, “Chúng ta đến bãi đất trống bên kia so chiêu đi, quy ước là không dùng đao kiếm, chỉ đấu quyền cước”.

Tôi cố ý giấu, thực ra Taekwondo là môn chuyên về quyền cước, tuy có binh khí nhưng tôi chỉ học có một ít, lại chẳng phải sở trường của tôi.

Lưu Tú cười cười, đưa tay tháo bội kiếm xuống, thoải mái ném cho Lưu Trọng đứng ở bên.

Tôi nhanh nhẹn xin cởi áo, nhanh tay lột áo ngoài ra, cũng học hân ném áo cho Lưu Trọng: “Phiền người cầm hộ ta một lát”.

Lưu Tú kinh ngạc liếc mắt nhìn tôi một cái, lúc này nông phu của các ruộng xung quanh đều tụ lại cả đây, vây quanh tôi, nhìn ngắm chỉ trỏ.

Sau khi cởi áo khoác ngoài ra, trên người tôi chỉ còn bộ đồ trong dệt bằng tơ tằm, đây là loại áo chỉ thích hợp mặc ở nhà, đuôi áo ngắn, phía dưới là quần may theo thiết kế của tôi.

Tôi thích cách ăn mặc này, mặc dù nhìn thì đúng là đầu Ngô mình Sở, chẳng ra làm sao cả, nhưng nó làm cho tôi tìm lại được cảm giác khi tập võ trước đây.

“Bắt đầu đi!” Tôi hít sâu một cái, hai tay nắm lại, cố giữ cho thất lưng thẳng, theo lễ nghi, xoay người cúi đầu chào Lưu Tú.

Lưu Tú vẫn khoanh hai tay trước ngực, bộ dạng nhàn nhã, dường như không coi tôi ra gì.

“Hây!” Tôi hét một tiếng lớn, bắt ngờ tung ra một cú đá ngang, hân bắt ngờ không kịp phòng bị phải lui lại ba, bốn bước. Nếu không phải hân đang khoanh tay chắn trước ngực, thì thế nào cũng phải gãy vài cái xương sườn là chắc.

Tôi cố ý ra oai, phù đầu hân.

Hân quả nhiên giật mình không ít, chậm rãi thu lại sự coi thường ban đầu với tôi, trong mắt bốc lên lửa giận. Nhớ lại ngày ấy ở khách sạn, hai chúng tôi trong tình huống không rõ địch ta, cũng đã từng so chiêu. Thân thủ Lưu Tú hân rất cao, tôi đây không dám khinh địch chút nào. Lúc này, thấy hai tay hân nắm chặt, vung nắm đấm, tôi vừa cẩn thận, lấy lui làm tiến, xoay người tránh sự công kích của hân, đồng thời bay người lên, tung ra một cước, trúng ngay cằm của hân.

“A!” Hân kêu lên lên một tiếng nhỏ, lao đảo lùi lại ba, bốn bước, tôi liếc thấy hân đứng không vững, chắc chắn sẽ ngã mặt lên trời mà ngã xuống, liền hét lớn một tiếng, vọt người cong chân bổ xuống, định một quyền KO hân luôn (hạ knock – out).

Nhưng, tôi vẫn đánh giá thấp hân!

Lưu Tú không gục ngã như tôi nghĩ, mà ngay khi tôi nâng chân, hân đã vọt phát xông lại, giờ tay bắt được gót chân tôi, tôi hoảng sợ la to.

Có lẽ...tôi sẽ ngã thảm lắm!

Ngay khi tôi nhắm tịt mắt lại, chuẩn bị nhận cú ngã đất trời đảo lộn kia thì tất cả hết thấy đều dừng lại.

“Văn Thúc! Người làm cái gì vậy?”

Âm thanh thờ phỉ phò phát ra, dường như Lưu Tú thực sự rất tức giận.

Tôi mở mắt, lại kinh ngạc phát hiện không biết Luru Trọng đã xen vào từ lúc nào, tay Luru Tú vẫn đang nắm chặt gót chân tôi nhưng mà tay Luru Trọng lại đang nắm chặt lấy cổ tay của Luru Tú.

Đây chính là lý do vì sao vừa rồi tôi không bị người kia quăng đi!

“Đại ca, còn định đánh thật sao?” Luru Trọng tươi cười ấm áp giống như gió xuân, làm lòng người thực ấm áp.

“Ta... là nàng...”

“Đại ca dù không phải là anh hùng hào kiệt, cũng không thể xuống tay độc ác với một nữ tử như thế được”. Khóe mắt hắn cong lên, giống như một cái đầm sâu đầy hơi nước mát lạnh, nụ cười thoát nhìn trẻ con nhưng lại rất ôn hòa: “Là lỗi của đệ, đại ca tha thứ cho đệ vì tội không có chí lớn đi”.

Luru Tú hừ lạnh một tiếng, buông mắt cá chân tôi ra, Luru Trọng đồng thời cũng buông tay.

“Ngại quá...” Luru Trọng quay đầu nhìn tôi giọng hối lỗi.

“Sao phải giải thích với hắn, sao phải thừa nhận mình không có chí lớn chứ?” Tôi tức giận nói, “Người có biết không, cho dù người không can được hắn, ta chưa chắc đã thua hắn đâu!”

“Ta biết.” Hắn vừa cười, vừa nhẹ nhàng vuốt tóc tôi. “Nhưng ta không muốn nhìn thấy cô lại bị thương...” Dừng một chút, hắn ghé vào tai tôi, thấp giọng nói: “Đừng chọc huynh ấy, huynh ấy là người nóng nảy nếu mà điên lên thì không khác gì trâu điên đâu.”

Tôi buột miệng cười, nghĩ lại vẫn cảm thấy không phục. Nhìn thái độ của Luru Trọng, xem ra vẫn không tin tôi có thể thắng được Luru Tú.

“Văn Thúc!” Luru Tú ở bên ồn ào, xen vào: “Người hỏi nàng xem, nàng là con nhà ai, cũng là người rất có thực lực đấy!”

Tay Luru Trọng vẫn đặt trên đỉnh đầu tôi, cơ thể của tôi bây giờ lùn tịt, đại khái chỉ cao khoảng 1m55, hắn thì ít nhất cũng phải trên 1m75, cho nên khi đứng chung với nhau, tôi chỉ có thể ngước mắt lên mới nhìn thấy mặt hắn. Ánh mắt hắn vẫn trong vắt, khuôn mặt trắng nõn, sạch sẽ, tự nhiên tôi lại đỏ mặt.

Thế này là sao, tuổi tôi hình như cũng không lệch lắm so với hắn.

“Đệ biết” Luru Trọng cười nói, “Nàng là Âm Cơ!”

Luru Tú đang cúi người nhặt bội kiếm, nghe nói thế, không khỏi ngẩn người ra, một lúc sau mới thất thanh kêu lên: “Âm Cơ nào? Đừng có nói với ta nàng là Âm Lệ Hoa đấy!”

Luru Trọng cười chum chim, gật đầu.

Tôi cũng sửng sốt, nhìn khuôn mặt tươi cười, ôn hòa như ngọc kia, không khỏi hoang mang. Hắn sao lại biết tôi? Ngay cả Luru Tú cũng không nhận ra tôi, sao hắn lại nhận ra được?

Cánh tay đột nhiên bị nắm chặt, một thanh âm đột ngột vang lên: “Tỷ tỷ, tỷ quay về nhanh lên!” Âm Tụ không để ý gì xung quanh, kéo tôi khỏi tay Luru Trọng, đẩy lên xe ngựa: “Đệ xong đời rồi, về đến nhà thế nào đại ca cũng lột da đệ mất thôi, tỷ tỷ ơi là tỷ tỷ! đệ bị tỷ hại chết rồi. Đại ca không thích Luru Tú, sao tỷ lại còn thân thiết với hắn? Thậm chí còn vì hắn mà sống chết đánh nhau với tên Luru Bá Thăng kia, tỷ điên rồi, tỷ...”

Tôi bị hắn kéo đến bên xe ngựa, bất mãn hất tay hắn ra: “Đệ kêu ca cái gì, nếu không hài lòng sao lúc này không can lại? Tỷ xem ra tám phần là đệ trốn ở trong xe, sợ tới mức tè cả ra quần rồi chứ gì?”

“Tỷ” Âm Thúc tức giận tới mức hoa tay múa chân, quát ầm lên, “Người có thật là tỷ tỷ của ta không đó?”

“Ta không phải là tỷ tỷ của người, ta cũng không có loại đệ đệ nhất gan như người!” Tôi không khách khí quật lại nó.

“A” Nó hét chói tai, hận không thể đập đầu vào thành xe. “Tỷ trực tiếp giết đệ đi, giờ tỷ không giết ta, đại ca cũng sẽ giết ta!”

Tôi nở nụ cười hắc hắc, xe ngựa lắc lư chậm rãi cất bước, đi chưa được bao xa, bên ngoài bỗng có tiếng gõ nhẹ lên vách xe: “Âm cô nương!”

Là tiếng của Luru Trọng!

Tôi vội vàng vén màn xe lên: “Ta phải về nhà rồi, lần sau có cơ hội sẽ gặp lại”

Hắn đuổi theo xe, cười nói: “Cái này tặng cô.” Rồi vội vàng nhét vào tay tôi một thứ, “Âm Cơ, sau này sẽ còn gặp lại!”

Tôi gật đầu, buông màn, bỗng nhiên có chút lưu luyến.

“Đây là cái gì?” Tôi nâng bông lúa mạch lên quơ quơ trước mặt, ánh vàng bắt mắt của những hạt lúa phát ra, hắn mới hái từ ruộng lúa kia sao?

“Tú xuất ban hành!” Âm Tụ ở bên cạnh khe khẽ thở dài, “Tên Luru Tú này bộ dạng cũng khôi ngô, tuấn tú. . .” Nó chỉ chỉ mấy bông lúa mạch trong tay tôi, bầu nói: “Nghe đồn năm Luru Tú sinh ra, mưa thuận gió hòa, mùa màng bội thu. Ruộng lúa thậm chí còn có gốc mọc ra tới chín bông, cha hân vì thế mới ban cho câu “tú xuất ban hành”, đặt tên là “Luru Tú””

“Ra vậy”. Tôi không cảm thấy hứng thú làm với tên Luru Tú “nhiều chuyện” đó, chỉ tò mò không biết Luru Trọng tặng tôi bông lúa mạch là có ý gì, chẳng lẽ là coi tôi với Luru Tú. . . có tình ý với nhau. Tôi bực bội, ra sức vò nát mấy bông lúa trong tay, nháy mắt từng hạt từng hạt lúa mạch thì nhau rơi xuống, “Hừ, tên Luru Tú khôn kiếp này!”

“Tỷ, tỷ làm gì vậy? Khó khăn lắm Luru Tú mới để ý đến tỷ, tặng đồ vật này nọ, sao tỷ cứ thế mà phá đi như vậy?”

“Cái gì mà Luru Tú tặng, cái này rõ ràng là do Luru Trọng tặng! Tặng đồ cho ta, ta thích làm gì thì làm đó!

“Luru Trọng nào? Vừa rồi chỉ có hai huynh đệ đại ca và tam ca của Luru gia, đệ đâu có thấy Luru Trọng ở đó?”

“Đệ mù à, hần. . .” Tôi im bật, một cảm giác kì quái trong lòng tràn ra, “Vừa rồi. . . tên kia, Văn Thúc. . .”

“Luru Tú là em thứ ba, cho nên tự là Văn Thúc! Tỷ, tỷ không phải còn biết rõ hần hơn cả đệ sao?”

Một trận đầu choáng mắt hoa diễn ra, tôi chống tay vào trán, huyết Thái Dương âm ỉ đau.

Tôi biết cổ nhân thường gọi anh em trong nhà theo các vị trí thứ tự là “Bá, Trọng, Thúc, Quý” sau đó đến bài danh, chỉ là. . . Tôi vừa rồi sao lại không để ý đến chi tiết này chứ?

Hóa ra cái tên tao nhà lễ độ, dịu dàng như ngọc kia mới là Luru Tú.

Tôi vì sự nhầm lẫn tai hại của mình mà mặt đỏ tai hồng: “Cái người. . . cái người đầu vồ với ta rốt cuộc là ai thế?”

“Cái người gì! Hần chính là Luru Bá Thăng đấy! Là tiểu bá vương tiếng tăm lừng lẫy khắp Thái Dương, là anh cả Luru Bá Thăng của Luru gia đấy!” Âm Tụ về mặt tràn ngập sự sùng bái. “Tỷ đừng phản đối, hần thật sự rất lợi hại đó, lần trước tỷ bị người ta bắt trói đi, toàn bộ là nhờ hần ra mặt giải quyết hết các rắc rối đấy. . . Người này thực sự là một dũng sĩ, có phong thái của hán cao tổ năm đó đấy.”

Tôi đau khổ rên lên một tiếng, cúi đầu giấu mặt vào khuỷu tay: “Ta không biết, không biết, cái gì cũng không biết! ta cần quái gì biết hần là Luru Diễn, Luru Tú, Luru Bá Thăng hay Luru Văn Thúc, ta chẳng biết gì hết!”

“Tỷ. . .”

Tôi đột nhiên ngẩng phát đầu lên, nhìn nó chăm chăm: “Chúng ta hôm nay có đến Thái Dương sao? Chúng ta hôm nay không hề rời khỏi Dục Dương đúng không?” Tôi vươn tay, nắm chặt hai vai của nó, lắc lắc để, miệng tôi lạnh lẽo phun ra một câu: “Chuyện ngày hôm nay, nếu người dám tiết lộ nửa câu, ta sẽ lấy đao băm người!”

Âm Tụ sợ tới run rẩy cả người: “Dạ”

Mặt tôi hơi dần ra, cười híp cả mắt, vỗ vỗ mặt nó: “Thế mới ngoan, đệ quả là em trai ngoan của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 11: Quan Lễ * (Lễ Đới Mũ/ Lễ Trưởng Thành)

Edit: Mẹ Tí

Beta: Minh Nguyệt

Mồng 1 tết năm Tân Triều Hoàng thứ 3, cuối cùng những lễ tế dài dòng, phức tạp cũng đã xong. Tôi không hiểu được làm sao mà mình cùng với những tư tưởng của người hiện đại lại có thể sống ở thời đại hai ngàn năm trước trong suốt bốn năm qua.

Trong bốn năm qua, tôi từ chỗ tính tình động một tí là gào thét phản đối cho đến chỗ luyện được một thân ôn nhu, hiền thực. Trong mắt người khác, bây giờ tôi quả thật là một người con gái dịu dàng nết na. Điều này có được cũng phải kể tới công lao của đại ác ma Âm Thúc kia. Hần đã phải áp dụng đủ loại chính sách tàn bạo đối với tôi, còn nhờ Liều Cơ thường xuyên tới khuyên giải, dạy dỗ tôi về đạo lý của một người vợ nữa!

“Nghĩ gì thế?” Đặng vũ ngồi đối diện với tôi, đang dùng muôi chậm rãi múc rượu.

Tôi vui sướng, hớn hờ cầm hai quai của chén rượu trước mặt bung lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, rượu được ủ nhiều năm quả là rượu ngon, tôi cảm nhận được hương thơm thuần khiết, nồng nàn từ cổ lan tỏa ra khắp người.

Tôi liếc xéo tên nhóc đẹp trai trước mặt. Bốn năm trôi qua, hắn đã trở mã rồi, càng ngày càng đẹp tới mức “ngiên hùng đồ nước”...a không đúng, phải là tới mức “hại nước hại dân” mới đúng.

“Ta suy nghĩ gì à, ngươi lên trộm thức ăn và rượu ở nhà đem đến cho ta, chắc chắn lại có việc gì đó muốn nhờ, làm gì có chuyện cho ta ăn không cơ chứ!”

Đặng Vũ cười nhẹ: “Ta giống con buôn đến thế sao?”

“Không phải con buôn, bụng ngươi chỉ chứa một đồng tính toán, âm mưu thủ đoạn thôi...” Tôi giơ một ngón tay, lắc lắc trước mặt hắn, đắc ý nói.

“Thông minh hơn rồi đấy! Quả nhiên người trưởng thành không thể vô dụng mãi, đã ăn cơm không thể không trả tiền.”

Tôi đánh mắt, lườm hắn một cái sắc lẻm, tôi bị hắn đùa bỡn cũng không phải một hai lần, không thể cứ tiếp tục ngu để người khác bắt nạt, cũng phải khôn ra chứ?

Tôi vờn vai, duỗi thẳng hai chân ra trước.

Người Hán đối với các quy định cho nam nữ tuy không quá cổ hủ như thời kì Tống, Minh, nhưng cũng đặt ra không ít yêu cầu khắt khe. Ví dụ như việc ngồi trên bàn tiệc, nhất định phải quy củ, hai chân quỳ, mông đặt trên bắp chân, lưng thẳng, hai tay đặt ngay ngắn trên đùi, giống hệt như kiểu ngồi của người Nhật Bản hiện đại.

Tôi học suốt bốn năm nay nhưng vẫn không cách nào thích ứng nổi với kiểu ngồi hành xác này.

Người Hán đối với tư thế ngồi yêu cầu hà khắc kinh khủng. Ở Nhật Bản hiện đại, người đàn ông có thể ngồi xếp bằng, nhưng ở đây, cái kiểu ngồi “xếp bằng” đó cũng không được phép! Nam nữ đều bị yêu cầu giống nhau, tất cả đều phải ngồi quỳ.

Còn giống như tôi lúc này, duỗi chân thẳng căng là một tư thế vô cùng đại nghịch bất đạo. Cái này có gọi là “ngồi dãi thê” cũng không hợp lẽ nghĩa. Nghe nói năm đó Mạnh Tử chứng kiến vợ mình ở nhà “ngồi dãi thê” kiểu này đã tức giận, kêu gào ầm ĩ là phải bỏ vợ, nếu không có Mạnh mẫu tài đức, sáng suốt khuyên giải, có lẽ ông ta đã bỏ vợ thật.

(Ngồi dãi thê: người xưa ngồi ở chiếu xoạc chân ra, ngồi xoạc chân chữ bát)

Thánh nhân còn như thế huống chi người thường!

Cái tư thế ngồi này, nếu ở trước mặt Âm Thửc, có đánh chết, tôi cũng không dám ngồi. Riêng với Đặng Vũ, hồi đầu tôi cũng cố ra vẻ một tí, về sau là lộ nguyên hình, hắn lại có thể có bản lĩnh không nhăn mày lấy một lần. Dần dà, lá gan tôi lớn hơn, khi gặp người khác tôi ra vẻ hiền lương, thực đức, nhưng riêng với hắn, tôi bộ lộ hết bản tính, thậm chí chi tiết không thể phi thân, một cước đá vèo hắn ra khỏi phòng.

Những gì giả tạo ở trước mặt hắn, đều bị gỡ xuống hết, hắn lại còn luôn khiến tôi tức điên cả người.

Theo lý, nào tên nhóc này thực sự có vấn đề, nếu so sánh với gương mặt đẹp đẽ “hoa phần” kia, đầu hắn có lẽ chỉ chứa rác thôi. Tại sao tôi chẳng thẳng hắn được lần nào vậy? Chẳng lẽ trừ bỏ vẻ ngoài bạo lực ra, tôi thật sự không hơn hắn được cái gì sao?

Tôi nhìn ngang ngó dọc hắn, cũng không cách nào giải thích được. Vô tình còn uống hết phân nửa vò rượu. Vỗ vỗ nhẹ gương mặt hơi nóng nóng của mình, tôi buồn bực nói: “Có chuyện gì mau nói đi! Muốn xì hơi thì xì đi! Nhớ rõ phải xì cho sạch đó!”

Hắn vẫn im lặng ngồi yên như tượng ở tám đệm đối diện, chậm rì rì rót rượu cho tôi, mi mắt cụp xuống, con mẹ nó chứ, rất chuyên chú.

“Năm nay...ta tròn hai mươi.”

“Ừ” Tôi gật đầu, “Chúc mừng ngươi.”

Đối với người Hán, thanh niên hai mươi tuổi, xem như là đã trưởng thành.

“Mấy ngày nữa ta sẽ làm lễ trưởng thành, ngươi tới dự được không?” Hắn ngừng đầu, thành khẩn hỏi tôi.

“Được” Tôi đáp ứng, vờn tay bóc một miếng thịt. Là thịt bò khô! Ăn đại vậy. “Chỉ cần ngươi xin được đại ca ta đồng ý cho ta ra ngoài, ta sao lại không đồng ý?”

Hắn nở nụ cười, khoe mất đuôi mày đều bộc lộ sự vui mừng không kìm nén: “Ăn ít thôi”. Hắn kéo một con gà béo múp từ phía tôi về phía hắn, cười nhạo tôi: “Ngươi không biết là hiện đang có đại dịch châu chấu à, quận Nam Dương năm nay sợ rằng sẽ mất mùa đấy.”

Tôi vờn tay phải chặn con gà lại, tròn mắt nhìn hắn: “Mất mùa với con gà này thì liên quan quái gì tới nhau?”

“Đương nhiên là có liên quan rồi!” Hấn nhếch miệng cười, tay trái nắm lấy cổ tay tôi, tay phải dùng đũa gấp thịt gà ung dung bỏ vào miệng hấn: “Quận Nam Dương mất mùa, sẽ có rất nhiều người bị đói, người tạm thời ăn ít thôi, có thể tiết kiệm được nhiều tiền ăn lắm.”

Tôi ra sức giật cánh tay phải lại, nhưng không cách nào thoát khỏi tay hấn, tôi tức giận lấy tay trái đập bàn, vợ một đôi đũa trúc, nhắm ngay cổ tay hấn mà đâm.

Hấn đã sớm phòng bị, vội vàng rút tay lại. Đôi đũa trong tay tôi đâm xuống, bị trạch hướng, một phát xuyên qua cả con gà: “Người đứng là đồ keo kiệt, nhà người giàu thế chả lẽ ngay cả con gà cũng không có mà ăn sao?” Tôi nghe rằng với hấn, dùng đũa xiên luôn con gà lên, há mồm cắn.

“Thế mà người còn vọng tưởng lấy vợ sinh con? Ta nghĩ người ngay cả lễ trưởng thành cũng bỏ đi, kèo thừa nhận mình trưởng thành rồi vẫn chẳng ai thêm lấy...”

Phía trước vọng ra một tiếng động nhỏ, Đặng Vũ đột nhiên đứng bật dậy, vượt qua thư án, dẫn người lại đây.

Tôi đang gặm cả con gà, nhất thời quên hết những lời định nói, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn hấn. Tên nhóc này lại tính làm gì thế? Về mặt nghiêm túc vậy, hay là lâu rồi không bị đánh nên ngứa da?

“Cả mặt toàn là mồ...” Hấn quỳ một gối xuống đất, một đầu gối khác chạm vào người tôi, dùng khăn lụa nhẹ nhàng lau miệng giúp tôi.

Khăn tay mềm mại lướt qua má, mặt tôi đột nhiên thấy hơi hơi nóng.

Từ thế này...thật sự rất mờ ám, tôi xấu hổ ngửa đầu ra sau, cố gắng lặng lẽ né hành động thân mật này: “Không việc gì đâu, ăn cái này làm sao mà tránh được...”

“Người đứng là giống hệt trẻ con.” Hấn đột nhiên nở nụ cười sáng lạn: “Lệ Hoa, chừng nào người mới trưởng thành đây, lúc nào mới có phong thái của một người lớn chứ?”

Tôi then quá hóa giận, quỳ gối nhắc chân, chuẩn bị tặng hấn một cước. Hấn nhanh nhẹn đứng dậy, tránh cú đá của tôi, rồi nhanh chóng quay về chỗ ngồi.

“Tên nhóc con! Người mới là đứa ranh con miệng còn hôi sữa!” Tôi tức giận chỉ vào hấn mắng.

Tôi á, rõ ràng đã hai bảy tuổi rồi, tại sao lại bị tên nhóc này biến thành đứa con nít vậy?

“Nếu không phải tự nhiên bị lôi đến nơi này, thế nào giờ ta cũng đã học xong tiến sĩ rồi...” Tôi nghiêng răng làm bầm, oán hận.

“Cái gì? Tiến sĩ?” Đặng Vũ buồn cười nhìn tôi.

Hết cả hồn, tôi đã nói rất nhỏ, không ngờ tai hấn thính vậy, vẫn nghe thấy tôi nói.

“Tiến, Tiến...Tiến sĩ là...”

Tôi đang liều chết nghĩ cách giải thích cái từ mới này cho hấn nghe, không ngờ hấn bỗng nhiên cười to, còn cao giọng hỏi tôi: “Người muốn làm tiến sĩ sao? Nữ tiến sĩ à? ‘Kinh Dịch’, ‘Thượng Thư’, ‘Kinh Thi’, ‘Lễ Nghi’, ‘Xuân Thu’, Ngũ Kinh tiến sĩ này, xin hỏi cô tinh thông được mấy loại?”

“Cái gì cơ?” Tôi chớp chớp mắt, nghe không hiểu gì cả.

“Trong triều có đại phu Hứa Từ Uy lão tiên sinh, vốn là ‘Thượng Thư’ tiến sĩ, ta thấy trong người ông lúc nào cũng mang theo cuốn ‘Thượng Thư’, vậy liệu có thể nghe người giảng giải chút đạo lý trong đó hay không?”

Hấn như cười như không nhìn tôi nói. Đôi đồng tử màu hổ phách của hấn ánh lên sự xảo trá, giống hệt một con mèo nhỏ tìm được đồ chơi. Hấn đứng dậy, cúi đầu làm bộ vái chào tôi. “Cho phép tại hạ xin được rửa tai lắng nghe sự dạy bảo của tân triều đệ nhất nữ tiến sĩ.”

Tôi quần tôi nổi đỏ bừng cả mặt: “Người, tên ranh con này! Hiểu Ngũ kinh là giỏi lắm sao? Ăn với học ở Thái Học là giỏi lắm à?”

“Vâng, đúng là giỏi lắm ạ!” Hấn khuôn mặt không đỏ, hơi thở không gấp, trả lời tôi: “Hán Vũ Đế bắt đầu xây dựng Thái Học, bầu năm vị Ngũ Kinh tiến sĩ, lúc đó mỗi vị tiến sĩ trên danh nghĩa có gần mười đệ tử, thời Chiêu Đế, đệ tử

Thái Học đã tăng lên tới trăm người, thời Tuyên Đế tăng lên hai trăm người, thời Nguyên Đế là ngàn người, thời Thành Đế là ba ngàn người, cho đến thời Tân Triều bắt đầu kiến quốc, phòng học được xây dựng thêm, cũng đã gần vạn người...”

Tôi suy xét lời hấn nói, cảm thấy học trong Thái Học còn chịu áp lực nhiều hơn thi đại học nhiều, cánh cửa thành công quả thật rất hẹp. Đặng Vũ xem như là một học sinh ưu tú, chắc là rất được thầy cô giáo yêu thích.

Trong lòng tôi nổi lên chút khâm phục, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu thua: “Thế thì có gì mà lạ!”

Tôi buông con gà béo ngậy ra, từ dưới chiếu bò lên. Đặng Vũ nhắc đến học sinh ở Thái Học làm cho tôi nhớ tới thời sinh viên của mình, những kì thi tuyển...Nhất thời tụt cả cảm xúc, hết cả hứng!

“Đừng đi!” Vừa lướt qua bên người Đặng Vũ thì hắn bắt ngờ nắm lấy tay tôi.

“Ta ăn no rồi, muốn vào trong nằm một lát, mời đại tiên sư Đặng về cho!” Hắn kéo mạnh một cái, tôi liền ngã vào lòng hắn, một luồng hơi nóng nàn của rượu xộc vào mặt, “Tên nhóc này”.

“Lệ Hoa, gả cho ta nhé?” Hắn từ cầm lên đỉnh đầu tôi, trầm giọng nói, tiếng nói êm dịu mang theo một sự mê hoặc khó nói thành lời.

Tôi nhất thời choáng váng, chống tay vào ngực hắn, đẩy ra: “Hình như ta đã uống hơi nhiều... ha ha..”

“Chắc vậy”

“Ha ha” Tôi cười ngớ ngẩn, ra vẻ mơ hồ phát phát tay, quay đi không nhìn mặt hắn: “Ngươi lại nói giỡn phải không? Haha, ta không giỏi bằng ngươi đâu, ngươi lại muốn gheo cột ta...”

“Thật vậy sao?” Tiếng nói của hắn bình thản, không nghe ra được vui buồn trong đó.

Tìm tôi đập thịnh thích, xác định mình không có say, tư lượng của tôi vẫn rất tốt, nhưng mà... lúc này tôi chỉ có thể giả bộ say rượu.

Lấy chồng! Kết hôn! Ở cổ đại?

Tôi thật sự chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này, hoặc cũng có thể nói là tôi đang cố trốn tránh một sự thực là tôi vẫn đang sống ở thời kì này. Thực ra tôi không phải là không biết từ lúc tôi tới tuổi cập kê, Âm Thước đã bắt đầu kén chọn một vị hôn phu cho tôi... Chỉ cần Âm Thước không ngả bài với tôi, tôi tình nguyện làm đà điều, giả bộ cái gì cũng không biết.

Tôi vẫn chưa chuẩn bị tâm lý. Cho dù sau này nhất định phải... sống cả đời ở đây, cho dù không có đường quay về, tôi thực sự vẫn chưa chuẩn bị tâm lý, chấp nhận vận mệnh an bài, sống, kết hôn và chết ở đây!

Tương lai phải cùng với người khác cả đời sống chết bên nhau không rời, đối với tôi mà nói, thật quá hoang đường, quá kinh khủng!

Tôi cúi đầu tiếp tục trầm mặc, trong lòng lo lắng đến nổi cả mồ hôi. Đặng Vũ mấy năm nay luôn đối xử với tôi rất tốt. Tôi không phải là không cảm nhận được. Hôm nay nếu như hắn không nói lời quá đáng, không bức tôi đến đường cùng, tôi cũng không muốn làm căng với hắn. Dù sao, nếu không nói đến tình cảm nam nữ thì hắn đúng là một người bạn tốt.

“Có lẽ... người say là ta”. Hắn ngập ngừng nói một câu, đưa tay xoa xoa đầu tôi, cười nói sang sảng: “Thật sự là càng ngày càng thông minh, thôi không trêu ngươi nữa!”

Tôi lập tức cười phụ họa theo, chỉ có mình tôi biết nụ cười đó có bao nhiêu xấu hổ, bao nhiêu bất đắc dĩ.

Quan lễ hay còn gọi là lễ trưởng thành của con trai, rất nhiều quy củ, rất nhiều nghi thức cần phải chú ý.

Ngày tiến hành phải là ngày tốt do người xem bói đưa ra. Sau đó phải thông báo cho toàn bộ khách mời trước ngày cử hành lễ ba ngày. Tôi không rõ Đặng Vũ đã thuyết phục Âm Thước thế nào, chỉ biết khi Âm Thước nói sẽ đưa tôi đi dự lễ, tôi đã giật mình không ít.

Sáng sớm đã bị lôi ra khỏi cửa, tôi vốn tưởng sẽ phải tới nhà Đặng Vũ, không nghĩ được là xe bò đổi hướng, đi theo lối tới nhà Đặng Thiên.

Đích cuối cùng không phải là nhà Đặng Thiên, cũng chẳng phải là nhà Đặng Vũ mà là tổ miếu của Đặng thị.

Lúc tới nơi sắc trời vẫn còn sớm mà trong tổ miếu đã đầy ắp người. Tôi nhìn thấy đại ca Đặng Thần của Đặng Thiên trong đám người đó, trên người hắn tràn đầy thần khí trang nghiêm của một chủ nhà. Ngược lại cha của Đặng Vũ đang đứng bên cạnh hắn, lại có dáng vẻ của một người khách hơn.

Âm Thước sau khi xếp cho tôi ngồi xuống một góc chiếu xong, về mặt nghiêm nghị ngồi ngay ngắn bên cạnh tôi. Khách trong tổ miếu tuy nhiều, nhưng tuyệt không có một âm thanh hỗn tạp nào, tất cả lặng ngắt như tờ chỉ nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng.

Một lát sau, Đặng Vũ một thân lễ phục, tóc xõa dài đi ra, tôi lập tức thấy kinh hãi. Đặng Vũ hôm nay trông đẹp như con gái ấy!. Hắn vốn có vẻ ngoài anh tuấn, hiện tại bộ dáng của hắn so với con gái còn đẹp hơn mấy phần.

Tôi không nhận được hé mắt liếc trộm Âm Thước bên cạnh, hắn có một đôi mắt đào hoa, không biết lúc làm lễ trưởng thành năm đó, bộ dáng xõa tóc của hắn thiên kiều bá mị, phong tình vạn chủng... tới mức nào chứ!

Chả trách người hán lại thịnh hành “nam phong” đến thế, cái loại tình cảm “đồng tính” này không phải là do Hán Ai Đế sáng tạo ra hay sao? Quả thực ưa nhìn quá chỉ tỏ gây ghê tởm!

Chờ tôi vất vả khôi phục thần trí, thì Đặng Vũ đã được người ta vấn tóc xong, đang dùng lụa trắng buộc lại. Ba vị tư lễ mỗi người bưng một mộc án đứng lần lượt theo từng bậc, từ bậc một tới bậc 3, trên mộc án ở giữa đặt ngay ngắn ba món đồ khác nhau: bô quan, bì biện, tước biện. (Bô quan: mũ làm bằng vải gai đen, Bì biện: mũ làm bằng da hươu trắng, Tước biện: mũ màu đỏ và đen có đỉnh bằng phẳng).

Cha Đặng Vũ sau khi rửa tay ở bậc dưới, quay trở về đứng ở bậc phía tây, cầm bô quan đi đến trước mặt Đặng Vũ: “Lệnh nguyệt cát nhật, thủy gia nguyên phục. Khí nhĩ ấu chí, thuận nhĩ thành đức. Thọ khảo duy kỳ, giới nhĩ cảnh phúc.” (Ngày lành tháng tốt, theo ý tổ tiên, vứt bỏ những ý nghĩ trẻ

dại, giúp người nên người. Trái qua lần sinh nhật này, người sẽ gặp nhiều may mắn hạnh phúc.)

Người đứng đầu, người đứng bên lập tức đội mũ lên trên đầu.

Cha Đặng Vũ nói xong câu chúc phúc, liền đem bố quan trình trọng đặt lên đầu nhĩ tử của mình, một người lễ quan lập tức tiến lên giúp Đặng Vũ buộc lại dây mũ.

Đặng Vũ ngồi ngay ngắn trên chiếu, hai tay nâng lên, bàn tay giấu trong ống tay áo, tay giờ ngang trán, cung kính cúi đầu vái lạy, khi đứng dậy tay vẫn giờ ngang mày. Làm xong lễ vái lạy, tiếp theo lại quỳ xuống.

Tôi chưa từng thấy Đặng Vũ nghiêm trang như thế bao giờ, trong đầu tôi hiện lên rất nhiều hình ảnh của hắn, tất cả luôn là một bộ dạng ăn nói cợt nhả, không nghiêm túc.

Hai tay hắn luôn đặt ngang mày, ống tay áo che mặt. Một khắc này, vẻ mặt nghiêm nghị khiến Đặng Vũ dường như từ một thằng nhóc đã vụt biến thành một người đàn ông vậy.

Lòng tôi rung động, bộ dạng của Đặng Vũ hiện tại gọi lên trong tôi cảm giác kính nể hắn vô cùng.

Sau đó Đặng Vũ đứng dậy cùng đệ đệ mình là Đặng Khoan bước vào phòng, đến khi hắn trở ra bộ lễ phục đã được thay bằng một bộ đồ đen huyền, hắn chấp tay thi lễ với toàn bộ khách khứa.

Sau bố quan là bì biện, cha Đặng Vũ theo lễ nghi tiếp tục chúc phúc: “Cát nguyệt lệnh thần, nãi thân nữ phục. Kính nhĩ uy nghi, thực thận nhĩ đức. Mĩ thọ vạn niên, vĩnh thụ hồ phúc.” *(Ngày lành tháng tốt, nói cho người rõ. Kính trọng oai nghiêm của người, nể phục đức độ của người. Sống thọ vạn năm, mãi mãi hướng phúc)*

Đặng Vũ tiếp tục bái rồi sau đó trở về phòng đổi trang phục.

Tiếp theo lần thứ ba là tước biện.

“Dĩ tuế chi chính, dĩ nguyệt chi lệnh, hàm gia nhĩ phục. huynh đệ cụ tại, dĩ thành quyết đức. Hoàng cầu vô cương, thụ thiên chi khánh.” *(Đúng tuổi đúng tháng, tất cả đều là của người. Anh em có mặt đầy đủ, trưởng thành quyết định đức độ. Vạn thọ vô cương, được trời khánh chúc)*

Đặng Vũ thay xong bộ đồ thứ 3 đi ra lại chấp tay thi lễ với khách khứa lần nữa, Bất ngờ hắn quay đầu lại, hướng ánh mắt nhìn thẳng về phía tôi. Mặt tôi tự nhiên nóng lên như phải bóng. Hắn mỉm môi, hình như đang nghĩ gì đó rồi nở nụ cười.

Sau tam lễ của lễ trưởng thành là tiệc rượu. Theo quy định, Đặng Vũ cùng cha nâng chén mời rượu khách khứa, bận rộn xoay như chong chóng. Tôi muốn nói với hắn mấy câu mà cũng không có cơ hội.

“Lệ Hoa”. Âm Thức luôn im lặng từ đầu tới giờ đột nhiên mở miệng, thanh âm trầm thấp.

“Dạ?” Tôi đang hơi ngần người ra nhìn bộ dạng bận rộn của Âm Thức, cảm thấy hắn hôm nay so với hôm qua khác nhau rất nhiều, nhưng cụ thể khác ở chỗ nào thì tôi không nói được.

“Sau ngày hôm nay, Đặng Vũ coi như đã báo cáo với tổ tiên là đã đến tuổi lấy vợ sinh con rồi!”

“Khụ!” Tôi sặc một ngụm rượu trong miệng, vội vàng dùng khăn lụa che mặt, lồng ngực khó chịu, ho khù khụ không ngừng.

Ánh mắt Âm Thức ánh lên chút gian tà, ẩn trong ánh mắt chút ít ý cười trêu chọc nhưng lướt qua rất nhanh: “Muội không có gì muốn nói với ca ca sao?”

Tôi đương nhiên biết hắn đang nghĩ gì, vội vàng lắc đầu: “Không có, khụ.. đại ca lo lắng quá rồi!”

Một tiếng cười vang phá tan bầu không khí lúng túng giữa hai chúng tôi.

“Được! Được” Đặng phụ cười to, “Vây lấy “Trọng Hoa” làm tự đi.”

Tôi còn chưa kịp phản ứng, Âm Thức bỗng nhiên đứng bật dậy, cầm chén đi đến trước mặt Đặng Vũ: “Vây thì, chúc mừng Trọng Hoa quân.”

“Không dám” Đặng Vũ vội vàng đáp lễ.

Tôi từng người đứng đó, với tay lấy một ly rượu trên bàn, ngửa đầu uống cạn.

Trưởng thành, báo cáo tổ tông đến tuổi cưới vợ.

Đặng Vũ, chẳng lẽ hắn thực sự không còn là tên nhóc con nghịch ngợm trong mắt tôi nữa sao?

Ngày đó tôi uống nhiều đến nỗi mơ mơ màng màng, lúc gần đi Đặng Vũ kéo tay tôi nói gì đó, tôi thuận miệng đáp ứng dù chẳng vào tai câu nào, chỉ muốn về nhà nằm ngủ.

Nhưng sáng sớm ngày hôm sau, khi đi hành lễ với Âm Thức, Âm Thức nói cho tôi biết Đặng Vũ đã đi xa. Tôi bất ngờ như bị người ta đập cho một gậy vào đầu, suy nghĩ nhất thời có chút hỗn loạn.

“Cái gì cơ?”

“Hắn đã rời Tân Dã rồi, đi ngao du khắp nơi, có lẽ cần một khoảng thời gian rất dài để thay đổi...”

“Ngao du? Hắn muốn đi đâu? Không phải là hiện tại giặc cướp đang nổi lên khắp nơi, người tạo phản ngày càng nhiều sao... Thế sự rối loạn như vậy, hắn còn đi ra ngoài làm gì?”

“Muội lúc này sao lại gấp gáp thế?” Âm Thức như cười như không nói “Trước đây không gấp muội cũng đâu có để ý như vậy.”

Tôi nhướng mày lên, ném về phía hắn cái nhìn khó hiểu.

Hắn bình thân cúi đầu, tiếp tục xem thẻ tre trên thư án: “Được rồi, ta sẽ chuyển lời của muội cho hắn...”

“A?” Tôi thất thanh kêu lên.

“Sao vậy?” Hắn nâng mắt liếc tôi một cái.

Tôi vội vàng ổn định tâm tình: “Không, không có gì”

“Thực ra muội không cần phải lo lắng Trọng Hoa ra ngoài sẽ bị ức hiếp, hắn là người rất thông minh. Nam nhi chí tại bốn phương, loạn thế tạo anh hùng! Trọng Hoa dù sao cũng còn trẻ tuổi, cho hắn ra ngoài học hỏi kinh nghiệm, đối với hắn mà nói chỉ có lợi không có hại.”

Loạn thế... anh hùng!

Tôi rùng mình, nhìn thấy khóe môi Âm Thức tràn đầy ý cười, tâm tình càng loạn. Trong trí nhớ của tôi, Vương Mãng xưng vương không được bao lâu thì bị lật đổ, tân triều trong lịch sử tính ra cũng chỉ là một triều đại lướt qua, theo đà phát triển của lịch sử, tiếp theo Tây Hán chính là Đông Hán, người nắm thiên hạ nhà Hán nhất định là người của Lưu gia.

“Anh hùng...” Tôi thì thầm tự nói với mình, rồi ngơ ngẩn lâm vào trầm tư.

“Lệ Hoa!” Âm Thức từ sau thư án đứng dậy, tiện tay với một cuốn sách, quơ quơ trước mặt tôi: “Trọng Hoa đã có hướng rèn luyện của mình, người thì sao, không phải cũng nên tìm hướng rèn luyện cho bản thân sao?”

Chú thích:

* Lễ đội mũ: Ở Trung Quốc cổ đại, các đời quy định về tuổi trưởng thành không giống nhau. Theo *Lễ kí*, con trai đến 20 tuổi cử hành Quan lễ (tức lễ đội mũ), con gái đến 15 tuổi cử hành Kê lễ (tức lễ cài trâm). “Quan lễ” và “Kê lễ” đều là lễ thành niên thời cổ đại.

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12: Ngẫu Nhiên Gặp Mặt

Edit + beta: Mẹ Tí

Sau khi Đặng Vũ rời Tân Dã, tôi cũng kết thúc bốn năm chỉ biết chơi bời, ăn uống, không quan tâm tình hình chính trị đương thời, mà bắt đầu dựa theo sự chỉ dẫn của Âm Thức, chú ý từng tí một tới sự rung chuyển của thời đại.

“Những cái này là do nhóm môn khách sáng tác ra, những cái này là do đại ca viết, còn đây là những thứ do ta viết...” Âm Hưng vâng lời cứ vài hôm lại mang theo rất nhiều thư từ tới phòng cho tôi.

Tôi gật gật đầu, nhận thư từ của nó rồi lại tiếp tục chuyên tâm nghiên cứu.

“Từ khi nào bắt đầu có hứng thú với mấy thứ này thế?” Âm Hưng hình như không có ý đi ngay, mà lại đứng sau lưng tôi cất giọng mỉa mai, nói: “Tỷ tỷ đúng là càng ngày càng làm người ta phải thay đổi cái nhìn toàn diện đấy.”

Thở mạnh một cái, tôi ném cả đồng thẻ tre ngổn ngang lên trên thư án, làm phát một tiếng “rầm” lớn: “Hoặc là ngươi ngồi xuống trả lời mấy câu hỏi của ta, hoặc là đi ra ngoài cho ta!” Âm Hưng mấy năm nay đối xử với tôi vô cùng xa cách, khiến tôi cảm thấy nó chẳng phải là một thằng em đáng yêu.

Phía sau, im lặng một lúc lâu, sau đó có tiếng loạt xoạt vang lên, Âm Hưng cười khinh thường nói: “Được, bản thân ta cũng muốn nghe xem tỷ sẽ hỏi vấn đề cao thâm tới cỡ nào.” Nó vòng qua người tôi, ngồi xuống khoanh chân lại, một bộ dạng đùa cợt đích thực.

Tôi chẳng thèm quan tâm nó có tâm tình gì, nghĩ nghĩ một chút, rút ra một quyển thẻ tre hỏi nó: “Năm nay có họa châu châu, người thấy thế nào?”

Âm Hưng nhú mày, không hé răng một lời, hình như không biết phải trả lời tôi thế nào.

Tôi gật gù, tiếp tục nói: “Mùa màng thất bát, dân chúng không đủ ăn, hậu quả thế nào không cần ta phải nói? Những sách này có cuốn còn viết Hoàng Hà vỡ đê, thiên tai liên tục nhiều năm, năm Thiên Thượng thứ tư có huynh đệ Tân thị, Vương thị tạo phản, năm Thiên Thượng thứ năm, phiên quân Liễu Lang Nha tập hợp hơn trăm người khởi nghĩa vũ trang tạo phản ở Cử Huyện, người nói thử xem năm nay quận Nam Dương này sẽ xảy ra chuyện gì?”

Thực ra mấy năm nay thiên tai địch họa khắp nơi đã tạo ra rất nhiều cuộc khởi nghĩa của nông dân. Năm Thiên Thượng thứ 4, đầu tiên có Tân Thị làm loạn, tiếp theo có Lang Tà, Hải Khúc, Lữ Mẫu, sau đó có Lâm Hoàn, Qua Điền chực chờ khởi nghĩa... Sở dĩ tôi chọn nói tới Tân thị, Vương Thị cùng với phiên quân Lang Nha là bởi vì theo tôi chỉ cần đề cập vài cái tên như vậy đã đủ nói lên ý của tôi rồi.

Tân thị là người của Vương Khuông, Vương Phượng. Bốn năm trước, Kinh Châu bị hạn hán, mất mùa. Trường Giang nằm ở phía bắc, dân chúng Nam Dương muốn sống, không còn cách nào khác phải vào trong các đầm lầy gần đó đào mả thầy ăn cho đỡ đói. Vì giành giật mả thầy, nhiều kẻ kéo bè kết phái, chuyện ẩu đả thường xuyên diễn ra. Hai huynh đệ Vương Thị nhân thời thế, nhảy ra thống nhất các nhóm dân đói, vì vậy số dân đói này nhanh chóng trở thành nhóm khởi nghĩa vũ trang đầu tiên. Sau này, số lượng càng lúc càng tăng, nhóm người đó bắt đầu chuyển địa điểm tới núi Lục Lâm, quận Nam Dương. Trong mắt người đời, nhóm người này chính là nhóm cướp núi Lục Lâm (Lục Lâm tặc), nhưng bọn họ lại tự xưng mình là binh sĩ Lục Lâm (Lục Lâm quân). Đối với tôi mà nói, cho dù bọn họ được gọi là gì thì những hoạt động của họ, trong sách lịch sử của trung học đều gọi là “Khởi nghĩa Lục Lâm”!

“Bộp”, Âm Hưng đột nhiên vỗ mạnh một phát vào mặt bàn, tôi chẳng chút giật mình, ánh mắt bình tĩnh nhìn cái tay kia của nó.

“Con gái thì ngoan ngoãn giữ đúng bổn phận của mình đi, không nên hỏi những vấn đề đó!”

Tôi chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn nó: “Không phải đệ luôn xem thương con gái nhu nhược vô dụng sao?”

Nó lạnh lùng nhìn tôi, tôi cũng... chẳng sợ mà nhìn thẳng vào mặt nó. Vẻ mặt lạnh lùng giống như núi băng đó của nó duy trì giằng co trong ba phút, cuối cùng từ từ giãn ra.

Khóe miệng nó co rút, cuối cùng không nhịn được mà phì cười. Tôi cảm thấy tiếng cười của nó không mang theo tí chút coi thương nào, nên tâm tình cũng dần thả lỏng, không cố đối đầu cùng nó nữa.

“Có muốn biết động hướng mới nhất của phiên quân Xích Mi không?”

“Hoàng đế Tân Quốc sẽ không ngồi yên nhìn bọn hán lớn mạnh như thế đâu?” Tôi lấy câu hỏi làm câu trả lời của mình.

Nếu nói nhóm Lục Lâm quân chỉ có thủ ở núi Lục Lâm, ôm cây đợi thỏ, núi không có hổ, khi làm vua, thì nhóm Xích Mi quân với khí thế đang lên ngùn ngụt mới chính là vấn đề lớn khiến Vương Mãng đau đầu.

Tôi chống cằm, thầm nhớ lại những kiến thức của môn lịch sử được dạy dỗ qua quyển đề đi thi kia. Trong Biên Niên Sử có ghi rõ, những năm cuối của Tây Hán sau khi diễn ra khởi nghĩa “Lục Lâm, Xích Mi” liền ngay lập tức bước vào giai đoạn Đông Hán khai quốc “Quang Vũ phục hưng”.

Điều này chẳng phải đã quá rõ ràng sao? Quang Vũ Đế... không phải họ Lưu sao? Người Lưu gia... sẽ là ai đây? Lưu Diễn? Lưu Trọng? hay là Lưu Tú?

Làm sao mà có sự trùng hợp như thế được! Cả nước có tổng cộng bao nhiêu họ Lưu, tôi không rõ, tuy nhiên gần quận Nam Dương, số người so với nhóm ba huynh đệ kia có huyết thống gần với Hán Đế hơn có nhiều như ruồi!

Không nhịn được tôi hừ mạnh một tiếng, lần đầu tiên có cảm giác mình đã gia nhập vào thời đại này, loại cảm giác tiên tri được về tương lai này khiến tôi thấy mình ưu việt hơn hẳn người khác! Tuy nhiên trừ lần đó ra, tôi thật sự cũng không hay đối chọi với Âm Hưng. Nếu không tôi cũng chẳng phải có công ngồi đây chịu khổ để biết được tình hình chính trị đương thời.

“Thật không thể tin được tỷ là người đang ngồi trước mặt ta, chẳng giống tỷ tỷ suốt ngày khóc lóc của ta tỷ nào!” Âm Hưng cảm khái nói: “Chẳng lẽ đúng là nhờ Đặng Trọng Hoa cải tạo tỷ sao? Người ta thường nói Đặng Trọng Hoa tài trí hơn người, đại ca đối với hán càng khen không hết lời. Đệ trước đây còn không phục hán, giờ xem ra thật sự phải coi hán như thần rồi!”

Tôi nở nụ cười, từ chối cho ý kiến. Nó nghĩ thế nào thì là thế ấy, nếu như nó nghĩ là do Đặng Vũ cải tạo tôi thì cũng tốt, tôi đỡ phải tiếp tục biên tập hàng ha sa số lý do để che lấp mọi việc.

Đặng Vũ... không biết giờ hán đang lưu lạc ở chỗ quái nào rồi. Sao có thể không chút lưu luyến mà chạy mất, hại tôi tự nhiên thấy có chút vắng vẻ, nhảm chán, đôi khi không khỏi có chút nhớ nhớ hán.

Tháng 4 năm Địa Hoàng thứ 3. Vương Mãnh lệnh cho thái sư Vương Khuông, Tướng quân Liêm Đan lĩnh 10 vạn đại quân chủ lực suất đánh Xích Mi quân. Khởi đầu, quan quân đã đánh tan một đạo nhỏ quân Xích Mi ở quận Đồng Bình. Sau đó, bốn phía tập kích, truy sát chém giết không nương tay đạo quân khiến hơn một vạn người thương vong. Kế đó, thái sư tiếp tục dẫn binh tiến sâu vào trong, ở huyện Thành Xương, giao chiến với quân chủ lực

của Xích Mi.

“Thái sư của Tần Triều tên là Vương Khuông, thủ lĩnh của Lục Lâm quân cũng tên là Vương Khuông...” Tôi nhớ mang máng, rồi than khẽ: “Chả lẽ chẳng còn cái tên nào kêu hơn nữa sao, mà lại đặt tên đụng hàng nhau như vậy chứ”.

“Lệ Hoa, mau đến xem tấm vải này xem, muội thấy sao?” Đặng Thiên giờ đã có bầu được ba, bốn tháng rồi. Mặc dù vẫn chưa lộ bụng nhiều, váy áo vẫn mặc bình thường nhưng cũng phải khéo lăm mới che được.

Nàng đang chăm chú chọn một tấm vải màu trắng chấm hoa, tấm vải với những bông hoa đang e ấp nở trong tay Đặng Thiên trông rất đẹp, mắt chọn đồ của nàng quả là không tệ.

Tôi vừa định gật đầu khen nàng thì ông chủ của cửa hàng đã vội vàng cười hồi lỗi: “Ngại quá, thưa phu nhân, tấm vải này đã có người đặt mua mất rồi.”

Đặng Thiên thất vọng “à” lên một tiếng, có chút tiếc rẻ lưu luyến vuốt ve tấm vải trắng, không nỡ rời tay: “Có thể để lại cho ta hay không...”

“Tiền đặt cọc ta đã nhận rồi. Họ cũng đã nói chiều tối nay sẽ đến lấy hàng. Xin lỗi, xin phu nhân chọn tấm khác đi ạ...”

Đặng Thiên bất đắc dĩ phải buông tay, Thấy nàng quả thực rất thích tấm vải đó, tôi không đành lòng nhìn thấy nàng thất vọng. Người ta thường nói phụ nữ mang thai cần vui vẻ, cười đùa nhiều, mặt mày không thể ủ ê suốt ngày, nếu không sẽ ảnh hưởng không tốt tới thai nhi.

Tôi móc hai túi bạc trên người ra, nếu gộp lại chắc cũng được khoảng 3, 4 trăm lạng. Tôi đưa cả cho ông chủ cửa hàng: “Làm phiền ông mua giúp một tấm vải giống hệt như thế này, mười ngày nữa đưa tới nhà của thành chủ...”

“Bỏ đi, Lệ Hoa” Đặng Thiên giữ chặt tay tôi nói “Ta không lấy nữa”

“Mai muội trở về rồi, chẳng lẽ tỷ không thích muội tặng tỷ một chút quà nhỏ trước khi đi sao?” Thấy nàng vẫn từ chối, tôi giả vờ không vui nói. “Nếu đã vậy, đêm nay muội không ở nhà tỷ nữa, muội lên xe quay về Tân Dã luôn!”

“Thật là ...con bé này!” Đặng Thiên thấy không lay chuyển được tôi, đành ôm tôi nờ nự cười tươi: “Từ bao giờ mà lại ngang bướng như vậy chứ!”

Chúng tôi giao tiền cho ông chủ, vừa bước khỏi cửa, đã thấy trước mặt có một người đang cúi đầu đi tới, loạng chạng loạng choạng suýt chút nữa đụng phải Đặng Thiên. Đặng Thiên giật mình, sợ hãi đưa tay vỗ ngực, tôi vô cùng bất mãn, liền vươn tay, kéo cổ áo hắn lại.

“A” Hắn la lên, do bước vội nên suýt nữa hắn bị tôi kéo ngã bở chửng

“Đụng vào người khác không biết nói xin lỗi à?” Tôi không khách khí, hai tay chống nạnh, bày ra dáng vẻ du côn. Thời đại này hay hai nghìn năm sau cũng thế, mềm nắn rắn buông luôn là chân lý không đổi.

Đó là một thanh niên có vẻ ngoài nhã nhặn, tuổi cũng đã lớn, chắc phải ngoài 20, nhìn thế nào cũng không giống một tên lỗ mãng.

Khuôn mặt hắn đỏ bừng cả lên, tôi vốn nghĩ tình huống tiếp theo, thế nào tên này cũng vì sĩ diện mà cãi sống cãi chết với tôi cho xem. Thật không ngờ, hắn quay người lại, thờ dài, khom lưng nói với chúng tôi: “Xin lỗi! Xin lỗi! Do tại hạ lỗ mãng, mong phu nhân thứ lỗi.”

Hắc, coi như hắn cũng là một tên biết điều! Tôi gật gù khen ngợi, đang định nói tiếp, Đặng Thiên đã kéo cánh tay tôi, nhỏ giọng nói: “Bỏ đi, ta cũng đâu có bị làm sao.”

Tôi vốn cũng không muốn làm to chuyện, nếu đối phương đã thành tâm nhận lỗi, đương nhiên không cần so đo nữa, bỏ đi là được. Vừa muốn nói vài lời hay ho, rồi bỏ chạy lấy người thì đằng sau chợt vang lên tiếng kêu lớn đầy vẻ trêu tức: “Chà! Chà!, ta vốn đang không biết cô nàng đánh đá, điều ngoa, vô lễ này là con nhà ai. Hóa ra chính là cô, Âm Lệ Hoa!”

Tôi ngạc nhiên quay đầu lại, rồi ngay sau đó ngậy cả người ra. Tên con trai trước mặt, đầu đội cao quan mặt ngạch (*Chắc là mũ quan gì đó*), thân mặc đồ tím, đang ngả ngón đứng dựa ở cửa. Mặt tràn ngập vẻ ngông cuồng, ngạo khí. Thân hình cao lớn, rất có phong thái ngọc thụ lâm phong.

Đặng Thiên mắt mở lớn nhìn hắn chằm chằm, cũng khó trách, đẹp trai như vậy dù có đứng ở đâu thì cũng bị người ta nhìn ngó thôi.

Ngón tay của tôi không tự chủ được nắm chặt, xương ngón tay kêu lên răng rắc: “Luru Diễn!”

Hắn khẽ nhếch mép, bày ra vẻ mặt khiêu khích: “Đứng là ta, Âm cô nương trí nhớ cũng không tệ lắm nhỉ”.

“Ta luôn nhớ rõ người!” Ba năm qua, Luru Diễn cũng không có thay đổi nhiều. Còn tôi thì đã cao lên không ít, cũng không còn giống với con nhóc miệng hôi sữa ngày đó nữa. Hắn ở Uyển Thành, có thể ngẫu nhiên gặp được tôi, lại còn liếc mắt một cái đã nhận ra tôi. Có thể thấy nhãn lực của hắn khá tốt.

“Bá Thắng Quân!” Đặng Thiên đột nhiên chính đón trang phục, hành lễ với hắn.

Tôi giờ mới nhớ ra, Luru gia và Đặng gia có quan hệ thông gia với nhau, do đó Đặng Thiên cùng Luru Diễn cũng có thể nói là quen biết.

“Đặng cô nương hữu lễ”. Luru Diễn thu lại thái độ hời hợt, đột nhiên bày ra vẻ mặt chân thành khi nói chuyện với Đặng Thiên. Tôi thờ ơ liếc mắt nhìn, hơi bĩu bĩu môi. Luru Diễn vẫy tay gọi tên thanh niên đang nói chuyện với ông chủ cửa hàng. “Luru Gia! Lại đây chào hỏi Đặng cô nương, cùng Âm cô nương

đi.”

Đặng Thiên kinh ngạc nói: “Các người biết nhau à?”

“Đây là Lưu Gia, tự Hiếu Tôn, vốn là em họ của ta, cha mẹ đều đã qua đời từ lúc còn nhỏ, sống nhờ ở nhà ta, tiên phụ đang mong hấn nhanh thành thân.”

Đang nói giữa chừng, Lưu Gia đã bước ra mang theo một tấm vải trắng, về mặt quần bách. Cúi đầu chào tôi lần nữa, cao giọng nói: “Hiếu Tôn quân”. Khuôn mặt hấn lại đỏ bừng lên, lưng ta lưng từng suất chút nữa làm rớt tấm vải xuống đất.

Tôi nhìn thấy thứ hấn đang cầm trên tay chính là tấm vải mà lúc này Đặng Thiên rất thích, không khỏi tò mò hỏi một câu: “Mua cho tôn phụ nhân sao?”

Lưu Gia càng quần bách: “Không... không phải. Đây là Văn Thúc... à, là đường đệ Văn Thúc của ta mua, ta chỉ phải... chỉ đến lấy giúp hấn thôi.”

Thực chưa bao giờ thấy qua một tên con trai nào lại hay ngược như thế này! Tôi trong lòng, cười trộm hấn không ngừng. Lại nhớ tới lời của hấn vừa rồi, buột miệng hỏi: “Lưu Văn Thúc cũng tới Uyển Thành sao?”

Lưu Diễn đang nói chuyện riêng với Đặng Thiên đột nhiên nghiêng đầu, về mặt cổ quái liếc tôi một cái, không nói gì.

Lưu Gia ngại ngần trả lời tôi: “Hóa ra cô nương cũng biết Văn Thúc. Hấn cũng tới Uyển Thành, lúc này ta cùng đường huynh đi với hấn mà...”

Hấn còn định nói tiếp nữa thì Lưu Diễn đột ngột nhích lại gần, nói với tôi: “Âm Cơ muội muội định khi nào thì quay về Tân Dã?”

Một tiếng “Âm Cơ muội muội” này hấn gọi thập phần dễ nghe, ngay tức khắc tôi cảm thấy cánh tay mình nổi đầy gai ốc, vội vờn tay âm thầm xoa nắn.

“Lệ Hoa định mai quay về Tân Dã”. Đặng Thiên đứng bên cạnh, trả lời thay tôi.

Lưu Diễn vỗ tay, nói: “Vây cũng vừa hay, ngày mai chúng ta cũng định quay về Tân Dã, hay là cùng đi chung đi!”

“Cùng quay về Tân Dã?” Tôi nghi ngờ, nhìn hấn thật kỹ, theo ý cười trên mặt hấn, tôi như ngửi ra mùi vị của âm mưu: “Các người tới Tân Dã làm gì?”

“Vừa rồi Bá Thẳng quân có nói với ra, mấy ngày tới, bọn họ sẽ tới ở nhà của đại ca ta, đại tẩu rất nhớ huynh đệ trong nhà.” Đặng Thiên mỉm cười, giải thích. “Thế cũng tốt mà, Lệ Hoa, ngày mai muội cũng với nhóm Bá Thẳng quân trở về đi, có bọn họ chiếu cố muội trên đường, ta cũng thấy yên tâm hơn.” Nói xong, thừa dịp người khác không chú ý, nằng còn trừng mắt với tôi, đầy ẩn ý.

Tôi sùng sốt nửa ngày mới hiểu được, té ra bọn họ đang cố tình ghép đôi tôi với Lưu Tú. Chả trách lại có về mặt cổ quái như thế!.

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 13: Oánh Lộn

Edit + beta: Mẹ Tí

Lúc nhìn thấy Lưu Tú, tôi cảm thấy hấn so với tưởng tượng của tôi còn trầm tĩnh hơn nhiều, mỗi hành động giơ tay nhắc chân vẫn tràn ngập khí chất ôn nhu như trước.

Từ lúc lên xe, tôi đã rất tò mò không dừng được nhìn trộm, dò xét hấn. Càng nhìn càng thấy bộ dạng hấn càng ngày càng ưa nhìn.

Đôi mắt hấn không quá to, có lẽ do hấn thường xuyên cười híp mắt nên đuôi mắt cong lên khiến người ta không biết được trong mắt hấn rốt cuộc ẩn chứa những gì, ngược lại làm cho người ta cảm nhận được một cảm giác gần gũi, thân thiết khó nói. Mũi cao, đầy hình như là đặc trưng của huynh đệ nhà Lưu gia, môi mỏng nhưng cũng rất gợi cảm.

Lưu Tú là kiểu người mới nhìn đã cho người ta cảm giác hấn là một nam sinh đẹp đẽ có khí chất, nếu ở hiện tại, gương mặt đẹp như siêu sao kia của hấn chắc chắn sẽ rất được yêu thích.

“Lệ Hoa... Lệ Hoa...”

Một cơn đau nhói nổi lên trên cánh tay, tôi cúi đầu, nhìn thấy rõ hai ngón tay trắng xanh của Đặng Thiên đang véo tôi, một vết đỏ màu hồng nhạt bằng cái móng tay đập vào mắt tôi.

“Mẹ ơi! Đau quá...” Tôi cố kìm mình không gào lên vì tức, “Biểu tỳ à, người đang véo thịt ta đấy, không phải là bánh nướng đâu!”

Đặng Thiên cười cười, tránh cái nhìn của huynh đệ nhà Luru thị, đưa túi xách cho tôi, lớn tiếng nói: “Đây là bánh nướng, tỳ mới mua, muối mang theo đường mà ăn!”

“Muối thích ăn bánh vùng rấn cơ!” Tôi thấp giọng than thở.

Người Hán rất thích ăn bánh hấp. Ở đây, bánh mì và bánh bao hấp đều được gọi là bánh hấp. Còn nếu cho vào lò thì được gọi là bánh nướng hoặc bánh khô, đem rán gọi là bánh chiên, rắc thêm ít vùng nữa gọi là bánh vùng chiên. Còn có loại bánh canh, lúc đầu tôi còn tưởng là bánh đó được làm từ súp bột ngô nấu chín, sau mới biết là họ đem bột đó viên tròn lại rồi thả vào nước luộc. *(nghe như bánh trôi tàu ấy nhỉ!)*

“Muối nhớ ngoan ngoãn vào nhé”. Đặng Thiên nhân lúc đưa túi bánh cho tôi, hạ giọng nhắc nhở: “Đừng có thất lễ đấy.”

“Biểu tỳ, tỳ không biết là cách làm của tỳ mới là thất lễ sao?”

Thực ra lúc đầu tôi vốn có xe đưa về, nhưng không biết Đặng Thiên định làm cái khi gì mà sáng sớm, phu xe đã chạy tới nói với tôi là trục xe bị hỏng, nhanh nhất cũng phải mất một ngày mới sửa xong. Vì thế Đặng Thiên vô lại “đưa” tôi cho anh em nhà Luru thị, để tôi cùng họ chen chúc trên một cái xe mà quay về Tân Dã.

Thật sự là làm người ta trắng mắt ra mà! Nhìn cỗ xe nửa cũ nửa mới lại chật chội của nhà Luru gia mà xem! Trên đó 3 người chen nhau ngồi còn không nhích được, làm sao mà nhét nổi bốn người chứ?

“Không sao đâu, tôi ngồi chỗ người đánh xe là được rồi!” Luru Tú vung roi ngựa, bình tĩnh thản nhiên mỉm cười: “Âm cô nương có lẽ không nên đi theo, cô theo phu xe trở lại đi, đợi xe ngựa sửa lại, họ sẽ đánh xe đưa cô quay về Tân Dã ngay. Nếu đi xe này sợ có chút âm ức cho Âm cô nương, trên đường cô sẽ không chịu nổi mất”

Tôi vội cảm ơn, nói không cần phải như thế, khách sáo hân huyên vài câu, tôi mơ hồ cảm thấy Luru Tú có chút bài xích với tôi, nhưng thực sự rất mâu thuẫn, có thể đối với hắn, tôi là người ngoài, nhưng không giống như bây giờ cứ như kiểu hai người chưa quen biết nhau bao giờ ấy.

Tôi là người ngoài sao? Đúng, đối với hắn mà nói, tôi là người ngoài! Nhưng tôi mà là người lạ sao?

Đối với Âm Lệ Hoa này, trước lúc bị tôi thay thế, ở Tân Dã đã bị dân chúng bàn tán gán ghép với hắn. Tôi không tin Âm Lệ Hoa đối với hắn chỉ là “Âm cô nương” xa lạ. Huống chi... ngày đó dù có chưa nhận ra nhau, hắn còn tặng cho tôi một bông lúa mạch mà.

Lần lượt từng người ngồi vào khoang xe tối om bên trong. Bởi vì không gian rất nhỏ, tôi chỉ có thể co chân ngồi, còn không dám để người mình lắc lư lung tung. Lúc đầu còn cảm thấy chịu được, nhưng dần dần càng về sau, bàn chân tôi bắt đầu tê đi, rồi lan dần lên bắp chân, thậm chí lên tới tận đùi.

Tôi thực sự không chịu nổi nữa. Kỹ thuật đánh xe của Luru Tú quả thật không dám khen ngợi! Trái lắc, phải lắc, khiến tôi trong lòng bực bội vô cùng, nhưng lại không dám có cử chỉ thất lễ.

Luru Diễn và Luru gia ngồi hai bên xung quanh tôi, rất gần với nhau. Luru Gia rất ngoan ngoãn, ngồi im một cách quy củ, mắt nhìn không chớp. Từ lúc khởi hành, đầu hắn đã cúi gằm xuống, tôi thỉnh thoảng mới nhìn thấy một bên tai đỏ ửng như cà chua của hắn.

Người làm tôi không thể ngồi bình an được chính là Luru Diễn. Người này thoạt nhìn dường như không để ý tới tôi, nhưng tôi luôn cảm thấy ánh mắt của hắn cứ vài phút lại dạo qua trên người tôi một vòng.

Tôi cắn môi, yên lặng, chịu đựng, hai đùi dần mất đi cảm giác.

“Âm cô nương có khát nước không?”

Luru Gia bỗng nhiên mở miệng hỏi nhỏ, phá vỡ sự im lặng trong xe.

Tôi nhẹ nhàng thở ra, gật đầu: “Cám ơn”. Tôi hơi nhắc người lên, đưa tay đón chén gỗ. Thật không nghĩ được đúng lúc đó xe ngựa xóc lên một cái. Bát nước trà tôi bùng thoáng cái sóng sánh lên, dù tôi đã cố giữ cái bát, nhưng không giữ được nước trong bát. Tất cả hắt cái vèo lên mặt Luru Diễn!

Từng giọt nước tí tách chảy dọc theo sống mũi hắn xuống cằm, sau đó uồn lượn theo cổ chui tọt vào vạt áo hắn.

Tôi nuốt một ngụm nước bọt, da đầu gột gột.

Luru Diễn mặt căng cứng, không chút động đậy, nhìn cái bát trong tay tôi. Tôi sợ tới mức hai tay run run, suýt nữa là quăng cả cái bát đi. Luru Gia cuống quýt rút một cái khăn trắng sạch sẽ lau mặt giúp hắn. Hắn phát tay ngăn lại, giặt cái khăn trắng trong tay Luru Gia, tự mình lau.

“Thật... xin lỗi!” Miệng tôi phát ra câu xin lỗi đầy sự ân hận, nhưng nhìn gương mặt nửa trắng nửa xanh của hắn, trong lòng tôi tự nhiên nảy sinh một trận cười dữ dội.

“Luru Tú” một tiếng gầm vang lên, Luru Diễn đột nhiên lật mạnh cái màn xe, quát tướng lên: “Người có thể đánh xe tử tế một chút cho ta không hả!”

Cách một lúc lâu sau, mới nghe thấy trong tiếng gió vù vù bên ngoài một âm thanh rất nhỏ, nhẹ nhàng vang lên: “Dạ!”

Theo lễ nghi của người Hán, một khi đã có tên tự sau lễ trưởng thành, thì cho dù là trưởng bối hay người ngang hàng đều phải dùng tên tự này để xưng hô nhằm biểu thị sự tôn kính, thân thiết. Lưu Diễm giờ phút này chắc đang ở trạng thái núi lửa phun trào, nếu không làm sao cứ như vậy mà kêu réo tên họ đệ đệ của mình.

Tôi xấu hổ, vội nói: “Thực xin lỗi, tại ta không cẩn thận...”

“Không! Không! Nên trách ta mới đúng, tại ta...” Lưu Gia cướp lời nhận sai.

“Hai người có thôi đi không?” Lưu Diễm đột nhiên nhẹ nhàng, phát ra một câu. Ngay sau đó, mắt tôi hoa lên, một cái gì đó trắng trắng bay vèo tới chân tôi. Tôi cúi đầu nhìn, hóa ra là cái khăn trắng kia.

Lưu Diễm đánh mắt cho tôi, tôi không hiểu được, nghi hoặc hỏi lại: “Làm gì cơ?”

Lưu Diễm bĩu môi, ném ra ba chữ: “Lau cho ta!”

Tôi vừa mới nhặt cái khăn lên, nghe thế, không khỏi ngây người ra: “Sao cơ?” Tôi tức tối, sầm mặt xuống.

Lưu Diễm chỉ chỉ mái tóc ướt trên đầu: “Giải thích cũng không bù lại được sai lầm, tốt nhất là dùng hành động mà thể hiện sự xin lỗi!”

“Vậy sao?” Ngón tay tôi run lên, tay nắm cái khăn vo lại thành quỳn, “Được... ta lau cho người!”

Lưu Gia lưỡng cuống ngó hai chúng tôi. Lưu Diễm đắc ý cười, nhưng hân cười chưa xong đã phải thu lại toàn bộ những hân hờ trước đó. Tôi cầm cái khăn ném thẳng vào mặt hắn.

“Âm Lệ Hoa”

“Lưu Diễm”

Hắn vùng tay lên, bày ra một bộ dạng muốn đánh người. Tôi hoảng hốt, vội vàng cướp lấy cái bát son mài trong tay Lưu Gia, ném thẳng về phía hắn!

Lưu Diễm nổi giận, gầm lên một tiếng, đứng bật dậy, tôi ném xong cái bát son mài cũng định đứng lên. Nhưng thật không ngờ là lực bất tòng tâm, chân tôi tê dại mất hết cảm giác rồi! Nhắc thấy cái bóng ma không lồ như quả núi kia sắp sát lại, tôi hét toáng lên, không thềm để ý xung quanh, vùng tay đánh loạn.

Búi tóc trên đỉnh đầu Lưu Diễm bị tôi túm được, hắn tức quá kêu lên oai oái: “Đồ con gái dã man, đồ thần kinh...!”

Tôi bị hắn hất ra. Cổ chịu đựng cái lưng đau cùng cái chân tê, tôi nghiêng rặng, nắm chặt búi tóc của hắn không buông: “Người là đồ tự cao tự đại! Đồ biến thái...”

Lưu Diễm nổi giận, gầm lên một tiếng, cố gắng giẫy khỏi tay tôi. Trên tay tôi bỗng nhẹ bẫng đi, tôi đã giật phát quan trên đầu hắn xuống rồi! Búi tóc của hắn rơi ra, đôi mắt đỏ quạch của hắn trừng trừng nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống. Tôi lùi vào trong góc, sợ sệt nhìn lại.

“Thật sự là muốn điên lên mà! A” Hắn gào lên một tiếng, gương mặt múa vuốt vươn tay bóp cổ tôi. “A!!!!!!” tôi hét lên chói tai, nhin đau nâng cái chân đã bót tê đi một chút, đập mạnh vào đầu gối hắn.

Chân mềm lực yếu, không ngờ đã không đẩy được hắn ra còn làm hắn cho ngã nhào vào tôi. Hých một tiếng! Hắn mất đà, thân hình kênh cang đổ ập xuống, khuỷu tay theo bản năng chống xuống, vô tình đánh trúng vào bụng tôi.

“Á” Tôi kêu lên thảm thiết, cuộn tròn người ngồi dậy, đau tới mức tôi tức khí, liều mạng vùng tay đánh tới tấp xuống đầu hắn.

Một giây sau, tôi vốn tưởng mình khó tránh ăn một trận đòn no, không chết cũng phải trọng thương, thì chợt thấy trên người nhẹ tênh. Lưu Diễm bị người ta kéo ra. Tiếp theo, người đó cúi xuống, vươn tay, bế tôi lên.

“Đại ca...” Một giọng nói dịu dàng vang lên bên tai: “Người lớn thế này rồi, sao còn hành chọi với một cô gái như thế chứ?”

“Cô ta mà là con gái à? Hừ... cô ta mà cũng là con gái sao?” Lưu Diễm thờ phỉ phò, Lưu Gia lúc này sắc mặt tái nhợt, dùng toàn bộ sức lực từ thời cha sinh mẹ đẻ tới giờ, ôm chặt lấy hắn từ phía sau, “Sống nhiều năm như vậy, đệ đã gặp qua cô nàng nào như vậy chưa? Trong nhà ta làm gì có đứa con gái nào như vậy? Bá Cơ mà dám như vậy, ta tát một cái nàng chết ngất, đúng là mắt mặt mà...”

“Được rồi, đại ca, nàng là Âm Cơ, không phải là Bá Cơ!” Giọng nói của Lưu Tú vẫn ôn hòa như trước: “Tình tình hai nàng vốn không thể so sánh với nhau mà.”

Lưu Tú bế tôi rời khỏi khoang xe, Lưu Diễm vẫn không tha gào với theo đằng sau: “Ta nói cho đệ biết, Lưu Văn Thúc. Nếu đệ dám cưới cô ta về nhà, ta và đệ cắt tình đoạn nghĩa.”

Tôi vừa nghe thấy vậy liền phát hỏa. Nói cái gì chứ!!!

“Khấp thiên hạ, họ Lư có chết hết ta cũng không thềm lấy hân!”

“Khấp thiên hạ đàn ông có chết hết, cũng không ai thềm cưới người.”

Tôi tức tới nổi thở không nổi, nếu không phải nửa thân dưới vẫn còn đang bị tê, vừa ngứa vừa đau, tôi đã nhảy ngay xuống đất quay lại đập cho hân bầm dập rồi!

Lư Tú vội vàng ôm tôi bỏ đi, chạy chậm một đoạn rồi rẽ vào một rừng cây ven đường. Rất xa, phía sau thỉnh thoảng vẫn còn truyền đến tiếng rống hung hăng giận dữ của Lư Diễn.

Đi sâu vào rừng khoảng gần một trăm mét thì tôi nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, có một con suối nhỏ, chảy xuyên qua rừng. Nước suối trong vắt, nhìn thấy cả đáy, dưới đáy suối, thỉnh thoảng lại có một vài con cá nhỏ tung tăng bơi lội

Tâm trạng tôi phút chốc bừng sáng, những chuyện không vui với Lư Diễn dần dần biến mất. Hai ngàn năm trước, không khí vẫn còn rất trong lành, không ô nhiễm như thế kỉ 21, quả thật như đang ở chốn bồng lai tiên cảnh.

Tôi hít sâu một cái, ngửi thấy trong gió hương thơm thoang thoảng của một loài hoa nào đó, có chút mê mẩn, nheo mắt lại.

Đương lúc mơ màng, đột nhiên có một bàn tay lạnh băng vuốt qua trán tôi, tôi khôi phục lại tinh thần, trợn mắt nhìn lên, đối diện phía trước là một đôi mắt lấp lánh, trong suốt. Tại thời khắc này, tôi như ngừng thở. Đôi mắt của Lư Tú hóa ra lại đẹp như thế, phảng phất trong suốt như dòng suối kia...

“Đại ca vọng động đã cư xử không đúng mực, mong cô thông cảm cho.” Ánh mắt của hân lại cong lên, lộ ra nụ cười nhẹ nhàng, mông lung.

Tôi hơi thất vọng, thật sự rất muốn nhìn kỹ ánh mắt của hân thêm chút nữa, đôi mắt trong suốt như vậy, rốt cuộc dưới đáy mắt chứa đựng bí mật gì đây.

Nhìn nụ cười của hân bây giờ, tuy rằng thấy cũng thân thiện nhưng lại khiến tôi luôn có cảm giác vô cùng xa lạ.

Tôi giãy nhẹ, từ trong lòng hân, đứng lên, chịu đựng sự tê dại của bàn chân, tập tễnh đi đến bờ suối. Sóng nước lăn tăn, phản chiếu gương mặt nhếch nhác, tóc tai bù xù của tôi.

Bộ tóc bù xù của tôi trông chẳng khác gì tổ quạ. Tôi “á” lên một tiếng nhỏ, quỳ xuống, vốc nước lên mặt. Bóng mình trong nước giúp tôi thấy rõ khuôn mặt buồn bã của mình lúc này đã hơi sưng sưng, thái dương có một vết xước nhỏ, chắc là bị móng tay Lư Diễn quẹt qua lúc đánh lộn trên xe, trên cổ có một vết bầm cỡ bằng đồng xu, vạt áo dưới cổ mở rộng, rãnh sâu giữa hai bầu ngực như ẩn như hiện...

Tôi vội túm chặt hai vạt áo lại, tìm đập thành thịch, ngoài đầu lại lên lút liếc trộm Lư Tú. Hân đang ngồi trên một tảng đá, trong tay cầm một nhánh liễu, cúi đầu chăm chú bện cành liễu.

Tôi thở phào một cái, lấy tốc độ nhanh nhất, sửa sang lại dung nhan của mình, chỉ sợ những thất thố lúc này của mình hân đã nhìn thấy hết rồi, mặt không khỏi nóng lên như phải bỏng, cả người không được tự nhiên.

“Chuyện lúc này...” Tôi liếm liếm môi, chậm rãi bước đến trước mặt hân. Thực ra tôi cũng không muốn mọi chuyện xảy ra như thế đâu, nhưng không hiểu sao lại thành ra như vậy, tôi ở cùng với Lư Diễn lúc nào cũng như Sao Chổi đụng Địa Cầu hết, không bị đâm cho trời rung đất lở cũng phải khiến máu chảy đầu rơi, chẳng bình yên được bao giờ!

Trên đầu tự nhiên thấy hơi mát mát, hân đã đứng lên, đặt vòng liễu xanh lên đầu tôi. Gió nhẹ nhàng lướt qua mặt tôi, ánh mắt hân tràn ngập sự ôn hòa, nhẹ nhàng: “Cái này tặng cô đấy, bện không được đẹp lắm, nhưng cô đội xinh lắm”

Tôi cảm nhận được hai tai của mình đang đỏ ửng lên, nhất thời lúng túng, đối mặt với sự dịu dàng của hân, tôi không biết nên đáp lại như thế nào.

“Muội muội Bá Cơ của ta mỗi khi không vui quay về nhà, chỉ cần bện tặng nàng một cái vòng hoa là nàng sẽ vui lại ngay.” Hân nhìn tôi mỉm cười, tôi ngẩng đầu nhìn hân, mặt đỏ ra.

Hóa ra... trong mắt hân đây đơn giản chỉ là một cách dỗ dành mấy cô bé mà thôi!

“Đang nghĩ gì thế?” Hân thuận miệng hỏi tôi.

“À” Tôi tỉnh lại, che dấu sự xấu hổ của mình. “Không có gì... chỉ cảm thấy vừa rồi cùng với đại ca người... như vậy... có chút quá đáng, dù sao mọi người cũng là thông gia...”

Chính xác chính là thông gia, dùng lời nói này coi như phân định rõ quan hệ, sau này có lẽ cả đời không nên qua lại với nhau mới tốt!

“Khì...!!!” Hân đột nhiên nở nụ cười “Cô không biết cô với đại ca ta đều trẻ con như nhau sao? Chỉ sợ hai người ngay cả mình đang nói gì cũng không hiểu hết ấy chứ?”

“Sao cơ?” Tôi nghe không hiểu lắm.

“Cô nói, khấp thiên hạ họ Lư chết hết, cô cũng không gả cho ta! Nói cách khác cũng chính là chỉ cần họ Lư không chết hết, cô sẽ gả cho ta...”

“A?” Tôi tròn mắt há hốc miệng, có thể lý giải như thế thật sao???

“Còn lời đại ca ta nói lại càng khiến người nghe không hiểu, cái gì mà “khấp thiên hạ nam nhân chết hết, cũng không ai dám cười người”, nếu khấp thiên hạ đàn ông chết hết rồi, tất nhiên là làm gì còn ai nữa mà cười cô, không phải sao?”

Tôi chớp chớp mắt, đợi sau khi suy nghĩ cẩn thận, tôi thiếu chút nữa cười phá lên. Tên Luru Diễn ngu ngốc này, chắc là muốn nói con gái trong thiên hạ có chết hết, cũng không ai dám lấy tôi đây mà!

Hai người nổi nóng, đánh lộn với nhau căn bản là chẳng ai chú ý tới việc người kia dùng sai từ ngữ, không ngờ hẳn lại chú ý cả tới điều này nữa.

Luru Tú quả thật là một tên suy nghĩ cẩn thận trước sau!

“Cho nên...” Hẳn còn thực sự tiếp tục nói với tôi. “Chuyện lúc nãy cũng không cần phải để ý nữa, đại ca ta tuy hơi lỗ mãng, nhưng tâm địa không xấu, hơn nữa đại ca ta bình thường không đánh con gái đâu.”

“Ý người nói là ta không giống con gái chứ gì? Người cũng nghĩ như thế đúng không?”

Luru Tú hơi ngẩn ra, sau đó lúng túng cười, nói: “Làm sao mà...”

Làm sao mà không nghĩ thế được? Tôi ở trong lòng bỏ thêm một câu, tự nhiên thấy buồn bực.

“Đi thôi! Còn phải nhanh chóng lên đường nữa đây.” tôi gơ tay tháo vòng liễu xuống, về mặt vô cảm đưa trả lại cho hắn. “Không phải người con gái nào cũng thích cái này đâu. Người nói rất đúng, ta và lệnh muội hoàn toàn khác nhau, không thể so sánh với nhau được.”

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 14: Nói Chuyện Phiếm

Edit+Beta: Minh Nguyệt

Một lúc sau Luru Diễn, thậm chí cả Luru Tú cũng không nói thêm gì nữa.

Luru Diễn nói muốn đánh xe thay Luru Tú, sau khi Luru Tú trở lại trong xe không bao lâu liền tựa vào thành xe bắt đầu nhắm mắt ngủ, cũng không rõ là hẳn đang ngủ thật hay ngủ giả vờ nữa, tóm lại là từ lúc này đến khi trở về Đặng gia, hẳn ta chưa từng mở mắt ra.

Tôi cũng ở lại Đặng gia, không có gì khó hiểu cả, chỉ vì tôi bày ra khuôn mặt ‘hốc hác’ vì chịu khổ.

Thê tử của Đặng Thần là Luru Nguyên vừa nhìn thấy bộ dạng của tôi lập tức hoảng hồn. Đặng Thần gắng hỏi nguyên do bị thương thì tôi thuận miệng nói dối: “Trên đường rất nhiều người, làm khó Văn Thúc quân dọc đường phải để ý cẩn thận đánh xe, nhưng cuối cùng xe vẫn bị lật...”

Tôi cố gắng hết sức điều chỉnh giọng nói thật nhẹ nhàng, giả bộ bày ra bộ dạng hoảng sợ, khoé mắt thoáng nhìn thấy Luru Nguyên đang đắm lên bả vai Luru Tú, trách cứ: “Từ trước đến nay người luôn thận trọng, lần này tại sao lại không cẩn thận như vậy, may mà Âm Cơ không xảy ra chuyện gì, nếu không...”

“Là bởi vì Bá Thăng quân...” Tôi rướn giọng xen vào một câu, liếc mắt nhìn thấy vẻ mặt hoảng hồn thất thố của Luru Diễn, trong lòng vô cùng vui vẻ, nhưng trên mặt vẫn bày ra bộ dạng cảm kích, nói: “May mà đúng lúc đó hẳn giữ chặt lấy ta, nếu không... Nhưng bởi vậy nên cũng làm cho Bá Thăng quân bị thương, lại bị thương nặng như thế này, ta... ta thật sự không yên tâm.”

Liếc mắt thoáng nhìn thấy miệng vết thương, chạy dọc một nửa bên sườn, da rách sưng tấy, về mặt Luru Diễn lộ ra bộ dáng ghen hòng đứng đó tròn trĩnh mắt, trong lòng tôi đang cười thầm, lần này xem như tôi hào phóng trao tặng tình thương, có lòng tốt che dấu chân tướng cho hắn, nếu hắn còn có chút nhân tính, nên biết điều mà cảm động rơi nước mắt với hành động lấy ân báo oán của tôi mới đúng.

Dù vậy, người nhà Đặng gia vẫn rất khắt khe, bởi vì không dám để tôi mang theo gương mặt ‘doạ người’ như vậy trở về nhà, Luru Nguyên thuyết phục mãi, tôi đành ở lại đó, thật ra chẳng phải chỉ bọn họ không dám, tôi lại càng không dám. Nét như bị Âm Thức phát hiện ra tôi lại đánh nhau, tôi nhất định chắc chắn sẽ lại bị cấm túc rất khổ sở.

Lúc này Đặng Thần phái người đi ra chặn đường chiếc xe ngựa vốn dĩ đã quay đầu trở về Âm gia, sau đó đem cả người đánh xe lẫn xe cùng đưa về Đặng phủ.

Những việc vụn vặt này tôi không cần phải quan tâm, tôi chỉ cần lo ngủ một giấc thật ngon cho tới tận hừng đông, sau khi rời giường ở trong phòng tập

nhảy cóc nửa giờ, không ngờ lại bị tiếng cười đùa vang giòn ở cách vách vang lên cắt đứt nhịp điệu.

Tò mò thay đổi quần áo ra khỏi phòng, mới đi tới cửa gian phòng bên cạnh, chợt nghe thấy bên trong có một giọng trẻ con ngọng nghịu vang lên: “Cậu ba! Cậu ba! Cho Huệ Nhi cái này đi, cho Huệ Nhi cái này đi...”

“Vừa rồi đã cho người một cái rồi, cái này là cậu để lại cho ta đó.”

“Ta là muội muội, nương nói tỷ tỷ nên nhường nhịn ta mà!” Giọng trẻ con chợt cao lên, biến thành giọng điệu uy hiếp: “Nếu người không cho ta, ta sẽ mách nương!”

Tôi nhìn thăm dò xung quanh, cánh cửa không hề khép kín, bên trong bày biện đơn giản, vừa nhìn là hiểu ngay. Lư Tú khoanh chân ngồi trên giường, bên người ôm lấy ba đứa bé gái, đứa lớn nhất tầm bảy tám tuổi, đứa nhỏ nhất mới vừa biết đi, đang giang rộng hai bàn chân béo múp nhỏ xíu ngồi ở đó chảy nước miếng cười ngây ngô, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa hồng hào vô cùng đáng yêu.

Tôi rất thích trẻ con, đặc biệt là những bé gái dễ thương, không nhịn được chân liền nhúc nhích, đi đến gần đó.

Đứa bé vừa lên tiếng tên gọi Huệ Nhi là một tiểu cô nương tầm bốn, năm tuổi, mặc một bộ xiêm y màu đỏ thắm, mặt tròn nhỏ nhắn, trên trán tết một hàng tóc lượn sóng, đôi mắt vừa to vừa đẹp, khỏe miệng chu lên bất mãn. Ánh mắt của đứa trẻ đó tôi nhìn có chút quen mắt, ngẫm nghĩ cẩn thận một lúc mới nhận ra, hoá ra là giống y như đức tên Lư Diễm chết tiệt kia.

Mọi người vẫn bảo cháu ngoại thường giống cậu, lời này quả nhiên không sai. Vợ chồng Đặng Thần, Lư Nguyên sinh được ba cô con gái, đứa lớn Đặng Cẩn rất thanh tú nhã nhặn, dáng điệu có vài phần nhang nhác Lư Tú, đứa thứ hai Đặng Huệ thì ngược lại, dáng điệu tú mỹ xinh đẹp, nhưng trên vầng trán lại có vẻ ương bướng (chắc trán dỏ), dáng điệu như tiểu bá vương, mang theo mùi phân giun của Lư Diễm.

“Huệ Nhi, cái này cho tỷ tỷ.” Lư Tú ôn hoà đem một con bướm tết bằng lá tre đặt vào trong tay Đặng Cẩn, tiểu cô nương vô cùng vui sướng ngất ngây.

Cái miệng nhỏ nhắn của Đặng Huệ chu lên rất cao, cúi đầu đưa mắt nhìn con châu châu trong tay mình, chớp lấy con bướm trong tay của tỷ tỷ: “Cái này đẹp hơn, Huệ Nhi lấy cái này!” Dùng sức đem châu châu ném vào trong lòng Đặng Cẩn: “Cho tỷ tỷ cái này!”

Đặng Cẩn nhặt con châu châu kia lên, lại đưa mắt nhìn con bướm trong tay muội muội, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng hiện lên một tia tủi thân. Thật là một đứa trẻ thật thà, hèn gì bị muội muội ức hiếp đến vậy.

“Cẩn Nhi!” Lư Tú vuốt đỉnh đầu Đặng Cẩn, ôn hoà nói: “Lúc khác cậu sẽ bận cho người một con bướm nhé!”

“Không được!” Đặng Huệ kêu to: “Bướm bướm xinh đẹp nhất chỉ có thể có một, cậu ba làm một con giống khác cho tỷ tỷ là được rồi, bướm bướm của Huệ Nhi phải đẹp nhất!”

Lư Tú nói: “Như vậy nếu như cậu bận một con vật khác đẹp hơn so với con bướm bướm này, người nên làm gì đây? Có phải lại không cần bướm bướm nữa không?”

Đặng Huệ vốn dĩ đang vô cùng hí hửng, nghe xong lời này không khỏi ngây ngẩn cả người, còn làm như thực sự có bộ dạng khó xử.

Một đứa trẻ lòng tham không đáy a! Tôi dừng lại chép miệng lắc lắc đầu, vừa muốn trở về, phía sau đột nhiên phát ra một tiếng nói: “Âm cô nương!” Bất ngờ xuất hiện một tiếng gọi dọa tôi túa mồ hôi lạnh toàn thân.

Quay đầu lại, thấy Lư Gia đang ngượng ngùng nhìn tôi, trong tay bưng khay đồ ăn, tôi nhìn qua hoá ra là một bát mì. Sáng sớm đã qua từ lâu nhưng buổi trưa vẫn chưa tới, cho nên ngay cả điểm tâm tôi cũng chưa ăn, đành phải chờ tới giữa trưa bọn họ dọn cơm vậy, lúc này nhìn thấy bát mì thơm ngào ngạt bốc khói trước mặt, bụng bất thành linh âm ý kêu lên, cảm giác đói nói đến là đến, không gì đỡ nổi.

“Âm cô nương chắc vẫn chưa ăn gì? Bát canh này...”

“Cám ơn!” Không đợi hắn nói xong, tôi đã nhanh chóng đỡ lấy chiếc bát trong tay hắn, tìm chỗ ngồi lên lan can ở xung quanh. Mi thời Hán đương nhiên không thể có thêm nhiều đồ ăn kèm như thời hiện đại, hèn chi bát mì này chỉ có mỗi mì không.

Tôi thuận miệng nuốt xuống, từ vị trí ngồi này của tôi có thể nhìn xuyên qua khe cửa, vừa lúc có thể nhìn rõ tình hình thực tế trong phòng Lư Tú, lúc này hắn ta đang bị hai đứa cháu gái cuốn lấy không thể thoát thân, thậm chí vì muốn đoạt lấy đồ chơi mới Đặng Huệ còn leo cả lên trên đầu hắn.

Mặc dù như vậy, hắn lại có thể không hề tỏ ra mất kiên nhẫn chút nào, trên mặt từ đầu đến cuối vẫn duy trì một nụ cười trước sau như một, quả là một kẻ kỳ quái.

“Đang nhìn Văn Thúc à?”

Tôi sặc một cái, lúc này mới ý thức được hoá ra Lư Gia vẫn ở bên cạnh tôi chưa hề bỏ đi.

“Thật ra Văn Thúc là một người rất dịu dàng.”

Tôi nhai lấy nhai để ậm ừ đáp lời: “À, cái này có thể nhìn ra được.”

“Mắt nhìn người của Âm cô nương không tệ, Văn Thúc chắc chắn sẽ là một người chồng tốt...”

“Khụ khụ!” Lúc này đây tôi bị nghẹn thật sự, nước mũi sặc lên mũi, ho khùng khục đến mức tôi thờ không ra hơi.

Lưu Gia sợ hãi, lúng túng nhìn tôi: “Âm... Âm cô nương, thật xin lỗi, là ta mạo muội!”

“Cốt kết” Cánh cửa khẽ nhàng mở ra, Lưu Tú toàn thân nho nhả thanh thần ung dung đứng trước cửa, ngạc nhiên hỏi: “Làm sao vậy?”

Tôi vỗ ngực, kịp thời ngăn cản Lưu Gia nói linh tinh, tranh nói trước: “Không... Không có gì, khụ khụ...”

“Tỷ tỷ này trông thật xinh đẹp...” Đặng Căn đứng sau lưng Lưu Tú, ngẩng đầu mỉm cười nhìn tôi, trong ánh mắt mang theo một cảm giác hâm mộ. Được người khác ca ngợi như vậy, khiến cho tôi không khỏi có chút lảng lảng.

“Đẹp gì mà đẹp!” Tiểu ma nữ không biết từ đâu cũng xuất hiện, chen lời ‘ném đá hội nghị’: “Tướng ăn của tỷ tỷ này thật khó coi! Nương luôn dạy chúng ta, ăn cơm cần chú ý đến lễ nghi, ngồi phải có tư thế của ngồi, như vậy mới có vẻ đoan trang xinh đẹp...”

Trên mặt tôi nhất thời nóng như lửa đốt, còn chưa kịp ngẩng đầu nhìn về mặt của Lưu Tú, vội cất bát mì đi tiện thể lấy mu bàn tay lau miệng, cười trừ: “Việc này... Xin lỗi không làm phiền nữa!”

Tính tình thích làm gì thì làm của tôi, hóa ra ở trong mắt đám trẻ con này, cũng hoàn toàn không có tác phong của một nữ nhân.

Ngày thứ ba ở tại Đặng gia, Lưu Tú lại đi Uyên Thành, sau này tôi mới từ trong miệng Lưu Gia biết được, hóa ra Lưu Tú thường xuyên lui tới hai nơi là Uyên Thành và Tân Dã, đem lương thực ngũ cốc từ Tân Dã đến Uyên Thành buôn bán. Năm nay quận Nam Dương gặp phải nạn châu chấu hiểm thấy, các nhà các hộ đều chỉ dựa vào số lương thực còn tồn lại để sống, lương thực còn lại trong tay cực kì khan hiếm, cung không đủ cầu.

Lưu Tú nhận thấy cơ hội đã tới, thu mua lương thực các vùng xung quanh, sau đó tập trung lại ở chỗ Uyên Thành buôn sang Nam Dương, làm trung gian kiếm thêm rất nhiều lợi nhuận.

“Văn Thúc từ nhỏ đã rất cẩn thận, người cũng rất thông minh, không chỉ giỏi đọc sách, áp dụng vào thực tế cũng rất tốt.” Lưu Gia cảm khái nói: “Năm đó ta cùng bọn Văn Thúc, Trọng Hoa đến thành Trường An xin học, tuy nói có thân hào vùng Nam Dương tiến cử hiền tài, nhưng đến khi thật sự tới Trường An lại phát hiện ra muốn tiến vào cửa lớn Thái Học vẫn là mong ước không thể thành hiện thực. Ta là kẻ vô dụng, lúc ấy còn từng khuyên hai người bọn họ từ bỏ trở về Nam Dương thôi, nhưng mà không ngờ hai người họ lại có thể gửi thư khiếu nại lên quốc sư Lưu Hân, rồi sau đó dựa vào uy vọng của quốc sư, thuận lợi tiến vào Thái Học, đã bãi lão đại phu Hứa Từ Uy làm thầy. Khi đó ở Thái Học, ta ngoại trừ đọc Thượng Thư, còn đọc Xuân Thu, Nhưng mà Văn Thúc chỉ một lòng một dạ chuyên tâm nghiên cứu Thượng Thư, hỏi hần thì hần bảo kiến thức là vô hạn, có cố gắng cũng không thể học hết được, nên tốt nhất học những gì có thể dùng được. Hần là người thông minh như thế, còn ta có lòng nhưng chẳng có sức, tư chất kém cỏi, thâm nghĩ nên biết càng nhiều càng tốt...”

Lại nói về chuyện học ở Thái Học, bên tai tôi nghe được không ít lời đồn thổi về Đặng Vũ, từ không ít miệng những kẻ khác, mỗi lần lại đánh giá hần dưới một góc độ khác, mỗi lần lại có một cảm giác khác.

“Vậy còn, người và Đặng... Trọng Hoa có quen thân không, người này... À hừ, tôi nghe nói có phải Trọng Hoa quân hần học rất giỏi hay không?” Lại không thể không dùng kính ngữ để đọc cái tên kia của Đặng Vũ, tôi thiếu chút nữa nổi da gà toàn thân.

Tiểu tử thái này, thường xuyên tự ca ngợi bản thân mình lợi hại như thế nào, còn thường xuyên giễu cợt tôi, hôm nay tôi cũng muốn biết được một ít chân tướng từ chính miệng của Lưu Gia, cứ chờ xem tôi ném trứng thối về phía hần như thế nào.

“Trọng Hoa hần à...” Lưu Gia kéo dài giọng, hơi khẽ nhíu mày, ngửa đầu nhìn trời: “Bảo ta phải đánh giá như thế nào đây, trong ba người thì ta vì tư chất có hạn nên là người học hành kém cỏi nhất, Văn Thúc từ xưa đến nay đều cần cù chăm chỉ học bài trong Thái Học, vô cùng chuyên tâm. Nhưng còn Trọng Hoa hần... Có vẻ coi việc học hành như một trò đùa, ném thẻ vào bình rượu, tổ tôm, xúc xắc, tam cúc, đánh cờ, thi họa,...v.v tất cả những trò chơi ngoài giờ học đó, Văn Thúc không hề chơi bao giờ, nhưng Đặng Vũ không gì không giỏi!”

Tiểu tử này rõ ràng là hình mẫu điển hình nhất của một thanh niên ăn chơi trác táng! Hóa ra hần đi học ở Thái Học chỉ để học những thứ này thôi hả?

“Vậy không phải còn thích chơi bởi với cả kỹ nữ nữa chứ?” Tôi tức giận bấu môi.

Khuôn mặt tuấn tú của Lưu Gia đỏ lên, nhưng vẫn hiền lành trả lời: “Mặc dù Trọng Hoa là người trẻ tuổi nhất trong chúng ta, nhưng lại rất thích những cô gái như vậy.”

Tôi dùng tay đập “Bốp” một cái lên trán mình thật kêu, quả nhiên là đoán bừa thôi, mà cũng đoán trúng hết.

“Kinh Dịch, Xuân Thu, Kinh Thi, Thượng Thư, Lễ Nghi – Ngũ Kinh này, thế mà hần lại có thể học thông đọc thạo được tất cả trong thời gian hần vui chơi! Đặng Trọng Hoa... Thật là một kỳ tài có một không hai!”

Há hốc miệng không dám tin, hình như tôi nghe nhầm rồi thì phải.

Một khi cái máy nói Lưu Gia được bật lên, đúng là càng nói càng trôi chảy, bỏ qua hạn chế lúc đầu tôi phát hiện thật ra hần cũng là một kẻ rất giỏi nói chuyện, chỉ là không tìm được người hợp ý để nói mà thôi.

“Khi đó Trọng Hoa không cần lo lắng đến tiền học phí, nhưng cuộc sống của ta và Văn Thúc thường xuyên phải ăn bữa nay lo bữa mai, cũng chỉ vì ngần ấy tiền, Văn Thúc nghĩ cách cùng chung vốn với một người tên Hàn Tử ở cùng phòng mua một con lừa, sau đó cho người khác thuê để chở đồ thay sức của đôi bàn chân, lại vừa cùng một người trên Chu Phúc học cùng trường cùng kinh doanh dược liệu. Ta nhớ lúc ấy buôn bán dược liệu không tốt lắm, Văn Thúc liền nghĩ ra một phương pháp, đem một vài vị thuốc đẳng trộn chung với mật để bán, như vậy khi người bệnh dùng vị sẽ đỡ hơn nhiều, cho nên sau đó buôn bán dược liệu cũng không tệ... Suốt ba năm, hai chúng ta trải qua cuộc sống ở Trường An như vậy, toàn bộ đều do Văn Thúc kinh doanh mà có, Trọng Hoa thỉnh thoảng tiếp tế, thêm vào được chút đỉnh, để mua giấy mực.”

“Luu... Luu Bá Thăng chẳng lẽ không hỏi đến cuộc sống ở Trường An của các người sao? Chẳng lẽ hẳn không gửi tiền...”

Lưu Gia cười như tượng sáp: “Luu gia tuy có một chút đất cằn, nhưng xưa nay Bá Thăng không thích việc đồng áng, khi Văn Thúc còn ở nhà thu nhập của toàn gia tất cả đều dựa vào hắn và nhị ca của hắn cùng nhau cày bừa vụ xuân và thu hoạch vụ thu. Văn Thúc đi rồi, sức lực một mình nhị ca hắn nuôi sống cả nhà không gánh nổi, may mà cách đối nhân xử thế của Lưu Nguyên không tệ, mặc dù đã đi lấy chồng, nhưng vẫn không quên thường xuyên đưa tiền tiếp tế một phần cho Lưu gia.”

Tôi tròn mắt há hốc mồm, bất kể là ở hiện đại hai mươi ba năm hay là sau khi đã xuyên qua sống ở đây bốn năm, tôi chủ yếu đều sống trong cảnh quần áo đưa đến tận tay, cơm dâng tận miệng hàng ngày. Ở hiện đại ba mẹ chu cấp cho tôi tiền ăn học, không biết bao nhiêu mà kể; ở nơi này Âm Thúc là chủ gia đình, tương tự mỗi tháng tiền tiêu vặt cũng không tệ, lần trước đi Thái Dương, tôi thấy Lưu gia có nhà có ruộng, tưởng rằng gia cảnh cũng lắm chỉ hơi kém Âm, Đặng hai nhà một chút thôi, chưa từng nghĩ rằng lại khổ như vậy.

“Luu Bá Thăng...” Tôi không kiềm chế được kích động, giận dữ vỗ bàn nói: “Luu Diễn thân là con trưởng, hẳn không tự nuôi gia đình, cả ngày cứ đi ra hồ làm cái gì?”

Lưu Gia nói: “Hắn thích kết giao hiệp sĩ tứ phương, số môn khách nuôi dưỡng trong nhà cũng không đếm được...”

“Cái gì? Hắn không kiếm tiền, còn bỏ tiền nuôi người khác?” Có trời mới biết nuôi đám môn khách này cần tốn bao nhiêu tiền, cứ nhìn Âm Thúc là biết, nếu không vì Âm gia nhà to nghiệp lớn, nhất định sớm đã lụn bại hết rồi. Tôi không thể nhận ra được nuôi những người nhân rồi này và nuôi thủ cung khác nhau ở điểm nào, đều lãng phí tiền tài, lãng phí lương thực giống nhau.

Lưu Gia đưa tay ra hiệu dừng lên tiếng, thấp giọng nói: “Người đừng có làm ồn nha, chỉ có ta và người ta nói thật cho người biết, lúc này sở dĩ chúng ta đến ở tại Đặng phủ, thực ra là để tránh họa.”

“Tránh họa?”

“Bá Thăng rất trọng nghĩa khí với bằng hữu, đối xử với mọi người khảng khái, nếu có người ngoài cần hắn trợ giúp, hắn nhất định dốc túi tương trợ...”

Tôi im lặng nhưng trong lòng hiện lên bốn chữ ‘phá gia chi tử’!

“Lần này thu nhận và giúp đỡ một lượng lớn môn khách trong đó có người phạm phải tội cướp bóc mà bị quan phủ truy nã, tuy nói rằng trước đó chúng ta không biết rõ tình hình, nhưng chỉ cần quan phủ truy cứu tới cùng sẽ gặp phải rắc rối không cần thiết, cho nên chúng ta mới quyết định đến Tân Dã để trốn một thời gian rồi sẽ quay trở về.”

Tôi tỉnh ngộ, đem tất cả sự việc xâu chuỗi lại, suy nghĩ bỗng nhiên rõ ràng. Cuối cùng tôi đưa ra kết luận, Lưu Diễn không chỉ là phá gia chi tử, còn là một yêu tinh hại người!

Liên lụy đến cả nhà cũng không được an bình!

“Âm cô nương...” Lưu Gia tạm dừng một chút, đột nhiên tăng giọng điệu, tôi thấy nét mặt hắn ta ngưng trọng, đáy mắt quang mang chớp động khác thường, không khỏi thâm kinh hãi: “Hôm nay sở dĩ ta nói nhiều với người như vậy, không vì điều gì khác... Hôm kia trong lúc vô ý ta nghe được Lưu Nguyên nói rằng, người đối với Văn Thúc tình sâu nghĩa nặng, có điều tính tình Văn Thúc hướng nội, gia cảnh Lưu gia không thể so sánh với Âm gia, chỉ dựa vào điểm ấy, cho dù hắn thực sự có chút tâm ý với người, cũng sẽ không bao giờ biểu lộ ra nữa điểm. Cho nên, Âm cô nương, mong cô không chê, mong cô có thể kiên trì tới cùng, tuy rằng gia đình Lưu gia không đông người, nhưng trong nhà từ chủ đến thím, cho tới Bá Dương muội muội, đều là người tâm địa hiền lành...”

Tôi luống cuống cắn môi, thật sự mong muốn ngay lúc này có thể tìm được một cái lỗ nào đó để chui vào. Xem ra chuyện hiểu lầm Âm Lệ Hoa thích Lưu Tú một ngày chưa được diệt trừ, đời này kiếp này tôi có lẽ khó có cơ hội sống cuộc sống khác được.

“Xin người đừng nên nói bậy!” Tôi từ trên ghế nhảy dựng lên, lớn tiếng quở mắng: “Việc này quan hệ đến thanh danh nữ nhi của ta, và lại lúc này ta cũng xin phép được nói một câu, cũng nhờ công tử người làm chứng cho; Âm Cơ ta và Lưu Tú, tuyệt đối không có một chút tư tình! Đừng tiếp tục tin lời đồn, hủy đi danh dự của ta!”

Tôi cố ý nói những lời nghe như lòng đầy căm phẫn, tức giận giống như bị đá kích rất lớn. Lưu Gia sợ hãi, cuống quýt bỏ dậy, khom người thờ dài nhìn tôi: “Cô nương người giận, là Gia lỗi nặng!”

Thấy bộ dạng hết sức lo sợ của hắn, tôi không khỏi cảm thấy có chút áy náy, nhưng đã diễn trò là phải diễn tới cùng, lại không thể không tăng cường trình độ ‘thẹn quá hóa giận’ của tôi. Hắn liên tục liên tục bái lạy tôi, tôi vung tay áo, giả bộ làm ra vẻ tức giận đến phát run từ trong phòng chạy ra ngoài.

Mới vừa tới cửa, chợt thấy ngoài cửa có một bóng người vụt qua trong phút chốc, lòng tôi cảm thấy khác thường, không kịp đi giày, kéo mạnh cửa nhảy ra ngoài.

“Là hán?” Tuy rằng bóng người chỉ lóe lên ở cuối hành lang rồi chợt tắt, nhưng bóng dáng đó tôi chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra ngay lập tức.

Có lẽ nào lại chính là hán... Hán đứng ở ngoài cửa từ lúc nào?

Hán đã nghe được những gì rồi?

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 15: Mưu Đồ Bí Mật

Edit + beta: Mẹ Tí

Cẩn thận, dò dẫm men theo hành lang, nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng Lưu Diễm đâu, tôi nghi hoặc sờ sờ mũi, tự nhủ: “Chẳng lẽ hán biết phi thiên độn thổ sao?”

Tin chắc vừa rồi mình không có nhìn nhầm, nên tôi rời khu viện chạy vào khu hoa viên. Mắt nhìn ngang ngó dọc, để ý tất cả những thứ trông có vẻ giống giống Lưu Diễm. Luẩn quẩn một hồi, tôi chẳng ngờ tới là tôi bị lạc trong cái hoa viên to đùng của Đặng phủ.

Nếu so với hoa viên nhà Âm gia, hoa viên nhà Đặng gia có phong cách cổ kính, quan gia quý phái hơn nhiều. Cái này thực ra có liên quan tới nguồn gốc của gia tộc họ Đặng, Đặng gia là gia đình quan lại có mấy đời làm quan với hơn hai nghìn chức quan lớn nhỏ. Ông cố và ông nội của Đặng Thần đều đã làm tới chức Thứ Sử. Phụ thân Đặng Hồng của Đặng Thần cũng làm tới chức Đô Ủy.

“Quả nhiên...” Vừa thấp thoáng nhìn thấy một khu biệt viện ở gần đó, bất ngờ bên trong truyền ra một tiếng thét lớn, khiến tôi đứng khựng lại, vênh tai lắng nghe, lúc sau có một tiếng nói bật ra, giống với tiếng thét kinh khủng vừa rồi nhưng âm lượng nhỏ xíu, làm tôi có cảm giác vừa rồi là khủng long gào còn giờ là muỗi kêu. “Liêm Đan chết thật rồi sao?”

Liêm Đan? Tên này nghe quen thế nhỉ?

Trong phòng yên tĩnh một hồi, ngay lúc tôi nghĩ thời gian đã ngừng lại thì một âm thanh có chút quen tai lại truyền tới: “Đúng vậy, cuộc chiến ở Thành Xương, thái sư đương triều đã thua trận!”

Thái sư? Chính là Tân triều thái sư Vương Khuông?! A, tôi nhớ ra rồi, Liêm Đan... Vương Mãng trước đó đã phái Liêm Đan cùng Vương Khuông đi trấn áp Xích Mi Quân.

Nói như vậy, Cuộc trấn áp ở Thành Xương đã thất bại, Vương Mãng đã bại trận.

Tôi nhất thời hứng trí bùng bùng, lén lút áp sát cái cửa sổ, khom lưng quỳ gối, nửa đứng nửa ngồi, vênh tai ghé sát bức tường nghe trộm.

“Liêm Đan có thể coi là một nam tử hán đại trượng phu, biết rõ không địch lại được nhưng cũng vẫn quyết tâm huyết chiến đến cùng!” Lần này là tiếng nói của Đặng Thần, “Nghe nói lúc Vương Khuông rút lui, Liêm Đan tháo quan ấn cùng phù tiết của mình xuống, sai người giao cho Vương Khuông, đồng thời nói: “Tiểu nhi có thể đi, nhưng ta không thể!”. Cuối cùng quả nhiên bị Xích Mi quân giết hại, từ cái chết của mình mà ghi danh thiên cổ.”

“Chiến thắng ở Thành Xương khiến cho sĩ khí của Xích Mi quân càng ngày càng cao, dân lưu lạc các nơi ào ào gia nhập, khiến cho số lượng Xích Mi quân càng ngày càng tăng. Hiện giờ ta nghe nói bên đó đang liên tục tiến công nhiều nơi Sở Bái, Nhữ Nam, Dĩnh Xuyên, Trần Lưu. Thế mạnh như vậy, rất có thể cũng sẽ tấn công Lỗ Thành, giống như ý định của tướng Bộc Dương.” Giọng nói quen thuộc lại vang lên, trong lòng tôi dấy lên một cảm giác vô cùng quái dị, giọng nói đó rất quen nhưng nhất thời tôi vẫn chưa nhớ ra được đó là giọng của ai.

Bên trong trầm mặc một lát, rốt cuộc Đặng Thần hỏi: “Bá Thằng, người thấy thế nào?”

Tôi lấp bấp kinh hãi phát ra mấy tiếng nho nhỏ, hóa ra Lưu Diễm cũng đang ở bên trong, chẳng trách tôi tìm tới tìm lui bên ngoài mà vẫn không thấy, hán lại thoải mái đường hoàng chạy tới đây.

“Bốp” tiếng vỗ tay tán thưởng vang lên, ngay sau đó là giọng nói oang oang của Lưu Diễm: “Cái này còn phải hỏi sao? Vương Mãng tàn bạo, dân chúng lầm than. Nay hán liên tục kéo dài nhiều năm, loạn lạc khắp nơi. Chính là thời điểm diệt bỏ, phục hồi bá nghiệp tổ tiên, yên định muôn đời thiên hạ...”

Tôi nấp ở góc bờ tường nghe lén, vốn cũng không nghĩ nhiều, lúc này nghe được lời nói hùng hồn của Lưu Diễm, trong lòng chấn động mạnh, như bị cái gì đó kích thích, phụt chốc tim đập thình thịch. Tôi lấy tay ấn chặt lồng ngực, cảm giác chấn động này, rất lâu sau mới bình thường lại được.

Khôi phục Hán thất...

Họ Lưu xưng vương!

Xúc động nhất thời khó nén xuống, tôi bất ngờ nhòe dãi, bám thành cửa sổ nhìn vào trong phòng, nhưng chỉ nhìn thấy một màu tối đen như mực. Căn phòng trống trơn, cửa sổ phía trên còn đầy mạng nhện, một con nhện đen xì, to uyech đang giăng tơ ở trên.

Lòng tôi nảy lên một cái, một cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn chân dâng lên.

Thế này là sao? Rõ ràng tôi vừa nghe thấy có rất nhiều người nói chuyện với nhau, vì sao chớp một cái, tôi chỉ thấy bên trong là một căn phòng hoang phế đã lâu không có người ở?

Không thể thế được... Là thật đấy?

Trong lòng vô cùng sợ hãi, tôi trừng mắt nhìn cánh cửa sổ u ám trong phòng, wow lên một tiếng, rồi quay đầu bỏ chạy.

Một tiếng “bịch” lớn vang lên, mũi va phải một thân hình rắn chắc, khiến tôi nỗ đom đóm mắt. Cái mũi vừa nhức vừa đau, động đến tuyến lệ trong mắt, một giọt nước mắt ngổ ngổ ngăn ngăn theo khóe mắt rơi xuống.

Tên đó trợn trừng mắt, khuôn mặt tràn ngập vẻ lạnh lùng, thấy tôi rơi lệ, hàn ý trong mắt liền giảm xuống.

Tôi không nói chuyện, chỉ ngẩng đầu nhìn hấn chăm chăm, trong đầu đang kêu gào loạn cả lên Quang Vũ Đế, Quang Vũ Đế, Quang Vũ Đế...

Hai người cứ đứng đối diện mà nhìn nhau một lúc lâu, Lưu Diễn đột nhiên vươn tay phải, ra sức lau nước mắt trên má tôi. Tay hấn khỏe quá, chỉ quét sơ sơ cũng khiến tôi đau. Nhịn không được, tôi kêu lên một tiếng, nghiêng đầu tránh đi.

Hấn lại bất ngờ vươn tay trái ra, giữ chặt gáy tôi, bàn tay hấn vừa to vừa rộng, cả cái cổ tôi như bị hấn nắm lấy. Tô há hốc mồm, ngơ ngác nhìn hấn thô lỗ lau sạch nước mắt trên mặt tôi.

“Âm Lệ Hoa”

Thanh âm có phần ngạo mạn vang lên, đôi mắt hấn sáng lấp lánh, không hiểu sao tôi lại thấy khản trương.

“Âm Lệ Hoa không thích Lưu Tú sao?” Giọng nói của hấn hài hước nhưng xem ra không giống giọng điệu trêu tức mà giống như đang chân thành hỏi tôi vấn đề này vậy.

Tôi dè dặt, gật đầu: “Đúng”

Không phải là không thích, chỉ là tuyệt đối không giống cái kiểu tình cảm nam nữ mà mọi người thường đề cập tới. Có chăng... cũng là Âm Lệ Hoa trước kia thích, không phải tôi thích!

“Vừa nghe đã biết là nói dối trắng trợn rồi”. Hấn đột nhiên buông tay, khóe miệng nhếch lên, lộ ra sự lạnh lùng, châm chọc, “Nếu đã vậy, tại sao đại ca ngươi còn làm mai mối cho Văn Thúc?”

“Cái gì cơ?”

“Chẳng lẽ vì Văn Thúc không nhớ thương gì ngươi nên ngươi cảm thấy rất mất mặt, bây giờ sửa lời nói như vậy...”

“Ngươi vừa nói làm mai cái gì hả?” Tôi cất cao giọng, cương quyết cắt ngang lời hấn, ánh mắt bốc hỏa, nói: “Ngươi giải thích rõ một chút cho ta, đại ca ta làm mai ta cho Lưu Tú là sao? Đại ca ta từ trước tới giờ vốn không thích Lưu Tú, ghét hấn còn không hết, sao lại...”

“Đó là vì Văn Thúc cự tuyệt hảo ý của hấn, cự tuyệt cưới muội muội bảo bối nhất của hấn!” Lưu Diễn nhìn tôi trào phúng, ánh mắt lạnh lùng khinh bỉ như vậy làm tôi có cảm giác tất cả tôn nghiêm của mình đều đang bị hấn chà đạp không thương tiếc.

“Cái gì... chuyện này xảy ra khi nào?” Điều bí ẩn gì đó đã được chôn giấu kỹ, dường như đang dần lộ ra, quan hệ giữa Âm Lệ Hoa và Lưu Tú hình như có hiểu lầm rắc rối, nhưng điều đó chỉ liên quan tới Âm Lệ Hoa luôn bị quan, chán đời, không có ý chí thực sự kia thôi! Không liên quan đến tôi!

Lưu Diễn khoanh tay, biểu tình vui sướng khi thấy người gặp họa: “Trước lúc Văn Thúc tốt nghiệp ở Thái Học, Âm Thúc đã tới Trường An tìm hấn, nói là muội muội của hấn mắc bệnh tương tư, nhớ nhung tới nỗi muốn chết rồi, cầu xin hấn mở lòng từ bi, nhanh chóng cưới muội muội không ai muốn cưới kia về nhà!”

“Ngươi ăn nói bậy bạ!” Tôi căm giận, rống lên, tung một cước đá trúng ngực hấn, khiến hấn phải lùi lại liên tục suýt chút nữa ngã dúi dụi: “Cái gì gọi là không ai muốn cưới hả?” Tôi tiến lên một bước, túm áo hấn kéo lên, nôi giận dưng dưng, “Người thì biết cái gì? Ngươi vốn không bao giờ để ý đến cảm thụ của người khác, chỉ thích nói hươu nói vượn!”. Tôi bất ngờ hạ thấp chân, lấy bả vai làm trụ, vèo một cái, xuất ra cú ném qua vai, quăng hấn ra đất.

“Ngươi cái gì cũng không biết, đừng có ở đây nói nhăng nói cuội!” Tôi rít lên giận dữ.

Cứ coi như Âm tiểu muội thích Lưu Tú đến mê muội, cũng không tới phiên tên bất tài phá gia chi tử như hấn chế giễu, châm chọc. Tôi đúng là ngổ ngàng mà, một tên thiếu đạo đức như hấn làm sao có thể là Quang Vũ Đế, làm sao có thể là một quân vương khai quốc, dựng bá nghiệp được!

Vừa rồi đúng là bị ma ám nên tôi mới có thể nghĩ rằng Luru Diễm là một người tài, đáng được coi trọng!

Luru Diễm giãy dựa đứng lên, lao tới. Tôi nhảy bật lên, tay phải vuron ra, đâm mạnh vào ngực hắn.

“Ui!” Hắn rên lên một tiếng.

“Đồ ngốc!” Tôi hít hít cái mũi, chống tay định đứng dậy nhưng không ngờ cánh tay phải lại bị nắm chặt, tôi thẳm kêu một tiếng: “Chết rồi!” Ngay sau đó là trời đất lộn nhào, tôi bị Luru Diễm kéo mạnh, nằm lăn ra đất.

Lưng và phải đất cứng, cảm giác lạnh lạnh lan ra, tôi run run, trợn mắt ngược nhìn Luru Diễm đang ghé sát lại, hai tay hắn đè trên vai tôi, chân tôi bị hắn trấn giữ, chặt cứng, không sao động dậy được.

“Ta đúng là cái gì cũng không biết...” Hắn thở hổn hển, tôi có thể nhìn thấy rõ làn gân xanh giãn dãn trên trán hắn, “Ta hỏi ngươi lần nữa, có thực sự là ngươi không thích Văn Thúc không?”

Biết rõ mình đang trong hoàn cảnh xấu, nhưng tôi căn bản cũng chẳng quan tâm rốt cuộc hắn nổi giận vì cái gì, tôi nóng máu, bướng bỉnh quát lại: “Đúng vậy! Không thích! Không thích! Đánh chết ta cũng không thích hắn!...”

Một giây sau, lửa giận của tôi tắt ngấm, có gì đó đang đè chặt trên miệng tôi, một cảm giác quái dị ngay tức khắc bao phủ khắp người tôi, cảm giác khi hai đôi môi đang chạm nhau kích thích lên toàn bộ giác quan của tôi, suy nghĩ như dừng lại, tứ chi cứng đờ, như đã hóa đá.

Cũng không biết là trải qua bao lâu, Luru Diễm rút cục buông ra, một tay chống xuống, một tay nâng đầu tôi lên kéo vào lòng hắn: “Được! Ta tin nàg!”

“Tin...tin cái đầu ngươi ấy!” Tôi tỉnh ngộ hoàn toàn, giãy dựa đẩy hắn ra, “Dám sàm sỡ ta! Có tin ta xé xác ngươi ra không!”

Hắn nhanh nhẹn nhảy ra xa cả trượng, cười nói: “Con gái bình thường lúc này không phải đều thẹn thùng sao?”

Tôi hung tợn vung một chưởng bỏ tới: “Ta là Âm Lệ Hoa không ai muốn cưới, cũng không phải là con gái bình thường!”

Hắn tóm được cánh tay tôi, thuận thế, lại kéo tôi vào lòng, mặt tôi áp chặt vào ngực hắn, nghe được tiếng tim đập rộn ràng của hắn.

“Đúng vậy, nàg là Âm Lệ Hoa. Có thể sẽ không có ai muốn cưới nàg!” Hắn cúi đầu cảm khái, con ngươi sáng rõ, không thể không thừa nhận, trông Luru Diễm lúc này cả người như tản ra một loại chí chất vương giả. Tôi muốn tách khỏi hắn, nhưng lại cảm thấy vô lực trước cái nhìn chăm chú của hắn. “Ta muốn cưới nàg!” Hắn ngang ngược mà kiên định nói ra bốn chữ kia.

Tôi nháy nháy mắt mấy cái, trông hắn không giống nói đùa: “Ngươi không nên lấy ta!”

Hai tay bị giữ chặt cứng, hắn ôm ghì lấy tôi: “Luru Bá Thăng ta đã thích, tất nhiên phải lấy được!”

“Ngươi không nên lấy ta!” Tôi lặp lại lần nữa, trong lòng vang lên câu nói “khôi phục Hán thất”, “Ta muốn cưới chồng, nhưng phải là người đứng đầu thiên hạ!” Tôi ngẩng đầu, bình tĩnh đáp lại đôi mắt nóng rực của hắn, nơi đó đang có một ngọn lửa cuộn cuộn, thiêu đốt mọi thứ. Tôi hít sâu một hơi, tàn nhẫn đánh cược một lần: “Theo như lời sấm truyền của thuật sĩ, ta có mệnh làm phụng hoàng.”

Thời này, con người cực kỳ tin vào lời sấm truyền của thuật sĩ, tôi bịa chuyện, tuy nhiên cũng chỉ muốn nhìn xem biểu hiện của Luru Diễm sẽ ra sao. Quả nhiên, mặt hắn khê biến sắc, đáy mắt ý cười chậm rãi thu lại, hiện ra một thoáng kiêu căng, ngạo nghễ.

Khóe môi hắn cuối cùng cũng lộ ra nụ cười lạnh, xem thường tất cả: “Âm Lệ Hoa, cùng Luru Bá Thăng, đời này đã định rồi!”

Tuy biết rõ lời này chính là kết quả của câu nói kích bác kia, nhưng diễn cảm vô cùng chân thật của hắn lại làm tôi nảy sinh một cảm giác choáng váng khó nói.

Đầu tháng tư, làn gió hè ẩm áp lướt qua, mang theo chút xao động, bất ngờ thổi vào tâm tình tôi, gọi lên những gợn sóng lăn tăn, khuấy động cả mặt hồ yên tĩnh. Tầm mắt tôi mơ hồ dõi ra xa, tôi không dám nhìn thẳng vào hắn, hai gò má nóng bừng bừng. Ánh mắt Luru Diễm...không che dấu chút nào, có ngốc cũng hiểu được biểu hiện trong đó là ý gì!.

Bất chợt! người tôi run lên. Cách đó hơn một trượng, chỗ góc rẽ, có một bóng áo xanh đang đứng, kinh hãi nhìn sang bên này, không hiểu có chuyện gì xảy ra. Luru Diễm hình như cũng phát hiện ra, hắn bất ngờ xoay người lại, nhìn Luru Gia, cũng không đẩy tôi ra, mà ngược lại, cánh tay càng xiết chặt hơn, ôm ghì tôi vào ngực hắn.

Về mặt vô cùng kinh hãi của Luru Gia dần mất đi, mang theo sự nghi hoặc cùng thất vọng, hắn cúi đầu, chậm rãi xoay người sang chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 16: Bá Cơ

Edit + beta: Mẹ Tí

Mấy ngày sau, Luru Tú lại từ Uyển Thành quay về. Lần này gặp lại, tôi không thể tự nhiên mà đối diện với hắn như trước nữa được nữa. Chỉ cần nghĩ tới chuyện hắn cự tuyệt việc Âm Thức làm mai tôi cho hắn là cả người tôi không thoải mái chút nào.

Mặc dù tôi đã không còn là Âm Lệ Hoa trước kia nhưng hiện giờ dù sao tôi cũng đang mang cái danh Âm Lệ Hoa mà sống, nên để tránh xấu hổ, chi bằng không gặp nữa còn hơn. Vì thế tôi lấy cớ thân thể đã khỏe mạnh, xin phép chào từ giả vợ chồng Đặng Thần để về nhà. Không nghĩ được, Luru Diễn khi nghe được tin đã phản đối ngay lập tức.

“Nàng định cứ thế này mà trốn ta à? Đừng hòng! Luru Bá Thăng ta đã vừa ý cái gì, sẽ không dễ dàng buông tay đâu!” hắn với giọng nói cáu kỉnh, hung hăng lại gần tôi.

“Ta không phải là đồ vật!” Tôi chẳng thêm đề ý tới hắn, cứ thế đóng gói hành lý, tôi đang phân vân không biết có nên nhờ Luru Nguyên làm thêm cho ít bánh nướng để mang về nhà ăn không, nàng làm bánh nướng ngon vô cùng, không phải ai cũng được ăn đâu.

Luru Diễn mặc kệ xung quanh, hắn thô lỗ đưa tay kéo tôi vào trong ngực hắn. Cánh tay hắn từ phía sau cứ thế ôm chặt eo tôi. Đôi môi ẩm ướt dán trên cổ tôi, hơi thở nóng hôi thể hiện rõ sự cương quyết của hắn.

“Không được đi! Tháng sau ta quay về Thái Dương rồi, nàng ở lại với ta thêm vài ngày nữa được không?”

Chưa thấy tên đàn ông đã ba mươi tuổi nào mà còn làm nũng người khác như hắn, tôi vừa bực mình vừa buồn cười, phát lên lưng hắn: “Buông tay ra, đừng có ép ta phải đánh ngươi! Ta có phải là gì của ngươi đâu...”

“Chờ ta quay về Thái Dương, giải quyết mọi việc xong xuôi, ta sẽ đến Tân Dã tìm Âm Thức cầu hôn nàng!”

Tôi rùng mình một cái, bật thốt lên: “Không được!”

Thân hình phía sau lưng tôi phút chốc cứng đờ, hắn không nói gì hết, nhưng mà cánh tay trên người tôi thì càng lúc càng xiết chặt.

“Ngươi muốn ép chết ta à...”

Lời còn chưa dứt, hắn đột nhiên xoay người tôi lại, cúi đầu hôn tôi, hơi thở cuồng dã nháy mắt nuốt chửng lấy tôi. Một lúc lâu trôi qua, hắn nói chịu buông ra, thần trí tôi mơ hồ quay lại, thấy vẻ mặt dương dương tự đắc của hắn, tôi không khỏi tức giận.

Một đòn đập trúng cảm hắn: “Còn dám cợt nhả ta như thế, ta giết ngươi!”

Lời thì nói thế nhưng cánh tay ra đòn của tôi cũng giảm lực vài phần, ngay chính bản thân tôi cũng thấy ngượng vô cùng.

“Lệ Hoa, nàng đâu có ghét ta!” Hắn cười hi hi, vẻ mặt hết sức chắc chắn, tự tin.

Tôi cảm thấy vô cùng lúng túng, tên Luru Diễn này, vì cái gì mà tất cả sung sướng đều bày cả lên mặt thế này chứ!

“Nhưng ta cũng đâu có nói thích ngươi!” Tôi không chịu thua, châm biếm lại.

“Nàng sẽ thích ta thôi!” Hắn vô cùng tự tin khẳng định.

“Vì sao?”

“Vì ta chính là Luru Diễn Luru Bá Thăng!”

“Hừ, ta đã thấy nhiều người mặt dày nhưng chưa thấy ai mặt dày hơn ngươi đâu...”

Tranh cãi một hồi, kết quả là chúng tôi lại đánh nhau một trận, Luru Diễn cố ý nhường tôi, nhưng tôi chẳng biết xấu hổ còn ra sức đánh hắn.

Không hiểu sao ngay lúc tôi chuẩn bị rời đi thì Âm gia lại sai người đến, không phải tới đón tôi mà ngược lại còn bảo tôi ở chơi nhà Đặng gia thêm vài ngày nữa, còn đưa thị nữ Yên Chi từ Âm gia tới để hầu hạ tôi.

Tôi vô cùng khó hiểu, không khỏi nghĩ tới nghĩ lui xem có phải là Luru Diễn đã lên làm gì sau lưng tôi không. Hồi hắn lại chỉ cười cười không nói gì thêm, bộ dạng bí ẩn ẩn của hắn càng làm cho tôi thấy vô cùng khả nghi. Tôi cùng bọn hắn ở lại Đặng gia, hai bên rất thân thiết với nhau, khi nhàn rồi hắn còn dạy tôi luyện kiếm. Tôi thực sự rất hứng thú với cái này. Một bên đồng ý dạy, một bên cam tâm học. Những ngày tiếp theo đó thực sự không nhàm chán chút nào.

Trước đó, tôi còn cố nghĩ cách để tránh mặt Luru Tú, nhưng không ngờ mọi thứ lại rất đơn giản. Sau khi Luru Tú trở về, Đặng Thần không có việc gì làm nên thường xuyên dẫn hần ra ngoài hoặc sai hần chạy khắp nơi. Tôi tuy rằng vô tâm, đa phần chả mấy khi quan tâm tới những việc vớ vẩn xung quanh. Nhưng mà dạo gần đây mọi người trong Đặng gia từ trên xuống dưới đều có vẻ lạ lạ, quái quái. Họ cứ cố ý làm như vô tình tạo cơ hội, không gian riêng cho tôi và Luru Diễn ở bên nhau, khiến tôi dần dần cũng ngộ ra.

Tiếp xúc nhiều với Luru Diễn, sẽ thấy ngay tên này giống hệt như Luru Gia đã miêu tả, là một tên vô cùng đơn thuần, nghĩ gì đều viết hết lên mặt, một dạng người ruột để ngoài da điển hình! Khi vui vẻ, hần sẽ cười nói sang sảng, khi tức giận, hần sẽ đập bàn đập ghế, không bao giờ cần phải mất công đoán mò hỉ, nộ, ái, ố của hần, chỉ cần nhìn mặt hần là đã thấy rõ rồi.

Hần là con cả, nhưng không để ý chi tiêu trong nhà, chỉ lo xài tiền, nuôi môn khách, kết giao bạn bè. Nếu không phải tôi đã biết trước là Tân Triều sẽ tương vong (sụp đổ), hần thất tương khởi (khôi phục), thì đương nhiên sẽ giống hệt nhóm người Luru gia, Luru Nguyên cho rằng hần là một tên không có chí lớn, ăn chơi trác táng. Tuy nhiên nhìn tình hình trước mắt, tôi có thể đoán ra được chí hướng của Luru Diễn, hần sẽ không bao giờ cam lòng mãi như thế này mà không tạo dựng được chút tiếng tăm nào ở đời. Hần cao tổ Luru Bang mới là thần tượng, là mục tiêu phấn đấu của hần.

Thoáng cái đã tới đầu tháng, Luru Diễn lưu luyến không rời, chào từ biệt tôi. Tôi vẫn mang bộ dạng không tìm không phôi, cóc cho hần một cái đau gân chết, rốt cục khiến hần nổi giận dùng đũa mà bỏ đi.

Luru Diễn đi chưa được mấy ngày, Đặng gia đột nhiên có một vị khách đến thăm. Lúc xe ngựa chạy vào cửa, có rất nhiều nữ nhân thân quyến của Đặng gia ra ngoài xem náo nhiệt, nhưng tôi lại trốn trong phòng, luyện kiếm pháp, hoa tay múa chân cố gắng tìm ra cách có thể kết hợp Taekwondo với kiếm thuật của Trung Quốc cổ đại.

“Tiểu thư! Tiểu Thư” Yên Chi cực kì hưng phấn chạy vào phòng tôi, đem toàn bộ lời dặn dò “không có việc gì không được quấy rầy trong lúc ta luyện kiếm” của tôi vất lên chín tầng mây, “Tin mới! Tiểu thư ơi”

“Trời sắp à? hay động đất?” Tôi thu kiếm vào bao. Thời tiết nóng dần lên, vận động rèn luyện thể lực kéo theo một chuyện phiền phức là mồ hôi đổ như mưa. Ở thời đại này, việc tắm rửa không đơn giản là vận cái vôi hoa sen, đứng dưới vôi, bôi sữa tắm rồi kì cọ là xong. Tôi ai oán than thở, cuộc sống lúc này sao mà thiếu thốn mà lạc hậu quá, chỉ có mỗi cách dùng vải bông sạch mà lau khô mồ hôi thôi!

“Thực sự là một cô gái rất đẹp! Cứ như là từ trong tranh bước ra ấy...”

“Ồ?” Tôi chẳng để ý tới sự ríu rít của Yên Chi, chỉ thuận miệng phụ họa theo.

Không được, kiểu này thế nào cũng phải lấy nước tắm rửa mới xong, người nhom nhóp dính dính thế này, chẳng thoải mái tí nào!

“Tiểu thư!” Yên Chi cắn cắn môi, trộm nhìn tôi dò xét, “Thực ra, tiểu thư cũng không tệ mà, nô tì nghĩ nếu so với nàng ấy tiểu thư cũng không kém đâu...”

“Ừ!”

“Nhưng mà ...khí chất của Luru cô nương thật khiến người ta hâm mộ mà!”

“Ồ?” Tôi trở lại chỗ cũ, cô bé này cũng không phải dạng người hay nịnh nọt, tăng bốc tôi: “Luru cô nương nào?”

Yên Chi cười sung sướng, đang muốn trả lời, đột nhiên có hai tiếng gõ cửa, một giọng nói mềm mại, nhẹ nhàng vang lên: “Âm cô nương có trong phòng không ạ?”

Tôi kinh ngạc liếc mắt nhìn Yên Chi, nàng nhanh nhẹn đi ra mở cửa, liền miệng nói: “Có, có...”

Cánh cửa mở ra, cùng lúc đó tôi nhìn thấy ngoài cửa có một cô gái mặc áo màu xanh lục, dáng người yếu đuối, bước đi thướt tha, đang được một thị nữ mặc áo trắng đỡ bên, lượn lờ như mây bước vào. Nhìn kĩ diện mạo của nàng, da trắng như tuyết, mắt môi như vẽ, mái tóc đen nhánh được vấn lên, hơi rũ xuống, bộ quần áo màu xanh lục mặc trên người được làm bằng lụa tơ tằm mềm mại, tài váy dài theo từng bước chân nàng tung bay phiêu dật.

Tôi ngẩn người ra, quả thật chưa bao giờ gặp qua cô gái nào đẹp như vậy. Yên Chi miêu tả thật đúng, cô gái này cứ như từ trong tranh bước ra ấy!

“Sao lại...Xin hỏi có chuyện gì sao?” Tôi lúng ta lúng túng mở miệng hỏi, sợ nói lớn quá sẽ gây hoảng cho vị mỹ nhân yếu đuối này.

Nàng ngẩng đầu lên, quả đúng như tôi nghĩ, là một cô gái xinh đẹp hiếm gặp, chỉ có điều vẻ lạnh lẽo trong mắt nàng từ đâu mà có vậy nhỉ?

“Người chính là Âm Lệ Hoa?”

Đúng là không lên tiếng thì thôi, lên tiếng là nổi bật hẳn, giọng điệu hùng hổ dọa người khiến tôi nhất thời cảnh giác.

Tôi quệt miệng, gạt đầu, tiện tay ném cái khăn vừa lau mồ hôi xong xuống chiếu: “Có gì chi giáo sao?”

Cái này gọi là việc tốt không tới, việc tới không tốt, tuy tôi vẫn chưa biết nàng ta là ai nhưng tôi có thể nhận ra trong cặp mắt sắc bén kia không có chút thiện nào dành cho tôi.

Ánh mắt nàng dừng lại ở một án nơi tôi đang đặt mấy thanh trường kiếm, nàng lạnh giọng hỏi: “Người đang lau kiếm à?”

“Không phải!” Tôi trả lời rất rõ ràng, giọng nói của nàng cứ như đang thăm vấn phạm nhân vậy, tôi không thích.

Nàng bước thêm vài bước, đột nhiên xoay người nhặt một thanh trường kiếm lên. Tôi chưa kịp mở miệng ngăn cản, đã nghe “xoẹt” một tiếng, trường kiếm được tuốt ra khỏi vỏ, hàn quang lóe sáng.

Tôi nghe thấy Yên Chi hô nhỏ một tiếng, chuỗi... à mũi kiếm đang chỉ thẳng vào mặt tôi, nàng tiểu mỹ nhân cười lạnh lùng: “Đây là vật đại ca ta rất yêu thích, luôn đeo bên người, chưa từng rời khỏi người! Chưa bao giờ nghĩ tới hôm nay truyền vào tay... à không... rơi vào tay một người như ngươi, thật sự là một danh kiếm đang bị hoang phí trong tay một kẻ không biết gì về kiếm mà!”

Tôi như rụng mảy, tiếp nhận sự châm chọc của nàng, trong lòng không tránh khỏi tức giận.

“Tuy nhiên... đừng khí cũng đáng khen!” Nàng thở ra nhẹ nhàng, thần sắc hơi thả lỏng, cánh tay cầm kiếm từ từ hạ xuống.

Tôi chính là chờ thời khắc này, thừa dịp nàng thả lỏng người, tôi lách người bước sát tới, vung quyền, bổ xuống cổ tay nàng. Nàng kêu đau một tiếng, bàn tay buông ra, trường kiếm rơi xuống đất. Tôi thuận thế xoay tay hất mạnh, trường kiếm nảy lên, phát ra một tiếng “coong” ngân nga.

“Không được!” bất ngờ bên cạnh vang lên một tiếng quát lớn.

Một người đột nhiên chen vào, chắn trước mặt người đẹp, tôi bất ngờ không kịp phòng bị. Lúc đánh rớt trường kiếm, tôi căn bản đã tính là không đã thương gì đến nàng chỉ muốn cắt cái búi tóc trên đầu nàng thôi, không ngờ lại phát sinh biến cố như thế.

“Thích!” Người đó vươn tay chộp ngang thanh kiếm, may mà tôi cũng đã thu lực, nếu không với lưỡi kiếm sắc bén đó, chắc chắn là máu chảy đầy đất rồi. Dù vậy, tôi cũng bị dọa một trận, tim đập thình thịch, rối loạn mất một lúc.

“Làm gì thế?” Tôi quát “Ngươi muốn chết à! Có biết là đao kiếm không có mắt không hả?”

Thái dương Lưu Tú lẩm bẩm mở hôi, cứng ngắc, buông tay ra, mặt tái xanh: “Xin lỗi! Bá Cơ tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, xin đừng trách nàng!”

“Ít tuổi không hiểu chuyện???” Tôi tròn trắng mắt, nhìn Lưu Bá Cơ thế nào cũng thấy lớn tuổi hơn tôi, tôi thiếu cũng phải 23,24 rồi, Thế mà cũng gọi là ít tuổi không hiểu chuyện à???

Lưu Tú hình như cũng ý thức được mình vừa nói sai, quần bách, vội vàng cười lấy lòng: “À, là ta cảm thấy thế! Xin Âm cô nương lượng thứ!”

Lưu Bá Cơ sợ hãi từ phía sau lưng hắn, thò đầu ra, khuôn mặt sợ hãi trắng bệch, nhưng mà đôi mắt lại hứng trí sáng lấp lánh: “Tam ca, có thật nàng chính là Âm Lệ Hoa không?”

“Uhm” Lưu Tú đáp lại, yêu thương liếc nhìn muội muội của mình: “Mau đến xin lỗi Âm cô nương đi.”

“Sao không giống với miêu tả trước đây của ca vậy? Không phải trước đây ca nói, Âm Lệ Hoa là người rất mạnh mẽ, yếu ớt sao, là người đẹp mà gió thổi một cái là đổ sao, ca còn nói nàng là người không thể cười về nhà, lấy về rồi nàng không biết đỡ đàn việc nhà, chỉ có hầu nàng thôi, cho nên không hợp với người...”

“Bá Cơ!” Lưu Tú không chịu nổi vội vàng gắt lên để muội muội mình im miệng.

Tôi bỗng nhiên muốn cười mà không sao cười nổi, tra kiếm vào vỏ, tôi thản nhiên xoay người ngồi lên giường, im lặng không nói gì.

“Tam ca” Lưu Bá Cơ nhỏ giọng nói: “Sao ca lại không có mắt như thế chứ, thiên hạ có mấy người đẹp đâu, thế mà lại để đại ca đến sau cướp mất, đại ca đúng là tình mắt quá đi!”

Lưu Tú ho nhẹ một tiếng, nắm tay Lưu Bá Cơ, ra sức kéo nàng ra khỏi cửa: “Muội tôi đây làm gì? Không phải đã dặn là phải ở nhà giúp mẹ may vá sao?”

“Đại ca sau khi về đến nhà cứ nhắc tới Âm Lệ Hoa suốt... nên muội muốn tới xem nàng một chút...”

“Nương thì sao? Người khỏe không?:

“Vẫn thường ho khan, tuy nhiên sau khi uống thuốc mà tam ca chế lần trước, đêm đã ngủ ngon hơn rồi...” Tiếng nói nhát dần, nha hoàn của Lưu Bá Cơ vội vàng hành lễ với tôi, hốt ha hốt hoảng đuổi theo phía sau. Từ xa, tiếng nói liến thoắng của Lưu Bá Cơ vẫn mơ hồ truyền đến. “Tam ca, chỗ vài người mua cho muội hôm trước, muội đã may thành bộ váy này đây, ca nhìn có đẹp không?”

“Ừ, đẹp, khi nào muội chịu để các ca may giá y cho muội, muội nhìn càng đẹp hơn.”

“Mấy tên phạm phu tục tử làm sao mà lọt vào mắt muội được...”

Rốt cục cũng không nghe thấy gì nữa, tôi dựa người vào khung cửa, ngây người suy nghĩ.

Không có mắt? Lưu Tú mà không có mắt sao?

Tôi lẩm bẩm rồi tự cười một mình. Hẳn thực ra là tên cực kì thông minh, ít nhất hẳn mua bán cũng chưa thua lỗ bao giờ, không có mắt phải là Lư Diễm mới đúng. Từ lời nói của Lư Diễm, tôi vốn luôn cho rằng Bá Cơ là một cô nương vô cùng ôn nhu, hiền thực, giống như Lư Nguyên vậy, ngoan ngoãn, tuân thủ phép tắc, một điển hình của phụ nữ giúp chồng, dạy con. Chính vì thế lúc này tôi lại thấy rất tò mò với cô nàng Lư Bá Cơ kia.

Những gì nhìn thấy hôm nay căn bản là không giống với tưởng tượng của tôi. Hẳn cũng là một người rất có chủ kiến!

Lư Diễm ơi là Lư Diễm, nên nghĩ về người thế nào đây, có nên nghĩ người là người rất vô tâm với người khác không? Bởi vì tính cách của Lư Bá Cơ so với mô tả của người, đúng là cách xa cả vạn dặm!

Tôi lắc lắc đầu, quay lại dặn Yên Chi:

“Mang cho ta thùng nước ấm, ta muốn tắm rửa một chút!”

Yên Chi sững sốt hỏi: “Tiểu thư lại muốn tắm rửa nữa ă?”

“Không được sao?” Trời thì nóng, tôi lại hiếu động không chịu ngồi yên, một ngày chỉ tắm có hai lần, đã là cố gắng lắm rồi đó.

“Dạ” Yên Chi thông minh cúi đầu, ngoan ngoãn quay ra ngoài lấy nước.

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 17: Sấm Ngữ – Lời Tiên Tri

Edit + beta: Mẹ Tí

Lư Bá Cơ ít hơn Lư Diễm bốn tuổi, có nghĩa là lớn hơn tôi 5 tuổi. Con gái tuổi nàng ở thời đại này vốn đã lấy chồng sinh con từ lâu, ấy vậy mà nàng vẫn son rồi, không thể không khiến người khác cảm thấy kì lạ.

Mấy ngày Lư Bá Cơ đến đây ở, là mấy ngày mà dường như tôi vừa mở mắt ra đã bị nàng quán lấy không rời, hại tôi chẳng có tí thời gian nào mà chuyên tâm luyện kiếm nữa. Bị nàng quán lấy không có cách nào thoát ra được, tôi đang cố tìm cách cuốn gói chạy lấy người thì Đặng Thần vòng vo đưa cho tôi một bức thư, vừa đọc xong tôi tức thời thấy hoa mắt luôn!

Thư của Âm Hưng! Đại loại nói: “Đại ca đã tới Trường An du học, tỷ tỷ có thể ở lại Đặng phủ thêm mấy tháng nữa...”

Xoạch! Mấy thanh thê tre rơi hết xuống đất, tôi đột nhiên phát hiện mình vô cùng, vô cùng nhớ mong cái không khí bình lặng không sóng gió ở Âm gia. Tuy đôi khi cái không khí bình lặng đó có hơi buồn tẻ một tí nhưng so với việc bị Lư Bá Cơ hiếu kỳ, lăm nhăm bên tai cả ngày thì tôi tình nguyện chết chìm trong cái đầm nước yên tĩnh ở Âm gia còn hơn.

Ở Đặng gia tôi cũng vất vả được một số việc, trước hết là tôi đã thu phục được hoàn toàn hai đứa nhóc Đặng Cẩn và Đặng Hủy, trừ con nhóc thứ ba Đặng Xảo ra. Mặc dù tôi rất thích trẻ con nhưng vẫn không dám động vào nó. Trẻ con một tuổi đúng là rắc rối vô cùng, hết đi ị lại đến đi tè. Hôm nọ tôi nổi hứng nhận trông nó một ngày, mặc dù đã có sự hỗ trợ của Yên Chi với Lư Nguyên, nhưng kết quả cuối cùng vẫn là be bét hết, khiến giờ nghĩ lại tôi vẫn còn thấy sợ.

Liên tưởng đến cái bụng to kèn của Đặng Thiên, hai tháng tới nàng sinh, không biết là trai hay gái, tôi không khỏi tâm huyết dâng trào, nảy sinh ý định đi thăm nàng. Vừa hay nghe nói Đặng Thần nhận lời mời của bạn bè mấy ngày nữa cũng tới Uyển Thành. Tôi nói với hấn muốn đi nhờ xe một chút, cam đoan sẽ không gây phiền phức gì cho hấn đâu. Hấn nghe xong, sững sốt rồi gật đầu, xem như là đã đồng ý.

Sáng sớm hôm đó, tôi dậy sớm sắp xếp đồng giày dép, quần áo trẻ con mà Lư Nguyên làm tặng cho Đặng Thiên thật gọn gàng, ngoài ra để phòng thân tôi còn giặt thêm một đoạn kiếm dài hơn thước nữa trong ngực. Thu xếp xong xuôi thì Yên Chi đứng ngoài cửa cũng bắt đầu thúc giục: “Tiểu thư, nhóm Đặng công tử đã chờ ở đại môn rồi kìa!”

Lúc này đã đầu thu, tuy thời tiết không còn quá nóng bức, nhưng giữa buổi trưa mà đi lại vẫn khó tránh khỏi có chút mệt mỏi, vì vậy sáng sớm mới phải vội vàng vàng khởi hành như vậy. Vừa ló mặt ra đến đại môn, tôi đã thấy một chiếc xe ngựa đợi sẵn ở đó, phu xe đang ngồi trên giá xe, nhưng không thấy bóng Đặng Thần đâu. Đương chân chờ, thì có một góc mảnh xe được nhắc lên, Đặng Thần thò đầu ra, gọi: “Âm Cơ, lên xe đi!”

Tôi cười “hihi” hai tiếng rồi nhấc váy, chống tay trên càng xe, khễ nhún một cái, nhảy phốc lên xe. Vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy nửa người trên của Đặng Thần đang vươn ra khỏi xe, tay phải giữ giữa không trung, chắc định đỡ tôi lên xe, nhưng không ngờ tôi lại dùng cách này để tự mình nhảy lên.

Tôi ngoác miệng cười với hấn, Đặng Thần thu tay về, gãi gãi đầu, miệng lầu bầu mấy tiếng, tôi nghe không rõ, nhưng trong xe lại vang lên một tiếng cười

chê trách, thật không nể mặt chút nào cả.

Nhắc mình xe lên, tôi trợn mắt nhìn, thấy rõ Lưu Tú đang ngồi lù lù bên trong. Hắn thấy tôi, vuốt cằm cười, nhả nhặn, lễ độ chào hỏi: “Âm cô nương”

Tôi ngẩn ra, trăm triệu lần cũng không nghĩ được hắn cũng ở trên xe.

Chiếc xe ngựa này khá rộng, ngồi hai bên là hai tên đàn ông trưởng thành, trong đó có một người tôi không muốn gặp nhất, Lưu Tú. Điều này không khỏi khiến tôi nhấp nhồm, như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Đặng Thần rất giỏi bắt chuyện, dọc đường đi, hắn không ngừng nói đến các hành động quân sự của Tần Triều Vương Mãng trong mấy tháng gần đây. Tôi đột nhiên nhớ tới cái ngày nghe trộm bọn họ lén lút mật đàm ở căn phòng tiêu điều kia, tuy cuối cùng cũng không biết nội dung của buổi mật đàm là gì nhưng tôi có thể nhìn ra được một điều: Đặng Thần cũng là một đại trượng phu, có hùng tâm tráng khí, không cam lòng chịu yên phận.

Lưu Tú thì chỉ mỉm cười ngồi nghe, không bình luận, nhận xét đúng sai bất kì điều gì mà Đặng Thần nói. Thái độ của hắn đúng là trái ngược hoàn toàn với Lưu Diễm, khiến tôi có cảm giác, hắn là người vô cùng thận trọng, thận trọng từ lời ăn tiếng nói tới việc làm, thể hiện đúng kiểu: người làm ăn không dính vào đại sự.

Không dám nghe, không dám nói, càng không dám dính vào!

Anh em ruột, mà sao lại khác nhau nhiều vậy chứ? Tôi nghiêng đầu suy nghĩ cả nửa ngày, nhưng vẫn không nghĩ ra câu trả lời.

Tuy nhiên tôi cũng không thể chỉ trích cách hành xử của Lưu Tú là sai, dù sao đầu năm nay, tội tạo phản cũng bị coi là tội chém đầu. Mọi người không giống như tôi là người của hai ngàn năm trước quay về để có thể hiểu rõ, triều đại thay đổi chính là xu thế của lịch sử.

“Thái Thiếu Công là một vị kỳ nhân, để nghe được lời tiên tri của người này, thực sự không dễ ...” Đặng Thần nói liên miên, không nghỉ lúc nào, rất ít thấy tên đàn ông nào lăm lờ như hắn, quả thật chả khác nào mấy bà buôn dưa lê!

Tôi lặng lẽ ngáp một cái. Nói đến Sấm Vĩ (lời tiên tri), khởi nguồn của nó là thời Tần. Lúc đó Phật giáo còn chưa phổ biến, con người đều mê tín coi trọng các lời tiên đoán, thậm chí còn coi lời tiên đoán như một kim chỉ nam mà làm theo, nên được gọi là “Vĩ”. “Sấm” cũng giống “Vĩ”, đều là biến tướng của một kiểu bói toán trong dân chúng. Dân chúng ngu muội, tôn thờ “Sấm Vĩ”, khiến “Sấm Vĩ” thịnh hành, thậm chí còn trở thành một trào lưu thời thượng.

Tôi chẳng có chút hứng thú nào đối với vấn đề này.

Xe ngựa chậm rãi tiến vào Uyển Thành thì đã gần trưa, Đặng Thần đưa tôi tới nhà chồng Đặng Thiên trước, tuy nhiên hắn không xuống xe cùng tôi nên mấy tên canh cửa cũng không biết là Cửu lão gia tới (*Hơ, anh Đặng Thần này đứng thứ 9 trong nhà mà làm chủ Đặng gia cơ à???*), nên đối với sự tới thăm của nhân vật “tép riu” là tôi đây cũng không nhiệt tình lắm. Mà vận may của tôi quả thật tệ quá, sau khi qua cổng vào nhà hỏi thăm thì tôi mới biết là Đặng Thiên đã cùng chồng đi ra ngoài, không có nhà.

Khỉ thật! Thời Hán, con gái cũng không cần quá chú trọng tam trình cửu liệch như các thời đại khác, việc xuất đầu lộ diện, đi gặp gỡ người khác cũng là bình thường. Nhưng nàng là một bà bầu, bụng to kèn to càng rồi mà còn không chịu ngoan ngoãn ở nhà nghỉ ngơi, bám theo chồng đi tới đi lui làm gì chứ. Đi tới tận giờ cơm trưa cũng chưa về nữa! Thật là tức chết tôi mà!

Đưa toàn bộ đồ đạc mang theo cho nha hoàn thân cận của Đặng Thiên, tôi bỏ về. Vừa ra tới cửa, nhìn thấy xe của Đặng Thần chuẩn bị rời đi, phu xe đang đứng trên giá xe vung roi quát ngựa, hô “đi”. Tôi ba chân bốn cẳng cuống cuống đuổi theo: “Từ từ đã! đợi ta với!”

Đuổi theo tới hơn mười thước, nhờ sự chỉ chó òn ào của người đi đường xung quanh, xe ngựa mới chịu dừng lại. Mãnh xe bị vén lên, Lưu Tú kỳ quái, liếc tôi một cái: “Sao thế?”

Tôi không thèm để ý tới hắn, dùng cả tay lẫn chân mà bò lên xe, chui tọt vào khoang xe: “Biểu tỳ không có nhà, ra ngoài rồi”.

“Uhm”. Hắn gật gù đầu, không nhiều lời nữa.

“Vậy sao muội không ở trong phủ đợi nàng một lát”. Đặng Thần nói xen vào.

“Ai biết đến lúc nào thì nàng mới về” Chạy đuổi theo khiến lưng tôi toát đầy mồ hôi. Tôi xoa xoa bả vai, dưới bộ nội y mỏng manh là lớp mồ hôi như mưa, cảm giác dính dính sau lưng thật không thoải mái chút nào.

“Nếu vậy thì theo chúng ta tới nhà Thái Thiếu Công tài giỏi kia đi,” Đặng Thần cười ha ha nói.

Tôi hiện tại còn quan tâm hắn là Thái Thiếu Công hay Thái Lão Công làm quái gì, chỉ cần có cơm cho tôi ăn, thì hắn chính là đại gia của tôi rồi! Vì thế tôi gật gù đầu, bày ra bộ dạng hào hứng: “Thật tốt quá! Thái Thiếu Công tài giỏi như vậy, Âm Cơ nương mộ đã lâu!”

Về mặt hồ hững của Lưu Tú khê thay đổi, thu lại ánh mắt đang lang thang ngắm cảnh mùa thu, hắn liếc liếc tôi đầy thâm ý. Bị hắn nhìn, tôi thấy hơi chột dạ, vội vàng héch mặt, nghiêm túc hỏi hắn một câu: “Văn Thúc quân cảm thấy thế nào?”

Hắn lẳng lặng liếc nhìn tôi, rồi đột nhiên nở nụ cười: “Vâng, Lưu Tú cũng nương mộ đã lâu”.

Về mặt tươi cười nhẹ nhàng của hắn giống như bóp một cái là chảy ra nước, tôi đã lâu không nhìn thấy vẻ tươi cười như vậy của hắn ở khoảng cách gần thế này. Quả nhiên vẫn giống như trước kia, lực sát thương rất mạnh, cho dù là già hay trẻ, bất gặp nụ cười này có lẽ đều phải buông vũ khí mà đầu hàng!

Nhất thời, tôi không khỏi ngậy người ra.

Suy nghĩ hỗn loạn, tôi tự nhiên nghĩ, chà trách Âm tiểu muội cứ một mực khẳng khẳng nhớ nhưng hắn, có lẽ cũng bị ngộ thương bởi nụ cười này, đến nỗi tính mạng cũng không màng nữa.

Tôi noi, bụng tôi đã đói meo từ lâu, cảm giác chân đi là là mặt đất, chỉ nghĩ được mỗi điều đó là nhanh nhanh dọn cơm cho tôi ăn.

Tôi cũng không biết chỗ này là nhà của ai, người nào là chủ nhà, tóm lại khi đi vào chỉ thấy đại sảnh đông nghìn nghịt, toàn người là người, từng bàn từng nhóm người ngồi khắp nơi, cả trai lẫn gái, quần áo đủ loại màu sắc, hình dáng. Tôi nuốt nuốt nước bọt, đi theo Đặng Thần tới một dãy bàn phía trong cùng, ngồi xuống. Có ba bốn người hầu đi tới tiếp đón, chào hỏi, rót rượu, mang thức ăn tới. . . Tác phong cực kì nhanh nhẹn.

Tôi vốn đã đói là ra rồi, chuyện hàn huyên khách sáo để kệ cho Đặng Thần làm, tôi cầm đũa nhaimột đĩa thịt đầy trên bàn mà gấp, bỏ vào miệng, nhưng ngay sau đó, tí nữa là tôi nhổ ra luôn. Thức ăn nhà này làm đúng là khó ăn quá! Đây rốt cuộc là thịt chó hay là thịt dê, sao ăn vào miệng lại như củ cải thế không biết? Chẳng có tí vị thịt gì hết!

“Sao thế?” Thấy vẻ mặt nhăn nhó của tôi, Lưu Tú nghiêng người qua hỏi, Đặng Thần vẫn chưa quay lại nên tạm thời hắn ngồi cạnh tôi.

“Người ăn thử mà xem!” Tôi cong môi trả lời, giờ đúng là nuốt không được mà nhả cũng không xong.

Hắn ngơ vức, gấp một đũa, đưa lên miệng, một lúc lâu sau, nói: “Cũng được mà, sao vậy?”

Mắt tôi suýt nữa rớt xuống đất, Vị giác của hắn bị gì à? Hay không có lưỡi? sao có thể ăn được cái loại thức ăn kinh khủng này chứ?

Đúng lúc này, người hầu lại đem lên thêm một món canh nữa, tôi nhanh tay múc một bát, nhưng chỉ thấy toàn canh súp, lèo tào lèo tào vài sợi miến trắng, không thấy tí rau thịt nào. Thế này cũng gọi là canh sao? Ở hai nhà Âm, Đặng thì thức ăn hằng ngày cũng đã là canh thịt rồi. Đạm bạc thế này. . . đúng là không dám khen ngợi!

“Nhị tỷ phu một lúc nữa mới quay lại, chúng ta chờ huynh ấy một lúc rồi cùng nhau dùng bữa!” Lưu Tú ở bên cạnh, ân cần dặn dò. *(Vây là Lưu Nguyên là chị hai của Lưu Tú!)*

Tôi không để ý tới hắn, miệng nhồm nhồm nhai cơm, tay vẫn không ngừng khoắng nồi canh, tôi không tin trong nồi không có tí thịt nào.

“Khụ” Lưu Tú ho nhẹ một tiếng, lại nghiêng người qua nói nhỏ với tôi. “Lúc ăn cơm, không được phát ra tiếng, phải nhai từng miếng nhỏ, nuốt nhanh, không được làm vương vãi cơm, canh ra bàn. . . Cũng không được khoắng canh. . .”

Tôi đang phòng miệng nuốt nhanh miếng cơm chưa kịp nhai xuống, nghe thấy thế thì sững sốt, nghẹn luôn. Ra sức vỗ ngực để nó trôi xuống, lờm lờm một cái, thấy mặt hắn vẫn là vẻ bình tĩnh, thần nhiên, đáy mắt gọi lên ý cười, làm tôi có cảm giác như câu nói vừa rồi là ai nói chứ không phải là hắn nói.

Khó khăn lắm tôi mới nuốt trôi được miếng cơm, đặt đũa xuống tôi lạnh nhạt nói: “Ở nhà ta toàn ăn như vậy.” Thực ra ở nhà, tôi toàn ăn cơm một mình trong phòng riêng. Tôi biết tướng ăn của mình rất xấu, tuyệt đối không phù hợp với lễ nghi quy định của nhóm văn nhân nhà sĩ.

“Bây giờ không phải đang ở nhà” Hắn từ từ thở ra, dùng khăn sạch nhẹ nhàng lau nước canh dính trên mặt tôi, lại lặng lẽ nuốt hết các hạt cơm đang vương vãi trên bàn, bỏ vào khăn gói lại.

Tôi đỏ bừng cả mặt, hắn trong lúc làm mấy việc đó người vẫn giữ nguyên được dáng vẻ ung dung, lịch sự, tao nhã.

“Chỗ này là góc khuất, ai mà thèm để ý xem ta ăn cơm thế nào chứ?”

“Ta để ý”

Tôi ghen hòng, suýt nữa thì hựt hơi.

“Hơn nữa, khi đi cùng trường bối phải đợi trường bối về rồi mới được ăn, khi ăn phải đợi trường bối gấp trước rồi mình mới gấp, đây là lễ nghi mà!” Hắn ôn hòa ngoài đầu cười với tôi, nụ cười tràn đầy vẻ ngậy thơ, trong sáng. Tôi rùng mình một cái. Hôm nay hình như Lưu Tú hơi là lạ. Bình thường nụ cười hắn đặc một vẻ đối phó, hôm nay lại tràn ngập sự ấm áp, nhẹ nhàng.

“Không cần ngại phải dạy ta” Tôi trề môi, “Đại ca ta còn không dám nói ta như vậy nữa là.”

“Nếu sau này cô gả vào Lưu gia, thì nên tuân thủ lễ nghi, phụng dưỡng cha mẹ chồng, chiều cố người dưới. . .”

“Đợi một chút.” Tôi thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, xấu hổ tới nỗi mặt đỏ tai hồng, may mà không ai để ý, nếu không thì thật sự mất mặt quá! “Ai nói là ta muốn gả vào Lưu gia?”

Hắn không lên tiếng, một lúc lâu sau lại khe khẽ nói: “Thực ra đại ca ta. . .”

Tôi càng xấu hổ, cắt ngang lời hắn, “Ngươi đừng có nói lung tung, ta với Luru...Luru Bá Thăng...không, không thể nào...”

Hắn nghiêng đầu nhìn tôi, vẻ mặt cổ quái liếc liếc tôi rồi nhanh chóng quay mặt đi: “Không có...thì tốt, đối với cô mà nói...” Hắn bỏ lửng, không nói hết câu.

Tôi thấy thấp thòm trong lòng, cảm giác quái dị lại dâng lên: “Văn thúc?” Tôi thử thăm dò, gọi tên hắn.

“Ừ?” Hắn quay đầu, nụ cười bình thản lại xuất hiện trên mặt.

“Ngươi có đúng là Luru Văn Thúc không thế?” Tôi cẩn thận hỏi, hôm nay Luru Tú có chút khác thường, khiến tôi có cảm giác người ngồi cạnh mình là người khác, chứ không phải là ông ba phải, luôn hiền lành, thành thật, khiêm nhường, lễ độ tên là Luru Tú kia.

Nhìn vẻ mặt mờ mịt không hiểu ra sao cả của tôi, hắn ngạc nhiên rồi nở nụ cười:

“Tuy số lần gặp mặt không nhiều nhưng Âm Cơ không thể quên ta nhanh như vậy chứ.”

Lòng tôi lại rớt “lộp bộp” mấy cái. Kỳ lạ, quá kỳ lạ! Hắn không gọi tôi là “Âm cô nương” mà lại gọi tôi là “Âm Cơ”, vô tình đã thu hẹp khoảng cách giữa hai chúng tôi với nhau. Cách gọi thân mật đó, sau bốn năm gặp lại, hắn không hề gọi tôi như thế nữa, toàn khách sáo gọi là cô nương này cô nương nọ, vô cùng cung kính.

“Đang nói chuyện gì thế?” Đặng Thần cuối cùng cũng trở lại, thấy hai chúng tôi đã ngồi ăn, cũng tùy tiện lấy một tấm nệm êm ngồi xuống bên cạnh Luru Tú.

Luru Tú không lên tiếng, tôi trả lời: “tán gẫu thôi mà”. Rồi đưa tay qua với muôi múc rượu, cứ thế múc rượu uống.

Nhoáng cái, đã qua ba tuần rượu, Đặng Thần khen ngợi: “Không ngờ từ lượng Âm Cơ lại tốt thế.”

“Bình thường thôi” Tôi bĩu môi, rượu thời này đều làm từ ngũ cốc, hương vị đậm đà, độ rượu thấp, nếu so với rượu quốc lủi ở hiện đại thì chẳng là gì.

Luru Tú liếc nhìn tôi, một lúc lâu sau, hắn lại nói nhỏ vào tai tôi dặn dò: “Chạm môi làm vì thôi, rượu có thể làm hỏng việc, đừng say sưa quá.”

Tôi ừ hừ một tiếng, bất đắc dĩ buông cái muôi múc rượu, lần đầu tiên phát hiện ra Luru Tú rất là lém lẹm.

Tôi ngoắc ngoắc ngón tay, ra hiệu hắn ghé lại gần, rồi nói nhỏ vào tai hắn: “Ngươi đúng là đồ gà mái”

Hắn nháy nháy mắt mấy cái, hỏi lại: “Gà mái là sao?”

Tôi nín thinh, dừng một chút, chật vật giải nghĩa: “Gái mái là...”

Đột nhiên một tiếng động vang lên, xung quanh ồ lên, reo hò ầm ĩ, át cả tiếng của tôi. Hắn nghe không rõ vì thế lại càng cúi gần hơn, hỏi lại: “Cái gì?”

Hắn cúi sát như vậy, khiến tôi có thể ngửi thấy mùi hương ở trên người hắn, rất nhẹ nhàng như có như không. Mùi hương này có điểm giống với...đúng rồi mùi hương của bột giặt quần áo.

“Cái gì cơ?” hắn lại hỏi lại lần nữa, hơi thở nóng nóng lướt qua mặt tôi

Tôi nuốt nước bọt, vô thức trả lời: “...gà mẹ chồng”

“Gà mà cũng có mẹ chồng sao?” Hắn kinh ngạc.

Hai má tôi nóng bừng, lúng túng không biết nên giải thích thế nào nữa, đúng lúc này Đặng Thần kéo kéo ống tay áo của Luru Tú, nhìn ra cửa chính, nhỏ giọng nhắc: “Thái Thiếu Công đến đây.”

Luru Tú lập tức ngồi nghiêm chỉnh lại. Tôi nhẹ nhàng thờ phào, quay mặt nhìn ra, chỉ thấy ở cửa có một người đàn ông trung niên, vẻ mặt thư thái, mỉm cười dẫn theo ba người khác bước vào nội đường. Người đàn ông trung niên đó chắc là chủ nhân bữa tiệc này, trong ba người đi theo kia là có một người đàn ông gầy gò, khoe mắt đuôi mày đều thể hiện rõ sự thâm trầm, râu tóc bạc trắng, gập đầu chào mọi người, rất có khí chất tiên nhân. Nhìn bề ngoài có lẽ ông ta khoảng 50, 60 tuổi, nhưng chỉ cần nhìn tư thái bước đi rồi cước bộ nhanh nhẹn, cũng có thể thấy được sự tráng kiện của ông ta.

Không bao lâu sau khi khách và chủ cùng kính chào hỏi nhau thì ai về chỗ nấy, nô bộc theo lệ bắt đầu bày tiệc, tôi nhìn về mấy bàn ở phía xa đó, họ bày ề hề gà, vịt thậm chí cả lợn quay mà vẫn chưa hết.

“Hừ!” Tôi cúi đầu nhìn cái bàn đạm bạc của mình mà không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Người ta thường nói người cũng phân làm đám bay loại hóa ra khách và chủ cũng phân cao thấp khác nhau.

“Không cần phải bức tức như vậy đâu.” Luru Tú cười khẽ, vươn tay lấy một miếng thịt khô, chậm rãi xé nhỏ ra. Tôi vốn tưởng hắn định bóc ăn thì không ngờ hắn lại bỏ toàn bộ chỗ thịt xé đấy vào bát tôi, “Thực ra cũng không khó ăn lắm...Còn hơn không có mà ăn, cô thấy có phải không?”

Tôi không biết nên trả lời thế nào, chỉ chăm chú cúi đầu và com, mũi hừ hừ hai tiếng.

Lúc này đa số khách khứa đều đã ngừng dùng com, có chút phấn khích tập trung toàn bộ sự chú ý vào vị trung niên gầy gò kia. Tôi ngược mắt lên nhìn chăm chú ông ta. Người đàn ông kia đột nhiên ngừng nói chuyện với chủ nhà, hơi nghiêng đầu, ánh mắt như điện xẹt bắn qua phía này.

Một khắc trước, tôi còn cảm thấy ông ta chẳng có gì đặc biệt đáng để nhìn nhưng lúc này tự nhiên tôi lại bị ánh mắt của ông ta làm cho giật mình.

“Lão phu đem qua có xem tử vi, tìm hiểu vĩ đồ (*không biết có phải là bản đồ các vì sao không nhỉ?*), thu được một lời sấm”. Ông ta kéo dài giọng nói, mọi người nín thở, ngóng nhìn, tò mò chờ đợi đáp án của ông ta. Ông ta mỉm cười, ngữ khí không sợ người người chết ngắt, nói: “Luru Tú sẽ làm đế!”

Xoạch!

Muối mức rượu trong tay tôi nghiêng đi, rượu theo ngón tay chảy xuống, tung tóe trên mặt bàn, tôi nghẹn họng nhìn trần trời.

Cả phòng khách nhất thời như ong vỡ tổ, ào ào bàn tán.

Tôi ngờ ngác quay đầu lại, đúng lúc thấy Đặng Thần đang nhanh chân sát lại gần Luru Tú, trong mắt tràn ngập vẻ suy ngẫm, ý vị sâu xa. Nhìn qua Luru Tú, hần vẫn hồn nhiên vô tư như một người ngoài cuộc bình thường.

Tôi hoài nghi không biết có phải là mình nghe nhầm không: “Này...ông lão đó mới nói gì thế?”

Đặng Thần nhìn chăm chăm Luru Tú, không bỏ qua bất kì sự biến hóa nào trên mặt hần, nói: “Thái Thiếu Công tinh thông tử vi, tính quẻ, các lời tiên tri trong đời ông ta đều ứng nghiệm không sai lệch đâu!”

Khóe miệng tôi co giật. Luru Tú làm hoàng đế? Sao có thể? Thực sự không phải là tôi coi thường hần mà là tính khí hần quá dịu dàng, hiền lành, không nóng không lạnh, dường như vô cùng yên phận, cho dù đi bơi có phao cũng không mạo hiểm xuống biển. Người như vậy làm sao có thể trở thành một hoàng đế quyết đoán và thủ đoạn được!

“Thái tiên sinh!” chiếu trên có người đứng lên, cung kính hành lễ, tạm thời ngăn lại mọi lời bàn tán của mọi người “Lời sấm của tiên sinh có liên quan tới quốc sư Công Luru Hâm chăng? Nghe nói quốc sư cũng tinh thông thuật Sấm Vĩ, mấy tháng trước ngài ấy đã đổi tên mình thành Luru Tú. Lời sấm hôm nay của tiên sinh là tiên tri về tương lai, phải chăng sẽ ứng trên người ngài ấy?”

Nhất thời mọi người giật mình, lại sôi nổi bàn tán, không ít người gật gù tán thành.

Thái Thiếu Công ngồi ngay ngắn trên vị trí chủ tọa, mỉm cười bí hiểm, không bàn thêm nửa lời, càng gọi lên vẻ cao thâm khó dò.

Lại xôn xao! Luru Tú vươn cánh tay với cái muối mức rượu, chậm rãi mức rượu vào chén mình. Ngón tay thon dài trắng nõn của hần bình tĩnh bung chén rượu lên uống, một hơi cạn sạch cả chén rượu, đột nhiên hần đứng dậy cười nói: “Sao lại cho rằng đó là ám chỉ quốc sư Công, mà lại không phải là ám chỉ ta đây?”

Xung quanh lặng ngắt...

Lát sau, tất cả đều ồ lên, cười to không ngừng.

Luru Tú nhắm mắt làm ngơ, cười nhạt một tiếng, Đặng Thần ngồi bên cạnh kéo hần ngồi xuống, không để ý tới tiếng cười trào phúng của những người xung quanh, kích động hỏi: “Văn Thúc đệ nói thật đấy chứ?”

“Hả?” Hần ngoái đầu lại nhìn, cười tươi vẻ mặt vô hại.

Đặng Thần vội la lên: “Nếu đệ nói thật thì...”

“Đệ có nói cái gì đâu, sao mọi người lại bật cười như thế?” Hần nhẹ nhàng cười, hồn nhiên tới nỗi khiến người khác thảng thốt: “Đệ chỉ muốn giải thích với mọi người, tên của đệ cũng là Luru Tú thôi mà!”

Phụt! Tôi vốn đang muốn uống xong ngụm rượu này sẽ an ủi hần một chút, nhưng nghe câu trả lời của hần xong, bất ngờ, lại phun toàn bộ rượu ra ngoài, tay chân tôi luống cuống vội vàng lấy khăn lụa che miệng, ho khù khụ.

Đặng Thần bày ra vẻ mặt bị đá kích hoàn toàn, một lúc lâu sau mới than nhỏ một tiếng, vỗ nhẹ lên vai Luru Tú, quay về chỗ ngồi.

Thật không hiểu Luru Tú hần ngốc thật hay ngốc giả nữa, nếu là ngốc thật lý nào hần lại có thể buồn bán gói giang như thế được. Nếu là ngốc giả, đương không tự nhiên hần nhảy ra hát một câu, rồi lại chut tọt vào cái mai rùa của mình làm gì?

Không hiểu!

Tôi lau miệng, có chút mờ mịt nhìn một bên khuôn mặt hần. Tôi không hiểu được thực sự hần đang nghĩ gì nữa.

Nếu nói Luru Diễn là một tên mà liếc mắt qua cũng hiểu hần đang nghĩ gì thì tên Luru Tú, Luru Văn thúc này, cũng là con của Luru gia, mà sao hần cứ như

một cái đầm sâu không đáy, sương mù che kín khắp nơi, không nhìn thấy cả nước chứ đừng nói gì thấy đáy.

“Ăn no rồi sao?” Hắn quay đầu lại, ân cần hỏi tôi.

Tôi rùng mình một cái, khôi phục lại thần trí.

Mặc kệ! Tôi quan tâm hắn là hồ sâu hay hồ cạn, nước gợn hay nước lặng làm gì, có liên quan quái gì tới tôi đâu? Hắn muốn làm gì thì làm dù sao thì tôi cũng đã quyết tâm sẽ tuân theo đúng vòng xoáy của lịch sử rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 18: Mơ Hồ

Edit + beta: Mẹ tí

Đến lúc ăn no được tám phần, tôi âm ỉ lấy cớ muốn đi vệ sinh, rồi trốn khỏi đại sảnh. Ngồi cùng chỗ với đám đàn ông rượu say thì ngàn năm như một các chủ đề bàn luận không thay đổi, đơn giản đều xoay quanh mấy chuyện như tiền tài, công danh, lợi lộc, nữ nhân... Mấy lời nói thô tục do một đám đàn ông quần là áo lượt phun ra, thực sự đã khiến vẻ đạo mạo ban đầu của họ bay sạch rồi.

Lúc này mới là giờ mùi, mặt trời vẫn còn chói chang chiếu trên đầu, khiến mắt nhìn lâu sẽ thấy choáng. Tôi liếc ngang liếc dọc khắp nơi tìm chỗ trú, ở chỗ góc sân bên kia có trồng hai cây đại thụ, bóng lá râm mát. Chỉ tiếc bên dưới lại mọc đầy bụi gai, cỏ dại.

Do dự mãi, tuy rằng rất thích chỗ râm mát dưới gốc cây kia nhưng mà nhìn thấy mấy bụi cây gai, tôi đành bỏ qua ý định đến đó. Thờ dãi, vừa định xoay người thì bất ngờ phía sau có giọng nói buốt lạnh như dao vang lên: “Tuồng là thật hóa ra lại là giả...”

Tôi giật cả mình, nếu không phải là người phản ứng nhanh nhạy, có lẽ tôi đã nhảy dựng lên rồi.

Đôi mắt nhỏ tí của Thái Thiếu Công đang mở trừng trừng như quả trứng chim nhìn tôi. Thân hình ông ta rất gầy, vóc dáng cũng không cao lắm, tầm mắt ước chừng là ngang với mắt tôi. Nên đáng lẽ nhìn thẳng nhau thế này vốn không thể gây áp lực lớn cho tôi được nhưng không hiểu sao nhìn cặp mắt đục ngầu với ánh nhìn thâm thúy, lạnh lùng như băng kia, tôi có cảm giác như toàn bộ suy nghĩ của mình đều bị ông ta nhìn thấu tỏ, đúng là không rét mà run.

Phải đến 10 giây trôi qua, tôi mới dần khôi phục lại bình thường. Thật là kỳ quái mà, tôi sợ gì cái ông lão này nhỉ? nhìn dáng vẻ gầy gò của ông ta, không chừng một chưởng của tôi là đủ khiến ông ta gục luôn rồi ấy chứ.

Nghĩ vậy, tôi thấy dũng cảm hơn hẳn, ưỡn ngực nói: “Thái tiên sinh có gì chỉ giáo ạ?”

Thái Thiếu Công không nói một lời, đột nhiên ông ta chỉ thẳng ngón tay trỏ vào giữa ấn đường của tôi. Tôi thậm chí còn không kịp né! Tốc độ của ông ta rõ ràng không nhanh, thế mà tôi không kịp né, thậm chí cả ý nghĩ né tránh cũng không kịp xuất hiện trong đầu.

“Người vốn không nên có mặt ở đây”

Lòng tôi ớn lạnh, thối lui từng bước: “Buồn cười, ông là chủ nhà mời khách tới chơi, tôi chẳng phải là khách sao? Tại sao tôi lại không thể có mặt ở đây...”

“Không đúng, mà cũng đúng!”

Ngất ngất, sao mà ông ta cứ ngoắt ngoéo từng chữ một thế chứ, cứ cố ra vẻ huyền bí làm gì, trong lòng tôi không tránh khỏi cảm thấy khinh bỉ ông ta. Xem ra ông ta cũng chỉ là dạng giả thần giả quỷ thôi, kỳ nhân cái gì chứ!

Tôi cũng lười đáp lại ông ta, đương muốn bước qua ông ta vào nhà thì ông ta lại đột ngột nói ra một câu: “Người từ trước tới giờ luôn nhớ về nơi đó, vậy có bao giờ nghĩ tới việc quay về không?”

Thân thể tôi phút chốc cứng đờ, suy nghĩ nhất thời hỗn loạn.

Thái Thiếu Công không để ý tới nét mặt của tôi, chậm rãi bước về phía hai gốc cây cỏ thụ, tôi vừa định nhắc ông ta cẩn thận, thì ông ta đã bước chân vào giữa đám bụi gai, cỏ dại đó rồi.

“Sao băng hạ trần, từ vi ngang trời...”

Tôi đột nhiên chấn động, chỉ cảm thấy tám chữ này vô cùng quen tai, Thái Thiếu Công đứng dưới bóng cây cỏ thụ, cười to, giơ tay vẫy vẫy tôi. Tôi vô

thức bước về phía ông ta, đến chỗ bụi gai, tôi do dự dừng bước.

“Người ở thế gian này phải tìm cho đủ hai mươi tám người, phong vương, bá hầu... Khi nhị thập bát tú quy tụ về chỗ cũ, đó là lúc người quay về.”

Tôi nghe mà thấy mơ mơ màng màng, chỗ hiểu chỗ không, vội vàng la lên: “Ta không hiểu ý của ông, ta chỉ muốn về nhà thôi!”

Thái Thiếu Công vuốt vuốt chòm râu, đứng dưới bóng cây, cười tủm tỉm: “Thiên cơ khó dò, lão phu cũng không thể tiết lộ hơn”.

“Trời đất bao la thế này, tôi làm sao tìm được người giúp tôi trở về?” Tình thế cấp bách, nhớ lại cảnh xuyên không trước đây của mình, tôi quả thật đã tin lời ông ta nói tới bảy tám phần. Nhất thời tôi cuống cả lên nhưng mắt thấy ông ta đứng đó, dáng vẻ không nhanh không chậm, còn bỏ đá xuống giếng, khiến lòng tôi càng nóng như lửa đốt.

Đây là lần đầu tiên sau khi đến thời đại này có người biết bí mật trong lòng tôi, tôi còn quan tâm làm quái gì là ông ta nói thật hay nói dối, cứ coi như là ông ta đang bịa chuyện, lừa gạt tôi đi, nhưng đối với tôi mà nói, đó cũng là một cái phao cứu mạng cho dù là cái phao thùng, thực sự không đủ sức cứu tôi khỏi chết đuối, nhưng tôi vẫn muốn thử một lần!

“Mệnh do thiên định, sự do người tạo!”

“Ông không thể chỉ giáo thêm mấy điểm quan trọng nào nữa à! Cứ ở đó mà ăn nói lập lờ nước đôi nước ba mãi...”

“Âm Cơ, Âm Cơ” chợt nghe từ phía xa có tiếng gọi đầy lo lắng của Đặng Thần, tôi quay lại. Đặng Thần mặt mũi mồ hôi mồ kê nhễ nhại, kéo tay tôi, lôi đi.

“Làm... làm cái gì thế, biểu ca... đau, đau quá...”

“Hong rồi!” Nhảy mất một cái, Đặng Thần đã kéo tay tôi chạy ra tới tận đại môn, tôi đành trơ mắt nhìn bóng dáng nhỏ gầy của Thái Thiếu Công dưới gốc cây đang vẫy tay chào tôi khuất dần cho tới khi biến mất hẳn.

“Hong gì chứ?” Tôi bĩu môi, chính hắn mới thực sự là phá hỏng đại sự của tôi!

“Văn Thúc bị kẻ thù theo dõi, chỉ sợ lúc này đang gặp nguy hiểm thôi!”

“Cái gì cơ?” Đầu óc tôi vẫn chìm đắm trong việc suy đoán ý tứ câu nói của Thái Thiếu Công, mất một lúc lâu tôi mới giật mình tỉnh ra, “Luu Văn Thúc gặp nguy hiểm? Kẻ thù thù tìm tới là sao? Huỳnh giải thích cho rõ ràng một chút đi, kẻ thù ở đâu ra chứ?”

“Không phải là kẻ thù của hân!” Đặng Thần vẫn tiếp tục kéo tay tôi chạy đi, giữa buổi trưa nên đường phố vắng hoe, không một bóng người qua lại.

Thấy bộ dạng muốn nói lại thôi của hân, tôi càng lo, liền kêu lên: “Không phải kẻ thù của hân chẳng lẽ lại là của Luu Bá Thăng?”

Đặng Thần đứng khựng lại, quay đầu, nhìn tôi sững sờ: “Muội cùng Luu Diễn quan hệ thân thiết, việc này vốn không nên nói với muội... Nhưng mà chuyện đã đến nước này, cũng không tiện giấu diếm muội mãi. Ở Uyển Thành có một nhà họ Lý giàu có, nhiều đời là thương nhân, có một người con tên là “Thông” tự Thử Nguyên, từng giữ chức Huyện thừa của quận Vu Huyền. Lý Thông có một người em cùng mẹ tên là Công Tôn Thần, tinh thông y thuật. Mẹ Bá Thăng vì mắc bệnh lâu ngày, môn khách trong nhà tiến cử nên có mời người này tới khám bệnh. Cuối cùng, mặc dù Công Tôn Thần không có ý gây khó dễ... nhưng, Aizz, tóm lại là, hai bên lặt mặt nhau. Công Tôn Thần đánh nhau với Bá Thăng... Kết quả là bị Luu Diễn chém chết...”

“Chém... chém chết?” Tôi lấp bắp.

“Chém chết!” Đặng Thần thờ dài, dậm dậm chân, “Tính khí Bá Thăng, muội cũng không phải không biết, hân nóng tính như vậy làm gì có ai dám đắc tội với hân? Vì chuyện này mà Văn Thúc phải sai người chuẩn bị cẩn thận, cố gắng tránh tới đa những chuyện rắc rối xảy ra. Nào đâu ngờ, trong bữa tiệc hôm nay, ta lại nhìn thấy em họ Lý Dật của Lý Thông. Đúng là cũng phải trách ta quá khinh xuất, quá vô tâm, lúc bữa tiệc kết thúc, ta nhìn thấy Lý Dật tìm Văn Thúc nói chuyện, ta mới thấy bất ổn. Chờ tới lúc ta chạy ra tới đường cái thì đã không nhìn thấy bóng dáng hai người đó đâu nữa!”

Tôi không biết hóa ra giết người lại đơn giản như vậy mà theo lời Đặng Thần kể thì lại thấy càng đơn giản. Một mạng người, chỉ vì tranh cãi vợ vẫn một chút cũng có thể bị chém chết, mà cái tên đầu xỏ giết người lại chính là tên Luu Diễn kia!

Không thể nói là không khiếp sợ, nhưng Đặng Thần cũng chẳng để cho tôi có thời gian mà sợ. Hân kéo tôi chạy một mạch hơn trăm thước, tôi mới bùng tỉnh ra.

“Biểu ca, cứ đi tìm lung tung thế này cũng không phải là biện pháp hay, nhà Lý Thông ở đâu? Chúng ta đến thẳng đó tìm đi.”

Đặng Thần cũng rối loạn, sau khi được tôi nhắc nhở, mới vỗ đùi nói: “Sao ta lại quên điều này nhỉ!”

Nhà Lý Thông không khó tìm. Tuy nói là ở trong thành, diện tích trang viện cũng lớn, ngói đỏ tường xanh, kiến trúc xây dựng cũng có chút phong thái nhưng thực sự không thể so với hai nhà Âm, Đặng ở Tân Dã được.

Đặng Thần tới gõ cửa, tôi nghĩ nghĩ một chút liền bảo: “Biểu ca, người cố gắng giữ chân bọn họ càng lâu càng tốt... Muội lên đi cửa sau xem xét một chút.”

Nhìn kiểu này có thể thấy, nhà tên Lý Thông này nuôi môn cách cũng không ít đâu, nếu hấn thực sự muốn chinh chết một người như Luru Tú, sợ rằng có 10 Đặng Thần đến phá cửa cũng vô dụng thôi.

Tôi tránh né người đi đường, lặng lẽ tiến sát về phía hậu viện vắng vẻ, ngửa đầu nhìn bờ tường bao cao quá nửa đầu người, liền xoa xoa tay hai cái, thần thực nhảy lên bám vào gờ tường, đu mình leo vào.

Cái kiểu hình vi trộm gà cắp chó này ở Âm gia, suốt bốn năm qua tôi đã làm không ít, lúc đầu còn lóng ngóng chứ càng về sau tôi càng thành thực. Tường bao nhà Âm gia cao gấp hai người đứng tôi còn leo qua thoăn thoắt qua nữa là, so với đi bằng cửa còn nhanh hơn gấp mấy lần!

Với độ cao của tường bao nhà Lý Thông, phòng được người ngay, sao phòng được kẻ gian, càng không phòng được Lê Hoa tôi!

Vị trí leo vào quá chuẩn, chính là khu nuôi gia súc đằng sau phòng bếp, người bình thường chẳng ai nhàn rỗi mà tới đây chơi. Đối với người Hán, kiến trúc nhà ở của người dân, nói chung là tương tự nhau. Tôi dựa vào trục gác, đi qua nhà bếp, tìm đường vào bên trong nhưng mà nhìn thoáng qua từng viện từng viện trùng trùng điệp điệp, tôi nhất thời hoa mắt, không biết nên bắt tay từ đâu cho phải.

Nếu Luru Tú bị bọn họ bắt cóc, rất có khả năng sẽ bị nhốt ở nhà giam?

Đương tập trung suy nghĩ, thì bất ngờ phía trước truyền tới một loạt tiếng ồn ào, xôn xao, đúng là Đặng Thần đã xung đột với thủ vệ của Lý phủ rồi! nhất thời lôi kéo rất nhiều hạ nhân của Lý phủ chạy tới xem. Tôi nhân cơ hội đó chạy đi lục soát từng phòng, khi tới gian thứ ba thì bất ngờ nghe thấy tiếng nói chuyện khe khẽ từ bên trong truyền ra.

“Người thực sự không có tâm địa này?” Âm lượng của thanh âm kia thều thào như hết hơi vậy, hỏi xong thì dừng lại, giống như đang chờ đợi một điều gì đó.

Trong phòng yên tĩnh một lát, một thanh âm khác lên tiếng trả lời: “Thứ Nguyên quân quả thật đã quá đề cao Tú.”

Cả người tôi chấn động, đây là tiếng của Luru Tú, xem ra Đặng Thần không có nói sai, hấn quả nhiên bị người ta bắt cóc tới đây.

“Luru Văn Thúc người không có tâm tư này, chẳng lẽ đại ca người cũng giống người sao?” Người kia đột nhiên cao giọng nói, giọng điệu vô cùng sắc bén, thoát cái vẻ mệt mỏi vừa rồi đã biến mất không còn dấu vết.

Trong phòng, bố trí rất thanh nhã, một màn trúc rủ xuống, ngăn cách phòng ngủ và gian ngoài, trên rèm điểm xuyết những mảnh đồi mồi, châu ngọc trang trí, có một tiểu tỷ mặc áo xanh đang đứng nghiêm trang thẳng tắp ở mé bên tấm rèm. Bóng người trong phòng lúc ẩn lúc hiện, cách một khoảng ngắn, có hai người đang mặt đối mặt với nhau. Một người nghiêm túc quỳ gối, lưng quay ra ngoài, một người thì uể oải nằm nghiêng trên giường. Mà cái bóng người mờ ảo lưng quay ra ngoài kia chính là Luru Tú.

Trừ đoạn đối thoại đó ra, trong phòng yên tĩnh giống như không có người nào hết, tôi đang tính toán thời điểm lên chui vào thì người nọ chậm rãi ngồi thẳng dậy, ho nhẹ hai tiếng, nghe như đang ồm ồm, cho nên hô hấp rất nhẹ. Tôi tranh thủ nhanh chân nhanh tay, tiếp cận màn trúc, mắt liếc nhanh xung quanh, quả nhiên không có ai khác nữa. Tỷ nữ áo xanh còn chưa kịp phản ứng, tôi đã vung tay chặt một quyền vào gáy nàng.

“Ai đó?” Trong phòng vang lên tiếng quát, nam tử ốm yếu đang ngồi trên giường bật dậy.

Tỷ nữ áo xanh ngã xụi lơ xuống đất, ngay sau đó màn trúc bị đánh bay, do bị người ta dùng kiếm chém đứt. Mấy hạt châu ngọc trang trí trên tấm rèm rơi là tả xuống đất phát ra mấy tiếng leng keng. Tôi thở ra một hơi, thuận thế lướt vào phòng, kiếm của người kia cũng không hạ xuống mà đuổi theo tôi.

Luru Tú vẫn còn đang sững sờ đã bị tôi nắm tay kéo đi: “Còn không chạy mau?”

Trong phòng, ánh sáng lạnh ngắt của trường kiếm phía sau đã đuổi tới, nhắm ngay ngực tôi mà đâm. Tôi không nghĩ ngợi gì, một tay kéo Luru Tú, một chân đá quét ngang. Có lẽ do tình thế cấp bách nên tôi đã quên mất trên người người mình đang mặc váy dài nhiều lớp. Lúc này treo tường, tôi đã kéo váy lên cao tới tận đầu gối, lúc này đùi vẫn bị cuốn chặt giữa mấy lớp váy đó. Nên cú đá này không thể nào mà đạt đến độ cao tôi muốn, đành tro mắt nhìn thanh kiếm sáng choang kia đâm tới

Người lão đạo, ngay lúc nguy cấp đó, Luru Tú lại nắm chặt tay tôi, kéo tôi lùi lại một bước, tránh được một kiếm trí mạng.

Lúc này tay tôi đã đặt trên thanh đoản kiếm giấu ở trong ngực, chỉ chút nữa thôi là rút ra rồi.

“Dừng tay!” Hấn giọng tay ngăn lại, kéo tôi ra đằng sau, “Dừng ngộ thương người vô tội!”

Lạ lùng là người tấn công lại rất ngoan ngoãn dừng tay, tôi giương mắt nhìn lên. Người cầm kiếm là một thanh niên, tuổi xấp xỉ với Luru Tú, tuấn nham như ngọc, thần sắc trên vầng trán hơi mang chút vẻ ốm yếu, nhưng cũng không làm mất đi vẻ oai phong của hấn.

Không nghĩ tới sẽ gặp một anh chàng tuấn tú như thế này, tôi có chút sững sốt. Hấn định thần, nhìn thấy tôi là một cô gái, vẻ mặt cũng hơi giật mình, nhưng không nói gì thêm, lẳng lặng thu kiếm vào vó.

“Sao cô vào được đây?” Luru Tú nắm chặt tay tôi, ngón tay bị hấn nắm hơi đau đau.

Tôi thành thật trả lời: “Trèo tường vào”

Đôi mắt của thanh niên đối diện lóe lên, nhưng vẫn không nói gì, tôi lờ mờ thấy một cái sắc lẻm, đoán chừng đây chính là tên Lý Dật hoặc Lý Thông mà Đặng Thần nói tới.

“Cô như vậy... lỗ mãng quá.” Lưu Tú khẽ thờ dài một cái.

Tôi nhú nhú mày: “Ý ngươi là ta mạo hiểm chạy tới cứu ngươi là sai lầm sao?” Vung tay đẩy hắn ra, tôi cố nén tức giận nói: “Tốt lắm, thật ngại quá đã quấy rầy nhã hứng của hai vị, tiểu nữ xin cáo từ, không cần tiễn!”

Lưu Tú túm lấy cánh tay tôi, kéo lại, bắt đắc dĩ kêu lên: “Không phải ý này.”

Tôi đột ngột quay đầu lại, trừng mắt nhìn hắn: “Thế ý ngươi là gì?”

Ánh mắt hắn trong suốt như thu thủy, vẻ mặt ôn hòa nhìn tôi, khoe miệng lộ ra chút bất đắc dĩ. Có câu không đánh người cười! nếu hắn mà có vẻ mạnh mẽ như Lưu Diên, tôi sẽ chẳng ngần ngại mà cho hắn vài cú vào mặt, nhưng mà cái khuôn mặt như kiêu ngạo năm không biết tới buồn bã, bi thương, phần nộ là gì, luôn tràn ngập nụ cười bình thân này của hắn, thực làm cho người ta buồn bực không chịu được.

“Cô ngồi xuống đi đã!” hắn kéo tay tôi ngồi xuống, chỉ vào người thanh niên kia giới thiệu: “Vị này là Lý Thông Lý Thứ Nguyên”

Lý Thông nhướng mày lên, vẻ cảnh giác trong mắt cuối cùng cũng buông xuống, tươi cười thân thiện với tôi.

Ngay khi Lưu Tú giới thiệu Lý Thông xong, tôi mở miệng nói luôn: “Ta là Âm Lệ Hoa” Nếu để cho Lưu Tú giới thiệu, thế nào cũng lại là “Còn đây là Tân dã Âm Cơ...vv”

Lý Thông ho nhẹ một tiếng, gật đầu mỉm cười: “Âm cô nương hữu lễ.”

Hữu lễ? Đây quả thực chính là nói móc tôi mà, phương thức gặp mặt của tôi phải là vô lễ tới tột cùng, sao lại thành hữu lễ được? Tôi buồn bực ngồi xuống, cảm thấy thật kỳ quái, sao mà hai tên thù địch này lại có cùng cách nói chuyện với nhau nhỉ nhận thế chứ? Chẳng lẽ nói lễ nghi chỉ bang (*chưa nghĩ ra được câu thuần việt ai biết chỉ bảo mình chút nhé!*), kẻ thù gặp nhau cũng không thể giống người thường được?

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, có người vội vàng chạy vào: “Ngoài cửa có một người tên là Đặng Thần từ Tân Dã tới, mang theo thủ vệ đang gây loạn ở ngoài, nói là vì Lưu Tú mới đến...”

Khi gần tới nơi, người đó mới phát hiện trong phòng có chút khác thường, tỷ nữ đang ngồi trên đất, rèm châu tán loạn, hán ngơ ngác nhìn đồng hồ trên mặt đất, khựng lại, kinh ngạc ngẩn đầu.

“Đây...”

“Đây là Âm cô nương” Lý Thông mỉm cười, chỉ vào người nọ nói với tôi: “Còn đây là đường đệ Lý Dật, Lý Quý Văn của ta”

Tôi bĩu bĩu môi, không thèm đáp lời.

Lý Thông cũng không cho là tôi ngỗ ngược, dùng vẻ mặt gặp biến không đổi, nói với Lý Dật: “Quý Văn, đệ sai hạ nhân tới dọn dẹp chỗ này một chút, sau đó mời Đặng công tử vào nói chuyện.”

Lưu Tú đứng dậy nói: “Không quấy rầy quý phủ nữa, Tú còn có việc cần làm, hôm nay phải về Tân Dã gấp, giờ cũng đã hơi chậm trễ so với lộ trình rồi.”

“Cái này...” Vẻ mặt Lý Dật lộ vẻ khó xử.

Đôi mắt Lý Thông lạnh xuống, không khí lạnh ngắt, tôi ngồi đó, mắt đảo loạn, không biết bọn họ đang làm cái gì, nếu nói là muốn báo thù, sao bọn họ không giống đang trở mặt, gây gỗ với nhau, nhưng nếu nói bọn họ chỉ là đơn thuần mời Lưu Tú đến quý phủ uống rượu nói chuyện phiếm thì kẻ ngốc cũng không tin được.

Lưu Tú hướng hai huynh đệ kia vái chào thật sâu, rồi kéo tay tôi đang còn đứng sững như trời trồng ra đó, ung dung rời đi.

“Lưu Văn Thúc” Lý Dật đuổi theo: “Nay bốn phương loạn lạc, tân triều sắp vong, hán triều khôi phục. Tôn thất ở Nam Dương cũng giống như huynh đệ Lưu Thị các người mang trong mình dòng máu hoàng tộc, đang cố sức cùng nhau mưu đại sự, bá phụ ta yêu thích Tĩnh Lịch Sấm ký, thường nói với ta và đường huynh “Lưu thị phục hưng, Lý thị vi phụ!” (*Đại khái ý là: Họ Lưu khôi nghiệp trở lại thì họ Lý sẽ giúp đỡ*) nay huynh đệ ta nguyện bỏ đi hiềm khích trước kia, muốn cùng ngươi mưu nghiệp lớn, vì sao ngươi lại lùi bước, tránh né?”

Lưu Tú dừng bước, im lặng. Tôi cũng thuận thế quay đầu liếc mắt một cái. Lý Dật vẻ mặt chân thành tha thiết, không giống giả bộ, bên kia Lý Thông người khoáng trường y dù không đuổi theo mà tựa cửa ho khan, cũng đang lặng lẽ mong chờ câu trả lời của Lưu Tú.

Tôi không biết Lưu Tú nghĩ thế nào, nhưng lần này Lý Dật đúng là đã đánh mạnh vào tâm trí hắn vì thế tôi âm thầm kéo kéo ống tay áo Lưu Tú, nhắc hắn đừng bỏ qua cơ hội này.

Lưu Tú chậm rãi đứng thẳng lại, không hề quay đầu, thân nhiên bỏ lại một câu: “Nếu làm như thế, Tông Khanh Sư sẽ thế nào?”

Thần sắc Lý Dật thay đổi: “Bá phụ ta...”

Lưu Tú quay đầu cười, vô cùng nho nhã, hướng hai huynh đệ Lý thị vái chào lần nữa: “Cáo từ.”

Ra đến cửa Lý phủ, theo Đặng Thần lên xe ngựa, tuy rằng Đặng Thần không hỏi gì, nhưng tôi vẫn không nhịn được kể hết.

“Nếu Lý Dật nói như vậy, người vì sao không đồng ý? Cái này có gì mà phải do dự, đại ca người ở Thái Dương không quản ngại nuôi môn khách, muốn làm gì, sớm đã hiểu rõ rồi, người cần gì phải bác bỏ...”

Đặng Thần không nói tiếng nào nhìn Lưu Tú, thần sắc ngưng trọng.

Lưu Tú ngồi nghiêm chỉnh một chỗ, từ đầu tới cuối không chút dao động, mắt hần cứ hướng ra ngoài cửa sổ. Thoáng chốc, đôi đồng tử an tĩnh của hắn dần hiện lên một vẻ đau thương, xót xa.

“Phụ thân của Lý Thông là Lý Thủ, làm quan Tông Khanh Sur ở Tân Triều, sống ở Trường An. Nếu khỏi sự, Lý Thông quả thật sẽ là một thanh niên trẻ trung hăng hái, có chí khí. Nhưng hắn đã bao giờ từng nghĩ tới phụ lão trong nhà, anh em trong tộc sẽ thế nào chưa?”

Sắc mặt Đặng Thần đột nhiên thay đổi, vẻ mặt phức tạp, cúi đầu.

Tôi cũng chấn động mạnh, lưng ta lưng túng nói không nên lời.

Ở hiện đại, tôi là con gái độc nhất, người thân bằng hữu, ngoại trừ cha mẹ cũng không có anh em ruột thịt. Đến đây, Âm gia đối đãi với tôi vô cùng tốt, nhưng tôi luôn đối đãi với họ như người ngoài. Cho nên, đại khái suy nghĩ của tôi với Lưu Diễm và Đặng Thần đều có vẻ ích kỷ và cực đoan như nhau, Tôi thường tự nhủ nên thuận theo thế cục, không đi ngược lại ý nguyện khôi phục hần thất, ngoài ra còn thường xuyên cho rằng mình cần phải tham dự trong đó, hưởng thụ niềm vui khai thiên lập quốc, điều này sẽ thú vị gấp trăm lần so với một cuộc sống tẻ nhạt nhàm chán cố tồn tại hiện nay.

Tôi không hề biết rằng suy nghĩ của Lưu Tú không giống người thường, không thể nói hần lạc lõng, không thể nói hần yếu đuối, vô dụng, hần chỉ là ... quan tâm tới gia đình quá mức mà thôi.

Ngược lại, với đám người chúng tôi mà nói, trong mắt chỉ hừng hực ý chí tạo phản, trong lòng chỉ mong muốn nổi danh, lập (công) trạng, lưu danh muôn đời. Ý nghĩ ấy quả thực quá ích kỉ.

Muốn tạo phản, đối với người khác mà nói quá dễ dàng, ví dụ như Lưu Diễm, ví dụ như Lý Thông. Thuộc hạ môn khách của họ tới cả ngàn, tài sản nhiều, tùy tiện cũng có thể dựng được mấy đội nhân mã, kết bè kết đảng chống lại triều đình. Nhưng mà... đối với những người yếu ớt, tay không trói gà không chặt như phụ nữ và trẻ em thì nên làm gì bây giờ? Tạo phản, đối với triều đình mà nói chính là phản tặc, là phản nghịch. Bọn Lưu Diễm có thể dễ dàng bỏ đi kiếp sống này, hăng say – mẹ nó chứ – chiến đấu một hồi, nhưng còn bố mẹ vợ con trong nhà thì nên làm thế nào bây giờ?

Ai mà không có cha mẹ, ai mà không có người thân đây?

Chúng tôi, lại chưa có ai quan tâm lo lắng thực sự cho những người thân đó!

Tôi lúc này thấy hổ thẹn vô cùng đành cúi đầu, còn Lưu Tú rất ít khi lộ ra nụ cười khế như lúc này: “Thời cuộc biến chuyển, liệu một mình ta có thể thay đổi hay không?”

Đặng Thần vỗ vỗ bờ vai hắn, trầm thía nói: “Đệ có thể suy nghĩ như vậy, tỷ phu cũng cảm thấy an lòng. Thái Thiếu Công đưa ra lời Sấm, Lưu Tú sẽ làm đế! Tôn thất họ Lưu trong thiên hạ có cả ngàn người, có lẽ Lưu Tú này không phải nói về Lưu Văn Thúc đệ, nhưng cho dù đệ không có tâm địa đó, trên thế gian có cả ngàn Lưu Tú thế nào cũng sẽ có một người đúng thời mà xuất hiện, không ai có thể cản trở, thiên ý là thế!”

“Ai da!” Tôi gần như là nhảy dựng lên, Đặng Thần mà không nhắc tới thì tôi đã quên mất rồi, “Thái ... Thái Thiếu Công! Mau... mau quay lại, muội cần gặp ông ta, muội có việc vô cùng quan trọng muốn nói với ông ta!”

Vừa rồi rối loạn một hồi, tôi đã quên bằng mắt Thái Thiếu Công mới chết chứ!

Đường về nhà của tôi ơi, còn phải nhờ ông ta chỉ bảo cho tôi những chỗ còn mơ hồ! Ông ta chính là cái phao thùng của tôi mà!

Đặng Thần không rõ tại sao tôi lại cuồng quýt như vậy, nhưng vẫn sai phu xe đánh xe quay về chỗ dùng cơm buổi trưa, nhưng mà sau khi hỏi thăm thì tôi mới biết Thái Thiếu Công đã rời đi từ lâu rồi.

Tôi thất vọng tràn trề!

“Âm Cơ!” Trên đường về nhà, Đặng Thần thấy tôi buồn bực không vui, liền an ủi: “Thái Thiếu Công vốn là một kỳ nhân, chỉ có thể gặp mà không thể cầu, nếu có duyên, ngày sau ắt sẽ tái kiến mà...” Dừng một chút, cuối cùng không thể nén được tò mò, hần lại dò hỏi một câu: “Muội tìm Thái Thiếu Công làm gì vậy, có chuyện gì mà quan trọng thế?, hôm nay ta thấy muội nói chuyện với ông ấy rất vui vẻ, không biết đã nói những gì?”

“Không có gì...” Tôi buồn rười rượi trả lời, “Nói mà cũng như chưa nói ấy.”

Nhị thập bát tú, tôi đi đâu mà tìm đây? Mà nhất định phải tìm đủ 28 người cơ à? Là nam hay nữ, già hay trẻ, hoàn toàn chẳng có chút manh mối nào....

Thôi bỏ đi! Không thể có chấp, không thể...ôm hi vọng quá lớn được!

Tôi cố gắng làm vui bớt nỗi thất vọng, ai oán cắn móng tay suốt cả chặng đường về.

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 19: Cùng Âm Mưu

Edit + beta: Mẹ Tí

Nhìn bề ngoài, dường như tất cả mọi việc vẫn diễn ra bình thường, cuộc sống không có biến hóa đáng kể gì, vẫn là ngày ba bữa ăn, vô cùng nhàm chán vô vị. Nhưng, nếu quan sát kỹ sẽ thấy thực ra đã bắt đầu xuất hiện những thay đổi sâu sắc khó có thể bỏ qua.

Tôi không nắm rõ lắm Tân triều Tây Hán Vương Mãng cuối cùng bị lật đổ như thế nào, giai đoạn lịch sử này trong các sách giáo khoa dường như mô tả rất sơ sài, tôi không nhớ cụ thể lắm. Tôi nhớ mạng máng được Vương Mãng bị soán quyền, Đông Hán khởi nghiệp đã là tốt lắm rồi. Nếu không phải ngay từ đầu tôi đã nhớ rõ cái câu “Quang Vũ phục hưng” thì có lẽ ngay cả Quang Vũ Đế là nhân vật của triều đại nào tôi cũng không biết.

Hiện giờ xem ra Vương Mãng bị lật đổ đúng là đáng đời, rõ ràng ông trời cũng không giúp hắn tí nào. Tình hình thiên tai do nạn châu chấu suốt ba năm qua dường như còn tệ hơn rất nhiều so với dự đoán ban đầu của Đặng Vũ, khiến quận Nam Dương, dân chúng lầm than. Thoảng đó đã vào thu, để có cái ăn dân chúng đã phải dùng đến cả những đồ lương thực tạp nham mà cũng không có đủ mà ăn.

Xích Mi quân thì càng đánh càng hăng, Vương Mãng không chiếm được lợi thế lại càng đưa quân nghiêm trị, hấn phái Ngôn Nghiêm Vu cùng Trật Tông tướng quân Trần Mậu từ Trường An dẫn binh tấn công Lục Lâm quân. Ngọn lửa của cuộc chiến này trực tiếp lan tới Nam Dương, kéo dài tới tận Thập Nghiễm. Thực ra Lục Lâm quân chỉ luôn cố gắng cố thủ ở núi Lục Lâm, xưa nay chỉ mới tấn công duy nhất hai thành Cánh Lăng và An Lục, cướp lấy ít lương thực rồi lại rút về Lục Lâm Sơn. Dân chúng sinh sống trên núi Lục Lâm vẫn an ổn trải qua cuộc sống tự cung tự cấp, lên núi kiếm ăn, thỉnh thoảng trao đổi hàng hóa với bên ngoài.

Vương Mãng càng dẹp loạn càng hung hãn, dân chúng Nam Dương càng ngày càng khổ cực, thiên tai năm nay tiếp tục diễn ra, Lục Lâm quân lại xảy ra dịch bệnh, dân chúng khởi nghĩa đã chết hơn phân nửa. Rơi vào đường cùng, đã ngoan ngoãn ở trên núi bốn năm... rốt cuộc Lục Lâm quân bắt đầu thay đổi vị trí chiếm giữ. Lục Lâm quân chia làm hai hướng đánh ra ngoài, dẫn đến cục diện như trước mắt. Một toán xuôi hướng nam vượt qua Hán Thủy, chuyển tới hoạt động tại một quận phía nam, một toán thì ngược lên phía bắc, tiến vào Nam Dương. Hai hướng khác nhau nên một người dẫn binh đã đổi tên quân thành quân hạ lưu Trường Giang sau lại gọi là Tân thị binh.

Nhìn chằm chằm vào cuốn thẻ tre phải đến mười phút, tôi cuối cùng cũng thở dài một hơi, tuy nói là Lục Lâm quân đã tổn thất hơn nửa, giống như đã bị hao tổn nguyên khí, còn bị bức phải rời khỏi nơi cư ngụ nhưng nào ai biết họa phúc thế nào?

Cố thủ trên núi, chỉ sống bằng đồ tích góp, chiếm cứ toàn bộ địa hình dễ thủ, khó công là tốt nhưng mà thời gian dài trôi qua, không phát triển được cuối cùng cũng sẽ là một kết cục đáng buồn. Hiện giờ tiềm long đã thoát khỏi mà ra, nước lạnh đã thành nước chảy, theo tôi thấy Vương Mãng mặc dù thắng những sẽ bại ngay thôi, ngày hân khóc rống không còn xa nữa đâu.

Nam Dương... Thung Lăng quốc, thời điểm Hán Vũ Đế lập hầu phong ấp sắp tới, không biết có thể bình yên qua được mùa thu này không nữa?

Nam Dương là nơi hậu nhân Lưu gia ở, số lượng họ Lưu ở đây phải lên tới hàng nghìn nhóm nhỏ, đối với tình thế hiện nay, không biết bọn họ sẽ hành động thế nào?

Buông thẻ tre xuống, tôi đột nhiên thấy phiền muộn, Âm Thức tuy đã đi Trường An nhưng các tin tức tình báo vẫn liên tục truyền đến, mà xưa nay tôi muốn biết các tin tức tình báo này đều phải qua tay Âm Hưng trước.

“Nhị công tử đã về rồi sao?”

Yên Chi đang sửa soạn lại giường chiếu để chuẩn bị hầu hạ tôi nghỉ ngơi, nghe hỏi vội vàng trả lời: “Nhị công tử phải tới chỗ Đặng công tử, nô tì nghe nói Đặng công tử mời nhị công tử tới đó để trao đổi nhiều chuyện lắm.”

“Trao đổi nhiều chuyện?” Đặng Thần với Âm Hưng sao? Hai người bọn họ thì có chuyện gì mà ban đêm cũng không chịu ngủ, phải trao đổi nhiều việc với nhau?

Mí mắt tôi giật giật, tôi mơ hồ nghĩ tới điều gì đó nhưng nhất thời không thể nói rõ được. Lệnh cho Yên Chi rời khỏi phòng, tôi nằm ở trên giường, mắt mở thao láo ngó đỉnh màn mà ngẩn ngơ, một chút buồn ngủ cũng không có. Vì vậy tôi quyết định bỏ đây, tắt hết đèn trong phòng, rồi lên đi.

Phòng Đặng Thần tối đen không có tí ánh sáng nào, tôi sừng sốt nửa ngày mới nhớ ra, đây là phòng riêng của vợ chồng Đặng Thần. Đặng Thần có việc muốn trao đổi với Âm Hưng làm sao có thể chọn phòng này được, cho dù hắn không cần ngủ nhưng Lưu Nguyên còn phải dỗ con ngủ nữa chứ.

Ngẩng đầu nhìn lên, mảnh trăng non đầu tháng như lưỡi liềm, vắt ngang giữa trời đêm, tỏa ra chút ánh sáng lung linh như ngọc, tôi hồi tưởng lại những lời nói của Thái Thiếu Công, ngực không khỏi lại đập phồng.

Tôi có thể trở về sao? Tôi thật sự có thể trở về ư?

Một hành lang tăm tối như kéo dài vô tận, chạy giữa Đặng Phủ, phía gian phòng từng bị tôi coi là có ma đó, từ xa xa đã nhìn thấy có vệt ánh sáng màu cam hắt ra, vài thân ảnh thấp thoáng hiện ra như ma, trông vô cùng quỷ dị.

Đêm đã rất khuya, mạng nhện vẫn giăng ở chỗ cũ, trong phòng vẫn bố trí giống hệt ngày ấy, tiêu điều và bụi bặm, nhưng điều khác biệt lớn nhất chính là có người.

Trong phòng có người!

Vẫn như lần trước, Đặng Thần là người khởi xướng cuộc họp bí mật ở chỗ này, nhằm tránh sự chú ý của hạ nhân và người nhà.

Phải biết rằng, mọi chuyện bọn họ làm hiện tại đều có thể mất đầu bất cứ lúc nào, môn khách tuy nhiều nhưng cũng khó tránh được có kẻ gian nịnh bất trung, đi tố cáo với quan phủ giành công trạng. Tại thời điểm nhạy cảm này, điều đó đủ để dồn bọn họ vào chỗ chết.

Trong phòng phát ra tiếng bàn tán xôn xao không ngừng, tôi cả người gần như dán chặt vào tường mới loáng thoáng nghe thấy tiếng nói trầm thấp của Đặng Thần: “Đã an bài ổn thỏa tất cả chưa?”

“Dạ” Tiếng người trả lời tuy rằng rất nhỏ nhưng tôi vẫn nghe thấy rõ ràng, là tiếng của Lưu Tú!

Lưu Tú cũng ở bên trong? Hắn không phải luôn tỏ vẻ không muốn can dự vào việc này hay sao?

“Vậy thì quyết định thế đi, chờ tới tháng chín lập thu sẽ định ngày...”

Tay chân tôi lạnh ngắt, chỉ còn nghe thấy tiếng tim đập thình thịch thình thịch trong lồng ngực, người đó... Chẳng trách lần trước tôi nghe thấy tiếng nói này quen quen, không nghĩ tới... Chính là Âm Hưng!

Chẳng lẽ việc này cũng có quan hệ mật thiết với Âm gia? Là chủ ý của ai? Không có sự đồng ý của Âm Thúc, Âm Hưng có gan to như ông trời, cũng không dám tự mình quyết định.

Âm Thúc thực chất còn bao nhiêu chuyện muốn giấu tôi nữa đây?

Tháng chín... lập thu! Bọn hắn rốt cuộc định làm gì chứ?

“Thôi giải tán đi, nhớ cẩn thận, giữ bí mật đấy! Văn Thúc!” Đặng Thần gọi Lưu Tú lại: “Nhà Lý gia ở Uyển Thành không có vấn đề gì chứ?”

“Dạ, không có vấn đề gì...”

Tiếng bước chân vang lên tôi cuống quýt rời đi, lẩn ngay vào một góc khuất không có ánh sáng chiếu vào. Ngay sau đó, ánh nến trong phòng vụt tắt, cửa phòng mở, bảy tám cái bóng nối đuôi nhau đi ra. Mọi người dặn nhau đừng rời đi cùng một lúc. Tôi tới thờ cũng không dám thờ mạnh, chỉ cố chờ cho mấy người đó đi hết, mới mang theo tứ chi cứng đờ chui ra.

Lập thu chỉ cách hôm nay khoảng hơn mười ngày nữa mà thôi, bọn họ đã âm mưu từ lúc nào? Chắc chắn không thể mới đề ra được?

Càng tò mò thì trong lòng càng rối, tôi nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định chờ hừng đông sẽ đi tìm Âm Hưng để hỏi cho rõ.

Một đêm không ngủ, sáng sớm hôm sau tôi vác theo đôi mắt cú mèo từ trên giường ngồi dậy, hại Yên Chi nhảy dựng cả lên. Ánh mắt cô nhóc nhìn tôi vừa hoảng vừa sợ, tôi cũng chẳng buồn để ý tới nàng, ăn qua loa bữa sáng liền bỏ đi tìm Âm Hưng.

Vừa mới ra cửa chính đã gặp Lưu Tú, hắn đối mặt với tôi cũng bày ra biểu tình sững sờ kinh ngạc độc nhất vô nhị giống hệt Yên Chi. Tôi hơi cúi đầu, tránh ánh mắt hắn, hỏi: “Âm Hưng đâu rồi?”

“Giờ mao hắn đã về nhà rồi”

“Cái gì?”

“Hắn không tới chào từ biệt cô sao?”

Theo như thói quen sinh hoạt và nghỉ ngơi hằng ngày của tôi, thì giờ mao tôi vẫn còn đang buôn chuyện với Chu Công, hắn làm sao có gan tới quấy nhiễu mộng đẹp của tôi được?

“Không...” Tôi hơi do dự, xem ra khả năng moi móc thông tin từ chỗ Âm Hưng là hơi thấp rồi, vì thế tôi quyết định ra tay với Lưu Tú. Ngó nghiêng canh chừng bốn phía, tất cả vắng lặng, tôi dứt khoát đẩy hắn vào phòng, rồi đóng chặt cửa lại.

“Âm cô nương?” Về mặt Lư Tú lộ rõ sự nghi hoặc.

Tôi cũng không muốn vòng vo với hắn, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề luôn: “Lập thu này các người định làm cái gì?”

Trên mặt Lư Tú xuất hiện vẻ kinh ngạc, nhưng thoáng cái lại khôi phục như bình thường, cười nói nhẹ nhàng: “Âm cô nương đang nói chuyện gì thế?”

Tôi sầm mặt xuống, tên Lư Tú này lại dám cả gan giả nai trước mặt tôi (nguyên văn: giả trư ăn cợn), nếu không phải tối hôm qua tôi đã biết rõ hắn có tham dự, thì với khuôn mặt cười cười nói nói này của hắn, tôi đã bị bịp là cái chắc.

“Mặc dù ta là đàn bà con gái, nhưng ngươi cũng không phải không biết tính ta, ta không phải loại...loại...”

Chẳng biết từ lúc nào, toàn bộ ý cười trong trẻo tươi sáng trên mặt Lư Tú đã biến mất hết, đôi mắt sâu lóe sáng rực rỡ, đây là lần thứ 2 tôi được nhìn rõ ánh sáng trong mắt hắn, hô hấp như ngừng lại.

“Âm Lệ Hoa!” Hắn đột nhiên thở dài, cúi đầu nhìn tôi, dường như có suy nghĩ gì đó, đáng vẻ vô cùng cuốn hút. Đây chính là một khuôn mặt khác của Lư Tú sao? Hắn thường đem suy nghĩ của mình dấu kín dưới nụ cười điềm đạm?

“Âm Lệ Hoa thực sự là một nữ tử như thế nào, ta cũng cảm thấy không rõ lắm...” Hắn mỉm cười lại khôi phục thần thái xa cách như cũ; “Thực ra không chỉ mình Âm Hưng quay về Âm gia đâu, hôm nay ta cũng phải về nhà rồi.”

“Quay về Thái Dương?” Đầu óc tôi xoay chuyển một vòng, cuối cùng đã hiểu rõ: “Người quay về thông báo cho Lư Bá Thăng à?”

“Ta còn đang đợi một người nữa, đợi hắn tới đây, ta sẽ quay về nhà ngay.”

“Ai vậy?”

“Lý Đạt” Lư Tú không hề giấu diếm trả lời tôi

“Ngươi đã thỏa thuận với bọn Lý Thông rồi à?”

“Ừ” Trên mặt hắn lại lộ ra biểu tình thương xót: “Thời thế đổi thay, ta không thể né tránh mãi. Cho dù ta không chịu nhưng với tâm nguyện của đại ca, lật đổ Tần Mãng, khôi phục hán thất. Nhất vinh câu vinh, nhất tôn câu tôn (đại ý: có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu)... Đây là lời nhĩ tỷ phụ nói với ta.”

Nhất vinh câu vinh, nhất tôn câu tôn!

Miệng hắn mặc dù vẫn nở nụ cười tươi nhưng trong mắt tôi đó là nụ cười vô cùng bất đắc dĩ.

“Các người...định làm gì? Bọn Lý Thông...Tông Khanh Sur thì...”

“Lý Thông đã yêu cầu cháu của Lý Quý Văn ngay trong đêm chạy về Trường An thông báo cho Tông Khanh Sur, nói Lý Thủ trước khi lập thu phải đưa toàn bộ người của Lý thị rút khỏi Trường An” Hắn dừng lại một chút, đợi tôi hiểu rõ ý tứ trong câu nói, rồi tiếp “Cô...nếu là người của Âm gia thì cũng nên chuẩn bị sẵn, theo ta thấy, cô tốt nhất vẫn nên quay về Âm gia đi.”

“Ta không muốn trở về Âm gia, ta muốn quay về Thái Dương cùng với ngươi!”

Hắn ngần ngại nhìn tôi, hồi lâu sau ngập ngừng hỏi lại: “Tại sao?”

“Nếu Âm gia cũng tham dự, ta đương nhiên không thể đứng ngoài. Đại ca ta không có nhà, Âm Hưng còn là một đứa trẻ mới lớn...” Tôi không muốn làm một cô gái yếu ớt vô dụng, sợ sệt trốn trong nhà không màng đến thế sự.

Cho dù có một ngày khờ khạo thất bại, thương tích đầy mình, tôi cũng không thấy tiếc nuối.

“Cô...” Lư Tú khó hiểu đánh giá tôi, vẻ tán thưởng trong ánh mắt ngày càng nhiều.

Có tiếng gõ cửa, một người ở ngoài nhỏ giọng bẩm báo: “Lư công tử, Lý công tử đã tới!”

Tôi nhếch miệng cười, nhướn mày nói: “Tốt! Chúng ta đi thôi.”

Lư Tú ở sau lưng tôi hơi dừng bước: “Cô thật sự muốn theo ta tới Thái Dương sao?”

“Đúng”

“Thế thì...được rồi” Hắn do dự nói “Chỉ là...”

Rồi hắn lại im bật, không nói thêm gì nữa, tôi không biết hắn muốn “Chỉ là” cái gì, nhưng thấy hắn chịu thỏa hiệp tôi vui sướng ngất ngây nên cũng không đề ý nữa.

Q.1 - Chương 20: Thông Báo

Edit + beta: Mẹ Tí

Tra phả hệ: Ông tổ đời thứ năm của Lưu Tú chính là Hán Cảnh Đế, con trai của Trường Sa Vương Lưu Phát, cũng chính là lục ca của Tây hán Hán Vũ Đế Lưu Triệt tiếng tăm lừng lẫy. Tuy nhiên xuất thân của Lưu Phát không cao quý như Lưu Triệt. Mẫu thân của Lưu Phát tên gọi là “Đường Nhi”, trong cung vốn chỉ là một thị nữ thấp bé, sau này được Cảnh Đế cưng chiều phong làm Trình Cơ Phi. Lưu Phát thực chất chỉ là hệ quả một đêm mây mưa của Cảnh Đế khi say rượu với Đường Nhi. Vì mẹ đẻ xuất thân hèn mọn nên trong số 15 hoàng tử của Cảnh Đế thì địa vị của ông thấp nhất, khi được phân đất phong hầu, ông cũng chỉ được giao cho một khu đất ẩm ướt cằn cỗi ở gần Nam Phương.

Tới thời Hán Vũ Đế, để tăng cường chế độ trung ương tập quyền*, phân chia thế lực của các chư hầu, Hán Vũ Đế dùng hình thức thôi ân lệnh (hình thức tách) từng bước một phân chia đất đai cùng quân lực của các chư hầu. Vì một đạo thánh chỉ này Lưu Phát từ hoàng tử thứ mười ba của Lưu Mãi đã tiến một bước dài, cũng được nhận đất, phong hầu ngay tại quận Linh Lăng, thân nhiên quay về hồi hương.

Lưu Mãi sau khi qua đời, người con cả Lưu Hùng kế thừa vương hầu, tước vị, nối nghiệp cha, sau đó truyền lại cho người con cả của mình là Lưu Nhân. Lưu Nhân ngại khí hậu của Nam Phương ẩm ướt, dâng tấu chương xin được cai quản quận Nam Dương, ngay lập tức được ân chuẩn. Chính vì thế một chi của họ Lưu đã rời tới vùng Bạch Thủy, huyện Thái Dương, Quận Nam Dương, và lấy “Thung Lăng quốc” làm tên hiệu.

Lưu Tú cũng không phải là con cháu trực hệ của Lưu Nhân. Ông cố Lưu Ngoại Chính của hắn là con thứ của Lưu Mãi, không được kế thừa tước vị, chức cách, cuối cùng chỉ làm tới chức Chỉ Úc Lâm Thái Thú. Ông nội Lưu Tú sau này cũng làm quan nhưng chỉ tới chức Cự Lộc Đô Úy. Chức vị mặc dù chỉ là phụ tá cho quận trưởng nhưng cũng là trưởng quan của hơn hai nghìn quan lại trong vùng. Tuy nhiên tới đời cha của Lưu Tú là Lưu Khâm thì lại càng kém, ông chỉ làm tới chức huyện lệnh của huyện Nam Đốn. Đến nay tới đời Lưu Diễn, với mong muốn cướp ngôi của Vương Mãng lại càng có nguy cơ khiến cho dòng họ Lưu thị diệt vong.

Tôi dùng sức của ba bò chín trâu, không ngại mặt dày dùng lựa móng làm trò cho Lưu Tú để hắn kể cho nghe, rồi lại cẩn thận ngồi viết ra trên đó một đồng tên của những người lạ hoặc lạ hươ, cuối cùng cũng nắm được hết những quan hệ của nhà Lưu Tú với nhà Hán Lưu thị kia. Thực ra nếu dựa vào những thông tin này, huynh đệ Lưu Diễn, Lưu Tú cũng có thể xem như con cháu chính tông của Lưu Bang, chẳng qua là chi trưởng, chi nhánh thôi... Còn nếu dùng hình ảnh của một cây đại thụ mà hình dung thì bọn Lưu Diễn tuyệt đối không có nửa phần dính dáng tới cái gốc đại thụ kia, mà chỉ là cái cuống lá nhỏ xíu xíu trong hàng ngàn cái cuống lá và cành cây của cây đại thụ thôi.

Mặc kệ xe ngựa lắc đong lắc tây, tôi ở trong vừa chuyên tâm chỉnh sửa lại gia phả nhà họ Lưu, vừa nhe răng ngoác miệng cười. Lưu Tú chỉ im lặng ngồi bên cạnh. Trên đường đi, mặc cho tôi liên tục hỏi các vấn đề cực kì vớ vẩn nhưng hắn vẫn rất kiên nhẫn trả lời, không hề khó chịu than vãn nữa câu.

Thung Lăng Hầu do Lưu Nhân thừa hưởng sau này truyền cho Lưu Sưởng. Lưu Sưởng cùng Lưu Khâm trên danh nghĩa là anh em họ nhưng cũng đã cách vài đời. Tuy nhiên cũng khó có người nào nhân hậu như Lưu Sưởng. Ông đối đãi vô cùng nhân ái hiền hòa với con cháu chính tông trong họ. Nhà Lưu Tú đã nhận được không ít sự giúp đỡ từ ông.

Mẫu thân Lưu Tú là Phan Nhân vốn cũng xuất thân từ một nhà phú hào hàng đầu của huyện Hồ Dương quận Nam Dương. Phan gia ba đời đều là nông dân kiêm thương nhân, đến đời cụ ngoại Lưu Tú Phan Trọng còn khai khẩn thêm được hơn ba trăm mẫu ruộng tốt. Hiện tại so ra tuy vẫn còn kém xa Âm gia ở Tân Dã, nhưng ở Hồ Dương này cũng coi như là điển hình của một sĩ tộc trang viên.

Tình cảm vợ chồng của Lưu Khâm cùng Phan Nhân vô cùng sâu nặng, tổng cộng đã hạ sinh được ba nam ba nữ. Đáng tiếc Lưu Khâm mệnh mỏng, khi Lưu Tú được 9 tuổi thì ông đã già từ nhân gian. Toàn bộ gánh nặng của gia đình, con cái đều đè nặng lên vai bà. Vất vả thế nào chỉ cần nhìn cũng hiểu. Chú của Lưu Tú là Lưu Lương đã phải nhậm chức Tiều huyện lệnh huyện Huyền Lệnh nhằm giảm bớt gánh nặng trong nhà. Chú của hắn vô cùng chăm chút cho hắn, gửi hắn tới học đường để học chữ, kiên nhẫn chờ cho Lưu Tú trưởng thành mới quay về Thái Dương, phụng dưỡng mẫu thân, cây cày ruộng động, duy trì gia sản.

Tôi dùng bút một chút, chẳng hiểu sao, khi khước mắt lướt qua khuôn mặt tuần tú bình thân của Lưu Tú, trong lòng lại dâng lên một sự chua xót. Một người phong thần tuần tú, khí chất nho nhã như vậy mà cảnh ngộ lại vất vả, khổ cực, không thuận buồm xuôi gió chút nào. Nếu không phải đã biết hắn đang gánh vác những điều gì thì tôi rất khó có thể tin được hắn là một người nông dân chân lấm tay bùn, một người buôn bán đủ thứ để tìm kế sinh nhai.

“Sao thế?” Hình như cảm nhận được tôi đang nhìn, hắn nghiêng đầu, mỉm cười với tôi.

Ánh mặt trời theo khe cửa xuyên vào trong xe, ánh sáng rực rỡ chiếu thẳng vào khuôn mặt trắng nõn của hắn, nụ cười tao nhã, bình yên.

Sao hắn vẫn có thể cười tươi được như thế? Sao hắn có thể... luôn giữ được nụ cười tươi tắn trên môi, chẳng lẽ hắn không biết khóc, không biết đau lòng, không biết thất vọng, không biết phẫn nộ sao? Vì sao hắn luôn bày ra nụ cười bình thân nhẹ nhàng như thế chứ?

Tôi không hiểu! Một người trải qua nhiều thăng trầm như vậy, sao có thể luôn cười vô cầu như thế?

“Lư Văn Thúc...” Tôi thì thảo nho nhỏ, ánh mắt của hắn trong suốt, mềm mại như dòng suối nhỏ chảy vào trái tim tôi: “Không, không có gì!”

Tôi cảm thấy vô cùng chật vật, vội vàng cắn môi áp chế suy nghĩ trong đầu, rồi lại ngẩn người nhìn chăm chăm tấm lụa mỏng.

Rốt cuộc vận mệnh tiếp theo sẽ thế nào đây?

Lư Tú... Có lẽ là hắn không muốn phải chứng kiến cảnh loạn lạc. Trong lòng hắn, mẫu thân cùng anh em thân thiết còn quan trọng hơn rất nhiều so với hùng tâm tráng chí của nam nhi, chỉ có điều Lư Diễn... với chí khí của Lư Diễn nhất định sẽ phá hỏng sự yên bình mong manh trong lòng hắn.

Xin lỗi người, Lư Tú! Lịch sử là như thế... Mệnh đã định sẵn rồi, muốn trốn cũng chẳng được!

Bàn tay tôi chậm rãi nắm chặt, trong lòng vang lên lời khẳng định cho đáp án của mình: Đúng thế Lư Diễn! Thuận theo thời thế, kiến tạo anh hùng, lựa chọn này mới chính là con đường đúng đắn nhất!

Lọng dạ Lư Tú quá rộng lượng, quá đàn bà (ý nói mềm yếu), lúc trước Lư Diễn nói không sai, người đệ đệ này của hắn không có chí lớn, tôi tuyệt đối không thể để hắn ảnh hưởng tới được!

Tự nhủ trong lòng một lần nữa, tôi điều chỉnh suy nghĩ. Những tâm tình xao động trước đó dần dần mất đi thay vào đó là sự bình tĩnh.

Quận Nam Dương nằm ở phía bắc của Kinh Châu, phía đông giáp với Giang Hoài, phía tây dựa vào Võ Đang, phía nam nhìn thẳng vào Giang Hán, còn phía bắc gắn liền với Hàm Cốc Quan. Nơi này nói lớn không lớn mà nói nhỏ cũng không nhỏ, nó bao gồm hơn 30 trấn, hơn mười vạn hộ dân, hơn trăm vạn dân cư. Núi non bên trong có Lục Lâm Sơn, Đồng Bách Sơn, Hành Sơn. Sông nước có Ti Thủy, Dục Thủy, Miện Thủy, Thoan Thủy Đẳng, cũng có thể coi là nơi non xanh nước biếc, phong thủy hữu tình. Điều này cho thấy Lư Nhân trước đây chọn nơi này quả là có mắt.

Trong Nam Dương đồng thời cư ngụ rất nhiều nhóm tôn thất họ Lư, đối với Tân triều Vương Mãng mà nói, đây là khu vực nguy hiểm, vô cùng nhạy cảm.

Tháng tư năm Nhịếp Nguyên (năm đầu), có nghĩa là cách đây mười hai năm, khi Vương Mãng mới bắt đầu nhiếp chính, bởi vì bất mãn chuyện Vương Mãng ngấp nghé ngôi vị hoàng đế, đã tâm quá rõ ràng nên tại vùng Nam Dương yên bình này Đông Hầu Lư Sùng cùng Dữ Hầu Trương Trương Thiệu đã nổi dậy, khởi binh tấn công Uyển Thành, cuối cùng vì sức yếu mà địch lại mạnh nên đã chấm dứt trong thất bại.

Trải qua vài chuyện, Vương Mãng đối với các dòng họ Lư thị trong quận Nam Dương hết sức phản cảm. Thời điểm đó, Thung Lăng Hầu Lư Sùng vì để giữ vững tôn thất Nam Dương, đã tranh thủ sự ủng hộ của các đại thần trong triều, cho con là Lư Chi cưới con gái Cao Lăng Hầu Địch Tuyên làm vợ. Ai ngờ thành thân chưa được một tháng, em trai ruột của Địch Tuyên, Thái Thú Địch Nghĩa cai quản quận Nam Dương lại lập Nghiêm Hương Hầu Lư Tín làm thiên tử, giương cờ khởi nghĩa kêu gọi dân chúng cả nước đứng lên lật đổ chính quyền Vương Mãng. Quân khởi nghĩa phát triển tới hơn mười vạn người, nhưng mà sau ba tháng, cuộc nổi dậy của Địch Nghĩa cũng phải chấm dứt trong thất bại.

Kết quả cuối cùng là liên lụy nhiều người khiến Địch Tuyên bị giết, còn Lư Chi cũng bị bắt vào tù.

Ngay sau khi Vương Mãng xưng vương, việc đầu tiên hắn làm là tước bỏ Hầu tước của tất cả tông thất nhà họ Lư đẩy xuống thành Tù tước, rồi sau đó phế làm thường dân.

Hiện giờ, sách lược của Đặng Thần và Lý Thông cũng là mô phỏng theo khởi nghĩa năm đó, nhân lễ lập thu diễn ra ở Uyển thành của quân Nam Dương sẽ tổ chức vây bắt quận trưởng Nam Dương Chân Phụ cùng Lương Khẩu Tứ, chiếm đóng Uyển Thành, sau đó hiệu lệnh toàn bộ chúng dân tạo phản.

Tới lúc đó Lý Thông ở Uyển Thành, Đặng Thần ở Tân Dã, Lư Diễn ở Thái Dương, cả ba nơi sẽ cùng lúc hành động để tạo đà hưởng ứng.

Kế hoạch không tệ, nhưng trong lòng tôi luôn tồn tại một sự bất an mơ hồ nào đó, không cách nào dập tắt.

“À... chuyện kia, sau khi Địch Nghĩa chống lại Mãng thất bại, kết cục thế nào?”

Thân mình Lư Tú rõ ràng trở lên cứng đờ, qua một hồi lâu, hắn ngẩng đầu lên, buông từng chữ một: “Thấy phơi khắp Trần huyện!”

Tôi giật thót cả người.

Lư Tú vẫn không dừng lại, vô cùng rành mạch nói thêm: “Vương Mãng sai người đào bới mộ tổ nhà Địch Nghĩa, thiêu hủy quan tài, diệt toàn bộ ba họ Địch thị...”

Thân thể tôi run lên từng chập, may mà xe ngựa khẽ xóc một cái, tôi vội vàng dựa thế bám lấy vách xe, nhưng mà không hiểu sao, năm ngón tay không cách nào khống chế được cứ run lên không ngừng.

Người Tây Hán vô cùng coi trọng việc an táng, bởi họ tin rằng sau khi chết linh hồn sang thế giới bên kia vẫn sẽ sống tiếp như ở đây, chết chính là hồi sinh. Hơn nữa theo quan niệm lấy “chữ hiếu làm đầu” đã ăn sâu bao đời nay, đối với họ mà nói tổ mộ cùng tông miếu, từ đường quan trọng ngang với sự vinh nhục sinh tử trong đời.

Nổi xót thương ánh lên trong mắt hắn, khiến tiếng nói của Lư Tú hơi nghèn nghẹn, ý cười nơi khóe môi đã không còn đậm bạc, thoải mái như cũ nữa: “Nhưng như thế vẫn chưa giải tỏa hết sự hận thù của Vương Mãng, ông ta lại sai người đem hơn một trăm thi thể đổ dồn vào một cái hố lớn, quật rơi gai,

đỏ thuốc độc lên những thi thể đó... Điều đó còn có mục đích khiến những nghĩa sĩ của hai mươi ba huyện khởi nghĩa cùng Định Nghĩa như Hồ Lý Triệu Bằng, Hoắc Hồng Đăng, Phân Biệt Trần Thi Vu Bộc Dương, Vô Diêm, Hồ Lý Đăng Ngũ Huyền... hiểu rõ cái gì là đứng đắn mà làm theo..."

Kịch! Xe xóc mạnh một cái, khiến tôi cùng đầu vào vách xe, đau buốt cả trán.

Lưu Tú vội vàng ngừng nói, đưa tay đỡ tôi: "Còn gì quan trọng cần hỏi nữa không?"

Tôi lắc lắc đầu, mím chặt môi.

Không thể tưởng tượng được, thất bại lại gây ra kết cục thế thảm như thế, càng không thể tưởng tượng được, hẳn lại hiểu rõ kết cục của sự thất bại như thế. Chẳng lẽ đây mới chính là nguyên nhân thực sự khiến cho khuôn mặt hân trần ngập vẻ thương xót như vậy?

Thất bại sẽ dẫn đến tuyệt hậu (không còn hậu thế)! Bọn Lưu Diễm hiện tại, chính là đang đặt cược, không chỉ là vinh nhục của chính mình mà còn là tính mệnh của toàn gia tộc!

Không thành công cũng thành nhân!

Điều này, so với bất kì ai khác Lưu Tú hiểu càng sâu xa, thấu đáo hơn nhiều!

Ngơ ngác ngước nhìn khuôn mặt cười tươi tuấn tú trước mặt mình, lần đầu tiên tôi thấy lòng nhói nhói khi nhìn nụ cười đó.

Gió thu thổi qua, ánh vàng rực rỡ của các bông lúa mạch rạp ròn, giống như từng gợn sóng biển nhấp nhô.

"Này!" Tôi kinh ngạc, rướn người lên, hận là không thể chui cả cái đầu ra ngoài cửa sổ: "Không phải người ta bảo Nam Dương viên bi vô thu (ý: *ruộng ở Nam Dương không thể trồng cấy, thu hoạch*) sao? Thế cái này là cái gì đây?"

Lưu Tú mỉm cười không nói, nhưng phu xe không nhịn được xen vào một câu: "Còn phải xem ruộng nhà ai nữa chứ! Ruộng nhà người khác không ra hạt, nhưng Văn Thúc quân có bản lĩnh khiến ruộng cho mùa bội thu!"

"Đẹp quá đi!" Tôi tán thưởng một câu thật lòng. Tôi đã từng đến Thái Dương một lần, thấy khắp nơi ruộng đất tiêu điều, cỏ hoang mọc um tùm, trông vô cùng thê lương. Chỉ có lần này tôi mới nhìn thấy đồng lúa chín vàng, không khí mùa vụ vui tươi: "Lưu Văn Thúc, ta nhớ chỗ này! Năm đó người đứng gặt ở đây mà... Còn có Lưu Diễm nữa chứ, hẳn cứ đứng trên bờ nhạo báng người mãi!"

Lưu Tú ngay tức khắc quay đầu, nhìn tôi chăm chăm, tôi bị hắn nhìn thấy hơi ngượng ngượng bèn cười nhẹ nói: "Khi đó không phân biệt được người với Lưu Diễm, ta còn nhầm người thành hắn nữa chứ!"

Mắt hắn lóe lên, thấp giọng than: "Sao cô lại không nhớ..."

Hắn còn chưa nói xong, đã nghe thấy tiếng chó sủa ầm ĩ từ xa vọng tới, rồi dần dần tới gần.

Fu xe mừng rỡ kêu lên: "Văn Thúc quân, là nhóm Bá Thắng quân đấy!" Vừa dứt lời, hắn liền ghì chặt dây cương, xe ngựa từ từ dừng lại.

"Lệ Hoa, Lệ Hoa" Giọng Lưu Diễm rất lớn, không kiêng kị gì mà réo ầm lên. Lưu Tú từ từ cuốn mình tróc lên, mới được một nửa thì có một bàn tay to lớn không kiên nhẫn nữa, xóc mạnh mạnh xe lên, chui đầu vào: "Lệ Hoa! Quả nhiên là nàng đến đây!"

Lưu Diễm kêu lên vô cùng vui sướng khi nhìn thấy tôi, ánh mắt hắn lấp lánh, nóng rực như lửa.

Tôi bị hắn ôm chặt lấy, vô cùng xấu hổ. Nhiệt tình trong mắt hắn truyền ra tuy không quá rõ ràng nhưng một chút kiêng dè, giữ ý cũng không có.

"Đại ca! Huynh nhìn thấy người thật rồi nhé không lại bảo là muội nói dối huynh!" Tiếng nói mềm mại vang lên sau lưng Lưu Diễm. Là Lưu Bá Cơ, mấy ngày trước nàng đã bị Lưu Tú bắt quay về nhà.

Lưu Tú định đưa tay đỡ tôi xuống xe, nhưng Lưu Diễm bất ngờ bước lại, hai tay ôm chặt eo tôi, nhắc bổng tôi khỏi xe, cười to nói: "Bá Cơ đúng là không lừa ta! Lệ Hoa, nàng có thể cùng chung hoạn nạn với ta, cùng ăn cùng dự, Bá Thắng có chết cũng không quên phần tình cảm ưu ái này của nàng!"

"Mau để ta xuống!" Tôi thất kinh.

Trời ạ, nhiều người nhìn như thế! Không thể tưởng tượng được là ngoài Lưu Bá Cơ ra, xung quanh còn cả đám người khác nữa. Già trẻ, gái trai, tổng cộng phải tới hơn mười người.

"Đại ca!" Lưu Tú cũng nhảy khỏi xe ngựa, cũng kính lễ độ chào hỏi Lưu Diễm.

Lúc này Lưu Diễm mới buông tôi ra, bước tới vỗ vai Lưu Tú, mắt tràn ngập vẻ hài lòng: "Văn Thúc, thẳng thắn đệ cuối cùng cũng thông suốt rồi, lúc này, mẹ nó chứ, quá tốt! Tốt lắm, quả đúng là đệ đệ của Lưu Bá Thắng ta!"

Lưu Tú cười ngại ngùng.

Lưu Bá Cơ lúi lúi, kéo kéo tay áo tôi, tới giới thiệu với đám người xung quanh. Đều là bà con thân thích của Lưu gia. Tôi nghe xong vai vế của từng

người không khỏi chóng cả mặt. Đang vừa nói vừa cười, chợt con ngựa hí vang lên, hóa ra có thêm một chiếc xe ngựa nữa đang tiến về phía chúng tôi.

Lưu Diễm lập tức ngừng toàn bộ về đùa cợt, trưng ra khuôn mặt nghiêm nghị, bước tới tiếp đón, hàn huyên với Lý Dật vừa bước xuống xe.

Không lâu sau, Lưu Bá Cơ kéo tôi ra khỏi một đồng bà con đang đứng quây xung quanh, đi vào Lưu gia.

Nhà cửa của Lưu gia rất bình thường, diện tích đình viện còn không bằng ba gian nhà chính của nhà Âm gia. Mái hiên lợp phía trên khá thấp, ánh sáng không đủ. Có câu “ma tước tuy tiểu, ngũ tạng câu toàn” (ý đại khái: bề ngoài có thể nhỏ bé nhưng bên trong lại đầy đủ). Phòng ốc nhà Lưu gia diện tích không lớn nhưng gian phòng bên trong cũng coi như là được trang hoàng đầy đủ. Lưu Bá Cơ kéo tôi đến phòng của nàng, rồi sai nha hoàn múc nước cho tôi rửa mặt.

Tôi thấy nha hoàn đó có vẻ quen quen, sau khi nghĩ nghĩ một chút, tôi không chắc có phải là tỷ nữ đã đi theo tới Đặng phủ hôm ấy nữa không?

Lưu Bá Cơ thấy tôi sững sờ, liền bật cười, nói: “Nhà ta thô kệch, người thông cảm chút nhé, người tới đây sao không mang theo nha hoàn? Hôm trước ta tới nhà nhị tỷ ở Tân Dã, mẹ ta còn cho phép ta mang Ngưng Thúy theo nữa mà!”

Tôi lúng túng nhận cái khăn Ngưng Thúy đưa cho: “Xe nhỏ mà lại có nhiều người chen chúc như vậy thì...” Cái xe ngựa nhà Lưu gia thực sự là không thể chứa được ba người mà đi đường xa, bằng không thể nào tôi cũng chết ngạt ở trong đó cho xem. Còn xe đi phía sau là xe của Lý Dật, tôi cũng không thể nhét Yên Chi vào xe hẳn được. Ở đây, đàn ông mà có chút thân phận đều khinh thường việc ngồi cùng bàn với nhóm nô tì, huống hồ là cùng xe, chưa kể đó cũng không phải là nô tì nhà hắn.

“Ngưng Thúy không phải là nha hoàn của ta!” Lưu Bá Cơ đột nhiên nói: “Nhà của ta vốn túng quẫn, không mua nổi nô tì, nên ta cùng các chị em đều tự mình làm hết mọi chuyện, không cần ai hầu hạ cả.”

Tôi cân nhắc lời nàng nói, nàng nói thế là có ý gì? Chẳng lẽ nàng muốn ám chỉ cho tôi biết, một khi đã gả cho Lưu Diễm, phải vứt bỏ thân phận đại tiểu thư, phải chịu đựng được những khó khăn, gian khổ?

Tôi không khỏi cười thầm, không nói đến chuyện thực ra tôi có muốn gả cho Lưu Diễm hay không, chỉ nói tới chuyện loạn thế sắp xảy ra, ba nhà Lưu, Đặng, Âm này đều sẽ cuốn vào loạn lạc, quốc vô trử nhật, huống hồ gia? (ý là: nước còn chẳng có nữa là nhà).

Chỉ sợ tới lúc đó, toàn bộ gia quyến đều một nhào, làm gì còn thời gian mà an nhàn hưởng phúc!

Tôi không thêm đề ý cười cười, lấy từ chỗ gương đồng ra cây lược, chải lại mái tóc rối.

Lưu Bá Cơ thấy quái dị cứ nhìn chằm chằm tôi tới ba bốn phút, muốn nói gì đó lại thôi. Đúng lúc Ngưng Thúy định bước ra ngoài thì trên cửa vang lên hai tiếng gõ cửa, một cô gái giọng ôn hòa nói vọng vào:

“Tiểu cô, nương nói muốn gặp Âm cô nương.”

Sắc mặt Lưu Bá Cơ đại biến, so với tôi còn khẩn trương hơn, người ngoài cửa đợi nửa ngày cũng không thấy có tiếng trả lời, lại gõ gõ cửa, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu cô, muội có trong phòng không?”

“Có...” Lưu Bá Cơ vội vàng mở cửa, đứng ngoài cửa là một cô gái tuổi lớn hơn Lưu Bá Cơ một chút, mi thấp, mắt thuận, mặt tròn, ngũ quan chính tề.

Ngưng Thúy liền khom người chào người phụ nữ đứng phía sau, ấn đường nàng nhũn chặt, mắt liếc trộm, nhìn tôi dò xét, lúc sau lại liếc về phía cô gái kia, vẻ mặt phức tạp, cổ quái.

Tôi bước ra khỏi phòng, quần áo nàng kia mặc, tuy rằng không hoa lệ, mà mộc mạc nhưng lại lộ ra sự tự nhiên, thanh lệ. Tôi không tránh khỏi có chút ấn tượng.

“Tiểu cô mau dẫn Âm cô nương đến chỗ nhà chính đi, đừng để nương đợi lâu” Nàng thấp giọng nói xong, trên mặt lại lộ ra nụ cười, nhưng ý cười đó không lan được tới khóe mắt, giọng nói tuy đã cố đè nén nhưng vẫn lộ ra sự run rẩy.

Lưu Bá Cơ ngăn người, trước sự giục giã của nàng đành vội vàng nắm chặt tay tôi: “Đúng vậy! Không thể để nương đợi lâu được!”

Nàng vội vàng nắm tay tôi khiến mấy móng tay quẹt qua để lại vài vết xước, tôi đau đến nỗi muốn giật tay lại.

Lưu Bá Cơ vội vội vàng vàng kéo tôi lùi đi, tôi bước nhanh theo hai bước, nhìn không được quay đầu lại ngó hai nàng kia.

“Người đó là ai thế? Là đại tỷ của người à?” Nghĩ nghĩ một chút thấy không đúng lắm, đại tỷ Lưu Hoành của Lưu Bá Cơ là trưởng nữ trong nhà, tuổi phải lớn hơn Lưu Diễm mới đúng, mà nàng kia nhìn thế nào cũng thấy chưa tới 30.

Lưu Bá Cơ lão đảo một cái, kinh ngạc quay đầu: “Người thật sự không biết nàng là ai sao?”

Tôi lắc lắc đầu.

“Đại ca ta không nói với người à?”

“Hắn nói với ta cái gì chứ?”

Lưu Bá Cơ hô nhỏ một tiếng “hả”, buông tay tôi ra, hai tay bịt chặt miệng mình nói: “Đại ca không nói...”

“Sao thế?” Tôi bắt đầu cảm thấy có điều gì đó bất thường.

Tôi nhà chính, Lưu Bá Cơ đưa tay gõ cửa, gõ vài cái rồi rút tay về, quay đầu nhìn vào hai mắt tôi, cắn răng nói: “Việc này cũng không thể dấu diếm cả đời được, đại ca ta khinh xuất, ta cũng không thể lừa người được. Người vừa rồi không phải là đại tỷ của ta mà là đại tẩu (chị dâu)!”

Tôi nhất thời không hiểu được, lâu sau, đột nhiên có cảm giác như mình vừa bị người ta dội cho một chậu nước lạnh, lạnh từ đầu tới chân: “Sao cơ?”

“Nàng là đại tẩu của ta, thực ra xuất thân của nàng cũng không tồi, là đồng hương của người, trước kia cha nàng là Phan Lâm, huyện lệnh của Tân Dã, Ngưng Thủy chính là tỷ nữ hồi môn của nàng...”

Tôi cười lạnh lùng, cảm giác phẫn nộ vì nhục nhã dâng lên: “Xuất thân của nàng thì liên quan gì tới ta?”

Bá Cơ kinh ngạc nhìn tôi: “Chẳng lẽ... người thật sự muốn đại ca ta phế nàng làm thiếp, đưa người lên làm chính? Không... không thể nào, đại tẩu từ ngày đến Lưu gia đều cần cù, chăm chỉ, lo liệu việc nhà trước sau, không có thiếu sót gì, nàng còn sinh cho đại ca ta ba người con trai, nàng...”

“Đủ rồi!” Tôi nhìn không được, quát lên, tức giận tới nỗi thân mình run run: “Cái gì mà chính thê đáng thiếp (*biến thê thành thiếp*), Âm Lệ Hoa ta trong mắt các người là loại người nông cạn thế sao? Ta...”

“Bá Cơ! Con đang ở ngoài đấy à?” Bỗng dưng, bên trong vang lên tiếng nói khàn khàn già nua của người lớn tuổi.

Mặt Lưu Bá Cơ hơi hốt hoảng: “Dạ vâng thưa nương!”

“Còn ai nữa không?”

“Theo lời mẹ dặn, còn có... Âm cô nương.”

“À...” tiếng nói trong phòng dừng một chút, rồi tiếp: “Mau mời vào trong đi con”.

Lưu Bá Cơ lập tức đẩy cửa ra, theo tiếng kêu ken két của cánh cửa, lòng tôi rơi lộp bộp từng chút một.

Phòng này cũng không lớn lắm, không thể so được với phòng ở của tôi ở Âm gia. Ánh sáng trong phòng không đủ, không khí tản ra mùi thuốc đông y, tuy không gay mũi nhưng cũng khiến người khác khó thích ứng được ngay.

Lưu Bá Cơ đưa tôi vào, chỉ thấy trên giường có một vị lão nhân tuổi khoảng 60, tóc bạc trắng đang nằm, đầu giường và cuối giường có hai cậu bé tóc trái đào ngồi chơi, dưới giường, trên tấm đệm là một cô gái tuổi còn trẻ đang cẩn thận đồ thuốc từ ẩm sắc thuốc vào chén. Thấy tôi bước vào, cả hai đứa nhóc đều nhìn tôi lom lom.

Đứa bé chắc khoảng hơn ba tuổi một chút, đôi mắt long lanh chớp chớp hai cái, bất ngờ kêu toáng lên: “Nãi nãi (bà nội), tỷ tỷ này xinh quá, trông còn xinh hơn nương con...”

“Nói bậy!” Thằng bé đối diện lớn tuổi hơn, đứng bật dậy, nổi giận quát to, cắt ngang câu nói của đứa bé kia,: “Nương là người đẹp nhất trên đời, ai cũng không bằng nương!” Nói xong, nó oán hận lườm lườm tôi.

“Chương nhi! Trẻ con đừng có nói leo lung tung, không có quy củ gì cả...khụ khụ!” Bà lão lấy khăn bịt miệng, ho khan một trận: “Mau mang đệ đệ ra ngoài chơi đi, đừng quậy phá ở đây nữa.”

“Hừ” Chương nhi từ giường đứng lên, đưa tay muốn dắt đệ đệ đi.

Cậu nhóc kia thì dùng cả tay lẫn chân lồm cồm bò dậy, lúc đi qua chỗ tôi liền dừng lại kéo kéo áo tôi: “Tỷ tỷ, tỷ thực sự muốn làm mẹ Hưng nhi sao? Nhưng mà Hưng nhi có mẹ rồi...”

Lưu Bá Cơ vội vàng che miệng cậu nhóc lại, đưa vội cho Chương nhi bế ra ngoài: “Còn không mau đi chơi đi!”

Tôi vẫn còn ngơ ngác đứng tại chỗ, chân tay lạnh ngắt, lưng cứng ngắc, đến cả việc hành lễ cũng quên.

Phản Nhân tuy rằng đã lớn tuổi, nhưng trên khuôn mặt vẫn còn lưu nét xuân sắc hồi còn trẻ, phải nói rằng Lưu Tú rất giống bà, đặc biệt là ánh mắt,

“Cô bé...” Phản Nhân ôn hòa lên tiếng gọi. “Tui thân cho người, Diên nhi lỗ mãng, người sau này...”

“Không!” tôi lui lại phía sau nửa bước, trực tiếp bác bỏ ý tứ trong lời nói của bà.

“Nương!” Ngoài cửa xuất hiện một thân ảnh, tiếng nói quen thuộc đó vang lên bên tai khiến tôi thấy thật thân thiết.

Thân ảnh cao lớn đứng ở cửa, vững chãi quỳ xuống hành lễ: “Không biết thân thể nương gần đây có tốt không? Con trẻ bất hiếu, đi xa mới đó mà đã cả

tháng, khiến nương phải lo lắng!”

Phản Nhân vui mừng từ trên giường ngồi dậy, run rẩy vươn tay ra: “Là Tú nhi sao?”

Lưu Bá Cơ chưa kịp nói gì, Lưu Tú đã bước nhanh tới trước mặt mẫu thân, quỳ lạy: “Nương”

“Con của ta!” Hai bàn tay thô ráp xoa xoa lên má của Lưu Tú: “Gầy...mà cũng đen hơn...”

“Nương, nhi tử không ốm đâu. Mấy ngày qua ở nhà Nhị tỷ phu, được nhị tỷ phu chiều cố, không những không ốm mà còn tăng cân nữa. Nương sờ mà xem...”

“Tốt, tốt...không ốm là tốt rồi.” Phiền Nhân nở nụ cười, khóe mắt ươn ướt.

Tôi kiên cường cắn môi, đôi mắt nhìn chằm chằm Lưu Tú.

“A, xem kia, ta vừa gặp Tú nhi thì đã cư xử thất lễ rồi!”

“Nương!” Lưu Bá Cơ ra vẻ thoải mái mỉm cười nói, “Âm cô nương cũng không phải người ngoài, không cần giữ ý...”

“Đúng, đúng vậy, đều là người một nhà cả.” Phiền Nhân vui vẻ nở nụ cười.

Tôi hít vào một ngụm hơi lạnh, trong lòng có cả ngàn tiếng nói đang gào thét, phần nộ, hận lúc này không thể lao ngay ra khỏi phòng, xé Lưu Diễm thành tám mảnh, để tiêu mỗi hận trong lòng.

Nhưng mà...tôi không thể. Đối diện với khuôn mặt ốm yếu của Phản Nhân, không hiểu sao tôi lại nhớ tới mẫu thân của Âm Lệ Hoa, Tần Dã Âm gia Đặng Thị.

Cái gì cũng có thể giả vờ, nhưng loại tình cảm yêu thương này không thể giả vờ. Bà thật tâm coi tôi như người nhà, thật tình nghĩ tôi sẽ trở thành người Lưu gia mà vui vẻ không thôi.

Tôi hiện tại cho dù trong lòng tràn ngập lửa giận chưa có chỗ phát tiết, cũng không thể xả ra với bà được!

Cho dù lúc này lao ra khỏi cửa thì thế nào? Hôm nay tôi mất mặt còn chưa đủ sao? Sau khi ra khỏi phòng này, bọn họ sẽ nhìn tôi thế nào đây?

Hung nhi nhìn thấy tôi sẽ thế nào? Chương nhi thì sao? Còn có...Phan thị kia nữa...

Cúi đầu thật sâu, tôi nắm chặt hai tay thành nắm đấm, móng tay cắm vào lòng bàn tay đau nhức. Tôi sợ Phản Nhân sẽ tiếp tục nói về đề tài này, với tính tình của tôi mà nói, tôi nhịn đến mức này đã là hết cỡ rồi, đừng có khiêu khích thêm nữa kéo tôi lại xúc động làm ra chuyện gì đó không thể sửa chữa được.

“Tú nhi này, ta thấy đại ca con lại muốn kết hôn nữa rồi, con cũng đã trưởng thành, vì sao mãi vẫn không chịu đề cập tới hôn sự của mình thế? Con nói nương làm sao có thể yên tâm đây? Lúc con mới làm lễ trưởng thành xong thì nói chỉ một lòng một dạ muốn ra ngoài học hỏi, rồi còn nói không muốn lấy nhầm vợ, sau khi con từ Trường An về, nương sai người nói với con chuyện chung thân đại sự, con vẫn cự tuyệt. Con kéo dài chuyện này cũng đã 4,5 năm rồi, chuyện chung thân đại sự của con, còn phải chờ bao lâu nữa? Ngày nào còn chưa được nhìn thấy con thành thân, ngày đó nương vẫn chưa thể an tâm mà nhắm mắt được, không có mặt mũi nào mà đi gặp cha con nữa...”

“Nương” Lưu Tú ngẩng đầu lên, mỉm cười hỏi, “Đại ca lại muốn kết hôn sao? Không biết là nữ tử nhà ai?”

Phản Nhân kinh ngạc sửng sốt hỏi lại: “Không phải là...”

“Nương! Nhi tử suốt bốn năm qua trì hoãn chuyện kết hôn, nương cũng biết là trong lòng nhi tử sớm đã có hồng nguyên mà?”

“Cái gì?”

“Nếu được làm một quan viên, ta muốn trở thành Chấp Kim Ngô; nếu ta thành thân, ta muốn lấy Âm Lệ Hoa”.

Lời vừa dứt, không chỉ mình tôi ngây người, mà tất cả những người ở đây đều ngẩn cả ra.

Lưu Bá Cơ phản ứng đầu tiên, bước lại gần, lo lắng kêu lên: “Tam ca...”

Phản Nhân mơ hồ, nói: “Chứ Âm...Âm Lệ Hoa không phải là...”

“Nương!” Lưu Tú đứng dậy, đi đến chỗ tôi, dặt tay tôi đi về phía bà.

Năm ngón tay ấm áp quấn quanh bàn tay tôi, lòng tôi run rẩy từng trận, đơ ra như khúc gỗ, nói không lên lời. Hắn mỉm cười với tôi, giọng trong như nước chảy, mắt sáng như ngọc quý, tràn đầy vẻ thâm tình, kiên định nói: “Đời này của Lưu Tú, nếu không phải Âm Lệ Hoa sẽ không cưới!”

Tôi khiếp sợ đến nỗi không biết phải làm gì nữa, chỉ có dãn mặt ra nhìn hắn. Tiếng Lưu Bá Cơ hít vào một hơi vang lên bên tai, Phản Nhân đã khôi phục

lại sự bình tĩnh, đôi mắt hơi híp lại. Nói thật nét mặt của bà lúc này, mười phần vẹn mười đồng dạng với nét mặt của Luru Tú lúc bình thường, tôi cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, không nói được đó là tư vị gì.

Qua một lúc lâu, vốn tưởng Phàn Nhân sẽ tức giận, không ngờ bà lại nở nụ cười: “Ta thích cô bé này, đáng về không tầm thường, nhị tức phụ (con dâu thứ 2), con nói có phải không?”

Cô gái đang bưng chén thuốc đứng bên kia mà ngẩn người, nghe hỏi ngay tức khắc khôi phục lại tinh thần, liên tục gật đầu: “Dạ vâng, nương nói rất đúng ạ.”

Luru Tú kéo tôi quỳ xuống bái lạy lão thái thái, cả người tôi cứng ngắc như tượng, mặc kệ hấn muốn làm gì thì làm. Xong việc, hấn lại kéo tay tôi, vô cùng tự nhiên mang tôi ra khỏi phòng. Luru Bá Cơ muốn chạy theo nhưng bị Phàn Nhân gọi lại.

Trong sân nhà Luru gia có một hàng cây bạch quả, lá hình dẻ quạt, Lá từ trên cây rụng xuống, xoay xoay từng vòng. Trên mặt đất, ánh mặt trời xoi rọi ánh lên như tấm thảm rực rỡ. Bước chân dẫm lên từng phiến lá rụng, phát ra những tiếng lạo xạo nhẹ nhàng, mềm mại.

“Cám ơn người đã giải vây giúp ta.” Tôi rút tay về.

Luru Tú chỉ mỉm cười, không nói gì hết.

Lòng tôi đau xót nhưng cũng không rõ là vì sao. Ngẩng đầu nhìn ngọn cây bạch quả cao sừng sững trước mặt, mắt bắt đầu mờ đi.

Đột nhiên rất muốn được nghe hấn giải thích, muốn được nghe hấn biện bạch một chút...

Một chiếc lá rơi lượn lờ trước mặt, cuối cùng đậu trên tóc hấn, nhìn khuôn mặt tươi cười luôn tràn ngập vẻ dịu dàng trước mặt, lòng tôi run lên từng đợt, không nhịn được vươn tay gỡ chiếc lá trên đầu hấn xuống: “Thực không nghĩ được, khi người nói dối trông vẫn thành thật như vậy, mặt không đổi sắc một chút nào!”

Khóe môi Luru Tú run run, trên mặt vẫn duy trì nụ cười thân thiện bất biến kia.

Nhất thời không biết nói gì hơn, hai người chúng tôi đứng lặng im dưới gốc cây, giữa một trời lá rụng bay bay.

Luru Diễn cùng với Lý Dật đang dọc theo mái hiên đi tới thì bị Luru Tú nhìn thấy. Luru Diễn thấy chúng tôi đứng chung một chỗ, đầu tiên là sùng sốt, sau đó hấn ngoác miệng cười với tôi.

Tôi lập tức lao về phía đó, Luru Diễn mừng rỡ, giang hai tay định ôm lấy tôi.

Vừa tới gần, tôi đột nhiên nghiêng người về bên phải hấn, tay phải thụi mạnh một quyền vào bụng hấn. Hấn la nhỏ một tiếng “hự” rồi gấp người ôm ghì lấy bụng. Tôi quát to một tiếng, gấp cánh tay phải lại, nương theo chiều phản lực, khuỷu tay nện mạnh xuống ngực hấn thêm phát nữa.

Luru Diễn đứng không vững, phịch một tiếng, quỵ sụp trên đất, đầu đón kêu lên: “Lệ...”

Ở đại môn, Chương Nhi dắt theo đệ đệ vừa đi chơi về, nó nắm tay đệ đệ mình mà tròn mắt há hốc mồm nhìn tôi. Vẻ mặt của hai anh em chúng giống nhau như đúc, vừa kinh ngạc vừa e ngại. Một lúc lâu sau, Hưng Nhi nhào vào lòng ca ca, khóc òa lên.

Lý Dật thì ngạc nhiên không thôi, hấn đứng kế bên Luru Diễn, biến cố này làm hấn vô cùng bất ngờ. Tới tận khi tôi ngẩng cao đầu, bước qua Luru Diễn, hấn mới tỉnh lại, vội vàng đỡ Luru Diễn đứng dậy.

**Trung ương tập quyền hay còn gọi là phong kiến tập quyền: đây là chế độ quyền lực tập trung ở vua và vua nắm quyền cao nhất, nó là thời kì tiền bộ sau thời kì “phong kiến phân quyền”, “cát cứ phân tranh”. Việc tập trung quyền lực giúp thống nhất thể chế trên cả nước, tránh tình trạng xung đột giữa các vùng, hàng hóa tiền tệ được lưu thông.*

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 21: Thay Đổi Đột Ngột

Edit: Yuusa

Beta: Mẹ Tỉ

Sau khi Luru Diễn mật đàm cùng với Lý Dật, đã triệu tập các thế gia vọng tộc ngang tàng trong vùng, lên kế hoạch khởi sự. Thương nghị xong, họ quyết

định để Lí Dật cùng Lưu Tú quay về Uyển Thành trợ giúp Lí Thông hành sự vào ngày Lập Thu.

Tôi khẳng khái muốn đi cùng với nhóm Lưu Tú, không chịu ở lại Thái Dương. Dù Lưu Bá Cơ ra sức giữ lại, nhưng tôi cũng chỉ dè dặt nói lời từ chối.

Lưu Diễn đã chiêu binh mãi mã nhiều ngày nay, gấp rút đến độ chân không chạm đất. Tôi lúc đầu còn hi vọng hẳn có thể cho tôi một lời giải thích hợp lý, nhưng không ngờ hẳn lại hoàn toàn không tới tìm tôi lần nào.

Có lẽ, tôi đã quá đề cao mình và đề thấp Lưu Diễn.

Khi trong lòng đang mang cả bầu nhiệt huyết, thì nữ nhân sẽ không còn chiếm vị trí lớn nữa, huống hồ hẳn đã có vợ có con, tôi ở trong mắt hẳn chỉ sợ căn bản là con số không.

So với đại nghiệp khôi phục nhà Hán, tôi...chẳng đáng kể tí nào!

Cả đoàn người đều có xe đưa về, nhưng vì cách thời điểm ước định chỉ còn có hai ngày, nên xe ngựa chạy rất nhanh, dọc đường đi phải chịu không ít xóc nảy, khổ cực. Ngay cả tôi đây vốn là người có thân thể khỏe mạnh từ đầu đến chân mà cũng bị xóc đến choáng váng cả đầu óc.

Khó khăn lắm mới tới Uyển Thành, không muốn chậm trễ, nhưng không ngờ trước đó cửa thành vốn được ra vào tự do mà nay đột nhiên phải tới rất nhiều thủ vệ, trên lầu thành cũng có không ít binh lính tay cầm thương kích, thân mặc áo giáp, qua lại tuần tra.

Xem điệu bộ này, quả thực khiến cho tinh thần người ta phải cảnh giác toàn phần, không dám khinh thường.

Người đánh xe là Lưu Tắc, con cháu đồng tông của Lưu gia. Thị vệ thủ thành thái độ khác lạ, coi thường lời khẩn cầu đầy thuyết phục của Lưu Tắc, tự động vèn rềm lên kiểm tra. Khi màn trúc nhắc lên, lưng tôi đổ mồ hôi lạnh, ngón tay bấu chặt lấy đầu gối.

Thấy bên trong xe đứng là có nữ quyến, thủ vệ kia cũng không gây khó khăn nữa, không lâu sau thì nhường đường cho xe qua. Còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì phía sau lại vang lên tiếng quát tháo, ngó lại, hóa ra xe của Lí Dật bị giữ lại, một đám người bao vây xung quanh chiếc xe.

Lưu Tắc không tự chủ được vô tình ghì cương làm tốc độ xe chậm lại, Lưu Tú thấy thế, vội vàng quát nhỏ: “Không được quay lại nhìn! Cứ đưa xe ngựa đi thẳng về phía trước!”

Lúc này, cho dù có là người ngu ngốc cũng hiểu được tình hình không mấy khả quan, Lưu Tắc không dám khinh xuất dừng xe, vung mạnh dây cương, xe ngựa tức thời tăng tốc độ, lẩn vào đám người.

Khi tới phủ đệ của Lí Thông, thấy trước cổng đều là quan binh ra ra vào vào, bên trong phủ lửa cháy rừng rục, từng luồng khói đặc cuộn cuộn bốc lên cao.

Sắc mặt Lưu Tắc trắng bệch, vội vàng giả vờ đánh xe đi qua, rồi nhanh chóng rẽ vào một khúc quanh gần Lý phủ.

Trên mặt Lưu Tú cuối cùng cũng không còn vẻ tươi cười nữa, nhưng nếu so với sắc mặt của Lưu Tắc, cũng không tính là quá hoảng hốt. Quả thật không thể không bội phục sự bình tĩnh của hẳn, đối mặt với tình cảnh này, cho dù là tôi, trong lòng cũng khó tránh khỏi phát hoảng.

Xe ngựa đi loanh quanh ở trong thành, mọi người đang trong tâm trạng hoảng mang lo sợ, bỗng nhiên xe đột ngột dừng lại, làm tôi cùng Lưu Tú suýt nữa bị văng ra khỏi xe. Bên tai nghe thấy Tiếng Lưu Tắc quát to với vẻ tức giận ngút trời: “Đi không nhìn à, muốn chết phải không?”

Tôi bất giác thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi tôi còn tưởng xe lại bị quan binh cản lại chứ.

Lưu Tú lặng lẽ xóc mình bước ra bên ngoài hỏi han, đột nhiên “Ồ” lên một tiếng, rồi hô: “Chờ một chút!” Không đợi Lưu Tắc dừng xe hoàn toàn, đã vội vàng nhảy khỏi xe.

Tôi cũng xóc mình che lên, chỉ thấy Lưu Tú xuống xe sau đó bước nhanh vào vệ đường, bên vệ đường có một vị phu nhân béo tốt, trong tay cầm một bọc đồ rất to, đứng run bần bật trong gió.

Tôi cả kinh: “Biểu tỳ?!”

Vị phu nhân đó hóa ra là Đặng Thiên!

Không đợi tôi nhảy xuống, Lưu Tú đã giúp Đặng Thiên lên xe. Chiếc xe này có buồng xe rất hẹp, Đặng Thiên béo phệ, leo được lên tới nơi đã liên tục thở dốc.

Lưu Tú nhìn lướt qua trong xe, rồi thì thầm với Lưu Tắc vài câu, Lưu Tắc thỉnh thoảng gật đầu, lát sau, Lưu Tắc giao dây cương cho Lưu Tú, nhảy khỏi giá xe đi thẳng về phía trước.

Vì vậy Lưu Tú đứng ở phía trước đánh xe, còn tôi kéo Đặng Thiên ngồi xuống hỏi han tỉ mỉ.

Khí sắc nàng vô cùng xấu, đôi mắt sưng đỏ, sắc mặt trắng nhợt như sáp, trên môi còn có nhiều vết nứt nẻ. Tôi nhìn cái bụng sấp lăm bõn của nàng mà vừa đau lòng lại vừa tức giận.

“Sao lại thế này? Sao tỳ không ngoan ngoãn ở nhà chờ sinh, lại chạy loạn ra đây làm gì?”

Nàng liếm liếm môi, yếu ớt hỏi: “Có nước không?”

Tôi vội vàng lấy ra một bình sứ, nhưng nàng không chờ được tôi lấy thêm bát sứ để rót nước, vội đoạt lấy bình sứ, rồi trực tiếp ngậm miệng bình tu ừng ực một hơi.

“Tỳ uống chậm thôi.” Nhìn bộ dạng chật vật của nàng, tôi đau lòng sụt khóc.

Phải qua một lúc lâu, nàng mới đặt bình sứ xuống, tựa hồ đã có thêm một chút sức sống, nhưng hai mắt cứ nhìn chăm chăm vào tôi. Qua vài giây, nàng bỗng khóc òa lên: “Oa...”

“Biểu tỳ... Biểu tỳ!”

“Bọn họ rốt cuộc đang làm cái gì thế? Muội nói cho tỳ biết, ca ca của tỳ bọn họ rốt cuộc đang làm cái gì? Tại sao phu quân của tỳ lại nói là không cần tỳ nữa? Tại sao chàng nói có ta ở đây, sẽ hại chết cả gia đình chàng? Muội nói cho tỳ biết đi” Nàng bóp chặt cổ tay tôi, móng tay dài nhọn bấm sâu vào thịt tôi, còn nàng thì lệ rơi đầy mặt, buồn bã khóc lóc, “Ta đã nhiều ngày sợ bóng sợ gió sống ở trong thành, rất nhiều người bị bắt, rất nhiều người bị giết, nhiều đến mức ai cũng cảm thấy bất an. Phu quân không cần tỳ cũng được, hừ tỳ cũng được, tỳ chỉ lo... Chỉ lo cho ca ca tỳ, bọn họ sẽ làm ra chuyện gì đó ngốc nghếch mà thôi! Lệ Hoa, muội nói cho tỳ biết, muội giải thích cho tỳ biết, lo lắng của tỳ là thừa, tất cả chuyện này đều là tỳ tự mình đoán vớ đoán vẩn, ca ca của tỳ, bọn họ chưa từng làm cái gì hết, đúng không? Đúng không?”

Tôi luống cuống ôm bả vai của nàng, không biết nên an ủi nàng như thế nào nữa.

Đặng Thiên khóc thút thít, rất lâu rồi mà vẫn không có cách nào ngừng lại được, tôi vội mìm ngắt đầu lên, xuyên qua khe hở của màn trúc thưa thớt, có thể mơ hồ thấy được bóng dáng Lưu Tú. Hình bóng đó cứng cáp phảng phất giống gốc cây bạch quả cổ thụ già cỗi ở trong sân nhà Lưu gia, tuy rằng cành lá điêu tàn, nhưng vẫn luôn khiến người ta có cảm giác kiên định không thay đổi.

Tâm trạng rối loạn của tôi dần dần tĩnh lại, lát sau Đặng Thiên cũng đã phát tiết đủ, ngồi thẳng thân mình, vừa gạt lệ vừa hướng tôi cười ngại ngùng.

Ta đưa mắt ngó cái bụng của nàng, có chút không yên lòng hỏi: “Chắc vài ngày nữa sẽ sinh đúng không?”

Đặng Thiên cố nén ưu thương vỗ về phần bụng đã nhô cao, mắt ngân ngấn lệ, gật gật đầu.

Ta không khỏi nhú mày. Nhìn tình hình này, Uyển Thành nguy cơ đã bị mai phục tứ phía, việc cấp bách hiện nay không phải chỉ là liên lạc với Lý Thông, mà còn phải nghĩ biện pháp đưa Đặng Thiên về Tân Dã.

Đang muốn tìm Lưu Tú trao đổi một chút, đột nhiên phía sau xe đã có một bóng người chạy tới, nhẹ nhàng phi lên chỗ điều khiển xe, Lưu Tú lập tức đưa tay ra kéo người đó lên.

Thì ra là Lưu Tắc quay lại, chỉ nghe thấy hần thờ hỏn hển từng đợt từng đợt, nói nhỏ: “Tìm được Lý Thông rồi, hần hiện đang trốn ở trong nhà một môn khách người Hẹ...” (Người Hẹ, tên gọi từ thế kỉ thứ 9 – thế kỉ thứ 13, nay phân bố chủ yếu ở các tỉnh Quảng Đông, Phúc Kiến, Quảng Tây, Giang Tây, Hồ Nam, Đài Loan)

“Tóm lại là đã xảy ra chuyện gì?”

“Nghe nói Lý Quý Văn đã phái người đi Trường An thông báo cho Tông Khanh sư Lý Thủ đại nhân trước, nhưng người đó đi được nửa đường thì bệnh chết, nên khi Tông Khanh Sư từ nơi khác biết được chuyện của chúng ta thì đã muộn...”

Lòng tôi rớt bộp một cái, Lý Thủ từ nơi khác biết được? Hần làm sao có thể từ nơi khác biết được, nếu hần có thể từ nơi khác mà biết được tin tức này, vậy chẳng phải là kẻ nào cũng có thể biết rồi sao?

Chuyện bí mật mà người người đều biết, vậy còn có thể coi là chuyện bí mật nữa không?

“Tông Khanh Sư nghe xong đề nghị của Trung Lang tướng Hoàng Hiến, tự biết khó mà ra khỏi được thành Trường An, liền dâng thư từ chức, thỉnh cầu được hồi hương.....”

Trái tim của tôi lạnh ngắt một mảnh, Lý Thủ này thật là quá hồ đồ, đường đường chính chính không ra khỏi thành Trường An được, thì không biết lên lút mà trốn đi hay sao, dâng thư thế này chẳng phải là tự chui đầu vào lưới à?

Lưu Tú hỏi: “Kết quả thế nào? Vương Mãng giải quyết chuyện này ra sao?”

“Vương Mãng lập tức đem Tông Khanh Sư tống vào đại lao, sau đó Hoàng Hiến cầu tình, cam đoan Lý gia tuyệt không có tâm phản loạn, mới tránh được cái chết. Nhưng ai biết được quân chủ quận Nam Dương Chân Phụ biết được kế hoạch của chúng ta, đã đi trước một bước tẩu trình lên trên, tên Vương Mãng nổi điên lên, cuối cùng lôi cả nhà Tông Khanh Sư ra giết, Hoàng Hiến cũng chết theo. Chân Phụ thì nhiều ngày nay vây bắt, giết hại tộc nhân cùng môn khách của Lý thị khắp bốn phía Uyển Thành, đã vậy lại còn giết huynh đệ, con cháu cùng dòng họ của Lý Thông, tổng cộng sáu mươi bốn mạng người, thậm chí còn... còn đốt xác người nhà họ Lý thành tro...”

Trước mắt tôi tối sầm, suýt nữa không khống chế không được chính mình. Liên tưởng đến những cột khói đen liên tục bốc lên từ chỗ nhà của Lý Thông

lúc này, trong dạ dày cuộn trào một trận buồn nôn.

Đặng Thiên tựa hồ ngất đại hoàn toàn, hai mắt nhìn đăm đăm, một lúc lâu sau, toàn thân bỗng phát run, giống như bị động kinh.

Tôi bị bộ dạng của nàng hù dọa, vội vươn tay đè chặt nàng lại, nàng vẫn cứ run rẩy không ngừng, răng va vào nhau lập cập, đến nói cũng không rõ ràng nữa: “Ca... Ca ca của ta hán... Hán...”

“Không việc gì đâu! Ca ca tỷ không có việc gì, mọi người trong Đặng gia đều ổn! Biểu tỷ! Tỷ đừng làm mọi sợ!”

Nàng khẽ đảo hai mắt, cho tới khi suy nghĩ rõ ràng rồi cứ vậy ngất đi.

Tôi gấp đến độ giậm chân, không ngừng ấn huyết nhân trung, giọt nước lã lên trên mặt nàng: “Tỷ tỉnh tỉnh lại đi! Ờ Đặng Thiên, tỷ cho dù không muốn sống, cũng phải cố sống vì đứa bé chứ!”

Ồn ào cả buổi, nàng cuối cùng cũng từ từ tỉnh lại, nhưng sau khi tỉnh lại không khóc cũng không nháo, ngơ ngác ngác, rũ đầu ngẩn người, vẻ mặt hiền lành, hai mắt trống rỗng, bộ dạng ngoan ngoãn này ngược lại càng khiến người khác lo lắng hơn.

“Luu Văn thúc, có thể ưu tiên đưa biểu tỷ quay về Tân Dã trước được không?” Tôi biết thực ra tình hình trước mắt đang rất khẩn trương, đưa ra yêu cầu như vậy thực sự hơi quá đáng, nhưng mà tình trạng của Đặng Thiên không mấy lạc quan, tôi mong nàng cùng bé cưng trong bụng không gặp sơ xuất gì.

Luu Tú chưa kịp trả lời, thì Luu Tắc ở bên cạnh đã la lên như điều đương nhiên: “Trước mắt là lúc nào rồi, bọn ta vất vả lắm mới trà trộn được vào trong thành, làm sao có thể không làm gì mà quay về được? Văn thúc, ý của Lý Thông là mau chóng liên lạc với nhóm môn khách còn sống của Lý gia, cùng với một ít người có chí khí của Uyển Thành, lập tức mua binh khí, tiếp tục kế hoạch vẫn chưa hoàn thành!”

“Kế hoạch có vẻ đã bị lộ ra ngoài, vẫn còn muốn bắt cóc Chân Phụ cùng Lương Khâu Tứ sao, nói dễ hơn làm đấy?” Luu Tú chau mày.

Luu Tắc chí khí ngất trời, cao giọng nói: “Thế này thì đã là gì, không có Chân Phụ, Lương Khâu Tứ, chúng ta vẫn có thể làm loạn Uyển Thành như thường!”

Tôi bĩu môi, không cho là đúng.

Tên Luu Tắc cao lớn thô kệch, sẽ không biết động não mà nghĩ, chỉ biết khoe cái dũng của kẻ thất phu thôi.

“Âm Cơ.” Luu Tú nhẹ nhàng lên tiếng “Ta không thể rời khỏi Uyển Thành.”

Tôi hơi hơi nhăn mày.

“Ta sẽ để ngựa xe lại cho cô...” Cách màn trúc, tôi không thấy rõ vẻ mặt của hán, nhưng vẫn có thể nghe ra sự nặng nề trong giọng nói của hán, “Ta tin tưởng với năng lực của cô, nhất định có thể đưa Đặng Thiên về tới Tân Dã an toàn.”

Trái tim tôi phút chốc trầm xuống, đối với chuyện này, thật sự không còn cách nào phù hợp hơn được nữa, bèn cắn răng, kiên định nói: “Không cần lo lắng, người cứ thoải mái đi làm chuyện của người đi. Ta sẽ phụ trách đưa biểu tỷ về nhà!”

Luu Tú lặng im một lát, nhẹ nhàng cầm cái roi đặt lên trên giá đựng đồ, nhún người nhảy khỏi xe: “Đi đường cẩn thận!”

“Uhm” Tôi không vén rèm lên đi ra ngoài ngay, mà nhẹ nhàng lên tiếng đáp ứng.

Hán đứng ở dưới xe, thân hình cao to bất động, Luu Tắc thúc giục thêm vài lần, hán vẫn để ngoài tai. Lòng tôi căng thẳng, buột miệng la lên: “Người cũng phải cẩn thận.....”

Hán hướng về phía bên trong xe gật gật đầu, xong mới xoay người đi theo Luu Tắc.

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 22: Sinh Tử

Edit: Yuusa

Beta: Mẹ Tí

Ra khỏi thành cũng không phải là chuyện quá khó khăn, bởi khi bọn thù vệ tiểu tốt thấy bên trong xe có một người phụ nữ mang thai nửa sống nửa chết nằm bất động, chẳng nói năng gì liền phát tay cho qua luôn.

Tôi chưa bao giờ đánh xe ngựa, nên không biết việc này nhìn thì có vẻ thoải mái như vậy mà thực ra chẳng thoải mái tí nào. Khi ở trong thành, đường phố không quanh co mà luôn thẳng, tôi còn có thể điều khiển dễ dàng một chút, nhưng khi đến vùng hoang vu, con ngựa bắt đầu không nghe sai bảo nữa. Tôi không đánh roi, nó sẽ tự ý đi tản bộ, gặm cỏ non ven đường; quát roi nhẹ, nó trái trước phải sau đi loanh quanh, lung tung; quát roi nặng, nó đột nhiên tung chân sau đá hậu rồi chạy lồng lộn về phía trước, rất dễ khiến xe bị lật.

Thời tiết tháng chín, vốn đã dễ chịu mát mẻ, nhưng tôi lại bị một con ngựa chinh đến độ mồ hôi mồ kê đầm đìa.

Đường xóc nảy, tôi còn chịu được, nhưng Đặng Thiên là sản phụ sắp tới ngày sinh, nàng có thai mà phải gồng gượng ở trong xe chịu khổ, tôi nghĩ thôi mà cũng không thấy dễ chịu chút nào. Lúc ra khỏi Uyển Thành, nàng vẫn nằm ở trong xe không sụt mề gì, chỉ hơi choáng váng một chút, nhưng tôi đánh xe đi chưa quá năm dặm, nàng bắt đầu rên rì.

Lúc đầu tiếng rên còn rất nhỏ, nhưng dần dần tiếng rên rì càng ngày càng lớn, càng lúc càng khiến cho người ta lo lắng, tôi mặc dù tự nhủ phải nhẫn tâm xem nhẹ tiếng rên đó mà cũng không được.

“Đau quá.....” Cuối cùng, nàng bắt đầu la to, “Đau chết mất! Ta muốn chết, đau, đau chết mất thôi”

Tay cầm roi của tôi run lên, không biết phải đánh xe như thế nào nữa.

Tiếng kêu của Đặng Thiên từng tiếng từng tiếng một càng ngày càng thê lương hơn, nhìn thấy mặt trời đang lặn dần về phía đường chân trời, trái tim tôi không khỏi cũng run rẩy theo: “Biểu tỳ! Tỳ ráng lên, coi như là muội cầu xin tỳ..... Cho dù thế nào cũng xin tỳ ráng lên một chút! Tỳ đừng sinh ở giữa đường nhé!”

Lời cầu xin của tôi không có chút tác dụng gì, thậm chí ngay cả một chút trấn an sơ sài cũng không có, ngược lại Đặng Thiên càng kêu lớn hơn, nàng liên tục ở trong xe lăn qua lăn lại và hình như còn đập loạn đò vật này nọ, bởi tôi rõ ràng còn nghe thấy tiếng vỡ vụn giòn tan của chiếc bình sứ, tiếng thò càng ngày càng nặng nhọc của nàng.

“Lệ Hoa..... Ta không chịu được.....” Nàng uất ức, vươn tay qua túm mảnh xe, “Giúp... giúp ta! Lệ Hoa.....”

Tôi lo lắng quay đầu, chỉ nghe thấy một tiếng “Rầm”, cả mảnh màn trúc to như thế đã bị Đặng Thiên túm roi xuống, ngón tay nàng nắm chặt thành nắm đấm, mảnh vụn của rèm trúc thậm chí còn cắm vào lòng bàn tay nàng, máu tươi đỏ sẫm theo khe hở tí tách rơi xuống.

“Đặng Thiên?!” Tôi hoảng sợ, bất chấp con ngựa lại tự ý đi theo hướng của nó, quay người bỏ vào trong khoang xe.

Sắc mặt Đặng Thiên trắng bệch, ánh mắt rời rạc nhìn tôi, vết nứt trên môi dần chảy máu theo đôi môi lúc mở lúc khép của nàng: “Ta... Không sinh đâu, Lệ Hoa, giúp ta..... Không sinh.....”

Nàng nằm co quắp ở trong xe, vì không gian chật chội, chân của nàng không cách nào duỗi thẳng, đầu gối gập lên đang run rẩy dữ dội. Tôi luống cuống nhìn nàng: “Muội phải làm gì để giúp tỳ? Đặng Thiên, muội phải làm gì để giúp tỳ?”

Phải làm sao bây giờ? Tôi nên làm cái gì bây giờ? Tôi hoang mang lo sợ, chân tay luống cuống nâng đầu nàng, gắng sức muốn nâng nàng dậy.

“A” Nàng kêu lên một tiếng thê lương, răng nanh cắn phải đầu lưỡi, trên hàm răng trắng như tuyết dính vãi tơ máu đỏ thẫm, nàng nhe răng cười lạnh, kinh khủng đến độ không nói hết được.

Nàng bỗng ngừng cười, tựa hồ nụ cười này đang tạm dừng một chỗ, đầu gối run rẩy sau đó toàn bộ cơ thể cùng run rẩy dữ dội, run rồi lại run, cuối cùng toàn bộ cơ thể như bị co rút.

“Đặng Thiên”

“A.....” Nàng rên rì, chốc chốc lại kêu thảm thiết, chốc chốc lại hóp hơi thở dốc như lên cơn hen suyễn. Ánh mắt mờ đi, giấy dựa như người sắp chết, một màn này không ngừng đu đưa ở trước mắt tôi.

Tôi run rẩy giữ chặt lấy nàng, cúi đầu, ánh mắt di chuyển xuống dưới, chỉ thấy ở chỗ đầu gối mình đang quỳ, từ từ tràn ra một vũng máu lênh láng.

Máu với màu đỏ tươi đẹp uốn lượn tới từng góc của khoang xe, tôi giật mình, hai tay túm lấy một góc vạt áo dài sẫm màu của Đặng Thiên, ra sức xé mạnh. Nhưng vì trước đó tôi đã sợ đến mức tay chân nhũn hết cả, nên một lần không thể xé rách vạt áo ngay được.

Tôi vội vàng cúi đầu, lấy răng cắn một góc vải dệt, rồi dùng tay xé mạnh, chỉ nghe thấy tiếng “roẹtttttttt”, phần đuôi vạt áo rốt cục đã được tôi xé ra.

Bên trong y phục sẫm màu là một cái khối dài với đũng quần không còn mang màu trắng nữa, tôi cũng không nhìn ra được trước đó nó có màu sắc gì, bởi máu đỏ tươi đã nhuộm nó thành một màu đen đặc.

Tôi không biết hoá ra sinh con lại là một việc kinh khủng như vậy, thì ra cơ thể người phụ nữ có thể chảy nhiều máu như thế.....

“Biểu, biểu tỳ..... Đặng Thiên.....” Tôi nghẹn ngào khóc. Chết tiệt, đầu óc tôi lúc này đần độn, rí sét như đã không dùng cả thể kỷ rồi, căn bản là không biết nên làm gì tiếp theo nữa.

“Đau.....” Ánh mắt của Đặng Thiên nhắm chặt, thanh âm rên rĩ cũng càng ngày càng thấp, “Ta không muốn sinh đứa bé.....”

“Đặng Thiên..... Tỳ ráng lên, xin tỳ đó! Tỳ hiện tại không thể buông xuôi được.....”

“Ta căn bản.....Aaaaa.” Nàng run rẩy càng lúc càng nhiều, cơ thể co giật từng cơn, bộ dạng làm cho người ta vô cùng sợ hãi, “Không..... yêu tên nam nhân kia, ta..... Vì sao phải..... sinh...con cho...hắn.....”

Nước mắt làm tầm mắt tôi mờ mịt, tôi điên cuồng gào thét đến khản cả giọng: “Xin tỳ! Xin tỳ! Xin tỳ!.....”

Ánh sáng bên trong buồng xe càng lúc càng mờ, cho tới khi hoàn toàn tối lại, toàn bộ đất trời chỉ còn một mảnh tối đen, đưa tay không thấy được năm ngón. Tôi rút cuộc không còn nhìn thấy bộ dạng của Đặng Thiên thế nào nữa, chỉ còn nghe thấy tiếng nàng đau đớn trần trọc, rên rĩ:

“Biểu.....ca..... Biểu ca..... Biểu ca.....”

Tôi khóc không thành tiếng: “Đặng Thiên, tỳ tỉnh lại đi, cầu xin tỳ hãy sinh đứa bé ra đi..... Tỳ không thể vô trách nhiệm như vậy.....”

“A.....” Nàng đột nhiên thở dài yếu ớt, giọng nói mê man, réo rắt thảm thiết, lộ ra sự tuyệt vọng vô cùng, nhỏ tới độ khó mà nghe thấy được, “Huynh, huynh..... Vì sao lại không nhìn ta..... không liếc mắt một lần.....”

Tôi khóc rất lâu, nàng đã không động đậy nữa, thậm chí ngay cả chút xú than thở cũng keo kiệt bỏ thí cho tôi. Tôi chết lặng quỳ gối trong vũng máu nóng. Toàn thân lạnh như băng.

“Đặng Thiên.....” Đôi tay run run, tôi vuốt ve thân thể của nàng, nàng cứ thế mà nằm ở trước mặt tôi, khuôn mặt lạnh như băng, hơi thở hoàn toàn không còn.

Bóng đêm yên tĩnh, màu đen của đêm tối dày đặc như vĩnh viễn cũng không tan biến.

Thân mình tôi bất động, chỉ cảm thấy lồng ngực đau nhức, cổ họng tan nát, ngơ ngác quỳ gối trước mặt nàng, ôm đầu nàng khóc thất thanh.

Trời đã sáng, khi ánh nắng ban mai hiện ra chiếu vào buồng xe nhỏ hẹp tràn ngập mùi máu tươi, tôi trừng to đôi mắt khô khốc, trống rỗng, ngây ngốc nhìn thân thể cứng ngắc, lạnh như băng của Đặng Thiên. Sắc mặt nàng ở dưới ánh sáng hiện rõ sắc xanh tím, mí mắt nhắm chặt, tôi nhẹ nhàng lấy tay xoa xoa gương mặt của nàng.

Đây là gương mặt vô cùng trẻ trung, xinh đẹp, là gương mặt của một người con gái trẻ tuổi sức sống đang tràn trề, nàng mới hai mươi tuổi..... Mới chỉ có hai mươi tuổi!

Tôi thần thờ cởi áo ngoài ra, phủ thêm cho nàng, nhẹ nhàng giúp nàng chải lại mái tóc ẩm ướt tán loạn cho thật đẹp, hồi tưởng lại từng đường nét dịu dàng, từng câu nói tiếng cười lúc nàng tặng tôi chiếc xuyên hoa, tất cả giờ đã mất rồi.

Sau khi sửa sang lại ổn thỏa, tôi nâng cánh tay cứng ngắc của nàng, đặt lên lưng mình.

Bầu trời có chút âm u, mặt trời ẩn trong đám mây, dường như cũng không nhẫn tâm nhìn trộm một màn bi thương này ở chốn nhân gian.

Tôi cười buồn bã, công nàng, bước đi khó khăn đến bãi đất hoang. Bụi gai cao hơn nửa người cắt vào quần tôi, cắt vào lưng, vào đùi tôi từng nhát một. Thân mình Đặng Thiên rất nặng, ép tôi không thở nổi, tôi cố gắng nâng nàng thật cao, không cho cô gai cửa vào nàng.

Đi ước chừng hơn trăm thước, kiếm được chỗ đất trống có chút cỏ mềm mại, tôi đặt nàng nằm xuống. Lấy đoạn kiếm vẫn luôn mang theo bên người ra, bắt đầu động thổ đào đất.

Lập đi lập lại cùng một động tác, máy móc làm suốt một ngày, tới tận khi mặt trời lặn ở hướng tây, trước mắt tôi cuối cùng cũng hiện ra một cái hố sâu hai thước, rộng một thước.

Cánh tay tôi đã ê ẩm tê dại đến mức nâng không nổi nữa, bùn đất dính đầy mặt, đầy người, tôi rất muốn đào cái hố sâu thêm chút nữa, để Đặng Thiên được yên giấc dễ chịu một chút, nhưng có lòng mà lại không đủ lực.

Người Hán tin chắc rằng sự tử như sự sinh (*chuyện chết giống như chuyện sinh*), chuyện mồ mà đối với người sau khi chết rất quan trọng, nhưng tôi thật sự đã không đủ sức tiếp tục làm thêm điều gì cho nàng nữa, nếu đưa nàng trong hình dạng này quay về Tân Dã, người Đặng gia thế nào cũng sẽ vô cùng đau thương.

Đặng Thiên, nàng..... lo lắng cho ca ca nàng như vậy, tôi không đành lòng khiến nàng khổ sở thất vọng.

Ở Tân Dã Đặng Thần có đại sự phải làm, còn nhiều người đang chờ hắn chỉ huy hành động, hắn như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, hơi sơ xuất một chút, sợ là chết đi không chỉ một hai người, thực sự có thể khiến Đặng gia sụp đổ giống như Lý gia.

“Đành phải ủy khuất tỳ nằm lại nơi này.....” Tôi nhắm mắt, hai tay khép lại rồi mở ra, đẩy mạnh đất vào trong lấp hố. Bùn đất dần dần che phủ lên gương mặt không hề tức giận của Đặng Thiên, lỗ mũi tôi đau xót, nước mắt không chịu không chế nữa tuôn rơi lã chã. “Tỳ chờ, chờ qua được giai đoạn

này, muội nhất định sẽ đến đưa tỷ trở về..... Nhất định.....”

Nhặt khối đá nhỏ hình chữ nhật, tôi dựng thẳng nó trước đồng đất, muốn viết bài minh (*văn khắc trên bia đá*), lại phát hiện trên người không bút không mực. Cúi đầu nhìn thấy vết máu loang lổ trên ống quần do miệng vết thương bị bụi gai cắt đang chảy máu, tôi dùng ngón trỏ trực tiếp chấm lên đó, từng nét từng nét viết trên hòn đá nhỏ bốn chữ “Đặng Thiên chi mộ”

Đội làm xong hết mọi việc, tôi nhìn ngôi mộ nhỏ lơ lửng giữa vùng hoang dã này, lòng vừa chua vừa xót, thể lực vốn đã tiêu hao hết rồi cuộc không thể chống đỡ thêm được nữa, hai mắt tối sầm, bùm một cái ngã xuống, ngựa mặt lên trời.

Màn đêm rớt cục cũng buông xuống, trong bụi cỏ sáng lên nhiều ánh sáng xanh lục, bầy đom đóm bay dập rờn xung quanh phần mộ của Đặng Thiên, ánh sáng xanh biếc điểm xuyết lên khắp nơi một vẻ hiu quạnh, lạnh lẽo.

Tôi ngẩng đầu nhìn ánh sao ẩn hiện trên bầu trời, không khỏi cảm thấy một hồi run sợ mù mờ.

Nhị thập bát tú.....

Chẳng lẽ vận mệnh đem tôi tới nơi này chính là để chứng kiến những ... cái chết tàn khốc thế này sao? Vì sao lại là tôi, vì sao không phải là người khác? Vì sao cứ phải là tôi chứ?

Nước mắt trong hốc mắt khiến tầm mắt mờ nhạt, từng giọt từ khóe mắt chảy xuống thành hàng.

Tôi giờ tay lên, lấy mu bàn tay lau đi nước mắt, dòng nước trong mắt vẫn không ngừng lại. Tôi nhắm mắt, lấy tay bịt kín hai mắt của mình, cưỡng chế bi thương trong lòng.

Đang lúc mê mang thì nghe thấy trong bầu trời đêm yên tĩnh, tịch tịch truyền đến một tiếng ngựa hí, tôi mơ mơ màng màng mở mắt ra, người nằm trên cỏ, bên hông là tấm bia đá giá lạnh, lòng tôi run rẩy từng trận, hai mắt nhắm nghiền đau khổ.

Tiếng ngựa hí lại vang lên, lúc này tiếng ngựa hí vang vọng rõ ràng, tôi giật mình, cố gắng tỉnh táo lại. Rướn mình từ trên mặt đất bò lên, đã thấy xe ngựa vốn đứng ở ven đường, lúc này lại đang chạy về phía Nam, có bóng người lên lút bò lê trên cang xe, giờ roi hô hét.

Không nghĩ tới vào thời điểm này, còn có đạo phi ngấp nghé chiếc xe ngựa cũ nát kia, tôi vừa tức vừa giận, đầu choáng váng một trận. Một ngày một đêm, không ăn không uống, thể lực của tôi cạn kiệt nghiêm trọng, nhưng dù vậy, chuyện đau buồn đang cố kiềm nén dưới đáy lòng cuối cùng hừng hực bốc lên thành lửa giận, nhặt đoản kiếm ở bên cạnh lên, tôi thất tha thất thểu đuổi theo.

Xe ngựa chạy cũng không nhanh lắm, có vẻ tên trộm trộm xe cũng giống hệt tôi, không biết đánh xe, tiếng roi chát chát bốp bốp vang vọng trong màn đêm yên tĩnh. Tôi kìm nén bức bối, đuổi theo xe ngựa, cố bỏ qua đám sao bay đầy trời trong đầu, nhanh chóng chạy ngang hàng song song với cửa xe, dồn sức nhảy lên xe, đánh móc vào sau gáy tên cầm cương.

Một lực lớn tập kích xuống người tên đó, hán “A” lên một tiếng thì bị tôi đẩy té khỏi xe. Khi ngã xuống, tôi một tay nâng cằm của hắn, nằm sấp trước người hắn, khéo léo lấy hắn làm đệm lưng cho tôi. Lưng hắn vừa đụng phải mặt đất, tay của tôi đã hơi dùng sức, túm chặt cái ót của hắn đập mạnh xuống nền đất, hắn kêu cũng không kịp kêu một tiếng, liền bất tỉnh luôn.

Tôi nhắm mắt lại, thờ dốc, từ trên người hắn đứng lên, phun ra một câu: “Mày dám trộm ngựa của tao này!..... Mày dám.....”

Phía sau chợt nổi lên cơn gió, tôi thận trọng lui lại, đá vòng một cước, phía sau có người kêu lên một tiếng đau đớn, ôm bụng lùi từng bước. Đáng tiếc tôi chân mềm lực yếu, lực tung ra cũng không nhiều, nếu không lúc này hán nhất định phải nằm úp sấp trên mặt đất rồi.

Quay đầu lại, tôi lạnh lùng nhìn chăm chăm hắn, tôi vậy mà không cười nổi, bởi từ trên xe ngựa lại có có thêm hai người nữa nhảy xuống, thành công vây tôi vào giữa.

Không nghĩ tới, trộm xe không chỉ một tên, tính cả tên đang hôn mê trên đất và tên kia, tất cả có bốn người.

“Là con gái?”

“Này.....” Trong đó một tên cất giọng đáng kinh tởm, “Bộ dạng không tồi đâu.”

Áo ngoài trên người của tôi đã đắp cho Đặng Thiên, lúc này tổng thể chỉ mặc trung y, rơi vào trong mắt bọn tiểu nhân dâm ô này, đúng là hương điểm kích thích.

Tôi cười lạnh lùng, rút đoản kiếm ra, nắm chặt trong tay: “Bọn mày, đứa nào lên trước?”

Ba tên đó đầu tiên là sững sốt, rồi cười phá ra, tiếng cười to ầm ầm, tôi thừa dịp bọn nó còn đang cười nghiêng ngả, liền làm loạn. Cong người đánh về phía tên có khoảng cách gần nhất, đâm một kiếm về phía tim hắn.

Hắn hoảng sợ, mũi kiếm mới cắt qua da thịt của hắn, phía sau liền có tên ôm lấy eo của tôi, tên còn lại lao qua muốn cướp đoản kiếm trong tay của tôi.

Tôi hét chói tai một tiếng, cánh tay phải gồng lên, vùng ra đoạt kiếm trong tay của một tên, mượn lực đùi giúp đỡ, hai chân bay lên không đá ra, một cước này khiến tên trước mắt văng ra xa cả ba thước.

Vội cánh tay đang ôm chặt trên lưng, tôi vùng kiếm chém xuống, rạch trên cánh tay đó một đường rất sâu, lực rất mạnh, suýt chút nữa là tôi chém đứt cổ tay hắn rồi.

Phía sau phát ra tiếng kêu thảm thiết, tiếng kêu tê tâm liệt phế khiến tôi cùng hai tên còn lại đều chấn động, hai tên đó ngo ngắc nhìn nhau, bỗng nhiên một tên gầm nhẹ một tiếng: “Đừng động vào con điên này, mau đoạt ngựa đi nhanh lên!”

Hai tên đó cũng không để ý đồng bọn đang hôn mê trên đất, chỉ chen lấn chạy về phía xe ngựa, tên có cánh tay bị thương kêu thảm thiết thê lương: “Chờ tao một chút.” rồi thất tha thất thểu đuổi theo.

Tôi vọt lên, đoàn kiếm loang loáng, tên nọ ôm cách tay bị thương, sợ sệt né tránh. Chớp mắt, hai tên kia đã tháo ngựa khỏi xe, rồi cùng nhau cười chung con ngựa điên cuồng chạy trốn.

Tôi tức giận đến phát run cả người, mắt thấy mình không có khả năng đuổi theo, trong tuyệt vọng không nén nổi lộ ra hận ý, cắn chặt hàm răng, hận không thể đem hai gã ác tặc này giết ngay tại chỗ để tiết hận.

Đương lúc xoay người thì lại nghe thấy tiếng ngựa hí, rồi tiếng “Á” vang lên, hai tên bỏ chạy không biết làm sao mà lại rơi xuống đất.

Hai tên đó lại chật vật bò lên trên ngựa, tôi liều mạng dùng chút sức cùng lực kiệt còn lại, điên cuồng đuổi theo chúng, trong lòng tức giận cực điểm.

Cái tên cười ngựa ngồi ở phía sau vội la lên: “Mau! Mau! Ghim ngựa đá ả! Giết ả đi!”

Trong đầu vang “Oanh” một tiếng, tia lý trí cuối cùng biến mất, tôi phát điên vọt lên, đâm ra một kiếm. Một kiếm này không chém trúng bọn hắn hay trúng bất cứ ai khác, mà đâm thẳng vào cổ ngựa.

Thân kiếm không ngập hết, con ngựa hí lên một tiếng thật dài, tôi rút đoàn kiếm ra, tức thì máu ngựa tuôn xối xả, từng dòng máu nóng phun đầy mặt và cổ tôi, tôi đứng tại chỗ run rẩy thét chói tai: “Muốn cướp ngựa à? Tao cho bọn mày cướp này! Cướp này!”

Chân trước của con ngựa mềm nhũn, ngã vật xuống đất, trong chốc lát máu ngựa chảy đầy đất, con ngựa kia cũng không tắt thở ngay, mà chỉ nằm nghiêng nghiêng trong vũng máu, tứ chi run rẩy.

“Lấy đi kia! Lấy đi!” Ta đứng đưa đoàn kiếm dính đầy máu, điên cuồng cười ác độc, “Cho bọn mày lấy đó!”

Hai tên đó chật vật lăn một vòng trên mặt đất rồi bò dậy, sau khi đưa mắt nhìn nhau liền ba chân bốn cẳng chạy trốn, tên bị thương thấy tình thế không ổn cũng đồng dạng chuồn mất.

Tôi ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười thê lương, trong ngực hình như có tảng đá lớn ngàn cân đang đè nặng, không sao gỡ bỏ. Cười đã đôi, thì mưa lệ đã che phủ, đầm đìa đầy mặt.

Con ngựa run rẩy thêm vài cái nữa, cuối cùng cũng bất động, máu càng chảy càng nhiều, rồi từ từ ngấm vào đất.

Tôi ngã ngồi bên cạnh con ngựa chết.

Cũng không biết trải qua bao lâu, xa xa truyền đến tiếng chuông tay leng keng leng keng, cùng với tiếng chân từ từ tới gần. Một cái đầu con lừa nhỏ màu xám tro ngừng lại ngay trước mặt tôi, cái lỗ tai dài hơi lay động. Trên cổ con lừa lộ ra một cái chuông tay bằng đồng đen, đầu lừa thỉnh thoảng lại đong đưa mọng theo từng đợt tiếng chuông tinh tang tinh tang.

Từ đầu con lừa hướng lên trên một chút, đúng là ngoài ý muốn, tôi chạm phải một đôi mắt thâm thúy, con ngươi đen lấy. Từ ấn tượng đầu tiên tôi đã cảm thấy cặp mắt đen kia rất giả tạo, rất âm trầm không có chút ánh sáng.

Trong con ngươi đen đó tôi hoàn toàn nhìn không thấy chút xú lưu quang đảo ảnh nào (*hình ảnh lưu giữ trên mắt*)!

Trong lòng cả kinh, không đợi tôi nhìn cẩn thận, chủ nhân của đôi con ngươi đen đó đã từ trên lưng con lừa nhảy xuống, ngay sau đó, một cái áo choàng bằng vải lạnh to lớn phủ xuống, che khuất áo quần rách rưới đang dính đầy máu đen của tôi.

Từ trong áo choàng, tôi vội vàng nhô đầu ra, chợt nghe thấy một tiếng nói trầm ấm dễ nghe: “Có khát nước không?”

Tôi gật gật đầu theo bản năng

Hắn nửa quỳ nửa ngồi, đưa một cái bình sứ tới miệng tôi. Nhìn chăm chăm nước trong sóng sánh bên trong bình sứ, tôi miệng khô nuốt khan nước bọt, chật vật chộp lấy.

Ngửa đầu tu một mạch, lại nghe thanh âm kia không nhanh không chậm nói: “Ngươi làm như vậy là không hay đâu!”

“Khụ!” Tôi sặc nước, khó chịu ho khù khụ không ngừng.

Lời này có ý gì?

Chân chòe buông bình nước, tôi cảnh giác liếc hắt. Đó là một thanh niên khoảng ba mươi tuổi, nước da trắng nõn, diện mạo cực kỳ nhã nhặn, khuôn mặt dài, cằm nhọn, thân thể rất gầy, khá già dặn.

Hắn có một đôi mắt cực kỳ giống Âm Thực, hẹp và dài. Nhưng mắt Âm Thực, đầu lông mày lộ ra chút dễ thương, đáng yêu nhưng ở người này thì hoàn toàn không thấy. Tuy nhiên không thể không thừa nhận là bộ dạng hắn so với Âm Thực cũng ưa nhìn không kém.

Đôi mắt không hề sáng đó cứ nhìn tôi mãi, từ đầu đến cuối, nháy cũng không nháy lấy một lần. Tôi không rõ thực sự là hắn có đang nhìn tôi hay không nữa bởi từ đôi mắt hắn, tôi không nhìn ra bất cứ cảm xúc gì.

Hắn đột nhiên nhìn về phía con ngựa chết, miệng nói đều đều: “Chia thịt ngựa thành hai phần đi, nếu ngại mạng thịt tươi đi đường sẽ bị hỏng, thì chế thành thịt chín.” Thấy tôi không phản ứng gì, hắn vươn tay với đoàn kiếm trong tay tôi.

Cánh tay phải của tôi rút lại, nhanh chóng né tránh, con mắt nhìn chằm chằm, đề phòng hắn.

“Yên tâm đi, ta sẽ không nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của đâu, chẳng qua là lấy nước đổi chút thịt với người mà thôi. Giao dịch rất công bằng, không phải sao?”

Tôi tay trái ôm bình sứ, loạng choạng, lao đảo đứng lên, “Người đứng xem từ lúc nào?”

Hắn vỗ vỗ tay, tỉnh bơ

“Ban nãy lúc đạo tặc cướp ngựa, người ở gần đây?” Tôi lạnh lùng nói, “Nếu lúc nãy xe ngựa bị cướp thì sao? Nếu ta không thể tự bảo vệ mình, bị những tên cặn bã đó chà đạp, thậm chí diệt khẩu, người cũng sẽ chỉ đứng bên xem cảnh náo nhiệt thú vị, rồi sau đó sẽ chạy theo chân chúng làm giao dịch sao?”

Mặt hắn không đổi sắc, vô cùng thờ ơ. Sự hăm dọa cùng với những lời sắc bén của tôi, đối với hắn mà nói căn bản không phải là chuyện quan trọng, giống như tôi cũng không phải đang chất vấn hắn mà chỉ là đang độc thoại.

Ngón tay tôi nắm chặt chuôi kiếm, xương ngón tay xiết lại phát đau. Phải lúc lâu sau, tôi mới buông ra, dùng ngữ khí nhẹ nhàng nói: “Trước khi thịt ngựa nướng chín, phải cho ta chút lương khô đã.”

Hắn nhếch miệng cười, lộ ra một cái răng nanh rất trắng. Trong nháy mắt đó, tôi hình như đã sinh ra một loại ảo giác, người này, bộ dạng tuấn tú lịch sự, nhất phái chính khí, khi cười lên thì lại khiến cho người ta cảm thấy cùng tồn tại hai vẻ mặt hoàn toàn khác nhau, vô cùng bất đồng với nhau.

“Cho người này.” Hắn tựa hồ đã đoán trước được tôi sẽ nói vậy, nên cời từ trên lưng con lừa xuống một cái túi con, ném cho tôi.

Hắn ném túi cùng lúc tôi vứt thanh đoản kiếm cho hắn, kể đó tôi tiếp được túi. Động tác đón đoản kiếm của hắn cũng rất tiêu sái, bước đến bên xác ngựa, không chút do dự vung tay cắt thịt.

Nghe máu xương tách nhau vang xòen xọet, tôi không chịu nổi lòng tơ dưng thẳng đứng, dạ dày trống rỗng cuộn lên một trận buồn nôn, vội cầm bình nước cùng với lương khô trốn ra xa xa.

Trở lại lấy đồ trong khoang xe đang bị vớt ở bên kia đường, tôi cúi đầu lặng lẽ gặm lương khô, trong đầu nghĩ xem nên đi đâu, tiếp tục xuôi nam đi Tân Dã, hay là quay đầu trở lại Uyển Thành tìm đám Lưu Tú.

Trong lúc nghĩ ngợi mông lung, tôi đã nuốt hết một khối bánh nướng nhặt nhều vào bụng, dạ dày hơi no, tôi thở dài. Mắt thấy người thanh niên kia đã nhanh nhẹn đem thịt ngựa chia nhỏ ra, lại đương nhặt chút củi khô cạnh khô bên đường nhóm lửa, chuẩn bị nướng thịt.

Nhìn sắc trời, chắc cũng sắp sáng, lấy tốc độ xẻ thịt của tên kia, nếu chỉ một người làm chắc tới hừng đông cũng chưa xong. Nếu tới hừng đông mà gặp người khác, chẳng phải sẽ rất phiền phức sao?

Cân nhắc trước sau, tôi quyết định vẫn phải bỏ qua chuyện cũ mà bắt tay với hắn, vì thế tôi xoay người đem bình sứ bỏ lên trên xe ngựa, lại bất ngờ phát hiện tên cướp bị tôi đập bất tỉnh vẫn còn nằm im trong bụi cỏ không hề động đậy.

Hừ lạnh một tiếng, tôi nắm chặt tay bước tới đó, định lay hắn tỉnh lại, thì không nghĩ tới, vừa đến gần đã thấy, đầu và một bên khuôn mặt của tên đó dính đầy máu, hắn đã chết rồi.

Tôi nhất thời hoảng sợ, cảm thấy cả người lạnh như băng. Ban nãy giết ngựa là một chuyện nhưng giết người lại là một chuyện khác! Tôi có thể trấn an chính mình giết ngựa là không có tội, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là cho phép mình vượt qua bức tường đạo đức trong lòng, ngầm đồng ý mình có thể giết người.

Tôi cẩn thận cúi người xuống, run run đưa ngón tay tới thử hơi thở của hắn.

Hoàn toàn không có hơi thở, toàn thân tôi chấn động, cứng nhắc hoàn toàn.

“Trước đây đã từng giết người chưa?” Phía sau thỉnh thoảng vang lên câu hỏi lạnh như băng.

Tôi sợ tới mức hét lên một tiếng, quay ngoắt người lại, hoảng sợ nhìn về phía hắn.

“Không, không..... Ta không có giết hấn, ta chỉ..... Ta không ra tay nặng như vậy, ta.....”

Hắn lẳng lặng nhìn ta, thản nhiên nói: “Nữ nhân giết người, đã không còn là nữ nhân nữa rồi!”

Hồ hấp của tôi như cứng lại, cánh môi run run, một tiếng cũng không nói nên lời.

Khóe môi hắn bỗng nhiên khê cong lên, lộ ra một khuôn mặt tươi cười, tim tôi đập liên hồi, hốt hoảng, chỉ cảm thấy trong ngực cười của hắn lộ ra một loại tà khí khiến người khác phiền lòng, hắn cũng chẳng phải là người lương thiện gì, tôi không khỏi buồn bực nói: “Ta không có giết hấn!”

Phẩy tay áo bỏ đi, trong lòng rối rắm, nhất thời, tôi cảm thấy trời đất thật bao la mà tôi lại không có chỗ dung thân. Loại cảm giác tội lỗi này cho dù tôi có kiềm nén thế nào thì nó vẫn từ trong khe hở chui ra ngoài, quấy rối tâm tư tôi.

“Ta đã từng giết người!” Hắn từ phía sau đi lên, thanh âm nghe nhàn nhạt không rõ là vui hay buồn.

Tôi xoay người nhìn về phía hắn, hắn nhếch khóe miệng cười lạnh, con ngươi đen láy đột nhiên xuất hiện sự nghiêm túc, hơi thở tà mị như một loại vật thể có sinh mệnh bình thường bám trên người hắn. Tôi hít một ngụm khí lạnh... Tên đàn ông này, không hiểu sao lại khiến người ta sinh ra ý sợ hãi.

“Đệ đệ của ta bị người hại chết, ta thay nó báo thù, giết chết kẻ đó!” Lời nói vô cùng nhẹ nhàng băng quơ, tựa hồ không phải đang nói chuyện của mình.

Hắn càng nói đơn giản lạnh nhạt, trong lòng tôi càng sợ hãi, cảm giác sợ hãi tăng nhanh, tôi kim lòng không đầu lui về phía sau vài bước, cách xa hắn một chút.

Hắn hình như cũng cảm thấy, nhưng không vạch trần tôi, mà đi thẳng tới bên cạnh đồng lửa, trở thịt trên lửa. Mỡ từ tảng thịt rơi thẳng xuống dưới, động trên thanh củi cháy, phát ra tiếng tách tách, khói nhẹ bốc lên không ngừng.

“Ta không muốn bị bắt, cho nên đã chạy trốn, nhưng bọn quan phủ lại bắt giam phụ thân ta, để bọn họ hết hy vọng, ta cho người mang đủ số quan tài cần thiết về nhà, giả chết rồi chạy trốn.....” Hắn dường như trong lòng vô cùng hờn hờ, một mặt nói chuyện thoải mái, một mặt vẫn liên tục bận rộn với miếng thịt trong tay. “Hiện tại ta cũng được xem như là một người đã chết rồi.”

Tôi không rét mà run.

Trong tiềm thức tôi chỉ cảm thấy hắn thật đáng sợ, so với đám trộm ngựa kia, thậm chí so bốn năm tên có võ muốn cuỗm ngựa của tôi thì hắn càng đáng sợ hơn gấp trăm lần!

“Kỳ thật giết người cũng không đáng sợ lắm..... sinh ra vào thời loạn, vốn là một trò chơi người chết ta sống. Hôm nay người mang vận khí tốt một chút, bằng không không chừng đã nằm ở nơi này rồi. Cho nên, hoặc là hắn chết, người sống, hoặc là người chết, hắn sống! Người chọn cái nào?”

Bầu không khí dị thường yên tĩnh, ngọn lửa uốn éo âm u lạnh lẽo mang sắc lam liếm điên cuồng lên cành củi, cho đến khi thanh củi biến thành tro tàn.

Tôi do dự một chút, cuối cùng nhỏ giọng nói: “Không có ai muốn chết cả!”

Nghĩ đến cái chết thảm của Đặng Thiên, trong lòng tôi lại là vô cùng đau đớn.

Hắn có chút tán dương gật đầu: “Xem ra cũng là một nữ nhân thông minh đấy!”

Tôi cười lạnh: “Nữ nhân giết người không phải không được xem như nữ nhân sao?”

Đôi mắt đen thâm trầm lần nữa lại léo lên một tia sáng chói khác thường, nhưng ngay lập tức biến mất, hắn nở nụ cười: “Đúng là không phải, nói thế cũng đâu có sai.”

Tôi lại gần thêm chút nữa, từ mặt đất nhặt lên xiên thịt ngựa ngon, đặt trên lửa nướng.

“Người tên là gì?” Hắn đột nhiên hỏi tôi.

Tôi sừng sốt, sau một lúc lâu đáp: “Âm Cơ!”

“Lưu Huyền, tự Thánh Công!” Hắn cắn miếng thịt ngựa nướng chín, lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Tôi không có ý định muốn biết tên của hắn, dù sao tất cả mọi người đều là bè nước gặp nhau, chưa chắc sẽ nói tên thật. Chính hắn cũng nói mình đã từng bị người giết, xem như đã “chết” rồi, cái tên này có lẽ là sau khi hắn chết mới dùng để giả danh.

“Đây là đâu?”

“Từ chỗ này đi về phía Nam một chút chính là tiểu Trường An, người muốn đi đâu?”

Tôi nghĩ nghĩ, tiểu Trường An cách Tân Dã một đoạn khá xa, hiện giờ xe ngựa đã bị hủy, ngựa cũng đã chết, phải dựa vào hai cái đùi của tôi để cuộc bộ, chắc phải mất ba bốn ngày.

“Ta định đi Uyển Thành.” Tôi khe khẽ thờ dài.

Lúc gần đi Lưu Tú từng nói tin tưởng tôi có thể đưa Đặng Thiên an toàn về tới Tân Dã, nhưng hôm nay lại.....

“Uyển Thành? Uyển Thành hiện tại cũng không yên bình! Ngươi tới đó làm gì?”

“Không yên bình?” Trong lòng tôi hoảng hốt, “Ta có thân thích sống ở trong thành.”

“Trước mắt tốt nhất ngươi đừng có đến đó. Chỗ thịt này chúng ta mỗi người một nửa, ngươi có ý kiến gì không?”

“Ừ.” Tôi tùy ý gật gật đầu, trong lòng không bỏ xuống được vẫn là ba chữ “không yên ổn” kia.

“Được, vậy chờ hừng đông hai ta đi mỗi người một đường!” Hắn đem đoản kiếm ở trên da ngựa xoẹt hai nhát, còn lau đi vết máu rồi mới đưa cho tôi, “Ngươi là con gái, mặc dù có chút võ nghệ phòng thân, nhưng một mình đi đường, chung quy là gan cũng khá lớn. Nếu..... Ngươi thật sự không có chỗ để đi, không ngại thì đến Bình Lâm tìm ta.”

“Bình lâm?” Trong lòng tôi chấn động, “Chẳng lẽ ngươi đang muốn.”

Nếu tôi nhớ không lầm, hai tháng trước hai người Bình Lâm là Trần Mộc và Liêu Trạch đã dấy binh hưởng ứng Lục Lâm Tân thị tấn công Tùy huyện, kéo theo hơn ngàn người của địa phương hòa theo.

Chẳng lẽ hắn muốn đến nương tựa Bình Lâm quân?

“Đúng vậy, quả là cô gái thông minh! Lưu Thánh Công ta còn sợ cái gì nữa chứ, mạng này đã tận rồi, chẳng còn gì mà mất!”

Tôi mờ mịt nhìn hắn chia thịt nướng thành hai đồng, gói kỹ.

Hắn cũng không coi tôi là phụ nữ và trẻ em mà bắt nạt, phân chia coi như cũng công bằng, nói một nửa thì là một nửa.

“Cầm lấy!” Hắn vút bọc thịt cho tôi, thịt nướng chín vẫn còn rất nóng, ôm trong ngực mồ hôi lách tách, bỏng rát cả ngực.

Loạn lạc! ôi loạn lạc.....

Chẳng lẽ đây chính là những gì tôi mong chờ ở thời buổi loạn lạc hay sao?

Đây có đúng cuộc sống mà tôi tha thiết mong đợi trước đây không?

Cuộc sống thế này chính là phản kích sao?

Tôi mờ mịt không hiểu.

Nếu như có thể, tôi thật sự hy vọng chưa từng phát sinh chuyện gì hết! Tất cả vẫn giống như trước đây, Đặng Thiên chưa chết, nàng vẫn đang ở Uyển Thành vui vui sướng sướng cùng với chồng nàng, bình an sinh con, cả nhà vui vẻ, hoà thuận.....

Tôi thực sự sai lầm rồi!

Loạn thế không hề tốt đẹp, vui vẻ như tôi vẫn nghĩ! Bởi vì cái mà loạn thế lấy chính mạng sống! Cái cuối cùng bị đem ra đùa bỡn chính là mạng sống! Quá tàn khốc thực khiến cho người ta cảm thấy căm phẫn khôn nguôi!

Loạn thế khời, bách tính khổ!!!

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 23: Lưu Lương

Edit: Yuusa

Beta: Mẹ Tí

Người qua lại dọc con đường này cũng không nhiều lắm, nhưng mà bất kể là ai, đi xe ngựa hay đi bộ, thì khi đi ngang qua chỗ tôi đều dùng một ánh mắt kinh dị nhìn tôi chằm chằm.

Tôi biết việc cả người mình toàn vết máu đen thét này thật sự quá lố bịch, nhưng hôm nay tôi ngoài việc tiếp tục kiên trì đi về phía Nam thì cũng không còn cách nào khác. May mà Lưu Huyền trước khi đi cũng không có đòi lại cái áo choàng của hắn. Tôi dùng cái áo choàng đó quấn chặt quanh người, trùm cả lên đầu như mũ trùm, rồi cầm cúi bước đi.

Khi còn cách Uyển Thành khoảng ba bốn dặm, lượng người đi trên đường bỗng tăng lên, đa số là mang theo các bé gái, cùng xe đẩy hoặc xe trâu kéo, giống như đang đi chạy nạn vậy. Những người đó đều đi ngược hướng với tôi, hơn nữa nét mặt của họ còn lộ rõ vẻ đau khổ bất đắc dĩ. Có đứa trẻ ngồi ở trên xe đẩy khóc oa oa, ồn ào đòi về nhà.

Càng tới gần Uyển Thành, càng thấy nhiều lưu dân (dân lưu lạc). Họ quanh quẩn chủ yếu ở khu vực ngoài thành, các khu đất hoang ở đây đều dựng đầy những túp lều bằng cỏ.

Tôi dùng năm cân thịt ngựa trong túi trao đổi vài bộ quần sạch sẽ với cùng một gia đình ở đó. Sau khi tôi sửa sang lại vẻ bề ngoài như bình thường thì rút cục ba đứa con của gia đình đó cũng không còn trợn mắt hoảng sợ nhìn tôi nữa.

“Hiện giờ ai cũng chạy ra khỏi thành, sao cô còn muốn vào trong thành thế?”

Theo lời kể của người đàn ông trong nhà, hôm kia trong thành có cuộc nổi loạn, có mấy trăm người nổi dậy tạo phản, đánh nhau với người của quan phủ, tình hình tương đối dữ dội. Dân chúng trong thành sợ hãi, cho nên nháo nhác rời thành tránh nạn, ai có người thân thì đi tìm người thân nương tựa, ai không có người thân mà lại không muốn rời xa nơi chôn rau cắt rốn thì đánh luan quần xung quanh khu vực ngoại thành, dựng lều, theo dõi tình hình xem sao. Mọi người đều hi vọng sau khi quan binh dẹp bẹp xong bạo động, họ lại có thể trở về nhà như trước.

Tôi lập tức nghĩ ngay đến nhóm Lưu Tú, trong lòng căng lên như dây đàn, lo lắng không biết họ có bình yên không.

“Mọi người chẳng lẽ không nghĩ tới chuyện những người đó có thể lật đổ Tân triều, khôi phục Hán thất sao?” Tôi không đáp mà ra vẻ vô tâm hỏi ngược lại.

Người phụ nữ trong nhà trừng đôi mắt nhìn tôi với vẻ ngờ ngàng rồi lại quay đầu nhìn chồng. Người đàn ông liền bĩu môi, nói thầm: “Ai làm hoàng đế thì có liên quan gì tới chúng ta đâu, chúng ta chỉ là dân đen sờ cầu đơn giản, chỉ mơ một ngày ba bữa ấm no, một đời an hưởng thái bình mà thôi.”

Tôi hơi hơi chần động, lúng ta lúng túng không biết nói gì.

Vì sắc trời đã tối, cổng thành đã đóng, tôi đành phải xin ở lại, ngủ chèn chúc cả đêm cùng với ba đứa con của họ trong túp lều cỏ mà họ đã dựng. Ngày hôm sau trước khi chuẩn bị vào thành, tôi phát hiện trước cửa thành có thêm rất nhiều quan binh. Trong thành dĩ nhiên đang có đàn đàn lũ lũ người liều mạng muốn chen ra ngoài, còn ngoài thành lại có một đám người vây quanh trông ngóng chờ đợi.

Quan binh bảo vệ vây chặt cửa thành, quơ kích dài, giáo sắt trong tay, mạnh mẽ xua đuổi đám dân chúng đang vây kín xung quanh, thậm chí còn đẩy những người muốn rời thành vào trong thành, cổng thành vừa mới mở ra lại bị đóng chặt lần nữa.

“Sao lại thế?” Tôi cực kỳ sợ hãi, một dự cảm xấu nổi lên trong lòng.

Tiếng người ồn ào át hết câu hỏi của tôi, không ai trả lời tôi, dân chúng bên trong thành gào thét, kêu cha gọi mẹ, một vài người đàn ông trai tráng đứng bên ngoài nhảy dựng lên tranh luận với quan binh.

“Sao lại không cho ta vào?”

“Cha mẹ ta vẫn còn ở trong thành chưa đi ra mà.”

“Các ngươi không thể vô lý như vậy được. . . .”

Tình cảnh giằng co hỗn loạn gần nửa canh giờ thì đột nhiên trên cổng thành đột phát ra một tiếng quát chói tai, đập tan mọi tiếng la hét ầm ĩ phía dưới. Mọi người ngẩn ra, đều ngẩng đầu lên.

Mặt trời ban ngày chói chang chiếu trên đầu, trên cổng thành ngoại trừ binh lính đang canh nghiêm mật ra, ở giữa còn có thêm ba bốn tên nam tử mặc trường bào thẫm màu đứng đó.

Người đứng đầu, bên môi có hai dải ria mép, vóc dáng mặc dù không cao lớn uy mãnh, nhưng mà khi hắn đứng từ trên cao nhìn xuống lại tạo ra loại ngạo khí bề ngạo. Lòng tôi chợt run sợ, đúng lúc đó thấy dân chúng xung quanh bất kể nam nữ già trẻ lớn bé đều quỳ xuống đất. Tôi không dám lơ đãng, vội khom gối quỳ xuống lẫn vào trong đám người xung quanh. Mấy viên đá nhỏ cứng trên mặt đất đâm vào khiến đầu gối tôi đau nhói.

Trên cổng thành có một thanh âm tràn đầy bức bối và khiển trách vang lên: “Các người đều muốn tạo phản phải không? Có phải các ngươi đều không cần cái đầu trên cổ nữa chứ gì?”

Tôi nghe câu nói tràn đầy sự thô lỗ của người này, không nhịn được tò mò hỏi nhỏ: “Ai thế?”

Nam nhân quỳ gối bên trái tôi nghiêng đầu, trừng mắt một cái: “Đúng là đồ đàn bà dốt nát, ngay cả Thái Thú quận Nam Dương Chân đại nhân mà cũng

không biết sao?!”

Tôi bắt giác sùng sốt.

Chân Phụ, quận chủ quận Nam Dương! Người này sao tôi lại không biết chứ?

Theo kế hoạch của nhóm Lưu Diễm, vào Lập Thu người đầu tiên phải bắt cóc chính là người này mà! Chẳng qua là từ trước đến nay tôi mới chỉ nghe thấy kỳ danh, chứ chung quy cũng không biết mặt mũi của hắn thế nào, hôm nay được nhìn thấy diện mạo của hắn, đúng là khác xa so với tưởng tượng của tôi.

Lại nghe thấy Chân Phụ ở trên công thành nói tiếp: “Mấy ngày gần đây có nghịch tặc làm loạn, vậy nên phụng chỉ dụ của bệ hạ, bản quan hạ lệnh đóng cửa thành, lúc này nếu ai dám tự tiện xông vào không cần biết là ai đều chém đầu!”

Dưới thành một mảnh yên tĩnh, có người đập đầu lên tiếng tuân mệnh, cũng có người ồn ào cầu nhau, mấy quan binh liên lập tức xông vào trong đám người, tóm ra hai ba người hung hăng, náo loạn nhất xô xô đẩy đẩy trói ghềnh lại đưa đi.

Tôi từ trên mặt đất đứng dậy, có chút mờ mịt nhìn cửa thành.

Chân Phụ còn sống thì tốt rồi, vậy đương nhiên là kế hoạch của nhóm Lưu Tú định chiếm giữ Uyển Thành không thành công. Việc tro mắt nhìn tên này phô trương thanh thế, đóng chặt cửa thành, lưng bắt khắp nơi, quả thật cũng khiến người khác kinh hồn bạt vía, Nhưng mà nếu nhìn theo một hướng khác, đó cũng không hẳn là chuyện xấu. Ít nhất tôi hiểu được, trong số những người đang bị trấn áp bên trong thế nào cũng có nhiều người đã lọt lưới, đang lẫn trốn.

Tôi thầm cầu nguyện trong lòng, chỉ mong Lưu Tú bình an vô sự, nằm trong nhóm lọt lưới và không bị bọn Chân Phụ bắt được.

Chỉ cần nghĩ tới thủ đoạn Chân Phụ đối xử với người nhà Lí Thông, tôi liền không rét mà run.

Không thể tưởng tượng nổi nếu là Lưu Tú bị bắt vào tay của hắn, thì tình trạng sẽ bị thảm đến thế nào!

Tôi dùng thịt ngựa trao đổi vài thứ cần thiết cho cuộc sống với mấy người dân ở xung quanh khu vực ngoài thành, sau đó yên lặng chờ đợi ở bên ngoài thành Uyển Thành thêm bảy tám ngày nữa. Ngay khi tôi đã trông ngóng tới mòn con mắt, sắp bỏ cuộc để quay về Tân Dã, thì lệnh cấm phong tỏa Uyển Thành rốt cục cũng được rút bỏ.

Trong thành hoàn toàn không thay đổi gì, vẫn là cảnh tượng tràn ngập khói lửa bùng bùng như trước, tôi đứng trên ngã tư đường, từ xa nhìn về đồng hoang tàn đổ nát của Lý phủ, trong lòng dấy lên từng đợt chua xót.

Đợi nhiều ngày như vậy mà chỉ đổi được những tan hoang, xơ xác xung quanh. Uyển Thành lớn như vậy, với sức của một mình tôi, căn bản không thể tìm được tung tích của nhóm Lưu Tú.

Trước phủ nha quận thủ, tôi nhìn thấy một bảng bố cáo bằng lụa mỏng, viết rõ ngày nào tháng nào năm nào giết sạch mười mấy tên phản nghịch, một chuỗi tên dài khiến tôi nhìn đến hoa cả mắt hai, hai chân đứng trên mặt đất vừa nhũn vừa tê.

Cố gắng kiên cường, tôi đọc từng tên của những người đó, từ trên xuống dưới, đọc đi đọc lại ba bốn lần. Khi xác định rõ không có tên những người tôi quen trong đó, tôi mới run run rẩy rẩy rời đi, khi rời đi chỉ cảm thấy tay chân lạnh ngắt, cả người vô lực.

Dù đã xem xong bố cáo nhưng những bất an trong tâm vẫn khó mà xóa tan được, cảm giác u sầu vẫn chônchất trong ngực, hết suy nghĩ hết này đến suy nghĩ khác. Cuối cùng tôi quyết định không quay về Tân Dã nữa mà dứt khoát xuôi nam về Thái Dương.

Từ Uyển Thành đi bộ về Tân Dã, đã là tầng tầng lớp lớp khó khăn, nếu đi Thái Dương thì lộ trình không chỉ dài gấp đôi, vất vả gấp bội mà tôi còn phải vượt qua con sông Ty Thủy, khó khăn quả thật không cần phải nói thêm nữa.

Đoạn đường này tôi vừa bò, vừa lặn mà đi có lúc vì không rành đường tôi còn đi nhầm hướng nữa. Nhưng dù vậy sau khi trải qua nhiều ngày màn trời chiếu đất, đến đầu tháng 10, tôi cuối cùng cũng về tới Thái Dương.

Mặc dù tôi đã tới nhà Lưu Tú hai lần, nhưng lần nào cũng là đi xe ngựa nên rốt cuộc đường đi thế nào tôi thật sự không biết, chỉ biết Nam Dương khắp nơi mất mùa, chỉ có ruộng của Lưu Gia là có thu hoạch.

Ngày hôm đó khi tiến vào trong Thái Dương, tôi vừa mệt vừa khát, muốn tìm người xin chén nước uống. Đi lung tung vòng qua một lùm cỏ thơm um tùm, thì đập vào mắt là một mảnh vàng rực rập rờn theo chiều gió, tôi bước vội tới, nhất thời vui sướng ngây ngất. Nhưng tôi chưa kịp đặt chân xuống đất thì đã vấp phải một tảng đá, đập đầu xuống bờ ruộng, ngất đi.

Tôi trải qua một giấc mộng, trong mộng dường như mơ hồ trông thấy Lưu Tú đang đứng trong ruộng lúa mạch vẫy tay với tôi, tôi vui sướng chạy tới chỗ hắn, lại phát hiện khuôn mặt Chân Phụ cười ác độc đang ở đằng sau Lưu Tú lao tới, mang theo bảo kiếm sáng loáng, đâm trúng vào lưng Lưu Tú.

“A” tôi kích động nhảy dựng lên, đồng thời trợn mắt, ngay sau đó là một trận đất trời xoay tròn, tôi ôm đầu rên rỉ một tiếng, rồi yếu ớt ngã vật ra, đúng lúc đó có một đôi tay nâng gáy của tôi lên. Tôi hé mắt nhìn, thì thấy đó là một người phụ nữ trung niên, mặt mũi hiền lành. Người đó đang phì phì cười nhìn tôi.

“Có vẻ đã tỉnh rồi, ban đêm cô sốt rất cao, ta thực sự sợ là cô không qua khỏi”. Người phụ nữ đưa tay sờ sờ trán tôi, quay đầu gọi, “Cô bé tỉnh rồi, Quân nhi, cháo của con đã nấu chín chưa?”

Ngoài cửa có tiếng “Dạ”, ngay sau đó có một cậu thiếu niên đầu chưa cùng quan (đội mũ trường thành) bùng tồ cháo bốc khói bước vào phòng: “Nương, cháo đến đây.”

Người phụ nữ đỡ tôi ngồi dậy.

“Cẩn thận nhé, cháo vừa mới nấu, hơi nóng đó!” Người thiếu niên nhếch miệng cười, nụ cười mang theo nét thuần phác, chân chất. Hắn cầm bát cháo kề sát miệng tôi, lấy thìa gỗ thật cẩn thận đút cho tôi ăn.

Miệng hơi đắng, cháo lúa mì đun sôi khá nhừ, hơn nữa vào miệng mang theo một mùi thơm ngát ngọt dịu, làm người ta muốn ăn nhiều hơn. Tôi nhận không được ăn nhiều hơn vài miếng.

“Trong cháo ta đã pha thêm chút mật ong.” Hình như nhận ra thắc mắc của tôi, người thiếu niên mỉm cười giải thích.

Có chén cháo lót bụng, dạ dày ấm hẳn lên, tôi cảm thấy khí lực đã bắt đầu khôi phục một chút, vội hỏi: “Đây là đâu?”

“Đây là nhà ta.” Người phụ nữ đáp, “Cô té xỉu ở trong ruộng nhà ta, sáng sớm tiểu nhi từ nhà ta đi thăm ruộng đã công cô về đây. Ta thấy cô có vẻ là người đã đi xa nhiều ngày... Có chuyện gì xảy ra với cô sao?”

Tôi đang muốn trả lời, ngoài cửa sỗ lại truyền đến một trận tiếng bước chân rầm rập, hỗn loạn. Ngay sau đó cánh cửa nhà bị đẩy ra, một trận gà gáy chó sủa ồn ào diễn ra, không ít người ở phòng ngoài lo lắng hô lên: “Lương thúc! Lương thúc!”

Không đợi vị phu nhân từ trên tháp (giường nhỏ) đứng dậy, đã thấy ngoài cửa có một người lao vào. Bóng người mới tới bậc cửa, tiếng nói đã vọng vào trong: “Lương thúc! Rất... Rất... Lương Thâm.” Người nọ đột nhiên khựng lại, bảy tám người theo sát phía sau liên tiếp va vào nhau, có lẽ là không nghĩ đến trong phòng còn có nữ quyến khác, nhất thời đều ngất ra. Các con mắt đều tụ lại trên người tôi xoay tròn, sau đó đồng loạt cúi đầu không lên tiếng.

Vị phu nhân đứng lên, ôn hoà hỏi: “Lương thúc nhà các người đi vắng rồi, đi ra ruộng cùng với Lư An, có chuyện gì vậy?”

Người đi đầu cùng lắm mới ba mươi tuổi, tướng mạo đường đường, chẳng qua là vẻ mặt bối rối, giống như đang bị kích động vì chuyện gì đó, nhất thời không thể định thần lại.

“Lương thăm” Phía sau có người mờ miệng, “Xảy ra chuyện lớn.”

Lời còn chưa nói xong, đã bị khủy tay người đằng trước thúc cho một cái, người nói chuyện lập tức im miệng.

“Chuyện đó..., thăm thăm, chúng con ra ruộng tìm Lương thúc.”

“Đứng lại!” Lương thăm bỗng nhiên kêu lên, “Xảy ra chuyện lớn gì hả? Lư Tứ, có phải Lư An nhà ta lại gây chuyện nữa đúng không?”

“Không.”

“Lư Quân!” Lương thăm quay đầu, lớn tiếng hỏi, “Con nói thật đi, có phải ca ca con lại gây họa hay không? Con không được gạt nương!”

Về mặt Lư Quân luống cuống: “Nương ơi, ca ca mấy ngày nay luôn ở nhà, cùng làm ruộng với con, chưa từng đi đâu cả, nương không phải cũng biết sao?”

Lư Tứ vội nói: “Thăm thăm, không liên quan tới Lư An, hay Lư Quân, chuyện lớn này không liên quan gì tới bọn họ cả.”

“Vậy liên quan tới ai? Các người hỗn hà hỗn hển chạy đến đây, không liên quan tới hai thằng ranh đó, thì còn liên quan tới ai nữa?”

Thấy Lư Tứ không trả lời, Lương thăm nóng nảy nói: “Ta ra ruộng tìm Lư An!” Nói xong liền muốn rời đi.

“Thăm!” Lư Tứ vội túm lấy cánh tay của bà, “Ai da, con đã nói với người rồi, thật sự không liên quan gì đến Lư An mà! Thực ra là. . . . Bá Thăng. . . .”

“Lư Diễn? !” Trăm miệng một lời, tôi cùng Lương thăm đồng loạt kêu lên.

Lương thăm kinh ngạc quay đầu lại liếc tôi một cái, tôi vội vội vàng vàng xốc chăn mùng trên người lên, nhảy khỏi giường: “Lư Bá Thăng ở đâu? Lư, Lư Văn thúc đã quay về chưa?”

Chân giẫm lên mặt đất mà tôi cảm giác như mình đang giẫm trên bùn, làm sao cũng không đứng vững được, Lư Quân đứng ở một bên đưa tay muốn đỡ tôi cuối cùng lại do dự, vậy nên nhoáng cái, tôi ngã nhào trên mặt đất.

Lương thăm vội vàng nâng tôi dậy đứng lên, tôi vội la lên: “Văn thúc. . . . Văn thúc đã trở về chưa?”

Tôi muốn nghe thấy đáp án, lại sợ nghe thấy đáp án, nhất thời chỉ cảm thấy trăm mối cảm xúc ngổn ngang, các loại tư vị trộn lẫn cùng một chỗ, không

khỏi càng thêm nắm chặt tay lại.

Lưu Tứ kinh dị liếc mắt nhìn tôi: “Thật ra hôm qua Lưu Tắc đã về đây trước Cô gái, người không phải là Âm Lệ Hoa đã cùng Văn thúc đi Uyển Thành đấy chứ?”

Tôi gắng gượng lấy sức đứng dậy, lúc này nghe nói Lưu Tú vẫn chưa về tới Thái Dương, vừa sợ vừa vội, hít thở không thông, chỉ cảm thấy trước mắt sao vàng bay bay, trong cổ họng phát ra một tiếng kêu khê, cả người ngã ngửa ra sau.

Lương thăm vốn đang đỡ tôi, lại không nghĩ tôi muốn ngã là ngã liền, nhất thời đứng không vững, liền bị tôi kéo ngã theo. Lưu An, Lưu Tứ thấy thế vội vàng chạy tới hỗ trợ, nâng hai chúng tôi dậy. Lương thăm đã lớn tuổi, bị tôi kéo ngã ra đất, thắt lưng còn va phải góc giường, nên khi đứng dậy không khỏi ôm thắt lưng, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

Tôi vô cùng hổ thẹn, thậm chí cảm thấy áy náy, nhưng lời nói vừa đến bên miệng liền nhớ tới chuyện sống chết chưa rõ của Lưu Tú, nhớ tới Đặng Thiên một xác hai mạng người, không khỏi lại cảm thấy đau buồn. Miệng há ra, lại là tiếng khóc òa vang dội.

Nửa tháng vừa qua, tôi trôi nổi trôi nổi, gặp bao vất vả đắng cay, tôi cũng chưa từng rên nửa tiếng, chảy một giọt nước mắt. Không nghĩ tới hiện giờ khi mở miệng, lại khó khăn chế tâm tình của mình như vậy, khóc đến mức không còn chút khí phách nào thường ngày.

Lương thăm đầu tiên là sững sờ, sau đó chậm rãi nhích lại gần, vươn tay ôm tôi vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng tôi thấp giọng nói: “Cô bé đừng khóc, có Lương thăm ở đây, có chuyện gì oan ức cứ nói cho Lương thăm biết nào.”

Tôi càng khóc càng thương tâm, tiếng khóc rất lớn, tựa hồ muốn mượn trận khóc lớn thảm thiết này đem hết khổ cực, đau thương mấy ngày qua cùng với nỗi sợ hãi trút hết ra.

Tất cả đám thanh niên trong phòng thấy tình cảnh này, ngơ ngác nhìn nhau, ngượng ngùng không biết nên làm gì cho tốt.

“Lương thúc Lương thúc”, bất ngờ trong sân truyền đến một tiếng gọi thất thanh, nhóm người thứ hai tìm Lương thúc lại ầm ĩ tràn vào, cắt ngang tiếng khóc của tôi.

“Lương thúc! Nguy quá, Lương thúc.” Nháy mắt ba bốn thanh niên đột nhiên vọt vào phòng, kêu lên lanh lảnh, “Chúng ta đều bị Bá Thăng hại chết mất thôi!”

Lương thăm chưa kịp mở miệng, chợt nghe ngoài cửa truyền đến giọng nam già nua nhiều tuổi: “Lưu Diễn làm sao mà hại chết các người?”

Lương thăm đang ôm tôi đột nhiên chấn động, tôi dùng ống tay áo quệt lung tung để lau khô nước mắt, hai mắt đang nhắm nghiền nên tôi chỉ thấy ngoài cửa có bóng người thấp thoáng, một người đàn ông trung niên mặc áo đuôi ngắn, chân đi giày rơm, hai tay vác cái cây, bước vào cửa.

Khuôn mặt đầy nếp nhăn, tóc mai hơi bạc, quần áo mặc dù không phú quý, nhưng lúc giờ tay nhắc chân lại lộ ra vẻ phong nhã, không giống nông phu tầm thường. Thứ khiến tôi đập nhanh chính là đôi mắt của ông, một ánh mắt nhìn về phía này lạnh lùng, tĩnh lặng nhưng lại vô cùng sắc bén.

“Lương thúc!” Không biết ai kêu lên đầu tiên, sau đó đám đàn ông lớn nhỏ trong phòng cùng khoanh tay, phụ họa bằng tiếng hô sợ hãi, “Lương thúc!”

“Ồn ào!” Lương thúc tiện tay đem cái cây bỏ ngoài cửa, phui phui bụi đất trên người, cất cao giọng nói, “Nói đi! Thăng nhóc Lưu Diễn rốt cuộc đã làm gì mà hại chết các người?” Mắt hồ đảo qua bốn phía, khi dừng ở trên người tôi, thì lóe lên tia sáng dù về mặt không lộ ra chút biến hóa nào. “Bọn các người bình thường gọi đến đều hồ hào ta đây bận rộn không có thời gian, hôm nay lại đồng loạt chạy đến nhà ta, tất cả không phải chỉ để nói cho ta nghe mỗi câu không đầu không đuôi này chứ! Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

“Lương thúc!” Lưu Tứ chấp tay thi lễ, “Lương thúc phải thay bọn cháu làm chủ, bằng không cả dòng họ Lưu thị đều chết hết mất thôi!”

Lương thúc cơ thể cứng lại, không lên tiếng, nhưng mi tâm lại nhíu chặt lại, thành một chữ “Xuyên”.

Rốt cuộc có người không chịu nổi nữa, không đợi Lưu Tứ chậm rãi nói xong nguyên do, liền lớn tiếng la lên: “Lưu Bá Thăng muốn làm phản! Hắn lôi kéo đám tân khách kia, tuyên bố lật đổ Mãng, khôi phục giang sơn Hán thất.”

Lương thúc rốt cuộc sắc mặt đại biến, sau một lúc lâu trầm mặc, ông ôm chặt lấy cánh tay của Lưu Tứ, quát lên: “Việc này có thật không? !”

Lưu Tứ gật gật đầu, vẻ mặt lo lắng.

Lương thúc lão đảo rồi ngã xuống, sắc mặt trắng bệch đưa tay vịn chặt khung cửa, lắp bắp nói: “Cái thằng ngổ nghịch không tự lượng sức này.” Dừng một chút, lại hỏi, “Lưu Trọng cùng Lưu Tú đâu? Hai đứa chúng nó cũng tùy ý thăng cả làm loạn sao?”

Lưu Tứ trả lời: “Lưu Trọng xưa nay đều không có chủ kiến, Bá Thăng nói phải làm phản thì hắn liền đi theo làm phản thôi.”

“Vậy còn Lưu Tú? Thằng bé Lưu Tú đó từ trước đến nay làm việc luôn ổn trọng, không phải dạng người dễ làm liều!”

“Văn thúc tháng trước đã đi Uyển Thành, đến giờ còn chưa về.”

Lương thúc vừa tức vừa giận, Lương thăm vội hỏi: “Huynh đừng tức giận vội, việc cấp bách lúc này phải khuyên cháu cả đừng làm bậy mới tốt. Mặt

khác cũng phải dằn dò họ hàng, tin tức này không thể tiết lộ ra ngoài, Chuyện này. . . . chính là chuyện lớn có thể dẫn đến họa diệt môn, không phải là chuyện đùa chơi!”

Mọi người cùng kêu là phải.

Lương thúc dậm chân, xoay người rời đi.

Lương thẩm định đuổi theo nhưng bắt đắ dĩ là thất lưmg bà bị thương, không đi được, đành sốt ruột rướn giọng nói với theo: “Huynh lại đi đâu thế?”

“Lên nhà Lưu Diễm, tìm chị dâu.” Thanh âm dần dần đi xa, cũng nghe không rõ câu cuối cùng ông nói là cái gì nữa.

Tôi thở phò một hơi, đánh giá tất cả mọi người trong phòng, cuối cùng dừng ở trên người Lương thẩm, một lúc lâu sau hỏi: “Xin hỏi bá mẫu có quan hệ thế nào với Lưu Tú?”

Lương thẩm quay đầu lại, tựa hồ còn vẫn chưa từ trong khiếp sợ hồi phục lại tinh thần. Lưu Quân ở một bên nhỏ giọng trả lời thay nàng: “Lưu Tú chính là đường huynh của ta.” Lại chỉ vào một phòng đầy người nói, “Những người này đều là thúc bá huynh đệ họ Lư của chúng ta!”

Trong lòng tôi sớm đã đoán được, nên lúc này sau khi nghe xong giới thiệu của Lưu Quân, cũng không nghi ngờ nửa phần.

Vị Lương thúc kia, cũng không phải người ngoài, chắc chắn ông chính là người thúc thúc từng nhận nuôi Lưu Tú từ nhỏ đến khi trưởng thành, Lưu Lương Huyện lệnh huyện Tiêu Huyền, hiện nay ông đã già hoi hương dương lão.

Không ngờ rằng mặc dù tôi không biết nhà Lưu Tú ở đâu, nhưng đi bậy đi bạ lại tới nhà chú ruột của Lưu Tú.

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 24: Tự Trách

Edit: Yuusa

Beta: Mẹ Tí

Ở Thái Dương, Lưu Diễm đã chiêu mộ được bốn năm ngàn người, gióng trống khua chiêng mua binh khí, oanh oanh liệt liệt giương cờ tạo phản.

Ngay sau khi Lưu Lương biết được tin tức này, đã ngay lập tức tới cửa chất vấn, nên Lưu Diễm cũng tìm thấy tôi. Tôi không biết ai đã nói chuyện của tôi cho hắn biết, tóm lại là hắn mang vẻ mặt vô cũng khẩn trương xuất hiện trước mặt tôi, sự vui mừng cùng lo lắng của hắn rất chân thật không giống như đang giả vờ.

Hắn thật sự đã rất lo lắng cho tôi, nên khi thấy hắn run rẩy vươn tay ôm lấy tôi, tôi cũng không nhẫn tâm đẩy hắn ra.

“Lệ Hoa, đều tại ta không tốt, là ta hại nàng chịu nhiều khổ cực.”

Bệnh nặng chưa khỏi nên thể lực của tôi trên vẫn rất yếu, bờ ngực của hắn vừa ấm áp vừa cường tráng, nếu bỏ qua mọi chuyện cũng có thể coi là một nơi tôi có thể dựa dẫm. Tôi mệt mỏi, nhắm nghiền hai mắt, yếu ớt tựa cảm lên vai hắn, vứt hết những ý niệm đang hỗn độn trong lòng sang một bên, chỉ im lặng ngồi im trong lòng hắn, không muốn quan tâm bất kì điều gì khác nữa.

“Khụ.” Thanh âm rất nhỏ, có người đứng ở chỗ sáng buồn bực ho lên một tiếng, tôi biết rõ là người này cố ý làm vậy, nhưng vẫn không mở mắt ra ngay, mà uể oải dựa vào lòng Lưu Diễm, không thêm nhúc nhích.

Nhưng Lưu Diễm lại hơi giãy giụa, cuối cùng cũng không có đẩy tôi ra, mà dường như còn ôm tôi chặt hơn.

“Thúc thúc! Thẩm thẩm!”

Tôi mở bừng mắt ra, liếc mắt nhìn lại, chỉ thấy vợ chồng Lưu Lương đang từ buồng trong bước ra. Bộ dạng Lưu Lương hình như muốn phát tác gì đó nhưng bắt ngờ lại thôi, còn Lương thẩm, ánh mắt bà nhìn tôi lộ ra nhiều điểm tiếc hận.

Trong lòng tôi khẽ thở dài một tiếng, xem ra hành vi vừa rồi của tôi lại gây ra hiểu lầm không nhỏ đây. Đang muốn tách ra, lại không ngờ Lưu Diễm bỗng nhiên ôm chặt hơn, hắn càng lúc càng ôm chặt, ép sát tôi vào trong ngực hắn.

Tôi hơi tức giận, ngẩng đầu trừng hắn, không ngờ hắn đang hướng mặt nhìn về phía cổng lớn. Theo tầm mắt của hắn, tôi quay đầu nhìn lại, thân mình

mãnh liệt run lên, sợ ngây cả người.

Bên bờ môi hần vẫn vương nụ cười tươi tắn nhẹ nhàng, tuy khí sắc trên mặt có vẻ hơi âm đạm, người cũng gầy đi rất nhiều, nhưng điều đó chỉ càng tôn lên khí chất không linh bác nhả (kỳ ảo, có học thức sâu rộng) của hần mà thôi.

Lưu Tú đứng ở cửa thán nhiên nhìn tôi cùng Lưu Diễm ôm nhau, hơi gật đầu, coi như là đã chào hỏi sơ qua. Sau đó hần sai bước vào cửa, quỳ trước mặt vợ chồng Lưu Lương: “Chất nhi bái kiến thúc thúc thẩm thẩm!”

“Tú nhi?” Lương thăm kích động nâng hần dậy, vui sướng nói, “Con đã quay về rồi à? Hôm qua nghe Lưu Tắc nói, các con ở Uyển Thành buôn bán lương thực thì gặp quan binh phong thành, thắng nhóc Lưu Tắc đó khi trở về còn mang theo một vết thương to trên trán, nó đã tụ lại thành vết bầm lớn, thực là dọa người ta mà. Con không có xảy ra chuyện gì chứ?”

“Khiến thúc thúc thẩm thẩm lo lắng rồi, Tú hết thấy đều bình an.”

Tôi thừa dịp thúc cháu bọn họ nói chuyện, muốn giãy khỏi ngực Lưu Diễm, nào ngờ hần ôm rất chặt, càng giãy càng chặt, không hề có ý định buông ra. Tôi giận dữ, nhắc chân hung hăng giẫm mạnh lên chân hần, hần bị đau, nhăn nhó mặt mày. Tôi trừng mắt, tức tối nhìn hần, lúc đó hần mới xanh mặt, buông tôi ra.

Ánh mắt tôi dõi theo nụ cười đang giương lên của Lưu Tú. Nụ cười của hần thán nhiên nhưng vẫn ẩn chứa sự mệt mỏi, tuy đã được che đậy vô cùng tốt, nhưng tôi vẫn nhận ra. Nhất thời lòng tôi thấy vô cùng đau xót, lại hoảng hốt cảm thấy như đã cách xa cả một đời.

Nhờ lại ngày chia tay hôm ấy, hần đứng ở bên ngoài màn xe nói rõ hần tin tưởng với năng lực của tôi nhất định có thể đưa Đặng Thiên về tới Tân Dã bình yên.

Tôi đã phụ kỳ vọng của hần rồi, tôi thực chất chỉ là một đứa vô dụng, không biết chăm sóc Đặng Thiên cho tốt, cũng không thể đưa nàng bình an về tới Đặng gia.

Một khắc này, đôi mắt của tôi nhòe đi, nước mắt trào ra, tôi vội vàng cúi đầu, lặng lẽ dùng tay áo lau sạch nước mắt nơi khóe mắt, rồi sau đó lại ngẩng đầu nhìn lên như không có gì.

Thúc cháu bọn họ nói chuyện rất vui vẻ, tôi không cách nào mở miệng ngắt ngang được. Mặc dù hiện tại tôi rất muốn hỏi Lưu Tú xem rốt cuộc ở Uyển Thành đã xảy ra biến cố kinh tâm động phách gì, hần trong hoàn cảnh thập tử nhất sinh đó làm sao mà quay về được... Thái Dương.

Lưu Lương cố ý giữ hai huynh đệ ở lại ăn cơm trưa, Lương thăm tự mình xuống bếp nấu nướng. Tôi không thạo nấu nướng, nên hoàn toàn chẳng giúp được gì. Lương thăm biết ý đưa cho tôi một rô hành, bảo tôi đến góc sân ngồi bóc vỏ hành.

Còn lại thúc cháu ba người ngồi ở nhà chính nói chuyện, được một lúc, chợt nghe Lưu Diễm sảng giọng nói to hai câu, khi tôi ngưng thần lắng tai nghe thì lại không thấy gì nữa. Xem ra Lưu Lương thúc vai về như cha, cho dù Lưu Diễm cuồng vọng không sợ trời không sợ đất, cũng không dám làm càn quá mức ở trước mặt Lưu Lương.

Khi sắp lột hết một rô hành, hai con chó trong nhà chạy ra cửa viện kêu gâu gâu hai tiếng, tôi ngẩng đầu nhìn liền thấy một người thanh niên khoảng ba mươi tuổi đang đẩy cửa rào bước nhanh vào trong viện.

“Người” Tôi không biết hần là ai, tuy nhiên chỉ bằng trực giác cũng đoán được người này chính là con cháu Lưu thị, đương muốn gọi Lương thăm ra tiếp đón, thì người thanh niên đó lại dùng tay ra hiệu với tôi ý bảo đừng lên tiếng, sau đó áp sát, người dán vào cửa sổ phòng lớn quan sát.

Tôi tò mò nhìn hần nép ở chỗ cửa sổ ra hiệu vào trong, một lúc sau, Lưu Diễm làm như vô tình từ trong phòng đi ra, mới ra khỏi cửa, đã bị người thanh niên đó túm lôi sang bên cạnh.

“Bọn Từ Cầm đang dẫn một đám con cháu tôn thất trong tộc đến làm loạn ở cửa nhà ta, đại tỷ bảo huynh nhanh về đi! Hơn nữa còn nghe nói ở quê nhà có rất nhiều con cháu sợ bị liên lụy, đang thu thập đồ đạc quý giá chuẩn bị bỏ chạy!”

“Hừ!” Trần Lưu Diễm gân xanh giật giật, “Một đám vô dụng, mới có thể này đã sợ chết, thật uổng là con cháu Lưu thị!”

“Đại ca, huynh nhanh đi về xem một chút đi. Nương hôm nay lại không chịu uống thuốc, ta mới nghe người khác nói Văn thúc đã trở về, sao không về nhà trước để báo bình an? Văn thúc hiểu rõ Nương nhất, hay để cho Văn thúc khuyên người . . .”

“Văn thúc vẫn chưa về nhà à?”

“Đúng vậy, có hương thân thấy hần đi bộ về, nhưng ta ở nhà đợi cả nửa ngày cũng không thấy bóng dáng hần đâu. Nương sốt ruột muốn chết, khiến ta lại càng cố gắng, nhưng sau đó lại nghe người ta báo thấy hần đến nhà thúc thúc đầu tiên, nên nương mới hơi yên tâm một chút.”

Lưu Diễm không nói chuyện, đột nhiên nghiêng đầu liếc mắt nhìn tôi một cái, ánh mắt thâm trầm.

Tôi cúi gầm mặt xuống, tránh ánh mắt của hần, dọn sạch đám vỏ hành vừa bóc, định đi tới phòng bếp, chợt nghe phòng trong truyền ra một tiếng quát to của Lưu Lương: “Lưu Trọng! Vì sao tới lại không vào nhà, lén lút đứng bên ngoài nói chuyện cùng Lưu Diễm là sao?”

Thì ra hần chính là Lưu Trọng!

Tôi dừng bước, không đành được quay đầu lại nhìn trộm hấn. Thở theo truyền thống tốt đẹp của Lư gia, diện mạo Lư Trọng khá tốt, giống Lư Diễm, lại cũng rất giống Lư Tú, phải nói pha trộn giữa hai huynh đệ của hấn.

Lư Lương khi nói đã sai bước xuống bậc thềm, vẻ mặt nghiêm khắc nhìn chằm chằm Lư Trọng.

Lư Trọng cúi đầu, không dám không đáp, tránh nặng tìm nhẹ của nói: “Nương bị bệnh, nhớ Văn thúc, nghe nói đến nhà thúc thúc, nên bảo con qua xem”

Lư Lương nghe xong sắc mặt hơi giãn ra. Trong ba huynh đệ nhà này, vừa nhìn liền biết ngay chỉ có Lư Diễm là không biết giả vờ. Hấn đang đứng đó nhưng lại hơi nhấp nhôm, vẻ mặt lo âu, chỉ sợ lúc này suy nghĩ đã bay về nhà rồi. Tâm tư thế này, ngay cả tôi cũng nhìn còn nhận ra, sao có thể dấu được Lư Lương đã lẫn lộn bao nhiêu năm trong chôn quan trường?

“Hừ” Quả nhiên, Lư Lương phát tay áo quay vào phòng trong.

Lư Diễm cùng Lư Trọng đưa mắt nhìn nhau. Đương lúc tôi còn mơ hồ thì thấy bên trong cánh cửa, Lư Tú đang lặng lẽ phát phát tay về phía bọn họ. Hai huynh đệ ngay thơ nhất thời bừng tỉnh đại ngộ, không lên tiếng ra về đi dạo ngoài sân, sau đó co cẳng chạy vội.

Bữa cơm trưa cuối cùng chỉ còn lại có bốn người là vợ chồng Lư Lương, Lư Tú cùng tôi. Lư Diễm, Lư Trọng trốn đi không nói, mà ngay cả hai huynh đệ Lư An cùng Lư Quân cũng không ở nhà. Tôi đoán rằng lúc này các dòng họ ở Thái Dương đang cãi nhau rất ác liệt, có lẽ Lư An, Lư Quân cũng bị kéo đi, chẳng qua là không biết huynh đệ nhà này sẽ đứng về bên nào.

Tôi vừa dùng cơm vừa suy nghĩ, ngẫu nhiên lại liếc mắt đánh giá Lư Tú, hấn ngồi ở phía đối diện, nhưng tác phong vẫn nhàn nhã lịch sự, hoàn toàn không giống người đang có việc lo lắng.

Chẳng lẽ hấn vẫn chưa biết những đại sự diễn ra trong tôn thất họ Lư ở Thái Dương? Nhưng mới vừa rồi đáng về khi hấn đuổi Lư Diễm, Lư Trọng không giống như là chẳng biết gì.

Nhìn không thấu hấn!

Hấn hoàn toàn tương phản với Lư Diễm. Hấn che dấu suy nghĩ trong lòng vô cùng tốt, vô cùng cẩn thận, tôi căn bản không thể đoán ra hấn đang nghĩ cái gì nữa.

Bữa cơm này ăn thực là vô vị, sau khi ăn xong Lư Lương ra ngoài đi tiểu, tôi định giúp Lương thăm thu dọn bát đĩa, nằng lại cương quyết ngăn lại: “Cô là khách, trên người lại bị bệnh, ta sao có thể để cô làm những việc nặng này? Mau mau nghỉ ngơi đi.”

Tôi đánh phải từ bỏ, Lư Tú vẫn ngồi im chờ Lương thăm ở đối diện, bỗng nhiên mở miệng nói: “Bị bệnh sao?”

“Không có gì.” Tôi ngượng ngùng thấp giọng trả lời, “Đã tốt hơn rồi, không sao nữa đâu...”

“Tại sao không quay về Tân Đà?”

Thanh âm của hấn trầm thuần như rượu, dịu dàng mà vẫn mang chút trách cứ, tuy tôi hiểu được câu nói đó vốn xuất phát từ sự quan tâm, nhưng mỗi khi liên tưởng đến Đặng Thiên, là tay chân tôi phút chốc lạnh ngắt như băng, ngón tay run run.

“Sao vậy?” Hấn thấy vẻ mặt tôi khác thường, lại gắng hỏi thêm

Tôi cắn môi, cố nén bi thương trong lòng, đứng dậy đi đến trước mặt hấn, quỳ sụp xuống: “Lệ Hoa đã phụ trọng thác!”

Chỗ ngồi vang lên tiếng loạt soạt, Lư Tú gần như nhảy dựng lên, đồng thời đưa tay ra đỡ tôi, tiếng nói cũng mang theo sự run rẩy: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Biểu tỳ nàng.” Tôi nín thở cố không rơi lệ, ở trước mặt hấn mà khóc, sẽ giống như đang giả vờ. Tôi không cần ai thương hại tôi, tha thứ cho tôi. Đây là lỗi của tôi, là tôi không chăm sóc tốt cho Đặng Thiên.

Tôi quỳ trên mặt đất không dám ngẩng đầu nhìn về mặt hấn, sau khi kể hết mọi chuyện cho Lư Tú nghe, hấn ngậm người ngồi im, lâu sau cũng không có tiếng đáp lại, tận đến khi có tiếng bước chân Lư Lương quay lại, mới phá vỡ không khí bế tắc quý dị giữa tôi và hấn lúc đó.

“Thúc thúc!” Ngờ khí nhẹ nhàng, Lư Tú rút cục thở dài, “Tú nhi phải về nhà thăm mẫu thân, xin cáo từ.”

Lư Lương tựa hồ cảm thấy được có chuyện gì đó, nhưng ông chỉ híp mắt lại nghi vấn mà không nói, ra về không biết gì gật gật đầu: “Con về đi.”

Lòng tôi hoang mang, tựa như đang bị tảng đá ngàn cân đè nặng tới không thở được. Đứng lúc đó, trước mắt có bóng đen cúi xuống, Lư Tú bỗng nắm cánh tay tôi, kéo tôi đang quỳ dưới đất đứng dậy.

Tôi run rẩy ngẩng đầu, sắc mặt của hấn bình tĩnh, không có... chút phần nộ cùng trách cứ nào, ánh mắt đó tôi chưa nhìn thấy bao giờ, nó trong suốt như nước, đáy mắt yên lặng lướt qua tia cảm xúc thương tiếc, lướt qua tia cảm xúc tự trách.

Nhưng hết thấy cảm giác đó hình như chỉ là ảo giác của tôi, bởi vì chỉ chớp mắt sau, Luru Tú đã che dấu hết toàn bộ cảm xúc của mình, bình tĩnh không dao động nói với tôi: “Chúng ta đi thôi.”

Tôi đột nhiên run lên, không kịp nói cả những lời khách sáo như không cần lo lắng với vợ chồng Luru Lương, mà mờ mịt ngây ngốc đi theo hần ra cửa viện.

Sắc trời có chút âm u, dường như chỉ thoáng chút nữa thôi là mưa to, gió trên đồng rất lớn, thổi phất phất qua đám lúa chưa kịp gặt trong ruộng, gió thổi cuộn cuộn mạnh như sóng biển đập dềnh lên xuống.

Gió thổi tung khiến mái tóc dài của tôi bay tán loạn, mấy sợi tóc mai bay bay trước mắt tôi. Luru Tú đi đằng trước, bóng dáng lộ ra sự thê lương. Tôi nhìn khóc lâu như vậy rốt cục lệ cũng tràn mi rơi xuống: “Tại sao người không mắng ta? Người không nói lời nào như vậy là có ý gì?”

Bước chân ở phía trước rốt cục ngừng lại, hần không quay người, ngửa đầu nhìn không trung, gió thổi tay áo hần bay phất phất. Hồi lâu, vô số lời nói thanh nhã mà đau thương của hần bị thổi bay tán mát ở trong gió: “Chuyện này cũng không trách cô được cô không sai. Là ta không đưa cô. Nhóm Chăm sóc tốt.”

Phía chân trời truyền đến một trận sầm rền, tiếng sấm ầm ầm, giống như một tiếng búa tạ đang thông thả tàn phá bầu trời phía trên, một tiếng lại một tiếng, kích thích nỗi đau tê liệt trong lòng tôi.

Tôi rốt cuộc không thể ức chế được chua xót trong lòng, nhào lên ôm cổ hần từ phía sau, thất thanh khóc rống lên.

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 25: Sao Chổi

Edit: Yuusa Beta: Mẹ Tỉ

Trong nhà Luru Tú, cả ba gian mái ngói và tiểu viện đều đầy ắp người, tiếng nói lao xao ồn ào vang vọng như đang họp chợ.

Chân tôi hơi khựng lại, nhưng Luru Tú lại không hề. . .do dự, vẫn thông thả từng bước không nhanh không chậm bước vào cổng. Tôi cũng chẳng còn cách nào khác, đành phải lẻo đẻo đi theo hần.

“Luru Tú!”

“Văn thúc!”

Không biết ai tình mắt nhìn thấy hần trước nữa, nhất thời tất cả mọi người ở trong sân nhỏ rầm rập chạy đến. Có người vui sướng, có người phẫn nộ, cũng có người ngỡ ngàng. biểu tình trên mặt mỗi người hoàn toàn khác nhau, nhưng khi nhìn thấy Luru Tú quay về thì đều có một vẻ thoải mái như vừa trút được gánh nặng.

Luru Tứ gạt mọi người ra để bước vào, có hai nam tử trẻ tuổi đi theo hần, tôi lướt mắt một vòng, liền nhận ra trong đám người có vài thân ảnh quen thuộc.

“Văn thúc!” Luru Tứ tiến lên đón, trên mặt hoàn toàn không thấy vẻ tươi cười, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chú vào Luru Tú, ánh mắt có chút phức tạp.

Luru Tú cúi thấp người vái chào: “Tử Cầm huynh.”

Luru Tứ vốn muốn được nghe Luru Tú giải thích vài chuyện, nhưng không ngờ Luru Tú sau khi chào hỏi xong lại không nói gì khiến Luru Tứ hơi kinh ngạc, Luru Tắc đang từ trong đám người chen lại đây.

“Luru Văn thúc! Văn thúc!” Luru Tắc cười ha ha, bước lại ôm chặt cổ Luru Tú, “Tiểu tử người. Tiểu tử người quả nhiên là vẫn còn sống!” Trán hần bị một vết thương lớn, vết thương đã kết vảy khô, trông như đồng xu lớn, khi lắc đầu nhếch miêng cười, vết thương trông càng đáng sợ.

Luru Tú thân nhiên nhìn hần, cười, đưa tay đẩy hần ra, vỗ vỗ vai hần.

Về mặt Luru Tú có chút thái lãnh đạm, khiến Luru Tắc nhướng mày, hần đương muốn mở miệng cự nự một chút thì Luru Tú đột nhiên nhẹ giọng nói: “Đội một lát.” Dứt lời, kéo tôi đi vào trong phòng.

Lúc này Luru Gia đang từ phía trước đi tới, nhìn thấy Luru Tú, vẻ mặt căng thẳng đột nhiên buông lỏng.

Lưu Tú nói nhỏ với hắn vài tiếng, Lưu Gia đầu tiên là hơi kinh ngạc, rồi sau đó tỉnh lại, khẽ gật đầu.

Lưu Tú nhẹ nhàng cười, phó thác tôi cho Lưu Gia, sau đó rời đi luôn.

“Hắn đi đâu thế?” Tôi đột nhiên cảm thấy bất an liền đứng lên, Lưu Tú vừa rời khỏi tầm mắt của tôi là cái loại cảm giác bất lực giống như chết đuối này lại lập tức trở dậy.

“Hắn sẽ quay lại ngay mà.” Lưu Gia cười trấn an tôi.

Lòng tôi hơi bình tĩnh lại, xoay người nhìn quanh bốn phía, đã thấy họ hàng Lưu thị lũ nhỏ đầy trong sân nhỏ, tất cả đều là những người trẻ tuổi đồng trang lứa với nhau, có lẽ những người lớn tuổi đang ở trong phòng với Phàn Nhân. Tôi không tránh khỏi có chút lo lắng, lão thái thái này thân thể ốm yếu, mong là đừng có chuyện gì phát sinh khiến bệnh bà trở nặng.

Đầu óc đương miên man suy nghĩ, bỗng nhiên ngoài cửa vang lên tiếng ngựa hí, một đội xe ngựa ầm ầm chạy từ xa tới. Đi đầu là ba chiếc xe đơn mã mở đường, ở giữa là một chiếc hiên xa song mã (xe có màn che được kéo bởi hai con ngựa), phía sau hiên xa còn có hai chiếc khác bám theo.

Nhất thời âm thanh huyền ảo đang ào ào trong sân nhỏ lắng xuống, mọi người đều sững sốt, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa. Đội xe kia quả nhiên là hướng về Lưu gia, loáng cái đã tới cổng, sáu gã võ sĩ đứng trên xe đều là hán tử trẻ tuổi, thân thủ nhanh nhẹ, đồng loạt nhảy xuống đất, sau đó vây quanh bốn góc chiếc hiên xa, ôm kiềng đứng thẳng tắp.

Xe cộ thời Tây Hán có quy chế cực kì nghiêm mật. Tuy hiên giờ Vương Mãng đang soán quyền. Thời cuộc xoay chuyển không yên, nhưng người có thể ngồi trên hiên xa, đương nhiên không thể là người thường. Chiếc hiên xa song mã này bên sườn dùng thêm da để trang trí và chiếc chiếu để che chắn, hai bên trái phải không cửa sổ nên không thể nhìn thấy người ngồi bên trong là ai. Nhưng nếu quan sát kĩ, càng xe được đúc từ đồng đen, gỗ làm xe không phải là gỗ thường, hơn nữa trên khung xe còn khắc hình con báo mờ mờ, người ngồi trên đó chắc chắn không phải là người tầm thường.

Trong tiếng xì xào bàn tán, đoán già đoán non của mọi người trong chiếc hiên xa đột ngột xuất hiện, trước sau có hai người cùng bước xuống.

Người bước xuống trước là một người đàn ông trẻ tuổi, mặc một bộ y phục màu lam, đầu đội song lương quan, mặt như quan ngọc, thần tư tuấn đạt. Khi Lưu Gia nhìn thấy người này, thì hít một ngụm lạnh khí, sắc mặt đại biến.

Người đàn ông trẻ tuổi bước xuống lập tức quay người lại, cung kính đỡ một vị lão giả từ trong xe bước xuống. Lần này không đợi tôi nhìn rõ diện mạo của lão giả kia, Lưu Gia đã kinh hô một tiếng, cùng với đám Lưu Tú không hẹn mà bước nhanh ra cửa.

“Chật nhì Lưu Gia bái kiến Hầu gia!”

“Chật nhì Lưu Tú bái kiến Hầu gia!”

Sấm rền một tiếng vang vọng, âm lượng Lưu Gia với Lưu Tú không cao, nhưng tiếng hô vang lên lại giống như trời long đất lở. Nhất thời mọi người đều học theo Lưu Gia, Lưu Tú, cùng nhau quỳ xuống đất lạy.

Tôi đứng nguyên tại chỗ mờ mịt, luống cuống không biết nên làm gì, lúc định quỳ xuống thì lão giả kia đã đưa tay ý bảo: “Mau mau đứng lên.” Thấy mọi người phản ứng chậm chạp, liền kêu người trẻ tuổi bên cạnh tiến lên đỡ.

Lưu Gia sắc mặt xanh xám, lẩm bẩm nói: “Không nghĩ tới lại kinh động đến Hầu gia.”

Một câu chưa nói xong, phía sau có người hô to: “Hầu gia xin thay bọn ta phân xử! Tất cả đều là chủ ý của một mình Lưu Diễn.”

Lão giả chưa hề mở miệng, tôi đánh giá ông ta mặc dù sắc mặt có vẻ ôn hòa, nhưng ánh mắt khi liếc nhìn xung quanh lại lộ ra mấy phần sắc bén, vì thế trong lòng không ngừng lo lắng, thầm kêu không ổn rồi.

Có câu nói “tốt không tới, tới không tốt”, vị Hầu gia này rốt cuộc là người thế nào đây?

Động tĩnh ồn ào bên ngoài rốt cục cũng kinh động những người trong phòng, cửa phòng mở ra, Lưu Diễn đỡ Phàn Nhân sắc mặt ốm yếu xanh xao tập tễnh đi ra.

Theo sau Phàn Nhân còn có hai lão giả khác nữa, hai người đó lần trước tôi đến Lưu gia đã từng gặp qua, nên cũng nhận ra. Tuổi lớn hơn một chút chính là bác của Lưu Tú Lưu Hấp, ít tuổi hơn một chút chính là chú của hắn Lưu Lương.

Tiếp theo phía sau chính là con cháu có huyết thống thân cận với ba anh em nhà Lưu gia. Tôi chỉ biết tên có hai người mà thôi. Một người là nhi tử của Lưu Hấp Lưu Chung, còn một người nghe nói đã cùng lớn lên với Lưu Tú, ông anh họ Lưu Thuận.

“Hầu gia.” Không chờ đi đến cửa viện, Phàn Nhân đột nhiên vứt bỏ quai trượng, né xa Lưu Diễn, run rẩy quỳ xuống lạy. Sau lưng nàng, Lưu Hấp, Lưu Lương cũng bái dập đầu.

“Ôi, chị dâu mau đứng lên!” thân thủ của Hầu gia cũng không quá linh hoạt, nhưng may mà người trẻ tuổi lại nhanh nhẹn, đúng lúc đưa tay nâng Phàn Nhân dậy, không để cho bà thật sự phải quỳ xuống đất.

“Phàn thị không biết cách dạy con, thẹn với dòng họ Lưu gia.”

“Chị dâu nói quá lời.” Hầu gia giống như vô tình liếc mắt nhìn Lư Diễm. Lư Diễm vốn đang cúi thấp đầu đột nhiên lại ngẩng lên, không hề e dè đối diện với ánh mắt của ông ta.

Tôi nhân cơ hội kéo kéo tay áo của Lư Gia, nhỏ giọng hỏi: “Vị Hầu gia này là ai vậy?”

Lư Gia trợn mắt, có chút không tin nhìn tôi: “Ngươi không biết sao? Đây. Đây là Thung Lăng Hầu.”

Nam Dương Thung Lăng Hầu Lư Sưông!

Mất tôi sáng ngời, ra là ông ta! nhân vật này đứng đầu một chi của dòng họ Lư ở Nam Dương, người đó chính là Thung Lăng hầu Lư Sưông năm đó đã tán tẩn gia tài vì huynh đệ trong nhà!

Nếu thể xem ra người trẻ tuổi đứng bên cạnh, chắc chắn chính là nhi tử của ông ta năm đó đã đứng ra giúp tôn thất họ Lư tránh khỏi sự hãm hại của Tần Mãng, cưới vợ là Dịch Tập, nhưng lại bị chuyện Lư Chi làm phản khiến cho gặp nhiều khổ sở!

Khó trách lại dọa đám người họ Lư thành bộ dạng này!

Xem ra Vương Mãng tuy đã hạ lệnh hủy bỏ tước vị của tôn thất họ Lư, nhưng trong lòng dân chúng, địa vị và danh dự của vương tôn họ Lư vẫn không hề thay đổi.

“Lư Diễm!” Lư Sưông đột nhiên cất cao giọng, không giận mà uy, “Nhìn xem ngươi đã phạm tội gì đây, ngươi thật sự định khiến người người oán trách mới cam tâm bằng lòng sao?”

Lư Diễm nhếch môi không nói lời nào, nhưng sự quật cường cứng về tuyệt không chút thỏa hiệp đang hiện rõ trên mặt của hắn. Không hề sợ hãi, mặt đối mặt với Lư Sưông . . . đứng ba phút đồng hồ! Lư Sưông ngược lại, thở dài một tiếng, “Nam nhi có chí, cần phải khen ngợi, nhưng mà ngươi không thể tự coi nhẹ mình rồi tổn hại tánh mạng của nhiều người trong dòng họ được. Hiện giờ ngươi định sẽ trấn an sự bất mãn cùng bất an của bọn họ như thế nào đây?”

Không nghĩ tới Lư Sưông đối với hành vi tạo phản của Lư Diễm lại không hề chỉ trích nặng nề, tôi vốn nghĩ dựa theo phương thức cư xử cẩn thận và bảo thủ năm xưa của ông ta đối với Nam Dương Đông Hầu, sau khi khởi nghĩa thất bại, ông ta chắc chắn sẽ mắng xối xả vào mặt Lư Diễm, dù sao hành vi của Lư Diễm, chính là đang lấy tính mạng của dòng họ Lư thị ở Nam Dương ra đặt cược.

Lư Diễm đầu tiên là sững sờ, rồi sau đó sự phòng bị trong lòng hơi giảm xuống, gãi gãi đầu, oán giận nói: “Thiên hạ này vốn là của Lư gia chúng ta, hiện giờ để cho thằng nhãi Vương Mãng đoạt đi, thân là một phần tử của tôn thất họ Lư, há có thể làm như không thấy, yên phận ngồi im? Nên đồng tâm hiệp lực, thảo phạt gian tặc mới đúng!”

Hắn nói vô cùng đúng lý hợp tình, lập tức đám người Lư Tứ thấy xấu hổ, đành cúi gằm mặt xuống.

Kỳ thật đạo lý lớn lao này, bọn họ không phải không biết, chỉ là, đoạt giang sơn, thì phải mang chính công danh cùng tánh mạng bản thân và gia đình ra đặt cược, nếu so với một cuộc sống bình thân mà nói, thì cái thứ hai thực tế hơn nhiều.

“Ai làm hoàng đế thì có liên quan gì tới chúng ta đâu, chúng ta là dân đen, sở cầu đơn giản, chỉ mong một ngày ba bữa ấm no, một đời an hưởng thái bình mà thôi.”

Trong lúc lơ đãng, câu nói này vang lên trong đầu khiến tôi rung động và tỉnh táo lại. Nhất thời cười khẽ, trong lòng lơ mờ hiện lên một suy nghĩ xấu xa.

Lư Diễm ơi là Lư Diễm, nếu hôm nay ngươi không thể trấn an hoàn toàn nhóm vương tôn họ Lư này, thì tương lai làm sao có thể trấn an tâm trạng hoang sợ của dân chúng thiên hạ? Ngươi dựa vào cái gì để lòng người khắp thiên hạ cam tâm tình nguyện đi theo ngươi, cùng nhau liều mạng tạo phản, cùng nhau chống lại sự thống trị của Vương Mãng, khôi phục giang sơn Hán thất đây?

Àm ầm!

Một tiếng sấm sét chợt nổ vang, như vẽ ra một nét trên không trung, bầu trời mây đen kìn kịt bỗng nhiên tản ra, hóa thành mây khói lượn lờ. Ngay lúc sắc trời mờ tối không rõ, một đạo hào quang hoa mỹ (ánh sáng tuyệt đẹp) rạch ngang bầu trời, sáng chói đến nỗi không ai mở mắt ra được.

Một trận ồ lên, mọi người kinh hô.

Tôi chớp chớp mắt, nhìn về phía chân trời.

“Tinh bột vu trường (sao chổi xuất hiện)!” Lư Gia hít một ngụm lạnh khí, run giọng lắp bắp.

“Là sao?” Tôi miễn cưỡng thu hồi ánh mắt, lại phát hiện Lư Sưông cùng toàn bộ con cháu tôn thất họ Lư ở trong sân đều kinh hãi nhìn khoảng không trên trời.

Nhìn về Phương Nam tôi thấy tầng mây ở đó đang tan dần đi, phần đuôi dài của một khối tinh thể với ánh sáng chói mắt treo lơ lửng trên cao. Tôi nháy nháy mắt mấy cái, rốt cục xác định không phải là mình bị hoa mắt.

Đúng là sao chổi! cái đuôi kéo dài, ước lượng bằng mắt chắc khoảng ba bốn thước, đầu của sao chổi sáng chói hướng về phía Nam, cái đuôi hình chổi nằm ở phía đông, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện thực ra nó không hề đứng im hoàn toàn, mà dùng tốc độ cực kỳ thông thả đi về phía đông nam.

Sao chổi! Ở hiện đại, kỳ quan thiên văn này tôi mới chỉ thấy trên báo, không nghĩ ra xuyên về hai ngàn năm trước, lại có thể thấy được giữa ban ngày ban mặt. Chuyện này so với xem mưa sao băng còn thích hơn nhiều!

Đương muốn trầm trồ khen ngợi mấy câu, thì tôi chợt nghe thấy một thanh âm quen thuộc ôn hòa vang lên: “《Dịch Kinh》viết: ‘Thiên thủy tượng, thánh nhân tắc chi. Bào hi thị chi vương thiên hạ, ngưỡng tắc quan tượng vu thiên, phủ tắc quan pháp vu đích.’ Bội tinh giả, khí ác sinh, khiến binh nổi loạn, vậy nên có Bội đức. Bội đức giả, hình dạng lung tung, sở dĩ đáng vua bất minh. Lại tìm Bội, cũng như binh, đặt tên cổ là Bội. Nói Bội, như có điều xúc phạm, có điều che giấu. Hoặc nói tuệ tinh, là trừ uế tạo mới. Khuếch tán mọi nơi. Tinh Bội xuất hiện, bay hướng Đông Nam, chia cho mọi nơi. Bay, đau là khổ, là tất cả, nơi khổ tất có binh khởi...” (*Chỗ này đại ý nói: trời làm hiện tượng lạ bởi do người gây ra, sao chổi xuất hiện cho thấy khắp nơi hiện đang loạn lạc, binh biến. Sao chổi hiện vừa là điềm xấu, vừa là điềm lành, bởi nó cũng cho thấy đã đến lúc thời cuộc đổi thay tốt đẹp hơn...*)

(Nếu ai bắt mình dịch cho chuẩn đoạn này là mình xóa luôn cả đoạn đó vì thực sự là... nuốt không trôi! Hic, ghen mãi ở cái đoạn kinh dịch này đây! Còn nếu ai giúp được mình đoạn này thì tốt quá, cứ comment lại mình sẽ sửa sau. Cảm ơn trước)

Tôi kinh ngạc quay đầu, đột nhiên cơ thể run lên, phút chốc sợ ngây cả người.

Mặc dù nghe Lưu Tú nói chi, hồ, giả, dã và một đoạn ngôn luận dài khiến người ta không thể nào hiểu được, tôi có chút hơi kinh ngạc, nhưng mà hai mắt vừa được chứng kiến một cảnh tượng hoành tráng của thiên văn thì đối với tôi mà nói những điều hán đang nói đó đã không còn là chuyện quan trọng nhất nữa rồi.

Trong trí nhớ của tôi, Lưu Tú đã từng mặc áo đuôi ngắn mang giày rom, đã từng mặc xiêm du áo nhỏ, khiến cho người ta luôn cảm thấy hán vô cùng đơn hậu có lẽ, ôn hoà như ngọc. Nhưng mà lúc này, hán đang từ phòng trong chậm rãi bước ra, đầu đội vũ quan, mặc y phục đồ thẩm, lưng đeo trường kiếm, so với những hình ảnh trong quá khứ thật khiến người ta có cảm giác trong anh khí (khí khái anh hùng) dồi dào lại lộ ra cả sự quá cảm cùng tự tin.

Tôi thực không dám tin vào hai mắt mình, đầu tiên là ban ngày ban mặt xuất hiện sao chổi, rồi đến thái độ khác thường của Lưu Tú. Đúng là so với sao chổi đựng Địa Cầu, chuyện này còn khiến cho người ta khó tin hơn!

Liếc trái liếc phải, mọi người đều kinh ngạc không thua gì tôi, tất cả đều là vẻ mặt không thể tin được.

“Đại ca! 《Thượng Thư》viết: ‘Thiên thông minh tự dân thông minh.’ Yên tử còn viết: ‘Quân nhược bất cải, bội tinh tương xuất, tuệ tinh hà cự hồ!’ (*Đại ý: viết ‘Trên thấu suốt tự khắc dân cũng sẽ thấu suốt’; Yên Tử viết “Vua nếu không sửa đổi, sao chổi sẽ hiện, sao chổi đổi sao lành*) Hiện thời, thiên mệnh đã nói rõ, giết nghịch tặc, Hán thất tất sẽ khôi phục!”. Lưu Tú bình tĩnh nhìn Lưu Diễn, khoe miệng mỉm cười vừa lạnh nhạt vừa tự nhiên. Nhưng Lưu Diễn lại giống như choáng váng, ngơ ngác nhìn người em thứ ba của mình, có điểm mờ mịt không biết làm sao!

Giây lát sau, Lưu Tú đột nhiên quỳ xuống trước Lưu Diễn, bái phục nói: “Tú làm theo thiên ý, đi theo đại ca, khôi phục Giang sơn họ Lưu!”

Yên tĩnh.

Mọi người đều nín thở không nói, bốn phía yên tĩnh chỉ còn nghe thấy tiếng gió vù vù.

Người đứng ở trước tôi trùng hợp thế nào lại là Lưu Tắc, tôi không cần nghĩ ngợi liền nhấc chân đạp một cước vào chân hán. Trước khi thân mình hán ngã sấp xuống đất, tôi nhanh nhẹn quỳ xuống đồng thời đưa tay kéo thêm Lưu Gia, lôi hán cùng quỳ xuống đất với mình.

“Giết nghịch tặc! Hán thất phục!”

Quỳ gối xuống đất, đồng thời tôi lớn tiếng la lên.

Ngón tay dùng sức bấu Lưu Gia, hán cũng là một người thông minh, lập tức phối hợp với tôi, la lớn lên: “Giết nghịch tặc! Hán thất phục!”

“Giết nghịch tặc! Hán thất phục!”

“Giết nghịch tặc! Hán thất phục!”

“Giết nghịch tặc! Hán thất phục!”

Đầu tiên chỉ là vài tiếng phụ họa thừa thốt, dần dần, tiếng hô càng ngày càng cao. Trăm người giống như thể trúng tà, đột nhiên hưng phấn đứng lên, vung tay hô vang, dường như việc muốn có giang sơn Hán thất dễ như trở bàn tay vậy, vẻ sợ chết trước kia đều đã biến mất hoàn toàn.

Tôi hơi ngẩng đầu cười, ánh mắt bắt gặp Lưu Tú đang xoay đầu nhìn tôi, ánh mắt hán mềm mại như nước, ẩn chứa ý khen ngợi. Tôi lẽ lười, làm mất quý với hán. Khi ngẩng đầu lên tiếp, đã thấy Lưu Diễn đang đứng ở phía trước, dùng ánh mắt vô cùng phức tạp liếc nhìn tôi và Lưu Tú.

Đột nhiên, Lưu Diễn rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, cánh tay phải nâng lên, nhắm thẳng vào sao chổi, hô to một tiếng: “Từ hôm nay trở đi, ta Lưu Bá Thăng là Trụ Thiên Đồ Bội!”

Nhất thời tiếng hoan hô sấm dậy, Phần Nhân thân mình run lên, mấy lần muốn ngắt, may mà Lưu Chi kịp thời đỡ lấy mới không ngã sấp xuống. Lưu Chi mặt không đôi sắc, nhưng đôi mắt cũng đã cháy rực giống như hai ngọn lửa, bùng ra ánh sáng nồng cháy muốn báo thù.

Lưu Tắc xoay người từ trên mặt đất đứng lên, mang theo nhóm con cháu tôn thất hưng phấn reo lên: “Chúng ta sẽ sống chết đi theo Trụ Thiên Đồ Bộ!”

Cách đó không xa, hai lão nhân Lưu Hấp cùng Lưu Lương mặt mày kinh ngạc, không nói thêm gì nữa, chỉ dùng ánh mắt tinh tế quan sát kỹ thần sắc của Lưu Suồng.

Lưu Suồng vẫn không nói một lời, trên gương mặt nhìn như lạnh giá hiện lên chút tươi cười thần nhiên, lướt qua rất nhanh.

Về mặt của Lưu Tử có chút hoảng hốt, khi hắn đang do dự, Lưu Gia đột nhiên nhẹ nhàng đặt tay trên bờ vai của hắn, hàm súc nói: “Từ Cẩm người không tin Bá Thăng, chẳng lẽ còn không tin Văn Thúc sao?”

Lưu Tử thân mình chấn động, không mở miệng. Lưu Thuận ở bên cạnh sang sảng cười nói như không: “Văn Thúc cẩn thận đôn hậu như vậy mà còn dám mạnh tay đo sức, chúng ta có gì mà phải băn khoăn nữa chứ?”

Lưu Tử đôi mắt sáng ngời, khóe miệng nhếch lên, rồi mỉm cười.

Tôi hiểu hắn đã thông suốt rồi, đã ngầm đồng ý hành động phản Mãng này. Nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không khỏi quay đầu nhìn hai huynh đệ Lưu Diễn.

Lưu Diễn bộ dáng đắc ý khí phách bùng bùng phần chấn. Lưu Tử thì ngược lại. So với Lưu Diễn, tính ra Lưu Tử mới chính là người ở thời khắc mấu chốt ngăn được con sóng dữ, xoay chuyển được tình thế xấu. Giờ phút này tuy không có tiếng tăm gì đứng ở bên cạnh đại ca, nhưng khuôn mặt ngàn năm không đổi dường như lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, giống như vừa rồi hắn không làm chuyện gì hết

Tìm tôi đập rợn lên, nhìn vũ quan buộc ở cổ hắn, về mặt nho nhã cùng chiếc áo đồ thảm càng làm nổi bật sự tuấn tú cùng sắc sảo của hắn, tôi chợt có cảm giác dường như hắn đã đổi khác so với lúc trước.

Lưu Tử lúc này, dường như khác rất xa so với suy nghĩ của tôi! Rốt cuộc hắn còn ẩn giấu những tính cách nào, mà tôi vẫn chưa biết đây?

《 Hán Thư • Vương Mãng truyện 》:

Tháng mười một, có sao chổi xuất hiện, hướng về Đông Nam, năm ngày sau biến mất. Mãng cân nhắc cho mời Thái sử lệnh Tông Tuyên lên hỏi, các nhà học thuật đều nói dối rằng thiên văn an thiện (bình an, tốt lành), nguy hại đều tan biến. Mãng liền thấy yên lòng.

【 Trương 】 Trương Túc.

【 Hậu Hán • Tôn Thất Truyền 】 Trụ Thiên Đồ Bộ trong câu “Trụ Thiên giả, nhược thiên chi trụ. Đồ Bộ Giả, Đồ Thống kì chúng dã.”

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 26: Liên Minh

Việc Lưu Tử lấy mình làm gương đã tạo ra “hiệu ứng quảng cáo” rất lớn. Hiệu quả trấn định lòng người của phương pháp mà hắn sử dụng quả thật lớn hơn rất nhiều so với dự liệu của tôi, nhờ vậy mà chỉ trong mấy ngày, tính từ lúc Lưu Diễn tự xưng là Trụ Thiên Đồ Bộ, đã có hai ba ngàn người tới gia nhập.

Nhóm người Lưu Xương không nói gì nên cũng coi như là đã ngầm đồng ý, Lưu Diễn sau khi bố trí cho đám tân khách, lại nhanh chóng tập hợp các tôn thất đệ tử của Tam Dương, kết hợp tạo thành một đội quân, chính thức dựng lên Nghĩa quân, tính tổng cộng vào khoảng bảy, tám nghìn người. Bởi vì vừa khéo thành lập ở Thung Lăng quận nên nhóm nghĩa quân lấy luôn tên là “Thung Lăng quân”, hay còn gọi là “Quân Hán”.

Lưu Lương sau khi nghe được tin này không đi tìm Lưu Diễn mà kêu con trai Lưu Quân đi gọi Lưu Tử đến. Một lúc lâu sau, Lưu Tử trở về, về mặt bình tĩnh như không, nhưng vẫn có cảm giác như hắn đang cố che dấu nỗi bi thương trong lòng qua vẻ mặt đó.

Người người xung quanh đều đang chìm đắm trong sự hưng phấn vì đại nghiệp đã khởi sự, nên không ai chú ý tới sự khác thường của Lưu Tử, tôi định hỏi nhưng rồi lại thôi.

Tên Lưu Tử này, nếu không phải là hắn muốn nói, thì cho dù chuyện đó có thổi rữa trong bụng thì hắn cũng không hé miệng nửa câu. Tôi biết rõ là chả moi được tin gì từ Lưu Tử bèn lên lút đi tìm Lưu Quân. Sau khi cẩn thận nghe ngóng, tôi mới biết được quả thật Lưu Lương rất đau lòng khi biết thắng bại thật thà của nhà họ Lưu lại hòa theo thắng cả lũ mềnh làm bậy, nên đã khóc lóc, lên án hắn gay gắt.

Tôi có thể hiểu được suy nghĩ trong lòng Lưu Tú, on nghĩa chăm sóc của người chú trong bao nhiêu năm qua, có ý nghĩa vô cùng lớn với hắn. Lưu Lương đau lòng, thất vọng với Lưu Tú, quả thật đã tổn thương hắn vô cùng.

“Đẹp ghê!” Lưu Bá Cơ ghé người vào cửa sổ, ngẩng cao đầu, ánh nến mờ nhạt chiếu trên khuôn mặt nghiêng nghiêng trắng ngần của nàng, trông vô cùng sinh động. “Đã là ngày thứ năm rồi đó, tuy rằng so với lúc trước đã bé hơn rồi, nhưng vẫn chói mắt như vậy”.

Nàng đêm nào cũng nhắc tới vụ sao chổi ngày đó. Mà nghĩ cũng lạ, ngày đó, sau khi vang lên một tiếng nổ lớn, mây đen kéo tới che kín cả bầu trời, đột nhiên lại xuất hiện một vết sao chổi giữa ban ngày ban mặt, chậm chậm trôi về phía Đông Nam rồi mất hút dần. Có lẽ là do thời tiết, hôm đó trời chỉ có sấm chớp mà không có mưa, nhưng cũng có thể là giống như người ta đã nghĩ tất cả những thay đổi bất ngờ này đều là do ứng với thiên mệnh đã định.

Đương nhiên, lấy mấy cái chuyện vớ vẩn này để phét lác là do thiên mệnh thì chỉ có những người cổ đại mới tin, chứ tôi thì chỉ cười xòa coi đó là chuyện hết sức bình thường.

Kỳ thật, nếu lấy góc độ khoa học mà nhìn, thì sao chổi không phải là đang thu nhỏ dần lại mà là do đường đi của nó càng ngày càng cách xa trái đất, nên chắc chắn chẳng bao lâu nữa mắt thường sẽ không nhìn thấy nó nữa.

Lưu Bá Cơ sau khi cảm khái xong lại quay đầu lại, yên lặng, chăm chú nhìn tôi đang ngồi dưới đèn, viết sách. Tôi bị nàng nhìn chăm chăm, đâm chột dạ, tay phải đang cầm bút viết chữ đột nhiên run rẩy, phệt ra một chuỗi chữ trông như gà bới.

Tôi thờ dãi, bất đắc dĩ ngừng đầu hỏi: “Cô lại muốn hỏi cái gì nữa đây?”

Đôi môi anh đào của nàng hơi bĩu lên: “Mấy ngày nay ta luôn hỏi cô một chuyện, hỏi đi hỏi lại cũng chỉ mong cô trả lời cho rõ ràng thôi mà.”

Lưu Bá Cơ nhìn thì rất mảnh mai, yếu ớt, nhưng kỳ thật là một cô gái có chủ kiến của riêng mình, xem ra nếu tôi không cho nàng một câu trả lời thuyết phục thì nàng sẽ quẩn lấy tôi cả đời mất thôi.

Tôi nghĩ nghĩ, rồi nói rành mạch: “Không phải ta không trả lời cô mà do vấn đề cô hỏi thực là kỳ quái, ta không biết phải trả lời cô thế nào.”

“Sao lại kỳ quái, ta chỉ hỏi cô, rốt cuộc là cô thích Đại ca ta hay là vẫn thích Tam ca ta thôi. Ta cảm thấy cả Đại ca và Tam ca đều có ý với cô, cô đối với bọn họ dường như ai cũng có tình... Hiện giờ đừng nói mình ta mơ hồ, ngay cả nương ta cũng cảm thấy mơ hồ, cho nên ta tự thấy, tốt nhất là tới hỏi cô xem rốt cuộc là cô muốn gả cho người nào?”

Tôi không giận, ngược lại còn cười, hỏi: “Ta gả cho người nào ư? Ai ta cũng không muốn gả!”

Về mặt Lưu Bá Cơ lộ ra tia nghi hoặc. Tôi đành buông bút xuống, nghiêm túc nói: “Ta không phủ nhận là có cảm tình tốt với Lưu Diễn và Lưu Tú, nhưng mà chỉ dừng lại ở cảm tình tốt mà thôi. Ta cũng không cho rằng mình muốn kết giao với nam nhân nào, cũng phải nghĩ tới chuyện gả cho người đó. Cái kiểu nhất kiến chung tình, hay quan niệm không phải người đó thì không lấy, trong mắt ta vô cùng buồn cười...”

Thấy Lưu Bá Cơ tròn mắt nhìn, tôi đành dừng lại, nói mấy lời có liên quan niệm hiện đại vào, không biết nàng nghe có hiểu không nữa, lỡ mà hù dọa nàng thì phải làm sao?

Đang do dự, đột nhiên Lưu Bá Cơ vươn tay chụp lấy tay trái của tôi, cười hi hi nói: “Ta vốn tưởng rằng chỉ có một mình ta tác yêu tác quái, hóa ra Lê Hoa cũng là người như vậy, đúng là tri âm của ta.”

Tôi bị nàng làm cho mơ hồ, ngay người ra không dám gật đầu.

“Cô không biết các ca ca ta đáng ghét thế nào đâu, ta còn chưa tới tuổi cập kê mà bọn họ đã bắt đầu quan tâm tới hôn sự của ta, nếu ta không kiên quyết, chỉ sợ Lưu Bá Cơ mà cô gặp bây giờ cũng chẳng khác gì Đại tỷ hay Nhị tỷ của ta, nữ nhân hợp lại, giúp chồng dạy con...”

“Nữ nhân hợp lại, giúp chồng dạy con không tốt sao?” Tôi cười hỏi.

“Tốt thì tốt, nhưng cũng phải xem là cùng với người nào nữa chứ.” Nàng kiêu ngạo, hất hất hàm, “Đời này ta nhất định phải tìm được người đàn ông mà ta thích, tâm đầu ý hợp mới kết lương duyên, tuyệt đối sẽ không tùy ý mà khiến mình khổ sở. Nếu không, ta thề rằng không lấy chồng còn hơn!”

Tôi cười cười, lắc đầu, nhìn Lưu Bá Cơ một cách ẩn ý, thực ra nàng không thể nào mà hiểu thấu hết ý nghĩ của tôi. Nàng dù sao cũng là người của hai ngàn năm trước, tuy rằng so với suy nghĩ của con gái đương thời có nhiều sự khác biệt, nhưng để có thể hiểu được quan niệm của phụ nữ hiện đại thế kỷ hai mốt giống tôi thì còn xa lắm.

Cười nhưng tôi không nói thêm gì nữa, tôi không muốn phải giải thích nhiều. Những điều tôi nói quả thật quá kinh hãi thế tục. Tôi là một người quái dị đã đủ xong đời rồi, nếu mà khiến một Lưu Bá Cơ tốt đẹp thế này biến thành người chẳng ra sao cả, thì tội lỗi của tôi lớn lắm!

“Lê Hoa, thực ra Tam ca của ta tốt lắm đó, cô không cần phải lo lắng đâu.”

“Uh”. Tôi thuận miệng đáp ứng, lại tiếp tục cầm bút viết chữ.

“Cô đang viết thư báo bình an cho đại ca à?”

“Không phải, đại ca tôi còn đang ở Trường An”

“Thế thì viết cho đệ đệ cô à?”

Tôi chỉ tay vào mảnh gỗ đặt bên cạnh “Viết xong lâu rồi.”

Nàng liếc mắt một cái, kêu lên: “Viết có một câu thế này thôi á.”

“Chẳng lẽ còn phải kể rõ ngày ba bữa thế nào sao? Người còn sống là tốt lắm rồi, còn đòi gì nữa.” Trong lòng tôi nhớ tới Đặng Thiển, lại mơ hồ đau xót.

“Thế cô đang viết cái gì vậy?”

Tôi cố gắng khôi phục lại tâm trạng, nhìn trang sách loang lổ dưới tay mình, có chút không nhịn được muốn bật cười: “Viết nhật kí...”

“Nhật kí... là cái gì thế?” Lư Bá Cơ tò mò mở trang sách, “Cô tự tay viết sao... ‘Tâm Hán Ký’... Đây là cái gì thế? ‘Tâm Hán Ký’ là thứ gì vậy?”

Tôi cười hi hi: “Thứ tốt, tuyệt đối là thứ tốt.”

Ở hiện đại, Huỳnh Dịch đã viết một cuốn tiểu thuyết võ hiệp xuyên không gọi là “Tâm Tàn Ký”, miêu tả về một người hiện đại tên là Hạng Thiếu Long trải qua đủ loại chuyện để tìm kiếm Tàn Thủy Hoàng. Hiện giờ tôi đang ở trong một thân thể của hai ngàn năm trước, sao lại không học theo, viết ra một quyển “Tâm Hán ký” chứ?

Quang Vũ Đế... Đáng tiếc là kiến thức lịch sử của tôi quá kém, nếu mà sớm biết có hôm nay, tôi nhất định sẽ lôi lịch sử nhà Hán ra mà học thuộc lòng.

Lư Bá Cơ nghi ngờ liếc tôi một cái.

Tôi dùng bút lông viết nên chữ cứ xiêu xiêu vẹo vẹo, không dễ gì mà đọc được, nếu gặp chữ không phải là thể Triện thì tôi sẽ tự động dùng thể Lệ thay thế, nếu gặp chữ mà thể Triện trùng với thể Lệ thì tôi đương nhiên sẽ lấy chữ Khải để dùng, hơn nữa còn dùng loại giản thể nữa... Tóm lại trong cuốn thẻ tre đó có khoảng 200 chữ, nhưng bên trong hỗn loạn đủ các loại thể chữ, đừng nói là Lư Bá Cơ xem không hiểu, cho dù có đưa cho Lư Tú, kẻ từ nhỏ đã học đủ các loại thi thư trong Thái Học cũng sẽ không hiểu nổi.

“Cô khẳng định đây là đang viết chữ chứ?”

Tôi toét miệng cười cười, xấu hổ: “cái đó... viết cũng không cần thận lắm, hơi nghịch ngoạc... hơi tháu chút thôi mà...”

Cũng may mà nàng đối với văn tự cũng không hứng thú lắm, trầm ngâm một lát sau liền đổi đề tài luôn.

“Cô nói xem tại sao Đại ca lại phải phải Hiếu Tôn ca ca đi tìm đám cướp Lục Lâm kia chứ?”

Tôi hơi nhướn mày, bước đầu tiên của Lư Diễn chính là chinh đồn Thung Lăng quân, cử Lư Gia đến nơi đóng quân của Tân Thị quân, Bình Lâm quân, để cố gắng khuyên bảo hai đạo lục lâm quân và nông dân quân này, hợp tác hành động cùng mình, nhằm tạo nên một đội quân mạnh mẽ. Với quyết sách trước mắt này, theo tôi nghĩ là vô cùng sáng suốt. Vừa rồi binh biến ở Uyển Thành thất bại, đã đủ cho mọi người thấy được rằng nếu chỉ dựa vào mình lực lượng con cháu tôn thất ở Nam Dương hay lực lượng khởi nghĩa kia mà ngang tàng chống đối lại Tân triều thì thật quá yếu ớt. Trứng chim khác tăng đá ở chỗ, trứng chim quá mức mỏng manh nên dễ vỡ. Nếu muốn đánh đổ hoàn toàn được sự thống trị của Vương Mãng, thì trước tiên phải hợp nhất được các lực lượng, có thể thực lực mới được tăng cường.

Tôi kín đáo liếc nhìn Lư Bá Cơ, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập vẻ nghi hoặc cùng khinh thường.

Đây đích thực là gương mặt đại diện của một dòng họ quý tộc!.

Đây cũng đích thực là một cô gái mang huyết thống hoàng thất cao quý!

Cho dù gia tộc của nàng đã suy yếu, nhưng trong huyết mạch của nàng vẫn đang chảy dòng máu Lư gia! Cho dù từ nhỏ nàng đã sống cuộc sống nghèo khó, so với dân thường cũng không khác là bao, nhưng sự kiêu ngạo bẩm sinh của tầng lớp quý tộc lại không... giảm bớt chút nào.

Quận Nam Dương mấy năm nay liên tục gặp thiên tai lớn, mất mùa liên miên, đã khiến cho những con cháu họ Lư bị bãi miễn chức vụ này cũng phải vào rừng làm cướp, chẳng khác là bao so với lớp giặc cướp của những dân chúng bần cùng khổ khổ kia. Thế nhưng mang trong mình sự kiêu ngạo của dòng họ Nam Dương, cho dù phải trải qua cuộc sống khó khăn thế nào, họ cũng nguyên không thừa nhận mình chỉ là tầng lớp bình dân, không còn là giai cấp bề trên như Vương Mãng nữa.

Tôi giả vờ uể oải duỗi lưng, làm bộ như không nghe thấy lời nói thầm của nàng, ngáp dài, nói: “Oa... đi ngủ thôi”.

“Ừ” Nàng nhẹ nhàng đáp lại, tôi thổi tắt đèn, dò dẫm bò lên giường.

Trong bóng đêm chỉ còn nghe tiếng sột soạt do Lư Bá Cơ cởi quần áo đi ngủ, sau đó nàng nằm nghiêng xuống bên cạnh tôi, mái tóc dài phủ kín gối, thoảng ra một mùi hương dễ chịu.

Ngay khi tôi đang díp cả mắt lại thì bên tai lại vang lên tiếng thở dài: “Cuộc đời này nếu tìm được người hiểu ta, trân trọng ta, thương tiếc ta, thì quả thật

không còn oán trách gì nữa rồi!”

Khóe miệng tôi nhếch lên, bỏ qua tâm sự của nàng, nhắm chặt mắt hơn, cuối cùng mí mắt cũng không chống đỡ nổi nữa, dần dần chìm vào mộng đẹp.

Sáng sớm. . .khi tôi tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao, Lư Bá Cơ đã rời phòng từ lâu. Ngưng Thúy nhẹ nhàng vào phòng giúp tôi múc nước rửa mặt, chải đầu. Nàng là nha hoàn hồi môn của Phan Thị vợ Lư Diễm. Ở thời đại này, nếu nha hoàn hồi môn, sau khi thành niên mà còn chưa có hôn phối thì phân nửa cuối cùng đều trở thành thiếp thất.

Tuổi Ngưng Thúy cũng không còn nhỏ nữa rồi. Xem dáng vẻ cũng đoan chính, động tác nhanh nhẹn, nếu đưa nàng làm thiếp thất, tin rằng Phan thị sẽ càng vui mừng hơn, như vậy là sẽ có được sự giúp đỡ của người tri kỷ đáng tin cậy. Đây có lẽ là lý do thực sự mà Phan thị đưa nàng tới Lư gia lúc trước.

Đột nhiên tôi cảm thấy mình có điểm lạc lõng, không hoàn toàn là vì Lư Diễm nên cảm thấy khó chịu, mà chủ yếu là vì cảm giác mình tuy đã sống ở thời đại này gần năm năm, nhưng để có thể dung nhập hoàn toàn vào xã hội này, thực sự vẫn rất khó khăn.

Xem ra đời này của tôi, cho dù không có cách nào trở lại thế kỉ hai mươi mốt, cũng không thể nào tìm được ở đây một người đàn ông hiểu tôi, trân trọng tôi và thương tiếc tôi được.

Tôi không thể nào gả cho một ai đó ở thời đại này! Không thể nào kết hôn, rồi sống cả đời với nhau được. . .

Nhìn gương, tôi cười tự điều chỉnh mình, Ngưng Thúy đang chải đầu cho tôi phía sau động tác rõ ràng trở lên cứng đờ, có lẽ nụ cười thành linh của tôi đã dọa nàng, tôi vội vàng cất tiếng hỏi: “Hiếu Tôn công tử đã về nhà rồi sao?”

Ngưng Thúy sững sốt, nhẹ nhàng đáp: “Sáng sớm đã về tới nhà rồi.”

“Vậy sao?” Tôi vội vàng chỉnh tranh mọi thứ, nhắc thanh chắn, mở cửa: “Không biết trở về cùng với ai thế?”

“Nô tì không biết, chỉ nghe công tử dặn dò phu nhân, giữa trưa sẽ mở tiệc, có khách quý cần khoản đãi.”

Con người tôi đảo nhanh như chớp, tươi cười rạng rỡ. Không thể tin được là tên Lư Gia trông thì hiền như khúc gỗ này lại làm thuyết khách giỏi như vậy, tôi còn đang lo lắng hấn ngọng nghịu không mời được cứu binh tôi.

Nhiều ngày nay, trong viện, có nhiều Hán binh múa đao, vung kiếm, ra ra vào vào, tôi đã thấy hơi kỳ quái, nhưng khi tôi lại gần nhà chính thì bị ba gã to cao cầm giáo ngăn lại. Ba người này ăn mặc thô kệch, hiển nhiên không phải người Hán quân, có vẻ như Tân Thị quân cùng Bình Lâm quân đều đã phái người tới đây rồi.

Tôi tức giận sờ sờ cái mũi, đang cân nhắc có nên quay về hay không, thì cửa hông nhà chính bỗng mở ra, một tên rung đùi, đắc ý bước ra, thân ảnh trước mắt khiến tôi sững sốt, tôi cảm thấy tướng mạo người này đặc biệt quen mắt.

Hắn bước qua bên cạnh tôi, liếc mắt nhìn một cái, lúc đầu bộ dạng không thèm để ý, nhưng đi được ba bốn bước, hắn đột nhiên quay đầu lại, về mặt nghi hoặc nhìn tôi lần nữa.

“Là người!” Tôi bừng tỉnh, đột nhiên tôi nhớ ra, chỉ vào hắn, kêu lên: “Là người! sao lại là người. . .Tại sao người lại ở đây?”

Giọng của tôi rất lớn, khiến cho những Hán binh đang luyện võ xung quanh đều phải liếc nhìn, tên đó cau mày lại, lùi về sau một bước dài. Tôi cậy xung quanh có nhiều người, liền hùng hổ xông lên, ngón tay suýt chọc vào mắt hắn: “Người còn nhận ra ta sao? Quả nhiên oan gia ngõ hẹp. . .” tôi hung hăng nắm chặt tay áo hắn. “Cuối cùng cũng có ngày người rơi vào tay ta!”

Hắn bị hù phát hoảng, một giây sau phục hồi lại tinh thần, chửi ầm lên: “Cô đúng là đồ điên!”

Hắn chán ghét phẩy tay đẩy tôi ra, tôi đột nhiên thu ngón tay lại thành nắm đấm, cánh tay phải giật về phía sau một chút rồi bất ngờ đấm thẳng vào mặt hắn. Hắn không đoán được là tôi sẽ ra tay, không phòng bị gì, nên phản ứng chậm, dù đã né tránh nhưng vẫn bị tôi đấm trúng má. Mặt hắn lệch hẳn về một bên, đứng không vững, lao đảo lùi về phía sau.

“Này!” ba tên to cao xung quanh thấy thế, nâng giáo lên, định xông vào đánh tôi.

“Láo toét!” Những Hán binh xung quanh cũng không ngồi yên, họ vốn là những thanh niên ngang ngược của địa phương, vô cùng tự cao tự đại, không chịu nổi khi nhìn thấy nhóm thảo khấu xuất thân thấp kém giương oai trong địa bàn của mình. Thấy tôi bị vây đánh, liền hô hào xông tới.

Tôi lác người né tránh, liếc thấy có cây giáo đang giơ trước ngực mình, không khỏi quát to một tiếng, khẽ nâng cánh tay, chuyển sang một thế khác, tinh thần kích động bỏ xuống một quyền.

“Cạch!” Một tiếng gãy giòn vang lên, thân gỗ nhẵn bóng của cây thương gãy gọn một đoạn, tên cầm thương sợ hãi, trắng bệch cả mặt, trợn mắt, nghẹn họng nhìn tôi trân trối.

Nhờ cú chặt này, chỉ trong nháy mắt hơn chục Hán binh đã bao xung quanh, vây chặt bốn người chúng tôi vào giữa.

“Này. . .thế này là thế nào? Lư Diễm! Hóa ra người đúng là đồ tâm địa độc ác, bày ra một buổi Hồng Môn Yến. . .”

Một tiếng nói phát ra, kéo cả đoàn người trong nhà nối đuôi nhau bước ra. Lư Diễm, thân hình ngao nghể đứng ở cửa, đôi mắt sắc bén liếc tới: “Đồ đui mù các người, đây là những khách quý Lư Bá Thăng ta mời đến, sao các người lại dám vô lễ?”

Sự uy nghiêm của hắn lúc này khiến cho mọi người xung quanh vội vàng tản ra, nhưng vẫn có người không phục, trước khi lui đi còn nói thêm: “Không phải chúng ta vô lễ, tại bọn hắn dám khi dễ Âm cô nương trước đó chứ!”

Mặt mày Lư Diễm vốn đang nghiêm khắc đột nhiên biến đổi, ánh mắt hắn ngay lập tức đảo một vòng trên người tôi: “Rốt cuộc là có chuyện gì?” Hắn bước nhanh về phía tôi, vươn tay đỡ lấy tôi “Lệ Hoa...” Tiếng nói đột nhiên dừng lại. Nhìn thấy đoạn gỗ gãy dưới chân tôi, hắn tím mặt: “Mã Vồ, đây là người cố tình đúng không?”

Mã Vồ vốn đang lấy tay xoa xoa cái má xum đỏ, liền chửi thề: “Con mẹ nó chứ, ta đang muốn hỏi người là tại sao, thế mà người còn dám tới chất vấn ta trước à!”

Sắc mặt Lư Diễm xanh mét, thân mình hơi động, bộ dạng như muốn động thủ.

“Đại ca!” Lư Tú đứng lúc đó ngăn cản. Hắn đang đứng ở phía sau đám người, liền vội vàng bước tới, đứng chắn giữa Mã Vồ và Lư Diễm, “Đừng vì chút chuyện nhỏ mà làm tổn thương hòa khí.”

Việc nhỏ? Lòng tôi lập bộp rớt xuống. Nghe lời này có vẻ giống như việc nhai cơm có lẫn hạt cát, bị đau không phải tại hạt cát mà tại răng tôi yếu.

Tôi đang định phản bác, Lư Tú đột nhiên xoay người, hồ hững liếc tôi một cái. Hành động như vô tình đó của hắn không hiểu sao lại khiến tôi có cảm giác chột dạ, câu nói trách cứ kia cứ như vậy mà mắc lại ở cổ, rồi từ từ nuốt xuống.

“Tư Trương huynh đừng trách, chỉ là chút hiểu lầm thôi mà, chúng ta trở lại phòng đàm thoại tiếp đi.” Cánh tay Lư Tú hơi nâng lên, làm động tác “Mời”.

Hai mắt Mã Vồ đảo một vòng, phẫn nộ nói: “Lão tử định ra ngoài thay quần áo, không ngờ vô duyên vô cớ lại dính phải chuyện bực mình này, đến nước tiểu cũng bị nghẹn luôn rồi đây này.”

Mọi người cười vang ầm ầm, khí thế dương cung, tuốt kiếm vô cùng ác liệt vừa rồi, thoáng cái đã bị mất câu nói qua loa của Lư Tú đánh tan.

Ngực nghẹn một đồng bực mình, ngọt ngào lại không thể phát tác ra, tôi tức tới nghiêng răng nghiêng lợi, hai tay nắm chặt tới phát run. Đang buồn bực, thì phút chốc tôi cảm thấy trên người có luồng khí lạnh chạy qua, trực giác mách bảo tôi ở chỗ khuất nào đó đang có một đôi mắt lạnh lẽo âm u nào đó đang nhìn chằm chằm mình. Tôi đột ngột xoay người lại, phát hiện ra cách đó khoảng bảy tám thước, chủ nhân của đôi mắt âm u đó, đang đứng thấp thoáng trong đám người phía sau, nhìn tôi. Tôi cảm nhận rất rõ sự đáng sợ trong đôi mắt của hắn, không kim được rung mình một cái.

Lư Tú lại lần nữa kêu gọi khách quay vào trong. Mọi người xoay người vào phòng chỉ có chủ nhân đôi mắt âm u đó vẫn đứng nguyên tại chỗ, tôi biết hắn đang nhìn tôi, người có ánh mắt âm u, lạnh lùng và tà mị như vậy trừ hắn ra tôi chưa thấy người thứ hai. Lòng tôi nảy sinh nỗi khiếp sợ, cước bộ không tự giác liền dịch chuyển, không ngờ lại va vào Lư Diễm.

“Lệ Hoa, nàng không sao đấy chứ?” Lư Diễm lo lắng đỡ lấy tôi “Có phải vừa rồi... tên Vồ Đàng kia đã vô lễ với nàng không? Nàng đừng sợ, cứ nói cho ta biết đi, ta sẽ làm chủ cho nàng!”

“Không... không phải”. Lúc này tôi làm gì mà còn tâm tư để ý đến Mã Vồ, quay đầu nhìn lại, bên ngoài cửa phòng đã vắng hoe, không còn một ai. “Bình... Bình Lâm!” Tôi vội vàng nắm chặt tay Lư Diễm, hỏi: “Bình Lâm quân phải ai tới đây làm sứ giả thế?”

“Bình Lâm?” Lư Diễm sững sốt, “À, Trần Mục, Liêu Trầm rất coi trọng việc hợp tác của hai đội quân, lần này liền cử người họ hàng của ta là Lư Huyền tới đây...”

“Lư Huyền? Hắn thực sự tên là Lư Huyền?” Tôi giật mình suýt nữa nhảy dựng lên, “Tại sao hắn lại trở thành người họ hàng của huynh thế?”

Tôi nhất thời thấy khản trương, móng tay bầu chặt vào cánh tay hắn, hắn “a” lên rồi hít vào một hơi, ánh mắt lại vô cùng dịu dàng nhìn tôi, cười nói: “Hắn vốn là họ hàng xa của ta đó, ông cố ta cùng với ông cố hắn chính là anh em thân thiết của nhau. Nàng cũng biết Tư Cầm đúng không, ừ, chính là người tên Lư Tứ đó... Lư Tứ còn gần gũi với hắn hơn nữa, hai người bọn họ chính là đường huynh đệ mà. Năm xưa vì báo thù cho em trai Lư Khiên mà Lư Huyền đã giết người, bị bắt đi tha hương, sau đó hắn giả chết trốn đi, toàn bộ cha mẹ, anh em trong nhà hắn đều phải nhờ Lư Tứ thay mặt chiếu cố giúp... Nàng yên tâm đi, tất cả mọi người đều là anh em trong họ, không có gì phải lo lắng cả. Nhưng mà cái tên Mã Vồ của Tân Thị quân kia... đúng là đồ thảo khấu...” Hắn bĩu môi nói, lại lo lắng truy hỏi lần nữa: “Lúc nãy thực sự là hắn không vô lễ với nàng chứ?”

Tôi miệng đắng lưỡi khô, tâm phiền ý loạn vô cùng. Mã Vồ đích thực là đã đắc tội với tôi, tuy nhiên không phải là ở hiện tại mà là bốn năm trước kia!.

Tân Thị quân... Mã Vồ! Trong đầu hình như có điểm nào đó sáng lên nhưng xẹt qua rất nhanh, tôi lại không kịp nắm bắt. Cảm giác như tôi đã nhớ ra điều gì đó rất quan trọng vậy.

“Lệ Hoa, ới, Lệ Hoa” Lư Diễm cảm thán hít vào một cái, tránh ánh mắt của mọi người xung quanh, hành động cực kì nhanh, hôn lên má tôi một cái.

Tôi run rẩy cả người, trợn mắt há mồm nhìn hắn.

Hắn tủm tỉm cười: “Mấy ngày nay bận quá, nhớ chờ ta đó, ta nhất định sẽ tới Tân Dã gặp đại ca nàng cầu hôn!”.

Tôi lặng người, một lúc lâu sau mới giật mình tỉnh lại, nhất thời không biết phải phản bác ra sao, đành lờ ra cái lý do chuỗi nhất: “Đại ca ta... không có nhà”.

Hắn nở nụ cười, chân mày giãn ra, vui sướng nói không nên lời: “Không sao, hắn sẽ quay về, hắn sẽ nhanh chóng từ Trường An mà quay về thôi.” Hắn xoay người ghé vào bên tai tôi, nhẹ giọng nói: “Cứ tin vào ta... ta sẽ là lựa chọn tốt nhất của nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 27: Cưới Trâu

Tân Thị quân và Bình Lâm quân đều là hai nhóm thảo khấu xuất thân từ khởi nghĩa nông dân Lục Lâm trước kia. Việc thảo luận, đề sát nhập với đội quân của Lưu Diễn ở Nam Dương, diễn ra vô cùng thuận lợi.

Đệ tử, tôn thất ở Nam Dương phần lớn đều được học hành đầy đủ, có tài tổ chức, hiểu biết về chính trị, có khả năng trị vì quốc gia. Tuy nhiên họ có nhược điểm đó là toàn những người quân là áo lượt, không thiện chiến, khó mà đánh giặc được. Ngược lại với họ, thì khuyết điểm của nhóm lục lâm nông dân có ý chí kiên cường này lại là thiếu cận, không biết nhìn xa trông rộng, không biết mưu lược dụng binh.

Tôi ngồi ở trên xe, theo sự xóc nảy của xe mà từ từ nói ra. Lưu Bá Cơ hai mắt tỏa sáng, nhìn tôi sùng bái: “Trời ạ, sao mà cô biết nhiều thế? Những nam tử tầm thường cũng không thể nào bằng cô được!”

Tôi cười xùy: “Những đạo lý này không phải ta tự nghĩ ra mà là do trước kia có người giảng giải cho ta nghe.”

“Ai thế?”

Tôi ngẩng đầu nhìn đám mây trắng đang trôi bồng bềnh trên trời, suy nghĩ phiêu tán tận đâu đâu, thờ dãi nói: “Đó là một người học vấn rất uyên thâm họ Đặng, tên Vũ”.

“Đặng Vũ? Tân Dã Đặng Vũ Đặng Trọng Hoa! Người mà cô đang nói đến chính là hắn đúng không?”

Tôi thu ánh mắt trở về, phát hiện trên xe không chỉ có Lưu Bá Cơ đang kinh ngạc vạn phần, mà về mặt Lưu Hoàng ngồi phía đuôi xe cũng vô cùng kinh ngạc.

“Cô lại còn quen biết một trang tuần kiệt như thế nữa cơ chứ!” Lưu Bá Cơ cảm khái nói, “Ta chỉ biết hắn học cùng trường với Tam ca của ta, là người rất thông minh, học vấn uyên bác, thường nghe thấy Tam ca khen ngợi hắn, đáng tiếc là vô duyên chưa được gặp hắn lần nào. Lệ Hoa, số cô quả thực là may mắn lắm đấy...” Nói xong, lại hâm mộ liếc mắt nhìn tôi một cái: “Khuôn mặt xinh đẹp, thân thủ tốt, nhân duyên cũng tốt, ông trời thật là không công bằng mà, bên trọng bên khinh quá mức đi!”

“Cô nghe này, nếu cô có ý với Đặng Trọng Hoa, ta cũng không ngại xe chỉ luôn kim giúp cô đâu...”

Lưu Bá Cơ giả vờ giận dữ lao lối bẹo hai má tôi, khiến mặt tôi ngửa thẳng lên trời, ngả người ra đằng sau, suýt nữa đụng phải Lưu Hoàng, vì thế tôi đành dứt khoát nhào thẳng vào lòng nàng, cười nói: “Hoàng tỷ tỷ, mau giúp ta với, Bá Cơ nàng thẹn quá hóa giận rồi kìa!”

Lưu Hoàng cười đưa tay ngăn Lưu Bá Cơ lại: “Bá Cơ, đừng có không biết lớn bé mà quậy phá như thế, Lệ Hoa bị muội dọa sợ rồi kìa. Muội lớn tuổi hơn nàng ấy, mà ngay cả chút trưởng thành cũng không bằng nàng ấy! Chỉ biết kêu trời trách đất, thật là không có tí tiền đồ nào hết...!”

Lưu Hoàng giả vờ tức giận, dí ngón trỏ vào trán nàng, Lưu Bá Cơ đỏ mặt, né tránh, bĩu môi nói: “Ta dù sao cũng là gái lỡ thì không người để ý, đại tỷ đừng có ý vào việc đại tỷ phụ thương rồi lại tới trêu ghẹo ta. Cần thận không hôm nào đó ta xúi đại tỷ phụ nạp thiếp, người lại khóc đấy”.

“Muội lắm lời ghê.” Lưu Hoàng mặc dù trên mặt vẫn duy trì nụ cười nhưng tôi lại cảm thấy hình như người nàng hơi run lên, có lẽ lời nói vô tâm vừa rồi của Lưu Bá Cơ đã chọc trúng chỗ yếu của nàng.

Lưu Bá Cơ không để ý, vẫn cười hi hi lấy vợ chồng tỷ tỷ ra trêu ghẹo, đùa cợt. Thân hình nàng nghiêng về một bên, tay hơi chống xuống, lòng bàn tay vô tình đè vào cái đỉnh nhọn.

“Đau quá!” Nàng bực mình, vội vàng thối thối vào vết xước trong lòng bàn tay, “Sao lại cứ bắt chúng ta ngồi trên cái loại xe này chứ.”

Tôi từ trong lòng Lưu Hoàng bò dậy, nàng vẫy vẫy tay với muội muội, “Lại đây tỷ xem nào, bị xước chảy máu rồi đúng không?”

Lưu Bá Cơ phùng má, đưa tay ra.

Lúc này, một chiếc xe trâu từ phía sau tiến tới gần, chờ đuôi kịp rồi, Phan thị mới ngồi thẳng dậy nói: “Vừa rồi nghe thấy tiểu cô la lớn, không biết có chuyện gì xảy ra vậy?”

Tôi mỗi khi nhìn thấy Phan Thị, đều cảm thấy vô cùng xấu hổ, khó chịu, lại không thể lờ nàng đi, coi nàng như không tồn tại. Cho nên hơi cười cười với nàng, rồi sau đó, hạ mí mắt, ngậm miệng không nói nữa.

“Không có gì, bị cái đinh trên xe đâm vào tay tôi.” Lư Hoàng ôn tồn trả lời: “Đệ muội, muội có biết từ đây tới Trường Tụ còn xa nữa không?”

Phan thị chân chừ nói: “Chắc là không xa nữa đâu.”

“Chương nhi và Hưng Nhi đâu?”

“Đang ngủ trên xe ạ”.

“Có tranh cãi âm ỉ gì không?”

“Không, vừa nãy nghe nói được ra khỏi nhà, đều hưng phấn la hét không thôi, đúng là bọn con nít, bọn nó không biết đây đâu phải là đi chơi...”

Hai xe chạy song song với nhau, tốc độ hai xe vì vậy mà chậm đi rất nhiều, hai người phụ nữ nói chuyện qua lại với nhau. Đột nhiên phía trước truyền tới mấy tiếng lộc cộc, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Lư Diễn đang cười ngửa chạy tới.

“Ta đương thắc mắc làm sao mà càng đi lại càng chậm, còn tưởng là đã xảy ra chuyện gì chứ!” Lư Diễn liếc mắt nhìn tôi một cái, rồi chuyển sang Phan thị, “Các người nếu có gì cần trao đổi với nhau, sao ở nhà không trao đổi hết đi?”

Phan thị lúc này không lên tiếng, hai vai Lư Bá Cơ động đậy, đương muốn mở miệng, Lư Hoàng đột nhiên cúi nàng một cái, rồi ấn chặt cánh tay nàng xuống.

“Đệ đệ, cứ đi lo việc của đệ đi, tỷ tỷ cam đoan sẽ nhanh chóng đuổi theo ngay, không chậm chạp nữa đâu.”

Lư Hoàng dù sao cũng là đại tỷ, Lư Diễn cũng không thể không khách khí mà cứ thế chất vấn tỷ tỷ được, vẫn phải có vài phần kính nể với tỷ tỷ, vì thế hẩn lạnh mặt, gật gật đầu, ghim ngựa xoay người đi.

“Đại ca đúng là càng ngày càng oai phong!” Đợi hẩn đi xa, Lư Bá Cơ rốt cuộc không kìm nén nổi nữa, bực tức phun ra.

Phan thị yên lặng đánh xe chạy trước chúng tôi, Lư Hoàng vỗ vỗ tay muội muội, bữu môi: “Đừng lăm lờ nữa, đánh xe đi.”

Tôi trong lòng không khỏi thở dài.

Trước kia xem TV, vô tình cũng biết được không ít những cái được gọi là sự tích lịch sử, nhưng đa số trong đó là thanh cung kịch, cảm nhận duy nhất sau khi xem chính là đừng có hâm mộ cổ nhân quá, họ rất hay ưu sầu.

Chưa từng nghĩ tới chuyện, mình lại lạc vào một hoàn cảnh kỳ lạ như thế, sau đó lại phát hiện ra cơ bản là không giống như mình đã biết, cuộc sống của người cổ đại hai ngàn năm trước, việc đánh trận là vô cùng rắc rối. Giống như Lư Diễn trước mắt đây, hẩn đang âm ỉ chuẩn bị nhân mã, kéo nhau đi đánh Trường Tụ, nhưng thực ra hành động lần này rất có thể sẽ khiến cho hẩn phải bỏ mạng nơi đất lạ, cả nhà phải lưu tán.

Đây thực sự không giống như đi đánh giặc mà giống như đi chuyển nhà ấy... Nhìn phía sau mà xem, cả một hàng dài đang nối đuôi nhau mà đi, mỗi gia con cháu tồn thất ở Thái Dương đều có xe riêng tham gia mang vác, chuyên chở tài sản, đồ đạc nhà mình, thậm chí họ còn lôi theo cả nô tì, súc vật, vô cùng chăm rãi bám theo đoàn xe. Thật là đủ khiến con người ta mở rộng tầm mắt mà.

Tôi hiện tại càng lúc càng hiểu rõ tại sao trước đây nhiều người trong dòng họ này sống chết cũng nhất quyết không chịu đi theo Lư Diễn tạo phản, với phương thức tạo phản như thế này, họ chưa kịp bị quan binh giết chết thì cũng tự mình gây chuyện mà chết trước thôi.

Chiến mã ở Trung Nguyên trước giờ đều không to khỏe bằng chiến mã ở vùng Tây Vực phía bắc của người du mục được. Thời Tây hán, ngựa để kỵ binh cười phần lớn đều lấy từ Tây vực do dùng lương thực, trà thuốc cũng đồ dùng thiết yếu trao đổi với người dân du mục mà có. Vương Mãng sau khi chiếm đoạt binh quyền, đã nhiều lần khơi mào các cuộc chiến tranh biên giới với các bộ tộc Hung Nô, Cao Ly. Quan hệ lân bang chuyển biến xấu vì vậy chỉ còn một lượng rất nhỏ ngựa được chuyển vào Trung Nguyên. Hiện thời, số lượng ngựa trong dân chúng rất ít, những người bình thường mà có được ngựa nếu không phải xuất thân từ các gia đình giàu có thì rất dễ bị quan quân tịch thu mất.

Ngựa ở thời kì này mà nói, chính là một loại hàng xa xỉ!

Thung Lăng quân hiệp lực với Lục Lâm quân, tổng cộng vào khoảng 2 vạn người, trong đó có một lượng không nhỏ là nữ nhân, thân quyến. Số lượng tuy nhiều nhưng trang bị vũ khí tốt lại tương đối thiếu thốn, đặc biệt là các loại xe ngựa, bởi vậy có không ít người không có xe đành phải đi bộ.

Khó mà tưởng tượng nổi đoàn người ngựa dài dằng dặc này thực chất là đang kéo nhau đi đánh giặc!

Thành Trường Tụ mặc dù so với Hương Chế nhỏ hơn, nhưng lại là cứ điểm quân sự cực kì trọng yếu. Tôn thất họ Lư ở Thái Dương bạo động, thanh thế lớn, nghe nói quận chủ quận Nam Dương Chân Phụ Nhất nhận được điệp văn thông báo tình hình, đã tức khắc cử huyện ủy huyện Tân Dã tới

Trưởng Tụ nắm bình quyền, chỉ huy trấn thủ.

Lưu Diễn sắp tham gia chiến trận, điều đó thật sự không hề đơn giản giống như hắn đã nói chút nào!

Bởi vì xe ngựa thiếu, cho lên trên xe không chỉ chật ních người mà còn chật không biết bao nhiêu là lương thảo nữa. Tôi vốn đã không quen với việc quỳ gối thẳng tắp trên xe giống như những người khác, cho nên ngồi chưa được bao lâu, tôi liền xin phép được đi bộ ở dưới và nhường lại chỗ ngồi của mình cho người khác.

Bởi vì đa số đều là lính bộ binh, hơn nữa còn có nô tì, súc vật nên đội ngũ này nếu có muốn đi nhanh hơn nữa thì một ngày cũng không đi được bao xa. Đối với những người thường xuyên chạy bộ hằng ngày như tôi mà nói thì việc phải đi bộ cả ngày với tốc độ chậm chạp này cũng không phải là chuyện khó khăn gì, vì thế tôi rất hứng khởi vừa đi vừa thưởng thức phong cảnh ven đường.

Chẳng mấy chốc đã có mấy con ngựa vượt qua, tôi vốn cũng chẳng để ý đến nhưng mà mấy người cưỡi ngựa đó, đi qua tôi được ba bốn trượng lại bắt ngờ đánh ngựa quay lại.

“Cô nương xinh đẹp ơi, sao mà phải đi bộ thế? Nếu mà không chê, cùng lên cưỡi ngựa với bi nhân có phải hơn không...”

Tôi tức giận ngẩng đầu liếc hắn một cái, trước mặt là một tên quần áo gọn gàng, nhìn là biết xuất thân từ nhà phú hộ giàu có, bộ dạng cũng không đến nỗi, chỉ tiếc ánh mắt quá là đáng khinh, vừa nhìn đã biết trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Tôi không thèm để ý đến hắn, tiếp tục bước qua, coi hắn như không khí luôn.

Không cần quay đầu lại tôi cũng có thể tưởng tượng ra sắc mặt hắn tệ thế nào, quả nhiên vài vị xung quanh nở nụ cười, sau đó nhỏ giọng nói vài câu, đoán chừng là cười nhạo hắn không biết tự lượng sức mình.

Người kia quả nhiên là tính tình nóng nảy, bị mọi người xung quanh cười nhạo, không chịu nổi sự kích bác, liền thúc ngựa đuổi theo tôi lần nữa, đứng chắn trước mặt tôi.

“Cô nương, ta vốn có hảo ý...”

“Biến ngay!” Tôi không có lòng nghe hắn lái nhai, tính hắn nóng nảy, tôi đây còn nóng nảy hơn.

Lúc này vừa khéo tôi lại đang chạy nhảy nhón nhor, nên không có ăn mặc chỉnh chu, quần là áo lượt mà chỉ có một bộ dạng quần ngắn áo mỏng, gọn gàng, nhẹ nhàng, rất thích hợp cho việc đánh nhau.

Môn Taekwondo tôi tập luyện thường xuyên nên có lẽ qua mấy năm vừa rồi thì việc lấy cái đai đem tám đẳng cũng chẳng khó khăn gì, chỉ tiếc là lâu lắm rồi không thực chiến, đây đúng là tiếc nuối lớn nhất của tôi. Nếu như hắn hứng thú muốn làm cái bị thịt cho tôi tập dợt thì tôi cũng vui vẻ mà đáp ứng hắn thôi.

Quả nhiên sắc mặt tên đó tối sầm, trước đó gương mặt hắn còn tươi cười hớn hở, phút chốc mây đen đã kéo tới dày đặc, đen xì.

Tôi hơi lùi lại phía sau nửa bước, chân đứng chữ T, hít sâu một hơi, chuẩn bị tham chiến.

Nếu như hắn dám lộn xộn, tôi nhất định sẽ một chiêu nhắc hắn khỏi ngựa luôn. Đôi mắt tôi đảo quanh, bỗng nhiên phát hiện ra thân ảnh màu trắng quen thuộc...

“Âm Co!” Một tiếng nói rất quen đột nhiên vang lên phá vỡ không khí nặng nề xung quanh.

Tôi bấu môi, kìm nén tâm trạng, rũ vai, quay đầu bước đi.

Đường đi tuy không lớn nhưng rất đông, đủ loại màu sắc, hình dạng, cả người lẫn vật đi lại hỗn loạn, ầm ĩ giống hệt một cái chợ. Lưu Tú đang ngồi trên lưng, một con trâu đen, chậm rãi xuyên qua đám người bước tới.

Tôi không khỏi há hốc cả miệng, con mắt suýt nữa rớt xuống đất.

Vì sao mỗi lần gặp hắn, hắn đều mang lại cho tôi một cảm giác... Ặc, vô cùng... shock, khó mà kìm chế được?

“Ha ha ha...” bốn người kia bỗng dừng chỉ vào Lưu Tú rồi ôm bụng cười ngặt nghẽo, chỉ thiếu nước té từ trên ngựa xuống nữa thôi.

Hai tai tôi bắt gặp nóng bừng, không tự giác lại cúi đầu xuống.

Tôi dám đánh cuộc là cái con trâu đen kia nhất định là cái con trâu cày mà nhà Lưu gia dùng làm ruộng, bởi vì nó còn đang công theo cả đám đồ nghề kèn cồng, nặng nhọc, treo đầy ở quanh người.

“Lưu Tú, đại ca ngươi là Trụ Thiên Đô Bộ, chẳng lẽ người lại định cười trâu ra trận giết địch sao?”

“Với cái tính khí rùa đen rút cổ của hắn, ta chẳng tin hắn dám ra trận giết địch đâu, hắn cười trâu đi theo, tám phần là đội Trưởng Tụ bị hạ sau đó chở tài vật về thôi...”

“Luru Văn Thúc, ngươi không cần có biểu cảm như thế đâu?”

“Ngươi đúng là đồ hèn nhát, ngày trước từng nghe đại ca ngươi nói, ngươi là đồ không có chí lớn. Quả nhiên... Ngươi đúng là làm mất hết mặt mũi của người Luru gia.”

“Hắn mà cũng là hậu nhân của cao tổ ư? Ha ha ha... kị ngưư tướng quân ư?”

Một đám người cười đùa ngả ngớn, hết sức trào phúng, tôi nghe mà giận sôi gan, liền sấn người bước lên, nhắm vào tên nói chuyện cay nghiệt nhất, cười lớn tiếng nhất, niu cổ áo hắn kéo xuống, nhoáng cái đã khiến hắn nhào khỏi ngựa.

Thời này ngựa vẫn chưa có bàn đạp và yên ngựa, người cưỡi ngựa chỉ dựa vào hai đùi kẹp chặt lấy bụng ngựa mà giữ thăng bằng. Hắn thì lại đang đắc ý cười lăn, cười bò, không phòng bị gì, liền bị tôi đương tức giận dùng đòn kéo phăng xuống. Chỉ nghe thấy “phịch” một tiếng, hắn đã ngã chổng vó ra đất, đau kêu cha gọi mẹ.

Tôi cười lạnh một cái, nhắc chân lên định đạp mạnh vào bụng hắn, hắn sợ tới mức mặt xám như tro, hét toáng lên: “Cứu mạng với”, tiếng kêu này vừa the the vừa khàn khàn, y như người bị mắc xương ở cổ.

Tôi chưa kịp đạp chân xuống thì cánh tay đã bị kéo lại, có người kéo tay tôi! theo bản năng, khủy tay tôi hơi hạ xuống, xay người làm luôn một cú thúc cùi rồ.

Đòn đánh mạnh mẽ, may mà tôi kịp thu lại trước khi giáng vào cái mũi của người kia, tìm đập thịch một cái

“Muốn chết à, sao lại đánh ta?”

Cái mặt Luru Tú chỉ còn cách cùi chỏ của tôi khoảng một tấc, tí nữa là tôi đập hắn thành gấu trúc rồi!. Tôi vội vàng thu tay về, lòng vẫn còn hãi. Người đang nằm khóc thét dưới chân vội vàng lăn hai vòng tránh ra, rồi lồm cồm bò dậy, chặt vật leo lên lưng ngựa.

Tôi giằng cánh tay khỏi tay Luru Tú, Luru Tú vẫn giữ chặt, lực không lớn lắm, không đến nỗi khiến tôi bị đau nhưng cũng đủ để tôi không thoát ra được. Tôi vội vàng la lên: “Ngươi kéo tay ta khiến bọn chúng bỏ chạy rồi kia...”

Tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, tôi quay lại, quả nhiên bốn tên khôn kiệp kia đã cưỡi ngựa chạy trốn chết, so với về thành thôi ban đầu, quả thật là còn nhanh hơn sóc.

“Luru Tú!” Tôi tức giận dậm chân.

Hắn cuối cùng cũng buông tay tôi ta, sắc mặt như thường, tôi không nhìn thấy nửa điểm tức giận trên mặt hắn, thậm chí một chút dao động cũng không, tựa như mặt hồ yên tĩnh mùa thu. Tôi lui về phía sau từng bước, hồ hấp dồn dập ngực không được pháp phòng, người này là người gì? cái về mặt này là sao?

Hắn không thể bày ra cái vẻ mặt người bình thường cho người ta xem một chút hay sao?

“Cô quả là người dễ xúc động” Hắn bình thản nở nụ cười.

Đầu tôi ong ong cả lên, như thể có cái gì đó vừa nổ tung ở trong đó. “Ta xúc động? Ngươi lặp lại lần nữa xem? Ta mà xúc động ư?” Tôi túm chặt vạt áo hắn, hắn vốn cao hơn tôi nửa cái đầu, cho dù tôi có gờ đầu nhón chân cũng không cao bằng hắn, vì vậy tôi chỉ có thể tức tối, hai tay túm chặt lấy vạt áo hắn, lay thật lực: “Con mẹ nó, ngươi còn có lương tâm không thể? Ta làm như vậy là vì ai hả? Ngươi thật sự đúng là đồ chó cắn Lã Động Tân... Ngươi nghĩ rằng ta giống ngươi sao? Có thể máu lạnh như thế... Biết rõ Mã Vũ chính là kẻ bắt cóc ta năm đó, ngươi vẫn còn nói giúp hắn! Ngươi đừng có nói với ta ngươi không biết Mã Vũ là ai, đừng có nói với ta chuyện ta bị bắt cóc năm đó ngươi không nhớ nữa, đừng có nói với ta...”

“Aizzzz!” Bên tai vang lên một tiếng thờ dài rất nhỏ, ngay sau đó tôi bị ai đó kéo vào lòng, “Đừng khóc, tất cả đều tính là lỗi của ta, thế còn chưa được sao?”

“Ta đâu có khóc?!” Tôi quật cường ngẩng đầu lên, trước mắt là một mảnh mờ lung, vành mắt tràn hơi nước, nước mắt trong hốc mắt chỉ trực trào ra ngoài. Tôi đưa tay dụi mắt, vì xấu hổ nên giọng nói phát ra hơi run run. “Nói hươu nói vượn! Ta sao phải khóc, ngươi hoa mắt rồi!”, ngừng một chút, không cam lòng tiếp tục chà đạp y phục của hắn, tôi lại dấn thùm thụp vào ngực hắn: “Cái gì mà tất cả đều tính là lỗi của ngươi, chẳng lẽ không phải do ngươi làm sai sao? Chẳng lẽ là do ta sai à?” *(Ừây, đoạn này chị ngang ngược quá đi mất, anh có bắt cóc chị đâu!)*

Hắn phì cười!

Tôi ngẩng đầu lên, ánh mặt trời chiếu vào gương mặt hắn. Làn da trắng nõn thật khiến người ta ghen tị. Đôi môi đầy đặn gần trong gang tấc. Ánh mắt sáng như lưu lý, trong như nước, lấp lánh như sao đêm mùa hạ.

Lấp lánh như ánh nắng trên mặt hồ vậy!

Lòng tôi tự nhiên cảm khái một câu như vậy.

Hóa ra, ánh mắt một người cũng có thể đẹp như vậy. Bình thường hắn luôn cười híp mắt, làm cho người khác chưa từng chú ý tới đôi mắt hắn. Hiện tại

nhìn gần, quan sát kỹ mới thấy, hóa ra hai mắt hấn rất dài, tựa như đôi cánh bướm, trong nháy mắt đã bay lượn làm hoa mắt người đối diện.

“Đang nghĩ cái gì thế? Hấn cười khề

“Không...” Tôi đáp nhỏ hơn muỗi kêu, vội vàng tỉnh táo lại, ý thức được rằng bộ dạng mê zai của mình vừa rồi đã bị hấn nhìn thấy hết. Thật sự muốn đập đầu tự vẫn luôn mà!

“Thế sao tự nhiên lại không nói nữa?”

Tôi đẩy mạnh hấn ra, miễn cưỡng lùi ra sau ba bước: “Mắng lăm khô miệng nhiều, tiết kiệm nước bọt không được à.”

Hấn cười xoay người đi, lấy từ trên thân con trâu xuống một cái bình đen kịt đưa cho tôi, tôi chần chừ không đón lấy.

Trên đường đang có không ít người đi lại, nhón nha nhón nháo, lúc này nhiều người đã thấy màn gào thét của tôi, giờ đương liếc mắt đầy ý cười, nhìn hai chúng tôi. Nếu như nói tôi không xấu hổ là nói dối, hai tai tôi từ từ nóng bừng cả lên.

Lưu Tú kéo tay tôi lại, cẩn thận đặt chiếc bình vào. Tôi nhìn cái bình không chớp mắt, hai tai điếc đặc, thờ phỉ phỉ. Quả thật là cái bình rất sạch sẽ, bên trong là dung dịch trong suốt, tôi đang cầm trên tay cái bình đệ nhất thiên hạ! ý nghĩ đó như một tảng băng xuyên thấu vào suy nghĩ của tôi, khiến tôi lạnh run cả người.

“Lên đây đi!” Lúc tôi đang uống nước, thì Lưu Tú đã leo lên lưng trâu, vỗ vỗ vị trí phía trước, bảo tôi “Đường còn dài lắm, đi bộ thể đau chân lắm đấy”

Tôi bĩu môi: “Không ngồi có được không?”

Hấn lẳng lặng nhìn tôi.

“Người không biết là... cười trâu thật sự vô cùng... Người tuổi cả đồng như thế rồi chứ có còn là trẻ trâu nữa đâu.”

“Cả đồng tuổi...” Hấn cúi đầu lặp lại, vừa bực mình vừa buồn cười, khoe miệng cong lên “Cô cho rằng ta rất già sao?”

“Không phải, ta không có ý đó...” Tôi nói đúng sự thật mà, hấn tuy mới 27 tuổi, nhưng với quan điểm của người cổ đại mà nói, hấn xem như qua tuổi thanh xuân rồi còn gì, đúng là loại cây già mà không có hoa. Nhưng nếu dùng tiêu chuẩn hiện đại mà tính, thì đây chính là thời kì tốt đẹp nhất của mấy vị Vương lão ngũ hiện đại.

Không đợi tôi nói hết, hấn đột nhiên xoay người, nắm lấy tay tôi, dùng sức kéo lên, tay kia thì ở sau lưng đỡ lấy, nháy mắt đã kéo tôi ngồi vững vàng trên lưng trâu, động tác của hấn quả thật vô cùng nhanh nhẹn.

Tiếng kinh hô nghẹn lại trong cổ, tôi sững sốt không kêu được thành tiếng. Đợi tới khi tôi hoàn hồn, thì con trâu đã kêu ò ò, bắt đầu nhấc bước tiến lên.

“Ta nói...” Tôi nuốt khan, có điểm hơi hoảng sợ, lúng túng. Lưng trâu rất trơn, sống lưng lại gồ lên khiến móng tôi đau muốn chết. Quay đầu lại nhìn Lưu Tú, thấy hấn vẫn khí định, thần nhàn, ung dung thoải mái như kiểu đang cười ngựa chiến của Hung Nô chứ không phải là cười trâu.

“Ta nói...” Tay tôi trượt một cái, suýt nữa là ngã khỏi lưng trâu, tôi vội vàng túm lấy cánh tay hấn. “Ta nói này, người định cứ cười con trâu ngu ngốc này mà đi đánh Trường Tụ sao?”

“Có gì không được chứ?” Thanh âm của hấn rất nhẹ nhàng, lộ ra ý cười, tiếng nói trầm thấp từ từ phát ra, rất là êm tai: “Xưa có Hoàng Phi Hồ cười trâu ngu sặc, trợ giúp Tây Bá Hưu Cơ Xương dựng nhà Chu, hiện giờ ta Lưu Văn Thúc vì sao không thể cười trâu, trợ giúp huynh trưởng phục Hán?”

Tôi ghen hợm, trăn trối nhìn hấn. Trước giờ đã tranh cãi với Lưu Tú không ít, nhưng cũng chưa từng thấy hấn hăng hái, nói những lời khí phách như vậy bao giờ. Ấn tượng duy nhất chỉ có lần ở bữa tiệc nhà Thái Thiếu công, hấn với ngữ điệu không sợ người chết ngất đã nói ra câu: “Sao lại cho rằng đang nói tới Công Quốc Sư, mà không phải là chi ta đây?”

Quả thật, nhìn cái biểu hiện ngày đó cùng với biểu hiện bây giờ của hấn quả thật không thể không khen ngợi được.

Chỉ là... Vì sao lời nói hùng hồn lần này của Lưu Tú khiến tôi không thể không liên tưởng tới tình hình ngày đó được?

Con trâu bướng bỉnh vừa đi vừa đung đưa cái chuông đồng, khiến cho mấy âm thanh trầm trầm phát ra. Tôi nghiêng tai lắng nghe, đột nhiên chấn động, tỉnh ngộ. Sao lại không nghĩ tới nguyên nhân sâu xa này chứ. Lưu Tú sở dĩ tự nhiên nghèo túng vô sản đến mức không thể không cười trâu ra trận, không phải là tại tôi sao. Bởi vì con ngựa của hấn lúc ở Tiểu Trảng An đã bị tôi giết, thậm chí xẻ thịt chia nhau cùng với Lưu Huyền rồi còn đâu...

Tôi đột nhiên quay đầu lại, ngờ ngác ngẩng lên nhìn hấn.

Nhất thời trong lòng run rẩy không ngừng.

Người này... Thực ra cái gì cũng hiểu hết, nhưng lại chưa bao giờ giải thích điều gì, thậm chí cả nửa câu bực tức cũng không nói với tôi, đối mặt với mọi người vĩnh viễn vẫn là vẻ mặt tuấn tú rạng ngời đó.

“Sao thế?” Hấn mỉm cười, cúi đầu hỏi.

“Không! Không có gì...” Tội hít sâu vào một hơi, gắng gượng nói “Người nói rất đúng! Cho dù là cưỡi trâu xông pha chiến đấu, người cũng có thể làm Đại Tướng Quân!”

Hai bàn tay tôi từ từ xiết chặt, móng tay bấm vào lòng bàn tay đau điếng. Rất rất đau, để tôi có thể nhìn rõ quyết định của mình. Tôi muốn đi đánh Trường Tụ! Tôi muốn đem về một con chiến mã tốt nhất! Tôi muốn giành cho Lưu Tú một con chiến mã thực thụ!

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 28: Trường Tụ

Tấn công.

Chiến trường vũ khí lạnh thời cổ đại chân chính hiện ra trước mắt tôi, khi tôi thực sự lạc đến nơi này, tận mắt nhìn thấy cảnh tượng đánh đấm chém giết máu thịt bay nhảy, hình đao bóng kiếm nhào lên vun vút thật sự khó có thể hình dung.

Sau khi đấu tranh vật lộn với cảm giác ghê sợ lúc ban đầu, dần dần, trong thân thể tôi lại có một cỗ cảm xúc nhiệt huyết sôi trào dâng lên khó có thể kìm nén.

Trước đây tôi không hề biết rằng trong máu của mình lại có cảm giác hiếu chiến đến mức này!

Khi tôi nắm lấy chuôi kiếm đồng xanh của Lưu Diễm, đâm vào thân thể một tên lính Trường Tụ có ý đồ đánh lén Lưu Tú từ phía sau lưng thì trong lòng phát run, nhưng ra tay chưa từng do dự chút do dự.

Tay trái Lưu Tú ôm sát eo lưng tôi, thúc giục trâu xanh xông lên phía trước, trâu là loài động vật thấy màu đỏ liền lên cơn điên, trên chiến trường rất nhiều máu huyết đã kích thích nó không thể khống chế.

Con trâu xanh vốn dĩ hiền lành ngoan ngoãn, trên đồng ruộng lặng lẽ làm việc cả đời, lúc này so với chiến mã còn dũng mãnh hơn. Hai chiếc sừng dính đầy máu tươi, máu loãng phết lên chiếc sừng bóng loáng, lạnh lẽo phát ra ánh sáng đoạt mệnh.

Tôi cảm thấy mình thật giống như con trâu xanh này, đã không thể khống chế thân thể, giống như một chiếc thuyền lá bị cuốn vào sóng to gió lớn, nếu không muốn bị chìm ngấm, chỉ còn phó mặc số phận.

“Đừng sợ! Có ta ở đây!”

Đây là lời Lưu Tú lướt qua vài lần bên tai tôi, tôi không phản bác được.

Do tôi nhất định không chịu ở lại hậu phương, khẳng khái muốn đi theo hán tiên phong giết địch, là tôi có tư tâm muốn thay hán thu nhiều chiến lợi phẩm hơn một chút, bởi thường chút nhân tình còn thiếu, thật không ngờ tới thời khắc sinh tử cận kề, hán không hề oán hận, vô số lần không ngừng phân tâm làm tôi yên lòng.

Cũng bởi vì như vậy, hán sẽ bị người khác đánh lén mà không biết.

Làm sao tôi có thể để cho hán bị thương được? Làm sao tôi có thể để cho hán vì tôi mà bị thương? Làm sao tôi có thể cho phép lại thêm một người chết trước mặt tôi... Chỉ cần vừa nghĩ tới Đặng Thiên chết thảm, lòng tôi sẽ bất giác run lên.

Giết liền giết! Giết người vì muốn cứu người! Giết người vì mạng sống!

Trên chiến trường này, không thể có nửa phần lòng dạ đàn bà! Tuy rằng ý nghĩ này trái ngược với lý thuyết đạo đức hơn hai mươi năm nay của tôi, nhưng một khắc khi lại vung trường kiếm này lên, lòng đã không còn run sợ, lực tay rất tàn nhẫn, mỗi một kiếm tất trúng chỗ yếu hại trên người, không chút lưu tình.

“Lệ Hoa!” Tôi bỗng khựng lại, đây là lần đầu tiên hán gọi tên của tôi như vậy. Lưu Tú thở hồng hộc buông ra, hét lớn: “Cô điều khiển trâu, chạy qua phía đông đi!”

Hán nâng một ngón tay chỉ, nhìn theo hướng tay hán chỉ, tôi nhìn thấy cách đó không xa có bảy tám lá cờ đang tung bay trong gió, có thể phỏng đoán như vậy ở nơi này, tất nhiên là có đại nhân vật tồn tại.

Liều mạng thì sống, lùi bước thì chết!

Như vậy chiến tranh càng thêm tàn khốc! Người chưa từng tự mình trải qua không thể cảm nhận được mùi vị trong đó.

Đám ngựa kia bình thường nhìn thật uy phong, nhưng cũng chẳng bằng trâu điên mất đã đồ ngầu của chúng tôi, nhìn thấy sợ tới mức chạy trốn tán loạn.

Lưu Tú cầm kiếm bảo hộ xung quanh tôi, mặc dù đao kiếm không có mắt, nhưng không có một tia nào tới được người tôi, chỉ nghe tiếng binh binh bang bang không ngừng, mưa máu ngập tràn, giống như mưa phùn mênh mông, rơi xuống trên người tôi không ít.

Tôi không còn đủ sức đổi sắc mặt, trợn mắt, liều mạng lái trâu xanh tung bốn vó dạt ra, chui vào trong đám người.

Bảy tám binh lính cầm cờ chưa kịp phản ứng, nhất thời bị trâu xanh húc ngã, gục hàng loạt, trong trận hỗn loạn có tiếng một tướng quân cười ngựa xanh đen chửi rủa rút lui về phía sau.

Lưu Tú hươu kiếm chỉ: “Tiến lên!”

Tôi không do dự nửa phần, dùng thân kiếm gõ mạnh lên thân trâu, con trâu xanh này mặc dù da thịt rất dày, cũng bị một đòn nghiêm trọng của tôi gõ cho đau đớn, rống lên một tiếng hí dài, bốn vó tung lên khiến cho bùn đất tung bay khắp nơi, khí thế kinh người phóng về phía tướng quân kia.

Tướng quân kia giật nảy mình, phỏng chừng cả đời hắn chưa từng thấy có ai dám cưỡi trâu đánh giặc liều mạng như vậy, trở mất ra, đúng lúc ngựa xanh đen bị trâu xanh đụng phải, tiếng hí bị ai vang lên, nghiêng bước rút lui.

Tôi thấy nếu không phải do con ngựa này hình thể cường tráng, có điểm giống hân huyết mã Hung Nô, trong lòng có chút tư tâm, kịp thời túm đầu trâu nghiêng về một bên, con ngựa xanh đen này sớm đã bị sừng trâu đâm cho nát bụng.

Người nọ vẫn còn ở trên lưng ngựa rít lên giận dữ, thân thể phía sau tôi cũng đột nhiên vang lên tiếng phát tay áo. Lưu Tú vọt người nhảy lên, nhẹ nhàng như chim yến lướt qua đỉnh đầu của tôi.

Một ánh sáng sắc nhọn lóe lên trong mắt tôi, biểu tình kinh hoàng của người nọ còn dừng lại ở trên mặt, thì đầu lâu của hắn đã rơi xuống theo tay kiếm của Lưu Tú, bay ra xa một trượng, trong phút chốc lăn cuộn vào bụi đất.

Thi thể không đầu từ trên lưng ngựa còng kèn đổ xuống, Lưu Tú lẳng không bỏ nhào về phía trước, lập tức hạ xuống vững vàng như đại bàng giương cánh.

“Đừng ngăn ra nữa!” Hắn thúc ngựa chạy tới, một kiếm đâm xuyên qua thân thể kẻ địch sau lưng tôi.

Tôi mới phục hồi tinh thần lại từ trong sự ngạc nhiên, đàn độn gật đầu: “À, ối...”

Thi thể tướng quân kia nằm trong vũng máu, binh lính chung quanh không biết bị cái gì kích thích, bỗng nhiên tản ra tán loạn như ong vỡ tổ, có kẻ đã đánh mất binh khí, quỳ trên mặt đất gơ hai tay lên biểu thị đầu hàng.

Trên trán Lưu Tú có một hạt huyết châu, đó là hỗn hợp của mồ hôi và máu loãng pha lại thành huyết châu, trên mặt không còn thấy vẻ tươi cười thần nhiên thường gặp, chỉ có một nét sắc bén đáng kinh nể thoáng hiện.

Tim đột nhiên đập tăng thêm nửa nhịp, vẻ mặt này của Lưu Tú thật đúng là chưa từng thấy trước đây! Hung hăng áp chế rung động trong lòng, tôi ngẩng nhìn bốn phía, nhìn đồng hồ đàn độn đầy mặt đất, hỏi: “Người vừa rồi người giết là ai?”

Hầm mỉm cười, đường nét kiên nghị nhất mắt trở nên dịu dàng, trả lời rành mạch: “Huyện úy Tân Dã.”

Bốn chữ ngắn gọn lại khiến cho tôi kinh hoàng ngẩn cả người, một lát sau tôi đặc ý nở nụ cười: “Bắn người trước hết phải bắn ngựa, bắt giặc trước hết phải bắt thủ lĩnh.”

(Nguyên văn: Xạ nhân tiên xạ mã, cầm tặc tiên cầm vương.)

Lưu Tú ngẩn ra, đồng thời cũng kinh ngạc liếc mắt nhìn tôi một cái, ý cười trong mắt càng sâu: “Giải thích thật sâu sắc.”

Tôi nhất thời giật mình, chính mình trong lúc vô thức dám nói ra một vài điều vượt thời đại. Hai câu nói này thật ra xuất thân từ một bài thơ của Đỗ Phủ thời Đường, ở thời hiện đại nói như vậy giống như nói một câu cảm thán, đã quen miệng, nhưng ở thời đại nhà Hán hai ngàn năm trước, vẫn là những từ ngữ mới mẻ.

Tôi nháy mắt mấy cái, bỗng nhiên không nhìn được khoe khoang, thì thầm: “Văn cung đương văn cường, dụng tiến đương dụng trường. Xạ nhân tiên xạ mã, cầm tặc tiên cầm vương. Sát nhân diệc hữu hạn, liệt quốc tự hữu cương. Cầu năng chế xâm lăng, khởi tại đa sát thương.”

(Dịch thơ: Tiền xuất tái kì 6 (trước khi ra ài kì 6)- thơ Đỗ Phủ.

Giương cung phải cung cứng,

Dùng tên phải tên dài.

Bắn người, bắn ngựa trước,

Bắt giặc, bắt chúa ngay.

Giết người cũng có hạn,

Nước nào chẳng đất đai?

Nếu đủ chặn xâm lược,

Cần gì giết thẳng tay ?)

Toàn thân Luru Tú run lên, mở trừng mắt.

Đối với người Hán mà nói, thời gian này vẫn chưa có thể thơ này, khi Luru Tú nghe tới, tôi đọc có lẽ giống như đang đọc oang oanh lời tiên tri thì hơn.

“Văn cung đương văn cường, dụng tiến đương dụng trường. Xạ nhân tiên xạ mã, cầm tặc tiên cầm vương. Sát nhân diệc hữu hạn, liệt quốc tự hữu cương. Cầu năng chế xâm lăng, khởi tại đa sát thương.” Hần thì thảo lặp lại một lần, bỗng nhiên cười nói: “Lời tựa châu ngọc, Tú thụ giáo.” Nói xong, lại lập tức nhảy xuống, vãi tôi một cái thật sâu.

Tôi bị dọa nhảy dựng lên, không ngờ thuận miệng đọc bừa lại đổi lấy phản ứng lớn như vậy của hắn. Tôi vội nhảy xuống lưng trâu tới đỡ hắn, mặt đỏ lên chột dạ nói: “Không thể được, không thể được...”

Hai người đang dùng dăng tới lui khiếm tốn khách sáo, bỗng dừng, phía sau cách đó không xa truyền tới một tiếng người nặng nề kêu: “Cái gì không thể được vậy?”

Quay đầu lại nhìn lên, đúng là Luru Diễn một thân quân phục thúc ngựa đi đến. Trên người hắn cũng không có thiếu vết máu khô, xem ra lúc giết địch cũng hẳn là kẻ anh dũng xông lên phía trước, tam lang không hề sợ hãi liều mạng.

“Bầm đô bộ, Tân Dã úy đã chết, người của chúng ta đã đánh chiếm được Trường Tụ!”

Sau khi Luru Diễn lạnh mặt nghe xong thám báo hồi báo, không nói một lời, một đôi mắt gắt gao quan sát tôi, trong mắt dường như có ngọn lửa nguy hiểm cháy bùng rực, hận không thể dùng một mũi lửa đốt chết tôi.

Tôi thẳng bá vai lên, cố ý vút ánh nhìn chăm chú của hắn sang một bên, quay đầu lại đưa tay vỗ đầu con trâu già, nhỏ giọng nói thầm: “Trâu ngu ngốc, thực sự không thể nhận ra người dũng mãnh phi thường bậc này, khi về ta nhất định lấy thức ăn gia súc tốt nhất...”

“Đến Trường Tụ.” Luru Diễn bất ngờ quát một tiếng chói tai, phía sau rất nhiều tiếng ngựa hí vang lên, không đợi tôi quay đầu lại nhìn, trên lưng đã chột căng thẳng, ngay sau đó cười gió đập mây bay lên.

“Làm gì vậy?” Tuy rằng vừa rồi trải qua giờ phút đấu tranh sinh tử, ở trên lưng trâu ngã tới ngã lui va đập cũng còn chưa làm tôi bị ngắt, chứng tỏ thể chất của tôi tương đối cứng cỏi, nhưng nếu giống như bây giờ bị người ta dẫn theo đi như mèo, trên dưới không chạm đất treo lơ lửng giữa không trung, tôi vẫn khó tránh khỏi sinh ra cảm giác sợ hãi toát mồ hôi lạnh.

Luru Diễn không nói gì, dẫn tôi theo, đem tôi vắt ngang nửa vòm trên mình ngựa chạy chừng năm sáu phút, bàn tay to lúc này mới xách lên, đem mặt tôi hướng xuống, quay lưng lên đặt ra phía trước người.

Tôi cúi đầu hướng xuống nhìn bụng ngựa phình lên lắc lư trước mắt, không nhìn được thét chói tai: “Thần kinh người bị làm sao...”

“Bốp!”

Chưa xong một câu, trên mũi đột nhiên đau xót.

“Bốp!Bốp!” Lại liên tiếp hai cái, Luru Diễn xuống tay không nhẹ, đúng là dùng toàn lực.

Tôi đau đến mức ứa nước mắt, thiếu chút nữa không nhìn được cản vào đầu lưỡi. Đánh tới cái thứ năm, hắn thấy tôi không lên tiếng, sức mạnh chột giảm xuống một nửa.

“Tại sao không kêu?” Hắn lạnh lùng mở miệng.

Tôi kêu lên một tiếng đau đớn, mùi vị nằm dõc xuống thật không dễ chịu, cảm giác đầu tụ máu, còn thiếu dưỡng khí: “Kêu... cái gì? Kêu đau sao? Người nghe thấy ta kêu cứu mạng... trong lòng chẳng phải sẽ càng vui, ta không thêm...”

“Nàng còn nhớ nàng có cái mạng này sao?” Hắn bỗng giận đem tôi quay người lại, lập tức ngồi trên đùi hắn. Tôi bị hắn coi như con gà con xách tới xách lui, khiến cho choáng váng, mở hồ nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của hắn, càng tôn lên vết máu dính trên vạt áo của hắn, hết sức bắt mắt. “Nàng thật sự không muốn sống nữa sao?”

Tôi nhắm mắt lại, khó khăn thích ứng với bước chân ngựa xóc nảy, lại phát hiện, khuôn mặt Lưu Diễm thật sự rất khó coi. Nhìn vẻ mặt giống như khủng long phun lửa của hắn, tôi vừa tức vừa buồn cười, đang muốn nói châm chọc hắn hai câu, hắn bỗng nhiên dùng sức lôi kéo, càng đem tôi kéo chặt vào trong lòng.

Tôi thở hắt ra, trực giác cho biết khung xương toàn thân đều sắp bị hắn bóp gãy, sức tay hắn cổ tình dùng rất lớn, tôi lại không thể giãy giụa được, không khỏi tức giận há miệng liền mắng: “Đầu óc nguoi bị... uhm”

Hắn đột nhiên tiến đến gần, cúi đầu hung hăng hôn môi của tôi. Một chút sức lực muốn quay đi cũng không được, cảm giác sợ hãi giống như ngâm nước bị ngạt thở quấn chặt lấy tôi, tôi cố sức dùng nắm đấm đánh lên lưng của hắn, đáng tiếc hắn chẳng hề ‘xi nhè’.

Nụ hôn này vội vàng cuồng nhiệt, nhanh chóng châm một ngọn lửa, làm cả người tôi khô nóng, tháng mười một mùa đông, toàn thân lại như đang phơi dưới ánh nắng hè chói chang. Ngay khi tôi đang ngạt thở hết sức thì rốt cuộc hắn cũng buông ra, lưu luyến vuốt ve gương mặt của tôi, lớn tiếng nói: “Nàng không cần cái mạng này, ta cần!”

Tôi liều mạng hít thở, Lưu Diễm ngang ngược và gia trưởng khiến cho tôi rất căm tức, nhưng nghe xong lời nói tình thâm nghĩa nặng của hắn như vậy, lại có chút đau lòng.

“Huynh sợ cái gì?” Tôi dè bịu cười lạnh: “Huynh không tin việc huynh làm được, ta cũng làm được sao?”

Lưu Diễm nhăn mày: “Ta biết nàng rất cố chấp, thân thù cũng không tề. Nhưng dù sao nàng cũng là nữ tử, loại chuyện chinh chiến chém giết lấy tính mạng đánh đổi này vẫn nên để cho nam nhân chúng ta làm thì hơn.” Hắn nâng gương mặt của tôi lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào da thịt của tôi: “Lân này Văn Thúc thực sự lỗ mãng, lại có thể không nói năng gì liền một mình đưa nàng ra chiến trường...”

Tôi không kiên nhẫn gạt tay hắn, lạnh nhạt nói: “Nữ tử thì sao? Chẳng lẽ huynh đã quên ở quận Bình Nguyên có một người tên Trì Chiêu Bình sao? Nàng ta không phải là nữ tử sao? Mùa thu năm trước nàng dẫn đầu mấy nghìn người chống lại triều đình, kháng lại quan thuế, lay động phủ nha, giết thân hào, đánh quý tộc, giúp kẻ yếu, chia kho thóc... Tất cả những chuyện đó có chuyện nào không phải do nàng dẫn người đi làm? Lúc Trì Chiêu Bình sục sôi khí thế ngất trời làm đại sự, huynh còn đang ở nhà ôm đùi hưởng phúc đó chứ!”

Lưu Diễm há mồm muốn nói, tôi lại không cho hắn có cơ hội tranh luận, càng nói nàng hăng, như một cách làm tinh thần phấn chấn thêm: “Ngay mùa hạ năm nay thôi, Trì Chiêu Bình dẫn theo rất đông người tụ lại cùng nghĩa quân ở Phú Bình và Dị Khanh, liên tục chiến đấu ở các chiến trường Bình Nguyên, Phú Bình, Nhạc Lăng, Vô Lệ, Diêm Sơn, lực lượng đã phát triển đông hơn mười vạn người. Nhìn ngược lại về phía huynh một cái, hiện tại huynh ngoại trừ mượn sức quân lực lâm miễn cưỡng cũng chỉ được tầm hai vạn người, có gì đáng để kiêu ngạo, huynh dựa vào cái gì liếc nhìn quần hùng, tranh bá thiên hạ?”

Lưu Diễm bị lời nói sắc bén hùng hổ của tôi dọa cho không nói nên lời, nghẹn đến mức sắc mặt đỏ đậm. Qua hơn nửa ngày, hắn mới lên tiếng hỏi: “Làm sao nàng biết những chuyện này?”

Tôi cười lạnh, việc này chỉ có thể trách mạng lưới tình báo của Âm gia quả thực quá tốt, các nơi trong cả nước chỉ cần chỗ nào có thể tạo phản, cho dù quy mô nhỏ đi nữa, nhân số ít hơn nữa, không quá nửa tháng, Âm Thúc đều để Âm Hưng chuyển giao cho tôi “xem” nội dung những quyển sách kia, bên trong ghi lại tất tần tật mọi động tĩnh, không lộ ra một chút sơ hở nào.

Hiện giờ vận số của Vương Mãng đã hết, quân khởi nghĩa các nơi vẫn như măng mọc sau mưa, càng nhanh càng nhiều, nhất là ở Hà Bắc, lấy quân Xích Mi làm đại diện tiêu biểu, lấy một chút quy mô hay nhân khí đều cao tương đương quân khởi nghĩa.

Cùng so sánh với bọn họ, tôn thất họ Lưu ở Nam Dương đã chậm hơn một bước, hơn nữa binh biến ở Uyển Thành thất bại, tằm tích Lý Thông không rõ... Có thể nói, con đường giành lại giang sơn này, tương lai gặp ghềnh hay bằng phẳng, đều là một ẩn số mờ mịt.

Những thứ Âm Hưng cho tôi xem kia, nếu không được sự cho phép từ trước của Âm Thúc, tôi sẽ không lộ ra nội tình cho bất kì kẻ nào. Tôi đã hạ quyết tâm, đừng nói là Lưu Diễm không muốn, cho dù lúc này Âm Thúc chạy đến Trường Tụ kéo tôi trở về, tôi cũng sẽ không dễ dàng thỏa hiệp.

Chuyện của tôi do chính tôi quyết định, không ai có thể đưa ra quyết định thay tôi!

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 29: Nhường Lợi

Trận chiến mở màn Tây công Trường Tụ giành thắng lợi, sĩ khí quân Thung Lăng biến động lớn, quân đội trang bị sơ sài nhờ vậy lấy được nhóm chiến lợi phẩm đầu tiên. Lưu Tú bởi vì chính tay đâm chết Tân Dã Ứ, bị người ở trong quân gọi đùa thành “Kỵ ngu đại tướng quân”, mặc dù sau này khi tấn công Đường Từ hương hắn đã không hề cười trâu, mà đổi thành con ngựa xanh đen của tên Tân Dã Ứ kia, dù vậy cách gọi đùa này vẫn dần dần truyền ra trong quân.

Đường Từ Hương nằm ở Tây Nam Hồ Dương, là cửa ngõ quận Nam Dương của tân triều. Giành được Đường Từ Hương tương đương mở ra một cánh cửa lớn để đoạt lấy quận Nam Dương.

Hai trận đánh nhỏ thành công, khiến cho lòng người tin tưởng Lưu Diễn tăng mạnh, vì thế lại cùng đem mục tiêu tiếp theo chuyển hướng tới Hồ Dương.

Sau khi Lưu Diễn áp sát Hồ Dương, trước hết cho người giả trang thành quan lại vùng Giang Hạ, dụ Hồ Dương huyện úy ra giết, làm cho Hồ Dương chưa đánh đã bại, quân khởi nghĩa thu được rất nhiều đồ quân nhu, trong lúc này trên mặt mỗi người đều mang dáng vẻ tươi cười, nhóm nữ quyền cả ngày lúi rúi bàn về số lương thực, cùng vãi vốc mối thu được vui vẻ y như ăn tết.

Hai chị em Lưu Gia cùng với hai chị dâu cũng không ngoại lệ, Phan thị muốn dùng loại tơ lụa tốt nhất thu được may mấy bộ đồ mới cho ba đứa nhỏ, chuẩn bị mặc khi ăn tết, Lưu Hoàng nghĩ tới chồng mình thích uống rượu, liền cho người dọn sạch trơn cả hầm rượu; Lưu Bá Cơ thì nghĩ tới vợ vết kỳ trân dị bảo; vợ Lưu Trọng gần như chẳng hề tham lam, nàng chỉ dám yêu cầu chồng mình lấy thêm ít gia súc như gà, vịt, dê, bò đợi trở về nuôi.

Các nam nhân ở tiền phương chém giết, còn các nữ nhân lại trốn ở hậu phương ngồi mát ăn bát vàng. Tôi bỗng nhiên có chút chán ghét vì đã quen biết các nàng, tuy rằng tôi đây cũng là một nữ nhân.

Cuối cùng bởi vì không chịu được các nàng quá nhàm chán, lại không hợp đề tài, nên tôi lập tức ra ngoài giải khuây.

Hồ Dương là địa phương rất lớn, Thái Dương, Tân Dã chẳng đáng để so sánh. Mẹ của Lưu Diễn – Phan Nhân chính là người Hồ Dương, sau khi Lưu Diễn đánh hạ Hồ Dương, Phan Hoành – cậu bọn họ liền mang theo Phan gia môn khách, con cháu đi đến nhờ vả. Ban đầu Phan Nhân rất lo lắng về việc con mình tạo phản, lúc này thấy anh em của mình mang theo người nhà mẹ đẻ chạy vội đến,araats sợ hãi đâm ra trở nên trầm mặc.

“Đây là của ta...”

“Của ta!”

Vừa đi ra cổng chính phủ nha, đã thấy Lưu Chương, Lưu Hưng chơi đuổi bắt, tôi đi ngang qua bọn chúng tiếp tục đi về phía trước, chợt nghe một tiếng ‘Ba!’ vang giòn, ngay sau đó Lưu Hưng dùng tay che mặt khóc lớn.

Lưu Chương đoạt cái chong chóng tự chế bằng gỗ thô sơ, cười đắc ý: “Sớm nói với đệ đừng giành với ta, đệ muốn giành với ta, thật sự còn quá sớm.”

Lưu Hưng khóc càng lúc càng lớn, khóc đến khản cả giọng, nó càng nhìn càng thấy tiếc của, Lưu Chương cũng giờ chong chóng càng ngày càng cao.

Lưu Hưng thấy vậy, dứt khoát ngồi phịch xuống đất giẫy giụa: “Em muốn... kia vốn là của em! Là tam thúc tặng cho em...”

“Không dám đâu, có cái gì tốt tam thúc đều dành cho ta, tam thúc hiểu ta rõ nhất!”. Lưu Chương giả làm mặt quỷ, không để ý tới em đang khóc nỉ non, liền xoay người chạy vào trong cửa. Lúc chạy qua bên cạnh tôi thì dừng chân, nghiêng đầu hung hăng liếc mắt nhìn tôi một cái.

Ê, đứa nhỏ xấu tính... tôi quay lại trừng mắt nhìn nó, nó vụt qua tôi chạy hướng vào trong cửa.

Lưu Hưng vẫn ngồi khóc trên mặt đất lạnh như băng, nước mắt nước mũi trộn lẫn với tro bụi, đưa tay xoa lên mặt thành mặt mèo. Sau khi do dự, rốt cuộc tôi vẫn phải đi đến ngồi xổm trước mặt nó.

“Đừng khóc, nếu con muốn chong chóng, cô sẽ làm cho con một cái...”

“Không cần!” Không ngờ, nó lại kiên quyết từ chối, giọng nói thẳng thừng khiến cho tôi lấy làm kinh hãi: “Con chỉ muốn tam thúc làm, đồ tam thúc làm là tốt nhất!” Nói xong, cái miệng nhỏ nhắn tức thời lại mếu máu khóc lên.

Ngay lúc tôi cùng Lưu Hưng nói chuyện, phía sau phịch một tiếng, sau đó một tiếng kêu đau đớn vang lên.

Tôi nghiêng đầu, thấy Ngưng Thuý đang từ trong cửa bước ra, Lưu Chương cầm đầu chạy đâm đầu vào nàng.

“Chương Nhi.” Phan thị từ phía sau Ngưng Thuý bước ra, nhủ đầu lông mày: “Làm sao lại nghịch như vậy...” trông thấy tôi với Lưu Hưng đang khóc, trong mắt thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, “Chương Nhi, lại vừa bắt nạt đệ đệ phải không?”

“Con...” Lưu Chương nhăn nhó đem chong chóng giấu ở phía sau, nghiêng cái đầu nhìn tôi, bỗng reo lên, “Là cô ta! Là cô ta bắt nạt đệ đệ! Là cô ta làm cho đệ đệ khóc!”

Phan thị vốn đã chạy nhanh tới chỗ Lưu Hưng, nghe xong lời này, bỗng nhiên sùng sốt, vội liếc tôi một cái: “Chương Nhi nói vậy, Âm cô cô không thể nào trêu chọc Hưng Nhi, chỉ có thể là con chọc phá...”

“Mẹ, vừa rồi không phải con, thực sự là cô ta...”

Tôi bỗng đứng lên, giương đôi mắt lạnh lùng nhìn nó, Lưu Chương đang đồ mặt nói xạo, bị tôi đây trừng mắt, sợ tới mức lao vào trong lòng Ngưng Thuý, ngay cả nói cũng không dám.

Đoán chừng Phan thị với Ngưng Thuý đều đã chứng kiến bộ dạng dọa người của tôi, chỉ là tôi cũng không quan tâm nhiều như vậy, không ai có thể tùy

tiện vu oan cho tôi, cho dù là trẻ con cũng không được.

Bầu không khí có chút xấu hổ, tôi bĩu môi. Phan thị bế Lư Diễm từ trên mặt đất đứng lên, vừa phủi bụi đất trên người nó, vừa nhỏ giọng nói: “Đừng khóc, nam tử hán đại trượng phu, nên giống như cha của con. . .” Sau vài câu dỗ con nín, áy náy ngẩng đầu nhìn tôi: “Âm cô nương đừng trách, Chương Nhi còn nhỏ không hiểu chuyện. . .”

Lúc đang nói chuyện, anh em Lư Diễm từ bên ngoài trở về. Lư Diễm liền nghiêm mặt, sắc mặt cực kì khó coi, Phan thị nhìn sắc mặt thăm dò ý tứ hần, liền cẩn thận đem con nhỏ ôm phía sau. Quả nhiên Lư Diễm tức giận nói: “Bên ngoài chưa bớt lo, chẳng lẽ trong nhà cũng không thể để cho ta bớt lo sao? Giành tới, giành lui, chỉ vì mấy món đồ chơi này chẳng lẽ các con liền không để ý gì đến tình cảm anh em nữa hay sao?” Đi đến trước mặt Lư Chương, giật phăng chiếc chong chóng nó cổ giấu phía sau, ném mạnh xuống đất dùng chân giẫm mạnh lên.

Sản phẩm bằng gỗ mảnh khảnh làm sao chống lại được bàn chân to của hần giẫm đạp, trong khoảnh khắc toàn bộ chong chóng bằng gỗ gãy tan tành. Lư Chương sợ ngây người, Lư Hưng trốn ở phía sau mẹ, oa oa khóc.

Lư Diễm vung tay áo lên, không thèm quay đầu lại, lập tức về phủ. Lư Tú thở dài, đem đứa cháu lớn bế lên. Cái miệng nhỏ nhắn của Lư Chương cong lên, vẻ mặt uất ức, đôi mắt to đẫm lệ oán hận nhìn tôi.

Phan thị ôm Lư Hưng khóc sụt sùi, liên tục dỗ dành ôm nó về phủ.

“Sao lại thế này?” Chờ bọn họ đều đi khỏi, tôi liếc mắt hỏi Lư Trọng.

Lư Trọng lắc đầu, vẫn chưa lập tức trả lời tôi, vì thế tôi lại đưa mắt nhìn sang Lư Gia.

Lư Gia quen biết với tôi, thờ dài, cuối cùng đem tình hình thực tế nói cho tôi biết: “Bọn quân Lục lâm nghĩ tài vật bị chia thiếu, tụ tập lại muốn chống đối, đám người họ hàng đương nhiên không chịu, hai bên do đó mà tuốt kiếm, giương lên nội chiến.”

Lư Trọng hừ lạnh một tiếng, chen miệng nói: “Cả đám đều xuất thân từ phường trộm cướp, đều là đám tiểu nhân không thể tin, hiện giờ chưa được bao nhiêu công lao, liền vì chút lợi nhỏ mà đồ cả mất, về sau lại càng vô pháp vô thiên.”

Tôi thoáng suy nghĩ, đã hiểu hết đạo lý trong đó, không nhịn được cười nói: “Nếu đều nói là chút lợi nhỏ, sao không lấy chút lợi ít nhỏ này để thuận nước đẩy thuyền? Ai nói quân Thung Lăng các người ít, đám người ở nhà lại muốn làm ít hưởng nhiều nên chẳng trách người ta được. Bọn chúng đều là đám người bình thường trong dân gian, tụ tập lên núi làm vua, vào nhà cướp của, không phải là vì tranh giành tài vật sao? Bọn chúng căn bản không có chí hướng lớn gì, không giống với bọn người mưu đồ chính là giang sơn. Nếu các người thật sự còn muốn làm chuyện lớn, cũng đừng vì chút ít lợi lộc mà đi tranh chấp, cho dù là đem hết thấy nhường ra ngoài thì đã sao? Người thành đại sự bỏ chút lợi nhỏ, so sánh giữa một chút lợi nhỏ và cả một giang sơn to lớn như vậy, thì cái gì nặng, cái gì nhẹ?”

Lư Trọng bị lời nói của tôi làm cho á khẩu không trả lời được, Lư Gia mất lộ ra vẻ hết lòng tán thưởng, rất lâu sau thờ dài nói: “Nghe được lời nói của Âm cô nương mới biết Văn Thúc đã suy nghĩ vát vả thế nào.”

Lư Trọng lại ập a ập ứng nói: “Đều do chúng ta trách lầm hần, cả đám người nhà đều oán trách hần đem củi chõ hướng ra bên ngoài, hần cũng không thêm bàn bạc cùng chúng tôi, đã tự động đem toàn bộ tiền của tặng cho đám người Vương Khuông, Trần Mục.”

“Lúc ấy tình hình hết sức căng thẳng, cũng không thể trách được việc hần không chịu cùng với chúng tôi bàn bạc. hần làm người vốn luôn kín đáo, trong lòng đã có chủ ý thì phân nửa là không sai. . .” Lư Gia thoáng nhìn tôi, trong mắt lại ẩn chứa ý cười: “Âm cô nương suy nghĩ linh hoạt, hợp với suy nghĩ của Văn Thúc, sau này nếu có chỗ nào không rõ, Văn Thúc không tự nguyện giải thích, thì có thể nhờ Âm cô nương thay Văn Thúc giải thích cho chúng tôi rõ chỗ khó hiểu được không?”

Lư Trọng gật gật đầu, cũng không nhịn được nở nụ cười: “Thường xuyên nghe nương khen ngợi Âm cô nương tài đức vẹn toàn, ta vốn còn ngờ ngợ, nay xem như được mở rộng tầm mắt.”

Tôi nghe bọn họ đem mình ra trêu ghẹo, cũng ôn hoà cười nói: “Thật sự cần ta thay hần giải thích chỗ khó hiểu ư, ta lấy chút ý kiến của đàn bà nói ra chỉ sợ khó lọt vào tai thanh nhã. Hai người nói đùa rồi, chút đạo lý nông cạn đó, thật sự làm sao các người không hiểu, đúng không?”

Tôi ngoài mặt nói mấy câu khen ngợi nhưng thực chất là châm biếm, làm cho hai người bọn họ vô cùng xấu hổ, sau một lúc lâu, Lư Trọng xấu hổ cười khan hai tiếng, không ngớt lời đồng ý.

Tôi cười một tiếng, xong ngậm miệng lại, nhanh nhẹn đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 30: Đến Cậy Nhờ

Edit: Tunglinh Beta: Minh Nguyệt Mấy ngày sau, quân Hán phá được Cức Dương.

Nơi này cách Uyển Thành không xa, Uyển Thành vốn thuộc quận Nam Dương, chỉ có chiếm lĩnh được Uyển Thành, mới xem như thực sự nắm trọn chính quyền quận Nam Dương trong tay.

Chỉ có điều, Uyển Thành chính là nơi tập trung bộ máy chính quyền, quân Hán mặc dù liên tiếp giành được thắng lợi, điều đó không đồng nghĩa với việc thuận lợi chiếm được Uyển Thành, tôi cảm thấy vô cùng lo âu. Đại đa số mọi người đều bị thắng lợi tẩy não, đặc biệt là quân Lục Lâm, sau việc Lưu Tú đem toàn bộ tiền của chiếm được nhường hết, họ càng có hứng thú đối với việc đánh chiếm Uyển Thành, chia chác tài vật.

Lưu Diễn thật ra cũng không phải là người không có đầu óc, lúc trước Lưu Tú dám làm vậy vì đã được hấn cho phép, nhưng hiện thời hấn đang cần tới một tiếng trống khích lệ tinh thần chiến đấu, chiếm lĩnh Uyển Thành, chỉ đang chờ thời cơ để đưa ra quyết sách tối ưu, hấn bắt đầu đứng ngồi không yên.

Buổi sớm hôm đó, trời vẫn tờ mờ sáng, tôi đang chuẩn bị ra ngoại ô chạy bộ, vừa ra cửa, liền nghe có người gọi cách đó không xa: “Âm cô nương!”

Nhìn lại chỉ thấy một chiếc xe bò đang chậm rãi dừng ở trước mặt, một người từ trên xe nhảy xuống, nhẹ nhàng tiếp đất, dáng người cao to, tuy mặc áo ngắn bằng vải thô, cũng không làm mất đi vẻ tuấn đạt.

Tôi hí hóp mắt xem xét một lúc lâu, mắt đột nhiên sáng bừng, buột miệng thốt lên: “Lý Thông!”

Lý Thông nhìn tôi phì cười, trên mặt có vẻ vô cùng mệt mỏi, người cũng trở nên gầy yếu tiêu tụy hơn rất nhiều: “Cô nương vẫn còn nhớ tới Lý mỗ, thật là may mắn cho Thông này.”

Sau khi cuộc nổi loạn ở Uyển Thành thất bại, bọn người Lưu Tú, Lưu Tắc, Lý Thông thất lạc, Lưu Tắc, Lưu Tú, Lý Dật lần lượt trở về Thái Dương, chỉ có Lý Thông không rõ tung tích. Rất nhiều người nghĩ Lý Thông đã chết trong chiến loạn, không có ai ngờ rằng hấn vẫn còn sống nhăn răng chẳng sút mề một cọng lông, tôi kích động quan sát hấn từ trên xuống dưới, cười nói: “Không tệ! Không tệ! So với lần gặp trước, người có vẻ gầy đi, tinh thần hơi kém, nhưng mà tài nghệ chẳng kém đi chút nào, lúc này người vẫn giữ bộ dáng eo là đó, chắc là cũng không có gì đáng ngại.”

Lý Thông nở nụ cười, hơi nghiêng người: “Cô thử nhìn xem còn ai nữa này?”

“Ai cơ?”

“Âm Cơ” Trên xe thật sự còn có một người nữa. Vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc này, tôi giống như bị sét đánh ngang tai. Nếu hỏi trên đời này người tôi không mong muốn gặp nhất là ai, thì đó chính là... hấn.

“Biểu ca” Lòng tôi bấn loạn, run rẩy gọi một tiếng.

Đặng Thần từ trên xe bước xuống, động tác rất chậm, mỗi một cử động đều tác động vào tim tôi, tôi ngần ngại nhìn từng hành động nhỏ của hấn. Hấn xuống xe, lập tức đi về phía tôi.

“Âm Cơ...” Bờ vai của hấn hơi động, tôi nhắm mắt lại theo bản năng. Cuối cùng không phải là cái bạt tai như tôi tưởng, mà là một giọng nói buồn bã.

Tôi mở mắt ra, sắc mặt Đặng Thần vàng vọt như bệnh lâu ngày mới khỏi, bộ quần áo thật dài mặc ở trên người hấn có vẻ như quá rộng. Dường như hấn gầy đi rất nhiều.

Tôi cắn môi, nghẹn ngào mở miệng: “Biểu tỷ, tỷ ấy...”

“Chuyện của Thiên Nhi đã để muội phải lo nghĩ rồi!”

Tôi phút chốc run lên.

Hấn chỉ hướng tôi âm thầm gật đầu, không nói gì nữa, bộ dáng sức cùng lực kiệt.

Đám người Lưu Diễn nghe tin đến đón Lý Thông, Đặng Thần về phủ, Phan thị đi nghênh đón người nhà Đặng phủ đang đi phía sau.

Một nhóm đông nữ quyến từ trên hơn chục cỗ xe ngựa lục đục đi xuống, đi đầu rõ ràng là Lưu Nguyên. Phan thị kéo Lưu Nguyên nói chuyện. Lưu Nguyên cũng mang vẻ mặt tiêu tụy. Chị dâu em chồng gặp lại nhau, chỉ chốc lát sau đều đỏ mắt, dùng tay áo lau lệ.

“Cô nương!” Một bóng người bất ngờ nhảy ra từ trong đám người, vừa mừng vừa sợ nhào về phía tôi, “Cô nương! Nô tì đã tìm được người rồi. Người không có việc gì, thật tốt quá...” Nói xong quỳ xuống ôm hai chân của tôi gào khóc.

“Yên Chi...” Tôi thật không thể ngờ được nha đầu kia lại có thể lẫn vào trong người nhà Đặng gia, vội kéo nàng đứng lên.

Nàng khóc đến mức thở không ra hơi, giống như chịu nhiều oan ức.

“Làm sao người lại theo tới Cức Dương, sao người không về nhà?”

“Cô nương! Cô nương vừa đi liền biến mất cả tháng trời, không thấy tăm hơi, ngay cả Đặng công tử cũng nói không biết cô nương ở đâu. ... Nô tì không tìm thấy cô nương, không dám một mình hồi phủ. ...” Nàng thút tha thút thít, khóc mãi không thôi.

Mắt tôi nhìn thấy Phan thị dẫn người nhà Đặng phủ vào phủ nha, liền kéo nàng đến chỗ yên lặng không người, nhẹ giọng hỏi: “Người sợ đại ca ta trách phạt người sao?”

Đầu tiên Yên Chi gạt đầu, tiếp đó lại vội vàng lắc đầu, khóc: “Nô tì lo lắng cho cô nương.”

Tôi thở dài, dẫn lo lắng trong lòng xuống, suy nghĩ một chút: “Tại sao các người lại chạy đến đây? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Cô nương” Yên Chi hạ giọng, có vẻ cực kỳ hoảng sợ, run rẩy nói: “Đặng công tử cùng đám môn khách chống đối triều đình. ... quan binh Tân Dã liền tới cửa chém giết, hai bên đánh đến kinh thiên động địa, chết rất nhiều người.” Nàng che miệng, trong đôi mắt đen hoàn toàn sợ hãi, “Cuối cùng, Đặng công tử bị đánh bại, chúng ta may mắn trốn thoát. ... Nhưng mà, phần mộ tổ tiên Đặng gia bị đào xới, tông miếu bị hủy hoại, Đặng. ... Đặng gia trang cùng nhà cửa đều bị thiêu hủy hầu như không còn.”

Tôi như bị điện giật, nắm chặt tay Yên Chi, run giọng: “Còn Âm gia thì sao?”

Hai nhà Âm, Đặng cùng một nhóm, nhiều đời quan hệ thông gia, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu! Hiện giờ Đặng gia rơi vào thảm cảnh như vậy, Âm gia làm sao có thể bình yên vô sự.

Yên Chi hoảng sợ, co rúm lại trả lời: “Nô tì không biết, nô tì luôn đi theo Đặng phu nhân. ... Sau đêm tôi chạy khỏi Tân Dã, vội vàng chạy tới đây, Đặng phu nhân nói tôi được đây là có thể gặp được cô nương, cho nên. ... cho nên tâm niệm của nô tì luôn ngóng trông. ... Đặng phu nhân không hề nói dối, đúng là nô tỳ gặp được cô nương.”

Giọng điệu nói chuyện của nàng ta nghe rất vui, nhưng hoàn toàn chưa nói trúng trọng tâm. Tôi buông nàng ra, xoay người chạy vào phủ, chỉ trong chốc lát, Phan thị đã đem đám người Lưu Nguyên thu xếp ôn hòa ở trung và hậu viện, trong viện có không ít hạ nhân đi lại, nhưng không nhìn thấy đám người Đặng Thần, Lý Thông.

Trên nhà chính tự tập rất nhiều người, Lưu Diễm bảo Phan thị sửa soạn một bữa tiệc rượu thịnh soạn, xem như làm lễ tẩy trần cho Lý Thông và Đặng Thần. Lúc tôi đi vào, đã có bảy tám bàn có người ngồi, thấy tôi đi vào, đều bắt giác nhướng người lên.

Tôi vừa bước vào cửa, thỉnh thoảng trời đất quay cuồng, trái tim co rút, đau đến mức khiến tôi lao đảo, suýt nữa ngã lăn ra đất. Đang lúc chóng mặt có người bước nhanh lại giúp đỡ tôi một phen, ôn nhu hỏi: “Làm sao lại ra nhiều mồ hôi như vậy, môi trắng bệch, xảy ra chuyện gì?”

Cảm giác đau chỉ thoáng qua, khi định thần lại thì cái cảm giác co rút ngạt thở đã trôi qua không còn thấy tăm hơi bóng dáng, tôi thở dài, vô lực đỡ lấy Lưu Tú: “Ta không sao cả, ta tới tìm biểu ca, ta có chuyện rất gấp muốn hỏi huynh ấy.”

Trong khi nói chuyện, ánh mắt tôi tìm kiếm bóng dáng Đặng Thần, đã thấy ngồi ở trung tâm là mấy nam nữ mặc chiến bào giống nhau, trong đó có hai người quen là Mã Vũ và Lưu Huyền.

Lưu Huyền cùng Mã Vũ ngồi ở hai bàn tiệc đối diện nhau, cùng ngồi bên Lưu Huyền còn có hai gã nam tử, tướng mạo bình thường, bộ dáng bình thường, nhìn như nông phu ở nông thôn; bên người Mã Vũ tương tự cũng có hai gã nam tử, tướng mạo rất giống nhau, như là anh em ruột.

Tôi lấy lại bình tĩnh, lòng tựa như gương sáng, rất nhiều chuyện trước kia nghĩ không thông bỗng trở nên sáng tỏ, không khỏi nở nụ cười hai tiếng.

Ngồi ở vị trí trung tâm chủ tọa là Lưu Diễm, Lưu Tú làm người tiếp khách, ngồi ở bàn phía Tây. Đang suy nghĩ nên tiến hay nên lui thì có người trẻ tuổi ngồi bên cạnh Lưu Tú đứng lên, hành lễ với tôi, ôm hôn: “Chào chị dâu.”

Tôi sửng sốt, mắt nhìn Lưu Tú ngồi bên cạnh, trong phút chốc hiểu ra, tức khắc cười lộ ra hai má lúm đồng tiền.

Người họ thân hình cao to, xem tuổi không lớn, mặt chữ quốc, làn da vừa đen vừa thô ráp, nhưng đôi mắt sáng ngời có thần. Lưu Tú ho nhẹ một tiếng, giải thích: “Vị này chính là Âm cô nương, không phải là vợ tôi.”

Người trẻ tuổi kia thẹn đỏ mặt, cũng may da mặt hắc đen, không để ý kỹ sẽ không nhìn ra. Thấy tôi mờ to mắt nhìn hấn, chấp tay xấu hổ: “Xin thứ lỗi cho Vương Bá mạo phạm.”

Tôi cũng không tiện nói gì, nụ cười vẫn nở tươi rói trên mặt ngay cả chính tôi cũng cảm thấy thật giả dối.

Lưu Diễm ngồi ở đối diện, bả vai hơi lắc, như muốn đứng lên, tôi vội lắc mình, vung vẩy thoát ra khỏi tay Lưu Tú, chạy lại ngồi chồm hổm đúng chỗ của Lưu Tú. Về mặt Lưu Diễm hiện lên một chút không vui, cuối cùng vẫn ngồi im không nhúc nhích.

Lưu Tú nghiêng người ngồi xuống bên cạnh tôi, nhỏ giọng hỏi: “Có muốn đổi sang bàn ăn khác không?”

Tôi lắc lắc đầu: “Không cần.” Dừng một chút, nhỏ giọng hỏi, “Ta ở đây, sẽ không cản trở mấy người nói chuyện chính sự chứ?”

Lưu Tú cười nói: “Mấy chuyện chính sự này không phải là chuyện cô muốn nghe nhất hay sao?”

Tôi cười híp mắt trông cực kì gian trá.” Người thật hiểu ta à nha.”

Lúc tôi đang thì thầm nói chuyện với Lưu Tú, bên kia Lý Thông đã bắt đầu dùng giọng nói không nhanh không chậm giải thích những gian khổ mình đã trải qua ở Uyển Thành. Tuy rằng tôi cũng đã biết trước kết quả, nhưng khi tôi nghe được Lý gia sáu mươi ba nhân khẩu bị Chân Phụ hạ lệnh nghiền xương thành tro thì vẫn là không chịu nổi rung mình một cái.

Lưu Tú đưa tay ra, nhẹ nhàng cầm tay phải của tôi.

Tôi khẽ run lên, nụ cười của Lưu Tú dường như là loại thuốc tốt nhất, có thể vô cùng kỳ diệu làm yên lòng những cuồng loạn và bất an trong lòng tôi.

Cuối cùng bàn tay sưởi ấm tay tôi cũng nói lỏng ra, lúc buông tay liền gắng sức vỗ nhẹ hai cái lên mu bàn tay tôi, tôi cảm kích thoáng nhìn về phía hắn.

Lý Thông càng nói cảm xúc càng trào dâng, nói đến đoạn thân nhân chết thảm thì không nén được bi thương rơi lệ.

Tôi lớn như vậy, ngoại trừ xem người ta diễn trên TV chuyện nam nữ khóc lóc nỉ non, ngoài ra cho tới bây giờ chưa thật sự nhìn thấy nam nhân khóc, thời đại này lại càng coi trọng việc nam nhi không dễ rơi lệ, cho dù là khi Âm Hung, Âm Tụ còn nhỏ, tôi cũng chưa từng nhìn thấy bọn hắn rơi lệ. Cho nên, Lý Thông khóc tác động đến tôi tương đối lớn, Đặng Thần nghĩ đến cũng cảm nhận sâu sắc nỗi đau có người nhà bị hại, lời nói Lý Thông tác động rất nhiều đến hắn, vì thế hai người, hắn và Lý Thông kẻ xướng người hoạ, cảm giận chỉ trích Tân triều Vương Mãng làm đủ loại việc ác.

Mọi người thôn thức, sắc mặt Lưu Diễm từ trắng chuyển hồng, rồi từ hồng chuyển xanh, sau đó một tiếng nổ “Rầm”, hắn vỗ xuống bàn ăn một cái thật mạnh, bàn ăn chấn động, làm chén ly đều ào ào nhảy lên, rượu tăn ra bốn phía.

“Tân công Uyển Thành, bắt Chân Phụ, Lương Khâu buộc chúng phải đền mạng!”

Tôi giật mình, tính khí Lưu Diễm dễ xúc động đã không còn là chuyện đáng ngạc nhiên, nhưng ngay tại đây trong thời điểm then chốt tuyên bố muốn đánh Uyển Thành, không khỏi làm người ta có chút lo lắng.

Tôi không khỏi lo lắng nhăn mày, nhìn quanh đánh giá, bất kể là huynh đệ Vương Khuông, Vương Phụng hay Trần Mộc, Liêu Trạ đều lộ ra vẻ mừng rỡ, Mã Vô lại càng ngẩn ra, chỉ cần Lưu Diễm “xúc động”, vậy hắn liền đem “Xúc động” chuyển hóa thành “Hành động”.

“Chú ý của Đồ bộ rất hay, chúng ta liền dẫn linh huynh đệ đánh tới Uyển Thành đi, cho tên cầu tặc Chân Phụ kia cũng nếm thử mùi vị bị nghiền xương thành tro!” Hắn vọt người từ trên ghế đứng lên, rút kiếm đi đến giữa phòng, hát trường ca đầu kiếm, tiếng ca thô lỗ, lộ ra khí phách hào hùng.

Cái đầu của tôi phình to gấp đôi, chính lúc cảm thấy đau đầu thì lại nghe thấy tiếng cười thâm ý sâu xa của Lưu Huyền.

Tôi run rẩy, nhỏ giọng hỏi: “Lưu Tú, chúng ta có bao nhiêu kẻ sách để đánh Uyển Thành?”

Lưu Tú sững sốt, sau một lúc lâu mới kiềm nén phun ra hai chữ: “Không biết.”

Trong lòng tôi chợt lạnh, đến Lưu Tú cũng nói không biết, xem ra nếu muốn đánh trận này, sẽ là một trận đánh vô cùng ác liệt.

“Cô sợ sao?” Lưu Tú nâng ly lên, nhấp môi rồi dừng lại, bên môi ngừng lại thoáng hiện một nét cười thanh nhã. Hắn không nhìn ta, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, vừa thưởng thức kiếm ca của Mã Vũ, vừa tiếp tục uống rượu, cho dù là động tác nuốt xuống cổ, cũng có thể lịch sự tao nhã như hoa lan: “Đại ca Thứ Bá của cô, đã trở lại Tân Dã.”

Âm Thức về nhà? Ân đường của tôi khẽ động, trong lòng vui sướng dâng lên một ngọn lửa hi vọng. Có Âm Thức ở nhà, Âm gia cho dù là biến thành đất trống, già trẻ trong nhà cũng nhất định có thể được bình yên vô sự.

Lưu Tú buông tai chén, mỉm cười, thanh âm yếu ớt như ruồi muỗi: “Tâm huyết mấy năm nay Thứ Bá bỏ ra cho trang viên của Âm gia quả nhiên không uổng phí, Âm gia phòng thủ kiên cố, môn khách nhân tài đông đúc, đừng nói một tên áp tể nho nhỏ Tô Khang ở Tân Dã, ngay cả Chân Phụ tự mình lãnh binh xuống phía nam, cũng chưa chắc có thể dễ dàng bắt được Âm gia.” Hắn nghiêng đầu, cong cong mí mắt, thoáng hiện lên một nét tươi cười dào dạt say lòng người, “Lệ Hoa, lấy năng lực của đại ca cô, mặc dù không thể giữ tròn Đặng phủ, nhưng mà dư khả năng giữ tròn Âm gia, Nhị tỷ phu lần này có thể mang theo nội quyến cùng môn khách an toàn ra ngoài, không phải là không có công lao của hắn. Hắn nhờ Nhị tỷ phu đem tới lời nhắn, bảo cô mau trở về Tân Dã.”

Tôi mới định mở miệng, hắn đã rất nhanh lén lút nắm tay tôi dưới bàn ăn: “Hắn biết tính cô, tuyệt đối không chịu nghe bất kỳ ai khuyên, cho nên lời nhắn này không phải nói với người, mà là lời nói cho ta nghe.”

Lúc này đây, hắn nắm tay tôi thật sự rất chặt, nắm chặt đến mức xương ngón tay của tôi có chút cảm giác co rút đau đớn, tôi đau đến nổi giận: “Vì sao ta phải nghe lời người? Lời nhắn này là nhắn cho ta hay là cho người thì có gì khác nhau?”

Hắn im lặng nhìn tôi, trong mắt mờ mịt như sương, đã không còn một chút tươi cười nào, trên vầng trán thoáng hiện vẻ lo lắng: “Cô hỏi ta phản thắng bao nhiêu, ta không thể trả lời cô. Nếu là trước kia, ta sẽ không để ý đến những chuyện trong lòng không quan tâm, nhưng một khi bị ép đến bước đường ngày hôm nay, ta càng ngày càng cảm thấy là lực bất tòng tâm. Lệ Hoa, cô là người vô tội, cô không nên dính dáng đến tranh chấp này của bọn họ.”

Ngực nhói đau, có chút chua xót, cũng có chút cứng lại, không thể miêu tả rõ cảm giác. Tôi cắn cắn môi, vẫn là câu nói kia: “Ta dựa vào cái gì phải nghe lời người?”

Hắn sững sốt, rồi sau đó thần nhiên nở nụ cười, thần sắc lo lắng trên vầng trán không giảm: “Phải, cô thật sự không cần phải nghe ta.” Hắn buông tay của tôi ra, tiếp tục mài miết uống rượu, hai chúng tôi tranh luận nảy giờ, lại giống như là chưa từng phát sinh chuyện gì.

Sau khi Mã Vũ múa kiếm xong, mọi người nhiệt tình ủng hộ, tôi nhất thời hứng thú cũng vỗ hai cái tay, rõ ràng là bộ dạng giả vờ vui vẻ để ứng phó với Mã Vũ mà thôi, sau đó thu tay lại.

Tiệc rượu đến lúc này, không khí càng thêm náo nhiệt, ở đây ngoại trừ Lưu Tú xưa nay kín đáo giấu mình, điềm đạm nho nhã, còn lại người duy nhất có thể bảo trì trang trọng hữu lễ chỉ có Lưu Huyền.

Từ đầu tới cuối hắn nhìn như không ngừng mời rượu, bồi rượu, đến bây giờ mặc dù chưa đến trăm chén, bình rượu mười cân lúc trước giờ đã trở nên đung đưa, cũng có thể đoán được rượu ở bên trong cũng không còn nhiều lắm. Rượu thời Hán phần nhiều được ủ từ lương thực, nồng độ cồn thật sự không quá cao, nhưng dù gì rượu cũng là rượu, tửu lượng cao như hắn, uống nhiều mà mặt không đỏ sẫm, ở hiện đại làm quản lý bộ phận tiếp khách tuyệt đối không thành vấn đề.

Đối với Lưu Huyền không hiểu sao trong lòng tôi luôn có cảm giác dễ phòng nghe rất mâu thuẫn, điều này có lẽ là vì hắn đã tận mắt thấy tôi nổi khùng, thậm chí còn lỡ tay giết người.

“Lưu... Văn thúc.” Tôi dời ánh mắt, dừng ở trên người hai huynh đệ Vương Khuông, Vương Phượng, “Ba tên bắt cóc tổng tiền năm đó, đại ca của tôi không tiến hành truy cứu, có phải là vì cục diện như hôm nay?”

Tôi chờ hai ba phút, hắn cũng không có trả lời, cũng không nhìn tôi, xem tôi như không khí. Tôi cũng không tức giận, chậm rãi bấm bấm đầu gối, “Mã Vũ ở trong này, như vậy Thành Đan và Vương Thường đang ở đâu đây?” Ta nháy mắt mấy cái, ghé sát vào tóc mai sau tai của hắn, thì thào: “Không phải đúng dịp tới Hạ Giang đó chứ?”

Tại Lưu Tú đỏ lên, ho nhẹ một tiếng, đầu gối hơi thay đổi vị trí, một lần nữa gia tăng khoảng cách với tôi.

Tôi cười nhẹ, càng không tỏ ra kiêng nể gì, khuôn mặt bình thản tươi cười tiếp tục nhích lại gần hắn. Hắn bị tôi làm cho không còn đường lui, rốt cục áp úng nói: “Năm đó Mã Vũ, Thành Đan, Vương Thường ba người sở dĩ bắt cóc cô đòi tiền chuộc, là vì muốn đến núi Lục Lâm nhờ cậy huynh đệ Vương thị. Sau núi Lục Lâm bị ôn dịch hoành hành, bắt buộc phải xuống núi, trước mắt Thành Đan cùng Vương Thường thật sự đang ở Hạ Giang, hai người hắn hiện là thủ lĩnh quân ở Hạ Giang.”

Tôi hừ lạnh một tiếng: “Đại ca của ta hông giết bọn hắn, cũng không có đem ba người bọn hắn áp giải tới quan phủ. Một là vì xem xét tình hình thực tế của anh em Vương thị, hai cũng là phòng ngừa chu đáo...” Trong lòng bỗng nhiên khẽ động, có câu muốn nói lại không nói ra miệng.

Âm Thức! Nếu bốn năm trước có thể dự đoán được cục diện hôm nay, có thể tưởng tượng được trong đầu của hắn có bao nhiêu mưu kế khác với những kẻ tầm thường.

Lưu Tú nhẹ nhàng thở dài: “Thứ Bá là nhân tài, đáng tiếc hắn là người thích đứng ngoài nhân rồi, không chịu...”

Trong lòng tôi khẽ động, nhanh chóng lui lại phía sau: “Là sao? Đại ca của ta là một người nhân rồi tức trí đa mưu, ta lại là kẻ mù quáng bốc đồng hoang dã đúng không?” Không đợi Lưu Tú mở miệng tôi đã cười lạnh lên tiếng, “Lưu Tú người đứng là một thương nhân thực dụng, sau khi từ Uyển Thành trở về, người liền từ một người vốn không nói không rằng lại đột nhiên biến thành người bày mưu tính kế, người tính toán cũng thật nhanh a. Hừ, Âm Lệ Hoa dù là kẻ ngốc cũng có thể tự biết được mình là người đáng giá bao nhiêu, hiện tại người tội gì phải lấy lòng ta vì đại ca của ta! Nếu đã là bằng hữu ta có thể giúp bạn không tiếc mạng sống, kẻ nào đó lại vì mục đích mới tiếp cận ta, ở trong mắt ta, không bằng cả một con chó.”

Tôi đứng lên, không đếm xỉa đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người trong chính đường, hành lễ: “Huynh trưởng đã có lệnh, Âm Cơ không dám không nghe, giờ liền thu dọn hành lý, quay về nhà ở Tân Dã, chừ vị, xin cáo từ!”

Lưu Tú ngẩng đầu, đôi mắt u buồn nhưng trong vắt nhìn tôi, đôi mắt ấy trong suốt như hồ nước, nhưng trong đôi mắt đó lại toát lên một loại hơi thở bi thương.

Tôi không hiểu hắn, từ lúc vừa mới bắt đầu đã không hiểu được người đàn ông này, có lẽ hắn cố ý chọc giận ta, có lẽ hắn không biết phân tích nội tâm của chính mình, có lẽ hắn... muốn tốt cho tôi.

Nhưng tôi lại cảm thấy kết giao cùng với người như vậy thật quá mệt mỏi, cái gì hắn cũng không chịu nói rõ ràng, chuyện gì đều phải để tự tôi suy đoán... Như vậy quá mệt mỏi!

Tôi nổi giận trong lòng, dứt khoát xoay người.

Mặc kệ hắn đi! Sống hay chết mặc xác hắn! Cuộc sống của tôi do tôi định đoạt, cuộc sống của hắn cũng để hắn tự đi mà lo lấy...

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 31: Sinh Ly

Edit: Tunglinh Beta: Minh Nguyệt

Tôi giống như là mang theo cảm giác giận dữ rời khỏi Cức Dương, lúc rời đi thậm chí còn cự tuyệt không thèm dùng xe Lư Diễm đưa tới. Kỳ thật không phải tôi không muốn nhận, cố tình muốn để hai chân mình phải chịu tội, nhưng vừa nghĩ đến chuyện bọn họ sắp tấn công Uyển Thành, đồ quân nhu trong quân vốn không nhiều, vẫn nên để lại dùng thì hơn.

Đây vốn là tôi có ý tốt, nhưng tôi lại học theo phương pháp của Lư Tú, không nói thẳng ra, còn làm ra vẻ “Ai cần đồ bổ thí của các người”, chọc Lư Diễm tức giận nổi điên tại chỗ. Kết quả hôm đó trước khi đi, Lư Diễm và tôi thật sự đã động thủ đánh nhau ở trong viện.

Vốn dĩ nắm đấm không có mắt, lúc ấy tôi đang tức giận, đừng nói tới Lư Diễm vai u thịt bắp, mà ngay cả Lư Tú trời gà không chặt, tôi cũng đánh luôn. Cuối cùng Lư Diễm chỉ lơ là trong phút chốc, trúng ngay cú đá bay vòng của tôi, thân mình văng ra ngoài hai thước, khiến cho bọn nữ quyến Phan thị, Lư Hoàng, Lư Nguyên sợ tới mức hồn bay phách tán.

“Cô nương, vì sao chúng ta không đi hướng Nam, lại đi ngược lên hướng Bắc?”

Tôi đã quen với việc đi bộ, Yên Chi tuy là nô tì, nhưng chưa từng làm việc gì nặng nhọc, chưa từng nếm qua gian khổ như thế này, dọc đường đi không ngừng than thở.

“Ngươi muốn về nhà sớm như vậy sao?” Tôi dừng bước lại đợi nàng đuổi kịp, liếc mắt cười khê, “Ngươi không sợ đại ca của ta lột ngươi da sao?”

Yên Chi sợ trắng mặt, run run nói: “Cô nương đừng dọa nô tì, nếu như Đại công tử có trách phạt, xin cô nương hãy cầu tình cho nô tì, miễn cho nô tì phải chịu nổi khổ thịt da.”

Tôi buột miệng cười, đem hành lý trên vai nàng đỡ xuống, tiện tay đeo ở trên người: “Đi thôi, hi vọng trước khi trời tối có thể đi tới đó.”

Yên Chi không dám để cho tôi đeo hành lý, tranh chấp cả buổi cuối cùng không dành được với tôi, đành phải mang về mặt đau khổ hỏi: “Rốt cuộc cô nương muốn đi tới nơi nào? Tuy nói thân thủ cô nương không tệ, nhưng hôm nay loạn lạc, chung quanh đều có dân lưu lạc, trộm cướp, cô nương dù sao cũng vẫn là một cô nương yếu đuối...”

“Ta đến Tiểu Trường An.” Tôi u buồn thở dài, trong lòng lại dâng thêm nỗi chua xót, “Ta từng hứa với biểu tỷ, sẽ đưa nàng về nhà...”

Lại nghĩ đến Đặng gia đã hóa thành tro tàn, ngay cả phần mộ tổ tiên cũng bị đào bới hầu như không còn, ngày đó nếu không phải tôi không có khả năng đem thi thể của nàng mang về Tân Dã, e rằng hiện giờ hài cốt của nàng cũng phải chịu khổ, phơi thây nơi đồng hoang rồi.

Tôi rung mình một cái, mắt thấy sắc trời dần tối, vội vàng thúc giục Yên Chi: “Đi nhanh lên! Đi nhanh lên! Tốt nhất nên chạy cho nhanh.”

Tiểu Trường An thật ra là một thôn trang, nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Khi tôi và Yên Chi chạy tới cửa thôn, trời đã tối đen, bỗng nhiên trên bầu trời đêm u tối từng bông tuyết trắng phát tung bay.

Tuyết rơi xối xả, liên tiếp không ngừng, càng lúc càng nhiều.

Chúng tôi xin ngủ nhờ ở một hộ nông gia khi màn đêm buông xuống, bởi vì nhà cửa đơn sơ, không có cửa nẻo, tôi cùng Yên Chi buộc phải chen chúc một đêm trong gian phòng chứa đồ linh tinh bên cạnh chuồng heo.

Kế bên chuồng heo là nhà vệ sinh, đêm nay không chỉ chịu rét lạnh, còn phải nín thở, khổ sở chờ đến lúc hừng đông, vừa ra cửa nhìn, mắt tôi không khỏi choáng váng.

Lúc trước đem Đặng Thiên chôn cất ở nơi hoang dã, tôi cũng không biết địa điểm chính xác, sau này hỏi lại Lư Huyền, mới biết là Tiểu Trường An. Tôi vốn nghĩ tại nơi rộng lớn như Tiểu Trường An, nên từ từ tìm kiếm, tưởng rằng có thể dựa vào trí nhớ tìm được vị trí. Nhưng ai có thể ngờ trời không giúp tôi, đêm qua tuyết rơi rất nhiều, đúng là đem cả một vùng trời đất đều nhuộm thành màu trắng.

Liếc mắt nhìn lại, một màu trắng xóa, tôi thở hắt ra, hai tay ôm lấy mặt, thất vọng tràn trề.

Đặng Thiên ơi Đặng Thiên, rốt cuộc tỷ đang ở đâu? Tôi phải làm sao mới tìm được tỷ đây?

Yên Chi run bần bật trong gió tuyết, tha thiết mong chờ quyết định của tôi, nhưng trước mắt tôi cũng không có chủ trương gì, chỉ biết kiên trì nói: “Chờ tuyết ngừng rơi, chúng ta sẽ quay lại núi này tìm kiếm, nhất định phải tìm ra mộ của biểu tỷ.”

Những lời này nói ra thì dễ, nhưng làm được còn khó hơn lên trời. Ông trời cố ý làm tôi khó xử, tuyết này rơi ba ngày hai đêm mới chịu dừng lại, trời chưa kịp quang mây, Yên Chi vì chịu lạnh cả đêm, toàn thân vô lực, sốt đùng đùng.

Trì trệ như vậy thêm bốn năm ngày, bệnh tình Yên Chi mới hơi chút khởi sắc, nhưng mà trời đất ngập tuyết, tuyết đóng thành băng, cho dù mang guốc gỗ

cũng chỉ đi được ba bước là trượt ngã, đừng nói tôi đi tìm một nắm mộ, tập tễnh đi ra khỏi thôn cũng phải mất nửa ngày.

Sáng sớm ở nơi này, trong không khí ướt át bao phủ một tầng sương mù, tôi vô cùng vui mừng, Yên Chi khó hiểu hỏi tôi điều gì khiến tôi vui vẻ như vậy. Tôi cười nói: “Sương mù tan đi, tất thấy ánh mặt trời. Trời sẽ mau sáng thôi, chúng ta cứ chờ xem, đến giữa trưa là ra ngoài được rồi.”

Hai người đang cười nói, bỗng nhiên nghe thấy ở đường phía trước có tiếng “Rầm”, ông chủ nhà hốt hoảng biến sắc chạy vào, khoa tay múa chân: “Chạy mau! Chạy mau! Quan binh đến đây!”

Yên Chi theo phản xạ từ trên giường bật dậy, xách hành lý lên định đi ra ngoài, tôi liền vội vàng kéo nàng lại, trấn tĩnh hỏi: “Quan binh không phải là cường đạo, vì sao phải trốn?”

Ông chủ nhà vỗ đùi, buồn nản nói: “Không phải bản chất cũng như cường đạo hay sao?” Không đợi tôi hỏi thêm gì, quay đầu bỏ chạy.

Yên Chi hoảng sợ nói: “Cô nương! Cường đạo đương nhiên đáng sợ, quan binh cũng không thể không đề phòng a!”

Tôi gật gật đầu, lập tức kéo Yên Chi chạy ra bên ngoài. Lúc này trời vẫn còn rất lạnh, sương mù tràn ngập, ra ngoài chỉ nghe thấy tiếng la khóc cùng tiếng binh khí va chạm vào nhau, từ bốn phương tám hướng vọt tới, nhưng không cách nào thấy rõ cảnh vật cách xa quá năm thước.

Yên Chi bệnh nặng mới khỏi, vừa thấy tình hình này, sớm đã bị dọa cho chân tay mềm nhũn, tôi cắn chặt răng kéo nàng từ trong đồng tuyết liều mạng đi lên phía trước. Không đi quá mười bước, chợt nghe ầm một tiếng, một thanh Trường Dao sáng loáng phá không chém xuống, nện xuống bên chân tôi.

Yên Chi sợ tới mức thét chói tai “A” một tiếng.

Một cánh tay nắm chặt lấy trường đao, từ cổ tay tới cánh tay đã bị chém đứt, chỗ vết chém chảy máu tươi đầm đìa, vết máu rơi xuống giống như hoa mai hồng điểm tuyết ở trên tuyết trắng, nhìn thấy ghê người!

Yên Chi trừng mắt nhìn kẻ bị cụt tay, giậm chân liên tục, tiếng thét chói tai không ngừng.

Tôi một phải bịt miệng nàng lại, hung bạo nói: “Không muốn chết uổng mạng dưới đao, tốt nhất nên câm miệng.”

Nàng cũng là người thông minh, mặc dù sự việc xảy ra đột ngột bị dọa sợ không nhẹ, cuối cùng vẫn là hiểu được lợi hại trong đó thế nào, vì thế hai mắt đầm lệ gật đầu, run rẩy không thôi.

Tôi buông tay ra, xoay người lấy trường đao từ trong bàn tay bị chặt cụt kia, xoay người nhét vào trong tay nàng. Nàng lui lại một chút, cuối cùng loạng choạng cầm thanh đao ở trong tay, nhưng đầu sao cũng là một cô nương chưa biết gì, đao cầm trên tay rất run rẩy.

“Ngươi dám giết người không?”

Nàng sợ tới mức thiếu chút nữa vứt bỏ thanh đao: “Nô... Nô ừ không... Không...”

“Vậy ngươi dám giết gà không?”

“Dám... dám...”

Tôi nhắm lại mắt, ép buộc lòng mình phải hạ quyết tâm, không để ý tới nỗi sợ hãi trong mắt nàng: “Vậy ngươi hãy coi như mình đang giết gà đi!”

Tôi biết lời mình nói như vậy thật quá tàn nhẫn, không chỉ ép nàng đối mặt với sự thật tàn khốc nhất, cũng đang ép mình làm một việc tàn khốc nhất!

Lôi kéo Yên Chi thất tha thất thểu chạy được chừng trăm thước, tiếng chém giết cũng càng lúc càng kịch liệt, bên tai tràn ngập tiếng kêu thê lương thảm thiết, giống như Địa Ngục Tu La. Tôi thầm thấy may mắn vì được trận sương mù này che chở ít nhiều, cuối cùng không để Yên Chi tận mắt nhìn thấy sự kinh khủng thời loạn lạc.

Khó khăn lắm mới chạy ra khỏi thôn được, tôi mới dám thở mạnh, đột nhiên một chiếc xe xông tới phía trước mặt không hề báo trước, người kéo xe hiển nhiên hoảng sợ quá độ, quả thật đang xiêu xiêu vẹo vẹo đánh xe về phía tôi. Tầm nhìn trong sương mù quả thật quá hạn chế, đợi tới khi tôi thấy rõ cái gì đang lao tới, chỉ còn kịp đẩy Yên Chi ra.

Sừng trâu sượt qua vai áo giáp của tôi, may sao tay chân tôi mềm dẻo phi thường, né được trong gang tấc, nếu không nhất định bị cái sừng kia đâm thủng một lỗ trên người rồi.

Yên Chi sợ tới mức gào khóc lớn, chạy xông lại: “Cô nương! Cô nương!” Cũng không biết nàng lấy ra khí lực và gan dạ từ đâu, lại dám vung đao lên chém xuống thân bò.

Có hai bóng người rất nhanh từ trên xe nhảy xuống, một người đánh về phía Yên Chi, đoạt đao trong tay nàng, một người thì đánh về phía tôi.

Tôi còn nằm trên mặt đất chưa đứng lên, thấy bóng người đánh tới, thuận thế duỗi thẳng chân, đá một cước trúng lưng người nọ, đồng thời mượn lực từ trên mặt đất nhảy bật dậy.

Người nọ kêu “Ồ” một tiếng, ôm thất lưng lui về sau hai bước, ngẩng đầu về mặt thống khổ nhìn về phía tôi: “Là ta đây.”

Tôi còn chưa kịp suy nghĩ, buột miệng nói với hắn một câu: “Ai thêm quan tâm người là ai!”

“Âm cô nương, là ta...” Hắn nâng tay che mặt, sợ tôi tiếp tục đánh hắn, “Ta là Lưu Quân.”

“Lưu Quân?!” Cuối cùng tôi cũng tỉnh ngộ, chạy lên trước hai bước, người trước mắt chính là Lưu Quân? Lại nhìn xa hơn về phía trước, trên cỗ xe kia ngồi đầy cả trai lẫn gái, không ngờ trên chiếc xe bò chật hẹp, cứng nhắc lại có thể ngồi chen chúc được bốn người.

Cũng đều là những gương mặt tôi quen thuộc – Lương Thâm, Phan Thị, Lưu Hưng, Vương Thị vợ của Lưu Trọng.

Tiếp tục quay đầu nhìn lại, người vừa mới đoạt đi trường đao trong tay Yên Chi chính là con lớn nhất của Lương Thâm – Lưu An.

“Các người... tại sao lại ở chỗ này?” Tôi dùng não nhanh chóng nhớ lại, vô cùng ngạc nhiên, “Không phải nói đi tới Uyển Thành sao?”

Lưu Quân nói: “Quả thật muốn tới Uyển Thành, kết quả giữa đường gặp phục kích, trời lại có sương mù dày đặc như vậy, chúng tôi không biết mình đang ở đâu, quân lính nhà Tần ở chỗ nào, đánh nhau hỗn độn một trận... con trâu này sợ hãi chạy loạn, khiến chúng tôi bị lạc đường.”

“Con gái.” Lương Thâm ở trên xe ngoắc ngoắc tôi, “Có phải con đi cùng với Tú Nhi không? Lên xe ngồi cùng đi, để cho hai đứa Lưu An cùng Lưu Quân xuống xe đi bộ theo là được.”

Tôi đau xót trong lòng, hoá ra Lương Thâm còn chưa biết tôi đã đi khỏi quân Hán, vì thế khéo léo nói: “Nếu Lương Thâm và hai chị dâu không để ý, có thể chấp nhận cho nha hoàn của con lên xe nghỉ một chút không, nàng bị bệnh còn chưa khỏe, thật sự không có sức lực chạy theo xe.”

Yên Chi gạt lệ nói: “Cô nương... Nô tì, nô tì có thể tự mình đi...”

Lương Thâm là một người hiền lành, không đợi Phan Thị và Vương Thị trả lời, bà đã thương tiếc ngoắc:

“Lên đây đi, cả hai đứa cùng lên đi, tuy rằng nhiều người, nhưng chen chúc ngồi cùng nhau cũng dễ chịu hơn đi bộ.”

Tôi đưa mắt nhìn qua, tính cả Yên Chi, trên chiếc xe này đã chen chúc năm người, cơ bản không khác gì hộp cá mè. Làm sao cũng không thể chen thêm tôi, trừ phi đem Phan thị hoặc là Vương thị đuổi xuống xe.

“Con và Lưu đại ca, Lưu nhị ca đi bộ cũng được.” Kỳ thật tôi rất lo xe này quá tải nghiêm trọng, đầu con trâu già kia đã sùi bọt mép bay tứ tung, chỉ sợ muốn chạy cũng không chạy nhanh được.

Lúc này chúng tôi đan lẫn trốn, tốc độ là quan trọng nhất!

Sự thật chứng minh, lo lắng của tôi không phải không có lý, xe bò chạy không đến nửa dặm đường, bánh xe đột nhiên mắc kẹt vào trong một cái hố, không làm sao dùng sức kéo đi tiếp được, cũng không có cách gì đem bánh xe từ trong cái hố đẩy lên.

Đang do dự chưa biết làm sao, chợt nghe chung quanh vang lên tiếng chém giết, một đám quan binh Tân triều không biết từ đâu vọt ra, giữa màn sương không thể biết được rốt cuộc đối phương có bao nhiêu nhân mã, tôi rút thanh trường kiếm luôn mang theo bên mình ra, cổ tay run lên, vẽ lên một đường hoa kiếm, cố gắng cầm kiếm xông lên. Lấy ít địch nhiều, tôi giết đỏ cả mắt, dùng hết toàn bộ sức lực, Lưu Quân đột nhiên từ phía sau người tôi kêu lên một tiếng đau đớn. Quay đầu thoáng nhìn, nửa người của hắn từ vai phải đến ngực bị một đao xé rách, máu tươi đầm đìa, nhuộm ướt quần áo.

Tôi rùng mình, đang muốn chạy qua cứu giúp, hắn đột nhiên nâng tay trái lên chỉ về phía sau, thê lương thét chói tai: “Mau cứu nương của ta.”

Đám nữ nhân trên xe bò kia sớm bị dọa sợ hãi co cụm lại một góc, Lưu An cầm dao chẻ củi trong tay cùng ba bốn tên Tân binh hỗn chiến, rõ ràng đang ở thế hạ phong, tay chân luống cuống, trên người rất nhiều chỗ bị thương.

Tôi chạy như bay vọt tới bên cạnh xe, nhảy phốc lên, chém liên tiếp, đánh văng mấy tên Tân binh đang muốn leo lên xe ngựa xuống, không chút lưu tình. Lúc này đã có không ít kỵ binh vây quanh chiếc xe, không ngừng đi vòng quanh xe tạo thành vòng tròn.

“Con gái!” Lương Thâm lớn tiếng hô dài, “Con chạy được lúc nào hay lúc ấy!”

Trong lòng tôi như có vật gì đó rơi xuống lộp bộp, ngực giống như bị đè nén, động tác trên tay chậm lại, trên lưng đau nhức, một lực tác động rất lớn khiến cho tôi lao đảo tiến hai bước về phía trước, suýt nữa ngã sấp xuống.

Trên lưng đau rất như lửa đốt, tôi không kịp nghĩ tới nguyên do, liền nghe một tiếng hét thâm, Lưu Quân miệng phun máu tươi, ngã xuống đất rầm một cái. Hồn phi phách tán, chỉ nghe thấy phía sau có tiếng hô to sấm thấm của Phan Thị: “Âm Lệ Hoa! Cầu xin cô.”

“Nương, nương!” Lưu Hưng bị Phan Thị bế dùng sức ném về phía tôi, tôi không dám khinh suất, vội vươn tay đón lấy, chỉ một cái động tác đơn giản, cũng khiến cho trên lưng đau đau đón khôn cùng.

Lưu Hưng không hiểu chuyện liên tục giẫy đạp lung tung trong lòng tôi, khóc rống không ngừng: “Cháu muốn nương cơ! Cháu muốn nương của cháu cơ!”

Tôi kêu một tiếng đau đớn, tiếp đó từ cổ dâng lên một mùi ngai ngái đến tận đầu lưỡi, cả người toát mồ hôi lạnh. Trong nháy mắt, có người xông lên xe,

Lương Thâm vì bảo vệ Phan Thị cùng Vương Thị, chống trả với kẻ đó, nên bị kẻ đó đẩy xuống xe, vó ngựa bốn phía chạy đến, thay nhau găm đạp lên trên người Lương Thâm...

Lưu An quát to một tiếng, mắt trợn lên hết cỡ, dùng thân nhào lên với liều mạng với kẻ kia, cuối cùng bị trúng bảy tám mũi tên bằng trúc chết đứng dính vào một thân cây khô héo.

“Đại tẩu, ta cầu xin tẩu một việc...” Tôi ôm Lưu Hưng tránh bên trái né bên phải, lại nghe Vương thị đột nhiên hô lớn giọng nói thật thê lương: “Ta không thể thay phu quân sinh được mụn con nào, nhưng xin đại tẩu nghĩ đến tình cảm chị em dâu chúng ta, nếu là Hưng nhi may mắn thoát được, xin hãy để cho nó được chuyển qua làm con của ta...”

Thật lâu sau vẫn không thấy Phan Thị trả lời, tôi thảm nghĩ không ổn, vội vàng thoáng nhìn, quả nhiên thấy hai tay nàng đang nắm lấy một thanh trường mâu, giáo nhọn đã cắm vào lồng ngực của nàng, nhìn qua đã biết không thể sống nổi.

Máu từ trên khoeo môi nàng chảy xuống, tôi lơ mơ thấy nàng cười rất thê lương: “Được... Hưng nhi nhất định sẽ... Là con của ngươi...”

Nước mắt tôi tuôn rơi, đem Lưu Hưng đang khóc rống không ngừng ôm vào trong ngực, liều chết mở một con đường máu, vọt tới bên cạnh con bò. Tay nàng kiếm chém xuống, một kiếm chém đứt dây thừng buộc trên thân bò.

Những Tân binh kia thấy tôi cướp bò, ào ào xúm lại, tôi hô một tiếng làm tinh thần hăng hái thêm mang theo Lưu Hưng nhảy lên lưng trâu. Lúc này Lưu Hưng chắc đã sợ đến ngây người, liên tục khóc thét chói tai, nhưng không còn giẫy giụa nữa.

Tôi cắn răng nín thở một hơi, cầm kiếm nhẹ nhàng đâm lên cổ trâu, con trâu già mỗi một không chịu nổi cơn đau, bốn vó tung lên đá đập loạn xạ chạy chồm tới. Xóc nảy làm chấn động miệng vết thương trên lưng tôi, tôi chỉ cảm thấy trên lưng bỏng rát, trước mắt từ từ biến thành màu đen.

Trong lúc mơ hồ, bên tai tựa hồ truyền đến tiếng Yên Chi kêu thê lương thảm thiết: “Cô nương đừng bỏ nó đi lại.”

Tôi vung tay cầm kiếm đỡ một thanh trường mâu, chợt dạ nương tay ôm Lưu Hưng không ngừng run rẩy.

Thực xin lỗi, Yên Chi... Ta không có cách nào mang ngươi theo được! Ngươi chịu thua đầu hàng đi, lấy thân phận của ngươi Tân binh sẽ không làm khó dễ nhiều cho ngươi. Nhưng còn... Hưng Nhi, tôi không thể không dẫn nó đi, với hành vi phản nghịch của Lưu Diễm, đó là trọng tội giết cả nhà tịch thu tài sản, nếu Hưng Nhi rơi vào tay quan binh, hẳn chỉ có con đường chết.

Nước mắt rơi như mưa, tôi nghẹn ngào ôm chặt lấy Lưu Hưng.

Thúc bò thoát khỏi vòng vây, thể lực của tôi đã chống đỡ hết nỗi nằm xụi lơ, sức nặng trên thân đè lên Lưu Hưng, hình như nó cũng biết, không thoải mái ngoay thân thể trong lòng tôi. Qua hồi lâu, cũng không biết nó ngừng khóc từ bao giờ, bàn tay nhỏ bé đen nhem sờ lên mặt tôi, cất giọng trẻ con: “Cô cô đừng khóc, cô cô đừng khóc... Cháu đem cái này tặng cho cô.”

Nó lấy một vật nhỏ từ trong lòng ngực ra, nghiêm túc đặt lên lòng bàn tay của tôi: “Tam thúc nói, khi nào muốn khóc hãy nhìn vật này, sẽ lại vui cười...”

Hai mắt nhắm lệ mơ màng nhìn con chuồn chuồn lá tre trong lòng bàn tay, tôi đột nhiên thấy trong lòng rất đau đớn, năm ngón tay khép lại, nắm chặt lấy chuồn chuồn lá tre, thất thanh khóc rống.

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 32: Tử Biệt

Edit: Tunglinh Beta: Minh Nguyệt

Các cụ thường nói ngựa quen đường cũ, còn trâu già thì... Không biết nó có nhận biết được chính xác đường về hay không. Tôi không còn hơi sức đâu để kéo cương, đành phải mặc kệ cho nó muốn đi đâu thì đi.

Trên người toát mồ hôi lạnh, tôi đưa tay chạm vào sau lưng, vết thương trên lưng đau đến mức làm cho cơ thể co rút, nhón tay chạm vào một mũi tên bằng trúc thô sơ.

Tôi hít một hơi thật sâu, xem ra trên lưng đã bị trúng tên, bị tên bắn trúng mà không mất mạng có phải cũng nên cảm thấy may mắn vì chính mình mạng lớn hay không?

Đại nạn không chết tất được hưởng phúc, nhưng tôi không biết phúc mà tôi được hưởng đang ở nơi nào.

Lưu Hưng khóc mệt, cuộn trong lòng tôi nhắm mắt lại ngủ thật say, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn in rõ dấu vết hai hàng nước mắt. Tôi run rẩy lấy tay lau đi nước mắt trên mặt nó, nhưng không ngờ tay tôi toàn máu, ngón tay lau qua đôi má non mịn của nó, trái lại khiến cho mặt của nó bị bôi trét thêm đầy vết máu loang lổ.

Toàn thân tôi mềm nhũn, trước mắt rối loạn, biết rằng một khi chính mình rơi vào hôn mê, hậu quả thực khó lường. Lúc ấy thần chí sẽ vô cùng rối loạn, khi thì tỉnh táo, khi thì mơ hồ, tôi biết chính mình đang lúc đại nạn tới nơi, không dám khinh thường, đành phải dùng răng nanh cắn đầu lưỡi.

Cảm giác đau nhức giúp cho tinh thần tôi chấn động, tôi miễn cưỡng ghim chặt dây cương, điều khiển trâu đi về phía gò đất.

Không biết chịu đựng được bao lâu, ngay lúc tôi lại thấy buồn ngủ thì đột nhiên nghe được một tràng tiếng kêu gào tê tâm liệt phế, tiếng khóc kia bén nhọn, giống như cây kim chọc thẳng vào màng nhĩ của tôi.

Tôi rung mình một cái, trước mắt mơ hồ hiện lên gương mặt của Phan Thị, Vương Thị, Lương Thắm, Lưu Quân, Lưu An, Yên Chi, về mặt bọn họ không bị thì hận, giống như dao nhọn cứa vào lòng tôi.

Tôi kêu một tiếng đau đớn, từ giữa sự mơ hồ đã khôi phục được một chút thần chí, tôi gần chỗ có tiếng la hét, một lúc lâu tôi mới thực sự khẳng định đây không phải là do tôi bị ảo giác, thật sự có tiếng trẻ con đang khóc.

Tôi nằm ở trên lưng bò thờ ơ nhẹ. Lưu Hưng ngủ rất ngon, gương mặt khi ngủ của nó rất lặng lẽ khiến cho tôi sợ hãi tưởng là nó không còn thở nữa, tôi hiện tại giống như chim sợ cành cong, hơi có gió thổi cỏ lay đều khiến cho thần kinh yếu ớt của tôi sụp đổ.

Tiếng khóc càng lúc càng gần, khi tôi tới gần, trong sương mù mơ hồ hiện ra bóng người thì con bò già đột nhiên dừng chân, không chịu đi tiếp lên phía trước nữa.

Có lẽ do động vật có linh tính, cảm nhận được phía trước có nguy hiểm, cho nên không chịu đi tiếp nữa?

Trong lòng tôi tồn tại ý nghĩ này, nhất thời cũng do dự, rốt cuộc có nên tiến lên hay không.

Ngay lúc đó, xen giữa tiếng khóc thê lương, một giọng nói rất quen thuộc có hết sức cầu xin: “Nhị tỷ, cầu xin tỷ lên ngựa đi! Đệ đệ cầu xin tỷ...”

“Văn Thúc, đệ cứ đi trước đi...”

“Nhị tỷ!” Lưu Tú đột nhiên lớn tiếng hét chói tai.

Tiếng hét này lộ ra sự bi ai của hắn, hắn bất lực, hắn tuyệt vọng... Tôi chưa từng nghe thấy Lưu Tú nói chuyện bằng giọng thê lương như thế bao giờ, giống như động vật trước khi chết vùng vẫy, phát ra tiếng than khóc cuối cùng.

Tiếng nói của Lưu Nguyên bình tĩnh, ôn hòa, trái ngược hoàn toàn với thái độ nhẹ nhàng thường ngày, lúc này Lưu Nguyên hoàn toàn là một người chỉ đang dỗ dành tiểu đệ: “Nếu ta cùng bọn nhỏ lên ngựa, còn đệ và Bá Cơ phải làm sao? Huống chi... Một con ngựa khỏe mạnh như thế nào cũng không thể tải được thêm bốn mẹ con chúng ta... Văn Thúc, đệ đưa Bá Cơ đi đi, đi nhanh lên... Cho dù nếu thực sự gặp phải quan binh, mẹ con chúng ta cùng lắm là phụ nữ và trẻ em, có lẽ bọn chúng cũng không làm khó chúng ta quá...”

Tiếng nói lúc có lúc không, tôi mềm nhũn ôm Lưu Hưng, muốn thúc giục bò tiến lên phía trước, lại phát hiện mình không còn một chút sức lực để điều khiển tay chân. Cũng không biết cuối cùng Lưu Nguyên đã nói thêm gì với Lưu Tú, đột nhiên một tiếng “Bốp” vang giòn, Lưu Tú hét lên kinh hãi, ngựa xanh đen chồm lên hí dài phóng đi.

“Nhị tỷ” Tiếng kêu gào của Lưu Tú dần dần đi xa.

Tiếng khóc nức nở của Lưu Nguyên dần dần vang lên.

“Nương, Hủy Nhi sợ, Hủy Nhi muốn Tam thúc, Hủy Nhi muốn cô cô...”

“Nương, vì sao người phải đánh Tam thúc, vì sao phải đuổi thúc đi?” Đặng Cẩn khó hiểu hỏi mẫu thân, nàng là đứa nhỏ từ trước đến nay vẫn rất ngoan, dù đến lúc này cũng chưa từng nghe thấy nàng nàng khóc lóc vì sợ hãi, ngược lại còn an ủi mọi người.

Lòng tôi run lên từng hồi.

Lưu Tú không có cách nào cứu họ, bảo vệ họ, tôi cũng... nghĩ đến lúc này đã bỏ Yên Chi lại, tôi lại thấy khó chịu tự trách mình, nước mắt bắt chọt rơi xuống.

“Kẻ nào kia?”

“Bắt lại!”

Tiếng ngựa hí, người rống, những âm thanh ừ ừ kéo đến kinh động đến con trâu già, nó đột nhiên quay đầu, thực mạng mạng theo tôi tiếp tục chạy đi.

Phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng quát to tan nát cõi lòng của Lưu Nguyên: “Cẩn Nhi, các người là một lũ súc sinh, chúng vẫn còn là trẻ con...” Tiếng kêu la đột ngột dừng lại.

“Nương, đừng giết nương của ta, đừng giết muội muội của ta, đừng...”

Trẻ con gào khóc nỉ non, kinh hoàng sợ hãi...

Tim tôi như bị đao cắt, khóc không thành tiếng.

“Bên kia có kẻ bỏ chạy...”

“Mau đuổi theo!”

Hồn vía đều bay mất, tôi suýt nữa không còn sức lực ôm lấy Lưu Hưng, cảm giác choáng váng thì nhau ập tới, trước mắt chỉ thấy trời đất quay cuồng, toàn thân lắc lư giống như chân tay sắp rụng rồi đến nơi, một cảm giác bông rất trào lên từ trong lồng ngực.

“Khụ!” Cả người tôi run lên, miệng phun ra một ngụm ngai ngái, trong phút chốc trời đất quay cuồng, mắt đi tri giác.

“Lệ Hoa! Lệ Hoa!” Có người đánh vào mặt của tôi, xuống tay cũng thật không nhẹ.

Mí mắt nặng trĩu thật sự không tài nào mở ra được, tôi bất mãn lâu bầu: “Làm gì vậy?”

“Làm gì ư?” Giọng nói kia dở khóc dở cười, “Có phải thật sự cậu không thêm quan tâm không!” Sau đó dùng sức lôi cánh tay của tôi, tôi không kiên nhẫn hất tay. “Quản Lệ Hoa, cậu thật sự quan tâm phải không? Được, vậy tôi nói cho cậu biết, hôm nay đã có kết quả thi rồi, ta vừa vừa mới gọi điện thoại hỏi, cậu thi rớt rồi...”

Cậu thi rớt! Cậu thi rớt... Thi rớt...

Toàn thân tôi run lên, muốn nhảy dựng lên.

“Ai da” trên lưng truyền đến một cơn đau, tôi không kìm chế được kêu lên thảm thiết.

“Lệ Hoa!” Có người sốt ruột đỡ lấy tôi.

Tôi đau đến mức toàn thân run lên, cơ thể không ngừng co rút run rẩy.

“Lệ Hoa, cô tỉnh rồi.”

“Ta... lúc nào chả tỉnh táo...” Khàn giọng mở miệng, sợ giọng của mình quá thấp, tôi bối rối bắt lấy cánh tay người trước mắt, vội la lên, “Tôi thật sự thi rớt sao?”

Càng nghĩ càng thấy uất ức, chính mình vất vả cố gắng lâu như vậy, nhưng cuối cùng không thu được kết quả gì, nắm lấy cánh tay người nọ, nghẹn ngào khóc không nín được.

Vừa mới khóc, lại cảm thấy trong ngực hình như có vô vàn cảm giác bị ai và ảm ức cùng bùng lên, không sao nén xuống được, cứ khóc mãi không thôi, cả người phát run.

“Lệ Hoa... Cô ráng chịu một chút, nhẫn nhịn thêm một chút nữa...” Giọng nói kia truyền đến, ôm sát bà vai tôi nhưng lại không dám dùng nhiều lực, “Bá Cơ! Bá Cơ muội đã xong chưa?”

“Xong rồi... Xong rồi đây...” Tiếng nói run rẩy đang vội vàng chạy tới, lại nghe một tiếng nổ “Ầm”, hình như là tiếng bình sứ bị rơi vỡ.

Tôi sợ tới mức co rúm lại, bên tai nghe tiếng Lưu Hưng oa oa khóc lớn, nhất thời tỉnh táo lại.

“Hưng Nhi...” Tôi mở mắt ra, mê mang tìm kiếm.

“Lệ Hoa, đừng nhúc nhích!” Một cổ lực đạo nhẹ nhàng ấn tôi xuống, “Bá Cơ, đừng quá căng thẳng, đi nấu nước lại một lần nữa đi!”

“Dạ... Dạ.” Tiếng bước chân hót ha hót hoảng đi xa.

Tôi mở to mắt, dần dần nhìn lên. Trước mắt hiện ra gương mặt tuấn nhã tiêu tụy, tái nhợt, đôi mắt trong suốt rõ ràng chất chứa sự lo lắng cùng hơi thở bi thương.

Tôi thích ngắm nhìn khuôn mặt này, thích nhìn ánh mắt này... Yếu ớt thở dài một hơi, tôi vịn bờ vai của hắn chế nhạo cười: “Ngươi còn chưa chết a?”

Thân hình hắn run lên, qua hồi lâu, đôi môi run rẩy hôn lên trán của tôi: “Đúng vậy... Ta còn chưa chết.” Khóe môi co rúm, tựa hồ muốn cười, cuối cùng về mặt trông còn tệ hơn cả khi khóc.

Tôi nghĩ đến mẹ con Lưu Nguyên, nghĩ đến mẹ con Lương Thẩm, nghĩ đến Phan Thị, Vương Thị... Nhất thời môi run run, nước mắt lưng tròng, nghĩ đến về mặt của mình so với hắn chắc cũng không mấy khác biệt.

Trên lưng có loại cảm giác đau nhức giống như bị lửa thiêu, thân thể của tôi vừa cử động, liền làm ảnh hưởng đến miệng vết thương, không khỏi cau mày hỏi: “Nhỏ tên ra chưa?”

Ánh mắt Lưu Tú buồn bã: “Không.”

Tôi thở sâu, hiểu được hắn đang lo lắng điều gì. Ở nơi hoang vu này, trang thiết bị cấp cứu đều không có, đừng nói đến mấy thứ như thuốc trị thương. Mũi tên này cắm trên lưng tôi, tôi không nhìn thấy vết thương, đoán chắc phải cắm rất sâu vào thịt, nếu gặp phải một đầu mũi tên bằng kim loại, kim loại lại dễ bị rỉ sét, làm không tốt khiến miệng vết thương còn bị thối rữa, còn có thể bị uốn ván nữa...

Tôi càng nghĩ lại càng thấy sợ, cắn vành môi nói: “Người định để nó cắm ở lại trên người của ta làm trang sức cả đời sao?”

Hắn do dự một chút, đưa tay chạm vào sau lưng tôi: “Cô cố nhịn một chút... Sẽ hơi đau đấy.”

“Ta con mẹ nó đã nhịn lâu như vậy rồi, người còn muốn ta nhịn thêm nữa, chẳng lẽ không biết không thể nhịn được nữa, không muốn nhịn nữa sao?”

“Cô nói tục?” Hắn kinh ngạc nhìn tôi.

Tôi chán nản: “Đúng vậy, ta nói đấy, chứ không ta phải nói như thế nào? Ta đang đau muốn chết, người còn quản ta phải giữ lễ độ gì nữa...”

Hắn đột nhiên cúi người cúi đầu, cánh môi ấm áp phủ lên miệng của tôi.

Nụ hôn của Lưu Tú mềm nhẹ, giống lông chim phớt qua, lại làm cho tôi có cảm giác như hắn ném một hòn đá xuống mặt hồ tĩnh lặng trong tâm trí tôi. Trong đầu có chút mê muội, tôi đưa tay đặt lên lồng ngực của hắn, thẹn thùng rên rỉ muốn thoái lui.

Gặp quý rồi, đây sớm đã không phải là nụ hôn đầu của tôi, nhớ năm đó khi còn học đại học, tôi đã quen không ít bạn trai, tuy không thành lập được một đội bóng đá, nhưng ít nhất cũng lập được một đội bóng rổ. Vì sao tôi lại giống như một tiểu nha đầu ngây ngô, thấp thòm không yên máu sung lên não?

Nhất định là bởi vì bị thương, nhất định là do tôi mất máu quá nhiều... Nhất định là...

Hắn vòng cánh tay ôm lấy tôi, một tay nâng sau đầu tôi lên, không cho tôi có cơ hội tránh né, chậm rãi lướt qua môi hôn làm tăng thêm độ mạnh yếu, ngực tôi bị đè nén khó chịu, đầu thiếu đường khí. Lưu Tú dường như muốn tiến xuống cổ tôi, không ngờ tôi lại bắt đầu chờ mong hắn thăm dò hơn nữa.

Môi son khẽ mở, đang muốn từ bị động chuyển thành chủ động thì trên lưng đột nhiên truyền đến một cơn đau, tôi kêu thảm một tiếng, hai mắt biến thành màu đen, run rẩy ngã vào trong lòng ngực của hắn.

“Tam ca...” Lưu Bá Cơ sợ hãi đứng cách xa hai trượng, trong tay cầm một cái bình nước đã bị thủng một lỗ được nàng ấy dùng tà váy của mình quấn lấy, trên mặt bẩn vô cùng, lem nhem chỗ đen chỗ trắng, đôi mắt hạnh ngân ngấn nước, mũi đỏ bừng, đáng yêu không tả xiết.

Trên mặt nàng ấy có hoảng sợ, có kinh hãi, bình nước đang cầm trong tay không khỏi run lên, mắt của nàng lại mở thật to, mặt trắng bệch, vẫn buống bình đứng đó.

Một khắc này, tôi không khỏi khâm phục dũng khí của nàng.

Trên lưng đau nhức khiến tôi toát mồ hôi lạnh, sau đó toàn thân lạnh toát giống như bị cuốn vào trong bão tuyết, tôi xụi lơ ngã vào lòng Lưu Tú, răng lạnh run lên va vào nhau cầm cập.

“Đem nước ấm lại đây!” Lưu Tú bình tĩnh dặn dò muội muội.

Lưu Bá Cơ buông bình nước xuống, im lặng nhìn tôi, trong đôi mắt đen trắng rõ ràng ánh lên muôn vàn sự tôn kính.

“Muội cởi quần áo thay nàng đi, cẩn thận một chút, đừng đụng đến miệng vết thương của nàng...”

Tôi đau đến mức nói không ra lời, toàn thân vô lực đến cả đầu ngón tay cũng không nhúc nhích được, Lưu Bá Cơ im lặng đi ra sau người của tôi quỳ xuống, Lưu Tú giữ lấy người tôi đem tôi kéo lên.

Áo khoác thật cẩn thận được tháo xuống, tôi không nhìn thấy nét mặt của Lưu Bá Cơ, nhưng lại có thể nghe được hơi thở dồn dập nặng nề của nàng rất rõ ràng. Áo khoác rất sẫm màu, có lẽ còn không nhìn được vết máu, nhưng áo lót bên trong được may từ vải trắng, hút nước rất tốt, đoán chừng lúc này đã sớm ướt sũng máu tươi.

Nàng bắt đầu coi nội y của tôi, ngón tay lạnh như băng run rẩy truyền tới xuyên thấu qua da thịt của tôi thực rõ ràng, tôi hít vào một hơi, không thoải mái hừ một tiếng.

“Động tác nhẹ chút...” Lưu Tú nhỏ giọng nhắc nhở.

“Tam ca...” Nàng run giọng, “Miệng vết thương... quần áo dính chặt...”

Sau giây lát im lặng, Lưu Tú quyết đoán đưa ra quyết định: “Muội tới đỡ nàng đi!”

Lưu Bá Cơ đồng ý, hai người trao đổi vị trí, Lưu Tú tự tay xoay bả vai của tôi, tuy rằng cũng mang theo hơi lạnh như băng tương tự, nhưng lại vững chắc như bàn thạch, không chút do dự.

“Lệ Hoa...”

Tôi biết hẳn muốn nói gì, nhưng tôi một không thể nói được nên lời, đành trừng mắt nhìn.

“Cô cố gắng chịu đựng một lát, mặc kệ đau đớn đến đâu, cũng không được phép bất tỉnh! Cô có nghe thấy không, ta không cho phép cô hôn mê!”

Tôi nhắm mắt, khi mở ra một giọt lệ nóng bỏng từ khóe mắt lặng yên rơi xuống.

Lưu Tú từ xưa đến nay luôn dịu dàng hay cười, lại có thể cũng có lúc bá đạo như vậy, đây là lần đầu tiên tôi phát hiện Lưu Tú dùng giọng điệu ra lệnh để nói chuyện. Người dịu dàng như ngọc như vậy... lại có thể...

Tà áo lót bị xé rách, Lưu Tú quyết đoán xé tấm vải bố chằm vào trong bình nước ấm, ấn lên trên vết thương của tôi.

Tôi kêu một tiếng đau đớn, cảm giác giống như lửa đốt lại dâng lên, tôi đau đến mức rùng mình. Đập vào mắt, hình dáng Lưu Bá Cơ từ một người biến thành hai người, lại từ hai biến thành ba... Bóng dáng lắc lư chồng chất lên nhau, lóe lên mờ mờ.

“Lệ Hoa cố chịu đựng!”

Tôi nín thở, nín một hơi đến khi cả khuôn mặt mình đỏ bừng, bóng dáng trước mắt dần dần rõ ràng, biến thành gương mặt lo âu của Lưu Tú.

Tôi tròn to mắt nhìn hắn, hắn đang sợ hãi sao?

Đúng vậy, hắn đang sợ hãi! Trong mắt của hắn thật sự rõ ràng viết lên chữ hoảng sợ!

Lúc này đây, tôi tin rằng hắn thật tâm, gương mặt không có gì che giấu, không có che giấu nội tâm của mình, đây chính là tâm ý thật sự của hắn.

Thật là hiếm có, có thể nhìn thấy cảm xúc trong lòng hắn, hắn đang sợ hãi!

Một chút sức lực cuối cùng dâng lên trong lồng ngực, ngay tại lúc tôi cho rằng mình sắp không thể nổi nữa rồi, hắn đột nhiên cúi đầu, hít một ngụm khí thổi vào miệng tôi.

“Khụ!” Tôi chậm chạp hít vào một hơi.

Hắn nhanh chóng cởi áo dài, tôi rum cảm cập nhìn hắn, hắn cực kỳ cẩn thận đem áo khoác của mình mặc thêm vào thay tôi, sau đó đem tôi nghiêng người, nằm xuống chiếu.

“Đã lấy được tên ra rồi.” Hắn tự tay hất lọn tóc dài che mặt tôi ra sau, ánh mắt hết sức dịu dàng.

Mí mắt rất nặng, hình như có sức nặng ngàn cân, tôi thật sự không mở mắt được, nhưng cũng rất lo sợ mình sẽ cứ thế này mà hôn mê. Vì thế kiên cường chống đỡ, giọng yếu ớt tiếng ruồi muỗi vo ve nói một câu: “Mũi tên... mang tới...”

Lưu Tú khẽ nhíu mày, lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, nhưng hắn vẫn không nói gì, ngoắc Lưu Bá Cơ đem mũi tên máu chảy đầm đìa kia nâng đến trước mặt tôi.

Mũi tên được vót chế từ tre, chế tác vô cùng thô sơ, tôi híп mắt, ánh mắt nhìn đến trên đầu tên, sau đó nhẹ nhàng thở phào.

May quá, đây chỉ là một mũi tên đơn giản được vót từ tre nửa, đầu mũi tên cũng được vót từ trúc mà thành thôi, không có gắn đầu mũi tên bằng kim loại vào.

“Cám ơn...” Tôi nói nhỏ một tiếng, toàn thân thả lỏng, thần chí rốt cuộc dần dần rơi vào hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 33: Vĩ Đồ

Nghe nói, tôi đã nằm trên chiếu ngủ liên tiếp ba ngày ba đêm, mà đêm nào cũng sốt cao không giảm, lặp đi lặp lại mấy hôm liền. Huynh muội Lưu Tú vất vả ngày đêm, chăm sóc cho tôi ở trong hang núi âm thấp này, sợ tôi xảy ra chuyện, ngay cả buồn ngủ díp mắt cũng không dám sợ có gì sơ sẩy, một ngày

hai bữa, đôi bụng liền đun tuyết tan ra thành nước, cắn bánh nướng ăn.

Hai huynh muội bọn họ cứ thế chăm sóc cho tôi ba ngày ba đêm, tôi không hay biết gì, khi vừa bừng tỉnh khỏi giấc chiêm bao, tuy rằng người mềm nhũn ra như bún, nhưng cũng không thể tưởng tượng được tình hình thực tế lại nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc như lời miêu tả trong miệng Lư Bá Cơ.

Có điều, Lư Bá Cơ cũng gầy đi rõ ràng, hốc mắt hõm sâu, sắc mặt vàng như nến, cầm nhon gầy, càng làm nổi bật lên ánh mắt to vô hồn trống rỗng.

Khi lấy bánh nướng cho tôi thì mặc dù đôi mắt nàng vẫn còn mở to, nhưng biểu cảm cũng đã đại ra, một bộ dạng hốt hoảng thất thần, trên mặt lúc nào cũng toát ra vẻ mặt bị ai, thê lương.

Tôi hiểu được nàng đang suy nghĩ gì, vài lần muốn đem chuyện đám người Lư Nguyên bị hại nói lại, nhưng lại sợ nàng chịu không được đã kích tàn khóc như vậy, đành phải gặm bánh nướng yên lặng nhìn nàng.

Không thể dùng từ “son động” để miêu tả về nơi ẩn náu này, nơi này cũng chỉ là một chỗ lõm vào bên sườn núi, khó khăn lắm mới nhét được ba bốn người, nhưng được cái là có bóng râm, trong động nước mưa đọng lại, rất ẩm thấp.

Duy nhất một chỗ trong động có chút khô ráo đã bị tôi chiếm, dưới chân còn có một đám củi đang cháy dở, cũng sắp tàn. Miệng động thỉnh thoảng có gió thổi vào, ngọn lửa yếu ớt mỏng manh bị gió làm cho lao đảo, không cảm thấy chút hơi ấm nào.

Lư Bá Cơ rúc vào cạnh đồng lửa, giống con thỏ bị thương, hai mắt sưng đỏ, thân mình gầy yếu ăn mặc phong phanh, ánh lửa in bóng nàng trên vách động, kéo dài như nhánh trúc nhỏ. Trên người nàng không mặc áo khoác, áo khoác của nàng lúc này đang che ở trên người tôi làm mềm, chỉ mặc một bộ áo trong màu vàng nhạt, nhưng cũng đã bị rách một mảng lớn.

Trời đông giá rét, bánh nướng cứng như đá. Răng của tôi như bị mềm đi, chỉ có thể để lại dấu cắn trên cái bánh, ngay cả vỏ bánh cũng không xé ra nổi. Đang lúc không cảm nhận được vị gì, ngoài động truyền đến tiếng vỗ ngựa, thần kinh của tôi căng thẳng không kiểm soát được. Lư Bá Cơ luôn ngồi cạnh không nói lời nào giờ lại đứng lên, nhìn cửa động hô: “Là Tam ca phải không?”

Ngoài cửa Lư Tú đáp lời, lập tức đẩy cái chiếu rách trùm ngoài cửa động để chắn gió bước vào. Trong khuỷu tay hắn còn ôm Lư Hưng, khuôn mặt nó bị đông lạnh đỏ bừng lên, nhưng lại hưng phấn dương chiếc chong chóng trong tay lên, lúc nhìn thấy Lư Bá Cơ hết sức vui vẻ hô: “Cô cô, người xem, Tam thúc làm cho con cái chong chóng này...”

Lư Bá Cơ thuận tay ôm Lư Hưng từ trong lòng Lư Tú, tràn đầy cảm giác mong chờ nhìn hắn: “Thế nào rồi?”

“Uhm” Hắn khẽ giọng ừ một tiếng, cúi đầu nói, “Ta dùng con bò kia đổi về chút đồ ăn.” Nói xong, từ trên lưng lấy xuống một cái giỏ trúc, “Muội đem quần áo trên người thay ra đi.”

Nàng chần chờ một lát nói: “Dạ.”

Lư Tú lúc này mới ngẩng đầu lên, ánh mắt hướng tới chỗ tôi, giữa sự mềm mại hiện lên một tia bi thương: “Cuối cùng cũng tỉnh rồi.”

Tôi hướng hắn mỉm cười: “Đa tạ ơn cứu mạng.” Lời này nói có chút khách sáo, nhưng hiện tại tôi quả thật không biết nên nói gì với hắn cho phải.

“Tam ca.” Lư Bá Cơ chưa từ bỏ ý định ở phía sau hắn nhỏ giọng hỏi, “Huynh có hỏi thăm người ta về...”

“Uh. Tạm thời không có tin tức gì... nhưng muội cứ yên tâm, hiện ở bên ngoài rất yên tĩnh, bọn họ hẳn không có chuyện gì đâu.” Lư Tú không quay đầu lại, những lời này vẫn là quay lưng về phía muội muội nói, nhưng tôi có thể thấy rõ ràng trên mặt hắn hiện lên vẻ đau đớn.

Hắn cúi đầu ủ rũ, lặng lẽ đứng

đó. Vẻ mặt tiền tuy, trên đôi mắt như phủ một tầng tro, có vẻ vô cùng mệt mỏi.

Lòng tôi, không hiểu sao đau nhói, ngực có chút chua xót, buồn bã, viên mắt nóng lên, giống như là có thứ gì đó không chịu nằm trong sự khống chế của tôi cứ trực trào ra.

“Văn Thúc...” Tôi cố chấp chống đỡ, ngo ngậy đứng lên, đưa tay muốn nắm lấy tay hắn, nhưng lại khó khăn lắm mới đụng đến vạt áo của hắn.

“Tỉ tách!” Trên mu bàn tay nóng lên, có nước giọt nước rơi xuống. Ngón tay của tôi không khỏi run lên, vừa mới chạm đến vạt áo xụi xuống, tôi ngơ ngác nhìn cái giọt nước trên mu bàn tay nhanh chóng chuyển lạnh như giọt nước mưa.

Là nước? Hay là ...

Tôi đột nhiên ngẩng đầu. Lư Tú chậm rãi ngồi xổm xuống, thanh âm dịu dàng nghe không ra một tia khác thường: “Trên lưng người trúng tên mặc dù không đủ để lấy mạng, nhưng cũng không phải là nhẹ.” Ý hắn muốn bảo tôi nhanh chóng nằm xuống, “Bị thương cũng không biết yêu quý bản thân, người xem người...”

“Văn Thúc!” Tôi càng gấp, hắn càng trấn tĩnh, tôi lại càng bất an.

“Bá Cơ, muội nấu chút nước đi, lấy nữa lau miệng vết thương hộ Âm cô nương.”

Tôi chân động, chết tiệt, hẳn lại có thể lại sửa miệng gọi tôi thành “Âm cô nương.”

“Dạ.” Lư Bá Cơ cầm theo bình đựng nước, quần áo chỉnh tề đi ra ngoài lấy tuyết, Lư Hưng nhao lên cũng đòi đi ra ngoài, nàng cũng đành phải thuận theo nó.

“Lư Tú!” Đợi nàng vừa đi khỏi, tôi xúc động túm lấy cổ tay của hắn, động tác quá mạnh, kết quả liên lụy đến miệng vết thương trên lưng đau nhức một trận, suýt nữa ngất xỉu.

“Đừng nhúc nhích...”

“Người- rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tôi một phát túm lấy tay hắn, đầu ngón tay của hắn lạnh như băng, lạnh đến mức làm tôi run run một hồi.

Hắn không nhúc nhích, tùy ý để tôi cầm lấy tay hắn, mí mắt rũ xuống, khuôn mặt tái nhợt của hắn phản chiếu qua ánh mắt.

“Rốt cuộc... Làm sao vậy?” Tôi mơ hồ đã ngộ ra điều gì, bất giác ánh mắt đau xót, lệ từ khóe mắt rơi xuống.

“Cám ơn người cứu Hưng Nhi...” Hắn bỗng nhiên thở dài thật sâu, hình như có tuyệt vọng cùng bi thương vô hạn ngưng tụ bên trong tiếng thở dài này, một giây sau, hắn đột nhiên gắt gao đem tôi ôm vào trong lòng.

Một khắc này, hắn có chút không khống chế được lực tay, khiến cho miệng vết thương trên lưng tôi bị kéo giãn ra đau nhức một hồi, nhưng mà tôi lại không dám kêu to, mạnh mẽ đem tiếng hô kia nuốt xuống. Lư Tú mặt chôn ở cổ của tôi, tôi trở tay không kịp, giương hai bàn tay lên, cách một hồi lâu, gánh nặng trên vai bỗng khẽ rung mình, bên tai rõ ràng nghe được hắn nặng nề hít thở.

“Lư... Tú.” Lòng tôi cũng giống như miệng vết thương bị xé nứt ra.

Hắn biết rồi.

Quả nhiên hắn đã biết rồi.

“Văn Thúc...” Tim tôi, đau như ai vặn xoắn, mọi người chết đi, cũng là vì hắn...

Một mình hắn làm sao chịu đựng được đây? Họ đều là những người thân mà hắn quý trọng nhất, là người thân quan trọng hơn bất kỳ một báu vật nào trên đời của hắn a.

Bên tai mạnh vang lên một tiếng khàn khàn hít không khí, rồi sau đó hết thảy lại trở về yên tĩnh.

Tôi rốt cuộc cũng không có cách nào đè nén nội tâm bi thương của chính mình, nắm chặt hai tay, dùng sức ôm lấy hắn, lệ rơi đầy trên mặt.

“A!” Là giọng của Lư Bá Cơ kinh hô.

Tôi dùng đôi mắt đầm lệ mong lung ngẩng đầu, vẻ mặt nàng đang vô cùng kích động đứng ở cửa hang, Lư Hưng hai mắt ngơ ngác nhìn chúng tôi, đột nhiên vỗ tay cười nói: “Xấu hổ! Xấu hổ ghê! Tam thúc cùng Âm cô cô ôm ôm ấp ấp, xấu hổ... Xấu hổ!”

Tôi vừa thẹn vừa xấu hổ, cảm xúc bi thương nhất thời bị đánh tan một nửa, đang xấu hổ luống cuống thì Lư Tú buông tôi ra, ngoái đầu nhìn lại cười nói: “Hưng Nhi, đến khi người lớn lên đương nhiên sẽ hiểu rõ.”

Tôi kinh ngạc ghé mắt nhìn, hắn vẫn mang vẻ mặt tự nhiên, nói cười như thường, hoàn toàn không tìm ra một chút bi thương. Lư Tú đứng dậy, cười đem Lư Hưng mang đi ra ngoài động: “Bá Cơ, muội giúp Lệ Hoa thay quần áo thường đi.”

Lư Bá Cơ liếc mắt, ánh mắt khác thường đánh giá tôi, tôi vẫn đắm chìm ở trong cảm xúc rung động nhất thời chưa thể đánh bay đi.

“Tam ca nói lời tâm tình gì đó làm người cảm động, hay chọc giận người khóc thành bộ dáng như thế này?” Nàng ha ha cười, hạ bình nước xuống.

“Khóc...” Tôi mê mang phục hồi lại tinh thần, giơ tay áo lên lau khô nước mắt, “Bá cơ, Tam ca của người là người luôn cười híp mắt như thế này sao?”

“Đúng a. Tam ca dịu dàng nhất, từ lúc ta hiểu chuyện, đã thấy hắn luôn dịu dàng khoan hòa như vậy.” Nàng lơ đãng trả lời.

“Nhưng... Chẳng lẽ hắn không bao giờ khóc sao? Hắn luôn... tươi cười như thế, chẳng lẽ hắn chưa bao giờ đau lòng, chưa bao giờ khóc sao?”

“A?” Nàng kinh ngạc quay đầu lại nhìn tôi liếc mắt một cái, “Nghe người nhắc như vậy, bản thân ta cũng không khỏi cảm thấy kỳ quái, Tam ca của ta trời sanh tính tình rộng rãi, có lẽ không có việc gì có thể làm cho hắn khó chịu muốn khóc đâu, cho dù có việc không vui, hắn cười một cái là đã quên ngay thôi...”

Không đúng!

Trong lòng tôi gào thét.

Không đúng!

Lưu Tú tuyệt không phải là người như thế!

Hắn sẽ có lúc đau lòng! Sẽ khó chịu! Sẽ rơi lệ...

Hắn biết cười, cũng sẽ biết khóc.

Chỉ là hắn rơi lệ ở trong lòng, giữ ở nơi mà người khác không thể nhìn thấy.

Mọi người đều cho rằng hắn rất kiên cường, rất lạc quan, rất rộng rãi, mà trên thực tế, hắn cũng có thời khắc yếu ớt. Chính là, hắn không nói bao giờ, tất cả đều giấu ở trong lòng.

Mỉm cười là cách tốt nhất hắn có thể bày ra trước mặt mọi người, hắn quả thật là một người dịu dàng, nhưng cũng là người làm cho người khác đau lòng.

Tội gì! Tội gì phải như vậy... Vì cái gì hắn phải đem tâm sự che giấu sâu như vậy, vì sao lại thích một mình gánh chịu toàn bộ bi thương, vì cái gì...

“A!”

Hai mắt đầm lệ mông lung, Lưu Bá Cơ ở sau thân thể của tôi hét lên một tiếng, không đợi tôi kịp hiểu, nàng đã nghiêng ngả lao đảo chạy ra ngoài động. Không lâu sau, từ cửa động tiếng bước chân thay nhau nổi lên, nàng mặt hốt hoảng biến sắc, cứng rắn dắt Lưu Tú vào động, như vừa nhận lấy một sự kinh sợ rất lớn.

Tôi không nghĩ tới Lưu Bá Cơ lại dẫn Lưu Tú vào, lúc này áo lót đã cởi ra, phần trên cơ thể loà lổ, mắt thấy Lưu Tú vẻ mặt khó hiểu bị muối muối đất tiến vào, tôi sợ tới mức hét lên một tiếng, một phen túm lấy xiêm y phía sau muốn che lại phía trước ngực, lại không ngờ động tác quá mạnh, làm đau miệng vết thương, tôi kêu lên một tiếng đau đớn, xiêm y cắm trên tay chảy xuống, người tôi mềm nhũn ngã lên trên chiếu vô lực nhúc nhích, mồ hôi lạnh ròng ròng.

“Lệ Hoa!” Lưu Tú bước một bước dài tiến lại.

Cả người tôi run lên, chỉ cảm thấy từ đầu sợi tóc đến chân tóc đều như bị thiêu đốt, tuy nói ngày đó tôi bị thương lúc nhỏ tên ra cũng từng đau như vậy, nhưng dù sao lúc đó tôi đau đến mức suýt ngất, cũng là kẻ thích nghi tạm thời, mạng sống quan trọng hơn, căn bản không quan tâm nhiều đến khả năng này nọ. Nhưng mà... hiện tại...

Tay Lưu Tú lạnh như băng chạm vào da thịt nóng bỏng của tôi thì run lên, trong đầu có cảm giác như bị toàn bộ nước sôi luộc bánh chéo đồ lên.

“Bá Cơ, muối kéo ta vào đây, rốt cuộc muốn nói gì?” giọng nói của hắn khá sáng, có ý tức giận, dùng tay kéo áo khoác quần nhanh quanh người tôi, bao bọc kín không một kẽ hở.

“Nàng... Miệng vết thương của nàng... Không, không phải, lưng của nàng... Ai da!” Nàng đột nhiên dậm chân, vội la lên, “Huynh xem thử lưng của nàng, sẽ hiểu liền!”

“Hồ đồ!”

“Muội không hồ đồ!” Lưu Bá Cơ vừa hoảng hốt lại vừa ảm ức, “Dù sao huynh đã từng nói không cưới ai khác ngoài Âm Lệ Hoa, nàng sớm muộn gì cũng là người của huynh, hiện tại huynh nhìn một cái thì đã sao? Tam ca, trước tiên đừng có ngại ngùng, muội nói nghiêm túc với huynh đó, huynh nhanh đi nhìn miệng vết thương trên lưng nàng đi, nàng... Trên lưng nàng có cái gì đó dài ra rất kì quái!”

Trong lòng tôi chấn động mãnh liệt!

Lời này là có ý gì? Cái gì gọi là có cái gì đó dài ra rất kì quái? Chẳng lẽ là... miệng vết thương bị thổi rửa, sinh loét, chảy mủ, sinh ra gò ỉu bọ.... Tôi đem đủ loại kết quả xấu nhất suy nghĩ mấy lần, càng nghĩ càng thấy trái tim trở nên băng giá.

Lưu Tú do dự một chút, cuối cùng cởi bỏ áo khoác choàng trên người tôi, tôi cũng không còn cảm thấy mất tự nhiên nhiều, một lòng chú tâm đến vết thương trên lưng.

“Tì...” Mạnh vang lên một tiếng hít không khí vào thật mạnh.

Trong lòng tôi phát lạnh, hoảng sợ nói: “Làm sao vậy?”

Hai huynh muội bọn họ không lên tiếng, trong sơn động chật chội chỉ nghe thấy tiếng cũi đốt nổ lách tách. Quả thật hồi lâu, trên lưng chợt lạnh, tôi kim lòng không đậu run rẩy một hồi, lông tơ trên lưng từng sợi dựng lên, nổi lên từng đợt khó chịu.

Tôi có thể nhận ra đó chính là ngón tay Lưu Tú đang chạy trên lưng tôi, cảm giác lạnh lẽo theo vai bên phải đi xuống eo phải, tôi có hơi sợ ngứa vẩn vọ, ngón tay kia đột nhiên rời đi.

“Có thấy đau không?”

Tôi đỏ mặt lắc đầu: “Không, chỉ hơi ngứa chút thôi.”

Phía sau có tiếng “uhm” nhẹ nhàng, sau đó ngón tay tiếp tục xoa, lúc này đây đảo quanh dọc theo miệng vết thương trên lưng, chậm rãi nghiêng về phía xương sườn bên trái của tôi, tôi sợ nhột cứ vận vẹo, Lưu Tú lập tức rút tay lại.

“Trên lưng tôi có cái gì dài ra vậy?”

Tôi thử quay đầu ra sau xem, cũng không thu hoạch được gì, đập vào mắt là Lưu Bá Cơ đang ngồi chồm hổm phía sau, lấy tay che miệng thể hiện sự kinh hãi.

“Không, không có gì.” Lưu Tú về mặt trấn định thay tôi phủ thêm áo khoác, “Miệng vết thương của ngươi còn đau không?”

“Có chút... Rất cuộc là có cái gì dài ra?” Tôi kiên quyết hỏi cho bằng được.

Lưu Tú xem ra là tên lấy khuôn mặt tươi cười lừa người ta đến chết cũng không phải đèn mạng, tôi không thêm tin chân tướng sự tình lại nhẹ nhàng như lời hắn nói, chỉ cần xem Lưu Bá Cơ sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu, tôi dùng bàn chân cũng đoán ra là không phải chuyện tốt rồi.

Lưu Tú vẫn lừa gạt tôi, tôi rốt cục không kiên nhẫn quát lớn: “Rất cuộc là cái gì!”

Có lẽ là giọng của tôi rất vang, Lưu Bá Cơ bị tôi dọa tới mức bật thốt lên: “Là... Là yêu thú...”

“Cái gì?” Tôi hoài nghi mình nghe lầm, cho dù nàng nói cho tôi biết trên lưng mọc ra cái u ác tính, cũng dễ chấp nhận hơn việc nàng nói với tôi hai chữ này, “Yêu thú?”

“Đúng... Là yêu...”

“Ngươi đừng nghe nàng nói bậy.” Lưu Tú cắt đứt lời của nàng, lật người tôi lại, mặt đối mặt nhìn tôi, “Ngươi có tin ta hay không?”

Con ngươi trong mắt hắn trong suốt như nước, tôi trừng mắt nhìn, không chút do dự trả lời: “Không tin.”

Hắn có lẽ sẽ lại mở to mắt buông lời bịa đặt, nghĩ một đằng nói một kiêu, đưa ngốc mới tin lời của hắn!

Lưu Tú mở to mắt ngẩn ra, đại khái không nghĩ tới tôi sẽ trả lời như thế, khoe miệng méo đi, cười khổ nói: “Rất cuộc ngươi vẫn không chịu tin ta một lần sao?”

“Ngươi nói ra cho ta nghe trước một chút đã.” Tôi nhướn nhướn mày, “Nhìn ngươi nói mới có thể biết tin hay không tin.”

Hắn than nhẹ một tiếng, tựa hồ đang tự hỏi làm sao có thể trả lời thuyết phục tôi, một lát sau, đôi mắt nhắm lại rồi đột nhiên mở ra: “Ngươi đã từng biết Tứ Tượng nhị thập bát tú chưa?”

Trong lòng tôi roi rặng “lộp bộp”, nhớ tới Diệp Chi Thu từng giải thích những cái này, không khỏi nói như học thuộc lòng: “Biết. Đông Phương Thanh Long: giác, cang, đề, phòng, tâm, vĩ, ki; Tây Phương Bạch Hổ: Khuê, lâu, vĩ, mao, tất, tư, tham; Bắc Phương Huyền Vũ: đầu, ngư, nữ, hư, nguyệt, thất, bích; Nam Phương Chu Tước: tinh, quý, liễu, Tinh, trưng, dục, chân... Cái này rất cuộc liên quan gì đến miệng vết thương trên lưng ta?” *(Đây là tên các sao trong nhị thập bát tú, bạn nào hay xem quyển Lịch vạn sự chắc sẽ thấy nhiều)*

“Trên lưng ngươi có tám Tứ Tượng tinh tú đó!” Hắn khó xử nhìn tôi, “Ba ngày trước băng bó miệng vết thương thay ngươi còn chưa từng thấy qua, có thể

thấy được tám vĩ đồ này không phải có từ lúc trước...” Hắn nhặt cục than củi, vẽ lại trên vách núi: “Miệng vết thương của ngươi nằm ở giữa lưng, hiện tại ở bốn phía miệng vết thương của ngươi, mơ hồ xuất hiện bát đồ Tứ Tượng, nhưng mà cũng chưa hoàn chỉnh, nói thí dụ như phía trên vai phải của ngươi, xuất hiện một đôi Long Giác của Thanh Long...” *(Long giác: Sừng rồng)*

“Hà! Lưu Văn Thúc, ngươi đang ở đó chê cười ta sao? Ngươi đang kể chuyện cổ tích cho ta nghe sao?” Tôi lắc đầu, lời nói của Lưu Tú kỳ thật trong lòng tôi thật ra đã tin hơn phân nửa, bởi vì... Tôi có thể xuất hiện tại hai ngàn năm trước, vốn là chuyện không thể tin được, hơn nữa nhất định có liên quan đến nhị thập bát tú.

“Lệ Hoa, đây là tám vĩ đồ!”

“Vĩ đồ...” Tôi dờ khóc dờ cười.

Phía sau lưng tôi đang yên đang lành, khi trúng phải một mũi tên sau đó không hiểu tại sao lại biến thành cái vĩ đồ này, vậy là sao? Không phải nói tôi là phù thủy chứ? Sau này lời tôi nói chắc được coi là lời tiên tri quá?

Tôi đưa mắt nhìn sang Lưu Bá Cơ, quả nhiên không hề bất ngờ khi thấy ánh mắt nha đầu kia dần dần thay đổi, không còn sợ hãi kinh hoàng, mà đã đổi thành vẻ mặt hâm mộ và sung kính.

Tôi lại ngẩng đầu nhìn về phía Lưu Tú, hắn cũng nhìn tôi không chuyển mắt, bốn mắt nhìn nhau, nhưng lại không cách nào biết được tâm tư của nhau.

“Người muốn nói gì?” Nếu không thể đoán ra hắn đang suy nghĩ gì, cứ hỏi thẳng hắn là xong.

“Nhìn từ tấm vĩ đồ này thấy, chỗ người trúng tên hoàn toàn là vị trí của tử vi Tinh...”

“À!” Lưu Bá Cơ thở dài: “Tử vi Tinh.”

Tôi khinh thường bĩu môi, từ đầu đến cuối tôi cũng chưa có cách gì tin toàn bộ lời nói của Lưu Tú, xuất hiện tranh vẽ quái dị tôi có lẽ còn tin được, dù sao trên người của tôi còn phát sinh nhiều chuyện lạ hơn, huống chi lúc này chỉ là một bức họa. Nhưng lại có thể đem này bức tranh tương tượng thành vĩ đồ, cuối cùng suy luận ra lời tiên tri gì đó, thì tôi chẳng thèm ngó tới.

Cổ nhân của hai ngàn năm trước mê tín điên cuồng loại học thuyết hư ảo này, nhưng điều này không có nghĩa là tôi cũng điên khùng giống như bọn họ.

“Sau đó thì sao? Người cứ nói luyên thuyên nữa đi, trên lưng ta ngoại trừ có Long Giác, còn có cái gì?”

“Long Giác chính là giác tức tiêu biểu trong nhị thập bát tú, ngoài ra, vĩ đồ trên lưng người còn xuất hiện Khuê tức cùng quý tức.”

“Còn gì không?”

Hắn sau đó sừng sốt: “Không có.”

Tôi hừ lạnh một tiếng, lẳng lặng buộc lại vạt áo: “Mau cho Hứng Nhi vào đi, đừng đem trẻ con ném ở bên ngoài lạnh đến hỏng đi.” Tôi liếc mắt ngắm Lưu Tú, “Hung Nhi so với một số người lớn đã đọc qua sách thánh hiền có thể hiểu lẽ hơn.”

Hắn cúi đầu không nói lời nào, tôi lại phát hiện mang tai của hắn đỏ ửng lên, bắt giác trong lòng mừng rỡ. Người này đã là một đại nam nhân hai mươi bảy tuổi, đến giờ chưa kết hôn, chẳng lẽ thật sự chưa từng chạm vào một nữ nhân nào sao?

Nếu không phải ngại có Lưu Bá Cơ ở đây, tôi thật sự nghĩ đến trêu đùa hắn một phen, đổi lại cũng không có việc gì thú vị hơn trêu hắn đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 34: Đại Giới (Giá Phải Trả)

Edit: Minh Nguyệt Khuyết, cả đêm qua ta k ngủ thức đọc CV của bộ này đây, phải nói là rất... hay a... nhưng mà cũng cực cực cực kì khó hiểu và edit a. Vì nó toàn hán văn cổ ngữ, lời nói theo cách của người xưa ý vị thâm trường, người tàu đọc chưa chắc đã hiểu hết huống chi là người Việt nam edit truyện kiểu nửa nạc nửa mỡ như ta. Ta sẽ cố gắng hết sức có thể để cho ra được 1 bản edit dễ hiểu nhất, đoạn nào khó hiểu xin quý reader không nên ném gạch, vì ta hiểu biết nông cạn tài hèn sức mọn chỉ làm được tới vậy thôi. Mà truyện này dài lắm, ta thức đọc từ 10h đêm tới 10h sáng mà mới hết có nửa bộ thôi. Mới hết phần quốc đầu bắt đầu đến cung đầu, hiểu được tầm 60% truyện (mặc dù ta không phải người kém trong việc đọc cv). Áo tung cả cháo luôn á @@!!!

Khi quân Hán tiến quân về phía Uyển Thành, dọc đường qua Tiểu Trường An, gặp được tiền đội của đại phu Chân Phụ, chúc chính lương Khâu Tử thống soái đại quân, gặp lúc trời sương mù, quân Hán không quen thuộc địa hình như Tần quân, cuối cùng đại bại, bị bắt lui về giữ Cức Dương.

Thân thể của tôi hồi phục rất nhanh, nằm trong sơn động chật chội thấp bé hai ngày, đã có thể miễn cưỡng chống gậy đứng thẳng dậy. Lúc này vì mau chóng muốn chạy tới Cức Dương, tôi chưa khỏi hẳn đã bị đỡ lên lưng ngựa, hai người cưỡi chung một con ngựa với Lưu Hưng, hai người Lưu Tú và Lưu Bá Cơ đi bộ theo sau.

Lưu Tú thì không sao, chỉ thiệt thòi cho Lưu Bá Cơ, nàng là một cô nương, trời gà không chặt, cũng có thể gọi là tiểu thư khuê các, là viên bích ngọc trong gia đình, đời này e rằng chưa bao giờ nếm trải đau khổ như vậy. Cũng may tính cách của nàng quật cường, cho dù chịu khổ chịu cực cũng không oán hận, điểm ấy khiến cho tôi không thể không âm thầm thần phục.

Chuyến này chúng tôi chạy tới Cức Dương trên đường đụng phải tàn quân quân Hán tháo chạy, Lưu Tú mượn họ một cái xe bò tôi tàn không thể tôi tàn hơn, để tôi không cần phải tiếp tục chịu khổ cưỡi ngựa nữa. Tuy rằng nằm trong xe bò toàn mùi cứt trâu pha mùi cỏ dại cũng không hề giảm bớt nổi khổ vì xóc nảy, nhưng chỉ cần nghĩ tới giờ phút này trong lòng Lưu Tú đang chịu đựng thống khổ và áp lực, tôi liền cảm thấy buồn rầu, càng lo lắng một khi tới Cức Dương, Lưu Bá Cơ không thể đối mặt với hiện thực tàn khốc.

Huống chi... Tôi cũng không rõ rốt cuộc Lưu Tú đã biết được bao nhiêu.

Người thân của hắn... trải qua chiến dịch này, e rằng không còn mấy.

Đây là suy đoán chủ quan của tôi, nhưng tôi trăm triệu lần không thể ngờ tình hình thực tế còn vượt xa so với dự liệu của tôi.

Tôi Cức Dương, tôi mới biết vừa qua, không chỉ có đám người Phan Thị, Vương Thị, Lương Thâm, Lưu Nguyên bị ngộ hại, ngay cả nhị ca Lưu Trọng của Lưu Tú, trượng phu Hồ Trần của đại tỷ Lưu Hoàng cũng đột tử sa trường.

Đòng họ Lưu thì từ giá đến trẻ tổng cộng có hơn sáu mươi mạng người bỏ lại ở Tiểu Trường An, kết cục thảm máu như vậy không ai có thể đoán trước được.

Quả nhiên, sau khi nghe thấy tin tức này Lưu Bá Cơ lập tức ngã quỵ, Lưu Hoàng khóc đến rùn người, nhưng lại không thể không cố gắng giữ vững tinh thần chiếu cố cho tiểu muội vừa mất.

Tôi không biết nên giúp đỡ thế nào, đầu óc ù ù, cảm thấy tất cả những chuyện mình nghe được, nhìn thấy, hình như không còn chân thực nữa. Tất cả phảng phất như là mộng ảo, tựa hồ tôi chỉ cần nhắm mắt lại, xoay người, rồi mở mắt ra vẫn có thể thấy Lưu Nguyên hiền lương tháo vát đang rửa sạch hai tay ở trong bếp làm bánh, hai huynh đệ Lưu Toàn và Lưu Quân ở dưới bếp hỗ trợ nhóm lò, thông gió, Lưu Trọng và Hồ Trần ngồi tựa lại một chỗ uống rượu, nói chuyện trời đất, Phan Thị và Vương Thị bận rộn trong phủ nấu ăn... *(hìc, đọc đến đoạn này ta cũng muốn ứa nước mắt luôn)*

Nước mắt dần dần che kín cặp mắt của tôi, đến khi giọt nước mắt đầu tiên rơi xuống tất cả ảo ảnh đều biến mất, bên tai dường như vẫn có thể nghe thấy Lương Thâm từ ái nhỏ giọng dỗ dành tôi: “Con gái, đừng khóc...”

Bảy tám ngày sau, quân Hán ở Cức Dương còn chưa kịp khôi phục, trái lại, theo thám báo truyền báo, Chân Phụ, Khâu Tứ thừa thắng tiến binh, quan nhu đề ở lại Ti Dương huyện Lam Dương, dẫn mười vạn tinh binh tiến xuống phía nam sông Hoàng Thuần, đến Ti Thủy, đóng quân ở hai bên bờ sông, ra vẻ sĩ khí quyết đánh đến cùng, đại quân đến đâu, dỡ cầu đến đó, bày tỏ quyết tâm kiên định tiêu diệt quân Hán.

Quân Tân Thị, quân Bình Lâm thấy tình thế không ổn, trong lòng sinh ý khiếp sợ, vội giải tán tháo chạy, nhất thời quan hệ chặt chẽ bên trong quân Hán bắt đầu có nguy cơ rạn nứt rất cao. Lưu Diễn căn bản chẳng quan tâm đến việc tang sự của huynh đệ tỷ muội thế tử, cả ngày bận rộn quân vụ, đêm không được ngủ.

Ba con trai của hắn, Lưu Chương, Lưu Hưng cùng đứa bé mới lọt lòng chỉ có thể nhờ Lưu Hoàng và tôi chiếu cố. Lưu Bá Cơ trở lại Cức Dương liền bệnh nặng không dậy nổi, Lưu Hoàng không có thời gian chăm sóc, suy đi nghĩ lại chỉ còn cách kiên quyết đem ba đứa nhỏ trở về với lão gia ở Thái Dương. Làm như vậy tuy nói có chút nguy hiểm, nhưng nếu cứ mang theo ba đứa nhỏ bên cạnh, ai có thể cam đoan như vậy sẽ tuyệt đối an toàn đây?

“Khi về Hưng Nhi có thể nhìn thấy nương có phải không?” Tôi bế Lưu Hưng lên xe bò, tiểu oa nhi kéo tay của tôi lưu luyến, đôi mắt trong suốt cũng tràn ngập kỳ vọng vô hạn.

Lưu Chương bế đệ đệ ngồi ở phía sau, trên người nó mặc áo tang, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ quật cường cố nén. Lưu Hưng thơ dại, nhưng có thể Lưu Chương cũng đã hiểu được cái chết là chuyện gì.

Tôi cắn môi liếc mắt nhìn Lưu Chương một cái, nhỏ giọng khuyên nựng Lưu Hưng: “Hưng Nhi ngoan, lúc nào rảnh cô cô sẽ tới thăm con.”

“Một lời đã định nha.” Nó hưng phấn nở nụ cười, “Con muốn nói cho nương, thật ra Âm cô cô rất tốt... tốt như nương vậy.”

Trong lòng tôi như lên men, không đành lòng nhìn nụ cười khờ dại của nó, nghiêng đầu qua chỗ khác, khẽ giọng: “Chương Nhi, con nhất định phải chăm sóc đệ đệ cho tốt.”

Im lặng một lúc, tôi vốn không trông chờ việc Lưu Chương vốn luôn mang địch ý với mình sẽ trả lời, vì thế quay lưng, thẳng bước rời đi.

“Âm cô cô!” Bỗng nhiên, Lưu Chương từ xa hét lên.

Thân thể tôi cứng đờ, dừng bước.

“Cầu người... thay nương của ta báo thù.”

Quay người lại, Lưu Chương đang quỳ gối trên xe bò, hai tay bưng trán, vẻ mặt cảm kích hướng về phái tôi chậm rãi cúi đầu.

Tôi đột nhiên run lên, đứa bé kia đang quỳ ở đó, trong đồng tử đỏ đã tràn ngập căm thù. Lưu Hưng khó hiểu nhìn ca ca của mình vẻ mặt mờ mịt.

Hốc mắt tôi nóng lên, ngực như có một ngọn lửa mạnh liệt thiêu đốt, sau một lúc lâu mới cố rặn ra được một chữ: “Được!”

Xe bò cuối cùng cũng rầm vang xóc nảy khởi động biến mất khỏi tầm nhìn, Lưu Hoàng che mặt nước mắt, tôi buồn bã thở dài, chuyện cũ đã qua, hiện tại điều nẫu chột nhàu chính là phải làm sao thu phục được năm bè bảy mảng này.

Lưu Diễn và Lưu Tú cả ngày bận rộn không thấy bóng dáng. Trở lại hậu viện, Lưu Bá Cơ yếu ớt nửa nằm nửa ngồi trên giường, sắc mặt vàng như nến, cánh môi tái nhợt khô nứt. Lý Dật cũng đang ở đó khiến cho người ta bất ngờ, thấy chúng tôi tiến vào, lại có vài phần câu nệ. Tôi nghi hoặc nhìn hắn vài lần, Lưu Bá Cơ hạ mi mắt xuống, vẻ mặt hồ hững, dường như căn bản không chú ý tới tồn tại của Lý Dật.

Lý Dật cùng Lưu Hoàng hàn huyên vài câu, trước sau đều là an ủi nên “nén bi thương”, hắn lời còn chưa dứt, những lời mới rồi đã khiến cho nàng nước mắt ã chã không dứt. Tôi nghe thấy phiền lòng, nhìn không được hung ác trợn mắt nhìn hắn, thế nhưng hắn vẫn chưa ngộ ra, vẫn nhỏ giọng trấn an, có vẻ nho nhã lễ độ, nhưng đôi khi vô tình hay cố ý thì thoáng lại liếc nhìn về phía Lưu Bá Cơ.

“Quý Văn quân...” Lư Bá Cơ nghiêng người trên giường, hai gò má nửa hướng vào trong, mí mắt rủ xuống, chỉ lơ mơ nhìn thấy dung nhan tiều tụy không chút huyết sắc của nàng. Thanh âm của nàng rất thấp, mờ mịt như không khí không thể nắm bắt.

Tinh thần Lý Dật rung lên, cười nói: “Lư cô nương có gì dặn dò.”

“Quý Văn quân vừa nói hai vị ca của ta cùng với Thứ Nguyên quân đường huynh của ngươi thương nghị muốn cho người đến cầu viện binh ở Nghi Thu, nếu Quý Văn quân rảnh rỗi, chi bằng tự tiến cử bản thân đi...”

Một câu nói không mặn không nhạt khiến Lý Dật nghẹn gần chết, tôi thiếu chút nữa bật cười thành tiếng. Hóa ra Lý Dật đã đến đây được một lúc, đoán chừng hẳn nói chuyện linh tinh rất nhiều, cho nên Lư Bá Cơ không chịu được hạ lệnh trục khách.

Lư Hoàng lập tức tiễn Lý Dật ra ngoài, tôi ngồi bên góc giường, khoe miệng mỉm cười nhìn sắc mặt của Lư Bá Cơ: “Không thấy thoải mái sao? Lý Dật dường như rất có hảo cảm đối với ngươi a, hẳn cũng có ý tốt...”

“Ta không thích hắn.” Nàng thân nhiên trả lời, lông mi dài khẽ run, một chuỗi nước mắt lại không tiếng động chảy xuống. Tôi không khỏi đau lòng thay nàng, đây là nữ tử hoạt bát thông minh, chẳng lẽ thật sự muốn học theo tôi cả đời không lấy chồng sao?

Tôi lấy khăn lau đi nước mắt nơi khoe mắt nàng, nàng lại đột nhiên túm lấy tay của tôi, cổ tay gầy dơ xương phát ra lực đạo rất lớn. Nàng giương mi mắt lên, con mắt như phù sương, bộ dáng rung rung muốn khóc thật khiến lòng người rung động: “Lệ Hoa, ta cầu xin ngươi một chuyện!”

Lòng tôi áy náy giật mình, trong đầu tự nhiên nhớ tới lời cầu xin trước khi đi của Lư Chương. Chẳng lẽ... Nàng cũng muốn cầu tôi báo thù thay người thân sao?

Cười khổ liên tục, tôi có tài đức gì? Cùng lắm là may mắn biết được vài bài quyền cước, miễn cưỡng có thể tự thoát thân trong chiến loạn mà thôi. Nếu đổi lại là trước kia, tôi có lẽ sẽ còn mang theo vài phần đắc chí của người tương lai, tự cho mình là người siêu phàm rất long bong và kiêu ngạo, nhưng hôm nay trải qua vài kiếp nạn sinh tử, sớm đem góc nhọn của tôi mài nhẵn, cho dù tôi có trên thông thiên văn dưới tường địa lý, nhưng đi tới lịch sử hai ngàn năm trước này, bất quá cũng chỉ là một hạt bụi nhỏ bé tầm thường mà thôi. Huống chi tôi cũng đang giẫy giụa trong thời loạn thế cầu sinh, thật ra chẳng hiểu biết gì cả, cũng không phải là người cơ trí, Lư Tú nói không sai chút nào, tính tình tôi dễ xúc động, tuy khôn vặt, nhưng chỉ dựa vào chút khôn vặt ấy và mấy phần cậy mạnh, căn bản không thể làm đại sự được.

Nhất thời sững sờ ngăn người, ngón tay Lư Bá Cơ khẽ run lên, vội vàng kéo tôi đến trước mặt, khàn giọng: “Rốt cuộc ngươi thích đại ca hay tam ca của ta?”

“Hả?”

“Xin ngươi cho ta đáp án!”

Trăm triệu lần tôi cũng không ngờ nàng lại hỏi chuyện này, nhất thời choáng váng.

“Đại tẩu không còn, hiện tại ngươi chắc hẳn đã không còn có kỳ lựa chọn đại ca của ta chứ?”

Tôi kéo tay nàng ra, giận hờn nói: “NÓI đùa gì vậy, ta không có hứng thú làm mẹ kế của người ta đâu!” Trong đầu bất giác nhớ tới bộ dạng đáng thương của Lư Hưng, một tia thương tiếc dâng lên. Tôi cắn chặt răng, cười lạnh: “Là Lư Diễn bảo ngươi hỏi ý của ta?”

“Không...” Nàng giống như trút được gánh nặng nở nụ cười, khuôn mặt tiều tụy tái nhợt lộ vẻ lo lắng dịu dàng: “Ta nghĩ ta đã có được đáp án. Tam ca huynh ấy... không giống đại ca, huynh ấy thích ai, sẽ đối xử với người ta rất rất tốt... Lệ Hoa, ngươi sẽ rất hạnh phúc, cả đời...”

“Vậy sao?” Trên mặt tôi vẫn lạnh lùng, thân nhiên, trong lòng đã có một tia đau đớn co rút bất di bất dịch: “Không quá ngạc nhiên, hẳn đối xử với mọi người đều rất tốt. Ngươi nên an tâm dưỡng bệnh đi, ngươi ốm nhiều ngày rồi chưa thấy khỏi sắc, không nên lo nghĩ quá nhiều.”

“Ta...”

“Kỳ thật ngươi có hiểu về Tam ca của ngươi không, chính mồm hắn nói hắn yêu thích ta hay sao?” Thân sắc nàng ngẩn ra, tôi đương nhiên hiểu rõ, không khỏi tự giễu nói: “Trong lòng hắn rốt cuộc suy nghĩ gì, ngươi có thật sự hiểu được không? Không phải vì hắn đã cứu ta, có cái gọi là tiếp xúc da thịt, liên bất hẳn phải có trách nhiệm với ta, loại ý nghĩ này rất nông cạn.”

“Không phải, ta không có ý đó.” Lư Bá Cơ muốn giải thích thêm, nhưng tôi đã đứng dậy, không muốn tiếp tục chủ đề đó nữa.

Tôi không ngại cùng đám soái ca chơi trò mờ ám, nếu thuần túy chỉ là một trò chơi tình cảm, tôi đây phụng bồi, nhưng nếu động tâm thật, muốn tôi thật lòng trọn đời, tôi không chơi nổi. Cùng một nam tử cổ đại sống cách mình hai ngàn năm văn hóa đồng ý kết hôn, chưa nói hai bên tồn tại cách biệt về tính cách và văn hóa, chỉ cần nói đến phải đối mặt với trách nhiệm tình cảm này, tôi đã không gánh vác nổi.

Huống chi, người kia lại là Lư Tú!

Tôi dám đánh cược, yêu Lư Tú, chính là chuyện đau khổ nhất! Bởi vì hắn trầm mặc nội liễm, bởi vì hắn dịu dàng ân cần... Hắn sẽ ra sức che dấu nội tâm của mình, yêu một người như vậy, tâm sẽ căng thẳng rất mệt mỏi.

Tôi không muốn làm đứa ngốc biết không thể làm vẫn cứ làm!

Phụ nữ thế kỉ 21 hẳn có phần lí trí giác ngộ và bình tĩnh hơn chứ!

“Lệ Hoa!”

“Vừa rồi người nói Lý đặt cái gì đến Nhi Thu xin viện binh? Đã có chuyện gì xảy ra?” Tôi cố ý chuyển chủ đề, Luru Bá Cơ nhú mày, ai oán liếc mắt lườm tôi một cái.

Trong lòng nàng nhất định trách ta trốn tránh đề tài đó, tôi ở trước mặt nàng cố ý đánh trống lảng đã không phải mới chỉ một hai lần, nàng quay người, lui lại, không hề hé răng.

Tôi bắt đầu đi nhún vai, lúc này Luru Hoàng vội vàng vàng chạy vào, rất hốt hoảng vấp té ngay bậc cửa, nặng nề ngã xuống đất, tôi vội vàng xông về phía trước đỡ lấy nàng.

Sắc mặt Luru Hoàng trắng bệch, dường như mất hồn mất vía ngẩng đầu lên, ánh mắt mất đi tiêu cự mờ mịt nhìn tôi. Tôi đưa tay đỡ nàng, nàng đột nhiên hét lên một tiếng, nhẩy lui về phía sau, đụng vào cái giá để đèn bằng đồng thau. Một tiếng cạch cạch, sáp nến trên giá đèn lăn đầy đất, đóm lửa bắt lên chiếu, cháy bùng lên.

“Đại tỷ!” Luru Bá Cơ sợ tới mức từ trên giường nhảy dựng lên.

Tôi lập tức đẩy Luru Hoàng ra, phóng nhanh về phía sau nàng, nhanh tay lẹ mắt quơ lấy một quyển thẻ tre trên giá sách, nhắm nhau chỗ chiếu cháy ra sức dập. Đúng là chuyện không đâu, ngọn lửa nhanh chóng bị dập tắt, tôi lòng còn sợ hãi vỗ vỗ ngực, ngồi sụp xuống thở hổn hển.

“Đại tỷ...” Luru Bá Cơ thất tha thất thểu tiến về phía Luru Hoàng.

Luru Hoàng quỳ rạp trên mặt đất, nét mặt đại ra nhìn muội muội, lúc lâu sau, ánh mắt thất thần rốt cục cũng có lại tiêu cự: “Oa” một tiếng, nàng đưa tay ôm lấy Luru Bá Cơ, khóc rống lên.

“Đại... đại tỷ.”

“Nương mắt rồi! Nương mắt rồi...” Luru Hoàng lấy tay đánh lên lưng Luru Bá Cơ, run giọng khóc: “Nương... người đi rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 35: Ưc Tình (Đề Nén Tình Cảm)

Phản Nhân ở Thái Dương cũng đột nhiên chết bệnh.

Vị lão thái thái này thân thể vẫn luôn không khỏe, sau khi nghe tin dữ của con trai, con dâu, thậm chí cả chị em dâu, đám cháu chất, rốt cuộc hoàn toàn sụp đổ. Phản Nhân chịu không được đả kích khiến bệnh tình nặng thêm, không chống đỡ được vài ngày liền buông bỏ nhân gian.

Đợi đến khi lão gia thân tộc ở Thái Dương đem tin tức báo đến Cức Dương thì Luru Hoàng, Luru Bá Cơ đã khóc đỏ mắt.

Chiều theo tang chế, là con cái nên lập tức vội vã trở về chịu tang, vì mẹ giữ đạo hiếu, nhưng thế cục trước mắt lửa xém lông mày, há lại để cho hai huynh đệ bọn họ dễ dàng rời ra? Luru Bá Cơ rất đau lòng, bệnh tình nặng thêm, chưa đầy một ngày, Luru Hoàng đau lòng quá độ, thể lực cạn kiệt cũng ngã xuống. Vết thương chưa lành hẳn nhưng tôi không thể không nhận trách nhiệm chăm sóc hai tỷ muội các nàng, nhiều ngày bận bù đầu quay như chong chóng, ngay cả công cũng chưa từng bước ra nửa bước.

Lòng Hán quân ở Cức Dương tan rã, trong mắt Tân Thị, quân Lục Lâm và Bình Lâm vốn là một đám nông dân thiện cận mà thành, lúc mới vợ vệt được của cải, tính tích cực của bọn họ vẫn đang lên cao, nhưng một khi gặp phải trở ngại, liền lập tức đánh trống lui binh.

Mười vạn đại quân Tân quân tới gần, Hán quân chẳng những lòng quân không xong, nhân số binh lính cũng còn lâu mới đủ, lúc này bốn bề thọ địch, Luru Diễn và Luru Tú không có cách nào, căn bản không có bất cứ cơ hội nào có thể rời đi về nhà ở Thái Dương, giờ phút này đừng nói tới trở về giữ đạo hiếu, chỉ cần bọn họ hơi có ý niệm muốn rời khỏi Cức Dương, Hán quân mới tổ chức được một tháng sẽ bắt mất lập tức tan rã.

Vì thế, vẫn bắt đầu tang sự của Phản Nhân, cuối cùng đành phải nhờ số ít hương thân tộc nhân họ Luru ở Thái Dương sắp xếp thay, ba người Luru Diễn, Luru Tú và Lí Thông vội vàng đến Nghi Thu xin viện binh, đó mới là việc khẩn cấp.

Cũng may trời chưa tuyệt đường người, chưa ai dám nghĩ rằng, lúc trước quân Lục Lâm phân tán có một đội ngũ là Hạ Giang binh, lúc này vừa vặn đang ở Nghi Thu huyện Tì Dương.

Thủ lĩnh Hạ Giang quân không phải ai khác, chính là người cùng tôi kết thù Vương Thường và Thành Đan.

Năm đó khi tôi bị bắt cóc trời đi, vì giải cứu cho tôi, cuối cùng ngay cả Lưu Tú cũng bị cuốn vào. Tôi rất lo lắng trong lòng hai người Vương Thường và Thành Đan còn có khúc mắc. Nếu lần này có thể đàm phán, bọn Vương Thường không chịu xuất binh hợp tác... vậy phải làm sao bây giờ?

Hai chị em Lưu Hoàng, Lưu Bá Cơ cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, nhà hán chủ trương lấy hiếu trị thiên hạ, có hiếu chính là đạo đức căn bản của học giả Nho gia, nhưng nghĩ kỹ thấy cái chết của Phàn Nhân quả thật khiến cho con cái bị dả kích rất lớn, đặc biệt trong giai đoạn mệt mỏi này, bọn họ lại không thể có cách nào hoàn thành chuyện đại sự cuối cùng cho mẫu thân.

Nghe nói mấy ngày nay tính tình Lưu Diễn đâm nóng nảy, trông quân doanh có binh lính phạm không tuân lệnh, nhẹ thì nhốt vào đại lao không cho ăn, nặng thì bị dùng gậy trúc đánh cho trầy da bong thịt.

Cứ lo lắng như thế đợi một ngày một đêm, tới buổi trưa ngày thứ hai, Lưu Gia khéo hiểu lòng người lặng lẽ sai người mang tin tức đến, Hạ Giang bình động ý gặp mặt, liên hợp binh lực chống lại Tần quân.

Tôi đem tin tức nói cho chị em Lưu thị, hai nàng đều vui sướng ngất ngây, cuối cùng cũng thoải bay đi về lo lắng nhiều ngày, trên mặt còn thêm vài phần ý cười. Tôi lấy cơ chuẩn ra khỏi phòng, tính toán đi tìm Lưu gia hỏi chuyện cho rõ ràng.

Vừa ra cửa chưa được mấy bước, liền thấy Lý Dật đứng ở trong cửa hông thò đầu ra nhìn, không ngừng dạo bước, bộ dạng do do dự dự. Tôi nhìn thấy vừa bức mình vừa buồn cười, lặng lẽ không tiếng động chân bước như mèo tiến đến sau lưng hắn, thỉnh thoảng vỗ mạnh lên vai hắn một cái. Hắn hốt hoảng lập tức nhảy tránh xa ra một trượng, ra vẻ kinh ngạc hỏi: “Quý Vãn? HỒa ra người ở đây a! mới rồi Bá Cơ còn hỏi sao nhiều ngày rồi không thấy bóng dáng Quý Vãn, còn tưởng rằng người cũng thực sự đi Nghi Thu rồi cơ đấy.”

Lý Dật lập tức vui mừng: “Bá Cơ... Lưu cô nương thật sự có nhắc tới ta sao?”

Bộ dạng nói chuyện hết sức ngượng ngùng, khiến tôi không khỏi gia tăng vài phần hảo cảm với hắn. Thật ra anh chàng này bộ dạng khá tốt a, tướng mạo đoan chính, gia thế cũng tương đương, không biết Lưu Bá Cơ nhìn người ta chú ý mắt ở điểm nào, lại có thể chưa bao giờ có sắc mặt hòa nhã.

Tôi ho nhẹ một tiếng, không trực tiếp trả lời vấn đề của hắn, hỏi ngược lại: “Vậy người có tin tức của bọn đường huynh người không?”

“Ah, cái này... nay mai hẳn sẽ gấp rút trở về.”

“Đàm phán sao rồi?”

“Cũng không tệ lắm. Hạ Giang quân mới đầu không muốn hợp tác, Trương Ngang và Thành Đan cực lực phản đối, nhưng Vương Thường kia có chút nhìn xa trông rộng, ra sức bài trừ mọi người dị nghị... việc này cuối cùng cũng coi như thành, kế tiếp liền nghĩ xem làm sao ngăn cản được mười vạn đại quân lần này của Tần triều.”

Tôi cúi đầu trầm ngâm. Quân Hạ Giang cũng lắm cũng hơn năm ngàn người, hơn nữa với binh lực hiện có của Hán quân, cho dù mọi người đồng tâm hiệp lực, kết thành một khối, tỷ lệ lấy ít địch nhiều như vậy cũng không phải dễ hay, khả năng thắng cực kỳ nhỏ bé.

Đã bao lâu rồi tôi chưa nhìn thấy Lưu Tú?

Dường như từ khi trở lại Cức Dương, tôi cũng chưa từng tiếp xúc một mình với hắn, bình thường cho dù chạm mặt, bắt quả cũng lẫn trong đám người đến đi vội vàng.

Lúc này hắn đang ở trước mặt tôi, cúi đầu khom người hỏi thăm dò nhỏ nhẹ với hai chị em Lưu hia đang nằm trên giường, Lưu Hoàng thân thiết hỏi tình hình huynh đệ bọn họ đi Nghi Thu, chính như tôi suy đoán, Lưu Tú luôn tránh nặng tìm nhẹ trả lời, chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, đem chuyện đi kinh tâm động phách nói thành thoải mái như đang đi du lịch ngắm cảnh vậy.

Ba người đều cố gắng tránh không nói đề tài tang sự của mẫu thân, trong thời khắc máu chó này, hai tỷ muội họ cũng không muốn tăng thêm gánh nặng cho huynh đệ. Chỉ là một người đứng giữa nhìn bọn họ, tôi lại có thể đặc biệt cảm nhận được tình cảm quan tâm của họ dành cho nhau.

Lưu Tú cũng không phải người nhàn rỗi, hắn và Lí Thông là hai trợ thủ đắc lực của Lưu Diễn, thiếu một người cũng không được, cho nên chỉ ở trong phòng ngồi qua một khắc đồng hồ liền rời đi. Lưu Bá Cơ cực lực giạt ghế bảo tôi tiễn hắn, sao tôi có thể không rõ trong lòng nàng đang tính toán điều gì?

Nếu tôi mất tự nhiên từ chối, trái lại sẽ nghĩ tôi làm ra vẻ ‘đã nghiệm lại còn ngại’, đành dứt khoát thoải mái đồng ý, thẳng đường tiễn hắn ra cửa.

“Trở về đi, không cần tiễn.”

Thời gian nửa tháng ngắn ngủi, Lưu Tú dường như nhiều lần trải qua tang thương, đáy mắt trong suốt dịu dàng đột nhiên hàm chứa một loại bi thiết khôn kể, nhưng khóe miệng vẫn dịu dàng tạo một đường cong, nhìn như đang cười, tôi lại cảm thấy hắn đang khóc.

Nhìn gương mặt lộ ra vẻ vô cùng mâu thuẫn như vậy, cảm giác đau lòng kia lại dâng lên, ngực nóng lên, tôi không nghĩ ngợi gì nói: “Muốn khóc cứ khóc đi.”

Bà vai hấn khẽ run lên, ánh mắt nhanh chóng nheo lại, nụ cười ngưng ở trên môi, nhưng giây lát lại khôi phục về tự nhiên, cười nói: “Nói gì vậy?” Hấn vỗ nhẹ chụp lấy bờ vai của tôi: “Người cũng nên bảo trọng thân mình, ác chiến sắp tới, người...”

Tôi xoay người muốn đi. Người này... Tên đáng chết, bắt kẻ với ai cũng kiên định đứng thẳng bức tường phòng hộ, không ai có thể vượt qua bức tường đó, chạm vào nội tâm hấn. Thật ra hấn chỉ là một tên gia hỏa vừa đáng thương vừa nhát gan, không dám đem tâm tình thật sự lộ ra với bất luận kẻ nào!

Cổ tay căng thẳng, hấn từ phía sau túm chặt lấy tôi.

Tôi nhẹ nhàng tránh qua, hấn lập tức buông tay. Tôi không tiếp tục đi lên phía trước, nhưng cũng không nóng nảy quay đầu lại, đưa lưng về phía hấn, nghr tiếng hít thở ồ ồ chậm rãi.

“Người cho rằng mình có thể chịu đựng được bao lâu?” Tôi hít hít sống mũi cay cay, nói đùa: “Rõ ràng trông người cười còn khó coi hơn cả khóc...”

“Có thể chịu đựng được bao lâu thì chịu đựng bấy lâu.” Thanh âm trầm thấp, cổ hết sức đề nên bi thương, hấn đang đứng sau lưng tôi bình tĩnh trả lời: “Có nhiều người đau lòng rơi lệ như vậy, đã đủ rồi, cười so với khóc còn khó hơn nhiều.”

Cười so với khóc còn khó hơn nhiều...

Như vậy, rõ ràng lúc muốn khóc, thì vẫn bắt buộc bản thân phải mỉm cười, vì cái gì? Nếu biết khó khăn, vì sao không chọn phương pháp đơn giản để khiến mình dễ chịu hơn một chút? Vì sao lại khiến bản thân khó xử?

Tôi không hiểu, tôi không thể hiểu nổi, rốt cuộc hấn là loại người gì? Vì sao lúc nào cũng lộ ra mâu thuẫn, vì sao luôn để cho người ta lo lắng, vì sao tôi khó có thể quên giọt nước mắt như mộng như ảo kia.

Giọt ljtj kia, từng rơi xuống mu bàn tay tôi, giống như cỏ độc thấm thấu vào trong tim tôi, đều khiến tôi không tự chủ được nhớ đến lúc hấn đâu, hấn bi ai. Mỗi khi nhìn thấy hấn cười, liền hiện ra giọt lệ kia.

Tôi từ từ xoay người lại, hấn đứng ở nơi ánh sáng ấm áp rạng rỡ, hào quang chiếu thân, khuôn mặt tuấn tú, tươi cười say lòng người, cười hồn nhiên như vậy, ôn nhu như vậy, ... tuyệt vọng như vậy.

Thật sự tôi rất muốn nói với hấn, Lưu Tú, làm người... thật ra không cần phải mệt mỏi như vậy!

Nhưng lời vừa tới bên miệng liền nuốt xuống, tôi đành thẹn đỏ mặt tươi cười. Hấn là hấn, tôi chung quy vẫn là tôi, tôi không có tư cách gì khoa chân múa tay dạy bảo hấn, cuộc đời của hấn chỉ có thể do chính hấn lựa chọn.

“Tiếp theo, đã có tính toán gì chưa?”

Lưu Tú dừng lại một chút, phỏng chừng không ngờ tôi lại chuyển sang đề tài cứng nhắc kia, hấn nở nụ cười, song mắt lưu động, gọi lên từng đợt dịu dàng: “Người yên tâm.” Vài giây sau, lại thêm một câu: “Sẽ không tiếp tục để bị kịch tái diễn, ta sẽ dùng hết mọi khả năng, bảo vệ bên cạnh mọi người.”

Lưu Tú không dễ dàng cam đoan, một khi hấn chịu nói ra khỏi miệng, tất nhiên lời tựa ngàn vàng. Nhưng... mỗi người mà hấn nói, trong đó có cả tôi sao?

Tôi hi vọng đáp án là gì đây? Phải, hay không phải đây?

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 36: Tôn Đế 1

Năm Địa Hoàng thứ ba, cuối tháng mười hai, đã gần tới mùng một tết, nhưng không khí ở quận Nam Dương không có một chút lạc quan, bầu không khí tân niên ở Cực Dương lại càng không tìm thấy chút nào.

Tuy nhiên ngay trong lúc quan trọng này, Lưu Diễn lại hạ lệnh cho binh sĩ nghỉ ngơi ba ngày, thiết tiệc đãi quân. Ba ngày sau đúng vào hôm trừ tịch, Hán quân chia làm sáu bộ, lên thừa dịp đêm khuya tập kích Lam Hưong.

Lương thảo quân nhu của mười vạn binh mã Tân quân tập kết ở Lam Hưong, tới gần mùng một tết, quan binh phòng thủ lơ lửng, chẳng ai ngờ được rằng quân Hán mấy ngày trước còn đang chúc mừng tân niên sẽ đột nhiên tập kích giữa đêm vào Lam Hưong. Một trận đánh tương đối tuyệt vời, đồ quân nhu của Tân quân đều bị lấy hết, tới ngày thứ hai đúng là ngày đầu tiên của năm mới, mùng một tháng giêng, quân Hán từ hướng tây nam công kích quân đội Chân Phụ, Hạ Giang binh thì từ hướng đông nam tấn công quân của Lương Khâu Từ.

Nhân mã hai bên ở phía tây Ti Thủy ác chiến một hồi.

Đến giữa trưa, quân tiên phong của Lương Khâu Từ tan tác, Chân Phụ thấy tình thế không ổn lập tức quá sợ hãi thu quân. Hán quân đuổi tới bên bờ Hoàng Thuần, Tân quân lúc trước vì biểu thị quyết tâm đã hủy hết cầu đường, lúc này mua dây buộc mình, trái lại nhận phải quả đắng. Nước sông chảy xiết, Tân quân liều mạng qua sông, chết chìm vô số, huynh đệ Lưu Diễn dẫn đầu quân Hán đánh rất dữ dội, tiêu diệt hơn hai vạn Tân quân, nước sông nhuộm đỏ, Lương Khâu Từ và Chân phụ hai tên ác giả ác báo, bị huynh đệ Lưu thị chém chết.

Nạp ngôn tướng quân Nghiêm Vũ, Trật tông tướng quân Trần Mậu của Tân triều nghe nói mười vạn quan binh tan tác sau một trận chiến, vội dẫn binh về cố thủ Uyển Thành, Lưu Diễn mang binh thừa thắng xông lên, ở Dục Dương đuổi theo quân Nghiêm, Trần, trăm hơn ba ngàn quân địch, Nghiêm Vũ, Trần Mậu bỏ quân mà chạy, Hán quân thừa thắng tiến lên phía Bắc, bao vây Uyển Thành quận Nam Dương.

Một tháng ngắn ngủi, một lần nữa Hán quân xoay chuyển thế cục, sau đại thắng Ti Thủy, Dục Dương, người đến đầu quân càng lúc càng nhiều, trong thời gian ngắn đã nhanh chóng mở rộng tới hơn mười vạn người.

Lúc này tôi vừa cảm thấy vui mừng thay cho huynh đệ Lưu gia, vừa cảm thấy mơ hồ bất an. Đám người Lục lâm quân không thể cùng chung hoạn nạn, đương nhiên cũng không thể cùng phú quý, lúc thất bại bọn họ chỉ muốn mau chóng bỏ chạy, hiện giờ thắng trận, chỉ sợ sẽ càng muốn làm sao chiếm được càng nhiều quyền lợi càng tốt.

Thương thế của tôi sớm đã khỏi hẳn, trong khoảng thời gian này mỗi ngày đều kiên trì rèn luyện không hề lơ là mong mau chóng hồi phục, luôn coi trọng huấn luyện lại kiên trì bền bỉ, hiện tại thân thể tôi đã mười chín tuổi, dậy thì hay khung xương đều đạt được tiêu chuẩn nhất định, một khi gián đoạn việc luyện tập, sự mềm dẻo cùng năng lực phản ứng sẽ theo đó mà yếu bớt đi.

Đạo lý này, khi tốt nghiệp phổ thông tôi cũng đã hiểu rất rõ.

Lưu Bá Cơ trong lúc dưỡng bệnh nhìn tôi luyện Taekwondo vô cùng thích thú, liền ngửa tay muốn bắt chước mấy chiêu, nhưng tuổi nàng đã hơi lớn, đã bỏ lỡ giai đoạn dậy thì tốt nhất để tập luyện Taekwondo, có điều tôi cũng không muốn làm nàng mất hứng, đem một nội dung đơn giản trong Taekwondo chọn ra mấy chiêu dạy cho nàng, chẳng qua cũng là hình thức mà thôi. Nàng học được xong rất vui sướng, khiến cho Lưu Hoàng nhìn thấy cũng động tâm.

Hai chị em nàng thường xuyên hi hi ha ha cùng nhau tỷ võ, tuy rằng từ ý nghĩa nghiêm khắc đơn thuần đã chuyển qua thành chơi đùa nghịch ngợm, nhưng một lần nhìn thấy nụ cười hồn nhiên nở trên môi các nàng, tôi lại cảm thấy vô cùng vui mừng.

Ít nhất, đã vượt qua được thời khắc thống khổ nhất, về lo lắng bao phủ bầu trời đang dần dần tiêu tan.

Cười, còn khó hơn so với khóc!

Tôi vui sướng khê khê hát, nước lấy từ dưới giếng lên hơi lạnh, mười ngón tay đông lạnh đỏ bưng, cho tới bây giờ da tôi chưa từng bị nứt nẻ, nhưng mùa đông năm trước đột nhiên ngón út tay trái của tôi mọc lên một cục mụn nước.

Đem nước giếng rót vào trong chiếc chậu gỗ lớn, tôi bỏ đôi guốc gỗ, bỏ tất trắng ra, xắn cao ống quần, vui vẻ nhảy vào trong chậu. Quần áo cần giặt của tôi, Lưu Hoàng và Lưu Bá Cơ chất đống ở trong chậu, tôi ra sức giũ ướt quần áo, tuy rằng hai chân bị đông cứng hơi run lên, nhưng vẫn vui vẻ khê khê hát như trước, vòng eo mềm mại đông đũa, nhảy một điệu triết quyền vũ.

Đang hí húp rất vui vẻ, bỗng nhiên nghe thấy phía sau truyền đến một loạt tiếng bước chân, tôi theo bản năng quay đầu lại. Lưu Diễn dẫn theo một đám người đang xuyên qua hậu viện đi về phía bên này, vốn dĩ bên cạnh giếng nước là một con đường, nhưng đi nửa đường quanh lại, tới thẳng chỗ tôi.

Hắn nhíu mi lại nhìn tôi từ trên xuống dưới đánh giá vài lần, tôi bị hắn nhìn chằm chằm trong lòng sợ hãi, nhấc chân từ trong chậu bước ra.

Hắn hoàn toàn không để ý đến ánh mắt khác thường của mọi người phía sau, đột nhiên xoay người, lập tức chộp lấy chân trái của tôi.

“Á!” Tôi mất cân bằng ngã đầu về phía sau, mặt nhìn thẳng lên trời. Lưu Diễn vẫn không buông tay, tôi vội dùng chân phải nhảy lên hai cái, vô số bọt nước tóe lên, không ít giọt nước thậm chí còn văng đến mắt của hắn.

P phía sau lưng đụng phải một thân thể cứng rắn dày dặn, đương nhiên, còn mang theo một mùi thơm kì diệu, không cần quay đầu lại tôi cũng biết ai đã cứu mình kịp lúc, tôi đưa tay chụp về phía sau, tay trái túm lấy cánh tay Lưu Tú, hướng về phía Lưu Diễn đang ngồi xổm âm thầm nhe nanh: “Đại Tướng quân, nếu không muốn xấu mặt trước mặt bộ hạ của mình, tốt nhất ngươi nên giữ ý một chút.”

Người này đã đổi tên từ “Trụ thiên đô bộ” thành “Trụ thiên đại tướng quân”, thân phận địa vị cao hơn cấp bậc xưa rất nhiều, xưa đâu bằng nay, đại tướng quân chỉ huy hơn mười vạn người không thể tiếp tục đánh đồng với một tiểu đầu não trước kia chỉ huy hơn ngàn người được.

Hiện giờ ngay cả Vương Mãng cũng đã hết sức kiêng kỵ thực lực của hắn, lại có thể ra giá trên trời “Phong ấp năm vạn hộ, mười vạn cân hoàng kim, để thưởng công” cho cái đầu trên cổ hắn. Tất cả đầu đường cuối chợ ở Trường An khắp nơi đều treo đầy bức họa của Lưu Diễn, giải thưởng nếu bắt được.

Còn nghe đồn trên phố, nói Vương Mãng thống hận Lưu Bá Thắng, mỗi ngày vừa sáng đều phải lấy tên bán bức họa của hắn để trút căm phẫn, việc này không biết là thật hay giả. Có lẽ lời đồn kia khoa trương thêm vài phần, nhưng tài năng quân sự cùng năng lực lãnh đạo chỉ huy toàn quân của Lưu Diễn, thực sự khiến cho người ta cảm thấy hắn là một người cực kì giỏi giang. Nếu tôi là Vương Mãng, cũng phải đem hắn xếp vào vị trí kinh địch cuối cùng, đối tượng cần đề phòng trong danh sách.

Sau khi trải qua thất bại tàn khốc nhất và rèn luyện, Lưu Diễm đã hoàn toàn thành thực, khí chất trở nên càng thêm trầm ổn, toàn thân từ trên xuống dưới đều tản ra một loại khí lực bức người, chỉ một ánh mắt rất nhỏ, cũng có lực sát thương.

Im lặng tức là đồng ý, Lưu Diễm không nói lời nào, nhưng đôi mắt thủy chung vẫn không rời khỏi tôi. Nếu không phải kiêng nể đám đông bộ hạ đang đứng cách hẳn một quãng xa thò đầu ra nhìn, thật sự tôi chỉ muốn bay lên tung một cước, đập hẳn bay vào trong giếng thôi.

Trước khi tôi thực sự muốn ra chân, Lưu Tú đỡ lấy cánh tay tôi, bế tôi từ trong chậu ra. Lưu Diễm cùng lúc đem tất đi vào đôi chân ướt sũng của tôi: “Lần sau đừng làm những chuyện nặng nhọc thế này, ta sẽ bảo hai nô tì qua bên đây, cũng tại ta bận bù đầu, sơ sót...”

“Chia lớn nhỏ làm gì, chẳng qua cũng chỉ chà chà giữ giữ một chút, trước kia không phải ta chưa từng làm...”

“Âm Thứ Bá để nàng phải làm những việc của hạ nhân như vậy sao? Nhìn đôi tay nàng xem...” Lưu Diễm thương xót nắm lấy tay trái của tôi, cánh tay tôi co rút lại, nắm chặt tay giống trong tay áo.

Năm năm này làm Âm Lệ Hoa, ngay cả phòng bếp Âm Thức cũng chưa bao giờ bắt tôi đi tới, nô bộc lớn nhỏ trong nhà cộng lại còn nhiều hơn cả chủ nhân, những chuyện linh tinh vặt vãnh này đâu đến phiên tôi nhúng tay? Tôi nói chà chà giữ giữ, là chỉ thời học đại học tự lực cánh sinh ở tổng kí túc xá ấy chứ.

Lưu Diễm không e dè buông ống quần xuống thay tôi, khiến cho tôi thấy thật xấu hổ, đặc biệt hành động thân mật quá mức này của hắn không chỉ làm trò trước mặt mọi người, còn ở trước mặt Lưu Tú... Tôi khó xử quay đầu sang một bên, tầm mắt thoáng qua đám bộ hạ kia, trong lúc vô ý tiếp xúc với một đôi mắt lãnh liệt chế nhạo, con ngươi đen thẫm thẫm không hề có nửa phần sáng rọi, lòng đột ngột trầm xuống theo ánh mắt thâm trầm kia.

Mặc quần áo xám nhạt, hần hỗn loạn xen lẫn trong đám đông, không thu hút chút nào, nhìn những người khác còn có cảm tưởng có ba phần dừng khí, còn người kia chỉ có ba phần cẩn thận, ba phần câu nệ, ba phần nhát gan, đó không phải là nam tử anh tuấn Lưu Huyền mà tôi quen biết trước kia.

Chẳng lẽ tôi bị hoa mắt sao?

“Tuy bây giờ đã là đầu mùa xuân, nhưng nước giếng vẫn còn hơi lạnh, nàng cũng chú ý một chút, đừng để bị ốm đó.”

Vì sao tôi cảm thấy Lưu Diễm càng lúc càng giống Đường Tăng vậy? Không phải hắn rất nhiều việc bận rộn sao? Chẳng lẽ do lâu lắm rồi chưa chửi nhau với tôi, cho nên quá ư vô sỉ như vậy?

Vất vả lắm mới đuổi được huynh đệ bọn họ cất bước, trong lòng trái lại lo lắng bất an vì nhìn thấy biểu hiện cổ quái vừa rồi của Lưu Huyền.

Lưu Huyền kia nhìn tướng thành thật, trên thực tế lại có một quy tắc sinh tồn rất mạnh, nhìn từ vị trí và nhân duyên hiện giờ của hắn cho thấy, có lẽ không đến mức tệ lắm. Tuy rằng... Uhm, biểu hiện có chút giả tạo.

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 37: Tôn Đế 2

Một buổi sớm tháng hai năm Địa Hoàng thứ tư, khi tôi đang một mình ở trong sân mê mẩn suy nghĩ sáng tạo kiếm chiêu thì Lưu Gia đột nhiên vội vàng chạy tới, chưa nói năng gì đã kéo tôi chạy đi.

Ngay lúc đó tôi chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao, ừ ừ cạc cạc bị hắn lôi ra khỏi cổng, nhét vào xe ngựa.

“Làm gì vậy?” Vì tiện cho việc luyện kiếm, trên người tôi vẫn còn mặc áo chần màu trắng, nhìn qua không khác gì một tên tiểu tử, bộ dạng này ở nhà mặc gì cũng được thì không sao, nhưng nếu ra ngoài gặp người khác, không khỏi bị người ta nhạo báng. “Người dẫn ta đi đâu thế?”

“Tĩnh tình Bá Thăng ương bướng không chịu nghe ai, Văn Thúc bảo ta đi gọi người tới...”

Lưu Gia ngồi trước đánh xe, lời nói đứt quãng càng khiến tôi chẳng hiểu gì cả: “Hắn cãi nhau với ai?”

“Người đi rồi sẽ biết! Nhanh.” Hắn đánh xe chạy rất nhanh, không rảnh mắt tập trung nói chuyện với tôi. Thời tiết mát mẻ mà chiếc áo mỏng trên lưng hắn cũng thấm đẫm mồ hôi, chứng tỏ đoạn đường trở về tìm tôi quả thực rất gấp.

Xe ngựa chạy siêu tốc, chưa tới nửa giờ đã chạy tới quân doanh, Lưu Gia chẳng nói chẳng rằng túm tôi kéo xuống xe ngựa, cùng với tính cách trước đây hay xấu hổ lại trầm tĩnh, dường như không hề liên quan.

Đây là lần đầu tiên tôi tới quân doanh của Hán quân sau khi mở rộng biên chế, so sánh quy mô và thù bị so với năm ngoái, không biết đã tăng thêm mười

mấy lần. Tướng sĩ phụ trách việc hộ doanh đương nhiên nhận ra Lưu Gia là ai, nhưng lại dùng ánh mắt hoài nghi quét qua tôi.

Cách ăn mặc của tôi nam không ran am, nữ không ra nữ thật sự khó có ai dám khen tặng, nam tử người Hán bộ dạng còn sinh đẹp hơn nữ nhân không phải thiếu số, đàn ông sinh ra diện mạo khác thường, đại khái cuối cùng cũng công nhận thân phận “nam nhân” của tôi, bọn lính tuy khó hiểu, nhưng vẫn nể mặt Lưu Gia thuận lợi cho đi.

Lưu Tú nhìn thấy tôi thì thần sắc căng thẳng đã nhẹ nhàng thờ phào, nhìn Lưu Gia khẽ gật đầu, nói với tôi: “Người đi theo ta.”

Tôi ức lên tận cổ, đi đường bị Lưu gia lời xềnh xệch đầu đã toát mồ hôi, một đám bọn họ như chơi đánh đố, khiến cho đầu óc tôi choáng váng chẳng hiểu ra sao.

“Ta không đi.” Tinh tình ương bướng của tôi nổi lên, muốn đem tôi thành con rối gỡ để giật dây à.

“Làm sao vậy?” Lưu Tú trầm giọng hỏi.

Lưu Gia nói: “Ta còn chưa kịp nói cho nàng hiểu nguyên nhân.”

Lưu Tú trầm ngâm: “Không còn kịp nữa rồi.” Đưa tay kéo tôi đi, tôi lui ra sau một bước, hẩn tùm hụp, ngạc nhiên nhìn tôi.

“Tôi không thích làm quân cờ của người khác.” Tôi nhấn mạnh từng chữ.

Lưu Gia gấp đến mức mặt mũi đỏ bừng: “Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, Bá Thăng hẩn... Lúc này đang dự tiệc trong quân trường...”

“Lục Lâm quân muốn lập thiên tử!” Lưu Tú đột nhiên ngắt lời Lưu Gia, nhìn thẳng vào tôi nói. Trong đôi mắt trong suốt như lưu ly nổi lên sóng cuộn, như lời nói của hẩn: “Đại ca đi ngăn cản bọn họ.”

“Thiên tử... Hoàng đế?!” Không hề khiếp sợ, tôi không nén được nở nụ cười: “Vì sao phải ngăn cản? Bọn họ muốn lập thiên tử không phải là chuyện tốt sao? Hán quân vốn cần một lí do để danh chính ngôn thuận lật đổ Tam triều soán quyền, hiện giờ lòng dân hướng về Hán, nếu như thế, không bằng biết thời biết thế. Không phải đang lưu truyền một lời tiên tri, nói ‘Lưu thị phục hưng, Lý thị vi phụ’ sao?” (Câu đó là phục hưng họ Lưu, họ Lý giúp sức).

Lưu Tú bình tĩnh nhìn tôi, ánh mắt sáng quắc khó hiểu: “Người nói có lý, nhưng mà... bọn họ cần một Thiên tử họ Lưu, nhưng chắc chắn sẽ không phải là Lưu Bá Thăng!”

Một tảng đá kích thích ngàn tảng sóng!

Tôi hoảng sợ thất sắc. Tại sao lại quên đạo lý này? Lưu Diễn rất vĩ đại, người mạnh mẽ như vậy mới là cái gai trong mắt Vương Mãng, tại sao lại không phải là mối họa trong lòng Lục lâm quân? Hán quân chỉ là quan hệ hợp tác ngoài mặt mà thôi, quân quý tộc hào cường ở Thung Lăng nguyên bản hoàn toàn tương phản lập trường giai cấp với quần nông dân ở Lục Lâm, mục đích chính trị của bọn họ sẽ bất đồng, cùng nhau hành động, chẳng qua là vì có cùng chung một kẻ địch. Nhưng một khi Tam triều Vương Mãng bị lật đổ, hoàng đế tiếp nhận chính quyền của hẩn đứng về phái bên nào liên lập tức trở nên quan trọng, thiên tử chính là đại biểu cho lợi ích thống trị của giai cấp nào, thì giai cấp đó là kẻ thắng cuối cùng!

Lục Lâm quân tập hợp một đám nhân vật lợi hại Vương Thường, Thành Đan, Vương Khuông, bọn họ đâu giống Mã Vũ chỉ là mềnh phu đơn giản, tâm cơ và mưu tính tuyệt đối không thua gì dòng họ Lưu thị.

“Vậy... làm sao bây giờ?”

“Ta sợ đại ca dễ kích động, ở trong đó không giữ bình tĩnh gây chuyện với Lục Lâm quân...”

“Vậy sao người không ngăn hẩn lại!” Tôi gầm lên giận dữ: “Có thời gian đi gọi ta, không bằng người trực tiếp đi ngăn hẩn không hành động lỗ mềnh!”

“Hẩn sẽ không nghe lời ta!” Lưu Tú nở nụ cười, có chút xấu hổ: “Hơn nữa ta đi cũng không thích hợp, chỉ e đám người Lục Lâm quân sinh nghi, mềnh thuận càng trở nên gay gắt mà thôi.”

Tôi trừng mắt liếc hẩn một cái: “Vậy còn chờ gì nữa? Hiện tại hẩn đang ở đâu?”

Khi chạy tới soái trường lòng tôi còn đang như lửa đốt thì không khí bên trong đã nặng nề áp lực tới cực hạn, Tôi nâng thùng rượu lên, cúi đầu làm bộ như một gã sai vặt bình thường rót thêm rượu cho chư vị.

Nói không căng thẳng là gạt người, tuy rằng bộ dạng hiện tại của tôi còn kém khá xa Âm Lệ Hoa tiêu chuẩn, nhưng khó có thể chắc chắn đám người Vương Khuông không hay biết, tìm vọt tới cổ họng, vừa cố bình tĩnh dùng muối gõ mức rượu, vừa nhìn quét bốn phía.

Các vị trên chiếu ngoại trừ Lưu Lương, Mã Vô đã từng gặp tôi ở bên ngoài, còn đám Vương Thường, Thành Đan tỷ lệ không lớn sẽ nhớ ra tôi là ai, dù sao tôi cũng là tiểu cô nương còn chưa cập kê năm năm trước, bất kể thế nào cũng không thể liên tưởng đến bộ dạng hiện tại mà tôi đang giả dạng. Lưu Lương coi như người một nhà, không cần lo hẩn sẽ vạch trần tôi, tôi chỉ sợ tên lăm mềnh Mã Vũ kia...

Cẩn thận tránh khỏi Mã Vô, tôi chọn một khách ở gần Lưu Diễn để hầu hạ, khó khăn lắm mới đến bên cạnh Lưu Diễn, khi tôi quỳ xuống bên người hẩn, thấy hẩn đang mở to đôi mắt tròn ngật tợ máu, nhìn chăm chăm phía đối diện, không hề chú ý tới tôi đang tới gần.

Tôi vuốt cằm râu mất xuống, rất nhỏ giọng nói: “Chớ bởi việc nhỏ làm hỏng việc lớn.”

Thân mình hần chấn động mạnh, vội quay đầu không thể tin nổi. Tôi không dám ở lâu, vội vàng đứng dậy đi rót rượu cho người kế tiếp, ánh mắt theo sau như mũi nhọn dính lên lưng.

Đúng là đồ đàn không biết che dấu gì cả!

Trong lòng tôi thăm mắng, không để ý nữa tiếp tục mức rượu, không ngờ nam tử ở bên lại phì cười lạnh: “Âm Cơ hôm nay lại có hứng, hạ mình mời rượu, một chén này bất kể thế nào Huyền cũng phải uống cạn mới có thể hồi báo cô nương đã ưu ái.”

Tiếng nói yếu như muỗi kêu, nhưng ở trong tai tôi nghe thấy chẳng khác gì sấm động trời quang. Muỗi trong tay tôi run lên, nửa muỗi rượu còn dư lại văng tung tóe lên trên bàn.

“Ý của Bá Thắng thế nào?” Một tiếng cười sang sảng phá vỡ nặng nề, đồng thời cũng thu hút sự chú ý của tất cả mọi người,

Tôi liếc mắt nhìn, dư quang thoáng thấy nể mặt Lưu Huyền cười như không cười, hần bình tĩnh vờn tay phải, vững vàng nâng khuỷu tay tôi: “Rượu vãi rồi, thật đáng tiếc.”

Tôi nín thở, tim đập như sấm, không chỉ lo sợ Lưu Huyền vạch trần thân phận của tôi, lại lo lắng Lưu Diễn khi bị Thành Đan khiêu khích sẽ không khống chế được.

Như vậy một phen khổ tâm của Lưu Tú sẽ hoàn toàn uổng phí.

Lưu Diễn chậm rãi nghiêng đầu sang chỗ khác, ánh mắt lơ đãng lướt qua tôi, dừng lại trên người Lưu Huyền một lát rồi trầm giọng nói: “Thế cục trước mắt, nghĩa quân chống Mãng nhiều vô số kể, nói đến quy mô, Khởi Vu, Thanh Từ hay Xích Mi quân, nhân số đều đông hơn mười vạn, bỏ xa chúng ta. Trong Xích Mi quân ắt hẳn cũng có người dòng họ Lưu Thị, nếu như bọn họ cũng lập thiên tử, thì ngày khác tất cùng chúng ta lưỡng hổ phân tranh, bất lợi với đại nghiệp thảo phạt Tần triều.”

Tôi vô cùng sửng sốt, thật không ngờ Lưu Diễn bình thường hay kích động lại có thể nói ra những lời đàng hoàng có tình có lý như vậy. Xem ra bình thường tôi quả thật coi thường hắn, mặc dù hần lỗ mãng, rốt cuộc cũng không phải kẻ ngu ngốc.

“Ngươi có ý gì?” Đối diện có người đứng bật dậy, nhưng lập tức lại bị nam tử bên cạnh mạnh mẽ ấn xuống.

Người kia tôi có chút ấn tượng, người này là Trương Ngang, cuối năm trước đám người Lưu Diễn đi đến Nghi Thu xin viện binh, chính người này đã cực lực cản trở, suýt nữa phá hỏng đại sự.

Người bên cạnh ấn hần xuống tên Chu Vị, trước lúc vào trường Lưu Tú có nhấn mạnh tới hần, muốn tôi lưu tâm người này một chút. Lúc này nhìn bộ dáng nhả nhận lịch sự của hần, mặt chữ quốc (国), mày kiếm, môi dày, nét mặt chính khí, bộ dạng này rất dễ gây hảo cảm cho người khác, nếu Lưu Tú không dặn dò từ trước, tôi sẽ chẳng chú ý đến hần chút nào.

Kỳ thật, hôm nay có thể vào trong trường này, ngồi trên chiếu tham dự hội nghị lập quân vương, làm gì có ai là nhân vật bình thường đây?

“Lưu Bá Thắng, là ngươi không đồng ý cách lập thiên tử, hay ngươi không đồng ý lập Canh Thủy tướng quân làm thiên tử? Có phải ngươi muốn...”

Thần tình Trương Ngang dữ tợn, trình độ nói chuyện không kiêng nể so với Mã Vô còn hơn gấp mấy lần. Chu Vị ngăn cấm mấy lần không có kết quả, cuối cùng đành phải nhảy lên ngắt lời hần, nói với Lưu Diễn: “Đại tướng quân há lại là người tâm địa hẹp hòi như vậy, nếu lo lắng cho đại cục, không có ai thích hợp hơn Lưu Thánh Công. Nếu phân chia theo thứ tự trên gia phả, Thánh Công cũng đứng trước...”

Trong đầu tôi nổ “đoàng” một tiếng.

Canh Thủy tướng quân Lưu Huyền?! Sao bọn họ lại nghĩ đến việc lập Lưu Huyền làm hoàng đế?

Tôi không tin nổi quay đầu lại, không ngờ Lưu Huyền vờn người tới trước, dường như dính chặt lấy sau lưng tôi, lần này đầu môi của tôi vô tình lạt lướt qua gương mặt của hần.

Trên mặt tôi nóng bừng, trong giây lát tiếp xúc với ánh mắt sang quắc của hần, không khỏi sinh nghi, trầm giọng quát: “Ngươi diễn trò gì vậy?”

“Đừng nóng vội.” Bỗng nhiên hần dương tay trái lên, túm lấy bờ vai của tôi, cơ thể tôi cứng đờ không phản xạ, tay áo khẽ động, tay phải của hần nhanh chóng bọc lấy nắm tay đang nắm chặt của tôi. Miệng hần kề sát lỗ tai tôi, cảnh cáo: “Nếu muốn phá hỏng yến hội này ngươi cứ đánh ta thử xem.” Nói xong buông tay phải ra.

Tôi sợ ném chuột bị vỡ bình, trái lại không dám cử động nữa, hần vui vẻ bật cười, cánh tay trái ghì chặt, dùng sức ôm tôi vào trong lòng. Tôi muốn giãy dụa, nhưng lực tay vừa mới phát ra lại phải thu về, đành oán hận để mặc hần ôm.

“Loảng xoảng!” Lưu Diễn lỡ tay làm đổ miện chén.

Tôi muốn quay đầu lại, lại bị Lưu Huyền giữ dè chặt lấy ót ấn vào trong ngực, căn bản không nhìn thấy được gì. Lồng ngực của hần dày rộng, mang theo hơi nóng bùng bùng của nam nhi, tôi có thể nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ vững vàng của hần.

“Ta...” Lư Diễm hắng giọng một cái, trả lời có chút khàn khàn: “Ta không có ý gì khác, chỉ nghĩ đến kế sách duy nhất trước mắt, thay vì lập thiên tử, chỉ bằng xưng vương. Tương lai nếu Xích Mi lập được người tài đức sáng suốt, thì ta cũng hướng theo, nếu bọn họ không lập quân vương, thì chờ sau khi phá Mãng hàng phục Xích Mi, lập đế cũng không cần trì hoãn!”

Tôi thở phào một hơi, uất ức trong ngực dần tan biến, khoe miệng không nhịn được cong lên, lộ ra ý cười tán dương.

Lư Diễm khá lắm! Quả nhiên không giống kẻ đầu đường xó chợ, đề nghị này tuyệt đối đáng khen! Hơn nữa, hắn hết sức duy trì bình thân, không khóc lóc làm loạn om sòm, từng câu từng chữ đều có vẻ đúng mức, không những giữ gìn quyền lợi bản thân, lại còn phù hợp với thế cục trước mắt.

Quan trọng là, trong lời nói của hắn còn có ý khác, ám chỉ Lư Huyền không đủ sáng suốt tài đức.

Trong lòng tôi đắc ý, ngón tay dẫu trong tay áo, hung hăng nhéo bên hông Lư Huyền một cái, bao nhiêu phần hận trong lòng, đều trút hết lực lên tay.

“Muốn kim kẹp ta chọc giận Lư Diễm? là nước cờ kém nhất của ngươi!” Tôi lấp bắp giấu cợt.

Phòng chừng tôi véo hắn rất đau, tôi có thể cảm nhận được hơi thở vững vàng của hắn rối loạn, sau một lúc lâu, hắn kêu lên một tiếng đau đớn, không trả lời nữa.

Đề nghị của Lư Diễm được không ít người ủng hộ, không chỉ có dòng họ Lư thị, ngay cả đám người Mã Vô, Vương Khuông cũng cho rằng trước mắt cứ phá Vương Mãng, cứ tạm xưng vương đã.

Mọi người ở đây xi xào bàn tán, lập trường hết sức dao động, Trương Ngang ở phía đối diện đột nhiên nhảy dựng lên, trực tiếp phóng qua thư án, vọt tới bãi đất trống ở giữa, rút bảo kiếm nơi thắt lưng “roẹt” một cái, kiếm quang xoẹt ra tạo thành một đường cong. Lòng tôi nhất thời thất lại, Lư Diễm mặt không đổi sắc, không hề dao động, Trương Ngang thị uy trước mặt hắn, một kiếm chém xuống đất, vô số bụi đất tóe lên.

“Nghĩ ngờ phí công! Hội nghị hôm nay, sẽ không có lần thứ hai!”

Khí thế bá đạo cùng dã man của hắn nhất thời trấn trụ đám người Lục Lâm quân còn chưa quyết, không khí nhất thời trở nên căng thẳng, tôi cảm thấy không khí trong trướng lúc này sặc mùi thuốc nổ, chỉ thiếu một đóm lửa nhỏ, là có thể thổi tung tất cả mọi người.

Tôi trộm lên dò xét Lư Diễm, sắc mặt hắn xanh mét, cơ thể căng cứng, hai tay đương nhiên nắm chặt thành quyền, tức giận chắc chỉ còn thiếu chút nữa là bùng nổ.

Chu Vị chậm rãi đứng lên, đi đến trước người Lư Huyền, cung kính bái: “Bọn ta nguyện tôn Canh Thủy tướng quân làm đế!”

Tôi hoảng sợ thất sắc, tại sao có thể như vậy? Tại sao diễn biến mọi chuyện, cuối cùng lại... không thể thay đổi như vậy?

Sau khi Chu Vị đi đầu, toàn bộ tướng lĩnh Lục Lâm quân ào ào đứng dậy, hướng Lư Huyền cúi lại phục lạy, tiểu bộ phận Thung Lăng quân ủng hộ Lư Diễm thấy không thể cứu vãn, đành phải thuận nước đẩy thuyền, cũng tỏ vẻ nguyện ủng hộ lập Lư Huyền làm thiên tử.

Dù sao, mặc dù Lư Huyền xuất thân từ Lục Lâm quân, chung quy cũng là tôn thất họ Lư, trong mình có huyết thống của Hán Cao Tổ.

“Không... Không...” Lư Huyền hốt ha hốt hoảng bò từ trên chiếu dậy, chặt vậy bái lạy mọi người: “Huyền nào có tài đức gì... Huyền không thể... Không dám xưng vương... Làm sao... Làm thiên tử được...”

Cách nói chuyện của hắn từ xưa đến nay đều rất vững chắc, tôi chưa từng thấy bộ dáng bối rối lấp bắp đó bao giờ, nhất thời giật mình tròng mắt, quả thực không dám tin vào hai mắt của mình.

Hắn thực sự sợ chết khiếp, không dám làm hoàng đế, hay là... đang giả bộ diễn trò?

Lư Huyền bị mọi người vây quanh tung hô, tôi thừa dịp náo loạn vùng thoát khỏi gông cùm xiềng xích của hắn. Mắt thấy đại cục đã định, Lư Diễm từ đầu đến cuối ngồi chồm hổm trên chiếu không hề nhúc nhích, nhìn từ phía sau lưng, lưng hắn thẳng tắp, cứng rắn như sắt.

Tôi nhắm mắt lại, không khỏi bóp chặt cổ tay cảm thấy tiếc thay cho hắn.

Việc này nên trách ai đây? Trách hắn quá tốt, quá mạnh mẽ, cho nên hắn đã bỏ lỡ mất dịp may? Chẳng lẽ Lư Huyền kia không cường hãn sao?

Tôi đưa ánh mắt nhìn về phía Lư Huyền, Lư Huyền bị mọi người bắt ngồi xuống về mặt sợ hãi, sắc mặt tái nhợt mồ hôi đầm đìa đùi run lên.

Đây là Lư Huyền sao? Bộ dạng ngu ngốc yếu đuối kia, thật sự là Lư Huyền mà tôi biết?

Không! Không đúng! Có lẽ đám người Lục Lâm quân kia đã hiểu làm điều gì, chẳng lẽ bọn họ nghĩ rằng ủng hộ Lư Huyền, bởi vì hắn yếu đuối vô năng, dễ dàng nắm giữ, dễ dàng xem hắn như một hoàng đế bù nhìn? Nếu thật sự như thế, bọn họ nhất định đã nhìn nhầm rồi!

Lư Huyền, là một nam nhân có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào để tính kế vì bản thân, làm sao có thể không đủ lòng dạ tâm cơ? Kẻ dám vì chính thân phận của mình giết người báo thù, vì bảo vệ phụ thân dùng cảm giả chết thoát tội, làm sao có thể không đủ trứ tuệ can đảm?

Bọn họ đã nhầm rồi! Bọn họ đều nhầm hết rồi!

Vứt bỏ Lư Diễm, lựa chọn một Lư Huyền nhìn như vô năng, quyết định này thực sự sáng suốt sao? Thực sự đáng giá cho bọn họ ủng hộ ầm ỹ đến vậy sao?

Móng vuốt của Lư Huyền, giấu dưới vè bề ngoài ngu ngốc, đợi đến khi hấn đủ lông đủ cánh, cuối cùng cũng sẽ có ngày không nhận được nữa vuron ra ăn thịt người. Đến lúc đó, để xem bọn họ có thể đắc ý được như hôm nay hay không.

Tôi cười lạnh, leo đến bên cạnh Lư Diễm, cầm lấy chén rượu đỏ kia, thay hấn mức đầy chén rượu. Lư Diễm im lặng bùng lên, ngửa đầu uống cạn.

Hết ba chén, sắc mặt hấn không hề thay đổi, hai mắt đỏ sẫm nhìn đám người kia đang vui vẻ, lạnh nhạt nói: “Lệ Hoa, nàng có tin rồi sẽ có một ngày bọn họ nhất định sẽ phải hối hận vì quyết định đã đưa ra ngày hôm nay không?”

Tôi hiểu được trong lòng hấn thống hận và không phục biết bao nhiêu, giật đầu dụi dằm nói: “Ta tin! Bọn họ nhất định sẽ hối hận.”

Lư Diễm thờ dài một tiếng, hít thật sâu: “Nàng chờ xem... Vị trí hoàng hậu, chỉ có thể là của nàng... Nhất định là của nàng, không ai cướp đoạt được!”

Lời nói kiên định khiến tôi run lên.

Hoàng hậu!

Hoàng hậu...

Hóa ra một câu nói đùa ngày ấy của tôi, hấn luôn cho là thật! Tôi sớm đã quên mình nói linh tinh những gì, nhưng hấn lại luôn khắc sâu trong tâm!

Lư Diễm, người thật sự... là một tên ngốc điển hình a!

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 38: Tập Binh

Mồng một tháng hai năm thứ tư Địa Hoàng Tân Triều, se lạnh đầu xuân, Hán quân ở bên bờ Dục Thủy triển khai đại hội, thiết đàn tế lễ. Lư Huyền tiếp nhận đề vị, triệu kiến quần thần.

Sắp đến đại điển tiếp nhận, Lư Huyền mờ hời đầu mặt, cực kì xấu hổ, nhắc tay nhưng miệng không nói nên lời, biểu hiện khiếp đảm yếu đuối không hề có một tia khí phách thiên tử.

Đây là một tuồng kịch, tôi lạnh lùng nhìn từng vai diễn, không biết trong chuyện này rốt cuộc có mấy người thực sự tinh táo. Bối cảnh tuồng kịch này, không có điện phủ miếu thờ hoa lệ, không có ca múa diễn xướng mê người, chỉ có dòng sông chảy xiết, tướng sĩ trang nghiêm, hàn quang từ áo giáp tướng sĩ điểm tuyết buổi lễ nhận chức, biểu thị tương lai thiên hạ phân tranh chẳng thể biết trước kết quả.

Cuộc khởi nghĩa vô danh vô vị cuối cùng cũng xây dựng chính quyền, quốc hiệu vẫn tên là “Hán”, cải niên hiệu thành “Canh Thủy”, là năm Canh Thủy đầu tiên.

Sau khi hoàng đế yên vị phải làm một chuyện đại sự đó là thành lập chức quan, có quân nhất định phải có thần.

Tôi đem đủ loại chức quan ghi nhớ trong lòng phân ra làm ba bậc, Lư Lương phong làm Quốc tam lão, Vương Khuông phong làm Định quốc thượng công, Vương Phụng làm Thành quốc thượng công, đây là cấp bậc đầu tiên; Chu Vị làm Đại tư mã, Lư Diễm làm Đại tư đồ, Trần Mục làm Đại tư không, đây coi như cấp bậc thứ hai; còn lại cấp bậc thứ ba là Cừu khanh, Tướng quân.

Lư Tú ở đây thuộc vào hàng ngũ cấp bậc thứ ba, được trao cho chức “Thái thường thiên tướng quân”. Chức Thái thường ở đời Tần còn gọi là “Phụng thường”, chương quản những việc vặt như tông miếu lễ nghi, giống như vị đứng đầu cừu khanh thực tế cũng chỉ là hư chức, nên hiểu rằng chính quyền Canh Thủy mới xây dựng cùng lắm chỉ là một cái thùng rỗng, việc chính là hành quân đánh giặc, những thứ như tông miếu tế tự, lễ nghi chương điển, trong thời khắc rối loạn giữ mạng còn không kịp này, người nào có tâm tư quan tâm những chuyện vớ vẩn này?

Huống chi, Lư Huyền không chỉ bố trí một Thái thường tướng quân, Lư Tú là “thiên tướng quân”, phía trên hấn, Lư Huyền còn phong cho con trai trưởng của Thung Lăng hầu Lư Chi làm Thái thường thượng tướng quân. “Thiên tướng quân” bên trái, “Thượng tướng quân” bên phải, chức vụ Thái thường của Lư Tú không chỉ là một hư chức, còn là một chức vụ phó. Trong đám cừu khanh tướng quân ở cấp bậc thứ ba, vị trí của hấn thấp nhất.

Tiếp tục phân tích hai cấp bậc bên trên một chút, rất rõ ràng nhận thấy tướng lĩnh trong Lục Lâm quân chiếm đa số, có điều dù sao công của Lư Diễm

cũng cao, uy danh lại lớn, không thể bỏ qua, bọn họ không thể phong chức cho Lưu Diễm tùy tiện như phong cho Lưu Tú, tốt xấu vẫn để hấn giữ chức Đại tư đồ trong tam công.

Canh Thủy Hán triều vừa xây dựng, chính quyền Địa Hoàng Tân triều ở Trường An cũng nghênh đón năm mới không giống bình thường. Thăng nhải Vương Mãng lại dám thu nhận nhiều mỹ nữ, tràn ngập hậu cung, sau khi tuyển chọn rất nhiều mỹ nữ, liền lấy ba vạn cân hoàng kim, vô số kì trân dị bảo, xe ngựa nô tì làm quà tặng mỹ nữ, oanh oanh liệt liệt mở rat rang mới cho năm Địa Hoàng thứ tư.

Tiêu xài hoang phí, lười nhác chiều chính, bất kể thế nào Vương Mãng cũng không nghĩ ra vừa mới ra tết Hán quân đã cho hấn một vỏ đau, không chỉ đánh tan mười vạn đại quân truy tiểu (*truy đuổi và tiêu diệt, ám chỉ đám chết trên sông ở chương 34*), vây khốn Uyển Thành, thậm chí còn lập Hán đế.

Buồn cười nhất chính là, hấn còn ngây thơ ra lệnh cho Hán quân lập tức giải tán, tỏ ý sẽ bỏ qua tội lỗi.

Cầm tấm lụa mỏng trong tay, đầu tiên tôi kinh ngạc, càng đọc tiếp, càng thấy buồn cười. Tin tức hai ngàn năm trước dù sao cũng không lan truyền nhanh như thời hiện đại, vài giây đồng hồ thông qua mạng lưới email, ở đây tin tình báo mà thám báo truyền về thường thường nếu so với tình hình thực tế bao giờ cũng chậm hơn mười ngày nửa tháng, chậm nhất có khi phải tới mấy tháng, nhanh nhất cũng phải tốn mấy ngày.

Khả năng vốn có của thám báo Hán quân vốn chẳng ra gì, ít nhất tôi tin rằng giờ phút này tin tức Lưu Huyền có được chưa chắc đã nhiều hơn tôi, nói về tốc độ truyền tin tình báo, độ chuẩn xác hay bất kể mặt nào, trước mắt xem ra, không có bất luận kẻ nào có thể bì kịp với Âm gia.

Toi cười đến run người, lại không dám càn rỡ quá mức, ghen đến mức cuối cùng cười đau cả bụng. Ánh mắt chuyển động, đến dòng cuối trên miếng lụa, đột nhiên thay đổi màu mực.

“... Mãng lệnh cho các lộ Tân binh nhanh chóng xông lên, tấn công Xích Mi, Đồng Mã, Canh Thủy... Muội mau trở về!”

Bốn chữ cuối cùng rõ ràng dùng chu sa để viết! Sắc mực đỏ tươi giống như màu máu ánh vào mi mắt, nhớ tới trong cặp mắt xé rách mí hoặc của Âm Thức toát ra vẻ trách cứ và lo lắng, tôi không khỏi sùng sốt, nổi lòng dần dần mờ mịt.

“Đại ca...” Cho dù tôi không phải Âm Lệ Hoa thật sự, nhưng không thể phủ nhận, Âm Thức đối đãi với tôi rất tốt, hấn thật sự quan tâm đến tôi, đối với tôi luôn yêu thương.

Tôi cứ lần nữa kéo dài thời gian quay về Tân Dã, một mặt bởi vì lúc trước bị thương không muốn để cho Âm Thức lo lắng, còn mặt khác... cảm thấy nếu cứ như vậy rồi đi, trong lòng hình như có vướng bận, không muốn cứ trở lại Âm gia như vậy. Tuy rằng tôi hiểu rất rõ ràng, dưới sự che chở của Âm Thức, Âm gia mới là nơi an toàn nhất.

Chặn rãi gấp tấm lụa lại, đem nó để sát vào ngọn nến, nhìn thấy nó từ từ cháy, hóa thành tro tàn trước mắt mình.

Thật ra, chẳng qua là tôi tự lừa mình dối người, với thù đoạn của Âm Thức, nếu có thể đem tin tình báo của các nơi trong cả nước nắm giữ tinh chuẩn mau lẹ như thế, làm sao lại không biết rõ rốt cuộc tôi gặp phải chuyện gì?

Có lẽ bởi vì biết tôi đang bị thương, cho nên mới càng thêm lo lắng, không ngừng thúc giục tôi rồi đi!

Hiện tại Lưu Huyền đã xưng đế, lá cờ của Vương triều Hán thất một lần nữa lại dựng lên, vương triều “Hán” lần thứ hai xuất hiện trong lịch sử Trung Hoa này, cùng với Hán triều lúc trước Lưu Bang xây dựng, có điểm khác nhau, hậu nhân gọi là “Đông Hán” hoặc “Hậu Hán”. Nhà Hán cuối cùng sẽ lật đổ Tân triều, đoạt lại giang sơn, kết cục như vậy tôi đã sớm biết, điểm khác biệt duy nhất là không biết những sự kiện xảy ra trong đó thế nào thôi. Xu thế phát triển hiện giờ chủ yếu đều tuân theo quy luật lịch sử, nhưng, tôi trăm triệu lần không thể ngờ được khai quốc hoàng đế của Hán triều này lại có thể là Lưu Huyền!

Trăm tính ngàn tính, có một lần còn kén chọn giữa ba huynh đệ Lưu thị, đãi cát lấy vàng giữa ngàn vạn tôn thất đệ tử họ Lưu ở quận Nam Dương, lại không nghĩ rằng người cuối cùng trở hết tài năng lại là Lưu Huyền!

Quang Võ trung hưng, Quang Vũ đế...

Tôi lắc lắc đầu, đột nhiên bật cười. Khai quốc chi quân các triều đại há lại là bọn đạo tặc tầm thường? Dòng dạ Lưu Huyền thâm sâu, tâm cơ nặng, e rằng vượt xa tưởng tượng của tôi.

Người như hấn, có lẽ mới thực sự thích hợp làm hoàng đế!

Lưu Diễm cương quyết sáng khoái thật thà quá mức, không thích hợp; Lưu Tú ôn nhu như ngọc lại nội liễm điềm đạm nhả quá mức, không thích hợp; Lưu Gia trung hậu thận thung...

“Ồi!” Tôi thờ dài, chuyển động đầu gối quỳ đã tê dại, vron vai một cái.

Vương Mãng đang hòa tốc điều binh truy kích và tiêu diệt các lộ nghĩa quân, Hán binh cũng là một trong số đó.

Tôi tin rằng không quá mấy ngày, Lưu Huyền cũng sẽ nhận được tin tình báo này, bản thân tôi rất tò mò không biết Canh Thủy để yếu hèn đó sẽ ứng đối thế nào.

Tiếp tục giả vờ ngu ngốc, mê hoặc tướng lĩnh Lục lâm quân, hay là bày ra kỳ mưu, khôi phục bản tính?

Tôi không nhịn được cười.

Vờ kịch hay đã chuẩn bị bắt đầu, vậy thì... cứ chăm chú chờ xem đi.

Cuối thánh thám báo Hán quân truyền về tin tình báo, Lư Huyền vẫn tỏ biểu hiện vâng vâng dạ dạ ngu xuẩn, không làm gì. Quốc lão Lư Lương nhân cơ hội khuyên can hần, để hần mang binh quyền giao cho Lư Diễn. Không ai có thể ngờ được, Lư Huyền lại đồng ý, hạ chỉ cho Lư Diễn toàn quyền chỉ huy tấn công Uyển Thành.

Điều này làm tôi thấy lạ, không hiểu nổi trong hồ lô của Lư Huyền đang giấu thứ gì. Có điều nếu so với Đồng Mã quân, Xích Mi quân mà nói, thế lực Hán quân yếu nhất, nếu lâm trận thay người chỉ huy, e rằng khó có thể ngăn cản thế công khổng lồ ập đến của Tân quân.

Lư Diễn đem quân vây Uyển Thành, mục đích cực kì rõ ràng, đánh hạ Uyển Thành để chính quyền Canh thủy lấy làm căn cứ địa, đóng đô. Nhưng Uyển Thành phòng thủ kiên cố, trong chốc lát khó có thể chiếm lĩnh. Vì thế Lư Diễn quyết đoán thay đổi sách lược, cướp lấy thời cơ trước quân chủ lực của Tân triều, chia mũi tiến công, lệnh đám người Vương Phụng, Vương Thường, Lư Tú, Lý Dật, Đặng Thần đi thẳng một đường, dẫn quân lên phía bắc, tấn công quận Đình Xuyên; phái đám người Trần Mục, Lý Thông, Chu Vị đi một đường, dẫn quân về phía nam, tiến vào Tân Dã, cắt đứt ngoại viện của Uyển Thành.

Nhiệt độ trong không khí tăng dần lên, Hán quân tiến lên phía bắc do Lư Tú, Vương Thường chỉ huy lần lượt công chiếm Côn Dương quận Đình Xuyên, Định Lăng, Yên Huyện, thế như chẻ tre. Đi qua ba huyện này giành được hơn mười vạn học lương thực, trâu ngựa và đồ quân nhu, liên tục không ngừng tiếp cận ngoại thành Uyển Thành, kịp thời trợ giúp chủ lực Hán quân của Lư Diễn công thành.

Chiến tranh càng lúc càng ác liệt, dần dần tôi không giữ được bình tĩnh, Hán quân xuôi về phía Nam đợt mãi vẫn chưa thấy báo tin chiến thắng, liên quan đến việc đang vây thành đánh giặc, tình báo của Âm gia cũng bật vô âm tín. Tôi liên tục chú ý tình hình chiến đấu ở Tân Dã, lo lắng cho an nguy cả nhà già trẻ ở Âm gia, thời gian chờ đợi càng lâu, tôi càng không thể bình tĩnh.

Trong một đêm trăng sáng, Lư Diễn chưa thay trọng giáp đã xông thẳng vào lều của tôi, lúc ấy không đợi tôi bừng tỉnh khỏi cơn mơ màng buồn ngủ quờ quạng đuổi hần ra ngoài, hần đã hô lên: “Thay quần áo nhanh, xuôi về phía nam đến Tân Dã với ta!”

Tôi trợn mắt há hốc mồm, phải mất nửa ngày ù ù cạc cạc mới tỉnh táo lại được: “Ngươi... ngươi muốn đi Tân Dã? Vậy còn Uyển Thành thì sao?”

“Hàng ngày Uyển Thành công thành đều đặn, ta thấy có lẽ nhất thời cũng không có thay đổi gì, hàng ngày nhìn bộ dạng ủ ê của nàng ta không chịu nổi nữa, không tiền nàng đi gặp người nhà của nàng, nàng sẽ không an tâm!”

Lư Hoàng và Lư Bá Cơ kinh hãi không hiểu, tôi không hề nghi ngờ, lòng như lửa đốt thay đổi sang áo ngắn quần dài, tóc dài búi lên, lấy khăn trùm đầu, tiếp đó lấy trường kiếm Lư Diễn tặng đeo bên hông, hưng phấn hỏi: “Ngươi chuẩn bị đi như thế nào?”

“Bình mã xuôi thẳng xuống phía nam, hành sự tùy theo hoàn cảnh. Nếu như thuận lợi, trước tiên sẽ chiếm lấy mấy thành trì ven đường, đoạt lương thảo ở đó cũng tốt.”

Tôi liên tiếp gật đầu: “Hiểu rồi, tùy theo ý ngươi.”

Lư Diễn lấy tay vỗ vỗ vai của tôi, tán dương nói: “Nàng không giống đám tiểu nữ nhi tầm thường làm bộ làm tịch, bộ dạng vẻ mặt này thật giống đại trượng phu...”

Tôi đẩy tay hần ra, ngạo nhẽ nói: “Chẳng lẽ không biết đạo lý bậc cân quắc không kém đáng tu mi sao?” (*Cân quắc: Khăn trùm của phụ nữ => chỉ nữ giới. Tu mi: Lông mày của đàn ông => chỉ nam giới*)

Hần ngẩn người, cười nói: “Đúng thế, tâm nguyện của nàng là làm Tri Chiêu Bình thứ hai.”

Tôi ngẩng đầu hát cảm: “Ngươi nhầm rồi, ta không phải Tri Chiêu Bình, ta chính là ta!”

Lư Diễn nói được làm được, trời vừa sáng liền cho một toán nhân mã đi tuần vùng ngoại thành Uyển Thành, chiến đấu liên tục một tháng chiếm được nhiều nơi như Đỗ Diễn, Quan Quân, Hồ Dương. Đợt tới khi vất vả tới được Tân Dã thì đám người Trần Mục hóa ra chưa từng chiếm được Tân Dã.

Trần Mục, Chu Vị biết tin Lư Diễn dẫn binh tiến vào Tân Dã, thậm chí ven đường còn chiếm được các thành trì khác, không khỏi ê mặt, hậm hực lộ cả ra ngoài. Lý Thông nói cho chúng tôi biết, thủ thành Tân Dã hiện tại chính là Tô Khang, lúc trước chính tên này đã dẫn binh đuổi bắt người nhà họ Đặng, thậm chí quật mộ tiêu hủy tông miếu dòng họ Đặng Thị.

“Cứng chọi cứng không phải biện pháp, chẳng lẽ không thể chiêu hàng sao?” Lư Diễn hỏi: “Mặc dù Tân Dã phòng thủ kiên cố, nhưng cuối cùng cũng có ngày dùng hết lương thảo, so với tiến công, không bằng chiêu hàng.”

“Không phải chưa từng khuyên hàng, nhưng... Tô Khang kia rất bản khoắn, có tâm lại không có gan, bọn chúng chỉ trông chờ vào viện quân từ Định Xuyên gửi tới.”

“Đĩnh Xuyên?” Lư Diễm lạnh lùng cười “Ta tin Văn Thúc, có hán canh giữ ở quận Đĩnh Xuyên, bọn Nghiêm Vũ, Trần Mậu trong chức lát không thể có cách nào tự mình đến viện thủ ở Nam Dương.”

Lý Thông nở nụ cười, trong thoáng chốc tôi thấy ánh mắt hán lướt qua tôi rất dị thường: “Muốn Tô Khang đầu hàng không phải không có cách. . .”

“Hà, có cách gì?”

Tôi cầu mấy không tiếng động nhìn bọn họ kẻ xướng người họa, quả thật lát sau, tiếng nói trong màn cũng biến mất, giương mắt nhìn lên, Lư Diễm và Lý Thông nhìn chăm chăm về phía tôi không chuyển mắt.

Tôi mỉm cười: “Có phải chỉ cần Âm gia nội ứng, cũng phải để ta nghĩ xem có cách gì liên lạc được với đại ca không đã.”

Lư Diễm thấy tôi không tức giận, nhẹ nhàng thở ra. Lý Thông cười nói: “Nếu không ngại, bên trong thành có người của chúng ta, chỉ cần Âm cơ không phản đối, liền viết mấy chữ lên phiến gỗ, ta sẽ để cho người mang vào trong thành có được không?”

Chữ viết của tôi xấu xí độc nhất vô nhị, Âm Thúc nhìn thấy tấm gỗ, tất nhiên sẽ không nghi ngờ kẻ khác làm giả, như thế là phương pháp tốt nhất.

Tôi gật gật đầu, vung bút lên, viết mấy câu, sau đó giao cho Lý Thông.

Lư Diễm cười lấy lòng nhìn tôi, đợi khi Lý Thông cầm mật hàm đi ra ngoài, hán đã thần nhiên tới gần tôi, dịu dàng kêu: “Lệ Hoa. . .”

Tôi đưa tay ngăn lại, tránh xa hán hơn một thước: “Ta chỉ đem tình hình hiện tại miêu tả đơn giản, rốt cuộc làm như thế nào, còn phải chờ quyết định của đại ca ta.”

“Đúng, Đúng, Thứ Bá làm như thế nào cũng đều được hết!” Tay hán lại giờ lên muốn nắm tay của tôi, tôi rút tay lại tránh đi, hán hơi xấu hổ: “Lần này nếu có cơ hội gặp được đại ca nàng, ta sẽ bảo hán. . .”

Tôi biết hán lại muốn nói tới chuyện cầu hôn, cuồng quát ngắt lời: “Hiện giờ là lúc nào, đầu óc người có thể nghĩ tới chuyện khác hay không?”

Khẩu khí sắc bén dị thường, tôi cho rằng hán sẽ tức giận, không ngờ hán lại kính nể đáp lại một chữ: “Đúng.”

Mật hàm đưa đi đã bảy ngày vẫn không có động tĩnh gì, lúc mọi người ở đây đang thất vọng, sáng sớm ngày thứ tám, bóng người Tô Khang xuất hiện rõ ràng ở đầu tường thành Tân Dã, hướng Hán quân dưới thành lên tiếng: “Được một lời của Tư đồ Lư công, nguyện dâng thành quy hàng!”

Lúc này Trần Mục hạ lệnh tạm dừng tấn công, trong chốc lát Lư Diễm cười ngửa mặt theo tôi chạy tới dưới thành, đã thấy Tô Khang run rẩy đứng ở trên thành nhìn xuống.

Lư Diễm thúc ngựa lên trước, cất cao giọng nói: “Đều vì chủ của mình, người vì Tân triều, ta vì khôi phục Hán nghiệp, không thể trách tội. Quân tử viết: ‘Người không phải thánh nhân, ai chưa từng sai lầm, còn trẻ biết hối cải, đó là việc có ý nghĩa rất lớn.’ Huyện tể có thể biết quay lại khi lầm đường, giúp đỡ Hán triều ta, Lư Diễm ta há lại canh cánh trong lòng? Đại trượng phu một lời nói tựa ngàn vàng, quyết không dám lấy tư oán mà làm hỏng chuyện quốc gia đại sự!”

Lời Lư Diễm nói phát ra từ tâm phách, Tô Khang nghe vậy mừng rỡ, tự mình ra mở cổng thành, nghênh đón quân Hán vào thành. Một cuộc chiến đấu công phòng duy trì gần hai tháng, lại có thể tan thành mây khói thật dễ dàng.

Tôi mặc kệ bọn họ giải quyết mọi chuyện sau này thế nào, cửa thành vừa mở, đã thúc ngựa chạy thẳng tới Âm gia.

Sau nửa canh giờ, khi tôi đàm phán mở hội chạy tới cửa lớn Âm gia thì đã phát hiện trước cửa có một thiếu niên áo trắng nổi bật đứng đó, thấy tôi nhảy xuống ngựa, cười lớn tiến đến thu lấy dây cương dắt ngựa dùm tôi: “Cuối cùng tỷ tỷ cũng trở về. . .” Dừng một chút, cười tươi rói: “Đại ca nói không sai chút nào, huynh ấy nói hôm nay nhất định tỷ tỷ sẽ trở về. . .”

“Tự Nhi. . .” Tôi ghen lời, năm trước rời nhà đi, nhaoáng một cái đã hơn một năm trời, Âm Tự đã cao lên không ít. Tôi vừa ôm hán, hán vốn muốn từ chối, cuối cùng cũng cam chịu để bị tôi ôm.

“Tỷ tỷ, đại ca đang chờ tỷ ở trong phòng. . .”

Lòng tôi khẽ run lên, da đầu nóng ran. Âm Thúc đang đợi tôi, hán đang chờ tôi. . . có phải tôi quay trở về là tự chui đầu vào lưới, sẽ phải đối mặt với sự vắn tội của mọi người, sau đó bị cấm đoán phạt quỳ đủ thứ. . .

Tôi khẽ rung mình, có tư tưởng lâm trận muốn lùi bước, có ý tưởng muốn chạy trốn. Nhưng nghĩ tới thủ đoạn mạnh mẽ dứt khoát của Âm Thúc, nhất thời khiếp đảm, loại bỏ hoàn toàn ý nghĩ này.

Âm Tự liền vui vẻ phấn chấn dẫn tôi vào cửa, bỗng nhiên cánh cửa đại môn mở rộng, đoàn người từ bên trong cửa ào ra, người đi đầu thân hình cao to, mặt như quan ngọc, còn ai ngoài chính Âm Thúc nữa?

Tôi cúi đầu, chuẩn bị lên trước quỳ xuống chủ động nhận sai cầu xin tha thứ, Âm Thúc vung tay lên, tôi cho rằng hán muốn đánh tôi, vừa do dự nghĩ có nên né tránh hay không, không ngờ trong đám người Âm Hưng vô thanh vô tức dắt theo một con ngựa trắng cao to đi lên phía trước, đem dây cương nhét vào trong tay tôi.

“Ồi chào!” Tôi nắm dây cương không hiểu, hoàn toàn không nắm rõ tình hình này.

“Lệ Hoa, nhanh đến Côn Dương!” Âm Thức nghiêm túc nhìn tôi, đôi mắt hẹp dài hiện ra một đạo ánh sáng lợi hại.

“Vị... vì sao?”

“Lư Tú gặp nạn, muội không muốn cứu hắn sao?” Âm Thức ôn hòa nói, giọng điệu rất nhẹ nhàng, “Đương nhiên, nếu muội không quan tâm đến sống chết của hắn, vậy cứ ở lại, ta vốn không muốn để muội đi mạo hiểm...”

Đợi một chút!” Tôi mở miệng một cách vô thức: “Lư Tú gặp nạn?! Hắn... Hắn đã xảy ra chuyện gì?”

Âm Hưng bật cười, nâng tay áo lên che khuất khóe môi, tiếng cười tuy thấp, nhưng không lọt một chữ rơi vào trong lỗ tai của tôi: “Biết ngay tỷ sẽ khẩn trương như vậy mà, nữ nhân ngọc đem Lư Tú còn coi trọng hơn cả tính mạng mình.”

“Âm Hưng, nàng là tỷ tỷ của đệ!” Âm Thức quả mắng nói: “Ngươi phải tôn trọng lựa chọn của tỷ tỷ ngươi, huống chi... hành động hiện tại của nàng, không hề kém cỏi so với ngươi!”

“Đại ca...”

“Không cần nói gì thêm, ta đã chuẩn bị ngựa, lương khô và nước sạch cho muội rồi, muội hãy lên đường đi!” Âm Thức không để tôi nói chen vào, đi tới nâng eo của tôi đặt lên trên lưng ngựa.

Tôi luống cuống nói: “Đại ca, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Âm Thức ngẩng đầu lên, dưới bóng cây, ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá, từng tia nắng buông bình chiếu trên mặt hắn, ngũ quan tuyệt đẹp, làn da trắng nõn, khiến cho hắn nhìn qua có cảm giác đẹp một cách thần kỳ.

“Vương Mãng ra lệnh chiêu mộ người của sáu mươi ba gia tộc tỉnh thông binh thập, mấy trăm kì nhân dị sĩ, tập trung toàn bộ binh lực các quận, ví như trăm vạn hùng binh, thế sẽ đoạt lại Côn Dương, viện trợ Uyển Thành, tiêu diệt Hán quân!”

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 39: Báo Tin 1

Côn Dương, nằm ở bờ bắc Côn Thủy, thành nhỏ nhưng kiên cố, cùng Uyển Thành tạo nên một góc vuông. Công bằng mà nói với chủ lực quân Hán, chiếm lĩnh Côn Dương, chẳng khác nào tạo thành một cái lá chắn kiên cố vững chắc ở phía Đông Bắc, vừa có thể kiềm chế binh lực của Nghiêm Vũ ở Dinh Xuyên, vừa có thể chặn đánh quân Mãng ở Lạc Dương tiến về phía Nam tiếp viện Uyển Thành.

Chiếm cứ Côn Dương, có ý nghĩa rất lớn đối với Hán quân, bất luận tiến, lui, công, thủ, đều có quan hệ trọng đại.

Vương Mãng hiển nhiên hiểu rõ được điều này, tình thế cấp bách, hắn giống như một con nghien cò bạc bị thua giận dữ, đem toàn bộ tiền vốn dốc cạn, chuẩn bị tư tưởng được ăn cả ngã về không. Hắn đem quân chủ lực ở Trường An, Lạc Dương, thậm chí tập trung cả quân nhân lực được phái đi để trấn áp Xích Mi quân lại, chuyển tới tiền tuyến phía nam đối phó với quân Canh Thủy Hán triều mới thành lập.

Lưu Diễn nói rất đúng, kẻ nào xưng vương trước tất thành điểm ngắm của người khác. Hành động lần này của Vương Mãng, huy động rất nhiều nông phu, do mục thủ bản địa tự mình dẫn đội, đến Lạc Dương hội họp, quy về cho đám người nhà thân tín của Vương Mãng Tần triều Đại tư đồ Vương Tầm, Đại tư không Vương Áp chỉ huy.

Giữa tháng ba, lính các lộ mới dần sẵn tụ tập đầy đủ tại Lạc Dương, tổng cộng ước chừng bốn mươi hai vạn người. Ngoài ra triệu tập mấy trăm người tinh thông binh pháp trong thiên hạ, chia ra sáu mươi ba nhóm, đảm đương chức quân sư trong quân, mưu đồ chiến lược, huấn luyện binh lính.

Đầu tháng năm, Vương Tầm, Vương Áp đã suất lĩnh đại quân đi tới Dinh Xuyên, hội họp cùng quân đội Nghiêm Vũ, Trần Mậu, một khi hai đội quân cùng hội họp, sẽ thành một đội ngũ khổng lồ, trở thành lần xuất binh nhiều nhất từ đời Tần- Hán tới nay.

Từ Tân Dã chạy tới Côn Dương, ít nhất cũng phải hơn bốn trăm dặm, tôi không thạo cưỡi ngựa, vốn dĩ cưỡi ngựa chỉ cần một ngày có thể đi hết lộ trình, tôi lại tốn đến ba ngày mới tìm được đúng nơi đúng chỗ.

Sáng hôm nay mới tới gần được thành Côn Dương, đã thấy từ phương bắc nổi lên một trận gió mạnh, bão cát cuộn cuộn, cao vút che lấp mặt trời. Không đợi tôi kịp thời phản ứng, chợt nghe thấy tiếng vỗ ngựa ầm ầm cuốn tới, chạy đầu tiên là hơn trăm tên kỵ binh, mấy ngàn bộ binh theo sau hốt

hoảng bỏ trốn. Tôi chấn động, vội vàng thúc ngựa chạy tới cổng thành Côn Dương, muốn vào thành tránh né đám binh lính đang đuổi theo kia, không ngờ những người đó ào ào xông tới, nhanh hơn tưởng tượng của tôi rất nhiều, không đợi tôi tới gần cổng thành, binh lính như thủy triều đã bao phủ lấy tôi.

Tôi im lặng mất tiếng, sau khi hoàn hồn mới phát hiện ra, đám binh lính nhếch nhác này mặc quần áo rất đơn giản, hầu hết trang phục chỉ có áo đuôi ngắn gài cổ, không phải là Hán binh hay sao?

Vừa muốn kinh hô, trong đám người đã có người hô lên: “Đây không phải là Âm Lệ Hoa sao? Tại sao ngươi lại ở đây?”

Tôi nhìn lại, thật tình cờ chính là kẻ thù xưa, Mã Vũ.

Lúc này cổng thành Côn Dương mở ra, cầu treo buông xuống, bọn lính phía sau chen lên trước vào thành. Ngựa của tôi bị mọi người xô đẩy, không đứng vững, tôi cố gắng kéo cương, lớn tiếng hô: “Lư Tú ở đâu? Ta muốn gặp Lư Tú.”

Mã Vũ kinh thường phun một ngụm, quay ngựa tới gần tôi: “Đúng là một nữ tử điên, nơi này là chỗ để ngươi đến tìm nam nhân hay sao? Ngươi không có mắt sao?” Vừa nói vừa vờn tay lại, ngón tay muốn túm lấy đầu tôi.

Tôi hừ lạnh một tiếng, tay trái ngăn lại, thuận thế cầm lấy ngón trỏ và ngón giữa của hắn, dùng sức bẻ gấp xuống dưới, Mã Vũ nhất thời kêu lên như heo bị chọc tiết: “Ồi ời ời.”

“Ta tìm Lư Tú có chuyện quan trọng cần thương lượng, không phải tới đùa với ngươi!” Tôi lạnh mắt trợn lên, “Nếu ngươi muốn kiếm chuyện đánh nhau, ta vui lòng phụng bồi, có điều không phải thời điểm hiện tại, hiện tại bốn cô nương không có thời gian chơi đùa với ngươi!”

Bỏ tay ra, hắn tức giận nhe răng nhếch miệng, đang muốn vung nắm tay, một người phía sau đi tới, hô lên: “Mã thị lang! Vì sao còn chưa vào thành?” Ngóai đầu thoáng nhìn, người nọ cũng thấy tôi, đầu tiên sững sốt, rồi sau đó kinh ngạc nói: “Àm... Àm cô nương?!”

Tôi vuốt cằm mỉm cười: “Nguyên bá quân.”

Vương Bá then đỏ mặt cười: “Là đến tìm Thái thường thiên tướng quân sao?: Tuy rằng trong ánh mắt có chút kinh ngạc, nhưng hắn lại che dấu rất tốt, không có tỏ vẻ để tôi cảm thấy khó xử.

Lòng tôi trong sáng, cảm thấy việc này không phải bí mật gì quá khủng khiếp, vì thế gật đầu: “Đúng vậy, có chuyện rất trọng yếu muốn nói cho hắn biết.”

“vậy nhanh chóng tiến vào thành đi.” Vương bá vừa nói vừa quay đầu lại nhìn xung quanh, lo lắng nói: “Quan binh Tân Triều sẽ đuổi tới ngay lập tức.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tôi vừa đi vừa hỏi.

Vương Bá không trả lời, Mã Vũ đi trước hô lên: “Ái dà, ngươi đã gặp người nào cao một trượng chưa?”

Một thước đời Hán tương đương với 23cm thời hiện đại, một trượng tương đương với 2,3m, nếu tính cả siêu sao bóng rổ giải NBA, chiều cao như vậy cũng không quá ngạc nhiên. Vì thế đáp lời không chú ý: “Gặp rồi, rất nhiều...”

Thân mình Mã Vũ khựng lại, tựa hồ sợ không hề nhẹ, khi ngựa bước lên cầu treo thì hắn bật cười thành tiếng: “Ngươi dọa ta sao, sợ tới lúc ngươi nhìn thấy, bị dọa tè ra quần ngay tại chỗ mất thôi!”

Tôi châm biếm lại: “Người tè ra quần chắc chỉ có ngươi thôi.”

“Ngươi...”

Tình thế hết sức căng thẳng, Vương bá đứng chen giữa, tôi cùng Mã Vũ giống như gà chọi trợn mắt lườm nhau.

Đến khi vào trong cổng thành, cầu treo phía sau ầm ầm ù ù đóng lại một lần nữa, tôi đi theo đa số quân lính tràn vào thành, cười ngựa đi cách ngã tư đường không được bao xa, chợt nghe thấy Vương Bá cúi đầu hô lên: “Thành quốc công!”

Tình thần tôi chấn động, ngược mắt trông về phía xa, quả nhiên cuối ngã tư đường thấy Vương Phượng dẫn theo một đám người vội vàng đi ra, Lư Tú cũng xen lẫn trong đó.

Vừa định lên tiếng gọi hắn, Mã Vũ đã ở bên sườn tôi xông về phía trước, lập tức nhảy xuống ngựa, hét lên: “Khốn kiếp! Bảo chúng ta đến Côn Dương ngăn chặn, không bằng bảo chúng ta trực tiếp chịu chết đi? Tân binh dốc toàn lực xuất động, đông nghìn nghịt, liếc mắt nhìn một cái, cũng tới mấy trăm vạn, không nhìn thấy đầu cuối. Kinh khủng nhất chính là tên mở đường tiên phong, bộ dáng giống như Kinh thiên cự trụ (cột chống trời), bên người lại dẫn theo một đám hồ báo voi tê giác. Hắn ngồi ở trong xe bốn ngựa kéo khế thối kèn, đàn thủ cùng gào rít, thiên địa rung chuyển biến sắc... Người đó xem ra, rõ ràng chính là thần tướng thượng cổ...”

“Mã thị lang!” Thanh âm Lư Tú không cao, lại kịp thời chặn đứng cái miệng lăm mồm của Mã Vũ. Nhưng dù vậy, trải qua một phen khoa trương miêu tả ba hoa chích chòe của hắn, sắc mặt đám người Vương Thường, Đặng Thân, Lý Dật dĩ nhiên thay đổi.

Vương Bá muốn tiến lên báo cáo tình hình cụ thể chi tiết, Vương Phượng ra hiệu nói: “Trở về rồi hãy nói.”

Đoàn người vội vàng rời đi, tôi cứ tưởng Lư Tú không chú ý tới tôi, không ngờ hắn đi được hai bước theo đoàn người, đột nhiên xoay người lại, ánh

mắt nghiêm nghị phóng tới chỗ tôi.

Ánh lệ chợt lóe lên, trên mặt Lưu Tú lại khôi phục vẻ dịu dàng, đưa tay giữ lấy dây cương thay tôi, dịu dàng nói: “Người vẫn như vậy, luôn khiến cho người khác lo lắng.”

Tôi vọt người nhảy xuống khỏi lưng ngựa, một phát túm được ống tay áo của hắn. Hắn dịu dàng nhìn tôi, ánh mắt như có sóng cuộn trào, tôi nhìn thấy ngạc nhiên, hết sức bất ngờ thiếu chút nữa đã quên mất những lời mình muốn nói.

“Chuyện này...” Liếm đôi môi khô khốc, tôi cố gắng làm rõ ý nghĩ “Bốn mươi hai vạn binh mã Tần binh đang hướng đến Côn Dương!”

Lưu Tú sững sốt, đứng yên không nhúc nhích, sau ba mươi giây, hắn mới thấp giọng nói: “Như vậy những lời vừa rồi Mã Vũ nói đều là sự thật?”

“Cái tên Cự Vô Phách (Cự bự) kia có lẽ nói khuếch đại một chút!” Tuy rằng tư liệu Âm Thức đưa cho tôi, miêu tả tên bự con kia với lời nói của Mã Vũ còn khoa trương hơn gấp mấy lần.

“Cự vô phách?”

“Khụ!” Cự vô phách là biệt hiệu tôi gán cho tên kia, không ngờ vừa rồi nhất thời lạnh mồm lạnh miệng lại nói lộ ra. “À... Chính là tên tiên phong có tài điều khiển mãnh thú đó, một trong sáu mươi ba nhà Vương Mãng triệu tập, lần này y thực sự hạ quyết tâm tiêu diệt chúng ta...”

Tôi đem tình hình nói qua cho Lưu Tú, sắc mặt của hắn càng lúc càng trầm tĩnh, đợi tôi nói xong, vẻ dịu dàng tươi cười đã hoàn toàn biến mất, thay vào chính là vẻ cẩn thận cơ trí khiến người khác kính nể.

Tôi miệng đắng lưỡi khô, thở không ra hơi. Thời tiết càng ngày càng nóng, không biết có thể chống đỡ qua cơn nguy biến này hay không.

“Hay là... nhanh chóng dẫn quân lui đi?” Tôi nhỏ giọng đề nghị.

“Không kịp nữa rồi!” Lưu Tú xoay người muốn đi, cước bộ rất nhanh: “Người đi theo ta!”

Trở lại nha huyện ở Côn Dương, chưa đi đến cửa đã nghe thấy tiếng Mã Vũ ba hoa chích chòe hò reo.

Đẩy cửa đi vào, tướng lĩnh trụ cột lần này tác chiến ở phía bắc đều có mặt, ngoại trừ Vương Phượng, Vương Thường tôi đã biết, còn có Phiêu kỵ tướng quân Tông Điều, Ngũ uy tướng quân Lý Dật, Thiên tướng quân Đặng Thần.

Mã Vũ nhìn thấy tôi, đột nhiên ngậm miệng, Vương Thường khó chịu nhăn đầu lông mày, ánh mắt lạnh lùng liếc về phía Lưu Tú.

Vương Phượng còn trách cứ thẳng thừng: “Lưu tướng quân, chúng ta đang thương nghị việc quân, người tự tiện dẫn nữ tử xông vào, còn ra thể thống gì?”

Không khí vì một câu nói này của hắn trở nên cứng ngắc, Mã Vũ mặc dù thường xuyên cãi nhau với tôi, nhưng trong bụng cũng không quá xấu, thấy Lưu Tú chưa kịp nói gì đã bị phê bình, có thể tượng trưng lên tiếng: “Âm Lệ Hoa cũng coi như không phải người ngoài đi!”

Vương Phượng ho nhẹ “khụ khụ” một tiếng, nét mặt nghiêm túc giống như thầy giáo chủ nhiệm của trường học.

Tôi cười lạnh “khanh khách”, quay đầu bước đi, Lưu Tú thuận tay giữ chặt lấy tay tôi, tôi nhẹ nhàng tránh né, đi qua sát bên người hắn: “Ta sẽ chờ đến khi xong lại tới tìm người... người không cần khó xử vì ta.”

Nói không buồn bực là tự lừa mình dối người, tuy rằng tôi không muốn làm Lưu Tú khó xử, chủ động lui ra, nhưng khi tới hoa viên thì rốt cuộc vẫn không nhịn được tức giận từ đáy lòng, rút kiếm chém lung tung vào bụi hoa.

Đang trút giận được một nửa, bỗng nhiên nghe thấy tiếng tiêu du dương từ trong gió đưa tới, như ẩn như hiện, như có như không... Âm sắc róc rách, như nước chảy tràn khe, thấm vào trong lòng.

Tôi nín thở lắng nghe, tiếng tiêu kia ngân vang vô cùng du dương, như kêu như khóc, mơ hồ lộ ra một loại áp lực, thật phù hợp với tâm trạng giờ phút này của tôi. Nghe cảm thấy thích, lỗ mũi của tôi cay cay, ngực như bị đá nặng ngàn cân đè ép, cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhìn không được tìm kiếm theo tiếng tiêu, đi qua một hàng cây du, trước mắt xuất hiện một gốc cây dâu cao chót vót che trời, ánh mắt trời đem bóng cây kéo nghiêng một nửa, có người dựa thân ngồi dưới bóng cây, hai đùi duỗi thẳng. Những người tôi đã từng gặp, đại bộ phận lúc nào cũng giữ lễ nghi, đứng ra đứng, ngồi ra ngồi, còn một bộ phận khác là kiểu người thô kệch như Mã Vũ.

Ngồi tùy ý như người trước mắt, mặc dù không hợp phong phạm thời đại này, nhưng cũng không hề thô lỗ, làm nổi bật khí chất tiêu sái ung dung của người nọ không giống người thường.

Người nọ quần áo chỉnh tề, nhưng bóng cây che lấp khuôn mặt hắn, không nhìn rõ là nam hay nữ, tôi đứng dưới ánh mắt trời, chỉ cảm thấy không kể nam hay nữ, hắn chính là một vị thần chỉ có thể đứng xa trông chứ không thể đến gần, âm thanh bên môi thổi lên càng làm cho người ta hoàn toàn quên mất bản thân.

Tôi không dám tới gần thêm, sợ quấy rầy hắn, đứng cách xa hắn bốn năm trượng liền dừng lại, đứng dưới ánh nắng chói chang nghe hắn thổi tiêu.

Tiếng tiêu đột nhiên thay đổi, âm sắc từ chậm chuyển sang mãnh liệt, giống như thiên quân vạn mã chồm lên muốn xé toang lồng ngực tôi chui ra, kinh hãi tông nháy mắt, tiếng tiêu đột ngột dừng lại.

Người nọ cảm tiêu trúc trong tay, chậm rãi ngẩng cằm, ánh mắt lãnh đạm quét về phía tôi. Tôi chợt dạ, ánh mắt của hắn lạnh như băng, giống như dao găm lướt qua trên người tôi, trong mắt có hận ý khó có thể nói rõ.

“Ai sai ngươi tới?”

Tôi không nhịn được nở nụ cười, hắn là nam nhân, hơn nữa thanh âm tương đối dễ nghe, giống tiếng tiêu của hắn, tuyệt đối là tính phẩm.

“Đại ca của ta bảo ta tới đây.” Tôi quyết quyết miệng, tuy nói Âm Thức có ý tốt, để cho tôi tới Côn Dương báo tin, có lẽ chưa từng lường trước tôi sẽ phải chịu lạnh nhạt như thế. Hoặc ý nói cuối cùng tôi đã tới muộn, đại quân Vương Mãng sắp tới nơi, nguyện vọng của tôi muốn đưa Lưu Tú đi, nhưng Lưu Tú nhìn như địu dàng thân thiết, kì thực là người rất kiên cường cam chịu, tất nhiên không chịu dễ dàng bỏ thành chạy theo tôi.

Bình đến tướng ngăn, nước tới đề chặn! Kế sách duy nhất hiện nay, chỉ có thể đi bước nào tính bước đó, nếu Lưu Tú tình nguyện ở lại tử thủ Côn Dương, tôi cũng sẽ ở lại...

Trong lòng hơi kinh hãi, như là mơ hồ nhận ra điều gì, nhưng tôi lập tức đem cảm giác không xác định này tiêu diệt ở tận đáy lòng, tự cười lắc đầu.

“Đại ca ngươi?” Tiếng người trầm thấp chuyển xuống từ đỉnh đầu. Vừa giật mình, cổ tay tôi đã truyền đến cảm giác đau nhức, trường kiếm ở tay phải lại có thể bị người ta đoạt lấy dễ dàng như vậy. Tôi không chút nghĩ ngợi, phản xạ cơ thể nhanh hơn suy nghĩ trên não bộ của tôi, một giây sau đuôi phải của tôi đã bí mật tung ra một cú đá.

Mũi giày cách gương mặt hắn tầm hơn hai tấc, nhưng chỉ hai tấc tôi cũng không thể tới gần, mũi kiếm của tôi cũng vung lên chỉ còn cách tôi hai tấc, kiếm phong lạnh thấu xương, hàn ý dày đặc.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên lưng, thấm ướt đầm quần áo. Chân phải phanh lại, vòng eo đồng thời dùng sức, chân trái của tôi vốn đứng yên tại chỗ xoay nửa vòng, mạnh mẽ ép buộc chân phải thu về.

Trường kiếm lập tức di động, mũi kiếm lập tức chỉ vào cổ họng tôi.

“Vốn nghĩ rằng phái nữ tử tới giết ta, không phải quá coi thường người khác sao, không ngờ ngươi cũng có chút bản lĩnh, cũng coi như không phải Vương Phụng có ý vũ nhục...”

Tôi hít một hơi lạnh: “Ngươi nói gì vậy?”

Nam tử đi ra từ trong bóng râm, giống như trong suy nghĩ chủ quan của tôi, quả thật rất rất anh tuấn, ngũ quan của hắn tinh xảo, làn da trắng ngần, giống của nữ tử, nhưng vẫn thấy khí khái anh hùng nhà nhận bức người từ toàn thân hắn phát ra, tuyệt đối không có ai dám coi hắn như nữ tử, cho dù chỉ trong suy nghĩ... Bộ dạng hắn đẹp hoàn mỹ, giống như cảm giác ngay từ đầu của tôi, người cao cao tại tượng như vậy, giống như thần linh, chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

Lông mày đen sẫm mảnh dài, nếu chau ẩn đường lại, mặc dù là thời khắc khi hắn tức giận, cũng vẫn tản ra cảm giác u sầu nhân nhạt. Tuổi của hắn không lớn, tôi tin rằng tôi chưa từng gặp hắn, dù chỉ liếc mắt một cái, tôi chỉ liếc nhìn hắn qua khóe mắt một cái, trái tim đang đập liên hồi bỗng đột nhiên dừng lại.

Ngay khi tôi cảm thấy thống khổ vạn phần, trái tim từ bất động lại lập tức đập liên hồi, giống như muốn từ trong lồng ngực tôi nhảy vọt ra. Tôi thống khổ rên lên một tiếng, đầu gối mềm nhũn, cùng lúc thân mình tê liệt ngã xuống, suýt nữa đem cổ họng của mình hướng thẳng vào đầu mũi kiếm, nếu không phải hắn thu kiếm đúng lúc, giờ phút này chắc tôi đã sớm đi đời nhà ma.***

Cái này, không chỉ có mỗi hắn vừa sợ vừa giận, tôi cũng bị dọa không nói được nên lời.

Trái tim ngừng đập gần như chỉ trong phút chốc, giống như thỉnh thoảng lên cơn động kinh, hiện tại hoàn toàn không có cảm giác gì khác thường, tất cả đều khôi phục lại như bình thường. Tôi thở một hơi thật dài, dùng ống tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán, không vội vã đứng dậy, dứt khoát giờ hai tay nói: “Ta nghĩ giữa chúng ta có thể có chút hiểu lầm.” Tôi chỉ chỗ kêu la về trường kiếm trên tay hắn: “Đây chỉ là do quên thu lại, không phải ta mang theo nó nhắm vào ngươi, ta... vừa rồi ta lấy nó chém hoa...” Tiếng nói càng lúc càng nhỏ, âm thầm khinh bỉ chính mình, nói mơ hồ không rõ, lại không nói chi tiết, có trời mới tin.

Gấu quần trắng từ từ nhấc tới, hắn ngồi xổm xuống, ánh mắt nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt cũng không còn sắc bén như trước, nhưng ưu sầu vẫn không giảm.

“Vậy rốt cuộc ngươi là ai?”

Hắn cho tôi một cơ hội giải thích, có phải ám chỉ hắn tin vào lời nói của tôi hay không?

Tôi mừng rỡ phát điên: “Ta là Âm Lệ Hoa, ta tới Côn Dương...”

“Tìm Lưu Tú?”

“Ồi chào!”

“Cười vợ phải lấy Âm Lệ Hoa!” Hấn cười một tiếng, nụ cười mê hồn người.

Mặt của tôi nóng bừng lên.

“Trăm vạn địa quân của Vương Mãng đã đến Dương Quan?” Hấn lên thở dài, “Biết rõ nơi này đầm rồng hang hổ, nhưng ngươi vẫn xông vào, hấn thề không cưới ai ngoài ngươi, ngươi lại dùng tính mạng báo tin. Các ngươi...” Tôi chớp mắt, giọng nói của hấn mang theo một loại từ tính, nghe hết sức thoải mái. “Ta họ Phùng tên Dĩ, tự Công Tôn.”

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 40: Báo Tin 2

Phùng Dĩ...

Trong lòng tôi thầm nhắc nhở kĩ trên này. Chốc lát, tò mò hỏi: “Ngươi là huyện lệnh Côn Dương sao?” Người có thể ra vào huyện nha, chắc hẳn là kẻ có chức tước. Tôi đánh giá hấn khí chất cao nhã, hội tụ đủ phong độ của kẻ sĩ, không giống một tiểu nhân vật hèn mọn, vì vậy lấy can đảm đoán thử xem.

Khỏe miệng hấn co lại, cười như không cười liếc mắt nhìn tôi: “Ta không phải huyện lệnh Côn Dương... Ta đảm nhiệm chức quận duyên...”

Quận duyên?

Ban đầu khi Canh Thủy Hán triều thành lập, đối với đám chức quan xưng hô rườm rà tôi hơi lo lắng nên có nghiên cứu qua một hồi. Hiểu được “quận duyên” cũng được coi như một cấp bậc của binh lính giới chức trong một quận, quận duyên tế rượu, chủ quán giáo dục, có thể thấy người này đã từng đọc đủ loại thi thư, trong bụng ắt nhiều chữ nghĩa, hơn nữa quận duyên là loại chức tước vừa thuộc quan văn vừa thuộc quan võ, ắt phải là người văn võ toàn tài.

Nhưng... nghe giọng điệu của hấn... giống như...

“Không sai, ta quả thật là tù binh Hán quân.” Hấn nhẹ nhàng nói ra nghi hoặc trong lòng tôi, bỗng nhiên cười khổ, vẻ mặt u buồn khiến cho trong lòng tôi khẽ run lên.

Hấn là tù binh!

“Ta lấy thân phận quận duyên giám sát năm huyện, cùng huyện lệnh Phụ Thành- Miêu Manh cố thủ thành trì, chống cự quân Hán...”

Tôi không phản đối được.

Hấn đưa mắt nhìn tôi: “Cho rằng ta thua cuộc? Không, Phụ Thành vẫn còn, chẳng qua Lưu Tú thừa dịp ta đi tuần Chúc huyện thì mai phục bắt được ta, Hán quân muốn chiếm Phụ Thành, há lại là việc dễ dàng?”

“Hừ, thành trì thì sao, Phụ Thành lúc nào cũng có thể phá trong một ngày, nhưng nếu như ngươi chết, cũng chẳng xoay chuyển được gì.” Tôi đánh giá thần khí lạnh nhạt của hấn, suy đoán: “Này, ngươi đã là tù binh, vì sao lại được tự do tự tại như vậy ở chỗ này?”

hấn bật cười: “Bởi vì đường huynh Phùng Hiếu, đồng hương Đinh Trần, Lữ Yển của ta đều đang là thủ hạ của Lưu Tú... Bọn họ muốn ta quy về dưới trướng Lưu Tú.”

Tôi gật gật đầu: “Lưu Tú không tệ đâu nha, tuy rằng không có gì nổi bật, nhưng ít ra thái độ làm người của hấn phúc hậu, tuyệt đối sẽ không bạc đãi thủ hạ.”

Hấn nhìn tôi chằm chằm cả nửa ngày như không thể tin nổi, rồi sau đó ném thanh kiếm trước mặt tôi, đứng thẳng dậy: “Đây là đánh giá của ngươi về Lưu Tú? Ha ha, ngươi không khỏi... coi thường hấn quá.”

Tôi bị lời nói châm chọc của hấn lần này chế giễu khiến mặt đỏ tai hồng, lập tức nhảy lên sẵn giọng: “Đã như thế, vậy sao ngươi không hàng hấn?” Đến đời Tống, Minh sau này mới có tư tưởng không thờ hai chủ, còn ở thời điểm nhà Hán hai ngàn năm trước này, không hề tồn tại tư tưởng gì mà một tó không thờ hai chủ, một thần không phụng sự hai quân, đầu hàng cũng không phải chuyện gì khiến người ta quá xấu hổ.

Bọn họ chỉ tôn thờ mình quân mình chủ.

“Ta không thể ở lại Côn Dương.” Hắc tử chối như đinh đóng cột: “Ta biết nếu không vì Lư Tú hết sức bảo vệ ta, đám người Vương Phượng có sẽ thực sẽ hạ sát thủ đưa ta vào chỗ chết.”

Cho nên, ngay từ đầu hắc tử mới hiểu lầm tôi là sát thủ.

Tôi thở dài khe khẽ, dường như hắc tử có mấy ý không nói rõ, tôi cũng ngại không hỏi cặn kẽ, vì thế nghĩ một lát, đổi đề tài: “Ngươi có biết Cự vô phách không?”

“Cự vô phách nào?”

Trong lòng tôi đáp ba chữ To như Lô-cốt.

“Chính là quái vật thân cao một trượng!”

Đôi mắt Phùng Dĩ sáng ngời, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ... lần này ngay cả hắc tử cũng tới sao?”

“Uhm, cũng tới... nghe nói còn mang theo rất nhiều hồ báo sư tử cổ quái...” Cả một vườn bách thú, xiếc thú vây quanh, bản thân hắc tử rõ ràng có thể đóng giả tên hề. Người thời này chưa bao giờ gặp được một ai cao như vậy, nên bản thân hắc tử chính là một loài động vật hiếm.

“Cự vô phách... Tên cũng khá chuẩn xác. Phùng Dĩ khẽ cười: “Ta có nghe đồn về hắc tử, nghe nói năm Thiên Phượng thứ nhất, Hung Nô xâm phạm biên giới, ngay trong đêm Hắc Bắc tới tiền cử cho Vương Mãng một gã kỳ sĩ, cao một trượng, thân mười người ôm, xuất thân từ Bồng Lai phía Đông Nam, bởi vì thể hình cao lớn, muốn nghênh đón hắc tử vào Trường An, Hắc Bắc thậm chí còn đề nghị gia cố công thành rộng thêm.

“Ngươi đã từng gặp hắc tử chưa?”

“Vô duyên gặp mặt.” Hắc tử trúc tiêu trong tay lên, không quá để ý hỏi lại: “Ngươi thực sự tin rằng trên đời này có người có thể dùng đũa sắt ăn cơm, trống to làm gối, da thú làm quần áo sao?”

Tôi nghĩ một chút, đáp: “Tin.” Ở trong tiểu thuyết võ hiệp, kỳ nhân dị sĩ không phải đều như vậy sao, mặc dù đang trong hiện thực, muốn làm được vài điểm này hắc tử cũng không quá khó.

Thế giới rộng lớn có đủ điều kì lạ, muốn trách chỉ có thể trách cổ nhân không biết nhiều tin tức, nên vô cùng khó gặp.

Phùng Dĩ thú vị liếc mắt nhìn tôi một cái, không hề hé răng. Tôi bỗng nhiên thấy hơi xấu hổ, con mắt đảo qua, tìm cách bắt chuyện: “Tiêu của ngươi thổi rất đặc biệt.”

“Tiêu?” Hắc tử sừng sốt, cổ tay hơi đổi, trúc tiêu trong tay xoay nửa vòng giữa không trung: “Đây là sáo dọc...” (Nguyên văn: Thụ địch)

Sáo dọc?! Không phải là tiêu sao? Tôi xấu hổ đỏ bừng cả mặt. Thứ trong tay hắc tử nhìn tới nhìn lui đều là tiêu, trên thân trúc có năm lỗ, không phải hắc tử vừa mới dựng thẳng lên để thổi sao? Thổi ngang là sáo, thổi thẳng là tiêu, chẳng lẽ tôi đã hiểu sai rồi sao?

Ngươi nói tiêu là loại nhạc cụ ra sao? Tại sao cho tới giờ ta chưa từng nghe qua?”

Tôi lui lại phía sau một bước, có thể hiểu được té ra thời này tiêu người ta gọi là “sáo dọc”? Da đầu tôi run lên một trận, hàm hồ nói: “Cũng... Cũng không khác mấy đâu, ta... Ta không hiểu âm luật, thuận miệng nói bậy... Ngươi đừng chê cười.”

Đề tài nói đến đây, trong lòng tôi càng chột dạ, người này có thể vừa giỏi văn vừa giỏi võ, học thức e rằng không thua kém Đặng Vũ, tôi nên nhanh chóng ngậm miệng lại,

nếu không nói nhiều sai nhiều.

Phùng Dĩ cúi đầu hé miệng cười khẽ, hắc tử cười vô cùng khó hiểu, tôi đang không biết phải làm sao, phía sau truyền đến tiếng sột soạt bước chân, tiếng nói ôn hòa hiền lành của Lư Tú lập tức vang lên: “Công Tôn...”

Hắc tử chưa kịp nói hết lời, Phùng Dĩ đã vuốt cằm, nhẹ nhàng lướt đi.

Tôi cảm thấy hơi kinh ngạc, đảo mắt nhìn thân sắc Lư Tú, nhưng không hề có ý tức giận, trái lại nhìn bóng dáng Phùng Dĩ rồi đi như có suy nghĩ gì, khóe môi thoáng hiện ý cười thần nhiên.

“Thảo luận xong chưa?”

“Chưa xong.” Giờ khắc này, trên mặt Lư Tú mới lộ ra một tia mệt mỏi, lấy tay xoa nhẹ ấn đường, “Còn đang tranh...”

“Tranh? Tranh cái gì?” Tôi thấy sắc mặt hắc tử không tốt, kéo hắc tử vào tông bóng râm nghỉ tạm: “Chẳng lẽ lại là, tranh tài vật?”

Lư Tú thở dài, bắt đầu đi gạt đầu.

Tôi kinh ngạc. Cái gì vậy trời, đám Lục Lâm quân kia đúng là ngu không chịu được, lúc nào rồi, còn không chung lưng đấu cật chống cự quân địch, lại chỉ lo bản thân nên tranh thủ chiếm lấy tài vật lợi ích trước mắt thế nào cho nhiều nhất, thật sự đúng là một bọn không còn gì để nói.

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Thành quốc công có chủ trương rút khỏi Côn Dương. Lần này Tân binh rất đông, tập hợp toàn bộ binh lực phòng giữ Côn Dương cùng lắm cũng chỉ được bảy tám ngàn người, lấy bảy tám ngàn người chống lại trăm vạn đại quân, không khác gì dê chui miệng hổ.”

“Tân quân không có tới trăm vạn người, chẳng qua cố tình ra vẻ huyền bí, tung hỏa mù thôi...” Nghĩ lại, nếu không có trăm vạn, cũng có bốn mươi hai vạn, lấy vài người trong thành Côn Dương, còn chưa đủ làm đội quân tiên phong nhét kẽ răng cho đám sai lang hổ báo.

Thật ra... tôi cũng nghĩ rằng, nên chủ trương lui binh đi. Tuy nói vị trí địa lý của Côn Dương rất trọng yếu, lúc trước cũng không dễ dàng mới có thể đánh hạ Côn Dương, trước mắt nếu bỏ lại Côn Dương, chẳng khác nào giải quyết vấn đề khó khăn hộ Uyển Thành. Uyển Thành tấn công lâu không được, nếu như vạn nhất gặp đại quân này của Tân triều, phòng chừng cũng sẽ cứu tử nhất sinh, kể từ đó, liên tiếp tháo chạy, chính quyền Hán triều mới thành lập có lẽ cũng tan thành tro bụi...

Tôi sợ run cả người, hậu quả này, càng lúc càng ăn sâu, liền cảm thấy thật đáng sợ.

“Không thể chạy trốn sao?” Tôi đáng thương nhỏ giọng hỏi.

Lưu Tú cười không nói gì, ánh mắt nhìn tôi lại dịu dàng say lòng người. Hắn vươn tay ra, vuốt ve hai má tôi bỗng rất vì bị mặt trời thiêu đốt, mấy ngày liền hôn ba khiến cho làn da tôi hiện tại vừa đen vừa thô ráp.

Tôi có chút ngượng ngùng cúi đầu.

Ngón tay Lưu Tú thô hơn so với người bình thường, không giống như đám công tử bình thường có cuộc sống sung sướng, đây nhất định có liên quan đến công việc đồng áng hẳn thường xuyên phải làm.

“Lệ Hoa, người không nên tới đây.” Hắn thở dài rất nhẹ, giọng điệu vừa thương vừa yêu khiến cho tâm thần tôi rung động.

Tôi không kim lòng được hỏi: “Người không thích ta tới sao?”

Ánh mắt Lưu Tú sâu sắc, ánh mắt dường như luôn có dòng suối mát chậm chậm chảy qua, hắn mỉm cười. Có lẽ... đây coi như là một câu trả lời khẳng định thuyết phục của hắn sao?

Tôi quyết quyết miệng, đáng ghét, không chịu nói phải không, không chịu nói thì thôi, ai thèm nghe chứ.

Cuối tháng năm, ánh mặt trời gay gắt trên cao, dưới cây dâu già, bóng cây lác lác.

Đó là một hôm khí trời thật trong xanh. Tuy rằng nhiệt độ không khí ban ngày rất nóng, gió cũng không đủ mát, nhưng, có Lưu Tú ở bên cạnh, có thể thân nhiên mặt đối mặt nhìn nụ cười thân nhiên trên mặt hắn, tôi đột nhiên cảm thấy, điều này thật ra cũng có thể khiến cho người khác cảm thấy một cảm giác thích thú trước nay chưa từng có.

Mì mắt đánh nhau không thể khống chế được nữa, một mỗi ba ngày ba đêm tích tụ dần dần bùng phát. Tôi ngáp một cái, có một bàn tay đem đầu của tôi khẽ chúc xuống, tôi thuận thế quay sang bên, nhắm mắt lại, gục đầu vào vai hắn, say sưa đi vào giấc mộng.

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 41: Cứu Viện

Không chờ đến khi các tướng lĩnh ở Côn Dương thương thảo ra kết quả, bốn mươi hai vạn đại quân Tân triều dưới sự thống lĩnh của Vương Tâm, Vương Áp đã hạ được thành Bình Nhiên, vây chặt thành Côn Dương nhỏ nhỏ.

Đứng ở trên cổng thành ngược mắt trông về phía xa, thấy tình kỳ che trời, quân nhu đầy ắp, gió bụi màu vàng, cuộn cuộn ngàn dặm không dứt. Tình huống này so với cảnh tượng trong phim cổ trang chế tạo càng có sức mạnh gây kinh hãi hơn, nhìn lâu sẽ khiến tâm trí lay động, sẽ sinh ra một loại cảm giác sợ hãi không thờ nổi.

Nếu tôi có cảm giác này, tin rằng những người dù nhiều hay ít cũng không thể tránh khỏi.

Cuộc họp sáng sớm Lưu Tú kịch liệt phản đối việc rút quân, nhưng không ai chịu nghe hắn, hắn cười bỏ ra ngoài. Cho tới tình hình nguy cấp lúc này, bọn

Vương Phượng dù có ý bỏ thành, cũng đã bị chặn đường lui một cách triệt để.

Một đám người luống cuống lại thảo luận một chút vào buổi trưa, mắt thấy đại quân đang dàn trận ở ngoài thành chờ tấn công, bên trong thành vẫn không đưa ra được kết luận. Tuy rằng quan vị của Vương Phượng cao nhất, nhưng lại là người không nhiều chủ kiến, Vương Thường khi nước đã đến chân lại tỏ ra là một người quyết đoán bất thường, chủ trương cố gắng cố thủ.

Mọi người giằng co không có quyết sách, cuối cùng đành phải phải người chán nản đến thỉnh Lư Tú trở về tiếp tục bàn bạc.

Lư Tú không từ chối, lại phát huy ưu điểm đáng ghét nhất của hắn, chính là kéo tôi đi cùng. Lúc này đâu, đại bộ phận người ở đó tuy rằng sắc mặt khó coi, nhưng không còn không biết xấu hổ mở miệng đuổi tôi ra ngoài.

“Cố thủ được nói dễ hơn làm, lương thực dự trữ trong thành Côn Dương không nhiều, làm sao thủ được?”

“Chờ đợi viện quân, viện quân ở đâu đến? binh lực ở Định Lăng và Yên Thành, cộng lại cũng lắm cũng không khác ở Côn Dương là bao. Yên Thành công lâu không được, lại càng không kiếm đâu ra lực lượng tới cứu viện. . . Cố thủ ở trong này, chính là chờ chết!”

Bây khuya tám khoảng, giống như cái muối mức cháo.

Vương Thường xanh mặt ngồi ở đó như gà trống bại trận, hoàn toàn mất hết uy phong của chủ soái.

Vì thế mọi người đưa mắt nhìn sang Lư Tú, đồng thời im lặng nghe hắn chậm rãi mở lời: “Binh lực lương thảo rất ít, Tân binh lại quá đông, hợp lực chống lại, có thể phá địch lập công! Nếu phân ra chạy tán loạn, thì chẳng có đường nào, đương nhiên sẽ bị Tân binh đánh bại từng người một. Yên Thành đến nay chưa sụp đổ, không thể cứu viện kịp thời, nhưng mà một khi thành Côn Dương bị phá, Tân binh thần tốc tiến quân, e rằng một ngày nào đó Hán quân bị tiêu diệt hoàn toàn. Chư vị hôm nay tại sao còn có thể không muốn cùng chung lưng đấu cật, cùng nhau kháng địch, ngược lại còn muốn tư lợi cá nhân, bảo vệ vợ con tài vật?”

Lời này Lư Tú nói ra không nhanh không chậm, nhưng trong lời nói rõ ràng có trọng lượng, không e dè nói thẳng tệ nạn hiện nay.

Da mặt Vương Phượng run run, âm thanh lạnh lùng nói: “Ai không có vợ con? Lư tướng quân cô độc, không có gì vướng bận, người có gan thì làm đi, sao lại chỉ trích chúng ta?”

“Đúng vậy, thường nghe huynh đệ Lư thị văn võ toàn tài, nhưng bình thường đánh giặc chẳng thấy người xông lên phía trước...”

“Người không có vợ con, đương nhiên lời nói hùng hồn hơn người khác, hiện tại không phải lúc nói lời hay, sính anh hùng...”

Tôi giận đến nghiêng răng, hận không thể tặng cho mỗi người bọn họ một cái bạt tai.

“Đù rồi!” Người bên cạnh bất chợt tuôn ra một tiếng quát chói tai. Trong lòng tôi run lên, tưởng là mình nghe nhầm, người luôn cầu an lại có thể tức giận như thế. Lư Tú trợn mắt lên, một đôi mắt bình thường luôn híp giờ phút này lại có thể phát ra quang mang sắc bén khiếp người như thế. “Ai nói ta không vợ?” Hắn tự tay túm lấy tôi, đem tôi ôm thật chặt vào trong lòng. “Nữ tử ta yêu mến nhất không quản hiểm nguy tính mạng đến đây báo tin, các người coi như không thấy, chỉ tự lo thân, thử hỏi các người đường đường thân là nam nhi, chẳng lẽ lại không can đảm bằng một nữ nhi hay sao?”

Lời nói khí phách chấn tụt tất cả mọi người, bên trong lặng ngắt như tờ.

Lòng của tôi đập bình bịch, khí thế kinh người vừa rồi của Lư Tú, cũng chỉ vì lời nói của hắn thôi sao?

Nữ tử yêu mến nhất... Là thật, hay là giả?

Giương mắt trộm dò xét, Lư Tú lúc này với Lư Tú bình thường như hai người khác nhau, trong ánh mắt lóe lên tia lợi hại bất thường: “Trước mắt trong thành chỉ có bảy tám ngàn người, khó có thể xuất chiến, thành Côn Dương kiên cố rộng rãi, dễ thủ khó công, cứ ở yên trong thành không ra, có thể đánh một hồi lâu dài. Có điều lương thảo trong thành không nhiều, cùng lắm chỉ có thể cầm cự được một tháng, việc khẩn cấp trước mắt là cần phải phải người phá vây ra ngoài, đi tới Định Lăng, Yên thành triệu tập viện binh, may ra có thể giải vây! Như thế, ai ở lại cố thủ Côn Dương? Ai phá vây cầu viện? Xin chư vị tướng quân hãy thảo luận, Thành quốc công sớm định đoạt!”

Cù khoai lang nóng bỏng tay lại trả về cho Vương Phượng.

Vương Phượng sững sốt nửa ngày, ngấm nhìn bốn phía, cuối cùng mặt đỏ lên nghẹn ra một câu: “Con Dương, ta sẽ cố thủ!”

“Ta cũng cố thủ!”

“Ta nguyện theo Thành quốc công cố thủ!”

“Ta nguyện cố thủ!”

Trong lúc nhất thời mọi người ào ào hướng về phía Vương Phượng, không còn người nào đề nghị bỏ thành mà chạy nữa.

Lư Tú kiên nhẫn trầm giọng: “Sinh tử của Côn Dương, chỉ trông chờ vào ngoại viện, người nào phá vây ra khỏi thành, cầu cứu binh?”

Lần này lại không có ai lên tiếng.

Lưu Tú giẫm chân tại chỗ tiến về phía trước, tay đề lên chuỗi kiếm ở thắt lưng, mắt sáng như sao: “nếu chư vị đều nguyện ở lại giữ Côn Dương, vậy mong chư vị đồng tâm hiệp lực, tử thủ Côn Dương! Tú bắt tài, một mình ra khỏi thành, xin chư vị bảo trọng, tương lai khi trở về Côn Dương, cùng uống rượu mừng với ba quân!” Nói xong, xoay người muốn đi, tôi lập tức túm lấy cánh tay hắn.

Mắt hắn mờ mịt nghiêng đầu quay đi chỗ khác, tôi cười nhìn hắn khẽ lắc đầu: “Đồ ngốc, ngươi quên ta sao.”

Ngực phập phồng, hắn thở sâu, đưa tay bắt lấy tay của tôi, năm ngón giao nhau nắm chặt.

“Mẹ nó, ta đi cùng ngươi!” Mã Vô vọt ra nói kháy: “Lão tử không thể thua một nữ tử được!”

“Lưu tướng quân! Tính thêm cả ta!” Vương Bá đi ra từ trong đám người.

“Ta cũng đi!”

“Còn ta nữa!”

Tôi ngưng thần nhìn lại, Đặng Thần, Lý Dật, Tông Điều... Cần thận kiểm kê nhân số, tính cả tôi và Lưu Tú, tổng cộng mười hai người.

Lưu Tú hướng về phía họ vài một vài thật sâu, trăm ngàn lời muốn nói đều không nói ra.

Dẫn theo những người này ra ngoài, mới bước tới cánh cửa, đã thấy một thanh niên áo trắng đứng dựa vào cây, bộ dạng thanh thoi đùa nghịch sáo dọc trong tay.

“Phùng Dị...” Tôi khẽ nói.

Đoàn người đi qua cây đại thụ kia thì hắn chống vào thân cây đứng dậy, đầu ngón tay chuyển động sáo dọc, đưa tay ngang ra ngăn cản Lưu Tú.

“Công Tôn.”

“Không phải ta giúp ngươi, chẳng qua nếu Côn Dương bị phá, ta cũng khó lòng toàn thân trở ra, cho nên...”

“Không thể tin người này!” Mã Vũ kêu lên. “Hắn là người của Tân Triều.”

Phùng Dị không trách móc, chẳng hề để ý nhìn thẳng Lưu Tú: “Tin hay không, tùy ngươi.”

Lưu Tú đưa tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói hai chữ: “Đi thôi!”

Mã Vũ nhíu mày trừng mắt, Phùng Dị cố ý nhìn hắn cười giao hoát, lập tức tiêu sái xoay người đuổi kịp đội ngũ, bỏ mặc Mã Vũ đứng nguyên tại chỗ tức giận tới mức giờ chân.

Tôi buột miệng cười, đuổi theo Phùng Dị, cười hi hi nói: “Công Tôn, thật ra ngươi cũng rất hâm mộ Lưu Tú đúng không? Không bằng dứt khoát quy phục dưới trướng của hắn, Thiên hạ của Hán gia mới là chỗ lòng dân quy về a!”

Phùng Dị ngoài đầu nhìn tôi cười có thâm ý, nụ cười nhạt như vậy càng khiến cho tôi không đoán ra được tâm ý thực sự của hắn.

Tân binh mới đồn trú, trận doanh còn hơi rối loạn, khi mười ba người chúng tôi chuyển này cười ngựa phóng ra từ cửa nam thành Côn Dương, đúng lúc Tân binh nổi lửa nấu cơm, phòng ngự lơ lửng nhất, Chẳng ai có thể lường trước được, phía Nam thành Côn Dương không hề động tĩnh gì đột nhiên phóng ra mười ba con khoái mã.

Đội đến khi bọn chúng kịp phản ứng thì dĩ nhiên chúng tôi đã xông một hơi qua mười cái lều rồi.

Giống như một giọt nước văng vào trong chảo dầu, trận doanh đột nhiên sôi trào, trong tiếng ồn ào, Lưu Tú gương mẫu dẫn đầu, trường kiếm tòng tay thẳng thừng lấy đầu địch, xuống aty không chút dung tình, không có nửa phần do dự.

Mát tươi loáng lên trước mắt, càng giống như từng đóa hoa tung cánh nở rộ, đỏ tươi rồi lại đỏ tươi, vừa nhuộm đỏ quần áo, lại khơi gợi lên cảm giác giết chóc.

Lòng đang run rẩy, có lẽ là do quá sợ hãi, bên tai tràn ngập tiếng reo hò đòi mạng, tiếng kêu thảm thiết, bóng lưng dịu dàng của Lưu Tú ở phía trước dần dần bị sắc đỏ thay thế, tâm không thể suy nghĩ, cảm thấy ngau cả cảm giác run rẩy cũng không đúng sự thật, tôi đây cơ bản không thể xem như là một người sống!

Lưu Tú chém giết ở phía trước, Đặng Thần ở bên trái tôi, Vương Bá cùng Mã Vũ đoạn hậu, phía bên phải...

“A” có kẻ cố gắng đánh lên tôi, bị người dùng trường thương đâm một thương trúng ngực, sau tiếng kêu thảm thiết thì thể nhanh chóng bị cái mâu rút ra, văng ra thật xa.

Tôi há hốc mồm thờ hồng hộc, dư quang khê chuyển, nhìn thấy lộ ra khuôn mặt anh tuấn u buồn.

Đúng rồi, họ ở phía bên phải tôi là hấn – Phùng Dĩ!

Những nam nhân bọn họ, tuy rằng luôn mồm xem thường tôi là nữ tử, nhưng tới thời điểm nguy nan, lại không hèn mà cùng bộc tôi lại trong đội ngũ, yên lặng bảo vệ cho tôi.

Mười ba người chúng tôi, dưới sự dẫn dắt của Luru Tú, lấy tôi làm trung tâm, tụ lại thành một đoàn, giống một thanh lợi kiếm không khoan nhượng phá tan đại doanh đóng quân của Tân binh, mở một đường máu.

Khi màn đêm buông xuống là lúc, chúng tôi cuối cùng cũng thoát khỏi vòng vây, thừa dịp bầu trời tối đen, vùng thoát khỏi đám Tân binh đuổi giết.

Thật sự quá may mắn! Chạy thẳng một mạch hơn mười dặm, đầu óc như khóc gỗ của tôi mới dần dần thức tỉnh, cảm nhận được màn chém giết giữa trùng vây vừa rồi mạo hiểm thế nào!

Luru Tú dần chậm bước chân, nhất nhất kiểm kê nhân số, mọi người mặc dù trên người dính vết thương nhiều hay ít, cũng không phải bị thương quá nặng, tính mạng không đáng ngại, mười ba người, không thiếu một ai.

Nhìn bộ dạng chật vật của nhau, chúng tôi nở nụ cười, rõ ràng sau lần trải qua lần ranh sinh tử có loại tín nhiệm là dựa vào lẫn nhau.

Mã Vũ đưa tay về phía Phùng Dĩ, Phùng Dĩ cười tán thưởng hấn, xích mích trước lúc ra khỏi thành tan thành mây khói.

Tôi xoa nhẹ cánh mũi, vừa muốn cười vừa muốn khóc.

Luru Tú thúc ngựa song hành cùng tôi, giống như có thể hiểu được cảm nhận trong lòng tôi, mỉm cười nhìn tôi cổ vũ, tươi cười hết sức dịu dàng sáng lạn. Hốc mắt tôi rung rung, đôi hờn đập một quyền vào ngực hấn, lực tay không lớn, không ngờ lại khiến hấn phát ra một tiếng kêu đau đớn.

Trên tay dính đầy máu tươi, nóng hằm hập, không phải vết máu của quân địch, mà là của hấn.

Tôi hoảng hồn, sợ hãi phát hiện vết áo nhuộm máu của hấn chẳng biết từ lúc nào đã bị vũ khí chém nát, ngực phía bên phải trúng một lưỡi chém dài nửa thước, chỉ khẽ cử động, có thể thấy cả xương.

Tôi thiếu chút nữa thất thanh hét chói tai, Luru Tú lập tức bịt miệng tôi, khê lặc đầu.

Hấn là thủ lĩnh tinh thần của đám người kia a! Mặc dù bị thương cũng không thể nói ra, nếu không... sẽ dao động sĩ khí!

Tôi mím chặt môi, cố gắng khắc chế cảm xúc, nhưng nhìn thấy gương mặt vẫn mỉm cười như cũ, nước mắt chứa đầy trong vành mắt rồi cuộc không kiềm chế nổi rơi xuống.

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống trên tay hấn, hình như hấn có cảm giác, lòng bàn tay khê run lên, buông miệng của tôi ra, ngón tay dịu dàng lướt qua thái dương của tôi: “Ta không sao...”

Nước mắt càng rơi càng nhiều.

Hấn từng rơi cho tôi một giọt lệ, còn tôi, dường như muốn dùng hết nước mắt cả đời để trả lại hấn.

Mãn trời chiếu đất, dường như ngựa không dừng vó vượt qua Côn Thủy, bẻ hướng đông nam, đêm tối chạy tới Định Lăng.

Miệng vết thương của Luru Tú do tôi lặng lẽ gạt mọi người xử lý qua, chỉ tạm thời lấy băng gạc băng nhanh miệng vết thương, không có thuốc trị thương, tôi thực sự lo lắng miệng vết thương của hấn sẽ sưng lên, cho dù may mắn không sưng mủ, nhưng một ngày một đêm xóc nảy trên lưng ngựa, vết thương có thể nhanh liền không?

Khi chạy tới Định Lăng, thể lực Luru Tú đã cạn kiệt nghiêm trọng, cho dù ngồi nói chuyện sắc mặt cũng trắng bệch, mồ hôi đầy trán. Thật khó cho hấn lại còn phải nói rõ ràng cho thủ thành Định Lăng biết cần Hán binh can thiệp, đám gia hỏa ngu dân kia ngay từ đầu đã sợ chết khiếp không dám phát cứu binh trợ giúp, thậm chí tránh ở Định Lăng làm rùa đen rút đầu.

Mã Vũ tức giận đến mức suýt nữa động gươm đao, ngay cả Đặng Thần, Lý Dật cũng không kiềm chế được chửi ầm lên.

Luru Tú lại phát huy tài ăn nói lạnh lợi của hấn: “Nay nếu phá được địch, được thưởng vạn lần trân bảo, có thể có công lớn; nếu như thất bại, đâu không thể giữ, thì phân chia tài vật làm sao?”

Vừa dụ dỗ vừa uy hiếp, cuối cùng cũng dụ dỗ thành công thuyết phục được tướng lĩnh trong thành. Từ việc này, tôi mới phát hiện hóa ra hấn không phải chỉ lợi hại trong chuyện buôn bán, ấn tượng của tôi về hấn lại thay đổi lớn, xem ra trước kia hiểu về hấn quá ít, luôn cho rằng hấn ít lời, thích yên tĩnh, thuộc loại tính cách một gây chưa chắc đã đánh cho phọt rắm, chưa từng nghĩ tới hóa ra hấn lại là người có lúc khéo ăn khéo nói, thật sự trước đây nhìn lầm rồi.

Sau khi Luru Tú tập hợp xong binh mã ở Định Lăng, muốn nhanh tới Yên Thành, lần này tôi sống chết không chịu để cho hấn tiếp tục liều mạng.

“Ta đi! Người dường như thương cho tốt đi, vừa đến đã chẳng nghỉ ngơi được gì... Nói cho người biết đừng tranh giành với ta, nếu không ta lấy gậy đánh người hôn mê đó!”

Lưu Tú trước đó còn phản đối, thấy tôi nửa đùa nửa thật, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười ngâm miệng lại. Càng về sai đích xác không mở miệng nói nhiều, tôi bất hấn nằm yên trên giường không được nhúc nhích, hấn cũng rất nghe lời, có điều đôi mắt không híp lại, con ngươi giống như hai ngọn nến, trong đó hình như có hai đóa hoa lửa màu đỏ sậm thiêu đốt.

Chịu không nổi ánh mắt như kim đâm đó, cuối cùng tôi cũng bại trận, bất đắc dĩ giúp hấn thay băng đã nhuộm máu. Khi lau miệng vết thương nhìn thấy lỗ hồng đỏ to bằng miệng trẻ con, trong lòng như bị cứa xé đau đớn.

Cửa phòng không tiếng động mở ra, một bóng dáng thon dài loáng tiến vào, tôi vội vàng quay đầu lại.

Trên hai lòng bàn tay, hai lọ gốm lớn nhỏ một trước một sau ném lại đây, tôi thuận tay nhận lấy, chia ra hai bên tay.

“Thuốc bột thoa ngoài da, ba ngày sau sẽ tiến triển; thuốc viên để uống, sớm muộn gì cũng khỏi.” Tiếng nói không cao không thấp, trong sạch thoải mái lộ ra lời thật dễ nghe: “Cố gắng chống chịu, như vậy mới là đại trượng phu.”

Phùng Dị từ đầu đến cuối chưa từng liếc mắt qua nhìn Lưu Tú một cái, lại xoay người ý tứ sâu xa thoáng nhìn tôi. Cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại, trong phòng quay về vẻ tĩnh lặng, nếu không phải trong tay tôi đang nắm chặt hai lọ thuốc, thiếu chút nữa tôi nghĩ rằng chuyện vừa rồi chỉ do tôi mệt mỏi sinh ảo giác.

“Hấn... là người tốt, có đúng không?” Tôi khẽ thốt thức.

“Ừm.” Lưu Tú khoé mắt mỉm cười, nhẹ nhàng trả lời.

Sắp xếp Định Lăng xong, sau khi đến Yên Thành cầu viện binh, thật ra cũng không có quá nhiều nhân mã để điều hành, gom góp mãi cộng lại cũng hơn hai vạn người, giống như muối bỏ biển, cũng chỉ là cái số lẻ trong đám người kia.

Ở đây vẫn đang vội vàng triệu tập đội hình, thám báo ở bên kia đã truyền lại tin thành Côn Dương không thủ được, bốn mươi hai vạn binh mã đang bày trận bên ngoài thành Côn Dương nhỏ nhoi, vì công thành, Tân binh làm xe thang hơn mười trượng, dùng xe khoan lớn phá cổng thành, thậm chí còn đào địa đạo ở ngoài tường thành, Hấn quân thương vong rất nhiều.

Mỗi ngày đều có rất nhiều cung tiễn thủ theo sau xe khoan bắn tên từng lượt không ngừng vào trong thành, từ “tên trút như mưa” dùng trong trường hợp này không hề khoa trương một chút nào. Trong tin tình báo miêu tả dân chúng bên trong thành khó khăn khổ sở thế nào, không có cách nào ra ngoài lấy nước trong giếng, đành phải tháo cánh cửa trong nhà xuống, đội lên đầu mạo hiểm đi ra ngoài.

Việc quân như lửa, không thể chậm trễ lỡ việc nửa phút. Lưu Tú chẳng quan tâm đến miệng vết thương chưa kết vảy, vội vàng chính đồn một ngàn kỵ binh, bộ binh làm quân tiên phong chỉ viện trước một bước.

Chưa cần chạy tới thành Côn Dương, lần thứ hai thám báo truyền đến tin tức kinh hãi, quân trong thành Côn Dương không ngăn cản được thế công hung mãnh của quân địch, Vương Phượng không để ý đến lời khuyên của đám người Vương Thường, lại có thể đưa thư xin hàng cho Vương Áp, Vương Tầm!

Nghe được tin này, thật giống như bị người ta đánh đòn cảnh cáo, Lưu Tú ngồi trên mình ngựa thân mình cứng đờ, tôi sợ hãi cho rằng hấn sẽ ngắt xiềng ngựa mất. Đám người Mã Vũ chửi ầm lên, mười ba người chúng tôi liều chết thoát khỏi vòng vây gọi viện binh, mạo hiểm cứu tử nhất sinh vất vả lắm mới kiếm được nhân lực, vốn đã xác định quyết tâm một đi không trở lại quay về liều chết bảo vệ Côn Dương, không ngờ tâm huyết phen này cuối cùng chỉ đổi lấy một lá thư xin hàng.

“Đừng nóng vội, chưa chắc đã là chuyện xấu.” Phùng Dị thản nhiên nói một câu.

Mọi người khó hiểu, Lưu Tú thờ dài, mặt cứng ngắc trắng bệch miễn cưỡng nở nụ cười, hấn thẳng lưng, nói: “Đúng, mọi người đừng hoảng hốt, chắc gì đã như chúng mong muốn.”

Nói xong quay đầu liếc nhìn Phùng Dị, nhìn nhau mà cười.

Tôi không rõ bọn họ có bí mật gì, nhưng trong lòng cũng ôm một niềm tin thật lớn đối với họ, nếu hai người bọn họ đều nói không vấn đề gì, tâm đang treo lơ lửng của tôi lại rơi phịch xuống đất.

Một ngày sau, cuối cùng tôi cũng hiểu được bọn họ có ý gì, thám báo hồi báo, Vương Phượng xin hàng, nhưng Vương Áp, Vương Tầm tham công không thêm trả lời. Nghĩ cũng đúng, người ta có bốn mươi hai vạn binh mã vây ngoài thành, ngay cả chim ruồi cũng không bay lọt qua tường thành, chẳng cần đề cao uy phong kẻ khác tiêu diệt chỉ khí chính mình, bốn mươi hai vạn người, mỗi người hướng về phía tường thành nhổ một bãi nước bọt, có lẽ cũng có thể nhấn chìm cả tòa thành Côn Dương.

Vương Áp, Vương Tầm đều là hạng người cuồng vọng tự đại, Côn Dương trong mắt bọn họ cùng lắm chỉ là một bữa ăn lót dạ, mục tiêu của bọn họ là Yên Thành phía sau Côn Dương. Bắt lấy Côn Dương là chuyện sớm muộn, bọn họ chỉ đang chơi trò mèo vờn chuột, đùa giỡn thôi.

Nghe được tin tức này, mọi người đưa mắt nhìn nhau, vừa xấu hổ lại vừa thở phào nhẹ nhõm, mặc kệ Vương Phượng kia đang tính toán những gì, tóm lại, Tân binh từ chối không cho đầu thành tất khiến thủ binh trong thành không còn đường lui, chỉ có thể vứt bỏ tất cả ảo tưởng và tạp niệm, thề đánh một

trận tử chiến.

Dường như Lưu Tú và Phùng Dĩ có bí mật gì đó, hai người bọn họ dường như đã sớm dự liệu được kết quả hiện tại sẽ như vậy, bọn họ thấu hiểu chiến cuộc hơn nhiều so với người bình thường.

Có lẽ... Chúng tôi sẽ không thua!

Trong tâm tôi sinh ra một tham vọng tiểu nhân nho nhỏ.

Có lẽ chúng tôi sẽ không thua!

Tuy rằng muốn tỷ lệ 42:2 quá chênh lệch, nhưng... hiện tại, tôi lại dâng lên một cảm giác hi vọng trước kia không dám nghĩ xa vời rằng chúng tôi chưa chắc nhất định sẽ thua!

Nếu trên người của tôi từng bày một hiện tượng gọi là thần tích, như vậy xin thần tích hãy tiếp tục buông xuống thêm một lần nữa đi!

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 42: Thần Tích 1

Mùng một tháng sáu, ngoài thành Côn Dương.

Nhìn bốn năm ngàn binh mã dàn trận trước mặt, tôi bỗng nhiên có cảm giác muốn ngửa mặt lên trời cười vui thật to.

Đâu không phải là một loại thần tích sao?

Vương Ấp kia là kẻ tự cao tự đại, muốn thể hiện không coi hai ngàn binh mã chúng tôi ra gì, lệnh cho hơn bốn mươi vạn người án binh bất động, chỉ phái mấy ngàn binh mã ra giao chiến với chúng tôi!

Là hán hoàn toàn coi thường chúng tôi, hay là hán quá tự tin?

“Mẹ nó, cho hán tè ra quần luôn, cho các người biết sự lợi hại của lão tử!” Mã Vũ sớm đã hưng phấn đỏ mắt, hai chân ghì chặt vào bụng ngựa, chỉ chờ Lưu Tú ra lệnh một tiếng, liền xông lên giết người.

Lưu Tú không nhanh không chậm nhìn tình kỳ đội ngũ đối diện đang tung bay, chợt quay đầu lại cười hô lên: “Nhị tỷ phu.”

Đặng Thần nghe tiếng tiến lên.

Lưu Tú lấy từ trong lòng ngực ra một tấm lụa mỏng đã được gấp gọn, cất vào trong một cái túi gấm, giao cho Đặng Thần: “Lát nữa khi giao chiến, huynh giả vờ phá vỡ truyền tin về Côn Dương, nếu trên đường đi bị ngăn cản, thì giả vờ đem túi gấm này làm mất. Huynh không cần hiểu chiến, chỉ cần khiến cho Tân binh nhất lấy bức thư này, huynh đã lập công lớn rồi!”

Đặng Thần khó hiểu hỏi: “Đây là thư gì?”

Lưu Tú cười nói: “Chủ lực Hán quân đã chiến được Uyển Thành, đang di chuyển quân lên phía bắc, tiến đến cứu viện Côn Dương!”

Mọi người kinh hi nói: “Thực vậy ư?”

Lưu Tú trừng mắt nhìn, rồi lại hí vào, tươi cười hồn nhiên như đứa trẻ: “Giả!”

“Ôi?” Mọi người rất nhụt chí.

Tôi buột miệng cười, Lưu Tú này, thật sự giáo hoạt như cáo, thể hiện rõ bản chất con buôn. Trước kia còn nghĩ hán ngốc nghếch, khô cứng lại mê tín, nếu như không tận mắt nhìn thấy, thật không thể tin kỹ xảo gạt người này mà một người thành thật như hán cũng nghĩ ra được.

“Được!” Lưu Tú đột nhiên vung tay hô to: “Đây là một trận đánh ác liệt. Các huynh đệ, đi theo ta!”

Không đợi tôi kịp phản ứng, hán đã phóng ngựa lao ra hơn mười trượng, Mã Vũ theo sát phía sau, hơn hai nghìn người như thủy triều ào ào quét tới.

Trống trận vang lên, nhịp trống thùng thùng giống như dưng trong lòng ngực, khiến tứ chi run lên, nhiệt huyết dâng trào.

“Luru tướng quân bình thường thấy tiểu địch thì hoảng sợ, hôm nay đại địch trước mặt, lại dũng mãnh dị thường, thật sự khó hiểu!”

Nghe được phía sau có binh lính nhỏ giọng nói thầm, tôi không khỏi cất giọng hô to: “Tiểu địch dễ lập công, đại địch dễ hi sinh! Luru tướng quân quả thực là người trung hậu, trí tuệ, đại dũng, lúc này, xin trợ giúp tướng quân!”

Các tướng sĩ tinh thần chấn động, trong mắt phát ra tia sáng kì dị, một loại cảm giác sung kính không nói nên lời.

Hơn hai nghìn người theo tiếng hô của hấn chính diện giao phong với quân địch, hai quân đụng nhau, chưa tới một canh giờ Tân binh liền bị đánh tan, hốt hoảng chạy trốn.

Xác chết khắp nơi, máu chảy thành sông. Tuy rằng không phải lần đầu tiên tôi trải qua trường hợp tàn khốc như vậy, nhưng vẫn bị mùi máu tươi kích thích ruột gan cồn cào.

Một trận, một mình Luru Tú chém giết hơn trăm đầu địch, nhìn thấy hấn đầm máu hăng hái chiến đấu, bộ dáng thể thảm sau khi xuống ngựa đứng cũng không vững, muốn không để mọi người lo lắng cũng khó.

“Liều mạng như vậy, muốn rút mạng đi sao?”

“Không liều không được.” Hấn nhẹ nhàng thở ra, cố gắng gượng chống để người khác không nhìn thấy thân thể hấn đang suy yếu.

Tôi đỡ hấn tìm chỗ thoáng gió ngồi xuống, hấn cúi đầu thoáng nhìn bằng gác trên tay phải tôi bước băng bó qua loa, cả kính nói: “Bị thương ư?”

“Bị một vết thương nhỏ thôi, so với vết thương của người, không đáng nhắc tới.” Tôi không có ý trả lời qua loa, kỳ thật tổn thương ở trên mu bàn tay, mặc dù miệng vết thương không sâu, lại hại tay tôi không có cách vào dùng sức được nữa, ngay cả chuỗi kiếm cũng không cầm được.

Luru Tú kéo tay của tôi, cẩn thận dùng ngón cái vuốt ve bằng gác, một mồi không chịu nổi nhắm mắt lại, về mặt hấn tiểu tụy đến cực điểm, hàm dưới rưa rĩa tưa ra lồm chồm, cánh môi không có nổi một tia huyết sắc.

Sắp tới giờ tuất, sắc trời đang nhanh chóng tối lại, dưới đáy lòng tôi thở dài, thương xót hỏi: “Ăn chút gì đi rồi ngủ tiếp?”

Hấn không lên tiếng, yếu hầu khẽ động, một mồi đến mức mí mắt cũng không mở được ra. Nửa tháng nay, thần kinh của hấn luôn căng thẳng, vừa có động tĩnh gì cũng sẽ tỉnh ngủ, nếu không cũng cùng các tướng sĩ thương thảo phương thức tác chiến, nếu không cũng một mình bẻ lấy cành cây vẽ ra lộ tuyến chiến đấu trên mặt cát.

Tôi biết hấn mệt mồi, không chỉ thân thể, cả tâm cũng mệt mồi.

Tuy rằng tôi cũng góp phần tham dự đánh giặc, mỗi lần chỉ cần thấy hấn quên mình xông lên phía trước, biến mất trong đám người tôi sẽ vô cùng lo lắng, có ý muốn đuổi theo ở bên cạnh hấn, không biết vô tình hay cố ý luôn bị Phùng Dị dẫn dắt rời đi. Thời gian lâu lâu, dù góc tối cũng nhận thấy, lần nào Phùng Dị cũng cố ý làm vậy cả. Lấy thân phận và lập trường của hấn bây giờ, không vội giết địch lập công, phòng thủ ở hậu phương là chuyện có thể hiểu được, nhưng hấn lại luôn ẩn hiện ở gần chỗ tôi, một khi tôi có nguy hiểm gì, hấn liền lập tức giải vây thay tôi.

Cúi đầu nhìn khăn lụa trên mu bàn tay, lúc này đây... Nếu không nhờ hấn ra tay đúng lúc, bàn tay phải này của tôi phỏng chừng đã phải gửi lại chiến trường.

Ngẩng đầu lại quan sát Luru Tú, ấn đường nhũ chặt, hấn dựa lưng trên một ụ đất, nông rộng bả vai, Cách đó mười trượng binh lính đi tới đi lui, có người nhóm lửa nấu cơm, khói bếp lượn lờ, mùi nhựa thông thoảng thoảng tan vào không khí.

Tôi chìa tay trái, cẩn thận đưa cái đầu hết quay phải lại quay trái của hấn tựa vào vai tôi.

Tuy rằng không biết Luru Tú và Phùng Dị đã đạt được thỏa thuận bí mật gì, nhưng... phần nhân tình này của hấn, tôi xin nhận.

Sắc trời hoàn toàn tối đen, nhưng tiếng kèn trống phát động từ phía Côn Dương trời dậy, tiếng vang động trời, dường như truyền tới trăm dặm. Tân binh vẫn đang tiếp tục tấn công Côn Dương, bọn chúng đông người, hoàn toàn có thể xa luân chiến (thay phiên nhau chiến đấu), chỉ có Thành Côn Dương ít người, các tướng sĩ hiển nhiên không thể được nghỉ ngơi nhiều.

Đây quả là chiến lược đánh cho địch hao tổn, không chỉ tiêu hao quân nhu lương thảo dự trữ, còn cả thể lực, lòng người.

Một khi thể lực đạt đến cực hạn, lòng người cũng sẽ sụp đổ, lòng người... Thật ra rất yếu ớt!

Tôi ngửa mặt lên trời thở dài, trong đêm có một điểm sáng lóe lên, bỗng nhiên rơi xuống, về lên một dải ánh sáng thẳng tắp thật dài.

Tôi chấn động! Trong quân doanh có người kêu lên thất thanh, la hét ầm ỹ.

Luru Tú hoảng hồn nhảy bật dậy, mê mẩn ở mắt ra trừng mắt nhìn tôi.

Tôi đưa tay chỉ cho hấn xem, thấp giọng nói: “Là sao băng!”

Toi từng cầu nguyện, nếu có thần tích, xin lại buông xuống. Không ngờ lời cầu nguyện được thực hiện nhanh như vậy! Từ sau trận mưa sao băng sáu năm trước đem tôi đến nơi quỷ quái này, đây là lần đầu tiên tôi gặp lại sao băng.

Sao băng, ánh sáng cuối cùng tan biến tại đại doanh Tân binh! Ngay sau đó xa xa truyền đến một tiếng nổ ầm ầm kinh thiên động địa, rung chuyển sắc trời, tôi cầm lấy cánh tay Lưu Tú, cảm giác đất dưới thân rung động từng cơn.

Trong doanh xôn xao một lúc, mọi người rướn cổ lên, nghen hống trên trời nhìn đại doanh Tân binh ở xa xa nổi lên trên không trung một tầng mây hình nấm, song nhiệt xông vào mũi, tầng tầng lớp lớp từ trong ra ngoài không ngừng quay cuồng.

“Đây là trò gì vậy?” Mã Vũ thất tha thất thểu chạy đến, mặt cắt không còn giọt máu, hân xư nay lớn gan, nhưng nhìn thấy hiện tượng thiên nhiên kỳ dị bậc này vẫn sợ không hề nhẹ.

Tôi hé miệng muốn cười, nhưng chưa đợi tôi cười thành tiếng, Lưu Tú đã cất cao giọng kêu lên: “Trời cũng giúp ta phá vây quân thù.”

Mã Vũ vẫn còn đang liên tục lẩm bẩm: “Sao lại thế này? Sao lại thế này? Sao lại thế này?”

Tôi không thể tin nổi tự như: “Là thiên thạch.”

Nhưng không biết được sau khi từ giải ngân hà trong vũ trụ xuyên qua tầng khí quyển, thiên thạch nện vào vỏ trái đất lớn đến mức nào, tốt nhất nên lớn đến mức đè hết toàn bộ bốn mươi hai vạn binh mã đi, vậy thật sự là thần tích trong thần tích!

Chốc lát, Lưu Tú tập hợp tất cả binh mã, nhanh chóng tới sát phía đại doanh Tân binh, nhắc tới cũng khéo, mới đi được nửa dặm, lại thế chềch đó có một đội ngũ trùng trùng điệp điệp, là viện binh từ Định Lăng, Yên Thành đến sau.

Sau khi hai vạn nhân mã tập hợp lại một nơi, dũng khí quân lính nhất thời dâng cao.

Tôi ngó nghiêng khắp nơi, quả nhiên cách đó mười bước tìm thấy bóng dáng Phùng Dị trong đám người, hân không nhanh không chậm cưỡi ngựa đi sau tôi, tựa hồ không hề chú ý đến tôi.

Tay trái đè lên trường kiếm bên hông, tôi thử chậm rãi rút kiếm ra khỏi vỏ, tay phải không điều khiển được, không biết tay trái thế nào, trong lòng tôi cũng chẳng hề tự tin.

Ban ngày cố ý làm rơi cái túi thư tín kia hiển nhiên có tác dụng, Tân binh bày trận xuất hiện lệch lạc rất lớn, vì đề phòng Uyển Thành tới giúp, đem đại bộ phận binh lực đi sang phía Tây nam, chúng tôi từ hướng Đông tiến sát Côn Dương, phòng thủ không còn nghiêm mật như ban ngày nữa, hơn nữa dị tượng vừa rồi đương nhiên hù sợ Tân binh, cảm giác liều chết trôi qua, rất nhiều người vội vàng không kịp chuẩn bị không ngờ không chút chống cự quay đầu bỏ chạy.

Lúc trời sắp sáng, chúng tôi ở trong vòng vây trùng điệp giữa đại doanh Tân binh giải khai ra một chỗ hổng, vượt qua Côn Thủy. Lưu Tú nắm bắt thời cơ, chọn ba nghìn kỵ binh, để lại đại bộ phận quân lính lệnh cho họ ở lại trông giữ quân nhu lương thảo, thừa cơ vọt vào Côn Dương cứu viện.

Ba nghìn người này tuy ít, nhưng đều là kỵ binh, mặc dù Tân binh có bốn mươi hai vạn người nhưng kỵ binh cũng chỉ là một bộ phận nhỏ, sức chiến đấu của bộ binh căn bản ở mức độ nào đó không thể so sánh với kỵ binh.

Lúc này đây, Hán quân bị chặn bởi một vạn thiết kỵ, đầu lĩnh chính là Vương Tầm.

Hai quân giao chiến, đánh đến khi trời tối mịt, bởi vì hai bên đều là kỵ binh, trang bị tương đương, tình hình chiến đấu kịch liệt trước nay chưa từng có. Tôi đã bị thương tay phải, đành phải dùng tay trái cầm kiếm. Kiếm thuật của tôi vốn chưa luyện thuần thực, đổi thành tay trái lại càng thua chị kém em. Phùng Dị cảm thấy tôi rất khác thường, lần này không dám tiếp tục thờ ơ, trực tiếp hộ giá ở sát bên sườn tôi.

Cầm cự hơn nửa canh giờ, tôi sức cùng lực kiệt, thở hồng hộc như trâu, chỉ cảm thấy tay trái ê ẩm tê dại không cử động được, Phùng Dị quát: “Bỏ ngựa!”

Tôi nghe không hiểu ý của hân, hai mắt vô thần quay đầu lại, cán thương của hân vũ động như linh xà, dây tua nhuộm máu đỏ tươi. Thấy tôi không phản ứng, hân lo lắng thúc ngựa tới gần tôi, đột nhiên vọt người nhảy đến phía sau tôi.

“Công Tôn...” Đầu tôi quay cuồng, mắt nổ đom đóm, thể lực cạn kiệt quá độ tựa hồ cuối cùng không chống đỡ nổi nữa.

“Bốp!” Trên gương mặt phát ra tiếng vang giòn, cảm giác đau nhức kích thích tôi. Phùng Dị lại dám xuống tay, không hề có tí cảm xúc thương yêu nào tát tôi. Tôi dùng mu bàn tay áp vào hai gò má nóng rát, than thở nói: “Đánh người không đánh vào mặt, người làm thế sau này ta gặp người khác thế nào giờ!”

Hân đột nhiên bật cười, nhưng không có ý cười nhạo.

Cho dù Âm Thức đặc biệt chọn cho tôi ngựa lương câu, nhưng hai người bọn tôi cười chung, chạy không thể bằng người ta một mình một ngựa. So cước lực không bằng người, vậy đo võ làm sao? Tôi là một thương binh, theo lý thuyết tay bị tổn thương, đôi chân vẫn còn có chút tác dụng, đặc biệt Taekwondo chân vẫn lợi hại hơn tay, nhưng theo tình hình hiện tại, khi đánh giặc đao kiếm lợi hại hơn so với quyền cước nhiều! Hơn nữa mỗi khi tôi lên ngựa, hai chân không hoạt động, tay nếu không cầm kiếm, cơ bản là loại phế nhân. Thân thủ Phùng Dị mạnh mẽ như nào, cũng khó có thể tự bảo vệ mình trong thiên quân vạn mã, huống hồ còn mang thêm một gánh nặng là tôi...

Ánh chớp lóe lên khiến tôi rung mình, xúc động thét chói tai: “Buông ta xuống, bằng không ngươi sẽ chết!”

Thân mình Phùng Dị cứng đờ, trường thương vung lên, đem một gã lính địch bên trái đánh văng xuống ngựa: “Thả ngươi xuống, chẳng lẽ ngươi sẽ không chết sao?”

Chết! Chết...

Tôi sẽ chết sao? Tôi chưa từng nghiêm túc lo nghĩ về vấn đề này, tôi là người từ tương lai xuyên qua, không thuộc về thời đại này, là một người được sinh ra bởi “thần tích”... Có lẽ trong tiềm thức luôn nghĩ rằng, tôi không giống như đám người cổ đại bọn họ, tôi đối với bản thân có một loại cảm giác khó hiểu về sự ưu việt, gọi chung cảm thấy mình ưu việt hơn bọn họ.

Nhưng... ưu việt, sẽ không phải chết sao?

Sẽ không phải chết sao?

Khi máy vẫn chạy trong cơ thể, tôi sẽ bị thương, sẽ đổ máu, có cảm giác đau, tồn tại cảm giác chân thực về ý thức của mình, về tình hình thực tế... Cho dù tôi là người tới từ tương lai, nhưng vẫn chỉ là một con người!

Tôi không phải là thần!

“Ôm chặt ta! Chúng ta lao ra!” Phùng Dị thét lớn một tiếng, con ngựa vung chân đá hậu, đem những kẻ vướng chân xung quanh đạp tung ra ngoài.

Trời đã sáng, có điều tầng mây trên bầu trời lại càng bay thấp hơn, có lẽ nguyên nhân do thiên thạch rơi xuống, áp khí tầng khí quyển chịu ảnh hưởng, từ trên bầu trời dần dần ngưng tụ một luồng khí xoáy màu trắng.

Mây đen cuộn cuộn, tiếng sấm ầm ầm, làm luồng khí xoáy càng lúc càng to, mưa rào đột nhiên tới, sấm sét vang trời, tôi thất thanh thét chói tai.

Phùng Dị bị tôi dọa sợ: “Bị thương ở đâu sao?”

“Không phải!” tôi lấy tay lau nước mưa trên mặt, hạt mưa quá lớn, tiểu tẩu hỗn loạn ngất quăng: “Sắp có vòi rồng.”

“Cái gì?” Cho dù nằm cạnh rất gần, cũng phải rống lên mới nghe thấy tiếng của nhau. Sau đó tốc độ gió đột nhiên nguy hiểm hơn, tiếng rít bén nhọn làm đau màng tai.

“Vòi?” Đột nhiên tôi nghĩ có lẽ hẳn sẽ không hiểu vòi rồng là gì, chán nản sửa miệng: “Gió sẽ đem ngươi thổi tung lên trời.”

chẳng quan tâm xem hẳn có thể hiểu được bao nhiêu, tôi liều mạng thúc ngựa chanh chóng chạy khỏi hướng di chuyển của mắt gió, cấp bách đến độ nước mắt tuôn ra.

Cũng không biết chạy được bao lâu, trước mắt bỗng nhiên hoa lên, một con vật lớn có vằn màu vàng đen linh hoạt từ sau thân tôi lướt lên phía trước, tôi sợ hãi giật mình, quay đầu nhìn lên, sợ tới mức cả người run lên, răng nanh va vào nhau cồm cộp.

Trong phạm vi trăm mét, cùng hướng chạy trốn với vật cưỡi của tôi, là một đoàn sư tử hổ báo, đi sau cùng là đám có thể hình lớn như voi, tê giác...

Lúc cần chặt răng không cần thận cẩn vào đầu lưỡi của mình, thần chí tỉnh táo dị thường, trừng mắt nhìn đám mãnh thú tản ra bốn phía. Năm ngón tay tôi cứng nhắc cầm lấy cánh tay Phùng Dị, sợ tới mức quên cả hô hấp.

“Gầm” trong giây lát, phía sau truyền đến một tiếng gào khóc thảm thiết giống như gào thét, không biết quái thú nào phát ra tiếng kêu, lại có thể phá vỡ tiếng gió, truyền tới khoảng cách xa như thế.

Dây cương trong tay tôi tuột xuống, tôi sợ tới mức kêu một tiếng: “Má ơi!” xoay người nhào vào trong lòng Phùng Dị, lạnh run. Tôi không sợ đông người, nhưng đó không phải là người, là một đám động vật hung mãnh cắn một miếng cũng chết người, bình thường có lẽ bị nhốt ở trong lồng, chỉ có thể nhìn thấy ở trong vườn bách thú.

“Này!” Phùng Dị liều lạnh tránh tay của tôi.

Tôi cứng ngắt lờm xẻo một cái, lại nghe tiếng chân đàn thú chậm lại, đứng thông khô gào thét nguyên tại chỗ, bộ dạng muốn quay đầu lại, rồi lại không dám.

“Gầm”, tiếng gầm thứ hai vang lên, chấn rung mọi thứ.

Tiếng roi da vút vào không khí truyền đến, đàn thú rút cuộc sợ hãi rụt rè tụ tập trở về.

Tôi cực kỳ hoảng sợ: “Sao lại thế?”

“Có thể làm cho đám súc sinh trong rừng hoảng sợ nhưng lại không dám chạy trốn, chỉ có một người...”

“Cự vô phách?!” Tôi vừa kinh vừa sợ.

Ông trời ơi! Sao lại xui xẻo như vậy, đúng lúc quan trọng này... lại gặp phải ôn thần?

“Chỗ đó...” Phùng Dị vỗ lưng tôi nhắc nhở: “Có người đang đối đầu với Cự vô phách!”

Tôi dừng cảm nhìn thoáng qua, phía sau chưa đầy trăm mét, Cự vô phách ngồi trên xe bốn ngựa kéo, đang vung roi chỉ huy đàn thú tranh đấu cùng hai ba trăm người. Tầng mây vốn đã ép tới cực thấp, trong bão tạp trông Cự vô phách tựa như một cột chống trời.

Lúc này lôi điện vang lên, sấm sét đi đùng, đánh xuống đất, gạch đá bay tứ tung, nước sông tràn lên, đám súc sinh sợ tới mức toàn thân run rẩy, một bộ phận đã không còn nghe theo sự chỉ huy của Cự vô phách, bắt đầu âm âm lùi bước chạy trốn.

Tôi neho mắt lại, màn mưa tuy lớn, tôi càng nhìn càng thấy người dẫn đầu kia nhìn quen mắt.

“Là ai vậy?”

Phùng Dị quay đầu ngựa, dứt khoát thúc ngựa trở lại: “Là Lưu Văn Thúc!”

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 43: Thần Tích 2

Mãnh thú đột nhiên lui bước, không chịu tiếp tục nghe lời sai sử đánh cản người của hắn, vờ rờn nhìn như ở rất xa, nhưng tốc độ xoay của lốc xoáy sinh ra tốc độ gió khiến cho trọng tâm con người lệch khỏi quỹ đạo, đứng không vững. Càng quay về gần đó tôi càng cảm thấy ngực không thờ nổi, hai cánh tay hợp lại ôm lấy cổ ngựa, hai chân kẹp chặt, không dám có chút khinh thường. Có thể đứng vững như thiết tháp không hề lung lay ở phía kia, có lẽ chúng chỉ có cái “Lô cốt di động” đó.

Ưu thế trời sinh khiến cho hắn có thể đứng vững đánh xe trong lúc gió thổi phàn phật, Lưu Tú dẫn theo khoảng trăm người nhìn qua tường chiếm thượng phong, thật ra hoàn toàn chẳng chạm được vào nổi góc áo của Cự vô phách, cây roi da dài ba trượng trong tay Cự vô phách lại múa vù vù, thỉnh thoảng có người không may trúng roi của hắn, lập tức té ngã, không rõ sống chết.

Quanh quần bên người Cự vô phách còn có ba con hồ trắng, hình thể so với hồ thường lớn hơn rất nhiều, tuy rằng loài thú theo bản năng rất sợ hãi, nhay bén đối với thiên tai, có điều bình thường Cự vô phách huấn luyện chúng theo phương pháp riêng, thế cho nên còn sợ chủ nhân hơn cả sợ thiên tai.

Lưu Tú không thể tới gần Cự vô phách, lúc tôi nhìn thấy binh lính liên tiếp ngã dưới roi da của Cự vô phách thì hoảng sợ trợn mắt quay sang nhìn Lưu Tú, thấy áo hắn đã rách bươm, trên cánh tay có vết roi đỏ tươi, miệng vết thương ở ngực hắn vỡ toang, máu tươi nhuộm đỏ băng gạc, toàn thân đầm đìa.

Cự vô phách sai khiến ba con hồ trắng nhào lên cản Lưu Tú, Lưu Tú trong gió mạnh đứng còn không vững, bộ dạng lung lay sắp đổ khiến ai cũng lo sợ đổ mồ hôi lạnh thay hắn, một con hồ trắng gương móng vuốt chém vào đầu hắn, hắn cúi thấp người xuống một chút, vuốt hồ quét trúng võ quan trên đầu hắn, một đầu tóc đầu đột nhiên tung bay trong gió.

Tôi kinh hô một tiếng, dừng cảm quên mình từ trên lưng ngựa nhảy xuống, không chút suy nghĩ liền đánh về phía Cự vô phách. Tốc độ gió lúc này đã mạnh lên không ít, tôi lại có loại cảm giác lâng lâng mất trọng lượng, thân mình chợt nhẹ bẫng, lảng không trở mình lộn nhào, trước tiên tránh tay Cự vô phách đang vung lên, một cước nhắm ngay cái ót to lớn của hắn đá tới.

Trên chân đi bạch kích (một loại dép thời xưa), tôi rất thích loại giày này, không chỉ giúp đi lại nhẹ nhàng, trời mưa thuận tiện có thể dùng làm giày đi mưa, điều quan trọng nhất là để giày làm bằng gỗ, khi đá người vừa nhanh vừa mạnh, lại rất đau.

Đây cũng là một trong những vũ khí phòng thân bí mật của tôi.

Cự vô phách phát ra một tiếng kêu quái lạ, trên sống mũi tóe máu, đầu hắn loạn choạng, tức giận hùng hùng hổ hổ chỉ vào người tôi. tôi lập tức thu chân, thoáng nhìn mũi hắn đang phun máu, hắn vừa lấy tay áo không ngừng chà lau, vừa gầm rú nhảy từ trên xe xuống.

“Lại đây! Chưa từng thấy mỹ nữ a, sao cứ thích theo đuổi ta không vậy!”

Một bước chân của hắn bước thật dài, tôi ý vào thân thủ linh hoạt, cố ý chạy vòng quanh xe. Hắn chạy hai vòng vẫn không bắt được tôi, nổi giận gầm lên một tiếng, hai bàn tay to như quạt nan đột nhiên nắm lấy khung xe, làm động tác giống như vận động viên cử tạ nâng chiếc xe lên, bốn con ngựa cũng bị liên lụy liên tục đá hậu.

Tôi trợn mắt há hốc mồm, tình cảnh này hoàn toàn vượt khỏi tưởng tượng của tôi, đây là con người sao? Đây... Đây có phải con người không?

Cự vô phách điên cuồng hét lên một tiếng, dùng sức ném đi, xe ngựa dưới lực đẩy của hán bay vù vù về phía tôi, hai cái đuôi của tôi có lẽ do quá kinh hãi cắm xuống đất như mọc rễ, làm thế nào cũng không nhúc nhích được.

Thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, có người từ chèo bên phi bổ nhào qua, đẩy tôi ra đồng thời ôm lấy tôi lăm qua bên cạnh bốn năm vòng. Đá vụn trên mặt đất đâm vào lưng tôi đau đớn, sợi tóc ướt át mềm mại phủ lên gương mặt tôi, mùi máu tươi nồng đậm xông vào mũi. Tôi mở mắt ra, khẽ vén mái tóc dài, không quá ngạc nhiên nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Luru Tú.

“Luru Tú...” Tôi khê hô.

“Khụ.” Hán ho nhẹ một tiếng, miệng phun ra bọt máu bắn đầy mặt tôi.

Tôi luống cuống, sốt ruột ôm mặt hán: “Luru Tú! Luru Tú... Tú...”

Ánh mắt hán hơi tan ra, dường như không nhìn rõ bộ dáng của tôi, cho nên cố chấp đem mắt mình mở thật lớn, tôi lại nhìn thấy lo lắng mênh mông trong mắt hán rất rõ ràng.

“Lệ... Hoa, khụ.” Hán lại ho. “Có bị thương không?”

“Ta không sao, ta rất tốt... không thiếu sợi tóc nào...” Tôi nói năng lộn xộn, càng nói lại càng không áp chế nổi bi thống trong lòng, nước nờ roi lệ, giặt ống tay áo của mình liều mạng lau vết máu ở trên khoe miệng hán, “Người đừng chết, người... Đừng chết, người chết ta phải làm sao bây giờ? Người chết... Ta phải làm sao bây giờ?”

Đôi mắt mờ đục lại khôi phục vẻ trong suốt như nước lần nữa, Luru Tú cười yếu ớt, vẫn dịu dàng: “Ta không chết.”

“Thật chứ?” Tôi hỏi lại rất ngu ngốc. Trong lòng thật sự rất sợ hãi, chẳng sợ hán lừa dối tôi, chỉ cần hán cam đoan, cho dù là lời nói dối, tôi cũng sẽ coi như nghe lời nói thật.

“Thật.” Quả nhiên hán cam đoan.

Tôi rơi lệ đỡ hán ngồi xuống, lúc này mới giặt mình không thấy Cự vô phách đuổi giết tới đây, quay phắt đầu lại, đập vào mắt là cảnh tượng Phùng Di trong mưa to dẫn theo binh lính vây quanh Cự vô phách giao đấu kéo dài thời gian.

Tốc độ gió càng lúc càng lớn, vòi rồng không kiên nhẫn gì lướt ngang qua bình nguyên, dần tới gần. Tôi thầm kêu không ổn, lúc này muốn chạy dường như là chuyện không thể, Luru Tú bị thương rất nặng, tôi và hán đều không có ngựa.

Tôi chặt vật đem Luru Tú còng trên lưng, mới đầu hán không chịu, muốn tự mình đi đường, sau khi bị tôi hung hăng trừng mắt cuối cùng cũng thống minh ngậm miệng lại.

“Phùng Di, tìm chỗ trống nằm xuống!” Tôi vừa lớn tiếng nhắc nhở Phùng Di, vừa thất tha thất thểu cõng Luru Tú trên lưng chạy đến chỗ trống.

Sức gió nhanh chóng tăng cường, trên không trung bắt đầu xuất hiện vật thể không rõ lớn lớn nhỏ nhỏ rào rít bay tới. Tôi hípmắt, nín thở một hơi chạy đến một chỗ trống, buông Luru Tú ra để cho hán nằm rạp trên mặt đất, tôi ôm hán nằm bên người hán.

Vừa mới cúi người, một gốc cây đại thụ cao ngút bay lướt qua đỉnh đầu tôi, tôi kinh hoàng toát mồ hôi lạnh, ánh mắt nhìn về phía cây địa thụ cao hơn mười thước, chỉ nghe thấy một tiếng vang thật lớn, nặng nề nện trúng ột Cự vô phách, Cự vô phách chưa kịp hừ lên một tiếng đã đập xuống đất.

Tôi ôm chặt Luru Tú, từ từ nhắm hai mắt khẽ run lên, trời tháng sáu lại lạnh rừng mình. Tiếng gió bén nhọn, tôi chỉ im lặng cầu nguyện, hi vọng mặt gió sẽ không lướt qua đầu tôi đúng lúc như vậy chứ.

Màng tai bị chấn động rung lên ong ong, ngay khi tôi không thờ nổi, đầu đau nhức gần như muốn ngất thờ, thân mình Luru Tú khẽ nhúc nhích, đột nhiên vung cánh tay một tay kéo tôi xuống dưới thân thể của hán...

Mưa gió...

Tàn phá tan hoang.

Mặt đất...

Than khóc thảm thiết.

Vòi rồng tan biến trước đường chân trời, tôi cùng với Luru Tú đỡ nhau đứng lên trong cơn mưa, nhìn “thần tích” đáng sợ này cuối cùng cũng đi xa.

Trong phạm vi trăm dặm rất hỗn loạn, nước sông tràn khắp bình nguyên, trên mặt đất mênh mông toàn nước, trong địa đạo bao quanh thành Côn Dương đầy áp thi thể Tân binh, máu chảy thành sông...

Bên ngoài thành Côn Dương, hiện giờ không khác gì vừa trải qua một tràng Tu La. (Tràng tu La là gì ai giải thích hộ mình với)

“Còn chịu được không?”

Lưu Tú gật gù đầu, tuy rằng mặt bị ngâm nước mưa hơi sưng và trắng nhợt, nhưng ánh mắt kia vẫn vô cùng trong suốt sáng ngời. Tôi hơi thả tâm, phía sau có tiếng bước chân kéo lê tới gần, tôi quay đầu lại, vui vẻ cười.

“Người quả nhiên chịu được, còn ta... Không được!” Hai mắt trắng dã, thân thể của tôi từ từ trượt xuống, xụi lơ ngã trên mặt đất, hình ảnh cuối cùng còn sót lại trong đầu là Phùng Dị toàn thân nhếch nhác về mặt kích động xông về phía tôi.

Thật tốt... Có thể sống, thật tốt!

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 44: Ban Thưởng

Trong khoảnh khắc cuộc chiến hỗn loạn nhất, cuối cùng kết thúc dưới lực cản của vòi rồng, binh lính thủ trong thành Côn Dương mở cửa thành dốc toàn bộ lực lượng, cùng hơn hai vạn viện quân tạo thành thế gọng kìm, Tân binh sớm bị dọa vỡ mặt nhất thời quá sợ hãi. Nghe nói Tân binh tan tác vì muốn nhanh chóng vượt qua kênh đào, người chết đuối tính bằng đơn vị hàng nghìn, những kẻ đại nạn không chết may mắn tránh được qua sông nhờ bước qua thi thể đồng bạn.

Trận chiến dịch hoành tráng nhất này kết thúc như thế nào tôi không tận mắt chứng kiến, sau khi tôi bất tỉnh không bao lâu đã bắt đầu sốt cao, Lưu Tú vội vàng dẫn dắt binh lính nhân lúc tinh thần hăng hái xông lên đánh tan Tân binh, không thể phân tâm chăm sóc cho tôi, vì thế nhờ Phùng Dị đem tôi chạy về Côn Dương. Đợi sau khi tôi hơi tỉnh táo, Phùng Dị cũng không từ mà biệt.

Cả thành Côn Dương toàn lều bạt của dân tị nạn, tôi không nhận ra một ai ở xung quanh, lòng tôi muốn tìm hiểu rõ tình hình chiến đấu, nhưng không tìm thấy một ai quen để hỏi thăm.

Ngay sáng sớm hôm sau khi tôi bàng hoàng bất lực, Âm Thức đột nhiên như thiên thần buông xuống trước mặt tôi, không nói năng gì liền đem tôi đang cuộn trong chăn dọn sạch lên xe ngựa.

Sắc mặt hần căng thẳng, bộ dạng không nói năng gì khiến tôi cảm thấy hơi sợ, tôi lấy cơ đau đầu một mồi, nằm ở trên xe giải vờ ngủ, tránh tiếp xúc trực tiếp với hần. Qua bốn năm ngày, tận khi tôi nơi tôi mới biết hần đưa tôi tới Uyển Thành.

“Uyển Thành chiếm được từ khi nào?” Không kìm nén được tò mò, rốt cục tôi cẩn thận hỏi hần.

Hần đỡ tôi xuống xe, trường trắng ngói xanh, cửa viện hé mở, bên trong cách cửa có bóng người chột lóe lên, có người cười đem cánh cửa đang hé mở toang: “Đại ca! Huỳnh đã đưa tỷ tỷ trở lại?” Âm Tự phóng vọt tới trước mặt tôi, quan sát tôi từ đầu đến chân, ánh mắt tràn ngập thương xót: “Tỷ, tỷ gầy quá. Sau có thể gầy đến vậy?”

Tôi nhìn hần mỉm cười, Âm Thức trầm giọng nói: “Vào trong rồi nói.”

Vào sân, phát hiện đây là một toàn nhà không lớn không nhỏ, bày trí trang nhã xa hoa vừa đủ, giống như phủ đệ của một đại gia đình nào đó, có khi còn là của một vị quan.

“Nhà ai vậy?”

Âm Tự đỡ tôi, càng đi vào trong tôi càng tò mò.

Âm Thức nói: “Muội muốn ta trả lời vấn đề nào trước?”

Tôi không cần nghĩ ngợi: “Vậy nói cho muội nghe một chút chuyện xảy ra ở Uyển Thành đi.” Những ngày sinh bệnh kia, cả người đều mơ mơ màng màng, tuy rằng thời gian trì hoãn không quá dài, lại làm cho tôi có cảm giác mê man tách rời khỏi cuộc chiến.

“Uyển Thành chiếm được cuối tháng năm, khi đó trận quyết chiến ở Côn Dương còn chưa bắt đầu.” Âm Thức nói rất nhẹ nhàng, trong lòng tôi lại nổi ngán đọt sóng.

Đi đến phòng khách, Âm Tự liền đỡ tôi ngồi xuống chiếu, ở trước mặt Âm Thức tôi không dám can rờ, đành phải quy củ ngồi, cố nén hai chân tê dại.

Âm Thức không mặn không nhạt liếc tôi một cái, phát tay ý bảo: “Âm Lộc, kêu hai người mang sạp hoa lê ra đây, để cô nương dựa.”

Âm Lộc lập tức làm theo, tôi vừa cảm kích vừa lấy lòng ngẩng đầu mỉm cười với Âm Thức, nhưng khuôn mặt hần không hề thay đổi, da mặt vẫn căng

như da trống.

Trong chốc lát Âm Lộc dẫn người đưa giường gỗ đến, Âm Hưng cũng đi theo, nhìn thấy tôi mở miệng đã chế nhạo: “Tỷ tỷ thật sự có cát nhân thiên tướng, qua lại tự nhiên trong đại doanh bốn mươi hai vạn người, bản lĩnh này trên đời chắc cũng chỉ Lưu Văn Thúc và tỷ tỷ mới có thể có.”

Tôi tức giận trợn mắt lườm hắn, Âm Tụ đỡ tôi ngồi dựa vào sạp nghỉ tạm, còn lấy quạt quạt gió cho tôi, cùng là đệ đệ, thái độ của hai người đối với tôi khác nhau một trời một vực.

“Tính toán kỹ lại, Uyển Thành được chiếm lĩnh chính thức vào ngày hai mươi sáu tháng năm, ba ngày sau Lưu Tú đã biết được tin tức này, tin tức lan ra rất nhanh, ngay cả Tần quân cũng biết, cho nên lòng quân đại loạn.” Ánh mắt Âm Thúc sáng ngời, không nhanh không chậm hỏi: “Cho dù là thám tử của chúng ta cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy đem tin tức này truyền đến tay của muội, Lưu Tú nghe được tin tình báo này ở đâu?”

“Khụ.” Tôi ho nhẹ một tiếng, thiếu chút nữa bật cười không ý tứ. Âm Thúc luôn kiêu ngạo về mạng lưới tình báo của mình, lúc này Lưu Tú dùng chiêu “Tráo giả thành thật” không ngờ đoán bậy đoán bạ lại thật trùng hợp. “Lưu Tú cũng không biết tình hình thế nào.”

“Chẳng lẽ...”

Tôi mỉm cười, gật đầu: “Hắn giả vờ!”

Ấn đường Âm Thúc hơi nhú, khóe miệng cong lên, không nói gì thêm. Âm Hưng bên kia vỗ mạnh tay một cái: “Lưu Văn Thúc khá lắm! Trí dũng song toàn hiển thấy, bình thường thật sự đã coi thường hắn!”

Âm Thúc lạnh nhạt nói: “Chẳng qua do may mắn thôi.” Trong lời nói đem công lao của Lưu Tú dè bẹp không đáng một xu.

“Sao vậy? Đại ca, Lưu Văn Thúc dù không hơn nhưng cũng không hề thua kém đại tư đồ Lưu Bá Thăng, huynh không thể bởi nguyên nhân vì tỷ tỷ mà có ý hạ thấp hắn chứ?” Âm Hưng dường như rất thích Lưu Tú, nghe cách hắn xưng hô thì biết, Âm Thúc từ đầu đến cuối đều gọi thẳng họ tên hắn là “Lưu Tú”, Âm Hưng gọi hắn là “Văn Thúc”. Lễ tiết thời Hán, theo cách xưng hô đã biết cách nhìn nhận.

Âm Thúc lạnh nhạt nói: “Lưu Diễn chẳng qua là một kẻ mẫn phu mà thôi, hiện giờ có toàn thân trở ra được hay không còn không rõ, còn nói gì tới Lưu Tú, bản lĩnh giấu tài của người này không ai có thể đoán ra, ngay cả ta cũng suýt nữa trông nhầm...” Ánh mắt nặng trĩu nhìn tôi, trong lòng tôi run lên khó hiểu, dường như hắn có ẩn chứa thâm ý khác, tôi cũng không dám vọng đoán thêm. “Có điều, lần này Côn Dương chuyển bại thành thắng, cũng chỉ có thể nói do hắn vận khí tốt thôi. Nếu như không phải Vương Tâm, Vương Áp ý vào thân phận hoàng thân quốc thích cuồng vọng tự đại không coi ai ra gì, nếu như thật sự nghe theo kế sách bỏ trận mà Nghiêm Vu và sáu mươi ba nhà kia đưa ra, làm sao lại thất bại vô cùng thảm như vậy? Để Lưu Tú chiếm được tiện nghi này?”

Tôi không nghe rõ, Âm Tụ nhỏ giọng giải thích cho tôi nghe.

Hóa ra sau khi Tần binh vây khốn Côn Dương, không bao lâu sau khi mười ba người chúng tôi phá vây đi ra ngoài tìm cứu binh, Nghiêm Vu cho rằng thành Côn Dương nhỏ nhưng kiên cố, không dễ đánh chiếm, từng đề nghị buông Côn Dương, chuyển sang tấn công Uyển Thành, khi đó Uyển Thành còn chưa bị chiếm lĩnh, nếu kế này thành công, hậu quả thật khó lường...

Trong lòng tôi xuất hiện một cỗ khí lạnh, không rét mà run, may mà Vương Áp ngạo mạn, ý vào người đông thể mạnh, cố chấp mù quáng sức với Côn Dương.

Nghiêm Vu thấy hắn không chịu, lại hiến một kế, đề cử ra một lỗ hổng dụ thủ binh trong thành chạy trốn ra tiêu diệt từng tên, so với việc cố gắng tấn công ào ạt hay hơn gấp trăm lần. Đây cũng là kế sách tốt nhất, nếu quả thật làm như vậy, với tính nhất gan một lòng muốn chạy trốn của đám Vương Phụng kia mà nói, phóng chừng sớm muộn gì cũng chui đầu vào rọ.

“Mười lăm năm trước, Địch Nghĩa khởi binh nổi loạn, lúc ấy tướng quân dẫn binh đi trấn áp bọn chúng chính là Vương Áp, kết quả hắn không thể bắt sống được Địch Nghĩa, bị Vương Mãng quở trách một trận, hắn đối với chuyện này luôn canh cánh trong lòng, một cục ghen giữ đến tận bây giờ, cho nên sẽ tiêu diệt toàn bộ Côn Dương.” Âm Tụ lên thở dài: “Nếu hắn không tự coi nhẹ mình như vậy, tin rằng đã sớm chiếm được Côn Dương.”

“Đúng vậy a, đúng vậy a!” Tôi cảm giận nheo má hắn: “Nếu thực như vậy người đợi đến lúc đó nhặt xác hộ tỷ tỷ đi.”

“Tỷ tỷ...” Âm Tụ run rẩy: “Là đệ đệ nói sai rồi.”

Về mặt hắn bối rối nhìn tôi, cử nghĩ đến hậu quả kia, thật sự sợ nhìn thấy tôi chết, đôi tay gắt gao nắm chặt cán quạt, khớp xương gồ lên, phảng phất màu trắng.

Tôi vỗ vỗ bờ vai của hắn, đứa nhỏ này, thật đúng là rất có lòng: “Vừa nói chơi thôi, đừng tưởng thật.”

Âm Thúc nói: “Cho nên mới nói vận khí của Lưu Tú tốt, thiên thời địa lợi nhân hòa, không loại nào không chiếm được...” Khóe miệng hắn bỗng nhiên nhếch lên, xuất hiện một nụ cười thoáng hiện rất đẹp, tôi nhìn thấy không khỏi ngẩn ngơ, nhưng đảo mắt lại cảm thấy hắn cười thật sự quý dị, trong lòng tôi sầm. Quả nhiên hắn vui sướng khi thấy người khác gặp họa nói: “Một trận chiến này giúp hắn thành danh, bản thân ta muốn nhìn xem từ nay về sau hắn tiếp tục giấu tài như thế nào.”

Tôi bấu môi, hồ ly vẫn là hồ ly, huống chi hắn còn là cửu vĩ hồ thành tinh.

“Đại công tử.” Âm Lộc đứng dưới bậc thềm, nhỏ giọng bẩm: “Bên ngoài có đại tư đồ cầu kiến.”

Âm Thúc không lên tiếng, Âm Hưng kéo dài mồm “ái chà!”, ánh mắt quái dị nhìn tôi cười trộm, bộ dạng chuẩn bị xem kịch vui.

Lưu manh hừ hòng! Tôi mắng thầm trong lòng, giả bộ mệt mỏi hết hơi, rên rỉ nói: “Đại ca, ta váng đầu, muốn nghỉ một lát...”

Âm Hưng bật cười, Âm Thúc không phá hỏng kế hoạch của tôi, gật gật đầu, chỉ Âm Tụ nói: “Tam đệ đưa Lê Hoa trở về phòng nghỉ tạm.”

Âm Tụ vâng lời, đợi khi chúng tôi đi vào hậu viện, từ xa nhìn qua khe hở hàng rào có thể nhìn thấy Âm Lộc đang dẫn Lưu Diễm vào sân, tôi vội vàng bước nhanh. Âm Tụ dẫn tôi về phòng, tôi vừa bước vào, đột nhiên ngăn cả người. Bên trong phòng trang trí giống khuê phòng của tôi ở Tân Dã y như đúc, tôi dụi dụi mắt, tưởng mình hoa mắt.

“Thích không?” Âm Tụ cười nói: “Đại ca đã bỏ ra không ít tâm tư.”

Tôi đi vòng một vòng từ trước ra sau trong phòng, chắt chắt lưỡi. Án thư, giường, đèn, trang sức, màn trướng trong phòng nhìn đều như đồ tôi dùng từ xưa, nhưng cẩn thận nhìn lại, đồ trang trí trong phòng rất mới, thực sự không phải là những vật cũ đưa từ nhà ở Tân Dã lên đây, hiếm khi thấy Âm Thúc tiêu tốn tâm tư vì tôi như vậy.

Hắc hắc, hóa ra đại ca nói năng chua ngoa nhưng tâm đầu phụ, thật ra trong lòng thương tôi hơn ai hết.

Môi vừa ngời xuống chiếu khoa tay múa chân hai cái, cửa bên ngoài cọt kẹt mở ra, Âm Hưng đang cầm một đồng đồ vật đi đến, phía sau còn có ba bốn tỷ nữ đi theo, trong tay cũng cầm tráp hộp. Ánh mắt vừa chạm đến đồng vải vóc, đồ nữ trang này, tâm đột ngột trầm xuống, tôi lập tức thốt lên: “Của Lưu Diễm tặng hả? Đệ nhanh chóng phái người đưa trả lại, lễ này không thể nhận!”

Sắc mặt Âm Hưng cổ quái, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: “Không phải đại tư đồ... Mấy thứ này, là bệ hạ phái hoàng môn thị lang đặc biệt đưa tới. Đây là vật bệ hạ ban thưởng, ta không có cam đảm dám đưa nó trả về!” Nói xong ý bảo mọi người để đồ xuống.

Tôi sững sờ hơn nửa ngày mới kịp phản ứng, kinh ngạc nói: “Lưu Huyền? Hân tặng quà cho ta làm gì, ta...” Lời còn chưa dứt, Âm Tụ đã ở phía sau bịt miệng tôi, Âm Hưng cũng lập tức vọt vào buồng trong, hung tợn trừng mắt nhìn tôi.

“Ngươi cho rằng đây là Tân Dã sao?” Hân hạ giọng, ánh mắt sắc bén, vẻ mặt cảnh cáo: “Khi nói chuyện hãy dùng chút đầu óc, học gì không học, tính tình càng lúc càng giống Lưu Bá Thăng... Ngươi không thể học một ít của Lưu Văn Thúc sao?”

Tôi tránh khỏi trối buộc của Âm Tụ, cả giận nói: “Không phân lớn nhỏ gì cả, muốn ăn đòn có phải không? Đừng quên ta là chị của ngươi!”

“Là chị ta mới càng chán ghét!”

“Ngươi nói cái gì?”

Âm Tụ sợ hãi, muốn khuyên can, nhưng lại không biết khuyên bên nào.

Âm Hưng oán giận nói: “Nếu không vì ngươi ở bên ngoài trêu chọc gây chuyện, làm sao lại liên lụy tới Âm gia.”

“Liên lụy... ta...”

“Ngươi đi không thêm về nhà, quyết làm theo ý mình, cứ thích làm gì thì làm... Đại ca bị ngươi liên lụy không còn cách nào khác phải suy xét trong ngoài, hiện giờ không thể không đem gia đình dâng cho Hán quân. Đại ca được phong quan hiệu úy, người ngoài nhìn vào hâm mộ, thật ra còn không phải vì ngươi, đại ca mới bằng lòng núp dưới trường người khác sao? Nếu ngươi không phải chị của ta, ta đã có thể đánh đập, chửi mắng ngươi rồi!”

“Cái gì?”

“Đừng giả bộ nữa, cái bộ dạng vô tội kia lừa gạt bệ hạ cao hứng, đại tư đồ vui mừng, thiên tướng quân yêu thương là đứng đắn lắm ấy!”

Tôi làm sao chịu được sỉ nhục này, giờ chân đạp một cái, trúng ngay ngực Âm Hưng. Hân không ngờ tôi sẽ động thủ, một cước này đạp tới, thân mình bay ngược ra sau một trượng, lưng đập vào tường.

Đây vẫn còn may vì tôi sai khi ôm đẩy cơ thể hơi yếu, lực chân không đủ, nếu không thể nào cũng phải một cước đá hân học máu mới đúng.

“Ta cảnh cáo ngươi, tiểu tử! Đừng coi thường người khác, có bản lĩnh ngươi cũng chân ướt chân ráo đi vào trong đại doanh của bốn mươi hai vạn đại quân một lần đi, nếu ngươi có thể sống trở về, thì hãy lại đây nói với ta những lời ngu xuẩn đó!”

“Tỷ tỷ!” Âm Tụ luống cuống. Tam đệ này hiểu rõ tính tình tôi nhất, Âm Hưng lần đầu lĩnh hội quyền cước của tôi, thân mình hân trượt xuống vách tường, nửa quý nửa ngồi rúc vào chân tường không nói lời nào, tôi hừ lạnh hai tiếng, từ từ khôi phục khỏi cơn tức.

Âm Hưng nhỏ hơn tôi bốn tuổi, năm nay cũng tròn mười lăm, tôi biết hân thông minh tài giỏi, nhận thức cao. So với Âm Tụ, Âm Thúc cực kỳ khen ngợi Nhị đệ, trong nhà có chuyện gì cũng không hề giấu diếm hân, thực hiện mưu đồ gì cũng có hân tham dự trong đó.

Tôi đi lên hai bước, cúi người đưa tay nâng cằm hân lên.

Thiếu niên quật cường đem ánh mắt ngoan lệ khiến tôi bật cười, tôi dứt khoát muốn xát muối vào lòng tự tọng yếu ớt của hắn: “Đừng cho rằng ta không biết ngươi đã làm gì, lập thu năm trước khi Uyển Thành khởi binh, mấy ngày trước đó ngươi đã làm gì ở Đặng phủ? Chẳng lẽ muốn ta nói hết ra trước mặt Tụ Nhi sao?” Quả nhiên sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi, tôi vỗ vỗ hai má tái nhợt của hắn, cười nói: “Ngươi thay đại ca làm việc, hay là chủ ý của chính ngươi, bây giờ ta không muốn truy cứu nữa, nhưng... Đừng có kéo ta vào. Có gan làm nhưng không có gan nhận, cẩn thận không chuốc lấy tai họa, nhưng đừng có đem toàn bộ sai lầm này đổ lên đầu ta, chuyện ô danh này ta không dám gánh, cũng gánh không nổi!”

Ánh mắt quật cường của Âm Hưng trong nháy mắt ảm đạm hẳn, một lúc lâu sau, tôi vỗ vỗ tay, đứng thẳng lên, nhìn Âm Tụ hô: “Tụ Nhi, đỡ nhị ca dậy.” Tôi mở ra một ngăn tủ quen thuộc, quả nhiên phát hiện bên trong có không ít chai lọ, ngay cả vị trí cũng không sai chút nào. Tôi lấy từ bên trong ra một chiếc bình nhỏ dài, lắc lắc hai cái, hải long nghe thấy tiếng nước lắc lư bên trong. Tôi xoay người ném cho Âm Tụ: “Lấy rượu thuốc này bôi ngực cho hắn, đồn sức xoa bóp, không được nhẹ tay!”

Tôi cố ý tăng thêm ngữ khí, sắc mặt Âm Hưng khê biến, tôi nín cười không mở miệng.

Âm Tụ nhìn tôi, lại nhìn Âm Hưng, suy nghĩ như vừa được khai sáng, cười nói: “Tỷ tỷ đừng dọa nữa, đệ biết thật ra người muốn tốt cho nhị ca, nếu không nặng tay máu tụ sẽ không tan!”

Âm Hưng lơ lửng liếc mắt nhìn tôi một cái, tôi nghiêng đầu qua chỗ khác không nhìn hắn, giả vờ tiếp tục kiểm tra đám chai lọ của mình: “Dòng dài cái gì, lấy rượu thuốc ra dùng đi!”

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 45: Quyết Giết 1

Đồ Lưu Huyền ban thưởng, căn cứ vào lễ quân thần, tôi phải đi khấu tạ, tuy rằng ngôi vị hoàng đế của hắn cũng chẳng ra gì, nhưng mà triều đình tuy nhỏ, cũng có đủ năm bộ, Lưu Tú thân là thái thượng, lễ tiết trong triều đình cũng sắp xếp cẩn thận đầy đủ.

Tôi không biết tôi tính là thần tử gì, nhưng nếu phải khấu hạ hoàng ân, cũng không thể mượn cơ từ chối, hiện tại không thể so với trước đây, cả nhà già trẻ Âm gia đều ở Uyển Thành, nếu tôi dám có gì sơ xuất, hậu quả liên lụy đến một đoàn người vô tội.

Đến phủ nha Uyển Thành được dùng làm hoàng cung tạm thời, từ bên ngoài nhìn vào, thủ vệ sâm nghiêm, thái giám thị nữ ngay ngắn trật tự, cứ như là hoàng cung thật vậy. Khi tôi bước qua cửa đi vào bên trong, trước mặt gặp phải một người thân mặc áo ngắn gầy rom, không kiêng nể gì ở trong vườn cười nói lớn tiếng với đám quân Lục Lâm phía sau, không khác gì bị giới một gáo nước lạnh.

Bản chất vẫn là bản chất, chim trước chung quy không có khả năng biến thành phượng hoàng! Lưu Chi, Lưu Tú chu dù có bản lĩnh chinh đốn lễ chế, cũng không thể giáo dục nhưng người thô kệch trở nên có tri thức hiểu lễ nghĩa được.

“Ôi là Âm cô nương!” Giọng nói điên cuồng to tướng bất ngờ vang lên sau đầu tôi, lòng tôi sợ tới mức vọt lên tận cổ họng.

Mã Vũ tươi cười rạng rỡ nhìn tôi: “Thân mình đã khỏe lại chưa?” Không e dè đánh giá tôi một lượt từ trên xuống dưới, cười nhìn người bên cạnh giới thiệu nói: “Đây là Âm cô nương!” Vừa nói vừa giơ ngón tay cái lên: “Nữ trung hào kiệt, cân quắc anh hùng!”

Mặt tôi như bị phỏng, hẳn đúng là khoe khoang không nể mặt mũi ai cả. Hồi trước lúc nào cũng một câu “Âm Lệ Hoa”, hai câu “Âm Lệ Hoa”, hôm nay tại sao lại khách khí như vậy?

“Xin chào Âm cô nương!” Bốn gã nam tử trẻ tuổi tụ tập lại, cười dài chào tôi.

Tôi vội vàng hoàn lễ.

Bốn người này tuổi không lớn, tuy nhiên diện mạo cũng không hề tầm thường, trong lòng tôi ngạc nhiên, đang muốn mở miệng, trái tim đột nhiên giật thót, run rẩy điên cuồng đập loạn. Cảm giác này không phải mới gặp lần đầu tiên, nhưng lúc này đập quá mạnh mẽ, thân thể của tôi run lên, ngã xuống hai bước, nếu không có người từ phía sau kịp thời giữ chặt cánh tay tôi, tôi sớm đã ngã lăn xuống đất.

“Làm sao vậy?” Thanh âm và khuôn mặt dịu dàng của Lưu Tú tiến vào trong mắt tôi, tôi hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng từ từ hít thở. “Sắc mặt khó coi như vậy, thân mình vẫn yếu quá rồi.” Hắn cầm tay tôi áp vào trán, thuận thế kéo tôi đứng thẳng. “Vì sao không ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe?”

“Bệ hạ ban thưởng, cần phải khấu tạ thánh ân.” Tôi rầu rĩ trả lời. Nếu như không bắt đắc dĩ, ai muốn đi gặp tên Lưu Huyền âm dương quái khí kia.

Ánh mắt Lưu Tú như có suy nghĩ gì loáng qua. Bất động thanh sắc, chỉ vào bốn người kia nói: “Đề ta giới thiệu cho ngươi một chút, vị này là Tang Cung, tự Quân Ông, người huyện Giáp ở Đình Xuyên. Dốc sức vì quân ở Hạ Giang, trong cuộc chiến ở Côn Dương lần này có thể nói công lao rất lớn...”

Tang Cung vội vàng tỏ vẻ khiêm nhường: “Đa tạ Luru tướng quân khen thưởng, được góp sức khuyển mã vì tướng quân, vốn là may mắn của Cung này!”

Luru Tú chuyển tay chỉ về phía bên cạnh: “Vị này chính là Tề Tuấn, tự Đệ tôn, vốn là huyện lại Đình Dương ở Đình Xuyên... Vị này là Điều Kỳ, tự Thứ Huống, chính là đồng hương với Quân Ông...”

Tôi mở to mắt, Điều Kỳ thân cao ít nhất ngoài một thước chín, màu da ngăm đen, cùng đứng chúng với Mã Vũ, hiển nhiên là một đôi môn thần! (Thần giữ cửa)

Ánh mắt xuyên qua hai người bọn họ, tôi càng nhìn càng cảm thấy giống như hai vị môn thần trái phải được vẽ trên lịch, nhin không được bật cười thành tiếng. Mã Vũ nhìn tôi như vậy đã thành thói quen, lực miễn dịch tương đối cao, nhưng Điều Kỳ không hiểu vì sao tôi bật cười, ngượng đến đỏ bừng cả mặt, nếu không phải vì màu da hắc vốn đã đen, sợ rằng tôi cười banh nóc nhà mắt.

Luru Tú có lẽ cũng chú ý thấy Điều Kỳ xấu hổ, lại cố ý coi như không nhìn thấy, chỉ vài vị cuối cùng cười nói: “Đây là Chu Phúc, tự Trọng Tiên...”

“Chu Phúc?!” Trực giác của tôi cảm thấy tên này rất quen tai, nhìn lại thấy nam tử kia tuổi tác cũng tương đương Luru Tú, dáng người gầy, mắt mang ý cười, tựa hồ về mặt cũng tò mò đối với tôi. Trong lòng tôi chợt động, khẽ nói: “Ta nhớ ra rồi, viên thuốc bằng mật ong... Ngươi là người cùng trường với Đặng Vũ đúng không? Ta thường nghe hắc nhắc tới ngươi!”

Chu Phúc hơi kinh ngạc, ánh mắt liếc nhìn Luru Tú một cái, cười nói: “Tiểu tử Trọng Hoa này, nói bậy bạ gì sau lưng ta vậy?”

Tôi cười ngượng, vừa rồi nhất thời nóng lòng, kêu cả tên họ Đặng Vũ ra, kỳ thật mà nói, sau khi bỏ chạy khỏi quan lễ của hắc, cho tới bây giờ tôi chưa từng dùng tên này gọi hắc, trong lúc nhất thời phải thích ứng với tên “Trọng Hoa” này, cảm giác thật khó xử.

“Trọng Hoa khen ngươi mà.” Trong lòng trống rỗng, tiếng nói cũng càng nói càng thấp. Đặng Vũ trước kia hay nói chuyện về những người cùng trường với hắc tài giỏi thế nào, tôi xùy xùy hắc, hắt cho hắc bát nước lạnh, nói hắc khoe khoang. Hắc luôn khen bạn học của mình, lại bị tôi đập xuống.

Chu Phúc cao giọng cười to, nhìn thấy tính cách hắc rất thoải mái, nhất thời mọi người vừa đi vừa nói.

Tôi thừa dịp chưa đủ người, trộm túm lấy Mã Vũ, tò mò hỏi thăm: “Ta hỏi ngươi, sau đại chiến Côn Dương Phùng Dị đã đi đâu?”

Mã Vũ sùng sốt: “Phùng Dị? Hắc trở về rồi!”

“Trở về?”

“Quay về Phụ Thành a!” Mã Vũ không đồng tình bĩu môi: “Hắc cũng chỉ là một người bình thường, nhưng hắc còn có mẫu thân ở Phụ Thành cần được phụng dưỡng, cho nên Luru tướng quân không có gắng muốn giữ hắc.”

“Vậy... Vậy hắc liền... trở về như vậy?” Về tới Phụ Thành, về với triều đình Tân Triều. Vậy sau này nếu có gặp lại, chẳng phải vẫn là hai bên đối địch sao?

Giương mắt nhìn bóng lưng nhanh nhẹn của Luru Tú, trong lòng vừa động, hai người Luru Tú và Phùng Dị trước đó tất nhiên đã đạt được một thỏa hiệp nào đó. Chẳng lẽ ngày đó Phùng Dị sẽ sống chết bảo vệ tôi, là vì muốn Luru Tú thả hắc về Phụ Thành sao?

“Lần này Luru tướng quân đi qua Đình Xuyên, lại thu được không ít dũng binh lương tướng.” Mã Vũ dùng giọng điệu hâm mộ thở dài: “Không kể mấy người này, còn có Mã Thành là huyện lệnh Giáp Huyện, cũng là một hán tử rất giỏi... À, đúng rồi, ngươi còn chưa biết, Vương Bá không theo chúng ta quay về quận Nam Dương, hắc thuận đường quay về nhà ở Đình Dương rồi.”

“Há? Vương Bá đi về nhà? Vì sao?”

“Có điều, ta dám đánh cuộc lão huynh này không ở nhà được bao lâu đâu.: Mã Vũ nhếch miệng cười hắc hắc, vẻ mặt vui mừng hơn hơ.

Thật không ngờ tôi mới ốm một trận, lại giống như tách rời khỏi thế giới của bọn họ vậy.

Tư thế đi đứng của Luru Tú tạo nhả động lòng người, đi lại thế nào cũng có phong phạm quý tộc, tôi hoang mang đi theo sau hắc, lại cảm giác khoảng cách với hắc càng lúc càng xa.

Ngay cả Âm Thức cũng nói, Luru Tú là một cao thủ giấu tài, ngụ ý ám chỉ lòng dạ hắc thâm sâu, không giống bề ngoài. Đánh giá như vậy đủ khiến lòng tôi kinh ngạc, ở chung cùng Luru Tú lâu như vậy, tôi chỉ hiểu hắc là người có chuyện gì cũng thích dấu trong lòng, bản chất của hắc ôn hòa thành thật, nhưng hắc tuyệt đối cũng không yếu đuối vô năng như vẻ bề ngoài. Điều này khác với Luru Huyền, Luru Tú... Tôi không tin về dịu dàng lương thiện của hắc là giả vờ.

Bản tính của hắc lương thiện!

Tôi hạ mí mắt xuống, nội tâm do dự, mặt hồ trong suốt bị dậy sóng. Thật ra... Tôi không thể thấy rõ nội tâm của hắc.

Tôi tin hắc ư? Hắc có đáng giá để tôi tin tưởng không?

Hay là... Có tin hân hay không, cũng có liên quan gì tới tôi?

Lòng rối loạn, rối loạn...

Không thể không thờ dài một tiếng, không biết làm sao.

Lưu Huyền mở tiệc, văn võ đại thần, tam công cứu khanh, kẻ nên đến không tới, kẻ không nên đến lại tề tụ đầy đủ.

Thê tử Hàn Cơ của Lưu Huyền trang điểm xinh đẹp ôm bên người trượng phu, thỉnh thoảng cười duyên thay Lưu Huyền mức rượu, cả người mềm mại như không xương.

Lưu Huyền ngoài mặt nói năng tùy tiện, chỉ thoáng nhìn ai cũng sẽ cho rằng vị thiên tử này ngu đần háo sắc, điều Lục Lâm quân cần cũng chính là sự bất lực, tầm thường vô năng của hắn.

Tôi ngồi xuống hàng ghế cuối cùng, cách Lưu Huyền một không bảy tám trượng. Mặc dù cách khá xa, lại vẫn có cảm giác tầm mắt âm lãnh kia khi có khi không đâm vào mặt tôi, khiến tôi như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Tôi và Lưu Huyền ban đầu quen biết vốn do cơ duyên xảo hợp, điều này làm cho tôi ở đây so với bất kỳ kẻ nào cũng biết rõ tính tình Lưu Huyền hơn, có lẽ hẳn kiêng kỵ điểm này, cho nên phải phá lệ để ý tới tôi. Tôi không quan không chức, thế nhưng hẳn lại đặc biệt bạn thường lễ trọng, có ý biểu dương, nhưng cũng còn có ý khác, là... Cảnh cáo!

Tôi yên lặng không tiếng động uống hết chén rượu, mùi rượu ngọt lành thuần mỹ, xuống họng cũng không thấy cay nóng, vì thế cứ một ly lại một ly không cần ai rót tự uống một mình.

Đảo mắt cho non nửa bình rượu vào bụng, ít nhất cũng phải hơn một cân. Rượu này có lẽ không khác gì rượu nếp lăm, mặc dù nồng độ không cao, uống nhiều quá cũng dễ gây trướng bụng. Từ trên chiều đứng dậy đi vệ sinh, sau khi đi tiểu xong mới bắt đầu cảm thấy vàng đầu hoa mắt.

Chưa đi được mấy bước, đã thấy hai huynh đệ Lưu Diễn và Lưu Tú đứng ở đầu hàng rào không biết đang nói chuyện gì, nhìn như đang tranh cãi, khó hiểu chính là bộ dạng Lưu Diễn dương dương tự đắc, còn bộ dạng Lưu Tú nóng vội như có lửa đốt.

Hắc, từ khi nào hai huynh đệ lại đối tính nét cho nhau vậy?

Tôi lắc lư bước tới, cười nói: “Đi vệ sinh cũng phải tranh nhau sao?” (Ặc, phun nước miếng) Đưa tay vỗ vỗ bả vai Lưu Tú, bộ dạng say rượu: “Có hiểu ý Không Dung nhường lễ không?”

Về mặt Lưu Tú hoài nghi, khó hiểu hỏi: “Không Dung là người phương nào?”

Tôi giống như bị người đánh thức, nhất thời tỉnh rượu ba phần, nuốt khan: “Lỗ... Không Dung... Là người nhà của ta, đứa bé con nhà họ hàng xa, vô cùng... vui tính, ha ha... hahaaa...”

Tôi rơi vào tình huống xấu hổ, lòng bàn chân lập tức nhún ga, quyết định chuồn trước, không ngờ còn chưa bước được bước nào, đã bị Lưu Diễn kéo trở lại: “Đợi một chút, hôm nay nhân cơ hội này phải nói rõ mọi chuyện!”

Tôi bất ngờ bị hắn tóm trở về, lực kéo quá lớn, vai trái đập vào người Lưu Tú, đau đến mức nhe răng.

“Người uống rượu sao?” Lưu Tú dịu dàng hỏi, đưa tay thuận thế ôm tôi: “Vì sao lại mê rượu thế.”

Tôi lườm hắn một cái, không ngờ cổ tay phải nhói đau, Lưu Diễn cầm lấy cổ tay phải của tôi kéo tôi ra khỏi lòng Lưu Tú, Lưu Tú lập tức khoát tay, kéo lại cánh tay trái của tôi.

Không gian chật hẹp, hai đại soái ca kẹp tôi ở giữa, ôi thành miếng thịt bên trong cái bánh Hamburger. Vốn dĩ chuyện này có thể tưởng tượng rất lãng mạn, nếu như đang xem phim truyền hình, lúc này lòng của nữ chính hẳn đang rất mâu thuẫn và kích động a.

Tôi cũng thế thôi, nhưng mà hoàn cảnh nơi đây thật sự không cho phép tôi có tâm tình mê trai đó, nhà vệ sinh cách đó mười bước, mùi hôi xông lên, giữa mùa hè ruồi bọ vo ve hưởng ứng, giống như máy bay ném bom lớn vờn quanh đầu tôi. Cho dù hai huynh đệ bọn họ có đẹp trai cỡ nào, tiếp tục lôi kéo, tôi cũng không thể chôn chân ở trong này tốn thời gian với bọn họ được, vì thế mãnh mẽ hất tay ra, vung thoát khỏi Lưu Tú, quyền trái đảo về phía Lưu Diễn.

Lưu Diễn nhanh nhẹn nghiêng đầu, chẳng qua đó là hư chiêu của tôi thôi, thu hồi tay trái, khuỷu tay mạnh vọt tới ngực Lưu Tú, đây mới thực sự là mục đích. Đồng thời đùi phải vung đầu gối lên, guốc gỗ đánh trúng đầu gối Lưu Diễn.

Hai huynh đệ đồng thời kêu lên một tiếng đau đớn, tôi nhân cơ hội chạy trốn.

“Lệ Hoa! Trở lại!” Lưu Diễn kêu to.

Tôi xoay người làm mặt quỷ về phía bọn họ: “Người gọi ta trở về thì ta phải trở về sao? Ta đâu ngu, sao ta phải nghe lời người...”

“Lệ Hoa...” Lưu Tú mỉm cười nhìn tôi, “Có thể qua đây một chút không?”

Tôi ngần ra, không biết có phải uống nhiều quá hoa mắt hay không, Luru Tú tươi cười thực sự quá đẹp, dịu dàng lại rất mê người. Hắn nhìn về phía tôi mỉm cười, nhẹ nhàng vẫy vẫy tay, tôi ngốc nghếch cười quay về, hai chân không nghe tôi điều khiển đi tới. (Nghe như dụ cầu ấy)

Sắc mặt Luru Diễn đại biến, vẻ mặt dương dương tự đắc trong khoảnh khắc không còn sót lại chút gì, mắt hắn lộ hung quang, khi tôi đến gần đã đưa tay tóm lấy tôi, tôi há mồm ra cắn, hắn sợ quá rút tay về, ngạc nhiên.

Tôi cười khanh khách, bộ dạng uể oải lấy tay vỗ ngực Luru Tú: “Soái ca, gọi ta quay về làm gì? Nếu như không có lý do chính đáng để ta phải trở về, người cứ chờ xem tỷ tỷ ta sẽ chinh đốn người như thế nào?”

“Người say rồi!” Nghe như câu nghi vấn, thực ra cũng là câu khẳng định. Luru Tú bắt đắc dĩ nhìn tôi một chút, ngẩng đầu nói với Luru Diễn: “Đệ đưa nàng ra bên ngoài hóng gió cho tỉnh rượu. . . Tiệc rượu hôm nay sợ có điều hung hiểm, huynh nên cẩn thận.” Cúi đầu nhìn bội kiếm bên hông Luru Diễn, mấy kiếm chau lại: “Đại ca, dù gì hắn cũng là thiên tử tôn nghiêm. Hắn là quân, huynh là thần, phải giữ lễ vua tôi, không thể để người ta nắm được nhược điểm. . . Mọi chuyện sẽ không tốt.”

Luru Diễn hừ lạnh một tiếng: “Ta xưa nay vẫn vậy, có thể làm khó dễ gì được ta?”

Luru Tú bắt đắc dĩ nhìn hắn, Luru Diễn lơ đãng, đột nhiên đưa tay tóm lấy tôi, ôm eo của tôi mạnh mẽ kéo tôi bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 46: Quyết Giết 2

Tôi bị hai huynh đệ bọn họ lôi kéo, hơi rượu dâng lên, lúc này chân đi như sắp nhũn ra, Luru Diễn cứng rắn lôi kéo tôi đi, tôi tránh hai lần nhưng không gãy ra được. Luru Tú phía sau chưa từng đuổi theo, tôi vài lần muốn quay đầu nhìn lại, Luru Diễn phát hiện ra giữ tôi rất chặt, tôi căn bản không thể nhúc nhích.

Bị hắn nửa ép nửa kéo một lần nữa đẩy vào đại đường, Luru Huyền ngồi trên ghế chủ tịch quả nhiên lại dùng ánh mắt âm trầm nhìn lại, lúc này trong ánh mắt lại càng chia thêm vẻ cẩn thận.

Luru Diễn không coi ai ra gì kéo tôi thẳng đến một cái bàn, để tôi ngồi cùng bàn với hắn, vị trí này gần sát Luru Huyền. Nói thật đối với Luru Huyền trong tâm tôi tồn tại một ý sợ hãi khó hiểu, theo bản năng liền muốn tránh xa khỏi hắn, giống như loại người đa mưu túc trí như hắn tôi không thể trêu vào, nên trốn thì hơn.

Nhưng hắn dường như cũng không có ý định buông tha tôi nhẹ nhàng như vậy, thân hình hơi nghiêng, ghé sát lại hỏi tôi: “Người có thích những đồ được ban thưởng không?”

Tôi áp ứng âm ừ hai tiếng, đứng dậy cung kính cử hành đại lễ ba quỳ chín lạy: “Đa tạ bệ hạ!”

Luru Huyền sùng sốt, không chỉ mình hắn ngây ngẩn cả người, ngay cả những kẻ khác cũng đồng loạt ngẩn người. Tiệc rượu lần này nói thẳng ra cũng không phải là một bữa tiệc chính thức, chỉ là hoàng đế dẫn theo lão bà đi ra chàng chàng thiếp thiếp, hưởng chi cả sảnh đường ai không trái ôm phải ấp?

Luru Huyền cũng chỉ thuận miệng hỏi, không ngờ tôi lại đứng đắn cử hành đại lễ thiên tử với hắn, hắn trở mặt không khỏi lúng túng nói: “Miễn, miễn, hãy bình thân!”

“Tạ ơn bệ hạ!” Tôi cúi đầu đứng dậy, hai tay vẫn quy củ áp trước trán, trong lòng nhờ kỹ lễ nghi đại tâu Liễu Cơ đã dạy, không dám cầu thả. Nhưng vừa rồi uống quá nhiều rượu, đầu đã choáng váng, không ngờ vừa rồi đứng lên ngồi xuống vài lần, thân thể đột nhiên không vững. Bước chân trượt lên trên chiếu, người nhào về phía trước.

“Ồi!” Một đôi bàn tay cực nóng đỡ lấy tôi, tôi ngạc nhiên tròn mắt, khuôn mặt anh tuấn của Luru Huyền cách chóp mũi của tôi kém một cm mà thôi.

“Ồi” tôi hô nhỏ một tiếng, đẩy mạnh hắn ra, hốt hoảng rút lui. Té lui hai bước, chợt giật mình, vội phục lạy nói: “Bệ hạ thứ tội, dân nữ... Thất lễ...”

“Lệ Hoa!” Luru Diễn ở sau lưng tôi hô nhẹ, quay về phía Luru Huyền giải thích: “Âm Cơ không chịu được rượu mạnh.”

Luru Huyền cười nói: “Âm Cơ không cần kinh hoàng, trẫm cũng không có ý quở trách, hôm nay mọi người tập trung ở đây, một là để mừng công, hai nữa cũng là tiệc tiễn biệt Văn Thúc.”

“Tiệc tiễn biệt...” Tôi lo sợ không yên quay đầu, chẳng biết Luru Tú đã trở vào từ lúc nào, đang ngồi ở trên chiếu đối diện kính rượu mọi người.

Lưu Diễm kéo tôi trở về ngồi lại chỗ cũ, cánh môi lơ đãng trôi qua vành tai tôi: “Sao vậy? Luyến tiếc sao? Yên tâm, hần chỉ mang binh đi tấn công Phụ Thành. Côn Dương còn chẳng sao, huống chi là Phụ Thành.”

Phụ Thành? Phùng Dĩ?

Trong lòng dường như đã hiểu ra một chút, hóa ra là như vậy, đây mới chính là thỏa thuận chính thức giữa hai người bọn họ sao?

Một khắc này, nhìn Lưu Tú cách đó không xa cười cười nói nói, tôi không khỏi cảm thấy kính nể. Rốt cuộc lòng dạ hần sâu cơ nào? Rốt cuộc hần còn bao nhiêu chuyện mà tôi không biết?”

Trên mu bàn tay chột đau xót, tôi hoàn hồn cúi đầu, Lưu Diễm dùng móng tay hung hăng cấu vào tay tôi. Hít mạnh một hơi, tôi không khách khí trừng mắt nhìn hần, không ngờ ánh mắt của hần còn hung hãn hơn tôi.

“Nàng là của ta... của Lưu Diễm ta!”

Tôi rùng mình, thu tay vào trong tay áo, quy củ đặt lên đầu gối, giả vờ không nghe thấy lời của hần, trong lòng nhảy dựng lên điên cuồng nhất đi quy luật.

“Đại tư đồ, trầm nhìn bội kiếm trên hồng ngai thật độc đáo, có thể coi xuống để trầm đánh giá được không?”

Lưu Huyền đột nhiên có ý muốn xem bội kiếm của Lưu Diễm, đề nghị này thật khó hiểu, theo lý Lưu Diễm mang bội kiếm này gặp mặt vua đã là mang tội bất kính, nói nghiêm trọng sẽ bị nghi muốn hành thích vua. Nhưng Lưu Huyền cố tình nói như vậy, có lẽ Lưu Diễm sẽ có cảm giác hần ăn no rừng nở không có việc gì làm nên muốn giải buồn, tôi lại thừa sức hiểu rõ Lưu Huyền chẳng bao giờ ngu như vậy, nếu hần đã nói thế, đương nhiên có ý đồ riêng.

Suy nghĩ trong đầu chợt lóe lên, vì thế tôi đặc biệt lưu ý nhất cử nhất động của Lưu Huyền.

Lưu Diễm đưa bội kiếm cho Lưu Huyền, hần hơi kéo lưỡi kiếm ra, ánh sáng lóe lên, hần tự tay chậm rãi vuốt ve thân kiếm trơn bóng, vẻ mặt như có suy nghĩ gì đó.

“Rắc!” có người đánh đổ rượu trên chiếu, tôi theo tiếng nhìn lại, phát hiện là Lưu Tú, hần thừa dịp dùng khăn chà lau quần áo thì hướng về phía tôi nhảy mất ra dẫu, rất lo lắng.

Tôi ở chung với hần đã lâu, hai bên cũng có chút ân ý, chỉ cần nhìn cũng biết ánh mắt này của hần vừa lo lắng vừa có ý cầu xin trợ giúp. Đang im lìm, đột nhiên Ngự sử Thân Đồ Kiến mặc áo thêu hoa đi lên trước, nhỏ giọng nhắc nhở: “Bệ hạ làm roi ngọc quyết”. Khom người chuyển cho Lưu Huyền một khối ngọc quyết hình vòng tròn.

Ngón tay Lưu Huyền phôi thân kiếm, khuôn mặt không nhìn ra bất cứ dấu hiệu dị thường nào, nhưng tôi lại phát hiện con ngươi mắt đen thẫm của hần bình thường không hề có tia sáng đột nhiên hiện lên một tia sáng sắc bén.

Trong lòng giật thót, tôi liếc mắt nhìn ngọc quyết trong tay Thân Đồ Kiến, lại nhìn ra bốn phía, đột nhiên phát hiện vẻ mặt mọi người khác lạ, một nửa số người tư thế ngồi đột nhiên biến đổi, lưng áo gồ lên. Đối với người nhiều năm tập võ như tôi mà nói, tư thế này dừng ở trong mắt tương đối nhạy cảm, đây là tín hiệu báo chuẩn bị động thủ.

Ánh mắt thu lại, lại nhìn chằm chằm ngọc quyết kia, bỗng nhiên cảm thấy huyết Thái Dương giật mình thích.

Ngọc quyết quyết sát!

Nhớ mạng máng trong “Hồng Môn Yến”, á phụ Phạm Tăng vì muốn gợi ý cho Hạng Vũ giết Lưu Bang, cũng giờ ngọc quyết ba lượt như thế!

Hồng Môn Yến!

Tôi đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt tàn nhẫn bắn về phía Lưu Huyền.

Hần dám có ý niệm này trong đầu!

Tay Lưu Huyền rời khỏi bội kiếm, từ từ với tới ngọc quyết trong tay Thân Đồ Kiến, trong lòng tôi vắng trắng, nhất thời đầu nóng lên, dùng cả tay chân bò lên khỏi chiếu, trước khi Lưu Huyền chạm vào ngọc quyết, đã chớp nó lại.

“Ngọc quyết đẹp quá!” Tuy rằng giả vờ ngốc nghếch không phải sở trường của tôi, nhưng hôm nay mọi người đều biết tôi đã ngà ngà say ba phần, tôi dựa vào hơi rượu ra vẻ khờ dại khen ngợi, dịu dàng nói “Bệ hạ, hôm qua người ban cho Âm Cơ rất nhiều đồ vật, nhưng Âm Cơ chỉ thích cái ngọc quyết này, không bằng... Ta dùng những món đồ đó đổi lấy ngọc quyết này, dù sao bệ hạ cũng không thiệt thòi!”

“Láo xược!” Thân Đồ Kiến quát chói tai.

“Làm sao, không thế sao?” Tôi giả vờ oan ức quyết miệng, nhân lúc mọi người không chú ý, hung ác trợn mắt liếc nhìn Lưu Huyền.

Thích chơi phải không? Hôm nay nếu ngươi dám há mồm dạ quyết sát lệnh thử xem, ta có liều mạng cũng phải kéo Lưu Huyền ngươi chết cùng, cùng lắm thì ngọc nát ngói tan mà thôi!

Người bên ngoài chưa chắc đã để ý thấy ánh mắt tôi thay đổi, nhưng Hàn Cơ ngồi ngay sát Lưu Huyền, thu hết nét mặt của tôi vào trong mắt, Nàng bị bộ dạng ác độc của tôi dọa sợ không nhẹ, thân thể mềm mại run lên muốn há mồm kinh hô, Lưu Huyền đột nhiên đang tay dùng sức ôm sát nàng, đem tiếng kinh hô của nàng chặn lại không ra tiếng.

“Nếu Âm Cơ thích, vậy tặng cho người đó.” Hắn cười khê, đuôi lông mày vui vẻ héch lên, bả vai hơi hơi rung động, tiếng cười càng lúc càng vang dội. Cười cong, dường như thỏa ước nguyện, hắn tay trái ôm Hàn Cơ, cánh tay phải rung lên, đem trường kiếm lộ ra thu vào tổng vỏ, vung tay ném trả lại Lưu Diễn: “Quả nhiên là một thành kiếm tốt!”

Lưu Diễn lơ đãng nhận lấy, cười ngạo nghễ. Tiếng cười nói vui vẻ của mọi người một lần nữa lại vang lên trong phòng, không khí căng thẳng tràn ngập sát khí vừa rồi lập tức biến mất, giống như... chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì.

Một đôi mắt đen hun hút nhìn về phía tôi, khóe miệng Lưu Huyền gợi lên ý cười âm lãnh, hắn buông Hàn Cơ ra, ý bảo Thân Đồ Kiến thôi lui, sau đó bình tĩnh cảm muối mức rượu, tôi chưa kịp phản ứng gì, hắn đã đem tai chén đẩy về phía tôi, bữu môi.

Tôi không nói gì, nâng chén giữa đầy uống cạn. Tai chén chưa rời môi, chợt thấy tai trái nóng lên, hơi thở nóng nực hơi rượu của Lưu Huyền phun đến bên mặt tôi: “Nữ nhân đã giết người, quả nhiên không phải là nữ nhân!”

Cả người tôi cứng đờ, lời của hắn tựa như lưỡi kiếm đâm xuyên qua ngực tôi, tay của tôi hơi run lên, miễn cưỡng vững vàng đặt chén rượu lại bàn: “Đa tạ bệ hạ ban thưởng rượu!”

Lưu Huyền cười phá lên, ý cười nặng nề, Hàn Cơ nhìn quét tôi đầy địch ý, tôi cũng không thêm để ý xem nàng ta nhìn tôi thế nào, tay trái nắm chặt, ngọc quyết lạnh lẽo nằm trong tay tôi lại giống như cục than cực nóng.

Tay trái Lưu Huyền chống cằm, hơi thở tà mị lần thứ hai xuất hiện trong mắt hắn, cảm muối gỗ lần thứ hai mức rượu như vô tâm: “Không còn là lần đầu tiên giết người, sau này khi làm những chuyện như thế sẽ càng lúc càng thuận tay chăng? Sẽ không còn tâm tình áy náy sợ hãi đúng không?” Tôi không rõ hắn muốn nói gì, cảnh giác nhìn hắn, hắn đem chén rượu đã đổ đầy lần thứ hai đặt trước mặt tôi: “Người nên cảm ơn ta, ta thay người giải quyết chuyện phiền toái lớn như vậy... Người hiện tại càng lúc càng mạnh mẽ, càng ngày càng không giống nữ nhân, người thật sự nên cảm ơn ta...”

Tiếng nói trong tai nổ “Oành” một cái, tôi có thể nhìn thấy môi hắn chuyển động rất khê, nhưng không thể nào tiếp tục nghe xem hắn nói gì nữa. Trước mắt như ngập tràn màu máu, dường như từng phút chốc tôi lại nhớ tới đêm tối lạnh như băng kia, chung quanh là tiếng dã thú kêu gào, thi thể lạnh như băng, không thờ...

Hít thật sâu một hơi, tôi nín thở, tay phải nâng lên, tôi run rẩy nâng chén rượu lên, rượu trong chén văng ra, bắn hết vào vạt áo của tôi.

Là hắn! Chính hắn đã ra tay!

Hóa ra từ đầu tới cuối tôi đều bị hắn lừa, bọn trộm cướp cười ngửa kia căn bản không phải tôi ngộ sát, người chân chính hạ độc thủ rõ ràng là hắn, nhưng hắn lại có thể trọn mắt bịa đặt đem tất cả tội lỗi đổ lên đầu của tôi.

Rượu trôi xuống cổ họng, không còn là mùi hương nồng nàn, mà chua sót vô tận, giống như máu tươi, mang theo mùi máu tươi nồng nặc. Trong bụng quặn đau, gần như muốn nôn mửa, cổ gồng ngấn cấn cảm giác ghê tởm đang dâng lên tận cổ họng, tôi đem cái chén trống rỗng lần nữa thả lại, lại lễ bái, tiếng nói lạnh như băng trước nay chưa từng có: “Đa tạ... Bệ hạ! Ân huệ và dạy bảo của bệ hạ với Âm Cơ, Âm Cơ khắc sâu trong lòng, ngày sau... tất báo đáp gấp bội!”

Tôi không có quay đầu lại, mồ hôi từ trên mặt chảy xuống cổ thấm vào vạt áo, tôi giả vờ kinh cẩn nghe theo lui về bên cạnh Lưu Diễn. Lưu Diễn thân thiết nói: “Không thể uống rượu nên uống ít thôi, cho dù hắn là thiên tử, nàng cũng chớ chiều ý hắn quá, chẳng qua hắn chỉ là một hoàng đế bù nhìn thôi...”

“Đừng nói nữa.” Tôi thở hắt ra, chỉ cảm thấy một chút khí lực chống đỡ toàn thân đến giờ phút này đều bị ăn mòn gần như không còn. “Đừng nói như vậy, sau này cũng đừng nói như vậy, đừng tự cho là đúng như vậy nữa.”

Nếu thật sự Lưu Huyền chỉ là bù nhìn, nếu quả thật hắn dễ dàng đối phó như thế, là một đối thủ hoàn toàn có thể bỏ qua, như vậy hôm nay sẽ không xuất hiện “Hồng Môn Yên”, vừa rồi cũng sẽ không xảy ra một màn nguy hiểm như vậy.

Lưu Diễn là một thiên tài quân sự, hắn giỏi chinh chiến, định thiên hạ, nhưng vì sao lại đơn độc một mình ở trong này, ở trên đại đường nhỏ này lại có vẻ chậm chạp như thế?

Lưu Bá Thăng a, người thật sự không nhìn thấu âm mưu xảo trá này, hay chỉ vì muốn trấn an tôi nên mới nói ra những lời ngây thơ như vậy?

Tiệc xong, đợi mọi người tán đi, tôi đã mồ hôi ướt hết áo trong, lão đảo đi xuống, suýt nữa trượt chân. Lưu Tú đỡ tôi kịp lúc, tôi nắm chặt tay hắn, âm ức trong lòng một khắc này bộc phát, nước mắt gần không được dâng trào hộc mắt, tôi cắn môi, rung rung nhìn lên.

“Người làm tốt lắm... Cảm ơn người.”

Lưu Diễn cùng chư vị đại thần hàn huyên tâm sự, nghiêng đầu sang thấy tôi đang ở cùng Lưu Tú, vẻ mặt khó chịu, đang muốn sang đây, lại đột nhiên bị Phàn Hồng cậu của hắn gọi lại.

Khoảng cách khá xa, không nghe rõ bọn họ đang nói gì, chỉ mơ hồ nghe thấy “Phạm Tăng”, “Thân Đồ Kiến” gì đó, về mặt Phàn Hồng cực kì phẫn nộ,

Lưu Diễm cũng không yên lòng, thỉnh thoảng đem ánh mắt liếc về phía tôi và Lưu Tú bên này.

Tôi cười cứng ngắc, chỉ cảm thấy cuộc đấu trí hôm nay hao tổn quá nhiều tâm lực của tôi, cảm giác vô lực sức cùng lực kiệt. Nhưng có một sẽ có hai, thoát được lần này, chưa biết lần sau Lưu Huyền sẽ nghĩ ra cách gì để mưu hại Lưu Diễm.

Phá Uyển Thành, đại thắng Côn Dương, công lao huynh đệ Lưu Diễm, Lưu Tú quả thật quá lớn. Công cao át chủ, đây là điều tối kỵ trong nghĩa vua tôi từ thiên cổ tới nay.

“Khi nào người đi Phụ Thành?”

“Giờ thân hôm nay điểm binh, giờ mai ngày mai xuất phát.”

“Nhanh vậy sao?” Hiện giờ tôi đang thần hồn nát thần tính, nhìn gió thổi cỏ lay cũng suy diễn ra Lưu Huyền đang bày âm mưu quỷ kế. “Không phải cô ý điều người đi chứ?”

“Có lẽ...” Lưu Tú cười khỏ, thoáng nắm chặt tay tôi, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay tôi. Thật lâu sau mới buông ra, lui ra phía sau một bước, rút cuộc cung kính cúi chào tôi.

Tôi lắp bắp kinh hãi, vội nghiêng người tránh né, không dám nhận lễ lớn như vậy của hắn.

Hắn cười giữ chặt ống tay áo của tôi: “Ta sẽ mau chóng trở về, nhưng... người cũng biết tính khí bùng bình của đại ca ta, trong thời điểm nhạy cảm này nếu cứ hành động theo cảm tính chỉ sợ sẽ đưa tới mầm tai vạ. Đại ca ấy, mặc dù lời cậu vừa nói, cũng chưa chắc đã nghe lọt. Người trời sinh thông tuệ, có thể hiểu rõ ta muốn cầu xin người điều gì.”

“Người muốn ta để ý đến đại ca người?”

Hắn cười nói: “Khi cần nên nói thêm với huynh ấy một chút, có đôi khi người nhìn thấu đáo mọi chuyện hơn huynh ấy, bản tính huynh ấy... vẫn quá mức đơn thuần.”

Tôi ngạc nhiên, nhìn thấy nụ cười ưu thương của hắn, suy đi nghĩ lại rốt cuộc lấy hết dũng khí hỏi: “Vậy người có đơn thuần không?”

Hắn mím môi, không đáp.

“So với hắn, bản tính người cũng đơn thuần như vậy sao?”

Về sâu trên ngọn cây kêu xèo xèo, sau giờ ngọ không gian thật âm ỹ. Không gió, lại khiến người càng say.

Tôi nghĩ, nhất định do tôi còn chưa tỉnh rượu.

Khóe môi Lưu Tú hé mở, ngay khi tôi đang chờ mong đáp án được nghe từ trong miệng hắn thì Lưu Diễm bất ngờ đi nhanh tới, lớn tiếng gọi: “Lệ Hoa, ta đưa nàng về nhà!”

Tôi bị hắn tóm lấy, lao đảo bước đi, thất vọng hạ mí mắt xuống.

“Đại ca!” Lưu Tú đưa tay ngăn Lưu Diễm lại.

Lúc này Lưu Diễm trở mặt: “Đệ lại muốn làm gì? Ta cho đệ biết, đệ đừng nghĩ nữa, trước đây chính đệ buông bỏ...”

“Đại ca!” Lưu Tú trấn tĩnh ngắt lời hắn: “Ta sắp phải đi, không có ý gì khác, thậm chí chỉ nên nhắc nhở huynh một câu, nên lưu ý Lý Quý Văn.”

“Lý Dật? Tiểu tử đó làm sao?” Lưu Diễm phẩy tay áo, cao giọng: “Hắn còn chưa từ bỏ ý định? Bá Cơ nói không muốn lấy hắn, cũng không thích hắn. Nếu hắn dám lăng nhăng, đừng trách ta không nể mặt!”

“Đại ca...”

“Được rồi! Chuyện trong nhà đệ không cần quan tâm, nghĩ kỹ xem nên chiếm Phụ Thành như thế nào đi.” Lưu Diễm hiển nhiên không để ý đến lời Lưu Tú nói, phất tay áo kéo tôi đi.

Đêm đó tôi nằm trên giường trần trọc, trong đầu không ngừng hiện lên từng màn ngắt quãng xảy ra ban sáng. Lưu Huyền và đám người cầm đầu Lục Lâm quân, từng người bọn họ đều muốn dọn đồng giường ngại vật Lưu Diễm này, tôi làm thế nào mới có thể ngăn cản chuyện tương tự như yến hội hôm nay phát sinh lần thứ hai đây?

Rốt cuộc nên làm như thế nào đây?

Chẳng lẽ tôi phải theo sát Lưu Diễm hai mươi bốn giờ, làm tiểu người hầu bên cạnh hắn sao?!

Q.1 - Chương 47: Bấy

Ngay khi tôi đang tính toán làm sao có thể chú ý đến Lưu Diễm hai mươi bốn giờ thì hắn đã chủ động đến nhà. Lưu Tú vừa chân trước rồi khỏi Uyển Thành, Lưu Diễm chân sau đã đến nhà của tôi. Chỉ cần không bận việc quân, hơn phân nửa thời gian hắn đều đến nhà tôi ăn cơm, không đầy mấy ngày đã thành khách quen.

Âm Thức cũng không nói năng gì, trên mặt thản nhiên, không nói không thích, như vậy người khác không thể đoán hắn về được. Còn Âm Hưng, Âm Tự và một tiểu đệ nhỏ tuổi của tôi lại hết sức tò mò về đại tư đồ Lưu Diễm, đặc biệt thích vây quanh nghe hắn kể chuyện đánh giặc.

Thường xuyên qua lại, trái lại tôi lại không thể ở nhà chờ, chỉ cần biết hắn đến, tôi lập tức kiểm soát trốn ra từ cửa sau. Âm Thức cũng không ngăn cản hành động của tôi, thậm chí một vài lần, tôi còn nghi ngờ có phải hắn cố ý bảo Âm Lộc cho đám người hầu ở hậu viện ra phía trước quét dọn, để tôi không cần phải lén lút chuẩn bị hay không.

Ra cửa tôi có đầy chỗ để đi, trời rất nóng nên cả đường gần như không một bóng người, ngoại trừ một ít tiểu thương vì kế sinh nhai. Ở Uyển Thành tôi nhận ra rất nhiều người quen, đại bộ phận đều là nam tử trong quân đội, nữ tử thì có mấy người Lưu Bá Cơ, Lưu Hoàng, bị ép buộc thật sự không còn cách nào, tôi sẽ hôm nay chạy sang nhà ở phía đông, ngày mai chạy qua nhà ở phía tây.

Lâu ngày, trong lòng mọi người cũng biết tôi trốn cái gì, ánh mắt nhìn tôi đều mang theo vẻ chuẩn bị được xem kịch vui.

Cuối cùng tôi đến nhà ai giết thời gian cũng đều tùy cơ quyết định, làm như vậy để không cho Lưu Diễm nghe được tin tức lại đi tới. Hôm nay trời thật sự quá nóng, liền đi đến chỗ Lưu Gia.

Mới vào cửa, chợt nghe thấy một tiếng nói quen thuộc đứng trong cửa cười ha ha: “Thật vừa khéo, vừa nhắc tới ngươi, ngươi đã tới ngay.”

Lòng tôi kinh ngạc, bước nhanh mấy bậc tới phòng khách. Chỉ thấy có một vị hán tử râu quai nón đứng ngang ngược như một cây cột chống, tôi hơi sững sờ, ánh mắt chạm đến vết sẹo to tướng trên trán hắn, nhất thời nhận ra: “Lưu Tắc?! Sao ngươi để râu từ khi nào vậy?”

Hắn cười lớn sờ sờ chòm râu xồm xoàm, đắc ý nói: “Trong quân không có điều kiện, ta lười cạo, cứ để mọc tự do. Ngươi xem, trông ta có vẻ oai hùng không?”

Tôi buột miệng cười: “Oai hùng chưa thấy, nhìn qua trông như đồ tể bán thịt ấy!”

Một câu nói khiến cả phòng đều cười, Lưu Gia vừa mới uống một hớp rượu, kết quả phun hết ra.

“Tiểu nữ tử biết thế nào là đẹp!” Lưu Tắc sờ sờ cái mũi cười mỉa.

“Không phải ngươi đang ở Lỗ Dương sao? Trở về khi nào vậy?”

Đám người Đặng Thần, Lý Thông ngồi trên chiếu, đều là vài người quen cũ khi còn ở Nam Dương. Lưu Gia sai người lấy một chiếc chiếu cho tôi, ngay cả bàn ăn cũng lấy mới, tôi không khách sáo, ngồi xuống ăn luôn.

Lưu Tắc mặt mày hớn hờ nói: “Chẳng lẽ ta không được trở về sao? Một địa phương bé như Lỗ Dương chẳng lẽ còn cần phải đánh vài năm nữa mới được sao?”

Tôi cúi đầu ăn, gât gât đầu không muốn nói chen vào. Lưu Diễm đến nhà tôi ăn cơm, tôi đến nhà Lưu Gia ăn cơm, nói ra thật buồn cười. Đám Lưu Gia nhanh chóng không chú ý đến tôi nữa, quay về chủ đề ban đầu, nói đơn giản là sau này nên đánh tới Trường An thế nào, hướng đi đánh Xích Mi quân ra sao vân vân, những điều này tôi đã nghe ở nhà chán rồi, hoàn toàn không có hứng thú, vì thế cầm đầu cầm cổ ăn.

Không quá mười phút đồng hồ, lại nghe một tiếng nổ lớn, tôi sợ hãi nhảy dựng lên, hí mắt ngẩng đầu, Lưu Tắc vỗ án bật dậy, gằn giọng kêu to: “Lúc trước khởi binh mưu đồ đại sự, chính là mấy huynh đệ Bá Thắng, Canh Thủy hắn có tài năng gì mà làm hoàng đế?”

Tôi đang cắn dở miếng thịt bò không nuốt xuống được, nghẹn trong cổ họng không thở nổi. Đám người Lý Thông, Đặng Thần đưa mắt nhìn nhau, Lưu Gia nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Việc đã tới nước này, nhắc lại làm gì!”

Lưu Tắc hừ lạnh một tiếng, cảm xúc bất mãn hung hăng tràn ngập lộ hết trên mặt.

Tôi uống ực hai ngụm rượu, cố dùng sức nuốt miếng thịt vào, thở ra một hơi thật dài.

Ông trời ơi, một tên Lưu Diễm không hiểu chuyện bướng bỉnh đã đủ phiền toái rồi, hiện giờ lại thêm một Lưu Tắc không biết trời cao đất dày! Tôi đen mặt lại, thật sự hy vọng có thể lập tức đem Lưu Tắc đóng gói trả lại Lỗ Dương tiếp tục đánh giặc.

Cơm trưa xong xuôi, khách khứa ào ào cáo từ rời đi, còn lại mấy người Lý Thông, Đặng Thần, Lư Gia chơi ném thẻ vào bình rượu mua vui, Lư Tắc cũng chơi, nhưng lực tay hắn quá mạnh lại không khéo, mỗi lần đều đem mũi tên trúc đập vào miệng bình sau đó bắn ngược trở ra. Hắn buồn nản ném hơn mười mũi tên ra sau mất hứng, phần nộ rời khỏi trò chơi, chạy tới lôi kéo tôi nói: “Âm Cơ, chúng ta chơi lục bác đi!”

Lục bác là một loại cá cược có tính chất giống chơi cờ, giống như trò đánh bài ở hiện đại rất lưu hành, tôi thường xuyên gặp người chơi trò này. Nhưng không hiểu quy tắc trò chơi. Trước kia Đặng Vũ từng dạy tôi, nói nửa ngày tôi cũng mới chỉ biết do mười hai quân cờ tạo thành, hai màu trắng đen, một bên màu đen, một bên màu trắng. Cờ đen hoặc trắng có thể đi trước, dùng một món đồ tên không giống tên, đĩa không giống đĩa để ném, lại còn có hai quân cờ khác hình vảy cá, còn quy tắc trò chơi, gì mà “Kiêu kỳ”, “Tán kỳ”, “Đôi ôi” Tôi nghe không hiểu gì luôn, thế cho nên sau này Âm Tụ, Yên Chi đều học xong, tôi vẫn không nhớ được nổi một nửa cách chơi, cuối cùng Đặng Vũ không thể không ca thán: “Không thể dạy nổi trẻ con!”, bỏ chạy mất dép.

Sau này, cũng chưa gặp ai ở trước mặt tôi nói đến hai chữ “Lục bác”.

Lư Tắc lấy quân cờ ra, hai mắt tôi tỏa sáng, vừa mừng vừa sợ: “Người thật sự muốn chơi trò này với ta sao?”

“Đúng vậy. Động tác người nhanh lên một chút.” Hắn thúc giục dọn quân cờ xong, chuẩn bị tung xúc xắc, khi chuẩn bị ném dừng lại, ngừng đầu hỏi tôi: “Có tiền không?”

Tôi sờ soạng từ trên xuống dưới mấy lần, ngay cả trong cái túi hương cũng không tìm được, hôm nay vội vàng ra ngoài, đừng nói tới tiền, trên người ngay cả một món đồ trang sức cũng không có. Tôi ngại ngùng nhếch miệng cười với Lư Tắc, đang muốn ghi sổ nợ phía sau đột nhiên có người lên tiếng: “Tiền của Lệ Hoa ta thay nàng trả!” Một thỏi vàng rơi từ trên đỉnh đầu xuống, lăn trên bàn.

Lư Tắc tùy tay nhặt đồng vàng kia lên, cười nói: “Ra tay thật hào phóng, vẫn nói Bá Thắng thắng quan, phát đại tài, quả nhiên không giả!”

“Tiểu tử thói ba hoa hết biết!” Lư Diễn ngồi ngay sau tôi, nhắm ngay ngực Lư Tắc đập một cái: “Trở về khi nào, không nói với ca ca ta một tiếng, có thể thấy người không để ta ở trong lòng chứ gì.”

“Trong lòng ca ca có người khác rồi, làm sao có thể nhìn thấy huynh đệ ta được?” Lư Tắc cười to nhưng vẫn không quên trêu chọc.

Da đầu tôi run lên, ngay cả bọn Lư Gia cũng dừng trò chơi trong tay, đồng loạt ném ánh mắt chuẩn bị xem kịch vui qua bên này.

Tôi đang cân nhắc lên làm thế nào để kiếm cơ rời đi, đột nhiên ngoài viện rất âm ỹ, không chờ chúng tôi kịp phản ứng, một đám binh lính hùng hổ xông vào, người hầu nô tì quý phủ sợ tới mức trốn tránh không kịp, thất thanh hét chói tai.

“Sao lại thế này?” Lư Gia là chủ nhà, đi trước ra ngoài, đảm người Lư Diễn đi theo sau.

Đám lính chừng ba bốn trăm người, đem phủ tướng quân không lớn của Lư Gia bao vây chặt chẽ, tôi tinh táo nhìn bên ngoài tường viện xung quanh, nhưng nghe tiếng bước chân nặng nề, dường như ngoài tường cũng bị không ít người bao vây.

“Ngoài tường có phục binh!” Đặng Thần nhỏ giọng nhắc nhở.

Lý Thông gật gật đầu: “Lai giả bất thiện!” (Người tới không có thiện ý)

Đầu lĩnh là kẻ quen biết đã lâu, là đại hồng nhân trước mặt Canh Thủy đế Lư Huyền, nhân vật đầu nào của Lục Lâm quân – Trương Ngang, Chu Vị. Bộ dạng Trương Ngang vẫn không hề bất luận kẻ nào vào trong mắt, vẻ mặt không coi ai ra gì, tôi nhìn ngay cả lúc hắn đi đường đầu cũng hất lên. Trái lại Chu Vị lộ ra phong độ nhã nhặn trí thức của văn nhân, biết rõ hẳn tuyệt đối là kẻ địch của dòng họ Lư thị, nhưng tôi lại khó sinh cảm giác chán ghét đối với hắn.

“Đại tư đồ, Lư tướng quân...” Chu Vị khách khí bắt chuyện một lượt với mọi người, bởi vì tôi là nữ tử, đại khái hắn đem tôi trở thành nô tì hoặc cơ thiếp trong phủ, chỉ đưa mắt nhìn chứ không để ý nhiều.

“Đại tư mã!” Cấp bậc của Lư Diễn và Chu Vị ngang nhau, có lẽ khi ở trong triều đình đã không cùng chính kiến nhiều lần, nên khi vừa gặp đã có cảm giác gấp gáp giương tuốt vó, nỏ giương dây, giằng co lẫn nhau, ai cũng muốn khí thế của mình áp đảo đối phương, không ai nhường ai.

Vừa mới xong màn hàn huyên khách sáo, Trương Ngang liền khẩn cấp chìa mũi nhọn về phía Lư Tắc: “Lư Tắc, người chống lệnh bất tuân, người có biết tội của mình không?”

Tôi hoảng hồn, tuy rằng sớm đã dự liệu người tới không có ý tốt, nhưng chưa từng nghĩ không nói năng gì, đã chụp ngay một cái mũ lớn lên đầu người ta như vậy. Tội danh này nhất định chỉ có lớn chứ không có nhỏ!

Đừng nói bọn Lư Gia, ngay cả Lư Diễn xưa nay kiêu ngạo không sợ ai quen rồi cũng không nhận được biến sắc.

“Ha! Chống lệnh? Chống lệnh gì? Người thực sự tưởng bản thân giỏi lắm hay sao?” Lư Tắc ngửa mặt lên trời thét dài, khi lồng mây run lên vết sẹo trên trán càng lộ vẻ dữ tợn: “Lư Huyền là cái thá gì? Dùng một chức “Kháng Uy tướng quân” đã tưởng rằng mua chuộc được ta, phi, còn lâu! Hắn dựa vào cái gì lên làm hoàng đế, dựa vào cái gì để chỉ huy ta? Ta không phục hắn thì sao? Hắn lập được công gì? Nếu bàn về công trạng, tôn thất họ Lư ở Nam Dương – Bá Thắng nếu nhận đứng thứ hai, không ai dám đứng thứ nhất; nếu bàn về dòng dõi huyết thống, chưa nói đến Cừ Bá con trai của Thung Lăng hầu, ngay cả...” Hắn hứng khởi nói, quay đầu chỉ thẳng vào Lư Gia: “Ngay cả Hiếu Tôn, cũng đủ tư cách hơn so với hắn!” (Kháng Uy tướng quân:

Tướng quân chống lệnh vua)

Phụ thân của Luru Gia chính là đệ đệ Luru Hiến của Thung Lăng Hầu Luru Sưông, hần và Luru Chi – Con trai của Thung Lăng hầu chính là huynh đệ họ hàng gần, từ đó xem, quả thật có vẻ chính thống hơn so với Luru Huyền ở dòng thứ.

Công lao Luru Diễn đích xác to lớn, nhưng hần chỉ là dòng bên, là thứ xuất, không thể so sánh với Luru Huyền, lúc trước Lục Lâm quân cùng từng lấy điều này làm cơ để bác bỏ điều kiện trở thành thiên tử của hần.

Kỳ thật rốt cuộc vì lý do gì mà kiên quyết không cho Luru Diễn xưng vương, nguyên nhân trong lòng mọi người đều rõ ràng, bất quá là vì cân bằng lợi ích hai bên mà thôi, đáp án trong lòng hiểu rõ nhưng vĩnh viễn không thể nói ra được vì bị điều này ngăn cách. Nhưng Luru Tắc thẳng như ruột ngựa này hiển nhiên không rõ điều đó quan trọng thế nào, hoặc có lẽ, hần căn bản không quan tâm điều đó có tồn tại hay không, hành động theo cảm tính muốn phá hủy nó, giải quyết khúc mắc trong lòng!

Ngay khi hần đang không vui đột nhiên mất thăng bằng văng ra phía sau, lòng đột nhiên trầm xuống, hần khí từ dưới chân tôi sôi sục dâng lên.

“Luru Tắc!” Trương Ngang rầm một tiếng rút trường kiếm ra, nghiêng rặng nghiêng lợi: “Ngươi muốn tạo phản phải không?”

Luru Tắc không yếu thế chút nào, động thân nói: “Đừng có giờ cái gây nhóm lò đó ra dọa ta, lúc ông nội ngươi đang đánh giấc ở Lỗ Dương, ngươi cũng chỉ biết vẩy đuôi trước mặt Luru Huyền thôi!”

“Ngươi...”

Mất thấy hai người muốn đánh nhau, Chu Vị lập tức ngăn Trương Ngang lại, bên kia Luru Diễn cũng kéo Luru Tắc đang kích động lại.

Chu Vị lạnh lùng liếc mắt nhìn đám người Luru Diễn, âm lượng không cao, nói chuyện dễ nghe hơn Trương Ngang rất nhiều: “Đại tư đồ, chuyện cho tới bây giờ mời ngươi cùng Kháng Uy tướng quân cùng nhau trở về điện thánh!”

Luru Tắc cả giận nói: “Chuyện của mình ta, liên quan gì tới Bá Thăng? Ngươi lấy cớ để nói...”

Đầu tôi mê muội, Luru Tắc này, nếu biết người ta lấy cớ để nói, chẳng lẽ không thể thức thời im lặng được sao? Lại nói, xem điệu bộ này cũng biết đối phương có chuẩn bị mới đến, trong ngoài cũng phải có ít nhất mấy ngàn người, nếu chỉ là khởi binh vãn tội, muốn nói phải trái với Luru Tắc hần, cần phải xuất động nhiều binh lực đến vậy sao?

Có dụng ý khác! Mục đích của bọn họ rõ ràng muốn thông qua Luru Tắc kéo Luru Diễn vào cuộc! Hiện giờ phản kháng chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, nếu làm không tốt bọn hần liền trông chờ Luru Diễn tính cách lỗ mãng vì muốn bảo vệ Luru Tắc nên trở mặt ngay tại đây, hai anh chàng lỗ mãng dễ kích động gặp nhau, lại có thêm tội danh tạo phản, sau đó là mấy ngàn binh lực, từ hình tại chỗ lúc này quả thật dễ dàng!

Tôi gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, kim nén không được đang muốn xông lên trước ngăn cản, không ngờ Luru Diễn lại hồ hững nói: “Ta theo các ngươi đi yết kiến bệ hạ!”. Nói xong, vỗ vỗ bả vai Luru Tắc, ý bảo hần an tâm một chút chớ vội nóng nảy.

Tôi khẽ thở phào, may quá... may quá... Luru Diễn tuy rằng lỗ mãng, gặp chuyện lớn cuối cùng đầu óc cũng tỉnh táo. Nhưng còn Luru Tắc, tôi có chút lo lắng, lấy tính tình của hần cho dù có đi gặp Luru Huyền, chỉ sợ cũng không chịu yếu thế cúi đầu.

Chu vị không hề thất lễ mời Luru Diễn đi trước, Luru Diễn quay đầu, tầm mắt xẹt qua thân đám người Lý Thông, Đặng Thần, cuối cùng dừng lại trên mặt tôi.

Ánh mắt của hần vô cùng dịu dàng, khóe miệng hơi nhếch lên tạo một độ cong đẹp mắt, môi hé mở, không tiếng động nói gì đó. Tôi không hiểu hần nói điều gì, vẻ mặt mờ mờ, hần nhìn tôi cười triu mến, xoa người rồi đi.

Chu Vị dẫn Luru Diễn, Luru Tắc rời đi, binh lính trong viện không hề có ý rút lui, Trương Ngang đeo kiếm ngạo nghễ nhìn khắp bốn phía, nói với đám người Luru Gia: “Thỉnh chư vị tướng quân tiếp tục chơi ném thẻ vào bình rượu đi! Trong viện rầm mát thật, để cho các vị huynh đệ ở đây nghỉ chân một chút.”

Nghe ý này, căn bản chính là giam lỏng đám người chúng tôi.

Luru Gia về mặt ôn hòa tiếp đón Trương Ngang ngồi vào ghế chính, Đặng Thần không để lại dấu vết hướng tôi nháy mắt ra dấu, Lý Thông không chút để ý chỉ vào người của tôi nói: “Đi xuống chuẩn bị rượu cho Trương tướng quân.”

Tôi cúi đầu sát ngực: “Dạ.” Lặng lẽ lui ra, lập tức đi đến phòng bếp ở sân sau.

Những binh lính kia đã cho rằng tôi là nha hoàn trong phủ, cũng không hề hoài nghi. Chờ sau khi tôi tránh khỏi tầm mắt của bọn họ, lập tức nhanh chân chạy nhanh qua phòng bếp, đến thẳng hậu viện.

Không thể đi ra ngoài bằng cửa sau, nhất định có phục binh, tôi tìm đến bờ tường, đu lên trên một cái cây lớn cạnh tường. Ẩn thân trong đám lá cây rậm rạp, tôi vừa nhìn từ trên cao xuống, nhất thời hít một hơi khí lạnh.

Bên ngoài tường viện quả nhiên bị vây chặt như nêm, trừ khi tôi mọc cách trên lưng, bằng không căn bản không thể trốn thoát. Mồ hôi lạnh trên lưng chảy xuống ròng ròng, giờ khắc này, tôi đột nhiên cảm thấy sự tình không ổn. Bỏ trận lớn như vậy, Luru Huyền ra sức phong tỏa tin tức, nói không chừng

thực sự sẽ tiêu diệt tôn thất Thung Lăng, chơi chiêu tiền trăm hậu tấu.

Trong tay tôi lạnh run, bám víu trên thân cây khô, càng nghĩ càng thấy kinh hồn khiếp vía.

Nếu Lưu Diễm có chuyện gì không hay xảy ra...

Nếu hần...

Tôi không dám nghĩ thêm nữa, nếu thật sự như vậy thì quá kinh khủng, nhưng nó cũng không phải chuyện nhất định sẽ xảy ra!

Áp vào cành cây khô, nghe tiếng ve sầu râm ran âm ỹ, toàn bộ sức lực của tôi như bị mùa hè vắt kiệt, trong óc trống rỗng!

Nằm úp sấp như vậy, đến kho mặt trời ngả về tây tôi cũng không thể bò từ trên cây xuống, trông đầu mờ mịt giống như bị cảm nắng, hoàn toàn không biết chính mình đang suy nghĩ gì, suy nghĩ hỗn loạn khiến tôi không thể tìm ra được một phương pháp hữu dụng.

“Đại tư mã!” Dưới tàng cây có tiếng bước chân vội vàng, còn cách một bức tường đất, tôi mơ hồ nhìn thấy một chiếc mũ quan võ trên đỉnh đầu ai đó nhấp nhô ngoài viện.

Chu Vị đi thẳng tới, ánh sáng hoàng hôn chiếu trên mặt hần, chiếc mũi hắt bóng khiến cho sắc mặt hần chỗ sáng chỗ tối.

“Đại tư mã!” Chiếc mũ quan võ kia cũng ngừng lại “Kết quả thế nào?”

Chu Vị mỉm cười, trong ánh chiều tà, khuôn mặt thoát nhìn vô cùng nho nhã trở nên đáng sợ dữ tợn dị thường, hần chậm rãi nâng tay phải lên, đặt lên cổ làm một động tác chém, tôi nhất thời hai mắt tối sầm, trong phút chốc cảm thấy trời đất quay cuồng.

“Thực vậy?” Người nọ vừa mừng vừa sợ.

“Đương nhiên! Trước đó bộ hạ còn có chút do dự, nhưng thấy tấu chương của người, lập tức xác định tâm ý!” Chu Vị nói, lạnh lạnh cười: “Có điều, Quý Văn lão đệ, người thật đúng là tàn nhẫn có thừa a! Ha ha, nói gì mà ‘Phục hưng Lưu thị, Lý thị trợ giúp!’, người nâng Lưu Diễm lên cao như vậy, hiện giờ lại hung hăng kéo hần xuống dưới, thậm chí tự tay đưa hần xuống mồ, thủ đoạn như thế, cũng chỉ có Lý Quý Văn người làm được, người không sợ đường huynh của người biết sẽ trở mặt với người sao?”

“Trở mặt? Sớm không có mặt để trở rồi...”

Ngực như muốn nổ tung, tôi không nhìn thấy gì, nhưng từng câu từng chữ của cuộc đối thoại này xuyên qua tai tôi một cách vô cùng rõ ràng. Dần dần, trong đầu bắt đầu hỗn loạn, trong lỗ tai ngoại trừ ong ong ra rốt cuộc không nghe được âm thanh gì khác, tim tôi giống như bị đao cắt, giữa lúc hoảng hốt thân nhẹ như chim yến, hần bay lên trời.

Tiếng nổ “Rầm!”, tôi từ trên cây nặng nề té xuống, bất tỉnh nhân sự.

*** Chú thích: Theo như ta đọc trong chính sử, khi anh Tú chuẩn bị đi đánh Phụ Thành, đã nhắc nhở anh Diễm cần phải đề phòng Lý Dật. Vì anh Tú thấy Lý Dật sau khi 2 quân sát nhập với Lục Lâm Quân, có vẻ xoay chiều chuyển qua thân thiết với bên Lục Lâm quân hơn, nên nhắc anh Diễm đề phòng. Nhưng anh Diễm khinh địch, cuối cùng thành ra gánh lấy thảm kịch. Điều này mở ra chương mới trong cuộc đời anh Tú.

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 48: Cầu Hôn

“Xoẹt!”

Có tiếng người vừa ăn vừa cười bên tai tôi, lộ vẻ yêu thương. Tôi muốn mở mắt, nhưng mí mắt như nặng ngàn cân, cho dù cố gắng thế nào cũng không thể nâng lên.

“Vi sao lại trốn ta? Ừm? Không muốn gặp ta như vậy sao?” Đột nhiên thở dài thườn thượt, “Sau này chỉ sợ... thực sự... không có cách nào gặp lại nữa, Lệ Hoa... Lệ Hoa... Lệ Hoa...” (Huhu, ta khóc, ta thương Diễm Diễm)

Một tiếng gọi khẽ, bắt đầu dĩ và thương cảm, từng tiếng lại từng tiếng, tràn ngập quyền luyến vô hạn, giống như từng đợt sóng lăn tăn xô vào bờ.

Lòng rất đau, rất đau...

Nước mắt bất giác chảy xuống từ khóe mắt: “Bá Thăng...”

Mí mắt khẽ rung động, tôi chậm rãi mở mắt ra. Ánh sáng mờ lung lắt qua rèm cửa, trước mặt có một cái bóng mờ hồ xuất hiện, tôi nóng lòng túm lấy cánh tay của hắn: “Bá Thăng! Không được đi! Đó là cạm bẫy! Không được đi!”

“Lệ Hoa!”

Không phải giọng nói của Lưu Diễm!

Tôi ngẩn ra!

Thái dương bên phải đau nhức, tôi theo bản năng đưa tay chạm vào, lại bị người kia bắt lấy cổ tay: “Đừng nhúc nhích, không thể gãi!”

Tầm mắt khôi phục rõ ràng, từ cánh tay kia nhìn sang, nhìn về mặt quan tâm của Âm Thức không bỏ sót. Trong lòng tôi đau xót, oa một tiếng nhào vào trong lòng ngực hắn, thất thanh khóc rống.

Âm Thức cứng ngắc thẳng lưng không hề nhúc nhích, một lúc lâu sau, cánh tay của hắn nhẹ nhàng ôm tôi, nhỏ giọng an ủi: “Muội luôn là một nữ tử kiên cường! Cho nên lần này nháy định cũng có thể chịu đựng được, không có gì có thể làm khó muội...”

“Không! Không!” Tôi liều mạng lắc đầu, nước mắt như mưa, “Bọn chúng hại chết hắn! Bọn chúng... Giết hắn! Bá Thăng hắn... Tôi không đáng chết! Hắn không nên chết! Không... Hắn không thể chết được, hu hu... Làm sao hắn có thể chết...”

“Lệ Hoa.” Âm Thức thở dài, vỗ nhẹ lên lưng tôi, an ủi tôi như dỗ trẻ nhỏ: “Không có chuyện gì, đã qua rồi... Tin tưởng đại ca, đại ca vĩnh viễn sẽ bảo vệ muội...”

“Đại ca... Đại ca...” Tôi giống như người đang chết đuối vớ được cọc, ngón tay vịn vào bờ vai của hắn, dùng lực quá mạnh, cho nên móng tay găm thật sâu vào lớp quần áo mỏng của hắn.

Toàn thân Âm Thức cứng đờ, nhưng trầm tĩnh lại trong giây lát, để mặc tôi dựa vào trong lòng ngực hắn khóc lóc. Nước mắt làm mắt tôi mờ màng, trong đầu không ngừng hiện ra giọng nói và vẻ mặt vui cười của Lưu Diễm.

Bất cứ lúc nào chỗ nào, tôi cùng hắn hề ở chung là đánh nhau cãi nhau nhiều hơn thân thiện, từ trước đến nay tôi chưa từng để ý hắn cẩn thận, cuối cùng tôi còn trốn tránh không muốn gặp hắn... Hắn luôn luôn đối xử với tôi rất đặc biệt, hắn nói muốn kết hôn với tôi, tôi lại thủy chung đối với hắn lúc nóng lúc lạnh!

“Đại ca, có phải muội rất xấu xa không?”

“Không phải, muội tâm địa thiện lương, cho nên Bá Thăng mới thích muội.”

Trong lòng tôi rất đau, khóc không thành tiếng: “Câu cuối cùng hắn nói với muội, nhưng muội lại không hiểu được... Muội không biết trước khi đi hắn muốn nói gì với muội. Muội biết rõ hắn đi gặp Lưu Huyền lãnh ít dữ nhiều, nhưng muội vẫn lơ đãng nhìn hắn bị đưa đi! Nếu muội thật sự lo cho hắn, nên đi cùng hắn... đại ca, muội không tốt như tưởng tượng của huynh đâu!”

“Muội đã làm rất tốt rồi. Lệ Hoa, muội đừng nên tự trách, đây không phải là lỗi của muội! Muội không nên làm khó bản thân mình...”

“Làm rất tốt ư? Trơ mắt nhìn hắn bị một đám người dẫn đi, muội lại không làm gì để cứu vãn... Biểu tỷ như thế, Lương Thẩm như thế, Biểu Tẩu, Càn Nhi, Hủy Nhi... Thậm chí hiện tại ngay cả Bá Thăng cũng như thế... Đại ca, muội không muốn kết cục thảm liệt như vậy, thật sự muội cũng hi vọng nhìn thấy Đại Hân Quang Vô Trung Hưng, nhưng không muốn nhiều người phải chết vì thế! Nếu để cho muội lựa chọn một lần nữa, muội thà rằng trở lại Tân Dã, an phận thủ thường...”

“Lệ Hoa, đây là số mệnh, trong số mệnh nhất định... chuyện đã xảy ra rồi không thể nào thay đổi được nữa!”

Tôi cắn môi đến chảy máu, run giọng: “Không thể thay đổi... Không thể thay đổi...”

Đúng vậy a, tôi không thể trở về! Dường như giống với việc đột nhiên không hiểu tại sao lại rơi xuống không gian này, hình như là một trò chơi, là cảnh tượng trong mơ, lại vô cùng chân thực. Bất kể tôi làm gì, tôi đều không thể trở về với hiện thực, tôi đã bị nhốt ở nơi này... Tôi giống như luôn luôn ôm vị trí của người xem đối đãi với tất cả những chuyện xảy ra, nhưng trên thực tế tôi sớm đã vô tình đem tình cảm của mình nhập vào, đối với mỗi người bên cạnh đều là tình cảm chân thật nhất của tôi nhập vào. Tôi coi họ làm bạn bè, người nhà, điều đó và cuộc sống ở thế kỷ 21 của tôi không khác biệt.

Nhưng chiến tranh tàn khốc như vậy, loạn thế phân tranh, Đông Hán quật khởi, quyền thế âm mưu, người lừa ta gạt... Dù loại tình huống như thế tôi nào có thể không chế được?

Tôi đã thân bất do kỷ với thế cục này!

Mệt mỏi quá! Mệt mỏi quá...

“Đại ca, muội đau quá...”

Lòng đau quá!

Nêu đây chỉ là một giấc mộng, thì tốt biết bao!

Từ trên cây ngã xuống trúng hòn đá, khiến tôi vỡ đầu. Ngoại trừ khi vừa mới tỉnh gào khóc với Âm Thức một lần xong, có một thời gian rất dài tôi đều tự giam mình ở trong phòng ngồi yên lặng ngẩn người.

Mùa hè tháng sáu tàn khốc, trôi đi cực nhanh, rốt cuộc cũng tới cuối tháng.

Tôi cố gắng để mình không tiếp xúc với bên ngoài, Âm Thức cũng không để bên ngoài truyền tin đồn đến quấy rầy tôi, hần quả nhiên bảo vệ tôi rất tốt. Nhưng có một số việc không phải tôi cứ trốn tránh, là có thể coi thường bỏ qua được.

Lưu Diễm đúng là đã chết! Chết rồi!

Bởi vì hần biện bạch thay Lưu Tắc, bị xử trảm ngay tại chỗ, cùng với Lưu Tắc, bị ngộ hại trong cùng một ngày!

Có lẽ hần chết thật sự quá oan uổng, rất không đáng, cho nên ngay cả ông trời cũng không nhìn được, trời mưa triền miên không ngừng nửa tháng nay. Mưa rơi lúc lớn lúc nhỏ, nhưng không hề ngừng nghỉ, chẳng phân biệt được trời sáng hay tối, đôi khi tôi ghé bên cửa sổ si ngốc nghĩ, có phải Lưu Diễm đang ở trên trời khóc hay không?

Không! Người kia tính tình nóng nảy ngang ngược, làm thiên lôi thì thích hợp hơn, khóc... không có khả năng lớn a?

Khóc...

Cười còn khó hơn so với khóc.

Tôi bỗng nhiên nghĩ tới giọt lệ kia, giọt lệ thấm vào trong lòng tôi kia.

Lưu Tú, chẳng lẽ... chàng đang khóc sao?

Chàng cũng đã biết, đại ca chàng hần đã mất rồi?

Ta phụ lại phó thác của chàng, rốt cuộc ta đã làm chàng thất vọng... Lúc này đây, e rằng chỉ nghĩ thôi cũng khiến chàng đau đến cực điểm.

Chàng sẽ khóc ư? Lưu Tú... Thật ra so với mọi người ta luôn luôn khao khát được nhìn thấy nụ cười của chàng!

Bất tri bất giác, lệ rơi thấm ướt quần áo.

Gần đây tôi, càng ngày càng thích khóc.

Trên cửa có tiếng gõ nhẹ vang lên, tôi theo thường lệ không đảo, nếu như Hồ Phách đến đưa cơm, nàng nên biết quy củ, thông thường cũng đem thức ăn bụng tiến vào đặt ở gian ngoài, tôi đói bụng sẽ tự ăn.

“Cốc cốc!” Lại hai tiếng, vừa khéo lại cắt đứt bi thương lần nữa của tôi.

Tôi bắt đầu có chút không kiên nhẫn, nhìn không được tính nóng xông lên đỉnh đầu, đợi đến khi tiếng gõ cửa kia lần thứ ba vang lên thì tôi hướng về phía ngoài cửa nổi giận đùng đùng gầm lên: “Cút.”

Cuối cùng không có động tĩnh gì, bốn phía đã khôi phục sự yên lặng, ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi “ào ào” rửa trôi phần uất là ảm ức trong lòng tôi.

“Cốc cốc!”

Tôi lặng đi một chút, một lúc lâu mới kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra.

“Cốc cốc cốc!”

Tôi từ trên giường vọt xuống, nghiêng ngả lao đảo, chân bước như bay nhắm về phía cửa. “Kèo kẹt” tiếng mở cửa, tôi thò đầu ra tức giận mắng: “Bảo người cút người nghe không hiểu tiếng người a! Người...”

Một khối thân thể ướt sũng đột nhiên tới gần tôi, không hề báo trước đem tôi kéo vào trong lòng. Tôi cảm động, chớp mũi ngửi được một mùi hương thoang thoảng quen thuộc, khiến cho tôi biết rõ người đến là ai.

Ướt lạnh trên người hần nhanh chóng tràn qua đây, rất nhanh liền thấm ướt quần áo của tôi, gió thổi qua, trên người cảm thấy hơi lạnh, tôi không kìm lòng được run rẩy cả người.

Lưu Tú rốt cuộc đã khôi phục lí trí, chậm rãi buông tay.

Sắc mặt hần tái nhợt như tuyết, song hai má lúm đồng tiền lại thoáng hiện một nét đỏ bừng khác thường, hần mờ to mắt, ánh mắt có chút mê loạn.

Tôi kinh hô một tiếng, đưa tay chạm vào trán hần. Quả nhiên, nhiệt độ dưới lòng bàn tay nóng đến dọa người.

“Người đang sốt đây này!” Tôi bối rối thất thố, “Người trở về lúc nào? Tình hình chiến đấu ở Phụ Thành thế nào? Người...”

“Lệ Hoa, nàng có thể gả cho ta không?”

“Cái gì?”

Mặt của hắn, hồng như ánh chiều lúc hoàng hôn. Mưa theo búi tóc hắn uốn lượn chảy xuống thái dương, ánh mắt mê ly, như là mang theo một loại cảm giác điên cuồng không khống chế được.

Đây không phải là Lưu Tú tôi quen thuộc thường ngày!

“Chàng vừa mới nói cái gì?” Tôi khàn giọng lên tiếng, rung rung ngẩng đầu ngóng nhìn hắn.

Đôi mắt tái nhợt hơi tím tái, lần thứ hai run rẩy mở ra, âm lượng không cao, tôi lại nghe được rõ ràng từng chữ một.

“Nàng có thể... gả cho ta, làm thê tử của ta không?”

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 49: Duẫn Hôn (Đồng Ý Kết Hôn)

Chương mới nè các tình iêu. ta xin nói lại lần nữa là mỗi khi ta set pass truyện sẽ đều có 1 bài gợi ý pass nhé, pass rất dễ đoán, chủ yếu chỉ để câu còm thôi. ;)))... Để biết gợi ý pass, các nàng chỉ cần ra trang chủ, kéo lên bài đầu tiên là có thể đọc và đoán ra pass. Không cần phải hỏi lại ta làm gì nhé, mà ta cũng lười lắm, không có rảnh send pass cho từng người 1 đầu. Ai k tìm được pass thì chịu khó đợi 5-7 ngày ta lại mở pass ra, mọi thứ trở về bình thường nhé ^^

À sau khi đọc chương này xong, có chuyên gia phân tích tâm lý nào ở đây phân tích cho ta biết rốt cuộc vì sao LH lại đồng ý kết hôn vs anh Tú với... ta đọc xong mù tịt :v

Sắc mặt hắn tái nhợt như tuyết, song hai má lúm đồng tiền lại thoáng hiện một nét đỏ bừng khác thường, hắn mờ to mắt, ánh mắt có chút mê loạn.

Tôi kinh hô một tiếng, đưa tay chạm vào trán hắn. Quả nhiên, nhiệt độ dưới lòng bàn tay nóng đến dọa người.

“Người đang sốt đây này!” Tôi bối rối thất thố, “Người trở về lúc nào? Tình hình chiến đấu ở Phụ Thành thế nào? Người...”

“Lệ Hoa, nàng có thể gả cho ta không?”

“Cái gì?”

Mặt của hắn, hồng như ánh chiều lúc hoàng hôn. Mưa theo búi tóc hắn uốn lượn chảy xuống thái dương, ánh mắt mê ly, như là mang theo một loại cảm giác điên cuồng không khống chế được.

Đây không phải là Lưu Tú tôi quen thuộc thường ngày!

“Chàng vừa mới nói cái gì?” Tôi khàn giọng lên tiếng, rung rung ngẩng đầu ngóng nhìn hắn.

Đôi mắt tái nhợt hơi tím tái, lần thứ hai run rẩy mở ra, âm lượng không cao, tôi lại nghe được rõ ràng từng chữ một.

“Nàng có thể... gả cho ta, làm thê tử của ta không?”

Im lặng, tôi chìm trong kinh hãi quên mất nên trả lời hắn như thế nào, hắn nín thở, đầu lông mày cau lại khắc sâu vẻ đau đớn, trong đôi mắt dày đặc sương mù thoáng hiện lên một loại tình cảm phức tạp khó hiểu, có lẽ là chờ đợi, có lẽ là sợ hãi, có lẽ là lo lắng...

Tôi bị lạc trong ánh mắt của hắn, cố gắng tìm trên gương mặt hắn để tôi có thể có được một đáp án thực sự sáng tỏ.

Lòng đang nhảy loạn, bên tai nóng ran như thiêu đốt.

Hắn đang chờ đợi câu trả lời, tôi liếm liếm môi, chưa kịp há mồm, chợt nghe bên cạnh có tiếng người quát chói tai: “Cô ấy không thể!”

Đột nhiên quay đầu, Âm Thức mặt mũi xanh mét đi từ trong bóng tối cuối hành lang ra. Mưa càng lúc càng to, tiếng mưa rơi đổ ào ào, nhưng tiếng nói chắc chắn như đinh đóng cột kia còn vang hơn tiếng sấm, cắt đứt toàn bộ suy nghĩ hão huyền: “Người đừng hòng”, bước một bước dài, khi tôi còn chưa tỉnh lại từ câu nói mà Lư Tú mang tôi hẳn đã đi tới trước, đẩy Lư Tú ra, cánh tay phải chặn tôi lại phía sau: “Phải sớm tiêu diệt ý nghĩ này của người! Người giả ngây giả dại thế nào đó là chuyện của người, nếu còn vọng tưởng có ý gì với nàng, đừng trách ta không khách khí với người!”

Tuy rằng Âm Thức luôn khó hiểu, đôi khi đối xử với tôi theo kiểu huynh trưởng thay mặt cha, lại nghiêm khắc giống như một ông già cổ hủ, nhưng hẳn kết giao với người khác từ trước đến nay đều khéo léo, bản lĩnh thể hiện nét mặt lúc nào cũng trơn tru tài giỏi, tôi chưa bao giờ nhìn thấy hắn trở mặt đối mặt với người khác không lưu tình chút nào như hiện tại.

Đặc biệt người kia... lại là một người thành thật tên Lư Tú.

Lư Tú cúi thấp đầu, quả thật sau một lúc lâu, chợt cười khẽ, bả vai nhẹ nhàng run lên hạ xuống: “Ta hiểu mà.” Hai tay giơ lên cao, hướng về phía Âm Thức vãi chào thật sâu: “Đã quấy rầy.”

Hắn lui ra phía sau hai bước, không xoay người, tôi trở mắt nhìn hắn bước hụt một bước trên bậc thang.

“Cẩn thận nguy hiểm” Tôi quát to một tiếng, không nghĩ ngợi gì vùng lên từ phía sau Âm Thức, túm lấy tay hắn. Có điều thân mình Lư Tú đã té ngã hơn phân nửa, lực hút quá lớn, tôi không thể kéo hắn trở về, bị hắn kéo ngã thẳng xuống dưới bậc thềm.

Bùn một tiếng, hai người tôi và Lư Tú cùng ngã trên mặt đất, mưa hòa cùng bùn đất bắn đầy mặt và cổ tôi. Mũi của tôi đập trúng cằm hắn, đau đến mức hai mắt cay xè, may mà bậc thang không cao, nếu không ngã ngựa xuống như vậy, không gãy xương cũng phải chấn thương sọ não.

Khi tôi ngã xuống đất Âm Thức đồng thời cũng nhảy xuống rất nhanh, khẩn trương kéo tôi từ mặt đất đứng lên: “Không xây xát chỗ nào chứ?”

Quần áo mỏng manh bị mưa xối drench ướt trên người tôi, tôi giơ ống tay áo nặng trĩu chỉ vào Lư Tú vẫn đang nằm yên trên mặt đất ngựa mặt lên trời thờ rất nặng nề: “Tại sao hắn không đứng dậy, không phải bị hôn mê rồi chứ?”

“Muội lo cho hắn làm gì?”

“Không phải... Hắn đang sốt.” Tôi vùng thoát khỏi Âm Thức, lo lắng túm lấy vạt áo Lư Tú: “Lư Tú, mau tỉnh dậy!”

Hai mắt Lư Tú nhắm nghiền, sắc mặt trắng như tờ giấy, tôi nâng tay áp lên trán hắn, mặc dù đã bị nước mưa lạnh như băng xối vào, nhưng nhiệt độ trên trán vẫn không giảm chút nào.

Thế lực vẫn chưa hoàn toàn khôi phục nên tôi căn bản không có cách nào kéo Lư Tú đứng dậy, tôi kéo cánh tay của hắn quay đầu nhìn Âm Thức kêu: “Đại ca, mau tới giúp muội!”

Âm Thức trầm mặt không nhúc nhích, trong mưa mảy kiếm của hắn nhui lại, đuôi mắt híp vào, lộ ra lãnh ý: “Muội giúp hắn lần này rồi sao, cuối cùng hắn vẫn phải chết!”

“Đại ca”, tôi không kịp cân nhắc thâm ý trong lời nói của Âm Thức, vừa nghe thấy giọng điệu mỉa mai và lạnh lùng của hắn đã thấy tức giận. Lư Diễn chết đi đã khiến tôi tự trách khổ sở không thôi, hắn còn lấy lời nói tuyệt tình như vậy kích thích tôi.

“Muội muốn cứu hắn! Muội phải cứu hắn! Muội thà chết, cũng sẽ không để hắn chết!” Tôi hung tợn gào thét, hướng về phía Âm Thức rống to.

Nước mắt nóng bỏng tự nhiên tuôn rơi, hòa lẫn trong mưa, bị rửa trôi sạch.

Tôi muốn cứu chàng!

Lư Diễn đã chết! Bất kể thế nào tôi cũng không thể tiếp tục trở mắt nhìn Lư Tú xảy ra chuyện!

Nhìn nước mắt xuống, tôi phần hận trừng mắt nhìn Âm Thức, cố chấp nín thở, vắt cánh tay Lư Tú qua vai cố gắng chống hắn. Về mặt Âm Thức vô cùng tiếc hận, giơ tay muốn đánh, tôi nhắm mắt lại, theo bản năng xoay đầu. Nhưng cái tát kia cuối cùng lại rất nhẹ trên mặt tôi, chỉ nghe hừ lạnh một tiếng: “Trông lại muội đừng có hối hận!” Trên người tôi đột nhiên nhẹ bẫng, trọn mắt xoay người, Âm Thức đã đem Lư Tú hôn mê công qua lưng mình, lập tức đi về phía phòng tôi.

Tôi vừa mừng vừa sợ, cảm động nín khóc bật cười, bước nhanh đuổi theo: “Không đâu, đại ca, muội tuyệt đối sẽ không hối hận...”

Cứu Lư Tú! Bất kể phải trả giá thế nào!

Tôi sẽ không hối hận! Vĩnh viễn không hối hận... Lư Diễn đã không còn trên đời này, tôi không muốn tiếp tục mất thêm Lư Tú! Tôi thà chết, cũng không muốn phải nhìn bị kịch phát sinh thêm nữa! Cảm giác đau đớn khi mất người thân này, chịu đựng một lần là đủ rồi!

Âm Thức đối xử với Lư Tú không hề khách khí như đối với tôi, sau khi chống hắn vào phòng liền buông lỏng tay ném hắn ngã rầm trên chiếu. Một tiếng nổ rầm, đầu Lư Tú đụng xuống đất, tôi đau lòng kêu: “Nhẹ một chút! Nhẹ một chút...”

“Con gái lớn không thể giữ ở trong nhà!” Âm Thức hừ lạnh, cúi đầu nhìn sắc mặt tái nhợt của Lư Tú, ngạo mạn hỏi: “Muội thật sự muốn gả cho hắn?”

Tôi xấu hổ, muốn trả lời “Không”, nhưng cái chữ kia vừa tới đầu lưỡi lại lộn ngược trở về, cuối cùng không thể nói ra. Tôi đỏ mặt lấp ba lấp bấp hai tiếng, không dám trả lời trực tiếp.

Âm Thức liếc mắt nhìn tôi một cái, mắt sắc thâm trầm, ngay khi tôi tò mò thấy biểu hiện của hắn khác hẳn bình thường thì hắn đột nhiên cúi người, tay trái nhéo vạt áo ướt sũng của Luru Tú, tay phải tát bơm bơm trên mặt hắn ba cái.

Tôi sợ ngây người.

“Đừng giả chết!”

Hai má tái nhợt của Luru Tú nhất thời phớt hồng, có thể mấy cái tát kia thật sự hữu hiệu, lông mi đen tuyền run rẩy hai cái, mí mắt chậm rãi nâng lên.

Hắn mờ mịt nhìn Âm Thức ở trước mặt, hai người bốn mắt nhìn nhau, dần dần, ánh mắt Âm Thức càng lúc càng sắc bén, ánh mắt Luru Tú càng lúc càng trong suốt.

Hai người bọn họ từ đầu đến cuối không mở miệng, trong phòng oi bức giống hỏa lò, hai người bọn họ là than, còn tôi đang bị nướng trên cục than.

“E hèm.” Tôi háng giọng một cái.

Âm Thức thối lui một bước: “Ngươi đứng lên!”

Luru Tú một tay chống xuống, loạng choạng miễn cưỡng đứng thẳng, nước mưa từ trên vạt áo hắn tí tách rơi xuống chiếu, nháy mắt làm ướt hơn nửa chiếc chiếu.

“Lệ Hoa sẽ không gả cho ngươi, ngoài điều này ra, ngươi muốn gì ta cũng đều đồng ý.”

Luru Tú mỉm cười, dưới chân khẽ run run.

Hơi lạnh nơi đây mất Âm Thức chớp động, nhuệ khí bức người: “Ngươi có chủ ý gì, người ngoài không biết, chẳng lẽ có thể giấu được ta sao? Ngươi muốn kết hôn với nữ tử nào là tùy ngươi, tin rằng cho dù không phải Lệ Hoa cũng sẽ không khác biệt mấy. Nếu như vậy, ta không những không ngăn cản ngươi, còn có thể toàn lực giúp ngươi...”

Ý trong lời nói của Âm Thức, không phải tôi nghe không hiểu, nhưng lúc này tôi không có nhiều tâm tư để cẩn thận cân nhắc ý tứ của hắn. Thân mình Luru Tú run lên, dường như sắp té xỉu trong giây lát, tôi lo lắng nhìn hắn, muốn đưa tay đỡ hắn, nhưng lại sợ càng chọc tức Âm Thức, biến khéo thành vụng.

“Ta chỉ cần nàng...”

“Luru Tú!” Âm Thức bỗng nhiên gầm lên giận dữ, tay phải vung lên đâm thẳng vào hàm dưới của Luru Tú.

Luru Tú giống như bao cát đổ ngã thẳng xuống đất, tôi kinh hô một tiếng, quyền thứ hai của Âm Thức thoáng cái đã xông tới, tôi đưa tay ngăn lại, bắt lấy cổ tay hắn thuận thế vặn ngược lại. Âm Thức hơi sững sờ, vươn tay trái ra muốn đẩy tôi ra, tôi không kịp nghĩ nhiều, quỳ gối nhắc chân, đầu ngón chân đá thẳng dưới xương sườn hắn.

Âm Thức buông tay, nhảy ra sau, tôi xoay người chạy về phía Luru Tú.

Một quyền kia của Âm Thức hạ thủ không lưu tình, vừa nhìn cũng biết là dùng toàn lực. Luru Tú rách khẻ miệng, môi bật máu, dưới hàm sưng lên một cục màu xanh tím.

“Hắn đang bị ốm, huynh đánh hắn làm gì? Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn là hành động của tiểu nhân, huynh muốn luận võ với hắn, chẳng lẽ không thể đợi đến khi hắn hết bệnh sao?”

Sau lưng không tiếng động. Tôi bất chấp phản ứng của Âm Thức, đỡ Luru Tú đứng lên, bộ dáng của hắn đã chật vật lại nhếch nhác, nhìn qua cũng khiến người ta không đành lòng.

Luru Tú mỉm cười, nụ cười mang theo vài phần chua xót, hắn khoát tay với tôi, tránh không để tôi đỡ, lập tức đi đến trước mặt Âm Thức. Âm Thức đứng dựa vào tường, sắc mặt âm tình bất định, nhưng ánh mắt nhìn Luru Tú, vẫn giống như một thanh lợi kiếm, muốn băm vằm hắn ra. Luru Tú nâng hai tay lên trán, hai đầu gối chạm xuống chiếu, quỳ quay về phía Âm Thức, bái: “Cầu xin Thứ Bá thành toàn!”

Âm Thức quay đầu, lạnh nhạt không thêm để ý tới hắn.

“Đại ca...” Tôi nhỏ giọng mở miệng.

Mắt hoa đào đột nhiên trợn lên giận giữ, ánh mắt sắc bén khiến tôi run lên, nhất thời đã quên mình đang muốn nói gì.

Luru Tú tiếp tục bái: “Cầu xin Thứ Bá thành toàn!”

Tam bái: “Cầu...”

“Người đừng cầu xin ta! Người qua đó hỏi nàng ấy.” Âm Thức lớn tiếng, đưa tay chỉ về phía tôi: “Lệ Hoa, muội hãy nhìn rõ người đàn ông này, hấn muốn cưới muội, làm như vậy không phải vì thương muội, yêu muội... Hấn đang bị nung trong lò lửa, vì muốn vượt qua hiểm cảnh, vì muốn tạm giữ mạng sống, hấn muốn kéo muội vào lò lửa! Muội chỉ là một công cụ để hấn lợi dụng, hấn không thương muội, sáu năm trước như thế, hiện tại cũng như thế! Muội đừng bị lời ngon tiếng ngọt của hấn mê hoặc đầu óc!” Hấn nói xong một hơi, ngực phập phồng, thở sâu: “Chung thân đại sự, muội... tự mình quyết định đi.”

Lưu Tú vẫn quỳ ở đó, bóng dáng cô đơn lẻ loi, quần áo phong phanh ẩm ướt dính chặt trên người hấn, dính chặt một bóng dáng gầy yếu phong phanh.

Đầu óc của tôi rất loạn, loạn như một nắm tơ vò bết tắc.

Lưu Tú không thương Âm Lệ Hoa! Quả thật, hấn và Âm tiểu muội trước kia có lẽ thực sự không có chút tình cảm đáng nói nào, nhưng Lưu Tú đối với tôi... Hấn đối với tôi, cũng là... Không! Không! Tôi cùng hấn cũng chưa từng hứa hẹn điều gì, cho dù có cảm tình, cũng không liên quan tới tình yêu! Tôi vốn không tin Lưu Tú sẽ yêu tôi, hấn đối với tôi như gần như xa, cũng như tôi đối với Lưu Diễn vậy!

Nhưng, vì sao hấn đột nhiên cầu hôn tôi? Rốt cuộc vì điều gì?

Quần áo bị mưa xối, toát ra hơi lạnh, tôi sợ run cả người, chỉ cảm thấy lông tơ toàn thân như muốn nổi tung, Âm Thức chờ đợi câu trả lời của tôi, hấn hi vọng tôi có thể lý trí từ chối, đích xác, tôi rất lý trí! Tôi lý trí hơn so với Âm Lệ Hoa đã chết rất nhiều! Bởi vì tôi không phải là cô ấy! Không phải cô gái quyết chết vì tình yêu!

Bước lên trước hai bước, tôi ngồi xổm xuống bên cạnh Lưu Tú, nghiêng đầu im lặng nhìn hấn.

Hấn nhìn nghiêng rất đẹp, hình dáng rõ ràng như được chạm khắc, cho dù giờ phút này sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, khóe môi rớm máu, một túm tóc ướt dính lên trên mặt hấn, mặc dù đang rất nhếch nhác chật vật, nhưng cũng vẫn không tổn hao gì đến vẻ dịu dàng, nho nhã của hấn. Thực sự nhìn hấn giống như người tốt... nhưng... cũng không phải là người tốt tâm tư đơn thuần!

Nhìn không được lấy tay vén mớ tóc lòa xòa dính trên mặt hấn sang hai bên, thân mình hấn chấn động, từ từ nghiêng đầu sang chỗ khác.

Ánh mắt đỏ vẫn tơ máu, nhưng cặp mắt kia vẫn trong suốt như dòng suối nhĩ, hơi thở dịu dàng róc rách vào trong lòng của tôi. Lòng khẽ mềm nhũn, dịu dàng hỏi: “Chàng muốn kết hôn với ta?”

Khóe môi Lưu Tú mím lại, yên lặng nhìn tôi. Chốc lát, hấn cứng cầm, cương quyết gật đầu.

Tôi nở nụ cười, nhưng không biết trong nụ cười này có bao nhiêu chua xót và đau lòng: “Được! Ta đồng ý gả cho chàng!”

“Lệ Hoa” Âm Thức thất thanh hô lên.

Lưu Tú cũng không dám tin nhìn tôi.

Tôi mỉm cười gật đầu, thản nhiên nói: “Chàng trở về chuẩn bị đi, khi nào đến đón dâu cũng được!”

Âm Thức suy sụp thở dài, nhắc chân bước đi, tôi vội vàng kéo tay hấn lại, cúi đầu, khẩn thiết kêu: “Đại ca...”

Hấn dừng lại, một lúc lâu sau tránh tay của tôi: “Ta sẽ chuẩn bị đồ cưới thay muội, muội không cần bận tâm.”

“Đại ca...”

Âm Thức đi không quay đầu lại.

Tôi ngẩn ra nhìn cửa phòng trống rỗng, màn mưa ngoài cửa càng lúc càng nặng nề, che phủ tầm mắt của tôi, tôi không thể nhìn xa hơn, tựa như... không thể biết trước lựa chọn hôm nay, sẽ gặp chuyện gì xảy ra trong tương lai.

“Lệ Hoa... Cảm ơn...” Tiếng nói khào khào, lộ vẻ chân thành.

Tôi chua xót cổ nở nụ cười.

Lưu Tú, cuộc hôn nhân này của chúng ta, chỉ mong... không phải là một lựa chọn sai lầm!

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 50: Hôn Lễ

Mưa, tí tách rơi liên tục thêm hai ngày nữa, cuối cùng dừng lại vào đêm ngày thứ ba.

Lúc hùng đông, Âm gia nghênh đón một vị khách mặc áo đỏ thẫm – Chu Phúc.

Nghi lễ cưới hỏi đòi Hán chia làm sáu phần: Nạp thái, vấn danh, nạp cát, nạp tể, thỉnh kỳ, thân nghênh. Cũng là ‘Lục lễ’ bình thường vẫn nói, tôi nguyên tưởng rằng thời kì này rất đặc biệt, hôn lễ của tôi và Lư Tú đương nhiên cũng chỉ cần đơn giản hóa, thật không ngờ Lư Tú vẫn nhờ một người bạn cùng trường làm bà mai, xử lý từng bước tuân theo lục lễ, một bước cũng không thiếu.

Nhưng cuối cùng xem ngày đón dâu cũng có thể thấy được, hôn lễ này vẫn hơi gấp gáp vội vàng.

Nghे nói tang lễ của Lư Diễm còn không bằng hôn lễ của tôi, đơn giản gần như trên đời vốn chưa từng có người tên Lư Diễm tồn tại, trong lòng tôi như lên men, nhưng hiểu được đây là chuyện không có cách nào khác.

Ngày cưới là mùng một tháng bảy, cũng là ngày nóng nhất mùa hạ năm nay, cũng may đón dâu vào buổi tối, theo như quy củ phải đợi đến khi mặt trời khuất núi, tới gần lúc hoàng hôn, chủ rể mới đi qua đón dâu.

Hôn lễ, hôn lễ...

Tôi cười thần nhiên, hai tay đặt lên nhau, để mặc Hồ Phách quý gối lên chiếu thay tôi là phẳng nếp nhăn trên tà váy, sửa sang trang phục lần cuối cùng. Tà áo màu đen huyền, làn váy thật dài như đuôi chim phượng thướt tha dưới gót chân, tôi nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn làn váy uốn lượn kia được một đôi đồng nam đồng nữ tầm năm sáu tuổi cầm lấy trong tay, Về mặt không nén nổi ngăn ngại một hồi nhìn tà váy màu đen, nếu đổi lại là màu trắng, trông có giống váy cưới thời hiện đại không đây?

Trang sức vàng trên đầu lay động, tua rua dạng rèm hình cánh quế va đập vào nhau, phát ra tiếng kêu leng keng dễ nghe.

“Ồi, tiểu cô dung mạo tựa như tiên tử!”

Tôi chớp mắt mấy cái, phục hồi tinh thần.

Về mặt Liễu Cơ vui cười, dịu dàng đỡ lấy tôi.

“Thật vậy không?” Tôi lộ ra một nụ cười mừng rỡ.

Vô luận cuộc hôn nhân này có ý nghĩa gì, dù sao đây cũng là lần đầu tiên trong đời tôi... Tôi muốn kết hôn, chủ rể là Lư Tú, mặc kệ tình cảm tôi đối với hắn, hay hắn đối với tôi rốt cuộc tồn tại cùng quan hệ lợi và hại quái dị thế nào, ít nhất, đối với một cô bé mà nói, làm một tân nương tử xinh đẹp để người khác khen ngợi từ xưa đến nay, vẫn là giấc mộng từ khi sinh ra của bất kỳ cô gái nào.

Tôi nhẹ nhàng vận eo, đặc chí hỏi: “Có phải rất quái lạ hay không? Bình thường muội không có búi tóc trông lạ như vậy!”

Búi tóc trên đỉnh đầu hơi chặt, cái trâm để cố định miếng đệm tóc kéo da đầu hơi đau, nhưng bà vú chải đầu nói nhất định phải vậy, nếu không búi tóc cho dù được trâm giữ chặt, cũng sẽ không đủ vững chắc rơi xuống.

“Không đâu!” Liễu Cơ cười nói: “Tiểu cô chải kiểu đầu cao hoàn vọng tiên kế, hợp với bộ quần áo này, đáng như thần tiên, phảng phất như tiên tử hạ phàm”

Tôi ngượng ngùng lấy ngón tay gãi gãi da đầu đau đớn, lại bị nàng vội vàng ngăn cản: “Chớ lộn xộn, muội chỉ chưa quen thôi, từ từ sẽ quen dần...” Nàng nắm tay của tôi, trong lòng bàn tay rất ấm áp: “Tiểu cô, sau này muội là vợ người ta, mặc dù Lư gia không còn cha mẹ chồng phải chăm sóc, nhưng còn có tiểu cô, muội...”

Nói tới đây không lên tiếng, đoán chừng vì nghĩ tới chính mình, nàng cũng là vợ người ta, tiểu cô của Âm gia là tôi.

Quả nhiên hôn nhân không phải chuyện đùa, nhà nào cũng có hoàn cảnh khó khăn riêng. Nghĩ tới đây, tôi đột nhiên thấy may mắn, may mà tôi kết hôn với Lư Tú, chẳng qua cũng là góp vui lấy lệ.

Vở diễn này... không biết có bao nhiêu người nghiêm túc hoàn thành vai diễn này.

Hiện tại trong lòng Lư Huyền nghĩ gì đây? Âm Thức có thể nhìn thấu tâm tư Lư Tú, chẳng lẽ Canh Thủy để thông minh giao hoạt đó lại nhìn nhầm?

So sánh thông minh cùng những người họ, kinh nghiệm sống của tôi hiển nhiên không đủ sâu, đối với những chuyện bàn mưu tính kế, gần đây mới nhìn ra một ít bề ngoài. Hơn tính tình tôi cũng quá thẳng thắn, không giấu được chuyện gì, so sánh chỉ số IQ, một người hiện đại như tôi cũng không kém cạnh ai, nhưng so về lòng dạ tâm cơ, thật sự kém xa.

Ôi, nếu Đặng Vũ ở đây thì tốt, ít nhất tôi còn có thể tìm hắn thương lượng một số việc. Trên đời này, có lẽ không ai thông minh hơn hắn đi?

“Tỷ tỷ, tới giờ rồi!” Phục hồi tinh thần lại, đã thấy hai huynh đệ Âm Hưng, Âm Tự đứng ở cửa. Về mặt Âm Tự vô cùng vui mừng, Âm Hưng cũng

đang cười, nhưng nụ cười hơi cổ quái, nhìn thế nào cũng thấy giả tạo.

Hồ Phách kéo tôi ra cửa, đôi đồng nam đồng nữ đi theo phía sau, Âm Tụ vui mừng hoan hỉ nhìn tôi, khen: “Tỷ tỷ thật là một đại mỹ nhân a!”

Tôi thẹn cười đỏ mặt.

Âm Hưng liếc mắt đánh giá tôi từ đầu tới chân, lại chặn đường đi của tôi, chỉ vào đường đi thẳng tới cổng chính nói: “Đại ca nói tỷ tỷ không cần phải đi hành lễ, đội ngũ đón dâu bên nhà trai đã đợi ngay ở cổng chính, đi liền đi!”

Trong lòng tôi căng thẳng, mùi vị không nói nên lời.

Bởi vì ngày kết hôn định quá nhanh, Âm mẫu Đặng Thị cùng với trưởng bối trong tộc còn ở Tân Dã chưa kịp tới, nói về bề trên, nơi này chỉ có Âm Thức là lớn nhất, con gái lấy chồng, theo lý nên nói lời từ biệt mới phải.

Hắn bảo tôi không cần hành lễ liền đi thẳng ra ngoài, nghe giống như lo lắng cho tôi, thật ra cũng lạnh nhạt không để ý tới tôi.

Trong lòng tôi khó chịu, nhưng trên mặt không tiện biểu lộ ra, vì thể mỉm cười, quay lại nhìn Liễu Cơ nói: “Ca ca vắng nhà, trưởng tẩu như mẹ, lễ này đối với chị dâu cũng là phải đạo!”

Về mặt Liễu Cơ kính ngac, tôi không đợi nàng từ chối né tránh, cung kính khom gối bái hạ.

Chưa ra tới cổng chính, từ xa đã thấy một nam tử cao to cùng mặc quần áo đen huyền vạt áo cong cong, đứng thẳng ở ngoài cửa, nghiêng đầu trông mong.

Tôi hé miệng cười, không khỏi vui mừng trong lòng, thổi bay buồn bực vừa rồi. Trong ngoài cửa có rất nhiều người, có nhà trai đến đón dâu, cũng có nhà gái đi đưa dâu. Lưu Tú nổi bật trong đám đông, giống như hạc trong bầy gà, thấy tôi chân thành đi ra, hắn bước nhanh về phía tôi, chọc cho đám người cười vang một trận.

Hai má đỏ lên, tôi như vừa nũng nịu vừa xấu hổ liếc mắt nhìn chàng, tâm tình tích động bất an càng lúc càng mãnh liệt.

Mấy ngày không gặp, sắc mặt Lưu Tú đã không còn sầm trầm như đang mang bệnh, nhưng cảm vẫn còn bầm tím, tôi ngẩng đầu, ánh mắt chào đón chàng. Ánh mắt của chàng cong lên, cười vô cùng vui vẻ, tôi đột nhiên cảm thấy ngẩn ngơ, không khỏi tự hỏi, nụ cười ấy, rốt cuộc có mấy phần là thật?

Lưu Tú cầm tay của tôi, lòng bàn tay nóng bỏng, ngón tay của tôi co rúm lại run rẩy, cố gắng cười thản nhiên. Đám bạn bè người thân ở ngoài cửa hoan hô chúc tụng, tôi khê êm, nhà gái đi đưa dâu không có mấy, chủ yếu đều là người nhà trai đến đón dâu, nhưng người chân chính thuộc dòng tộc Lưu thị lại không có ai, ngay cả Lưu Gia xưa nay thân thuộc nhất cũng không thấy.

Lòng tôi hiểu rõ.

Lưu Tú vui mừng vô hạn đỡ tôi lên xe, khi tôi đang ngó đông ngó tây có người đeo cho tôi và Lưu Tú quả tú cầu kết, tương tự như trong các bộ phim cổ trang cô dâu và chú rể cùng đeo tú cầu tay nắm chung một dải lụa đỏ, chỉ là tôi không mang khăn hi đỏ, cũng không đội mũ phượng hoàng.

Tình hình cũng giống như hôn lễ thời hiện đại, nhưng... người nhà bên gái dường như không hề nhiệt tình.

Nhớ năm đó lúc Đặng Thiên lấy chồng, người nhà gái đi đưa dâu không hề ít hơn người nhà trai đi đón dâu, hiện giờ nhìn lại tôi, dường như tất cả những người đứng ở cổng chính đều là hạ nhân, ngay cả môn khách quen biết cũng không có mấy người lộ diện, Âm Thức lại càng tránh không gặp, ngay cả bóng người cũng không thấy.

Ánh mắt của tôi hơi căng lên, trong lòng khó ngăn được cảm giác hoảng loạn.

Âm Hưng tất bật thu xếp trước sau, Âm Tụ lưu luyến không rời đứng dưới xe nhìn tôi, ý vị nhìn Lưu Tú nói: “Tỷ phu, huynh nhất định phải đối xử với tỷ tỷ của ta thật tốt...”

Lưu Tú cười cam đoan, ánh mắt dịu dàng dường như có thể khiến mọi vật tan chảy, tôi suýt nữa không cầm giữ được, say đắm trong ánh mắt dịu dàng kia. Nếu không phải trong lòng hiểu rõ, nếu không phải còn tồn tại một tia lý trí, tôi dường như cũng sẽ bị vẻ mặt thân thiết ân cần kia của chàng làm rung động, cho rằng tất cả những gì chàng nói đều là sự thật.

“Tỷ phu! Tỷ phu!” Âm Tụ túm lấy cánh tay Lưu Tú, dùng sức lắc lắc: “Tuy rằng tính tình tỷ tỷ của ta không tốt, nhưng cũng là người rất lương thiện, sau này nếu nàng có điều gì không phải, ngàn vạn lần huynh đừng tính toán với nàng...”

Tôi đen mặt, tiểu tử này đang nói hươu nói vượn gì vậy?

Đang muốn trừng mắt cảnh cáo hắn, hắn đột nhiên gục đầu xuống, giọng nghẹn ngào: “Nàng thích nhất miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo... Cho dù trên mặt lạnh lùng, nhưng tâm lòng chờ đợi tỷ phu của nàng thế gian hiếm có... tỷ tỷ, hôm nay đệ đệ rất vui, tâm nguyện nhiều năm nay của tỷ tỷ, rốt cuộc...”

Tôi không thể chịu đựng thêm được nữa, một chương đẩy hắn từ trên xe xuống đất.

Âm Tụ ngã vãi rắm xuống đất, kêu thảm thiết đồng thời khiến cho Lư Tú ở bên cạnh bắt cười khê.

Tôi kéo kéo tua rua, trên lưng bất an toát mồ hôi: “Hắn... Những lời hắn nói không phải là sự thật, trẻ con ăn nói bừa bãi, chàng...”

Trên mu bàn tay nóng lên, Lư Tú cười thân thiết nắm lấy tay tôi, vẻ mặt dịu dàng.

Nụ cười của chàng chính là binh khí khắc địch chế thắng tốt nhất, bị trúng phải một đao dịu dàng như vậy thật sự không chết cũng bị thương. Tôi thất thần ngẩn người nhìn chàng, người đàn ông này... sau này thật sự là chồng của tôi sao?

Có người bên ngoài lên tiếng, xe ngựa chậm chậm chuyển động, dường như muốn khởi hành. Lư Tú vẫn không e dè nhìn tôi, nụ cười trên mặt có cảm giác mê hoặc là yêu chiều khó nói nên lời, trong lòng tôi dâng lên một tia ngọt ngào không thay đổi.

Xe lắc lư hay cái, nhưng không tiếp tục tiến lên phía trước, một lát sau, trên đỉnh đầu có một bóng người thụp xuống, vừa ngẩng đầu nhìn, đã thấy Âm Hưng thò đầu tiến vào, vẻ mặt khó hiểu nhìn tôi.

Hắn mím chặt môi, ánh mắt thần nhiên đảo qua tôi, cuối cùng dừng lại trên người Lư Tú. Thiếu niên mười lăm tuổi, vóc người chưa phát triển, nét mặt càng trẻ con, nhưng lời nói của hắn lại mang theo khí thế bức người không thể bỏ qua. Âm lượng không cao, nhưng âm hàm áp lực khiến cho bất kì ai cũng đều nghe thấy: “Con mụ này rất ngu, nhưng cho dù ngu xuẩn thế nào cũng là người nhà Âm gia chúng ta, cho dù gả vào Lư gia làm dâu, nhưng vẫn là người nhà Âm gia. Hôm nay chính người tự mình đón mụ ta về làm thê tử của người, không quan tâm người xuất phát từ mục đích gì, nếu mụ ấy đã là thê tử của người, người phải đối xử với nàng toàn tâm toàn ý, nếu sau này làm gì có lỗi với nàng...” Hắn dôi mắt qua liếc tôi một cái, nói với Lư Tú, hoặc cũng là đang nói với tôi: “Cuộc hôn nhân này có thể thất, đương nhiên cũng có thể gờ!”

Tôi nuốt nước bọt, giới lấm, mới vừa bắt đầu kết hôn, dường như có lẽ đã dự đoán được tôi sẽ ly hôn. Nhưng... tiểu tử Âm Hưng này, mặt lạnh tim nóng, quả nhiên vẫn nói năng chua ngoa. Tuy rằng mấy năm nay hắn không đối xử với tôi như tỷ tỷ, nói chuyện không phân lớn nhỏ, cử chỉ vô lễ ngạo mạn, nhưng khi có chuyện, trong lòng hắn thật ra vẫn hướng về tôi.

Trong lòng tôi tràn ngập vui mừng, lần đầu tiên cảm thấy điểm đáng yêu của đệ đệ, nhin không được ôm lấy cổ của hắn, hôm chụt một cái lên má hắn, đóng dấu son môi đỏ tươi.

Trên mặt Âm Hưng vừa xanh vừa trắng, sau khi ngẩn ra vài giây đồng hồ, hắn nhón nhác dùng tay áo ra sức chà sát gương mặt mình, thấp giọng nổi giận quát: “Đồ điên!” Đầu co rụt lại, vụt biến mất trước mặt tôi, hốt hoảng chạy đi.

Tôi che miệng cười đến mức đầu vai run lên, Lư Tú đưa tay ôm tôi, tôi áp vào ngực hắn, cảm thấy lồng ngực hắn đang rung động, kinh ngạc ngẩng đầu, nụ cười chói lọi như ánh bình minh kia không che đậy chút nào lọt qua rèm che mắt tôi.

Tâm khê run lên, tim đập chậm lại một nhịp.

“Tú có may mắn gì, cưới được Lệ Hoa làm vợ, như có được báu vật vậy.” Hắn cúi đầu khê hôn lên trán tôi.

Xe ngựa cuối cùng cũng khởi động, địa địa số bạn thân đi đón dâu đều đi bộ theo xe, đội ngũ đi cũng không nhanh. Tôi rúc vào vòng tay ôm chặt của Lư Tú, cảm nhận mùi hương tự nhiên quen thuộc, vừa như say mê vừa lôi cuốn.

Xe đi hơn mười thước, đột nhiên phía say bay tới một tiếng đàn sáo du dương, tôi ngưng thần lắng nghe trong chốc lát, quát to một tiếng: “Dừng xe!” Dừng cả tay chân bò lên khỏi xe, không nghĩ tới Lư Tú đeo chung tú cầu với tôi, tôi bò lên một nửa bị vấp phải tú cầu ngã thẳng trên người hắn.

“Cẩn thận!” Hắn ôm chặt eo của tôi.

Tôi bò lên thùng xe quay đầu nhìn lại, Âm Hưng, Âm Tụ dẫn theo một đám người đứng ở cửa, tiếng nhạc được truyền từ trong tường viện Âm gia tới, hốc mắt tôi nóng lên, đầu ngón tay kích động run rẩy.

“Lệ Hoa.” Lư Tú ôm tôi, khê thờ nhẹ.

Tôi gục đầu xuống, giống như vừa khóc vừa cười nói: “Đại ca không trách ta...”

Lư Tú vỗ nhẹ lên lưng tôi, trên mặt lộ vẻ trấn an.

Nghi thức hôn lễ tiếp theo rất đơn giản, nhưng không thể thiếu phần yến tiệc tiếp khách trong phủ tướng quân, nhưng khách khứa đều là bộ hạ của Lư Tú, như đám người Chu Phúc, Tề Tuấn, Tang Cung đều dự tiệc, dòng họ Lư Thị vẫn không thấy một ai. Ngoại trừ điều đó, đám người Vương Phụng, Trần Mục, Trương Ngang, thậm chí cả hai người Lý Dật, Chu Vị cũng có mặt trong bữa tiệc.

Lúc mời rượu, nhìn thấy bọn chúng trò chuyện vui vẻ, có vẻ như đang chúc mừng, nhưng lời nói đầy ý khiêu khích, suýt chút nữa tôi không khống chế nổi bản thân bùng nổ con giận ngay tại chỗ. Nhìn lại phía Lư Tú, chàng ứng phó rất chừng mực, nâng ly cạ chén, nét mặt vui sướng không lộ ra nửa điểm không ổn, hoàn toàn mang dáng vẻ vui mừng của chú rể.

Cái gọi là giấu tài, sau bữa tiệc huyền não hôm nay cuối cùng tôi cũng nhìn thấy và hiểu được tất cả rồi.

Chả trách Âm Thức nói thẳng Lư Tú không phải nhân vật bình thường, lúc này ngay cả tôi cũng không thể không phục hắn. Nhin được con tức này, há là việc người bình thường có thể làm được?

Chờ tiệc rượu xong xuôi, mọi người lại mượn cơ say rượu đi nháo động phòng, tôi bị đám người bọn họ chuốc không ít rượu, cũng may tửu lượng khá tốt, nếu không thể nào cũng gục ngã. Náo loạn như vậy đến tận giờ Dần, mọi người mới rời đi.

Tôi mệt đến mức ngã lăn trên giường, ngay cả trang phục cũng lười cởi bỏ, nhưng vừa nhắm mắt lại, gương mặt đám người Lý Dật, Chu Vĩ, Trương Ngang không ngừng lần lượt xuất hiện trong đầu tôi, lúc ẩn lúc hiện quá nhiều khiến tôi không thể ngủ nổi.

Cách đó không xa truyền đến tiếng cọt kẹt đóng cửa, tôi giật mình ngồi bật dậy, sau khi Lưu Tú đóng cửa lại, bước chân nặng nề đi vào trong phòng. Dưới ánh nến vàng lay động, vẻ tươi cười của chàng đã thu lại, bây giờ chỉ còn vẻ mệt mỏi và bi thương.

“Lưu...”

Chàng đi về phía tôi, đột nhiên tháo bỏ đai lưng, thâm y đen huyền trên người lập tức xổ ra. Tôi tròn mắt há hốc mồm, nửa lời muốn nói nghẹn lại trong cổ họng.

Tìm đập nhanh hơn, tôi không kìm lòng được, lùi bước về phía góc giường, vạt áo trên người hần mở rộng ra, hi phục rộng thùng thình vút roi xuống giường. Bất ngờ hơn nữa, bên trong hi phục Lưu Tú không mặc áo lót, mà là một bộ đồ vải xô màu trắng nghiêm chỉnh.

Tôi kinh hãi kêu lên! Trăm ngàn lần không thể ngờ rằng trời mùa hè nóng như vậy, chàng lại có thể ngoài mặc hi phục đen huyền trong mặc bộ đồ trắng, đây là... đây là chàng đang để tang cho Lưu Diễm!

“Tú...” Tôi nghẹn ngào, nước mắt tràn mi, từ trên giường bò lên nhào vào lòng ngực chàng, khóc rống.

Tiếng khóc ngắt quãng, trên môi căng thẳng, bàn tay to của chàng gắt gao che lấy môi tôi. Tôi lệ rơi đầy mặt, không hiểu ra sao ngẩng đầu, đã thấy chàng vừa đau khổ vừa thương xót nhìn tôi, khàn giọng: “Không thể khóc.”

Không thể khóc...

Không thể khóc!

Từ bao giờ, khóc đã thành một hành động xa xỉ! Tôi yên lặng không tiếng động rơi lệ, lệ chưa ngừng tuôn, nhưng tiếng đã nghẹn lại.

Đúng vậy, không thể khóc! Tai vách mạch rừng, ai biết bên ngoài đang có bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chăm, chờ đợi bắt được bước đi sai lầm của chúng tôi. Lưu Diễm bị bọn chúng hại chết, tiếp theo chính là Lưu Tú, chỉ cần bọn chúng tìm được một cái cớ, Lưu Tú sẽ giống như Lưu Diễm, chết thảm ở trong tay bọn họ.

Tôi rùng mình một cái, không dám tưởng tượng kết quả như vậy, sợ hãi dùng sức ôm lấy hông của chàng. Tôi muốn bảo vệ chàng! Ý nghĩ này có vẻ cực kì buồn cười, nhưng tôi chỉ muốn cố gắng bảo vệ cho chàng!

Nhiều người thân thuộc lần lượt biến mất trong cuộc đời tôi, tôi không muốn vận mệnh của Lưu Tú tiếp tục giống như bọn họ!

“Lệ Hoa... Lệ Hoa...” Chàng cũng dùng sức ôm sát tôi, cầm đặt lên vai tôi, hơi thở nóng bùng áp bên tai tôi. Gọi từng tiếng lại từng tiếng, chàng lặp đi lặp lại tên tôi, tiếng nói yếu ớt, trầm thấp, thương cảm, thậm chí tuyệt vọng.

Cảnh tượng này khiến cho tôi nhớ tới ngày ấy sau khi Tiểu Trường An thất bại, trong sơn động ẩm thấp chật chội, chàng cũng từng bàng hoàng bất an bi thương như thế.

Nín thở, môi của tôi bị cắn bật máu, hương vị ngai ngái kích thích vị giác của tôi, hơi chất, hơi đắng: “Khóc đi! Cầu xin chàng... Khóc đi!”

Nếu có lệ, xin chàng đừng dẫu ở trong lòng! Xin chàng hãy tin tưởng ta...

Cười còn khó hơn khóc! Đặc biệt trong tình cảnh trước mắt, khóc đã trở thành hành động xa xỉ, nụ cười đã thành giả tạo thường dùng. Cuộc sống như thế thực sự quá đau khổ, áp lực trên vai chàng quá nặng, thậm chí tôi không dám tưởng tượng nếu như trách nhiệm này chuyển lên trên người tôi, tôi có thể chịu đựng được một phần vận đưa đón hay không.

Tiếng thở dốc đè nén dần dần tăng thêm, lúc to lúc nhỏ, từng tiếng thở mỏng manh cuối cùng hóa thành tiếng khóc thút thít, buồn bã đâm vào lỗ tai tôi. Tim như bị dao cắt, tôi không thể chia sẻ nỗi đau, khổ của chàng, chỉ có thể run rẩy dùng sức ôm chặt lấy chàng, dùng hết sức... ôm chặt chàng.

Tôi sẽ không buông tay! Nếu chàng ngã xuống nước, tôi đương nhiên sẽ nhảy xuống nước cứu chàng. Vô luận tôi có biết bơi hay không, tôi cũng đều phải cứu chàng!

Đêm động phòng hoa chúc, ngọn nến làm bạn tới bình minh!

Đau khổ khó khăn và thử thách thực sự, từ ánh rạng đông ngày hôm nay, lặng yên không một tiếng động chính thức bắt đầu.

Q.2 - Chương 51: Diện Thánh

Ngày thứ hai sau khi tân hôn cần phải làm lễ với nhà chồng theo quy củ, sau khi thành thân tôi coi như đã trở thành “vợ người ta”, phải trở thành “con dâu nhà người ta”, phải bái kiến trưởng bối, bái tông miếu rồi nhập tên vào từ đường, coi như chính thức trở thành người nhà họ Lưu.

Tông chủ nhất mạch họ Lưu ở Nam Dương là Lưu Sưông, đích tôn là Lưu Chi, nếu dựa theo quy củ ban đầu, sau khi ở nhà bái Lưu Lương xong, tôi còn phải đi cùng Lưu Tú đến bái kiến Lưu Sưông hoặc Lưu Chi, nhưng trước mắt Hán triều mới thành lập, Canh Thủy đang tại vị, hàng loạt bậc bề trên vị trí có lớn thế nào cũng không thể lớn hơn hẳn được. Cho nên bất kể thế nào, bái kiến thiên tử đã là chuyện phải làm đầu tiên.

Đi gặp Lưu Huyền, nói không căng thẳng chẳng qua là gạt người. Tôi không giỏi che dấu cảm xúc, nếu chẳng may khi gặp mặt lộ ra điều gì sơ hở, chẳng những không cứu được Lưu Tú, e rằng còn có thể lập tức đưa đến cho chàng họa sát thân.

Dọc một đường xe đi từ phủ nha, trong lòng tôi bất ổn bồn chồn, bộ dạng Lưu Tú vẫn ung dung hờ hững như cũ, không gọn một tia sợ hãi.

Xe dừng ở thiên môn, Lưu Tú mới kéo tôi xuống xe, đã thấy Thân Đồ Kiến giống như quỷ mị đột nhiên từ trong cửa vọt ra, mặt tươi cười đón chào: “Lưu tướng quân!”

Lưu Tú đương nhiên khiêm tốn một hồi, hai người khách khách khí khí hàn huyên, đôi mắt Thân Đồ Kiến vô tình hữu ý liếc tôi vài lần, cười nói với Lưu Tú: “Lưu tướng quân, bệ hạ bảo người tới thiên điện.”

Lưu Tú gật gù đầu, dẫn tôi vào cửa tính quẹo qua bên trái, nhưng không ngờ Thân Đồ Kiến đưa tay chặn lại mỉm cười nói: “Xin Lưu phu nhân dừng bước!” Tôi sửng sốt, bộ dạng của hắn ngoài cười nhưng trong không cười vô cùng khó coi: “Một mình Lưu tướng quân đi gặp bệ hạ là đủ rồi, mời phu nhân tới từ đường bái lễ đi.”

Đây là có ý gì?

Tôi nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Lưu Tú. Dụng ý của Lưu Huyền chẳng nhẽ muốn tách hai chúng tôi ra, tiêu diệt từng người?

Ánh mắt Lưu Tú nhận lấy câu hỏi của tôi, âm thầm gật đầu, ám chỉ ngầm đồng ý. Thật ra nếu Thân Đồ Kiến đã nói tới nước này, cho dù chúng tôi muốn phản đối cũng chỉ là vọng tưởng, huống chi, Lưu Huyền là quân, chúng tôi là thần, cái mạng nhỏ của Lưu Tú phụ thuộc vào một câu nói của Lưu Huyền, cũng tôi không có bất kì khả năng phản kháng nào.

Tôi ngoan ngoãn đi theo một gã tiểu thái giám tới từ đường, cái gọi là từ đường, thật ra trong thời kỳ chiến loạn đâu có được quy mô chính xác? Chẳng qua cũng chỉ là một gian phòng bên trong phủ nha được quét dọn sạch sẽ biến thành từ đường tạm, bốn vách tường treo các bức họa của nhóm hoàng đế Tây Hán như Hán Cao Tổ Lưu Bang, Hán Huệ Đế Lưu Doanh, Hán Văn Đế Lưu Hằng, Hán Cảnh Đế Lưu Khải, nội đường có bát hương và hoa quả tươi, im lặng không một bóng người.

Sau khi Tiểu thái giám đưa tôi vào cửa đã rồi đi, tôi sợ bên ngoài không có ai, có kẻ lén rình rập, không dám lười biếng, quy củ căn cứ đại lễ ba quỳ chín lạy không hề tức giận phục lạy hành lễ với những bức họa.

Sau khi lễ xong tôi vẫn quỳ gối trên chiếu chưa đứng lên, đợi sau một lúc lâu vẫn không thấy có người đi ra tiếp đón tôi, vì thế đánh bạo đi xem xét xung quanh. Cả phòng im ắng, sáng sớm hôm nay trời đã mưa nhỏ, chỉ sau nửa giờ, chưa kịp làm ướt mặt đất thì mưa đã ngừng. Mưa tuy nhỏ, lại khiến cho mặt đất bốc lên hơi nóng, oi bức khiến người ta có cảm giác bức mình.

Trên ngọn cây truyền đến tiếng ve kêu râm ran, tối hôm qua âm ỹ cả đêm, tôi phải đợi tới lúc gần sáng mới thoáng chợp mắt một chút, có lẽ cả đêm qua Lưu Tú không ngủ. Cũng phải, trong lòng nếu bị đè nặng tâm sự như vậy, có mấy người có thể ngủ được đây?

Tôi quỳ thẳng trên chiếu, vô cùng buồn chán đem những vị đế vương giống y xì nhau này nhìn mấy lần, cuối cùng sờ sờ cằm, ánh mắt dừng lại trên người Hán Vũ Đế.

Nét vẽ thô sơ, chứng tỏ họa sĩ rất tầm thường, ngay cả ngũ quan, thần thái của nhân vật đều rất trừu tượng. Tôi ngờ ngợ ngẩn ngẩn nhìn hơi xuất thần, vẫn nói Hán Vũ Đế là hoàng đế quyết đoán nhất, có công tích lớn nhất trong lịch sử Hán triều, thậm chí trong lịch sử Trung Quốc, bởi vì hắn có công tích mọi người đều biết, là thay người Hán mở mảy mở mặt đánh lui Hung Nô.

Tôi bĩu môi, cảm thấy chẳng đúng chút nào. Mọi người đều nói hắn tốt, chẳng qua chỉ nhìn hào quang một phía khi hắn làm hoàng đế, tên hắn thật sự được lưu trong sử sách, muôn đời lưu danh, ở thời hiện đại nói đến Hán Vũ Đế không người nào không biết không người nào không hiểu? Ngay cả phim truyền hình cũng suốt ngày lấy công tích vĩ đại của hắn xào xáo, từ chính trị đến tình yêu, đem hắn miêu tả như trên trời dưới đất, từ trước đến sau không còn ai hơn được nữa.

Thật ra chẳng qua chỉ là một tên cực kì hiếu chiến mà thôi, về vang cho mình, khổ dân chúng. Còn cái tình yêu chó má kia, có gì đáng để khoe khoang? Trước thì kim ốc tàng kiều, rồi đến Vệ Tử Phu, Lý phu nhân, Câu Dục phu nhân... những nữ nhân có quan hệ với hắn cuối cùng chẳng ai có kết cục tốt.

Sự yên tĩnh lưu chuyển trong không khí oi bức càng gọi lên một loại cảm giác khác thường, tôi thu ánh mắt, chớp mũi mơ hồ nghĩ thấy một mùi hương thoang thoảng, hình như là mùi đàn hương...

Quay mạnh đầu lại, toàn thân tôi toát mồ hôi lạnh, liễu mạng áp chế tiếng thét chói tai nơi đầu lưỡi, vội dùng đầu gối chuyển động xoay người, phục lấy lễ bái: “Tiện thiếp... bái kiến bệ hạ!”

“Bình thân.”

“Tạ ơn bệ hạ!” Tôi nơm nớp lo sợ từ chiếu đứng lên, cũng không phải thật sự quá e ngại hắn, nhưng cách hắn lặng lẽ không tiếng động xuất hiện như vậy, hiện tại khiến tôi sợ không hề nhẹ. Tôi vẫn đang cảm thấy quá căng thẳng, khi đứng lên chỉ thấy tay chân vô lực, mồ hôi thấm ướt lòng bàn tay.

Lưu Huyền cũng không có thân tín đi theo, bên cạnh ngay cả một tiểu thái giám hầu hạ cũng không có. Ánh mắt tôi chuyển động, cúi đầu đôi giày tơ tằm trên chân hắn, ngay cả thờ mạnh cũng không dám.

Cảm giác oi bức làm cho người ta bức bối, mồ hôi của tôi thấm ướt áo. Ướt, tôi chợt nhớ ra, không phải lúc này hắn hẳn nên ở thiên điện tiếp kiến Lưu Tú sao? Tại sao đột nhiên lại xuất hiện ở Từ Đường?

“Chúc mừng.” Giọng nói ôn hòa, nghe không ra là trào phúng, hay là trêu chọc, nhưng tóm lại khả năng không lớn là thật tâm chúc mừng.

Tôi cúi đầu sát ngực, lại hạ thấp người: “Tạ ơn bệ hạ.”

Cánh tay căng thẳng, tôi không thể quỳ xuống được, hắn chế trụ khuỷu tay của tôi, nhịp tim của tôi tăng tốc. Bởi vì đứng gần, quần áo hắn sau khi được xông hương phát ra mùi đàn hương nồng đậm, trong tâm tôi chán ghét, năm ngón tay kia lại nắm chặt không chịu buông ra, không biết nên ứng đối như thế nào.

Lưu Huyền coi thái độ im lặng không chống cự của tôi là đồng ý ngầm, tay hắn không những không rút về, ngược lại còn dùng sức lôi kéo, kéo tôi thẳng vào trong ngực của hắn. Tình hình này, tôi khó có thể tiếp tục duy trì bình tĩnh, biến sắc nói: “Bệ hạ...” Ngẩng đầu nhìn lên, trên mặt hắn cười như không cười, lông mày chau lại, dường như đang cổ vũ tôi nói tiếp đi.

Tôi đột nhiên im miệng.

“Muốn nói gì với trẫm?”

Căn cứ tính tình tôi xưa nay, chưa cần nói thêm gì, tôi đã động thủ nhanh hơn động khẩu. Nhưng bây giờ, tôi đành chỉ có thể cố nén lửa giận trong lòng, miễn cưỡng nở nụ cười: “Bệ hạ mới vừa hạ triều sao?”

Hắn không mặc thường phục, mà là miện phục, trên đầu đội miện quan mười hai dây tua rua, hạt châu màu trắng đục đưa ra rất khê, ngẫu nhiên va chạm phát ra tiếng leng keng như băng tan. Châu ngọc che khuất ngũ quan của hắn, khiến cho gương mặt hắn dù gần tông gang tấc, cũng mang theo cảm giác mơ hồ không rõ ràng.

Có lẽ sợ dĩ hoàng đế đeo miện quan cần có mười hai tua ngọc này rủ xuống, chính vì không muốn để cho các thần tử bên dưới nhìn thấy nét mặt của thiên tử, hiểu rõ thánh ý.

Trương tự, cách biệt tầng tua ngọc này, tôi hoàn toàn không thể nhìn thấu Lưu Huyền, nhưng tiếng nói trong lòng vang lên liên tục nhắc nhở tôi: “Cần nhin! Mặc kệ hắn nói gì, làm gì, đều phải nhin xuống!”

Chẳng qua hắn chỉ muốn khơi lên lửa giận trong lòng tôi, để tôi kích động phạm sai lầm thôi.

“Uhm, mới hạ triều...” Hắn trả lời, giọng điệu mèo vờn chuột.

“Không phải bệ hạ nên đến thiên điện đi gặp phu quân tiện thiếp sao?”

“Không vội.”

Hắn vẫn chưa buông, dây ngọc rủ xuống lay động, thậm chí lướt qua trán của tôi, đúng lúc đó tôi nhìn thấy cặp mắt đen huyền như mực, không có một tia ánh sáng, đen trắng rõ ràng của hắn.

Đây là ác ma!

Chính là hắn, vì loại bỏ đối lập, vì củng cố miện quan đang đội trên đầu, tàn nhẫn sát hại Lưu Diễn!

“Người thật đúng là đồ họa thủy!” Hắn nhè nhàng bật cười, ánh mắt nhìn chằm chằm vào tôi khiến lòng tơ toàn thân tôi dựng đứng.

“Sao bệ hạ lại nói lời ấy?” Nụ cười cũng sắp không giữ được, hắn cố ý muốn bức tôi không khống chế được.

“Làm quan làm như Chấp Kim Ngô, lấy vợ lấy được Âm Lệ Hoa, đây là chí nguyện vĩ đại năm đó Lưu Tú tuyên bố, người già trẻ nhỏ đều biết, hiện giờ hắn đứng hàng Cửu Khanh Thái Thường, không kém Chấp Kim Ngô bao nhiêu, lúc này lại cưới Âm Lệ Hoa người, thật có thể nói đã thỏa ước nguyện.

Nhưng...”

“Nhưng sao?”

“Ta luôn lấy hiếu nghĩa làm đầu, Phàn Thị mẹ của Lưu Tú qua đời, theo lễ Lưu Tú phải chịu tang ba năm, trong lúc chịu tang mà cưới vợ là bất hiếu; huynh trưởng hài cốt chưa lạnh, Lưu Tú lại không an táng trọng thể, lo toan tang lễ, trái lại còn đem muối muối hứa gả cho Lý Thông, là bất nghĩa! Kẻ bất hiếu bất nghĩa như thế, tôn thất họ Lưu ta làm sao chứa chấp được?”

Tôi hít một hơi nặng nề, chỉ cảm thấy ngực nóng rát như muốn bốc cháy. Lát sau, tôi cười khúc khích, lạnh lạnh đáp: “Bệ hạ, lúc đầu Hán Văn Đế từng hạ lệnh “sau ba ngày, khôi phục bình thường”, sau này tới thời Vũ Đế mới khôi phục tục lệ tang chế ba năm, nhưng lúc này không giống ngày trước, trước mắt thiên hạ phân chia, bốn mươi hai vạn binh mã khuyñh quốc của Tân Triều bại vong, thế thua đã định. Tôn Tử từng nói, tướng ở bên ngoài còn có điều không thể theo quân lệnh, quân lệnh còn như thế, huống chi lễ chế? Còn Lưu Diễn kia...” Trong lòng tôi đau xót, nhưng nụ cười trên mặt không giảm: “Lưu Diễn bao che cho Lưu Tắc làm loạn, là nghịch tặc, bệ hạ đã chém đầu làm gương. Bệ hạ là minh quân, chưa từng liên lụy người vô tội, liên lụy người nhà, vợ chồng chúng thần đương nhiên cảm động rơi nước mắt, phải phân rõ giới hạn với nghịch tặc Lưu Diễn mới đúng. Thử hỏi, chống lại nhà vua là chống lại ý trời, kẻ chống lại ý trời còn phải nói lễ nghĩa làm gì?”

Tôi một hơi nói hết lời, trong lòng đau đớn đến mất cảm giác, những câu nói này trong lòng tôi sớm đã thuộc lòng, nhưng khi chính miệng nói ra, còn đau hơn so với chém tôi ngàn vạn đao.

Lưu Huyền hơi sững sờ một lát, bỗng nhiên cười ha ha, dây ngọc trước mặt lắc lư loạn xạ, trông bộ dạng như muốn cười phát điên luôn. Lòng tôi biết người này tâm cơ quá sâu, giờ phút này không biết đang tính kế gì, bị hắn cười không kiêng nể gì như vậy khiến tôi cảm thấy hơi lạnh thoắt vù vù sau lưng.

“Âm Lệ Hoa! Người nói trăm là ai?”

“Bệ hạ đương nhiên là thiên tử! Là hoàng đế! Là minh quân...”

Ngón trỏ của hắn đặt lên môi tôi, ngắt lời tôi, ý cười càng sâu: “Trăm không phải minh quân, trăm thích nghe lời nịnh hót, nhưng... lời nịnh hót người nói không dễ nghe.”

Tôi hận không thể há mồm cắn đứt luôn ngón tay của hắn.

Ngón trỏ trượt xuống, nâng cằm ngửa mặt tôi lên, đầu ngón cái vuốt ve đôi môi của tôi. Tôi rùng mình một cái, động tác khiêu khích như vậy, cho dù là người ngu ngốc cũng không thể thấy bình thường được.

Mí mắt hắn nhú lại, chuông báo động trong lòng tôi reo to, cuối cùng bất chấp hậu quả, lui chân quay đầu bỏ chạy. Bước chân mới vừa di động, đã bị hắn kéo trở về. Mặt tôi trúng ngay một cái tát, cổ tay lại bị hắn tóm lấy, không thể động đậy, trên người tôi mặc cơ khúc thâm y, hai cái đùi bị bó buộc như mỡ nhân ngư, căn bản không thể nhấc chân. Trong lòng tôi quĩnh lên, tay kia cố gắng đẩy khuôn mặt càng ngày càng tới gần của hắn.

Rầm một tiếng, hai người quán lấy nhau ngã xuống đất, tôi không cần mặt Lưu Huyền nữa, đem luôn miện quan trên đầu hắn kéo lệch, trong lúc nhất thời dây tua cột dưới hàm ghim chặt cổ hắn. Hắn tức giận nhăn mi lại, túm lấy tứ chi tôi đồng thời dùng một tay tháo nút thắt, vung tay đem miện quan ném ra thật xa.

Tiếng động kia, nghe vang rất lớn, trong lòng đột nhiên trầm xuống.

“Ta là... Ta là thê tử của Lưu Tú!” Tôi run giọng chống cự đến phút cuối cùng.

Môi của hắn mãnh liệt bá đạo áp chế, tôi mím chặt môi, răng nanh cắn chặt, cố cố dùng hết sức húc đầu lên (chơi thiết đầu công rồi=). Một tiếng nổ lớn, trước mắt tôi sao kim nhấp nháy. Hắn bị tôi húc cũng không nhẹ, hít một hơi, chầm biếm chữ rửa: “Của người thực sao?”

“Phi!” tôi nhân cơ hội nhỏ nước miếng vào mặt hắn, “Buông ra!”

Hắn đè nặng tứ chi của tôi, từ trên cao nhìn xuống quan sát, thần thái kiêu căng mang theo nét hài hước thoáng hiện: “Lúc này... trăm vẫn là minh quân sao?”

“Trêu chọc thê tử bề tôi, người không bằng cả hôn quân!”

“Bốp!” Hắn hung hăng tặng tôi một cái tát, đánh mạnh đến mức hàm răng tôi lung lay, tai trái ù ù như tiếng trống.

Tròn cổ căng thẳng, hắn túm cằm của tôi kéo mặt của tôi qua, tôi hoảng hốt chống lại tầm mắt của hắn. Hắn lại cười hỏi: “Trăm là minh quân sao?”

“Người...” Ngón tay siết chặt, xương cằm đau nhức, tôi run lấy bầy lấp bắp trả lời: “Bệ hạ... Chính là minh quân...”

Cảm giác đau đớn biến mất, hắn dùng ngón tay nhẹ vỗ về má trái nóng rát của tôi, cười nói: “Nói vẫn không dễ nghe.”

Tôi cố nặn ra một nụ cười, dùng giọng điệu nịnh hót ngay cả mình cũng cảm thấy ghê tởm nói: “Bệ hạ chính là minh quân thiên cổ, nhân tâm nhân đức, lưu danh muôn đời...”

Hắn bật cười khê, tóc dài đen thui rơi lả xỏa trên vai hắn, ngón tóc theo tiếng cười của hắn phát phơ thỉnh thoảng lướt qua gương mặt tôi, tê ngứa không

chịu nổi, tôi hơi nghiêng đầu, không thèm nhìn về diện khuôn đặc ý của hắn, rồi lại bị hắn giữ cầm mạnh mẽ xoay lại.

“Âm Lệ Hoa, vì sao ngươi lại gả cho Lưu Tú?”

Tôi nhìn thẳng mong thấy đáy mắt hắn. con ngươi đen thui trước sau như một nhìn không thấy một tia sáng, trong mắt hắn không có bóng của tôi, chỉ có, bóng đen mênh mông vô bờ.

“Bệ hạ thật thích nói đùa, tiện thiếp đối với phu quân một mảnh tình si ái mộ, người già trẻ nhỏ ở Nam Dương đều biết, bệ hạ cần gì phải cố ý làm nhục tiện thiếp ở đây?”

“Uhm,” hắn khịt khịt mũi, giống như đang suy tư. Một lát sau, hắn kéo tôi từ trên mặt đất lên, tôi lung la lung lay đứng dậy, chỉ cảm thấy đầu choáng mắt hoa. Bây giờ không phải thời điểm để tôi trả thù, mặc phục sức rườm rà này, tôi không có kẻ hay nào cả. Hơn nữa, hắn là hoàng đế, cho dù tôi đánh thắng hắn thì sao? Chuyện hắn có thể làm với tôi đâu phải tôi cũng có thể làm với hắn, tội danh phạm thượng này sẽ bị rơi đầu.

Một mình tôi chết không sao, nếu như kéo theo Lưu Tú, thậm chí cả toàn tộc già trẻ Âm gia, tôi đây thật sự tội ác tày trời.

Hắn gom mớ tóc dài ra sau đầu, sợi tóc phát phơ, bề ngoài tuấn mỹ lộ ra vài phần tà mị: “Nói như vậy, để chúc mừng vợ chồng các ngươi trăm năm hòa hợp, trăm cũng nên chuẩn bị một chút lễ mọn làm quà mừng mới phải.”

Tôi không đoán ra hắn lại có chủ ý gì, vội nói: “Không dám...”

“Như vậy đi!” Hắn ngắt lời của tôi, mang theo ba phần giao hoạt, ba phần hưng phấn nói: “Lưu Tú ở Côn Dương có công, trăm liền lệnh hắn làm Phá Lỗ đại tướng quân, phong làm Vô Tín hầu!”

Lòng tôi khẽ run lên, trong lúc nhất thời căn bản không đoán bắt được hi vọng của hắn, đành phải theo lời hắn, đáp lại: “Tiện thiếp thay mặt phu quân khấu tạ bệ hạ!”

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 52: Phong Vân

Lưu Tú được phong tước Vô Tín hầu, lúc này đám quan lại tới cửa chúc mừng nói dài không dứt, còn có xu thế muốn đập nát cánh cổng chính phủ Vũ Tín hầu luôn. Lưu Tú im lặng không đề cập tới chiến công ở Côn Dương, mỗi khi có người nói tới chuyện Lưu Diễn bị ngộ hại, cũng chỉ mỉm cười vâng dạ nói sang chuyện khác.

Sau nửa tháng tân hôn, trước mặt mọi người hai chúng tôi ngày càng thương yêu nhau, thậm chí chàng không ngại tự tay vẽ lông mày, búi tóc cho tôi, tư thế thân mật như vậy không chỉ khiến người bên ngoài tin là thật, ngay cả tôi, cũng thường xuyên cảm thấy hốt hoảng không phân biệt nổi thật giả. Nhưng đến tối đi ngủ, tôi vẫn nằm trên giường, chàng nằm chiếu, không làm phiền tới nhau, đây đương nhiên là đề nghị của tôi, nhưng chàng... lại không hề có ý phản đối, sức sự nửa tháng nay ôm chăn đệm nằm ở dưới giường, không hề oán hận nửa câu.

Khi không có người bên ngoài, chàng luôn mặc đồ trắng. Mỗi khi ngủ tới nửa đêm, tôi sẽ bị tiếng nói mơ của chàng làm bừng tỉnh, bò xuống giường nhìn chàng thấy chàng vẫn chưa tỉnh, nhưng trên gối đã ướt nhoe.

Cái cảm giác đau đến tận xương tủy, làm bạn hàng đêm nay, có lẽ là lần đầu tiên trong hai mươi tám năm cuộc đời, chàng thấy yếu đuối bất lực nhất. Cũng may, chàng có thể tin tưởng tôi, đem phần yếu đuối này không kiêng dè thể hiện trước mặt tôi.

Trong lòng Lưu Tú là một người đàn ông mạnh mẽ! Tuy rằng chàng luôn mỉm cười trên mặt, nhìn như không buồn không lo, nhưng tôi lại hiểu rõ chàng hơn ai hết, biết chàng không muốn người khác thấy mình yếu đuối.

Lưu Tú trái với tang chế cưới vợ, không chỉ có thế, trong thời gian ngắn chàng còn đem Lưu Bá Cơ hứa gả cho Lý Thông, sau khi hai nhà đính hôn không bao lâu, liền tùy ý cưới hỏi.

Ngày lấy chồng, Lưu Bá Cơ nắm lấy tay tôi, vẻ mặt lưu luyến nhưng còn lo lắng nhiều hơn: “Tam tẩu, Tam ca rất khổ, sau này cũng chỉ có thể nhờ tẩu.”

Nàng là một nữ tử rất kiêu ngạo, nhiều năm như vậy đều quyết không lấy chồng, tôi hiểu tâm tư của nàng, vốn từng thế không lấy chồng nếu không phải ý trung nhân, còn nhớ nàng từng nói: “Cuộc đời này nếu có thể tìm được một người yêu ta, hiểu ta, chiều chuộng ta, thì vô oán vô hối!”

Nhưng cuối cùng nàng lại chọn gả cho Lý Thông!

Tôi hiểu được nàng lấy chồng giống Lưu Tú kết hôn, cũng vì muốn để tội “đại nghịch bất hiếu” của Lưu Tú càng in sâu vào lòng người, nghe nhìn lẫn lộn.

Nhưng trượng phu cuối cùng nàng lựa chọn, lại là khúc mắc trong lòng tôi.

Không chọn ai khác, vì sao chỉ chọn anh họ Lý Thông của Lý Dật?

“Tam tấu...” Nàng ghé sát tai tôi, cười khe khẽ: “Lòng tấu như một viên thất khiếu lấp lánh, nhưng đôi khi cố tình hồ đồ đôi chút, nghĩ mọi thứ đơn giản đi, thì sau này tấu ở chung với Tam ca của ta sẽ hạnh phúc hơn hiện tại rất nhiều!”

Tôi chữ hiểu chữ không, từ bao giờ, ngay cả Lưu Bá Cơ cũng học được thuật nói chuyện ẩn dấu huyền cơ như vậy? Một cô nương thẳng như ruột ngựa, lúc này sắp làm vợ người ta, cũng mang theo một lòng cảnh giác khắp mọi nơi bước lên thềm xe.

Sau này nàng có hạnh phúc không?

Một bàn tay hạ xuống bờ vai, Lưu Tú ôm tôi từ phía sau, nhẹ giọng: “Cách đối nhân xử thế của Thứ Nguyên rất tốt, nàng chớ lo lắng.”

Tôi gật gù đầu, trong tiếng nhạc reo mừng nhìn theo xe ngựa đi xa.

Đúng vậy, mặc dù là kế dùng tạm, nhưng Lưu Tú cũng sẽ không tự tiện mang hạnh phúc của mọi người ra làm trò đùa tang ma, bất kể gia thế, tài học, tướng mạo của Lý Thông đều là lựa chọn tốt nhất.

Gả Bá Cơ cho hần, quả thật không có gì không tốt.

Tôi mỉm cười ngẩng đầu lên, làn da Lưu Tú dưới ánh nắng chiều chiếu rọi thoáng hiện lên một tầng sáng màu vàng nhạt, giống như được phủ lên một lớp mạ vàng, đẹp đến tuyệt vời.

Nhẹ nhàng đưa tay rúc vào trong lòng bàn tay chàng, trong ống tay áo, tay của tôi và chàng nắm chặt, năm ngón quần lấy nhau. Chàng cúi đầu xuống, hai chúng tôi nhìn nhau cười.

Có lẽ tôi quá lo lắng, nếu đem mọi chuyện đều nghĩ đơn giản đi, tôi sẽ vô cùng hạnh phúc.

Bởi vì, Lưu Tú thật sự là một người dịu dàng hiếm có! Ở chung cùng chàng sớm chiều, không đến nỗi bài xích như tôi đối với nam nhân cổ đại lúc đầu.

Ngay khi tôi là Lưu Tú vừa kết hôn, Lưu Tú cố ý tránh né triều chính, giấu tài, đồng thời, thể cục thiên hạ cũng nổi lên biến hóa long trời lở đất.

Trong thành Trường An, vì một câu sấm truyền năm đó của Thái Thiếu Công: “Lưu Tú làm hoàng đế!” dẫn tới lúc trước quốc công Lưu Hâm cải danh thành “Lưu Tử” nghe theo xúi giục của đạo sĩ Quân Huê ở Tây Môn, cùng Vệ tướng quân Vương Thiệp, Đại tư mã Đồng Trung, Tư trung đại chu Tôn Cấp cùng nhau có ý đồ hợp mưu giết Vương Mãng, khôi phục tôn thất họ Lưu. Thật không ngờ đến phút cuối Tôn Cấp trở mặt, mật báo với Vương Mãng. Việc mưu phản bị đưa ra ánh sáng, Vương Mãng đem Đồng Trung tử mã phanh thây, liên lụy đến cả dòng họ bị dội axit, độc được, đao băm, vạn kim đâm... Không một ai may mắn thoát được.

Lưu Hâm cũng Vương Thiệp sau khi nghe tin tự sát tạ tội, nhưng người nhà, thân tộc của bọn họ vẫn không tránh khỏi tử tội.

Cả triều dã Trường An lâm vào một màn mưa máu, Từ đó Vương Mãng cảm thấy không thể tin tưởng ai, thân tín nhất trước kia của chỉ có hai người là Vương Áp, Vương Tầm. Nhưng Vương Tầm tông đại chiến Côn Dương bị Lưu Tú giết, hiện giờ chỉ còn lại một mình Vương Áp đang tiếp tục chinh phạt phiên loạn ở bên ngoài. Vương Mãng cảm thấy bên cạnh không có người thân tín, liền triệu hồi Vương Áp về Trường An làm Đại tư mã, lại để Đại trường thu Trương Hàm làm Đại Tư Đồ, Thôi Phát làm Đại tư không, Tư trung Thọ Dung làm quốc sư.

Địa Hoàng Tân triều năm thứ tư, tuần cuối tháng bảy Hán Triều Canh Thủy năm đầu tiên, ngay khi chính quyền Tân Mãng ở Trường An tự giết lẫn nhau, ở thành Thiên Thủy, Ngõa Thôi, Ngõa Nghĩa cùng Dương Quảng người Thượng Khuê, Chu Tông Đảng người Ký Châu, khởi binh theo Hán. Mới đầu đám người kia chỉ có mấy nghìn người, đề cử Ngõa Hiếu cháu Ngõa Thôi làm Thượng tướng quân, Ngõa Hiếu vốn được Lưu Hâm khen thưởng, tiền cử làm quốc sĩ, sau khi Lưu Hâm chết, hần về quê cũ.

Ngõa Hiếu dẫn dắt đám người này chiếm lĩnh Bình Tương, giết Trần nhung đại doãn Lý Dục của Vương Mãng, lại mời Phương Vọng người Bình Lăng làm quân sư. Phương Vọng đề nghị hần “Thuận ý trời lòng dân, đứng lên phò trợ Hán.” Ngõa Hiếu nghe lời, lập miếu áp, tế tự Hán Cao Tổ, Thái Tông, Thế Tông, vung đao giết ngựa, cắt máu ăn thề. Tuyên ngôn ăn thề viết: “Đồng minh của ta có ba mươi một vị đại tướng, mười sáu họ, thuận theo ý trời, trợ giúp họ Lưu, nếu có lòng gian, thần linh xử tội. Cao Tổ, Văn Hoàng, Vũ Hoàng, quyết dâng tính mạng, quyết tâm khôi phục, sống chết cùng tổ tiên.”

Ngay sau đó Ngõa Hiếu lại sai người viết hịch truyền đi cả nước, tuyên bố Vương Mãng kia ngạo mạn khinh thường thiên địa, phản đạo nghịch lý, thậm chí bỏ độc giết Hiếu Bình hoàng đế, cướp ngôi đoạt vị tội lớn tày trời, bài hịch vang rền thiên hạ:

“Ngày Kỷ Dậu tháng bảy năm đầu Hán phục. Kỷ ty, thượng tướng quân Ngõa Hiếu, Bạch hổ tướng quân Ngõa Thôi, Tả tướng quân Ngõa Nghĩa, Hữu tướng quân Dương Quảng, Minh Uy tướng quân Vương Tuấn, Văn Kỳ tướng quân Chu Tông Đảng cùng châu mục, bộ giám, quận tốt chính, liên suất, đại doãn, doãn, ủy đội đại phu, chúc chính, chúc lệnh tố cáo: Tân Đồ Hầu Vương Mãng, ngạo mạn khinh thường thiên địa, phản đạo nghịch lý, bỏ độc giết hại Hiếu Bình hoàng đế, cướp ngôi. Không theo thiên mệnh, làm giả di chiếu, lừa dối thần dân, thượng đế phẫn nộ. Tàn ác vô đạo, lại tướng điểm lạnh. Treu đùa thần linh, ca tụng tai ương. Rõ ràng, càng viết, càng không thấy đủ tội ác. Thiên hạ đều rõ, cũng đều nghe thấy. Nay chỉ nêu điểm chính, nói rõ cho muôn dân.

Lấn ái trời là cha là mẹ, họa phúc đều ứng, mọi chuyện đều rơi xuống. Mãng biết rõ, nhưng ngu muội liều lĩnh, không để ý tới tội kị, dám bịa ý trời, hủy hoại sách sử. Sự tích Tần Thủy Hoàng hủy hoại thụy pháp, để muôn đời trách mắng, mà Mãng dám phá hủy quyền sách ba vạn sáu nghìn tuổi, thật khó

dung tha. Theo quỹ đạo diệt vong nhà Tần, đây cũng là cái số. Tội nghịch tiền to như vậy. Phân tách quận trong nước, chỗ có chỗ không. Đất là đất vua, bán mua không được. Cấm hết khai thác, đoạt nghề của dân. Tạo lên cửu miếu, cùng cực đất chi. Phát trưng Hà Đông, công cướp gò đất lũng. Này này nghịch to lớn tội vậy. Tôn mặc cho tàn tặc, chữ tín gian nịnh, sát hại trung đang, phục che miệng ngữ, xích xe tân sĩ, pháp quan thần đêm, oan hệ vô tội, vọng tộc đông thứ. Đi bảo cách hình phạt đó, trừ thuận khi phương pháp, chuốc lấy thuận ề, tập lấy ngũ độc. Lệnh chính phủ ngày lần, tên chính thức nguyệt dễ dàng, tiền tuổi sửa, lại dân mê muội, không biết sợ theo, thương lữ cùng quần, hào khóc đường thành phố. Bố trí làm lục quân, tăng nặng phú liễm, khắc bác dân chúng, hậu ăn tiêu nuôi, bao tư lưu hành, tài nhập công phụ, cao thấp tham ăn hối lộ, dùng cùng kiểm thi, dân tọa hiệp đồng thân, không có vào chung quan, đồ kẻ hầu ân tích, hơn mười vạn người, thợ thủ công cơ chết, Trường An giai thối. Đã loạn chư hạ, cuồng tâm ích bội, bác công cố chấp hồ, nam nhiều kinh cang, tây xâm Khương nhưng, chủ nhân trích uế mạch. Khiến tứ cảnh ở ngoài, nhập vào làm hại, duyên biên chi quận, Giang Hải chi tần, địch không loại. Cố công chiến chỗ bại, hà pháp chỗ hãm, cơ cận chỗ yếu, địch bệnh chỗ cùng, lấy trăm triệu kế. Này người chết thì lộ thì không dấu, kẻ sống thì bôn vong tán mạn khắp nơi, ầu cô độc con gái, trôi giạt hệ lỗ. Này này nghịch người to lớn tội vậy.

Là cô Thượng Đế xót thương, hàng phạt cho mắng, thê từ diên vẫn, còn từ giết ngải. Đại thần trái lại theo, vong hình đã thành. Đại Tư Mã đồng trung, quốc sư Lưu Hâm, Vệ tướng quân Vương vượt, giai kết mưu nội võ, tư mạng lỗ nhân, dâng nói nghiêm cang, trật tông Trần Mậu, cử đồng ngoại hàng. Kim Sơn chủ nhân chi binh hơn hai trăm vạn, đã ngang bằng, sở, hạ Thục, Hán, định uyển, lạc, theo Ngao chiếm giữ, thủ Hàm Cốc, uy mạng tứ bố, tuyên trong gió nhạc. Hứng diệt kế tuyệt, phong định vạn quốc, tuân cao tổ chi chế độ cũ, tu hiếu văn chi di đức. Không hề tông mệnh, vô quân Bình Chi. Tri mạng tứ di, phục này tước hào. Rồi mới còn sư chấn lữ, thác cung nằm trống. Thân mạng dân chúng, các yên tỉnh này sở, thứ vô phụ từ chi trách.”

(SORRY ĐOẠN NÀY TA MÀ DỊCH HẾT RA CHẮC TA DIE LUÔN, CÁC NÀNG CHỊU KHÓ ĐỌC CV QUA QUA NHÉ)

Bài lịch kia Lời văn sắc bén, đồng dục vừa ban ra, bốn phương hưởng ứng, trong mấy ngày đã triệu tập được mười vạn binh mã, tấn công Ung Châu, giết Châu mục Trần Khánh. Tiếp sau đó đánh An Khánh, giết đại doanh Vương Hưởng. Binh lực đi đến đâu, Lũng Tây, Vô Đô, Kim Thành, Vô Uy, Trương Dịch, Tुरू Tuyên, Đôn Hoàng, các quận các huyện, ào ào quy hàng.

Cũng trong tháng này, Thái thú Thục quân Công Tôn Thuật của Tân triều, khởi binh từ Thành Đô. Đất Thục phì nhiêu, binh lực mạnh mẽ tinh nhuệ, Hán quân khởi binh ở Nam Dương thì Tông Thành người Nam Dương, thương nhân Vương Sầm khởi binh theo Hán Trung hưởng ứng Hán quân, bọn họ giết Dung bộ Mục Tổng Tuân của Vương Mãng, tụ tập thành mấy vạn người. Công Tôn Thuật nghênh đón đám người Tông Thành gia nhập đất Thục, rồi sau đó lại nói rằng: “Thiên hạ khổ vì nhà Tần, nhớ tới Lưu thị lâu rồi, nay nghe thấy Hán tướng quân đến, nghênh đón chậm trễ. Nay dân chúng vô tội mà bắt đôi bên chia lìa, đây là quân giặc cướp, chứ nghĩa binh gì.” Ý ám chỉ đôi trắng thay đen nói đám người Tông Thành là Hán quân giả, giết bọn họ đồng thời ngấm ngấm chiếm lấy mấy vạn binh mã kia.

Sau đó, Công Tôn Thuật tự lên làm Thục Vương.

Tháng tám, Tông Vũ hầu Lưu Vọng khởi binh, chiếm lĩnh Nhữ Nam, tự lên làm thiên tử. Nghiêm Vũ, Trần Mậu đi tới cậy nhờ, vì thế Lưu Vọng phong Nghiêm Vũ làm Đại tư mã, Trần Mậu làm thừa tướng, muốn đoạt thiên hạ.

Thiên hạ đại loạn!

Lúc trước nhìn chung tuy nhiều khởi nghĩa nông dân, nhưng đội ngũ hùng hậu cũng chỉ có mấy nhánh Xích Mi, Lục Lâm, Đồng Mã, v.v... Nhưng từ sau đại chiến Côn Dương, binh lực Tân Triều đã hết, thực lực đại giảm, đám người Lưu Hâm lên tìm cơ hội, ý đồ mưu phản. Tuy rằng cuối cùng âm mưu thất bại, nhưng cũng trở thành một cơ hội, đem thiên hạ vốn đã nát vụn quấy lên càng như tằm.

Bậc kiêu hùng có dã tâm nhân cơ hội quật khởi, đội ngũ dùng chiêu bài tạo phản lấy cớ vì họ Lưu Hán thất đã không đơn giản chỉ có một nhánh Canh Thủy Hán quân này nữa. Người này nói mình là quân Hán chính thức, người kia cũng nói mình là quân Hán chính thức, nhưng cuối cùng chân mệnh thiên tử có thể vào ở trong Vị Ương cung Trường An lại chỉ có một người.

Tôi than dài một tiếng, gục đầu xuống đám thê tre, thê gỗ trên bàn, vừa mờ mịt vừa băn khoăn. Rốt cuộc khi nào mới tới thời Quang Vũ trung hưng? Không biết kết cục này rốt cuộc có còn cách xa tôi lắm không?

Hay là... Lịch sử đã thay đổi, thoát khỏi kết cục tôi đã biết rồi?!

Giật nảy mình một cái, tôi lắc đầu đem tất cả những ý niệm không may mắn trong đầu quẳng hết ra bên ngoài. Tôi lắc đầu thở dài, quên hết tất cả, thế cho nên khi Lưu Tú vào tông phòng ngủ, đứng trước mặt tôi tôi cũng không biết. Đến khi có ngón tay chạm vào trán tôi, kéo mặt tôi ngẩng lên: “Cứ lắc đầu này giờ làm gì vậy?”

Trên người Lưu Tú đã đổi sang áo vải xô, tay kia thì cầm nển, nhìn quần áo chàng mặc, tôi liền biết trong phòng không còn ai khác, vì thế đuổi lưng một cái, ngáp nói: “Đọc một buổi, đầu hơi choáng váng.” (trời ơi con edit lại là em đây còn choáng hơn chị nè =.)

May mà Âm Thức biết tôi đau đầu vì chữ triện, đều dùng thẻ chữ lệ đơn giản để truyền lại tin tức, nhưng dù vậy, dành ra tám giờ để ngồi trên bàn nhìn chăm chăm mấy thứ này, ngay cả vừa đọc vừa đoán chúng nó đến mấy lần, nhưng hiểu được hết tất cả vẫn không phải là chuyện dễ dàng. Đặc biệt bài lịch thông cáo bên trên, câu cú lời văn, từng chữ đều mang hàm nghĩa sâu sắc, đối với một nghiên cứu sinh ngành khoa học tự nhiên như tôi mà nói, IQ cao tới đâu cũng không tiêu hóa được đám chữ đó.

“Vậy nhanh chóng nghỉ ngơi một chút đi.” Dừng một chút, chàng nhìn tôi cười triu mến: “Ta đi lấy nước rửa chân cho nàng.”

Tôi vội kéo chàng lại: “Đừng...”

“Chuyện này có gì đâu.”

“Đừng đi.” Tôi đỏ mặt, kéo tay áo của chàng không buông: “Chàng ngồi xuống đây, ta có chuyện rất quan trọng muốn nói cho chàng biết.”

Lưu Tú là một người tính tình cực kì ôn hòa, bình thường nếu tôi dùng những lời nhẹ nhàng yêu cầu chàng, chàng sẽ không từ chối. Quả nhiên, chàng không ép tôi, đi trở về gồi xuống chiếu bên cạnh tôi.

Tư thế ngồi của chàng thẳng tắp, tôi cũng duỗi chân ra phía trước thẳng tắp, sau lưng còn tiện thể tựa vào tường đất, để đỡ mỏi, giảm bớt áp lực cho eo.

Chàng coi như không nhìn thấy tư thế ngồi bất nhã của tôi, chăm chú nhìn tôi cười hỏi: “Chuyện gì?”

Tôi liếm liếm môi, suy đi nghĩ lại, cuối cùng lấy ra tấm thẻ gỗ trên đó có viết bài hịch của Ngõi Hiếu, thận trọng đặt tới trước mặt chàng. Lưu Tú kinh ngạc nhìn thoáng qua, ba giây sau ấn đường hơi nhú, rồi tỉnh bơ đem thẻ gỗ đẩy lại, dịu dàng nói: “Lệ Hoa, nàng không cần phải đưa cho ta xem, ta không muốn...”

“Chẳng lẽ chàng nghĩ rằng ta cũng giống như những người bên ngoài kia, cũng muốn thử lòng chàng hay sao?”

“Không.” Chàng khẽ thở dài, “Ta không cần giả vờ trước mặt nàng.”

“Vậy đúng rồi. Trước mắt thời cuộc hỗn loạn như vậy, chàng không quan tâm tình hình chính trị đương thời, trước mặt người khác làm bộ đã đành, chẳng lẽ thật sự tính toán không quan tâm bất cứ chuyện gì sao?” Tôi đẩy thẻ gỗ lại trước người chàng: “Ta cho chàng xem, chàng cứ xem.”

Chàng mỉm cười ngăn thẻ gỗ lại: “Ý ta không phải như vậy... chính là, ta không muốn thông qua nàng biết được những chuyện này.”

“Vì sao?” Tôi bật hỏi. Nói xong mới sừng sốt, cẩn thận nghĩ lại lời chàng nói, bất giác ngẩn ra.

Chàng... không muốn thông qua tôi biết được những tin tức tình báo này, có phải muốn nói, không muốn lợi dụng tôi chiếm tiện nghi của Âm gia? Tôi chớp mắt mấy cái, trong lòng có một tia chua xót, lại có một tia kinh hi cùng ngọt ngào.

Ngón tay Lưu Tú nhẹ nhàng gõ lên thẻ gỗ, cười khê: “Bài hịch của Ngõi Hiếu này khí thế ngang trời, có thể dùng ngòi bút làm vũ khí, với tình hình này thật làm cho người ta mở rộng tầm mắt.”

“Chàng... Chàng đã đọc bài hịch này rồi?”

“Bài hịch sớm đã lan rộng khắp thiên hạ, cho dù ta hồ đồ thế nào, ngày nào cũng đều phải lên triều nghe dạy bảo.”

Điều này cũng đúng. Tuy rằng chàng cố gắng biểu hiện không quan tâm mọi việc, nhưng cho dù kĩ xảo này có thể giấu được đám người Chu Vĩ, Lý Dật, nhưng tôi không tin Lưu Huyền không chút nghi ngờ, cho rằng chàng hoàn toàn vô hại mặc kệ không để ý. Thật ra chẳng những Lưu Huyền không mặc kệ, thậm chí còn đem Lưu Tú thường xuyên giữ ở bên cạnh hầu hạ, có đôi khi thậm chí mấy ngày liên tiếp cũng không cho chàng về nhà, khiến tôi luôn lo lắng đề phòng, sợ chàng gặp bất hạnh giống như Lưu Diễn.

“Chẳng qua, bệ hạ chỉ để ta hoàn thiện lễ chế, ngoài ra hẳn... thật sự không để ta làm bất cứ chuyện gì.” Lưu Tú dường như có thể đoán được ra trong lòng tôi đang suy nghĩ gì, không chút để ý nói ngay đáp án.

Trong lòng tôi vừa động, cười như không cười, một tay áp má, một tay trong nháy mắt xông lên tấm công chàng: “Trả lời thành thật, rốt cuộc chàng biết được bao nhiêu? Ngoại trừ bài hịch này ra, chàng còn biết những gì?”

Chàng cười triu mến, trong ánh mắt ẩn hiện vẻ tán thưởng, môi hướng về phía tấm thẻ gỗ, thẻ tre trên bàn: “Cũng không nhiều lắm... Nàng biết, ta cũng biết, nàng không biết... Ta cũng biết.”

Lông mày tôi nhú lại, vừa mừng vừa sợ. Cừ thật! Hóa ra vẫn coi thường chàng!

Tôi nhin không được đưa tay néo má chàng, chàng thoáng tránh về phía sau, rõ ràng có thể thuận lợi né tránh, cuối cùng vẫn để cho tôi néo kịp lúc. Tôi hí hửng, như đang hỏi chàng, hoặc như đang hỏi chính mình: “Lưu Tú, rốt cuộc chàng là hạng người gì? Rốt cuộc ta đã gả cho hạng người gì a?”

Tay chàng nắm lấy tay tôi, cẩn thận vuốt ve, tiếng nói phát ra và dịu dàng: “Là người cưới nàng, sẽ đối xử với nàng tốt cả đời.”

Tôi hé miệng cười, thay vì nói hai người chúng tôi là vợ chồng, không bằng nói giống như bạn bè, tri kỷ, người thân thì hơn. Ít nhất, chàng đối với tôi vừa thân mật nhưng không quá đà, vừa tôn trọng nhưng không xa cách, có lẽ ở trong lòng hai chúng tôi, đối phương đều chiếm một trọng lượng nhất định, nhưng trọng lượng này có bao nhiêu phần là tính yêu, ngay cả chính mình cũng không nói chính xác được.

“Lưu Tú...”

“Nàng hẳn nên gọi ta một tiếng ‘phu quân’.”

“Đó là trước mặt người khác!” Tôi lầu bàu nói. Phu quân, từ này nghe có vẻ nho nhã, nhưng chỉ thích hợp sử dụng ở bên ngoài.

“Vậy cũng có thể gọi tên tự của ta là Văn Thúc.”

“VẬY CŨNG CHỈ Ở TRƯỚC MẶT NGƯỜI KHÁC...”

Chàng lại bắt đầu gà mẹ! Sau khi kết hôn tôi mới phát hiện ra, thật ra mặc dù tính tình Lưu Tú không nóng nảy, nhưng nói cũng không phải ít. Bình thường ít có cơ hội tiếp xúc với chàng thường ngày, tiếp xúc trực tiếp, mới biết được hóa ra chàng trầm mặc ít lời chỉ là vẻ bề ngoài, thật ra chàng nói rất nhiều, ăn nói khéo léo, đặc biệt còn... Gà mẹ!

Chàng bình tĩnh nhìn tôi, trên mặt đang giả bộ giận dữ, nhưng trong mắt lộ ra vẻ cung chiều hết sức dịu dàng.

Tôi cười hi hi, lời nói mang theo vẻ làm nũng: “Mọi người đều gọi chàng là Văn Thúc, ta gọi thế có gì khác mọi người đâu? Ta là thê tử của chàng... đương nhiên không muốn giống người bình thường.”

Khoe miệng của chàng cong lên, nhấc ngón trỏ, nhẹ nhàng búng đầu mũi của tôi.

Tôi hô nhỏ một tiếng, tỏ vẻ kháng nghị. Đầu mày cuối mắt chàng đều mang theo ý cười, tôi hiểu rất rõ chàng không hề tức giận, lúc này bất kể tôi gọi chàng là gì, chàng cũng đều nhận, vì thế đảo mắt, ghé sát vào tai chàng nhẹ giọng thì thầm: “Tú Nhi...”

Đầu vai chàng run lên bần bật.

Nick name này, trước kia tôi từng nghe Phan Nhân và Lương Thâm gọi qua, đoán chắc đây là nữ danh của chàng. Kỳ thật ở thời này sau khi nam tử làm quan lễ rồi nhận tên tự xong, vô luận trường bối hay hậu bối, đều dùng “tự” để xưng hô, tỏ vẻ tôn trọng đối phương đã lớn. Có lẽ... Từ sau khi chàng lớn, cũng chỉ có mẹ của chàng cùng ân mẫu Lương Thâm, mới có thể coi chàng là trẻ con, thường xuyên gọi nữ danh của chàng.

“Lệ Hoa...” Con người mắt chàng như bật kín một tầng sương, giọng nói hơi mang chiến ý.

Tôi nhỏ giọng thì thầm: “Tú Nhi.”

Thân trên của chàng nghiêng tới trước, chậm rãi áp sát lại gần tôi. Tim tôi đập nhanh hơn, mặt của chàng càng lúc càng tới gần, hơi thở ấm áp phả lên mặt tôi, mặt tôi hơi đỏ lên, không tự chủ được nhắm mắt lại.

Cánh môi mềm nhẹ in lại nụ hôn, nhẹ nhàng chạm vào khiến lòng tôi run lên, suýt nữa không cầm giữ được ngã xụi lơ xuống đất. Nụ hôn mới đầu nhẹ nhàng dần dần trở nên sâu sắc, chàng dùng tay ôm eo của tôi, đầu lưỡi cạy mở đôi môi tôi, linh hoạt trơn tru tiến vào tòng miêng của tôi. Trong óc tôi ông ông cộng hưởng, tim đập nhanh hơn, hơi thở cũng rối loạn.

Trán của Lưu Tú áp vào trán tôi, chóp mũi chạm vào chóp mũi tôi, tiếng thở rất khẽ, luân quần vờn quanh chúng tôi.

“Thật sự là...” Chàng chạm vào gáy tôi, đem đầu của tôi ấn vào trong lòng, hô hấp của chàng có chút dồn dập, khiến cho tôi vừa sợ vừa thẹn: “Ta lớn hơn nàng những chín tuổi đó.”

Tôi lén chép miệng, chín tuổi?! Đó là tuổi thọ của cơ thể này, chứ theo tuổi tâm hồn mà nói, thật ra tôi với chàng cũng sần sần như nhau. Vì thế càng đùa dai kêu: “Tú Nhi! Tú Nhi... Tên này nghe rất êm tai, sau này khi không có ai ta sẽ gọi như vậy!” Tôi từ trong lòng ngực chàng giẫy dụa đi ra, sóng mắt lưu chuyển, bốn cợt trên choker: “Nếu chàng phản đối, sau này ta sẽ gọi thẳng tên của chàng!”

Lưu Tú nhìn tôi một lúc lâu, cuối cùng bất đắc dĩ nở nụ cười: “Tùy nàng vậy.”

Tôi cười hi hi từ trên chiếu bò dậy, chỉ cảm thấy ngồi cả một ngày, đau lưng, vặn eo bẻ cổ hoạt động lại đám chân tay cứng ngắc. Trên bàn còn có một đồng tài liệu tôi vẫn chưa kịp đọc hết, Lưu Tú cẩn thận thay tôi cuốn lại đồng sách lộn xộn, cuốn từng quyển từng quyển chỉnh tề.

Nhìn thấy đồng thẻ tre này, tôi không khỏi nhụt chí, cúi đầu thấy chàng chuyển chú thu dọn bàn ghế, bỗng nhiên trong lòng vừa động, tôi nhảy đến phía sau chàng, thân ghé lên lưng chàng, hai tay vòng ra phía trước ôm cổ chàng, nhẹ nhàng lắc lư: “Tú Nhi, nói cho ta nghe một chút tình hình chính trị đương thời đi!”

“Tình hình chính trị đương thời?”

“Chính là, chàng phân tích là lý giải chuyện thiên hạ phân tranh, quần hùng quật khởi ấy! Chàng cảm thấy sau này thế cục sẽ phát triển như thế nào?”

Lưu Tú lặng im không nói.

Tôi không để yên không buông tha tiếp tục gia tăng biên độ, ra sức lay chàng: “Đừng có giả ngốc với ta, ta biết chàng không ngốc! không được dùng bộ dạng đối phó với người ngoài để thể hiện với ta.”

Cuối cùng chàng nở nụ cười, tiếng cười êm tai dễ nghe bật ra, tôi có thể cảm giác được yếu hầu chàng chấn động, trong lòng khẽ mơ hồ, dường như bị tiếng cười mê người này câu hồn dẫn phách.

Chàng vỗ nhẹ lên mu bàn tay tôi, hơi khẽ lắc lư nói: “Được... Ta nói... Ồi, đừng lắc ta như vậy nữa... Váng đầu quá.”

“Hôn mê luôn càng hay.” Tôi không nghĩ ngợi gì buột miệng nói: “Khi hôn mê chàng mới có thể nói lời thật.”

“Ta đồng ý với nàng, sau này bất kể nàng hỏi ta chuyện gì, ta đều nói thật!”

“Thật ư?”

“Thật.”

Im lặng. Tôi không lắc lư nữa, im lặng ghé vào lưng chàng, cầm dựa lên vai chàng.

“Ta không tin.” Tôi khẽ nói, nửa thật nửa giả. “Chàng là một tên đại lừa bịp, là loại lừa chết người cũng không phải đền mạng. Chỉ có đũa ngọc, mới tin chàng.”

Chàng khẽ thờ dài, nắm tay của tôi, kéo tôi ra trước người, ý bảo tôi ngồi xuống: “Ngồi Hiêu cũng được, Công Tôn Thuật cũng thế, những người này ngoài sáng trong tối chỉ muốn giương cờ hiệu nhà Hán để đoạt thiên hạ, cho dù không đoạt được mảnh giang sơn này, được chia một phần cũng tốt... Còn Lưu Vọng kia, ha ha, ta chỉ có thể nói, kẻ xưng vị trước chắc gì thật sự có thể nắm được giang sơn xã tắc...”

“Vậy giống như Lưu Huyền.” Tôi nhanh mồm nhanh miệng: “Kẻ có thể cười đến phút cuối cùng mới thực sự là người chiến thắng!”

Lưu Tú ngơ ngẩn liếc mắt nhìn tôi một cái: “Cũng không hẳn vậy, vị bệ hạ này của chúng ta...” Chàng khẽ lắc đầu, cười yếu ớt: “Nếu thật sự vô dụng, tôn thất họ Lưu ở Nam Dương cũng thế, Lục Lâm quân cũng vậy, sau khi đại ca chết, e rằng sớm đã chia thành năm bè bảy mảng.”

Án đường chàng hơi nhíu lại, lộ ra một tia đau khổ, lòng thương tiếc của tôi bỗng nhiên bùng lên, đưa tay ôm lấy chàng: “Đừng nghĩ chuyện không vui này nữa, sau này chàng đã có ta... có ta...”

Chàng ngửa mặt lên trời thở dài, âm đạm không lên tiếng.

Tôi nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn về mặt thống khổ của chàng, vì thế cố ý giả bộ buồn ngủ, lâu lâu nói: “Tú Nhi, ta mệt rồi, ngày mai chúng ta nói chuyện sau đi.”

“Được.” Giọng nói của chàng khôi phục lại vẻ dịu dàng, khéo hiểu lòng người nói: “Vậy nàng thay quần áo đi, ta đi múc nước hộ nàng.”

Tôi gật gật đầu, yên lặng nhìn chàng rời đi, trong lòng chỉ cảm thấy đau đớn.

Cho dù vết sẹo khép lại, vẫn cứ là một vết sẹo, cho dù không nhìn thấy trên bề mặt, nhưng có còn thấy đau hay không, cũng chỉ có tự mình biết.

Tôi còn không thoát khỏi nỗi đau này, huống chi là Lưu Tú?

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 53: Khấp Cáo (Khóc Tố Cáo)

Địa Hoàng Tân Triều năm thứ tư, Canh Thủy Hán triều tháng tám năm đầu tiên, nhóm đầu não chính quyền Canh Thủy thương nghị ở Uyển Thành, cuối cùng quyết định không chịu thua người ta, chủ động tấn công trước về phía Quan Trung đang cố thủ của Tân triều Vương Mãng.

Vì thế, Canh Thủy đề Lưu Huyền chỉ định Quốc thượng công Vương Khuông tấn công Lạc Dương; Tây Bình Đại tướng quân Thân Đồ Kiến, Thừa tướng ti trực Lý Tùng tấn công Vũ Quan. Lĩnh Hán quân chia làm hai đường, từ từ đánh tới Lạc Dương, Vũ Quan.

Thế công Hán quân cường đại, không chỉ khiến ba vùng lân cận chấn động, còn khiến thế lực tạo phản các nơi đồng loạt hưởng ứng. Giết chết mục thủ địa phương, tự xưng tướng quân, dùng niên hiệu Hán, chờ đợi chiếu chỉ mệnh lệnh đội ngũ, trong khoảng thời gian ngắn, trải rộng khắp thiên hạ.

Lúc đó, đám người Đặng Diệp, Vu Khuông ở Nam Hương phát binh hưởng ứng Hán quân, Đặng Diệp tự xưng Phụ Hán Tả Đại tướng quân, Vu Khuông tự xưng Phụ Hán Hữu Đại tướng quân, đánh vào Vũ Quan. Đồ Úy Chu Mạnh ở Vũ Quan, sau khi giết Hữu đội đại phu Tổng Cương của Tân Triều Vương Mãng.

Quy hàng Hán quân.

Sau khi Vương Mãng biết tin Vũ Quan bị phá, quá sợ hãi liền triệu tập bốn vị đại thần Vương Ấp, Trương Hàm, Thôi Phát, Miêu, Thương nghị đối sách. Kết quả, Đại tư không Thôi Phát trích dẫn truyện trong 《chu lễ》, 《xuân thu》, khi quốc gia gặp đại họa, cần phải kêu gào khóc tố cáo với trời xanh.

Vì thế Vương Mãng đối mặt với quốc phá thành vong cuối cùng dẫn theo văn võ bá quan đến Nam Giao, tự bản thân, ngửa mặt lên trời gào khóc. Không chỉ như vậy, hắn còn lệnh cho lệnh cho Thần Công làm 《Cáo Thiên Sách văn》, triệu tập đệ tử Thái Học cùng với quan lại dân chúng cùng nhau gào khóc, chỉ cần trong những người này kẻ nào khóc vang dội nhất, bi ai nhất, cảm động trời đất nhất, liền thăng hắn làm quan nhất phẩm, không ngờ

trong một lúc hơn năm ngàn người thẳng quan.

“Ha ha... ha ha ha... ha ha ha... Ôi chào! Cười chết mất... Ha ha ha... Đau bụng quá...” Tôi cuộn tròn trên chiếu, thê tre cầm trong tay không ngừng run lên.

Sắc mặt Âm Tụ lúng túng, Âm Hưng cố nín nhịn, rốt cuộc không nhịn được nữa dùng mũi giày đá tôi: “Chú ý nghĩ lễ đi, tỷ tỷ!”

Về mặt nghiêng răng nghiêng lợi của hắn càng khiến tôi cảm thấy buồn cười, nhìn không được chỉ vào hắn nói: “Đệ đệ a... Hưng Nhi, đệ còn ra sức đọc sách như vậy làm gì... Ha ha ha, Thái học sinh... Giỏi lắm... Ha ha, chỉ cần biết khóc không phải thành công sao? Sau này đệ nên soi gương tập luyện, luyện tập làm thế nào để khóc trông xinh đẹp...”

“Tỷ tỷ!” Âm Tụ luống cuống tay chân đỡ tôi dậy từ trên chiếu, cẩn thận sửa sang lại nếp uốn tà váy thay tôi.

Tôi cười chảy nước mắt, nhìn thê tre trong tay, cố nén nửa ngày, rồi lại không ngăn được cười ồm lên. Âm Hưng quẳng cho tôi một ánh mắt xem thường “bất trị”, phẩy tay áo ra ngoài.

Tôi cười một lúc lâu, mới cố nén ngừng lại, chỉ cảm thấy cơ bụng phát đau, tứ chi như nhũn ra, vô lực dựa vào bàn hồi sức.

“Tụ Nhi, Đại ca đâu rồi?”

“Sáng sớm đi phát danh thiếp, bảo Âm Lộc đi mời nhiều người tới, lúc này đang ở chính đường tiếp khách.” Danh thiếp, cũng chính là cái Card Visit ở hiện đại, chẳng qua ở nơi này được viết lên tấm gỗ hoặc thẻ trúc thôi.

Tôi rất tò mò muốn biết những người Âm Thức mời đến là ai, vì thế vừa giả bộ đọc sách, vừa nói rất băng quơ: “Khách nào vậy ta?”

“Đệ cũng không rõ lắm, vừa rồi nhị ca ở đây, tỷ không hỏi huynh ấy xem, huynh ấy biết hết mà.”

Tôi hung hăng lườm hắn một cái: “Đệ muốn giờ trò với ta phải không? Ngốc con, còn không mau khai ra.” Giơ tay gõ mạnh một cái lên ót hắn: “Thật không hổ danh là người nhà họ Âm a, đệ tưởng là cánh cứng rồi chắc? Lòng lá còn chưa đầy đủ đâu, dám đùa giỡn tâm cơ với lão tỷ ta đây...”

Tôi làm bộ dọa đánh đòn, Âm Tụ vội cười xin tha: “Tỷ tỷ tha mạng! Đệ đệ biết sai rồi...” Tôi thu tay, ma mỉnh nhìn hắn, hắn lè lưỡi, nhỏ giọng thì thầm: “Nói người nhà Âm gia không đúng đâu, hiện giờ tỷ tỷ xem như người nhà Lưu gia rồi!”

“Xì!” Tôi rít trong kẽ răng, đứng bật dậy từ trên chiếu: “Hảo tiểu tử, da thịt ngứa ngứa hả?!”

“Đừng... tỷ tỷ, đệ biết sai rồi được chưa?” Lúc Âm Tụ đang xin lỗi trên đầu đã bị cốc hai phát, ôm đầu chạy trốn, “Khách tới có Chu Phúc, Lai Hấp, Sâm Bành, Phùng Dĩ, Tang Cung, Tế Tuấn, Điều Kỳ, Mã Vũ...”

Hắn báo xong một hồi, tôi dùng chân lại không đuổi theo nữa, lâm vào trầm tư.

Âm Thức mời những người tốt xấu lẫn lộn này, luận thân phận, luận lập trường, Lai Hấp chính là anh vợ Lưu Gia, Chu Phúc là bạn học của Lưu Tú, Tế Tuấn, Điều Kỳ, Phùng Dĩ xem như bộ hạ của Lưu Tú, mấy người này đều không có vấn đề gì quá lớn. Nhưng Tang Cung, Mã Vũ là người Lục Lâm quân, còn Sâm Bành ban đầu là huyện lệnh Cức Dương, sau khi Cức Dương phỉ phá hắn đến cậy nhờ Chân Phụ, sau khi Chân Phụ chết hắn chạy trốn tới Uyên Thành, khi Hán quân đánh Uyên Thành cũng chính hắn từ thủ cửa thành. Sau này phá thành, vốn dĩ tất cả mọi người đều muốn giết hắn, may mà được Lưu Diễn ra mặt bảo lãnh, vì thế hắn làm thuộc hạ của Lưu Diễn. Hiện giờ Lưu Diễn đã mất, hắn làm Hiệu úy cho Chu Vị.

Nói thật, đối với Sâm Bành tôi chẳng có lấy nổi một phần hảo cảm, mặc kệ trước kia hắn phạm những tội gì, làm những điều gì, có bản lĩnh thế nào, ít nhất bây giờ hắn là thuộc hạ của Chu Vị. Âm Thức kết giao với thuộc hạ của Lưu Tú vốn không có gì đáng trách, nhưng vì sao lại muốn nịnh bợ người của Lục Lâm quân.

Trong lòng dần dần ngọt ngào, giống như có một tảng đá đè lên ngực. Có một số việc thực sự không đáng liều mạng suy nghĩ, càng nghĩ sẽ càng đi vào bế tắc, tôi sẽ càng hoài nghi chỉ số thông minh của mình, rốt cuộc là tôi quá lo lắng chú ý tới chuyện vụn vặt, hay là mọi chuyện vốn không đơn giản như tôi nhìn thấy?

Mặc dù trên danh nghĩa tôi đã gả cho người, nhưng quay về nhà mẹ đẻ cũng không ít, Âm Gia vẫn bảo lưu phòng của tôi, bày trí bên trong vẫn nguyên dạng không hề thay đổi.

Theo lý phụ nữ sau khi lấy chồng không thể về nhà mẹ đẻ nhiều, trừ phi nhà chồng bỏ vợ hoặc hai bên li dị. Nhưng do hai nhà cùng ở Uyên Thành, thứ hai Lưu Tú cơ bản cũng không ước thúc hành động của tôi, cho nên cho dù có người không hài lòng với những việc này, cũng không thể tự dưng chồm vào việc riêng giữa hai vợ chồng tôi.

Ở Âm gia đọc tin tức tới trưa, sau khi dùng cơm trưa xong tôi ngủ thêm hơn nửa canh giờ, khi tỉnh lại phòng khách vừa tan, tôi trốn vào một góc bí mật ở gần đó, nhìn thấy Âm Thức đem khách khứa tiễn hết ra ngoài, mới rầu rĩ đi ra.

“Cô nương phải về sao?” Âm Lộc đang muốn đóng cửa, quay đầu lại nhìn thấy tôi.

Tôi gật gật đầu.

“Có cần chuẩn bị xe không?”

Tôi lại lắc đầu.

Nói đùa sao, hiện tại tình thế ở Uyển Thành như nào? Toàn bộ trâu ngựa, đồ quân nhu, xe cộ, tất cả những gì có thể sử dụng cho việc đánh giặc đều được điều động tới chiến trường, tuy rằng tôi biết Âm Thức nhất định còn cất dấu tài sản riêng, chẳng hạn trâu ngựa gia súc tất nhiên không thiếu, nhưng đều được giữ lại làm thức ăn dự phòng, nếu như tôi nghênh ngang ngồi lên xe đi trên đường rêu rao, chẳng phải tự tìm đường chết sao?

“Vậy bảo cô gia...”

Âm lộc còn định nói thêm, tôi khoát khoát tay: “Không có việc gì, đường ngắn ấy mà, làm sao chân ta không tự đi được?” Trước khi ra cửa, quay đầu lại dặn dò một câu: “Thay ta nói với đại ca một tiếng, ta trở về, ngày khác lại đến.”

Sau giờ ngọ trời nắng gắt, da đầu tôi bị nướng nóng ran, tôi rào bước cố gắng đi nép vào nơi có bóng râm, tự do đi lại trên đường không một bóng người, cũng thêm vài phần niềm vui.

Đang tập trung tìm nơi có bóng râm, chợt nghe thấy trước mặt có tiếng cười khúc khích, tôi đang nhảy về phía trước, chưa kịp ngừng đầu, đâm sầm vào người ta.

Người nọ bị tôi đâm trúng lui về phía sau nửa bước, lại vẫn hảo tâm đỡ lấy tôi, sợ tôi ngã. Tôi xoa bóp mũi vừa đau xót vừa ngừng đầu, mới đầu kinh ngạc, rồi sau đó không nhịn được nở nụ cười: “Là người a!”

“Sao, không là ta thì là ai?” Phùng Dị đứng dưới bóng râm, giọng nói vẫn dễ nghe như trước đây, giống như một thỏi nam châm thu hút người khác. Hắn có một giọng nói mê người, ngay cả sáo dọc hắn thổi cũng rất đặc biệt, tôi từng nghe thấy khúc sáo hắn thổi, nhưng không biết tại tôi liệu có phúc được nghe hắn cất cao giọng hát một khúc hay không, chắc hẳn, tiếng hát ấy, là tiếng của trời xanh.

“Đang suy nghĩ gì?”

Tôi đột nhiên hoàn hồn, xấu hổ quá đi mất, trong lúc bất tri bất giác chính mình lại đứng trước mặt hắn làm bộ mê trai, vội cười đánh trống lảng: “Không có gì... người, người từ đâu đến vậy?”

Lời vừa ra khỏi miệng, tôi chỉ muốn vả mình một cái. Hắn vừa mới đi từ Âm gia ra, tôi không biết rõ hay sao còn cố hỏi?

Phùng Dị bật cười, như có suy nghĩ gì, một lát sau gạt đầu, đáp: “Mới vừa ở chỗ Âm hiệu úy huynh trưởng của phu nhân dùng bữa trưa xong, đang định trở về. Phu nhân muốn đi đâu?”

“Ta... Ta về nhà.” Tôi lắp bắp, trong lúc vô ý nói sai một câu, kết quả đối lấy câu nói có ý xa cách rõ ràng của hắn, điều này làm cho tôi xấu hổ chỉ muốn đào ngay một cái lỗ chui xuống.

“Vậy, phu nhân đi đi, Dị cáo từ trước.”

“Này... Công Tôn!” Lúc đi lướt qua, tôi lấy hết dũng khí gọi hắn lại. Nội tâm giao chiến một lát, rốt cuộc đánh cược một phen: “Người... Người định đối xử với Văn Thúc thế nào?”

Cuộc chiến Côn Dương, hắn cùng với Lưu Tú tuy là hai bên đối địch lại tinh táo hỗ trợ lẫn nhau thành một loại bạn không ra bạn, sau đó Lưu Tú tấn công Phụ Thành, nghe nói hai bên chưa giao chiến mấy lần, Miêu Manh huyện lệnh Phụ Thành liền nghe Phùng Dị thuyết phục, dâng thành đầu hàng.

Cho dù ngày đó một trong mười ba tử sĩ có Lý Dật thất tín bội nghĩa, mưu hại Lưu Diễm, nhưng tôi cảm thấy Phùng Dị đáng tin cậy, điều này cũng là là ấn tượng chủ quan 편 diện của tôi, cũng như ấn tượng ngay từ đầu của tôi đối với Chu Vị ất tốt, đối với Sầm Bành lại không thể có hảo cảm vậy. Ý nghĩ chủ quan như vậy có lẽ sẽ hại tôi mất đi năng lực phán đoán bằng lý trí chính xác, nhưng... Từ trước tới nay tôi luôn là một người nặng về cảm tính hơn lý trí, giống như Lưu Tú nói, tôi làm chuyện gì cũng dễ kích động.

Tôi đối với Phùng Dị là tín nhiệm, có hảo cảm, từ ngày quen biết trong tiềm thức của tôi đã không xem hắn là kẻ địch, hắn là ân nhân cứu mạng của tôi, cũng là bạn của tôi.

“Vô Tín hầu?”

“Uhm, có phải người cũng... nghĩ hắn vô tình vô nghĩa hay không? Hắn bất chấp luật lệ cưới vợ, có phải người cũng xem thường hắn hay không?”

Phùng Dị không trả lời ngay, trái lại, hắn im lặng càng khiến nội tâm tôi thêm bối rối. Có lẽ tôi sai rồi, lần này thăm dò không có ý nghĩa rồi, Lưu Tú ngay trang quá giỏi, dường như giấu diếm được tất cả mọi người.

Tôi vội vàng hành lễ: “Là ta đường đột.” Không dám nhìn về mặt hắn nữa, xoay người muốn đi.

“Lưu phu nhân!” Giọng nói của nam nhân kia đột ngột vang lên, “Cần gì để ý người bên ngoài đối đãi thế nào với Vô Tín hầu, chủ cần phu nhân có thể hiểu được tâm ý của Hầu gia không phải đủ rồi sao?”

Tôi ngạc nhiên quay đầu, Phùng Dị đứng cách đó vài bước cũng đang nhìn tôi, sắc mặt bình tĩnh, trong ánh mắt tràn ngập cơ trí và thông hiểu. Nội tâm tôi

kích động, cảm xúc chua xót đè nén ngực, thật lâu sau trong lòng tôi cảm kích vái chào hẳn: “Công Tôn, Văn Thúc xin nhờ vào người.”

Khóe miệng hẳn mỉm cười, hơi vuốt cằm nhìn tôi, xoay người rời đi.

Tôi hít sâu một hơi, bỗng nhiên cảm thấy trọng trách trên vai nhẹ đi rất nhiều.

Lưu Tú chịu nhục, chưa chắc thật sự không ai biết! Chưa chắc...

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 54: Trù Nghệ 1

Trù nghệ 1

(Tài nấu nướng)

Hoàng thiên vô thân, duy đức thị phụ!

(Trời xanh không có người thân, chỉ có đức trợ giúp)

Ngay lúc Vương Mãng mang theo văn võ quần thần gào khóc ở Nam Giao, mong làm cảm động trời đất thì đồng thời, Vu Khuông, Đặng Diệp mở cửa lớn Vũ Quan, nghênh đón Tây Bình đại tướng quân Thân Đồ Kiến, Thừa tướng ti trực Lý Tùng dẫn đầu binh mã quân Hán, hai quân sau khi hội hợp cùng nhau tấn công chiếm giữ kinh thành. Đặng Diệp phái quận huyện* Hoàng Nông là Vương Hiến làm hiệu uý, dẫn mấy trăm người vượt qua Vị Thủy, công thành đoạt đất, lấy cờ hiệu quân Hán kêu gọi tứ phương; Lý Tùng phái thiên tướng quân Hàn Thần, dẫn đầu mấy ngàn Hán binh, tiên phong về phía Tây, tướng quân Ba Thủy của Tân triều thất bại thảm hại, đuổi tới Trường Cung môn.

Nhiều thế gia vọng tộc quyền thế trong thành Trường An, nghe tin ào ào dẫn theo tông tộc môn khách tới, hướng về quân Hán, thế như chẻ tre, quận huyện tranh nhau quy thuận.

Tin chiến thắng liên tiếp truyền tới Uyển Thành, mọi người nhảy múa, vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

Lưu Tú mặc dù được phong Vũ Tín hầu, nhưng cũng chỉ là hư danh, ngoại trừ hàng ngày đội mũ lên triều, thời gian còn lại đều ngâm mình ở nhà. Người ngoài nhìn vào thấy chúng tôi là đôi vợ chồng vô cùng ân ái, vì tôi dương như Lưu Tú từ bỏ tất cả. Lưu tướng quân biểu hiện thần uy ở đại chiến Côn Dương trước kia dương như đã một đi không trở lại, chàng trong mắt mọi người, Lưu Tú chỉ là một tiểu nhân vật tầm thường nhỏ bé, sùng ái thể tử mà thôi – hình tượng này rất giống với lúc trước chàng ở Thái Dương chăm lo đồng áng, cày ruộng bán thóc, cho nên tất cả mọi người đều tin rằng, sau khi Lưu Diễn chết, Lưu Tú thiếu đi một người nâng đỡ, bản thân chàng không hề có bất cứ tính chất uy hiếp nào cả.

Nhưng khi tôi chuẩn bị tinh thần thả lỏng tảng đá trong lòng xuống, sáng sớm hôm nay, hoàng môn sử giả đột nhiên truyền lệnh gấp cho Lưu Tú, chưa nói được ba câu đã vội vã lui chàng đi. Tôi ở nhà cuống như kiến bò trong chảo lửa, trong đầu cực kì rối loạn. Mắt thấy đến trưa Lưu Tú vẫn còn chưa quay về, tôi làm sao chờ được nữa, vội vàng thay đổi quần dài áo ngắn, cầm bội kiếm chuẩn bị ra ngoài. Vừa đi tới trung môn, đã thấy Lưu Tú đi cùng với Phùng Dị, hai người vừa nói vừa cười đi ngang qua sân.

Trong lúc cười nói Lưu Tú thoáng nhìn tôi, hơi sững sờ, Phùng Dị đi theo cũng chú ý tới tôi, nhìn bề ngoài của tôi, cũng sững sờ.

Tôi đứng nguyên tại chỗ, ngơ ngác nhìn Lưu Tú, trong giây lát hốc mắt ươn ướt, tôi bỏ trường kiếm trong tay xuống, chạy như bay tới ôm lấy hông của chàng.

“Làm sao vậy?” Xung lực quá lớn, Lưu Tú bị tôi đâm cho lùi lại mấy bước, hai tay giữ chặt lấy tôi, tránh cho tôi bị ngã sấp xuống.

Tôi chùi nước mắt lên vạt áo chàng, nghẹn ngào: “không! Không có gì...”

Tuy rằng ngoài miệng không giải thích gì thêm, nhưng dường như chàng đoán được tôi lo lắng điều gì, hai tay càng cố dùng sức ôm chặt lấy tôi: “Ta đã trở về...” Dừng một chút, cười nói: “Ta vẫn chưa dùng cơm trưa, Công Tôn cũng đói nữa, trong nhà còn gì có thể ăn được không?”

Lúc này tôi mới ý thức được Phùng Dị đang đứng nhìn bên cạnh, nhất thời khó xử đỏ bừng mặt, nhẩn nhé gãy từ trong lòng Lưu Tú ra: “Ta qua bếp ngó một chút.”

Từ sáng tới giờ tôi đều lo lắng sợ hãi thay chàng, nào có tâm tư ăn uống gì, phủ Vũ Tín Hầu nghe thì nổi tiếng lắm, thật ra trong phủ chẳng có mấy nô bộc. Tôi ngó xuống bếp, nồi lạnh bếp tàn, vắng hoe không một bóng người.

Lúc này tôi lấy gạo múc nước trong vại, vô thức lấy hai vốc lúa mạch. Hạt mạch ma xát giữa ngón tay, phát ra tiếng sa sa, tôi vừa vo gạo vừa ngăn người, đột nhiên trên vai bị ai đó vỗ nhẹ, tôi giật mình xoay người, suýt nữa ném gạo trong tay đi.

Phùng Dị bình tĩnh nhìn tôi, vài giây sau, hần thuận thực cầm lấy chiếc gạo trong tay tôi, gác lên trên lò.

“Biết nấu cơm không?” Hần cúi đầu vo sạch hạt mạch, bỏ vào trong nồi,

Tôi cắn môi, mắt tự nhiên nhỏ giọng trả lời: “Không... à mà có.”

Ở thế kỉ 21 chuyện nấu cơm đã hoàn toàn giao cho nồi cơm điện, ngay cả việc xào rau nấu canh, những món đơn giản thông thường đều có thể bỏ vào trong lò vi sóng, những món phức tạp một chút thì mình sẽ không làm mà chỉ cần ra ngoài đi vài bước có thể tìm tới nhà hàng. Tôi chưa từng cảm thấy việc mình không giỏi nấu nướng là sai lầm lớn gì, trước kia như thế, hiện tại cũng như vậy, bởi vì ở Âm gia, Âm Thức chưa từng để tôi phải xuống bếp.

Nữ tử tránh xa phòng bếp, trong mắt tôi cũng không phải là chuyện đáng xấu hổ, nhưng bây giờ, khi tôi nhìn thấy Phùng Dị vẫn vô toàn tài, là một nam nhi ngang tàng cười ngửa bắn cung giết địch nơi sa trường đứng ở trong bếp, dùng mười ngón tay thon dài trắng nõn biểu diễn trò nghệ, động tác thoăn thoắt nhanh nhẹn thì lần đầu tiên trong đời tôi sinh ra ý niệm xấu hổ ở trong đầu.

Ngay khi tôi còn đang sững sờ, đầu bếp vội vàng chạy vào, Phùng Dị sai hần đi nhóm lửa, bếp lò lập tức cháy phừng phừng, nhiệt độ trong phòng bếp vốn oi bức đột ngột tăng lên.

“Xèo xèo!” Phùng Dị cho một muôi thịt mỡ vào chảo đồng, khói mỡ bốc lên khắp người, len vào từng góc ngách. Tôi vội vàng bật mũi đi ra cửa, không phải tôi không muốn trợ giúp, mà thật sự không biết cần phải giúp gì mà thôi.

Tôi thẳng thắn đánh giá Phùng Dị, không biết hần đã kết hôn chưa, phu nhân hần chắc chắn là một nữ tử vô cùng may mắn a! Nhìn người ta xem, diện mạo anh tuấn, tính cách tốt, trên lo việc nước, dưới đảm việc nhà, loại nam nhân này đương nói ở cổ đại, ngay cả ở hiện đại cũng tuyệt đối hiếm có khó tìm.

Đang miên man suy nghĩ, đột nhiên Phùng Dị đem một mâm đồ ăn vừa nấu xong nhét vào trong tay tôi, tay trái thuận thế vẫy vẫy, ý bảo tôi mang đi.

Đồ nóng phỏng tay, tôi suýt nữa không cầm được, mùi đồ ăn xông lên mũi khiến tôi chảy nước miếng. Trên tay chính là khay rau cải xanh biếc, rau cải đang vào chính vụ, nhà bếp thường nấu thành canh, ngoại trừ một ít thịt làm đồ ăn mặn, nơi này chính thức dùng mỡ xào nấu đồ ăn cũng ít khi thấy. Vì thời đại này không có dầu hạt cải, càng đừng nói tới dầu salad, dầu ăn ở đây thông thường đều tinh luyện từ mỡ động vật, cho nên chính thức dùng mỡ xào rau, tôi đứng thật thấy lần đầu.

Rau cải xào mỡ vừa xanh vừa giòn, bóng loang loáng, vô cùng dễ coi, rau nấu thành canh không thể so sánh được. Trong lòng tôi khẽ động, kim lòng không được dùng ngón tay nhón hai cây rau cải, bất chấp còn đang nóng hổi, đưa nhanh vào trong miệng.

“Hương vị thế nào?”

Vị ngon tràn qua đầu lưỡi, tôi không nghĩ ngợi đáp: “Ngon lắm!”

Phùng Dị quay đầu nhìn tôi cười, bây giờ tôi mới hiểu được động tác ăn vụng vừa rồi của mình đã bị hần bắt gặp, không khỏi lúng túng, cúi đầu xoay người chuẩn ra khỏi bếp.

Lưu Tú ngồi ngay ngắn ở phòng khách, trong tay cầm một quyển thẻ tre đang tập trung tinh thần đọc, tôi khẽ chân, rón ra rón rén tới gần chàng, vốn muốn dọa cho chàng giật mình, không ngờ chàng đột nhiên ngẩng đầu lên, cười nhìn tôi: “Thay nghề của Công Tôn thế nào?”

Tôi ngần tò te, không thể tin nổi hỏi lại: “Làm sao chàng khẳng định đồ ăn không phải do ta làm chứ?”

Chàng cười không nói gì, tôi bị vẻ mặt ung dung bình tĩnh của chàng làm cho ngượng ngùng, đem chén đĩa để xuống trước mặt chàng, quỳ gối ngồi đối diện chàng, quyết miệng: “Chàng đắc ý lắm sao? Thẻ tử của chàng không giới vụn vén gia đình, không khâu được kim, không khâu được áo, ngay cả nấu cơm cũng...” càng nói càng cảm thấy mình khuyết điểm đầy người, tôi không kìm nổi nữa, làm bầm nói hai tiếng: “Dù sao có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, ta bề mặt chính là chàng bề mặt, chàng có gì mà đắc ý?”

“Ta đắc ý lúc nào?” Chàng tỉnh bơ, ánh mắt lướt qua rau cải, khen: “quả nhiên tay nghề rất giỏi.”

“Còn chưa ném thử, đã khen không dứt miệng kia, vậy...” Tôi đảo mắt, bỗng nhiên trong đầu hiện ra ý niệm rất không trong sáng, tôi nâng má híp mắt cười nói: “Chàng yêu thích Công Tôn như vậy, chi bằng cưới hần đi!”

Tay Lưu Tú khẽ run lên, suýt nữa làm rơi cả sách, mặt nạ nhu tình ngàn năm không đổi cuối cùng cũng bị tôi dọa biến sắc.

Tôi gõ gõ đầu, tiếp tục giả vờ ngốc: “Nam tử hai mươi tuổi trưởng thành, chàng năm nay đã hai mươi tám, kết hôn với ta mới là lần đầu, có phải trước kia...”

Một bàn tay lớn vươn về phía tôi, đem cái miệng đang lải nhải của tôi bịt kín lại không một kẽ hở, trên trán Lưu Tú lấm tấm mồ hôi, tôi thăm nhìn cười đau cả bụng, hận không thể lặn ra chiếu cười sảng sặc.

Từ khi người đời nghe chuyện Ai Đế “đồng tính” với Đồng Hiền tới nay, chuyện tốt về đàn ông ở thời đại này đã không còn là bí mật kinh thế hãi tục gì,

bản thân tôi cảm thấy tình cảm giữa nam với nam ở nơi này, dân chủ hơn so với hiện đại rất nhiều. Hơn nữa, nam từ nơi này đa số toàn người tuấn mỹ, lại không mất đi khí tức dịu dàng, còn chứa nhiều phẩm chất tốt đẹp, muốn người khác không nghĩ đến phương diện kia cũng hơi khó nha...

“Hầu gia!” Phùng Dị nhanh nhẹn xuất hiện, một gã nô tài theo sau, cùng nhau bung đồ ăn còn đang nóng hổi đi lên.

Lưu Tú buông tay bịt miệng tôi ra, tôi vẫy vẫy tay với Phùng Dị, ánh mắt mập mờ liếc nhìn hai người bọn họ không ngừng bồi hồi lưu luyến.

Lưu Tú khẽ cười xấu hổ, Phùng Dị không hiểu gì cả liếc mắt nhìn tôi, tôi vội lấy muôi gỗ múc rượu lấy lòng hai người bọn họ.

Phùng Dị cười khen: “Phu nhân thực sự là người hiền huệ hiếm có!”

Tôi che miệng cười khẽ, tiếng cười khanh khách, mặc kệ hấn thật tâm hay châm chọc, cũng giả bộ khiêm tốn: “Trù nghệ của Công Tôn mới thật đáng ngạc nhiên, ta làm sao có thể bì được một phần của ngài?”

Lưu Tú nâng chén mời rượu, Phùng Dị cảm ơn sau đó uống cạn, hai người nâng ly cạn chén, tán gẫu việc nhà, nhưng tuyệt nhiên không đề cập tới việc triều đình. Đồ ăn vào không ít, rượu cũng uống không ít, chớp mắt bảy tám cân (tầm 3-4 lít) rượu chui vào bụng, tôi nhìn thấy bình rượu rỗng không, Phùng Dị đỏ mặt, khuôn mặt vốn trắng nõn của Lưu Tú lại càng không có huyết sắc, vội lấy cốc tiếp rượu, nâng bình rượu rỗng không chạy vào phòng bếp.

Tôi không biết nấu canh giải rượu, có điều nghe nói dấm chua có thể giải rượu, liền trực tiếp đi tìm bình dấm chua rót vào trong bình rượu, hương vị gay mũi kia nhất thời khiến cho tôi chảy cả nước mắt. Nếu cứ bung đi như vậy, cho dù hai vị ở phòng khách kia có say như chết cũng chưa chắc đã chịu uống thứ có mùi khó chịu thế này đâu.

Nghĩ một lát, tay chân luống cuống thế nào lại múc thêm hai gáo nước đổ vào bình, lắc hai cái đem hoà lẫn dấm chua vào nước, tôi mới vội vàng chạy về.

Phủ Vũ Tín hầu vốn không có mấy người hầu, vì để cho Lưu Tú và Phùng Dị nói chuyện cho tiện, tôi vừa hạ lệnh bắt hạ nhân không được tới gần phòng khách, cho nên lúc tôi trở về, hai người kia đã sắp gục mặt xuống bàn, lại không có ai chăm sóc bọn họ.

Tôi khẽ thở dài một cái, đang định đi vào, lại nghe Phùng Dị đột nhiên lên tiếng hỏi: “Sau này có tính toán gì không?”

“Ừm.” Không biết có phải Lưu Tú uống nhiều quá hay không, chàng không nói nhiều.

Tiếng nói của Phùng Dị có một âm sắc đặc trưng, cho dù hơi khàn, cũng vẫn lộ vẻ trầm ổn: “Ngài cưới nàng...”

“Ừ.”

Bước chân đặt lên bậc thang nhất thời dừng lại, tôi hít sâu một hơi, kiềm chế kích động trong lòng, vọt sang bên cạnh, lưng dán vào cửa, cố gắng điều chỉnh hơi thở, đồng thời phát hiện tim mình đang đập liên thanh không thể khống chế.

“Nghe nói Âm Thứ Bá rất phản đối cuộc hôn nhân này? Nàng vì ngài thậm chí không tiếc phản bội lại đại ca mình?”

Tiếng cười trầm thấp chậm rãi bật ra: “Không khoa trương như vậy đâu... Những chuyện nghe nói thường không chính xác...”

“Hả? Vậy lấy vợ phải lấy Âm Lệ Hoa cũng không chính xác sao?”

Tim của tôi nhảy vọt lên đến cổ họng, mồ hôi từ trán chảy xuống tóc mai, theo cổ thấm vào vạt áo.

Lưu Tú không trả lời, trong phòng yên tĩnh một lúc lâu.

Tôi đoán không ra giờ phút này chàng có vẻ mặt như thế nào, chỉ cảm thấy huyết thái dương hơi căng lên, cả người vô lực giống như bị cảm nắng vậy.

“Cạch! Cạch! Cạch cạch — cạch —” trong phòng truyền ra tiếng gõ nhịp, không biết ai lấy đĩa gỗ kê gỗ lên trên mặt bàn, từng tiếng từng tiếng, như có như không, lại giống như tiếng tim tôi đang đập, khiến người khác rung mình.

“Văn Thúc, ngài đừng phụ bạc nàng!” Tiếng than khe khẽ, Phùng Dị thấp giọng: “Cho dù Âm Thứ Bá có chú ý gì, ta tin rằng nàng thật tâm đối đãi với ngài.”

“Ừm.” Im lặng một lát, thanh âm ôn nhu kia cuối cùng cũng nhẹ nhàng nở nụ cười: “Ta biết...”

Cảm giác vui vẻ của Lưu Tú cũng lây nhiễm sang Phùng Dị, hấn cũng cười nói: “Sắp tới hạ Trường An, bệ hạ giao cho ngài tu soạn lễ nghi chương điển, ngài cảm thấy thế nào?”

“Chẳng qua chỉ là mấy thủ tục hợp sóc, lập xuân, giao tự, tông miếu linh tinh, những việc này ngày xưa ta và Cự Bá làm còn thiếu hay sao?”

Không nhìn thấy Lưu Tú dùng vẻ mặt gì để diễn cảm những lời này, nhưng khi Phùng Dị nghe xong lại có thể cao giọng cười to: “Cũng đúng, những lễ nghi triều đình này, nói với người nơi thôn dã như ta, khác nào đàn gảy tai trâu.”

Hai người cười vang, tôi nhắm đúng thời cơ, cố ý dẫm mạnh chân lên bậc thang, cười hi hi bước vào: “Tôi lấy vò rượu cuối cùng trong phòng bếp lên rồi,

hai người còn bụng để uống không?”

Sắc mặt Luru Tú trắng bệch, sắc mặt Phùng Dị đỏ sạm, nhìn thoáng thấy cả hai đều đã say, nhưng cẩn thận quan sát cũng không khó phát hiện ra ánh mắt cả hai đều vẫn rất trong sáng.

Luru Tú cười nhẹ, ý bảo rót rượu, Phùng Dị cũng bưng bưng khí phách nói: “Phu nhân cứ việc rót đầy.”

Tôi cười hi hi thay bọn họ múc đầy miệng chén, hai người họ dù chưa say, rốt cuộc cũng không thể linh mẫn như người thường, không hề nghi ngờ gì nâng chén một hơi cạn sạch, không hề chân chừ lấy một giây.

Tôi thừa dịp bọn họ nâng chén lùi ba bước cực nhanh.

Lúc vừa buông chén xuống, sắc mặt hai người Luru Tú, Phùng Dị khác thường, sau khi liếc nhìn nhau, Phùng Dị cup mắt lấy một chiếc khăn vuông từ trong tay áo, che miệng đem dấm chua trong miệng phun sạch ra khăn.

Nhìn lại thấy Luru Tú không có động tác gì, chỉ đưa mắt nhìn về phía tôi, nửa mắng nửa yêu lắc đầu, nét mặt bất đắc dĩ. Chàng cảm bình rượu, tinh tế ngửi miệng bình một hồi, hỏi: “Đây là gì vậy?” Có lẽ do nguyên nhân vừa rồi uống nhiều dấm chua quá, cổ họng của chàng rõ ràng khàn đặc.

“Canh giải rượu...” Tôi lí nhí trả lời.

“Khụ!” Cuối cùng Phùng Dị cũng lên tiếng. “Đa tạ... Canh giải rượu của phu nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 55: Trù Nghê 2

Dùng bữa trưa xong, Luru Tú và Phùng Dị đi sang nhà bên nói chuyện, tôi lẻ loi một mình trốn ở trong phòng bức bối rèn luyện Taekwondo hơn một canh giờ.

Lúc Luru Tú về phòng tôi đã luyện đến mức người đầy mồ hôi, không chỉ có mồ hôi ẩm ướt trong, ngay cả bộ áo mỏng bên ngoài cũng ướt đầm, dính chặt vào da thịt. Mới đầu tôi còn hồn nhiên chưa tỉnh, cho đến khi chú ý thấy ánh mắt khác thường của Luru Tú mới giật mình nhận ra đường cong của bản thân lộ hết cả rồi.

Tôi bối rối nhảy vọt lên giường, tung chăn trực tiếp quấn quanh người, không để ý đến nóng hay lạnh, xấu hổ hỏi: “Chàng vào đây làm gì vậy?”

Luru Tú ngẩn ngơ trong chớp mắt, chốc lát sau đã khôi phục lại nguyên trạng, tỉnh bơ nói: “Công Tôn về rồi, ta tới xem nàng thế nào.”

“À...” Tôi thoáng tỉnh tâm, thấy vẻ mặt chàng như thường, trái lại cảm thấy tự mình làm lớn chuyện, vì thế buông lỏng chăn, lấy lại khẩu khí: “Có phải muốn chuẩn bị cơm chiều không?”

“Ta đã dặn dò nhà bếp chuẩn bị rồi.” Chàng lấy từ trong tủ ra một bộ áo sạch sẽ, bình thản hỏi: “Để ta lấy nước tắm cho nàng?”

“Không cần đâu... Việc này cứ để Hồ Phách làm cũng được.”

“Hồ Phách đi hỗ trợ nhà bếp rồi, ta lấy nước tắm cho nàng cũng không sao.” Chàng dừng một chút, quay đầu lại nhìn tôi cười: “Ta cũng đang rảnh mà.”

“Luru...” Tôi định nói, chớp mắt đã thấy chàng đi tới cửa, cuối cùng thờ dãi không nói nữa.

Luru Tú bê thùng tắm bằng gỗ giúp tôi, lại hòa nước ấm giúp tôi, trình độ tinh tế tỉ mỉ so ra còn tốt hơn cả Hồ Phách. Tôi cười hi hi nói: “Tú Nhi thật biết hậu hạ, sáng mai ta sẽ trọng thưởng!”

Chàng không giận, còn chấp tay thi lễ cười cùng tôi: “Tạ phu nhân ban thưởng!”

Tôi cười ha ha, thiếu chút nữa cười sặc nước bọt.

Chàng tiến gần thêm hai bước, lại thêm hai bước, đến khi ngực còn cách tôi khoảng nửa thước.

Tôi ngừng cười, ngạc nhiên: “Làm gì vậy?”

“Tú chuẩn bị tự mình hầu hạ phu nhân tắm rửa, chỉ mong phu nhân càng trọng thưởng thêm!”

Tôi ngây người ba mươi giây mới nghe ra được thâm ý trong lời nói của chàng, ánh mắt tròn to, quả thực không thể tin nổi vào lỗ tai mình.

Đây là Luru Tú ư? Đây là Luru Tú tôi quen biết ư? Sao có thể...

Tôi ngẩng cằm lên, cười giả hoạt, không hề sợ hãi phối hợp diễn xuất. Tay phải tôi nâng cằm chàng lên,捏o mắt lại, bày ra vẻ mặt háo sắc: “Tú Nhi... Nhan sắc không tồi!”

Quả nhiên Luru Tú ít gần nữ sắc, phong chùng chàng cũng tuyệt không ngờ tôi còn “háo sắc” hơn cả mình, sau khi bị tôi vô liêm sỉ trêu chọc một phen, vành tai đỏ bừng cả lên. Tôi cười gập cả người, hoàn toàn không đắn đo xem có đùa quá trớn không, lời đã nói ra không thể thu lại, lần này thật sự xong đời rồi.

Tôi chẳng thể nào ngờ được lần này?! Đến khi tôi suy nghĩ cẩn thận lại, đã bị Luru Tú kéo từ trong chăn ra. Hai tay của chàng nâng eo tôi lên, bao nhiêu cảnh xuân tiết ra ngoài hết, chuyện xảy ra đột nhiên, tôi sợ tới mức chỉ lo lấy tay che ngực, chỉ tạm dừng trong nháy mắt, Luru Tú đã ném tôi vào trong thùng gỗ.

Bùm một tiếng, bọt nước văng khắp nơi, nước trong thùng gỗ cao tới hông, tôi chờ người ra đứng trong nước.

Luru Tú cười ha ha: “Phu nhân còn cần Tú cống hiến sức lực như nào nữa?” Tuy nói vậy, nhưng cánh tay trên lưng liền nhanh chóng buông ra, chàng xoay người, làm bộ đi ra ngoài.

Tôi cười “hắc” một tiếng, gập khuỷu tay lại ghì chặt cổ chàng: “Dám ám toán ta, chàng cũng không nhìn lại xem ta là ai?” Trên tay đột ngột dùng sức, Luru Tú bất ngờ không kịp phòng ngự bị tôi dồn sức kéo vào trong thùng nước.

Bọt nước lại càng bắn lên tung tóe đầy mặt và cổ, nước tắm trong thùng tràn ra, người ướt từ trong ra ngoài.

Tôi không làm thì thôi, đã làm là phải làm đến cùng, tay phải vẫn ghì cổ của chàng, năm ngón tay trái tùm chặt đỉnh đầu chàng, liều mạng chìm chàng xuống nước. Lúc đầu chàng còn giãy dụa, nhưng sau khi xuống nước bảy tám giây, dần dần bất động, tôi ngưng cười, buông tay ra, khẽ gọi: “Tú Nhi?”

Không có bất kỳ phản ứng nào.

Tôi sừng sốt, từ từ cảm thấy một nỗi sợ hãi khó hiểu, luống cuống tay chân kéo chàng từ dưới nước lên.

Đầu của chàng ngửa ra sau, hai mắt nhắm nghiền, tôi lấy tay vỗ mặt chàng: “Tú Nhi! Tú Nhi... Ta sai rồi! Chúng ta không chơi nữa được không?” Ngón tay tôi run lên bấm vào nhân trung của chàng, nếu chiều này không sử dụng được, chỉ còn cách kéo chàng lên trên chiếu làm biện pháp cấp cứu cho tim đập lại.

Ngón tay tôi ấn huyệt nhân trung đến phát đau, thế nhưng chàng chẳng có chút phản ứng nào, tôi đưa tay sờ mạch đập của chàng, có thể do tay quá run, ngón tay sờ vài lần cũng chưa đụng được tới động mạch. Mắt tôi liền đỏ lên, cứng giọng mắng chửi: “Đồ chết tiệt mau đứng lên cho ta, ta không chơi với chàng nữa! Ta...” Nước mắt rơi trên mặt nước, tạo gợn sóng lay động, cuối cùng tôi khóc rống lên: “Chàng đừng chết —”

Một bàn tay không tiếng động đưa tới trước mặt tôi, đỡ một giọt nước mắt: “Xin lỗi nàng.”

Tôi ngẩng phắt đầu lên, Luru Tú không biết mở mắt từ bao giờ, đang áy náy nhìn tôi.

Tôi ngây người, sững sờ đưa tay lên chạm vào mặt chàng.

“Xin lỗi nàng...”

Tôi nháy mắt lên, dung sắc ôm lấy chàng, nức nở: “Đã nói không chơi nữa, vì sao chàng còn muốn đùa ta sợ?!”

Chàng vỗ nhẹ lên lưng tôi, áy náy nói: “Xin lỗi nàng... Ban đầu chỉ muốn đùa với nàng thôi, không ngờ nàng lại tưởng thật, nhìn đáng vẻ khấn trương của nàng, nhất thời ta không biết nên kết thúc như thế nào.”

Tôi hận đến nghiến răng, hận không thể cắn chàng một cái, vừa khóc vừa cười nói: “Luru Văn Thúc chàng giỏi thật! Lại dám lừa ta thâm trầm như vậy, ta thật ngu ngốc, làm sao lại quên chàng là một tên đại lừa gạt, sau này không thể tin chàng được nữa...”

Luru Tú nâng chặt hai gò má tôi, ánh mắt dịu dàng như nước, chậm rãi cúi đầu xuống, con giận của tôi vẫn còn sót lại chưa tiêu, đầu chịu khuất phục dưới sự dịu dàng chân thành của chàng như vậy, bèn đưa tay đẩy chàng ra, xoay lưng sang chỗ khác.

“Đi ra ngoài!” Tôi cố gắng giả bộ làm giọng hung dữ.

Tôi và chàng hai người cùng ngâm mình trong bồn tắm, quần áo mùa hè phong phanh, xiêm y ướt đầm dính trên người, cho dù không nhìn thấy trăm phần trăm, nhưng cũng gần như ở trần một nửa. Tôi không rõ phản ứng của Luru Tú ra sao, nhưng vừa rồi tôi không cẩn thận nhìn thấy lồng ngực của chàng thì tim đập nhanh hơn, tứ chi vô lực.

Tôi là sắc nữ! Tư tưởng tôi không trong sạch! Trong lòng tôi thầm mắng mình không có tiền đồ, nếu không phải nửa thân dưới của chàng còn ngâm trong nước che khuất tầm mắt, không biết chừng tôi sẽ phun máu mũi ngay bây giờ mất.

“Lệ Hoa!”

“Đi ra ngoài!” Hai tay tôi bám lấy mép thùng, cố nhìn đến mức mặt đỏ tai hồng.

Đúng là đồ đầu gối, nếu chàng không đi ra ngoài đừng trách tôi có cử chỉ vô lễ, đến lúc đó nếu làm ra vài chuyện hù chết cổ nhân tuyệt đối không phải lỗi của tôi.

“Nàng...”

“Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!”

“Lưng của nàng...”

“Đi ra ngoài —— đi ra ngoài —— nếu không đi ra ngoài...”

“Vĩ đồ trên lưng nàng...”

“...Đừng trách ta...”

Cánh tay đột nhiên bị kéo căng, tôi bị Lưu Tú cưỡng ép quay mặt lại, chàng nghiêm trang nói với tôi: “Vĩ đồ trên lưng nàng có biến hóa!”

Sau ba giây tôi mới kịp phản ứng, kêu “A” hỏi lại: “Chàng nói gì cơ?”

“Năm ngoái chỉ có Giác Túc, Khuê Túc, Quý Túc, bây giờ lại có thêm rất nhiều...”

“Cái gì?” Trong đầu tôi đột nhiên hiện ra cảnh nữ diễn viên trong phim 《 hồng anh đào 》 bị Đức Quốc Xã xăm hình trên lưng, tôi rùng mình, thất thanh thét lên: “Làm sao thứ quái quỷ này vẫn còn?”

Tôi quơ tay ngược ra sau lưng: “Chàng mau rửa nó giúp ta đi!”

Chàng túm lấy tay tôi, không cho tôi dung móng tay cào loạn, chỉ cười nói: “Nếu là vĩ đồ, làm sao dễ dàng rửa sạch được?”

“Vĩ đồ cái gì mà vĩ đồ, ta không cần cái đồ này...” Dừng một chút, đột ngột nhớ tới lời tiên tri của Thái Thiếu Công, vốn đang kích động đột nhiên tỉnh táo lại, nghiêng đầu hỏi chàng: “Là Nhị thập bát tú đồ?”

“Đúng vậy.”

“Đã tăng thêm mấy sao nữa?”

“Ngoại trừ Giác túc, Khuê túc, Quý túc lúc trước, nay còn thêm Ki túc, Đẩu túc, Ngưu túc, Ngự túc, Bích túc nữa.”

Chàng đọc một cái tên, tôi liền ghi nhớ trong lòng thêm một cái. Nhẩm đếm, tổng cộng tám cái, trong lòng nhất thời vừa vui vừa buồn – nê Thái Thiếu Công bịa chuyện thực có vài phần hơi quá, như vậy nhị thập bát tú ám chỉ tôi cần tìm hai mươi tám người, nếu nói như vậy, ít nhất có tám người đã xuất hiện – rốt cuộc tám người đó là ai?

“Hắt xì!” Mũi cay cay, tôi theo bản năng lấy tay che miệng. “A — Hắt xì!”

“Nước lạnh!” Phía sau có tiếng nước ào lên, tôi quay đầu nhìn, đã thấy chàng ngượng ngùng bò từ trong thùng ra ngoài, đi về phía cửa: “Ta đi thêm nước nóng!” Quần áo chàng ướt đầm, đi thẳng ra ngoài cửa, tất giẫm trên nền nhà lưu lại một hàng dấu chân.

“Hắt xì!” Tôi sợ run cả người, vội thu hồi ánh mắt, thừa dịp khoảnh khắc chàng mở cửa đi ra ngoài, vội vàng bò từ trong thùng ra, thuận thực cời y phục ướt trên người xuống, thay sang quần áo sạch sẽ.

Trong phòng đột nhiên yên tĩnh lại, tôi quỳ gối ngồi trên giường, đầu gối lên đầu gối, hồi tưởng lại một màn vừa rồi, hai má bỗng nóng bừng lên.

Có tiếng gõ cửa, tôi đáp lại, nhưng cuối cùng người đẩy cửa vào không phải là Lưu Tú, mà là Hồ Phách. Trong tay cô cầm thùng nước nóng, nhỏ giọng hỏi: “Hầu gia lệnh nô tì mang nước nóng tới, phu nhân cần nô tì ở lại hầu hạ tắm rửa không?”

Trong lòng tôi không khỏi sinh ra cảm giác mất mát, thân nhiên lắc đầu: “Không cần đâu, tự ta tắm được rồi.”

“Dạ.” Hồ Phách là nha hoàn hồi môn của tôi, mặc dù cô không phải tri kỉ của tôi như Yên Chi, nhưng cũng biết tính nết của tôi, vì thế cung kính đáp lời, khom người rồi đi.

Q.2 - Chương 56: Trò Chơi

Tân triều năm thứ tư, Hán triều tháng chín năm Canh Thủy thứ nhất, quân Hán tiến thẳng tới kinh đô Trường An, Tân triều đã không còn binh lực để điều khiển, Vương Mãng đành phải đại xá phạm nhân trong thành, cho đi đầu quân, uống máu ăn thề, sau đó lệnh cho nhạc phụ của mình là Sử Trạch dẫn dắt đội quân ô hợp do phạm nhân tạo thành xuất chiến. Đi tới Vị Hà, không chờ hai quân giao chiến, nhóm binh lính xuất thân từ phạm nhân liền lập tức giải tán, không còn một bóng người. Tư lệnh Sử Trạch không biết làm sao, đành phải quay lại.

Quân Hán bắt đầu mãnh liệt công phá Trường An, binh lính đánh vào từ cửa thành Tuyên Bình, đám người Chu Đệ, Trương Ngự ở Trường An nhân cơ hội kéo dân chúng trong thành, cầm mâu hướng ứng, tiến sát hoàng cung, một mối lửa đốt trụ minh đường cửa điện nơi Vương Mãng sống, thế lửa kéo dài tới tận cung Vị Ương.

Vương Mãng tránh lửa mang theo ngọc tỷ chạy trốn tới trước điện Tuyên Thất, kết quả bị thương nhân Đỗ Ngô đuổi giết, cướp lại ngọc tỷ, hiệu úy Đông Hải là Công Tân chém đầu Vương Mãng, những người khác vì muốn tranh công, cướp đoạt thi thể, phân thân trăm mảnh, không dưới mười người tranh nhau lao vào chém giết.

Không ngờ Vương Mãng một đời kiêu hùng, cuối cùng lại rơi vào cảnh chết không toàn thây.

Tân triều xong đời, Công Tân đem thủ cấp Vương Mãng giao cho hiệu úy Vương Hiến, kết quả Vương Hiến thừa dịp đại bộ phận quân Hán còn chưa đến, tự xưng là Hán đại tướng quân, ngang nhiên vào Đông cung ở, mặc đồ của Vương Mãng, dung xe của Vương Mãng, thậm chí còn đùa giỡn với nữ nhân của Vương Mãng, ngấm ngầm biến mình trở thành người thừa kế mới của Vương Mãng.

Kết cục của kẻ đắc ý vênh váo bậc này đương nhiên chỉ cần nghĩ qua cũng biết, đợi đến lúc Lý Tùng, Đặng Diệp, Triệu Manh, Thân Đồ Kiến đuổi tới Trường An, lấy lý do Vương Hiến không giao ngọc tỷ ra, trị tội đại bất kính, bắt hãm xử trảm đương trường.

Thủ cấp Vương Mãng ít ngày nữa sẽ được đưa tới Uyển Thành, hiện giờ trong phủ của Lưu Huyền không chừng đang chăng đèn kết hoa, quần thần Hán triều Canh Thủy từ trên xuống dưới có lẽ đã có tư tưởng tiến vào chiếm giữ Trường An như thế nào.

“Hôm nay tại sao lại về sớm như vậy?”

Lưu Tú có vẻ khá vui mừng: “Định Quốc Thượng Công ở Lạc Dương bắt sống được thái sư Vương Khuông của Vương Mãng, chém ngay tại chỗ. Bệ hạ nghe tin vô cùng vui mừng, tối nay thiết yến, luận công ban thưởng cho đại thắng lần này.”

Định quốc thượng công của Hán triều là Vương Khuông, thái sư của Vương Mãng cũng tên là Vương Khuông, không biết bị một người cùng tên cùng họ với mình chém bay đầu có cảm giác gì nhỉ? Tôi khịt mũi, cảm khái trong lòng, không khỏi tò mò hỏi: “Nghe nói thủ cấp của Vương Mãng bị treo ngay giữa phố chợ, dân chúng tranh nhau vây xem, chửi mắng rất nhiều thậm chí còn cắt lưỡi trong miệng hắn... Việc này là thật hay giả?”

Lúc nói chuyện tôi cố hết sức khống chế cảm xúc của bản thân, đem ngữ điệu nói cực ổn định, nhưng trong lòng lại vô cùng xem thường hành vi bỏ đá xuống giếng đó. Lưu Huyền sai người đem thủ cấp của Vương Mãng treo ở giữa chợ nhiều người qua lại, ý muốn khoe với thế nhân thắng lợi của hắn, đồng thời tôn lên uy danh thiên tử của hắn mà thôi.

Lưu Tú không trả lời ngay, chàng vừa cời mũi quan xuống, vừa quay mặt hướng về phía tôi.

Tôi bị ánh mắt khác thường của chàng làm cho sừng sốt – tuy nói bề ngoài nhìn cũng không có gì khác biệt, nhưng ở chung lâu ngày, tôi sớm nhận ra một vài thói quen nhỏ của Lưu Tú, hề khi chàng không nói lời nào, con ngươi không nhúc nhích nhìn chằm chằm người ta, cho dù trên mặt vẫn tiếp tục cười ngây ngô, nhưng chỉ e cũng chẳng phải chuyện gì tốt.

“Ừ.” Chàng nhẹ nhàng lên tiếng, mí mắt rủ xuống, cời mũi quan như không có việc gì xảy ra.

Tôi kiêng chân, kéo tung búi tóc chàng, tóc dài đen như thác nước xổ xuống, Lưu Tú mỉm cười xoay người lần nữa.

“Nói thật! Chàng đã đồng ý với ta phải nói thật!”

“Ta không nói dối nàng...”

“Nhưng khẳng định chàng cũng không nói ra toàn bộ sự thật!”

Chàng bắt đầu đi liếc mắt nhìn tôi, sự cố chấp của tôi có lẽ thực sự khiến chàng đau đầu, nhưng tôi chính là người cực kỳ để ý, không truy hỏi sự việc kỹ càng tuyệt đối không bỏ qua.

“Dân chúng Uyển Thành không chỉ cắt lưỡi, mà còn chia nhau ăn nữa...”

Tôi trợn mắt há mồm, suy nghĩ tạm dừng trong phút chốc, biến thành tượng đá.

Chàng dừng một chút, thở dài: “Đây là toàn bộ lời nói thật!”

Tôi lao đảo lui lại phía sau từng bước, trong bụng cảm thấy quá ghê tởm. Cố gắng ngăn cơn buồn nôn trong bụng, tôi nín thở, bịt miệng không nói lời nào.

Lưu Tú rót cho tôi chén nước, ánh mắt nửa thương tiếc nửa bất đắc dĩ: “Có đôi khi biết rõ lại không phải là chuyện tốt đúng không?”

Tôi á khẩu không trả lời được, liền bưng chén chậm chạp uống nước. Trong đầu bỗng nhiên hồi tưởng lại lời trước lúc lấy chồng Lưu Bá Cơ có nói với tôi: “...Tỷ có một trái tim thất khiếu lung linh, nhưng mà muội tình nguyện để đôi khi tỷ hồ đồ bốt đi, đem mọi việc hiểu đơn giản đi, như vậy tỷ ở chung với Tam ca, có thể hạnh phúc hơn so với hiện tại rất nhiều...”

Chấp nhất làm gì?

Làm gì...

Ánh mắt khế dời đi, dừng trên xấp thư trên thư án – trong tài liệu Âm Thức đưa tới cũng tránh nặng tìm nhẹ không kể chi tiết, chỉ nói sơ lược việc này.

Thật ra dụng tâm của bọn họ hoàn toàn giống Lưu Tú, tôi cần gì phải cố chấp hỏi rõ ngọn nguồn?

Vị hoàng đế Lưu Huyền này càng làm càng ra dáng, tuy rằng phủ nha Uyên Thành chỉ là hành cung ở tạm, chỗ đó sơ sơ cũng hơi nhỏ một chút, không đủ khí khái, nhưng phong thưởng quan viên của Hán triều theo cấp bậc không thiếu một ai.

Đàn ông ngồi ở chiếu trên, phụ nữ ngồi ở chiếu dưới, người đứng đầu trong số nữ thân quyến chính là thê tử Hàn Cơ của Lưu Huyền. Tuy Lưu Huyền xưng đế, nhưng không hề đem vị nguyên phối này lập làm hoàng hậu, hiện trừ từ trên xuống dưới Hán triều thấy nàng đều gọi một tiếng “Hàn phu nhân.”

Đương nhiên cái danh “phu nhân” của nàng cùng thân phận “Lưu phu nhân” của tôi về phẩm chất và địa vị tuyệt không thể ngang hàng với nhau được. Dựa theo hậu cung thời kì Tần Hán mà phân chia cấp bậc, có thể chia làm tám cấp, tức là hoàng hậu, phu nhân, mỹ nhân, lương nhân, bát tử, thất tử, trường sử, thiếu sử. Hoàng hậu là chính thê theo lý giải của tôi, “Hàn phu nhân” nàng ít nhất cũng ngang cấp bậc quý phi nha.

Có điều... theo chế độ hôn nhân một vợ một chồng thời Hán mà nói, cho dù Quý phi có tôn quý, chẳng qua cũng chỉ là thiếp thất mà thôi, nếu nghĩ theo phương diện hôn nhân bình thường, thể diện của Hàn phu nhân nàng còn xa mới theo kịp Lưu phu nhân tôi. (Ý chị Hoa là vợ cả, còn Hàn Cơ chỉ được coi là thiếp)

Mặc dù không thể nói Hàn phu nhân xinh đẹp tuyệt đỉnh, nhưng cũng là một nữ tử ăn nói lưu loát, làm việc dứt khoát giỏi giang, nhìn nàng uống rượu như uống nước sôi, thật sự không hề thua kém đáng mấy râu chút nào.

Kỳ thật tôi uống rượu cũng khá, có điều trước mặt nhiều người như vậy tôi cũng hiểu nên khiêm tốn, cho nên chủ uống tượng trưng hai chén rượu, liền tìm thời cơ lấy cớ rời tiệc.

Nơi ở trong phủ nha mặc dù không lớn, nhưng sau khi vợ chồng Lưu Huyền vào ở, thật ra đã sửa chữa hoa viên lại một lần, đem thu lá rụng là tã, dạo bước dẫm lên đám lá cây sột soạt, cũng là một cảm giác thú vị.

Tôi tùy ý ngồi xuống một tảng đá to bên hành lang, trong lòng suy nghĩ đợi sau khi Lưu Tú dự tiệc xong, tôi sẽ về nhà cùng chàng.

Đêm lạnh như nước, gió thu từ từ vuốt ve trên mặt tôi, mùa thu năm nay cũng sắp qua, chuẩn bị nghênh đón giá rét mùa đông, nhưng hành trình trở về của tôi vẫn còn rất dài, rất dài... Không biết đến năm nào...

“Soạt!” Phía sau có tiếng động rất nhỏ đột nhiên vang lên, tôi cảnh giác quay đầu lại, bất ngờ trông thấy một đôi mắt đen âm u.

Quá khiếp sợ tôi lập tức ý thức được tư thế ngồi của mình, người dám ngồi trên tảng đá ở thời đại này, đừng nói phụ nữ, ngay cả đàn ông cũng không có mấy người. Tôi vội nhanh nhẹn đứng dậy, thẳng lưng, cung kính bái lễ: “Tiện thiếp khấu kiến bệ hạ!”

Khuỷu tay căng thẳng, Lưu Huyền nâng tôi dậy không cho quỳ xuống: “Trẫm cố hết sức đi thật khẽ, nhưng vẫn quấy nhiễu nàng.”

“Là tiện thiếp thất lễ.”

Hắn khoát tay, gò má hơi có sắc hồng, hơi thở tràn đầy mùi rượu: “Trẫm tới hỏi nàng, nếu trẫm đóng đô ở Trường An, thiên hạ có phục hay không?”

“Bệ hạ chính là thiên tử, đóng đô ở Trường An, khôi phục giang sơn Hán thất, lòng dân hướng về, là cái đích mọi người cùng hướng tới!” Tôi cúi đầu, cố gắng khiến cho giọng điệu của mình thành khẩn trăm phần trăm.

Lưu Huyền im lặng trong chốc lát, ha ha cười: “Quả nhiên có tiền bộ.”

Trong lòng tôi rùng mình, đầu cúi xuống càng thấp, hận không thể đội hài của hắn lên trên đỉnh đầu.

Hắn vòng qua bên cạnh tôi, đột nhiên ngồi xuống tảng đá tôi vừa ngồi, bộ dáng đại mã kim đao (ý nói phong cách phóng khoáng, thẳng thắn) thật khiến cho mắt tôi suýt nữa rút ra khỏi眶.

“Bệ... Bệ hạ...”

Hắn là thiên tử, cửu ngũ chí tôn, hình tượng uy nghi chính là thứ trọng yếu hàng đầu, bộ dáng này nếu bị người khác nhìn thấy, còn ra làm sao nữa?

Hắn ngoác môi lại, khoe miệng mang ý cười, trong đôi mắt có chút mơ màng ngà ngà say: “Hôm nay cho nàng thêm một bài học...”

Chuông báo động trong lòng tôi reo to, nhưng nay không thể xung đột ngay trước mặt hắn, đành cười ứng phó: “Bệ hạ có gì dạy bảo, tiện thiếp xin rửa tai lắng nghe.”

Hắn cười khi: “Đại ca Âm Thức của nàng, trăm có ý đề bạt hắn, nàng nói trăm nên phong hắn chức quan gì mới có thể chân chính sử dụng hết tài năng?”

“Đại ca xuất thân hàn vi, vẫn chưa nhập Thái học, võ không thể ra xa trường, bệ hạ cất nhắc bên ngoài nhà tiện thiếp, tiện thiếp đã cảm động rơi nước mắt, làm sao dám đòi hỏi chức quan nơi bệ hạ?”

“Chà chà, cách nói chuyện này... giống y hệt Âm Thức, thật không hổ là hai huynh muội.” Hắn dừng một chút, ngẩng đầu nhìn trời: “Âm Thức có chủ ý gì, đừng tưởng trăm không hiểu. Nàng nói trăm là nơi lòng dân hướng về, e rằng không chuẩn, không nói đâu xa, chính đại ca của nàng, trong lòng hắn chưa chắc đã toàn tâm toàn ý với trăm.”

Lời nói nặng nề này, làm tôi sợ tới mức sống lưng lạnh toát, vội quỳ xuống dập đầu: “Đại ca tuyệt đối không hai lòng với bệ hạ, mong bệ hạ minh giám.”

“Âm Thức là một nhân tài, trăm yêu thích tất cả nhân tài, cũng không lạm sát người vô tội, nếu không sẽ có tiền lệ, giống như Đặng Vũ, Trang Quang đều là người tài ba nhưng lại ân cư không chịu sát nhập, để trăm sử dụng. Đại ca nàng cùng lắm chỉ đang tính toán chút da lông với trăm thôi, hắn không dám ngang nhiên đối địch.” Hắn lạnh lùng neho mắt liếc nhìn tôi, ánh mắt sắc bén như băng khiến người khác không rét mà run. “Nghe nói lúc trước nàng cương quyết gả cho Lưu Tú, đại ca của nàng không đồng ý, thậm chí còn đánh nàng? Trong lòng nàng có oán hận hắn không?”

“Phụ thân đã mất, huynh trưởng như cha, hôn nhân vốn do huynh trưởng làm chủ, là tiện thiếp vô lễ, không dám sinh lòng oán hận!” Lời đồn linh tinh này là sao? Rơi vào trong tai Lưu Huyền, làm sao lại gia tăng mức độ hơn so với bản cũ, có thể biến thành Âm Thức ra sức đánh muội muội không có tiền đồ?

“Âm Thức thực sự đánh nàng?”

“Hả...”

“Mấy cái thủ đoạn lừa bịp người ngoài thế này mà cũng có thể đem ra sử dụng.” Hắn đứng lên, phui phui lá rưng trên vạt áo. “Nếu hắn thực sự cương quyết phản đối, đánh nàng làm gì, chỉ cần đóng chặt cửa lớn của Âm gia, không cho Lưu Tú đặt chân vào cửa nhà họ Âm là được. Làm bộ làm tịch như vậy, chẳng qua chỉ để cho trăm xem, muốn trăm hiểu bề ngoài hắn và Lưu Tú bất hòa mà thôi!”

Tôi rùng mình một cái, một cơn gió thổi tới, mồ hôi mới toát ra trên lưng bị gió lùa vào, toàn thân trên dưới lạnh buốt.

Không phải tôi không hiểu, không phải tôi không biết, chẳng qua tôi... muốn thử dùng phương pháp mà Lưu Bá Cơ từng nói làm tê dại thần kinh nhạy cảm của mình mà thôi. Cũng như chuyện ban ngày hôm nay Lưu Tú vừa nói, thật ra tôi không cần hiểu rõ nguyên nhân mọi chuyện, Cho dù là Âm Thức, hay Lưu Tú, bọn họ đều mà người thật tâm đối xử tốt với tôi, đều là người thân cả đời của tôi, cho dù bọn họ quả thật có tâm tính kẻ với tôi, cũng sẽ không hại tôi...

Tôi lắc mạnh đầu, muốn đem những tạp niệm lung tung trong đầu ném hết ra ngoài. Có điều nam nhân như ác ma trước mặt tôi hiển nhiên cũng không có ý định buông tha cho tôi, hắn đề bờ vai tôi xuống, cười khà khà quái dị. Dưới ánh trăng, trời tranh tối tranh sáng, khuôn mặt tươi cười hắt dưới bóng trăng đúng là vô cùng đáng sợ dữ tợn...

“Để Trẫm dạy cho nàng nhận ra một sự thật, Nàng – Âm Lệ Hoa, mặc kệ nàng nghĩ gì khi gả cho Lưu Tú, nàng vĩnh viễn chỉ là một con cò được mất trong tay bọn họ mà thôi!”

“Người nói vậy!” Tôi không kìm nén được cảm xúc kích động, tức giận lớn tiếng bác bỏ, “Nói vậy! Là do người nội tâm âm u, nên cũng nghĩ người khác âm hiểm ngoan độc, người lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử!” Tôi thở phì phì gạt tay hắn ra, quên hết lễ nghi, quên hắn là vua một nước, rốt cuộc cùng bị hắn chọc cho nóng máu, trong lòng vừa buồn bực vừa tức giận không nói nên lời.

“Ha ha, ha ha ha... Trẫm chính là một tiểu nhân chân chính, nhưng phụ quân của nàng cũng chỉ là loại nguy quân tử mà thôi!”

Tôi giơ tay lên, khi con dao trên không trung đang bỏ tới một nửa thì bị hắn túm bắt lấy cổ tay, hắn cúi người tới gần tôi, gương mặt tà khí tuần mỹ dường như không có gì ngăn cản áp vào trước mặt tôi: “Nàng rõ ràng chính là một đầu sói con, lại cứ thích hu hồi móng vuốt của mình, giả dạng thành một con mèo con vô hại ngoan ngoãn. Nàng có biết làm như vậy rất buồn cười không?”

Tôi giả vờ, trợn mắt nhìn hắn: “Vậy theo ý của bệ hạ, hết lần này tới lần khác bức bách ta, kích thích ta, chính vì muốn biến tôi từ mèo thành sói, đem móng vuốt vuren ra cào ngà một lần nữa?”

“ha ha, nàng còn quá non.” Hắn mỉm môi cười, như vị khách đang xem xiếc thú: “Móng vuốt còn chưa đủ sắc bén, cần mài giũa thêm, đợi một thời gian, nàng mới có thể thực sự trở thành một con sói hoang có thể xé rách người!”

Tôi hít một ngụm khí, giận quá hóa cười: “Ta thấy ngài điên rồi!” Tôi nhắc chân dùng sức đá về phía đầu gối của hắn, hắn buông tay tôi ra, nhảy lui lại

một bước dài.

“Từ xưa đến nay, không có vị hoàng đế nào là người thường trong mắt người bình thường!” Hấn cười quý dī, không biết đang tự cười nhạo hay tự đắc nữa.

Tôi hít thở thật mạnh, cố gắng thổi bay buồn bực trong lồng ngực.

Ngực mơ hồ thấy đau, tôi cố gắng không nghĩ đến, nhưng miệng vết thương này bất đắc dĩ đã bị Luru Huyền cố tình xé toạc, không còn cách nào trốn tránh cảm giác đau đớn rõ ràng này.

Chính xác, nếu Âm Thức muốn cự tuyệt không gả tôi cho Luru Tú, biện pháp hữu hiệu nhất chính là không để cho chàng có bất cứ cơ hội nào gặp được tôi. Luru Tú có thể thuận lợi xuất hiện trước cửa phòng tôi mà không bị ngăn cản, câu hôn với tôi, có phải do Âm Thức cố ý thả chàng vào hay không?

Âm thức kết giao với tướng lĩnh trong Lục Lâm quân, thuộc hạ của Luru Tú, trong mâu thuẫn đối địch giữa Luru Tú và Luru Huyền hẳn làm như không giúp bất kì ai, thật ra đang đứng ở điểm cân bằng giữa hai bên tạo đường lui tốt nhất cho mình.

Tôi không biết rõ trong mưu đồ của Âm Thức, rốt cuộc tôi có bao nhiêu tác dụng, nhưng tôi thà tin rằng, không phải hấn tính kế với tôi ngay từ đầu mà chẳng qua lần này có cơ hội như vậy, nên tiện bước lợi dụng mà thôi.

Đây là điểm mấu chốt, điểm mấu chốt để tôi chấp nhận lời giải thích sau này, chứ không thể chấp nhận lời suy đoán trước đó!

Có thể Luru Tú không thương tôi, nhưng Âm Thức không thể bán đứng tôi!

Tôi cũng tuyệt đối không cho phép hấn bán đứng tôi!

“Âm Lệ Hoa, nàng trả cái giá lớn như vậy chẳng qua cũng chỉ muốn đổi lấy một mạng cho Luru Tú. Hay là trăm và nàng cùng chơi một trò đi, để xem phu quân thân yêu của nàng có thông qua khảo nghiệm nho nhỏ này hay không?”

Tôi nhướng mày, hoàn toàn không biết hấn đang có suy nghĩ quái quỷ gì, đành hết sức cảnh giác nhìn thẳng vào hấn.

“Vài ngày nữa trăm sẽ phái hấn đi Tam Phụ, thu xếp thủ tục đóng đô, nếu sau khi hấn rời khỏi Uyển Thành có bất kì dị động gì, như vậy...” Hấn cười vô cùng xảo trá.

Lung tôi bỗng nhiên thẳng dậy, lạnh nhạt nói: “Ý của bệ hạ là, muốn tiện thiếp ở lại trong Uyển Thành làm con tin?”

“Đây là việc hết sức bình thường!”

Giữ con tin, đây là một hành vi quả thật rất phổ biến ở thời đại này, ví dụ như các nước chư hầu định kỳ lại đưa hoàng tử đến kinh đô làm con tin; tướng quân nắm giữ Hồ phù, dẫn binh ra ngoài sẽ để gia quyến lại trong kinh thành làm con tin, chứng tỏ tuyệt đối không nảy sinh lòng khác chiếm đoạt binh quyền.

Để Luru Tú dẫn người rời khỏi Uyển Thành, đi tới Tam Phụ, đây là thời cơ mê người biết bao! Khảo nghiệm “nho nhỏ” ở nơi này, rõ ràng là một cạm bẫy dụ người.

“Đương nhiên, nàng cũng có thể tiết lộ trò chơi của chúng ta cho hấn biết, có điều một khi nói ra, lúc ấy có lẽ nàng cũng chẳng cần quan tâm tới kết cục của mình nữa rồi.”

Khả năng quan sát thật sắc bén!

Tôi mỉm cười run sợ.

Vì cứu Luru Tú, tôi bất chấp tất cả lấy chàng làm chồng! Còn chàng thì sao? Có phải thật sự đang lợi dụng tôi hay không? Bề ngoài chàng đối với tôi ngoại trừ tình yêu ra, có còn một tia tình thân, ân tình, tình bạn tồn tại hay không?

Tôi muốn biết! Trong lòng tôi có một khát khao muốn biết mãnh liệt! Nhưng lý trí lại nói cho tôi biết, khát khao này không cần thiết, tôi không nên dễ dàng tin tưởng người đàn ông trước mắt này, không nên tin vào những lời dụ dỗ của hấn. Tôi nên tin tưởng Luru Tú, cùng khả năng phán đoán của mình, cái khảo nghiệm nhạt nhẽo này, là con dao hai lưỡi, sẽ làm tổn thương cảm giác tin tưởng hoạn nạn có nhau của chúng tôi.

Đây là một âm mưu, là một ván cờ tối tăm do Luru Huyền bày ra.

“Nàng không cần trả lời trăm ngay bây giờ, có chơi trò chơi này hay không không phải do nàng định đoạt. Một thời gian nữa Luru Tú mới có thể nhận được thánh chỉ, nàng có dư thời gian miêu tả quy tắc trò chơi cho hấn đấy!”

Tôi không thể phản bác, nhũu chặt mày duy trì im lặng.

Hấn chẳng hề tức giận, trái lại dường như cực kì hưng phấn, vừa đi về phía ngoài hành lang, còn bắt chợt quay đầu lại vẫy tay từ biệt tôi.

Nói, hay không nói?

Tôi lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, đầu đường như bị bỏ dôi ra, thiên thần và ác quỷ đang đánh nhau dữ dội bên trong – tôi không thể lựa chọn!

“Lệ Hoa...” Một tiếng gọi khẽ, kéo tinh thần đang bay lơ lửng của tôi lại. Đột ngột ngừng đầu, thấy Luru Tú đang mỉm cười chậm chậm đi về phía tôi.
“Có thể về nhà rồi.”

Chàng cười đưa tay nắm lấy tay tôi, lòng bàn tay chai sạn ấm áp mà mạnh mẽ, tuy rằng nhìn chàng tưởng gầy yếu, nhưng bờ vai rộng rãi kia cũng là chỗ dựa yêu thích nhất của tôi.

“Vâng... Chúng ta về nhà đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 57: Tài Sản

Bởi vì cung Vị Ương ở Trường An bị lửa thiêu rụi, việc sửa sang cung điện lại tốn quá nhiều thời gian công sức, vì thế Canh Thủy để Luru Huyền quyết định cứ đóng đô ở Lạc Dương trước, Luru Tú nhận chức Ti đãi giáo úy, đi tới Lạc Dương trước để sửa sang cung điện.

Bổng lộc chức Ti đãi tăng hai nghìn thạch, quản lý ba vùng, Tam Hà cùng bảy quận của Hoàng Nông, trên uốn nắn trăm quan, dưới kiểm tra quận trưởng, quyền ngang cử khanh. Chức vị quan trọng tay nắm thực quyền này, thực tế hơn cái chức Vũ Tín hầu có tiếng không có miếng kia nhiều.

Luru Tú tới Lạc Dương, tôi bị giữ lại, tuy rằng bề ngoài nói không được đưa nữ thân quyến đi cùng, kỳ thật trong lòng mọi người đều hiểu, giữ gia quyến ở lại, không phải vì đưa đi cùng không tiện, mà vì muốn để hoàng đế tín nhiệm, đành để lại con tin trong tay hoàng đế.

Đến tận hôm trước khi Luru Tú rời khỏi Uyển Thành, tôi vẫn không có dũng khí quyết tâm đem tất cả mọi chuyện nói thẳng với chàng, trong tôi lên hình thành loại tâm lý cá cược, hi vọng cho dù không nói, Luru Tú cũng có thể hiểu được lập trường cùng chỗ khó xử của tôi, hi vọng chàng có thể có tư tưởng sẽ liệu mình cứu tôi, không vì miếng mồi béo bở Luru Huyền tung ra mà dễ dàng vứt bỏ tôi lại.

Nhất định chàng sẽ chờ được cơ hội thoát khỏi giám sát và trói buộc của Luru Huyền, trọng chấn kỳ cổ, đại triển hùng phong*, nhưng không phải vào lúc này. ((*): ý nói thể hiện được bản lĩnh thật sự)

Khó có thể miêu tả tâm trạng thấp thỏm không yên của tôi lúc này như thế nào, tâm tình đưa tiễn trọng phu trăm ngàn cảm xúc, chàng giống như con diều đón được gió đông tung bay tận trời xanh, còn tôi, lại giống như chiếc dây diều không chắc chắn bị Luru Huyền nắm trong tay, hoàn toàn không rõ số mệnh thế nào.

Luru Tú đi rồi, tôi ở trong phủ Vũ Tín hầu ba ngày, nhìn gian phòng trống đột nhiên cảm thấy trống rỗng khó hiểu cùng e sợ, vì thế tôi sai Hồ Phách đi thu dọn vài bộ quần áo thường mặc, lại quay về Âm gia ở.

Đối với hành vi đột nhiên về nhà mẹ đẻ của tôi Âm Thức không nói một lời, Âm Tụ thấy tôi có thể về nhà ở lại cảm thấy rất vui vẻ.

Lấy chồng cùng lắm được hơn ba tháng, đối với cuộc sống ở Âm gia lúc này tôi lại thấy có chút xa lạ, trước đây lúc tôi rời khỏi nhà đi biệt mấy năm, sau khi trở về cũng không thấy có cảm giác bất thường nào, nhưng tâm tình lúc này dường như đột nhiên thay đổi, khắp nơi đều hiện lên vẻ xa cách.

Tôi không thể nói rõ cảm xúc trong lòng, nhưng trong tiềm thức đang giận Âm Thức từng lợi dụng tôi, lúc này đây tạo thành ngăn cách trong lòng? Hay ... Tôi đã thích nghi với cuộc sống mới có Luru Tú làm bạn? Sống không có chàng, tôi giống như mất đi chút gì đó, cảm giác mất mát buồn bã này không thể nói rõ, nhưng lại như tơ nhện quấn chặt lấy lòng tôi.

Lợi ích đầu tiên khi quay về Âm gia, chính là có thể biết được tin tình báo mới nhất, có thể biết được hướng đi của Luru Tú trước cả Luru Huyền.

Giống như dự đoán, sức hút của Luru Tú là vô địch, được nhân dân ba vùng kia vô cùng khen ngợi, cũng có phụ lão cảm động rơi nước mắt, nói rằng “Không ngờ hôm nay có thể nhìn thấy uy nghi của một vị quan Hán!”

Đối với đánh giá cao như vậy, tôi dĩ nhiên vui mừng thay chàng, đồng thời cũng lo Luru Huyền sẽ càng kiêng kỵ chàng hơn. Có điều cũng may Luru Huyền không hề nhận rõ, hần bọn bề công việc, khả năng chú ý của hần không thể tập trung lên một mình Luru Tú giống như tôi được.

Sau khi Luru Huyền xưng vương, cố gắng thoát khỏi lòng bàn tay của đám quân Lục Lâm kia, bắt đầu từ từ lộ ra bản tính của hần, không cam lòng chịu làm một hoàng đế bù nhìn chịu khống chế của người khác. Hần bắt đầu nuôi thân tín bồi dưỡng thế lực, nếu nói quân Lục Lâm chính là đại diện cho lợi ích của tầng lớp nông dân, có thể đối kháng lại bọn họ chỉ có tầng lớp trí thức, hưởng chi Luru Huyền vốn họ Luru, trong huyết quản của hần đang chảy xuôi dòng máu của Luru thị.

Người có quan hệ thân cận nhất với hấn đương nhiên là đường huynh (anh con bác) Lưu Tử – sau khi Lưu Diễm chết, Lưu Tử liền kế thừa chức đại tư đồ của hấn. Trừ kẻ đó, Tả thừa tướng Tào Cánh cũng được hấn coi trọng và tin tưởng quá mức.

“Hung Nhị, con tai của Tào Cánh có phải tên là Tào Hù không?”

“Tỷ tỷ cũng biết Tào Hù à?” Âm Hung chưa trả lời, Âm Tụ đã không nhịn được kinh ngạc kêu lên: “Trước mắt cha con bọn họ đang được sủng ái đó...”

Âm Hung lén dùng sức véo đê đê một cái, Âm Tụ bỗng im miệng, tức giận vuốt vuốt mũi.

Trong lòng tôi hiểu rõ, nhưng giả vờ không nhìn thấy.

Hôm qua tôi đi tìm Phùng Di, thấy hấn đang vui vẻ trò chuyện với một người trẻ tuổi, sau khi nghe giới thiệu mới biết người này là con trai của tả thừa tướng. Lúc ấy tôi cảm thấy hình như Phùng Di có thâm ý gì đó khi giới thiệu Tào Hù với tôi, lúc Tào Hù nghe nói tôi là phu nhân của Lưu Tử thái độ cũng có vẻ tương đối thân thiện, không vì tôi có quan hệ với Lưu Tử mà cố ý duy trì khoảng cách – Từ sau khi Lưu Diễm chết, người có thể không kiêng kị kết giao với vợ chồng tôi như vậy thật hiếm thấy. Bởi vậy, tôi có ấn tượng rất sâu sắc với Tào Hù.

Tôi uể oải ngã người trên giường, móng tay khẽ cào nhẹ nét bút trên thẻ tre, khoe mắt lại đem việc Âm Hung, Âm Tụ thì thầm mờ ám ở trong góc với nhau thu hết vào mắt.

Dây buộc thẻ tre trên sách đã bị sổ tung, rơi sang một bên, nét bút trên thẻ tre bị lem ra loang lổ, đã không thể nhìn xem ban đầu trên đó viết gì được nữa.

Cách truyền tin hai ngàn năm sau, đa số đều dùng internet, người hiện đại vì muốn bảo mật tin tức không tiết lộ ra bên ngoài, thông thường sẽ dùng mật mã để phòng kẻ trộm. Còn cổ nhân hai ngàn năm trước cũng không ngu ngốc, tuy rằng chưa xuất hiện giấy viết chữ, nhưng dựa vào những tin tức truyền đi gián lược trên thẻ tre, rất công kênh nhưng cũng không phải là không thể phòng ngừa bị người khác xem trộm.

Giống như chiếc thẻ tre đang ở trong tay tôi đây cũng là loại được chuyên dùng trong việc truyền tin tránh bị lộ, chỉ buộc thẻ tre bằng dây thừng đan chéo đơn giản, sau khi buộc lại bên trái sát lên trên nút thắt, sau đó lại lấy con dấu đóng lên trên sáp đỏ. Lúc nhận được tin, chỉ cần xác định con dấu sáp không bị hao tổn gì là được.

Tôi dùng móng tay nhẹ nhàng gảy mạnh chỗ sáp còn sót lại, về mặt lén la lút lút như ăn trộm của hai huynh đệ kia rơi vào trong mắt tôi, không khỏi khiến tôi cảm thấy khó chịu. Hiện tại tôi đoán chắc chắn Âm Thức chỉ cho tôi biết một phần tin tức, còn một phần khác rơi vào trong tay Âm Hung, bất luận xem xét ở góc độ nào, tôi cũng đều rơi vào thế bị động. Trước kia có lẽ không có cảm giác này, thậm chí hồi đầu tôi còn có chút oán giận Âm Thức bắt tôi đọc những tin tức chính trị nhằm chần chừ nhắc này, nhưng bây giờ tôi thân nơi loạn thế, cũng trở thành một giọt nước trong con sóng gió này, tôi có muốn cũng không tránh được, sau khi trải qua gian khổ, tôi hiểu hơn bất kì ai, có thể có được tin tức toàn diện nhanh hơn so với người khác quan trọng đến mức nào!

Âm gia có hệ thống tình báo hoàn thiện, trải rộng khắp cả nước. Mặc dù đang trong thời chiến loạn,

Âm Thức đều có thể nắm giữ tin tức một cách toàn diện nhất, đây là một loại tài sản, một tài sản có giá trị khổng lồ. Có được nó, mới có thể nhìn nhìn xa hơn, phán đoán chuẩn xác hơn.

Nhưng mấy năm nay, tôi vừa hưởng thụ phần tài sản này, lại không tự suy nghĩ bản chất của nó cẩn thận, hệ thống này rốt cuộc tồn tại như thế nào? Kết cấu bên trong của nó rốt cuộc ra sao? Âm Thức làm sao để điều hành chúng?

Ánh mắt chuyển qua, Âm Hung đã ngừng giảng giải dạy dỗ Âm Tụ, khuôn mặt Âm Tụ đỏ bừng nén giận, ở trước mặt huynh trưởng lo lắng cúi đầu không nói.

Âm Hung mười lăm tuổi, Âm Tụ mới mười ba... Nhưng tôi dám chắc, Âm Thức không chỉ để cho Âm Hung tham gia điều hành tổ chức tình báo này, ngay cả Âm Tụ, cũng đang từng bước học tập trưởng thành, trở thành tay trái tay phải của hấn.

Có điều Âm Thức chỉ để cho tôi hưởng thụ phần tài sản này, mà chưa từng nói cho tôi biết nửa phần con đường tạo ra tài sản này như thế nào. Tôi biết tôi không thể quá tham lam, tài sản này vốn không phải của tôi, tôi làm sao có tư cách chiếm đoạt thứ không thuộc về mình?

Nhưng mà... Nhưng mà...

Tôi nhắm mắt lại, vô lực từ từ nằm vật ra sau.

Đặt tay lên ngực tự hỏi, tôi lúc này, quả thật giống một đồ đệ tham lam, nếu nói tôi hoàn toàn không hề có chút ý nghĩ gì về chuyện này, đó là lừa mình dối người!

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 58: Lạc Dương

Tháng mười mùa đông năm Canh Thủy thứ nhất, Phán Uy Đại tướng quân Lưu Tín đánh chết Lưu Vọng ở Nhữ Nam, đồng thời giết chết Nghiêm Vũ, Trần Mậu, quận huyện thi nhau đầu hàng.

Thế cục quả như dự liệu trước đó của Lưu Tú, Lưu Vọng thành thiên tử xong đời nhanh nhất trong lịch sử, thời gian xưng vương chỉ ngắn ngủi trong vòng hai tháng.

Cùng lúc mọi việc ở Lạc Dương của Lưu Tú rất thuận lợi, sắp xếp chức quan, viết xong văn, toàn tâm toàn ý tận sức cho việc khôi phục luật lệ nhà Hán, tu sửa cung phủ. Tất cả mọi việc chàng làm đều không vượt quyền, cũng làm hết trách nhiệm, hoàn mỹ khiến không ai xoi xét được.

Cuối cùng Lưu Huyền cũng hạ chỉ dời đô tới Lạc Dương.

Sống ở thời đại này sáu năm, nơi tôi đến xa nhất là Côn Dương, quận Dĩnh Xuyên, Định Lăng, Yên Huyền, hơn nữa lí do vì đi tìm cứu binh trong thời chiến loạn. Đại đa số thời gian còn lại tôi đều lẩn phí ở Tân Dã, hoặc cùng lắm là đến quận Nam Dương thăm người thân, lúc đó tôi rất vui mừng vì được Âm Thúc cho phép đến Uyển Thành. Bởi vì trung tâm của quận Nam Dương là Uyển Thành, cho nên trong mắt hai lúa tôi đây, dĩ nhiên là toà thành có quy mô rất lớn.

Đúng vậy, tôi là hai lúa! Hai lúa chưa từng ra thành phố!

Cho nên, khi tôi thò đầu ra khỏi xe ngựa, ngửa mặt nhìn về bốn cái cổng thành cao ngất của thành Lạc Dương thì trái tim tôi đều đang run rẩy loạn nhịp.

Thành Lạc Dương nằm ở phía nam Lạc Thủy, phía bắc Mang Sơn, toàn bộ từ đông sang tây dài đến sáu bảy dặm, từ nam tới bắc dài chín đến mười dặm, hơi giống hình chữ nhật. Dù tôi không giỏi môn địa lý, nhưng cũng hiểu rằng toà thành cổ này ở thế kỷ 21 đã hoá thành một đồng hoang tàn, chôn vùi trong lòng đất, không còn tồn tại.

Mà thành phố Lạc Dương hai ngàn năm sau cùng với thành Lạc Dương hiện giờ tôi đang nhìn thấy cũng có chút sai lệch, cho dù không khác biệt về mặt thời gian, có lẽ cũng không cùng địa điểm.

“Tuyệt quá!” Tôi không để ý Lưu Hoàng đang lôi kéo, đi nhanh vượt qua xa giá phía trước, đứng bên cạnh người đánh xe, dang hai tay ra ngửa mặt lên trời tán thưởng.

Ngàn vạn chiếc xe nối đuôi nhau dừng mãnh tiến vào, thành Lạc Dương sở hữu mười hai chiếc cổng, mỗi hướng có bốn cổng. Xe của Lưu Huyền đi qua cổng chính tiến vào, chúng tôi phải tiến vào qua cửa ngách phía Tây.

Lã Bất Vi nước Tần sau khi bị Doanh Chính bãi miễn chức vụ tướng quốc, phong làm Văn Tín hầu, ban cho đất phong mười vạn hộ ở Lạc Dương. Lã bất vi tiến hành xây dựng thêm phủ đệ ở trong đất phong đối diện với Lạc Dương, phủ Văn Tín hầu phân thành hai nửa nam bắc, từ trên nhìn xuống hai bên nam bắc đan xen thành hình chữ “Lã”. Ban đầu Lưu Bang của nhà Hán cũng ở Lạc Dương, tu sửa cung điện phía nam sau này dùng làm hành cung.

Dùng bốn chữ để hình dung là “không thể xem hết”, quy mô hùng vĩ, kiến trúc cổ hùng vĩ đẹp để đồ sộ lộ ra một loại khí thế thâm trầm mà uy nghiêm, làm cho người ta không tự chủ được sinh ra cảm giác ngưỡng mộ và sùng kính.

“Nghe nói Trường An còn lớn hơn, đền đài lầu các càng thêm hoa lệ...” Lưu Hoàng cường ép tôi kéo vào trong xe, cười lắc đầu. “Bộ dáng của muội nếu được đi Trường An, chẳng phải con người cũng rớt ra ngoài luôn sao?”

Tôi cũng không cảm thấy xấu hổ, chỉ vào tướng sĩ quân Hán ngoài xe nói: “Tỷ nhìn bọn họ mà xem, có ai trông khá hơn muội không?”

Binh sĩ quân Hán đa số xuất thân từ nông dân và lục lâm, bọn họ đã từng là những người cả đời bán mặt cho đất bán lưng cho trời, vì ăn không đủ no mới cầm cuốc cầm liềm làm vũ khí khởi nghĩa, hiện giờ bước vào thành thị lớn thế này, muốn mắt không bị hoa lên e rằng cần lực khắc chế cực lớn.

Loại người từ dân đen trở thành quan lớn như bọn họ nội tâm đều nhanh chóng thể hiện ra ngoài, có rất nhiều người không câu nệ tiểu tiết, không thạo lễ nghĩa giống như Mã Vũ sớm đã hô vang vọt vào trong thành. Tiếng hoan hô, tiếng ngựa hí, tiếng thét chói tai... Vang lên.

Lưu Hoàng sai phu xe đuổi theo tới bên đường, cố gắng hết sức ngăn chặn đám người điên cuồng kia. Tôi hơi lo hai chiếc xe chở sách đi theo phía sau sẽ bị tách ra, thỉnh thoảng lại quay đầu ra sau trông chừng.

Không hề bất ngờ khi binh lính bắt đầu có vẻ mặt hung dữ muốn ra tay tàn sát cướp đoạt bừa bãi, tôi sợ hãi mờ to hai mắt, mấy người bọn họ, vốn là tầng lớp dân chúng dưới đáy xã hội bị bóc lột, bị ép buộc bắt đắ dĩ phải tạo phản, làm như vậy để có cơm ăn. Sau khi bọn họ không còn phải lo cơm ăn áo mặc, đã sớm quên ước nguyện ban đầu năm đó, bản tính tham lam ích kỷ của con người biểu lộ ra ngoài không sót chút nào. Bọn họ chỉ lo cướp đoạt tài vật, hoàn toàn không để ý đến sống chết của dân chúng thành Lạc Dương, chỉ biết cướp được chút nào hay chút đó, cướp được đến tay mới là của mình, không cướp được vĩnh viễn là của người khác.

Lưu hoàng cũng bị tình cảnh điên cuồng trước mắt dọa sợ: “Chúng ta nên nhanh chóng tìm Văn Thúc để bố trí sắp xếp thôi.”

Tôi nhìn dòng người điên cuồng xông lên trên đường đờ đẫn gập đầu, tiếng khóc của dân chúng vô tội ở thành Lạc Dương giống như từng nhát roi quật vào trong lòng tôi.

“Rầm!” Phía sau vang lên tiếng động rất lớn, tôi từ trong xe phi ra, quả nhiên thấy một trong hai chiếc xe đi theo phía sau gặp chuyện, trâu kéo xe bị hoảng sợ, không khống chế được leo lên cái bệ của lầu canh gác bên đường.

Chiếc xe nghiêng đi, một cái bánh xe bông lên khỏi mặt đất, vẫn còn đang quay tít mù, còn sách thẻ tre trên xe lại đổ ập xuống đường giống như tuyết lở.

Tôi không kịp suy nghĩ gì nữa, vội vàng nhảy từ trên xe xuống, ba chân bốn cẳng chạy về phía sau. Con trâu có chút nôn nóng, phu xe không ngừng quát roi, tôi vội la lên: “Mau mau nhặt những cuốn sách này lên mau.”

Thời Hán cũng không có nhiều người biết đọc sách viết chữ, người biết võ chưa hẳn đã biết chữ, nhưng người biết chữ đa phần đều có thể múa đao múa kiếm. Nhưng nho sinh có thể kiếm cả văn lẫn võ dù sao cũng hiếm thấy, cho nên cũng khó trách năm đó Đặng Vũ cứ tự đắc mãi vì mình là học sinh Thái Học. Điển cổ văn tịch, ngũ kinh binh pháp, văn tự điển tịch vân vân đều ghi lại rất nguyên thủy trên sách thẻ tre, có sách thẻ tre còn biểu thị cho địa vị xã hội ở một mức nhất định nào đó.

Nhớ lại năm đó Lã Bất Vi vì tu soạn 《Lã thị xuân thu》, đồng ý trả một chữ nghìn vàng, có thể thấy được điển tịch quý giá đến mức nào.

Có điều... hai xe trâu kéo này, không phải là ngũ kinh, binh pháp của cổ nhân, mà là 《Tâm Hán Ký》do chính tôi viết. Tôi bỏ ra thời gian gần một năm mới cố gắng lắm viết được hay xe sách này. Đừng nhìn diện tích số sách này chiếm trên hai xe tường nhiều, thực ra tính toán cẩn thận, 《Tâm Hán Ký》của tôi cùng lắm mới viết được vạn chữ mà thôi.

Tôi ngồi xổm xuống ven đường nhặt sách thẻ tre lên, Lư Hoàng cũng qua hỗ trợ, nhận sách thẻ tre từ trong tay tôi xếp lại lên xe. Lúc này đột nhiên có một lực ập đến lưng tôi, tôi còn chưa kịp phản ứng đã bị húc vào năm sấp trên đồng sách.

Người húc ngã tôi là một cô gái trẻ, ngã dúi xuống đất sau lưng tôi, mái tóc xõa xuống che khuất nửa khuôn mặt nàng, xuyên qua mái tóc dài như thác, mơ hồ có thể nhìn thấy da thịt trắng như tuyết.

Lư Hoàng vừa đỡ tôi đứng dậy, vừa mắng cô gái kia đi đường không có mắt. Cô gái quỳ rạp xuống đất, bả vai gầy hơi run, làm cho người ta nhìn mà không đành lòng. Tôi bảo Hồ Phách đi đỡ nàng, giọng nói nàng run rẩy, mãi mới thốt lên lời: “Tôi xin lỗi.”

Nếu không phải do tôi đứng sát nàng, nhìn thấy môi nàng mấp máy, có lẽ không dễ nghe thấy nàng nói gì.

Đang muốn nói vài lời với nàng, bỗng một đám người hùng hổ xông ra khỏi ngõ tư đường, la lên: “Ồ chỗ này!” Rồi sau đó lập tức đi tới.

Cô gái kia càng run rẩy hơn, đôi tay không tự giác túm lấy tay áo của tôi, trốn sau lưng tôi. Tôi ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy người tới đều là những tráng đinh tầm hai ba mươi tuổi, tuy trên tay không cầm binh khí, nhưng cơ bắp cuộn cuộn, vừa nhìn là biết đều luyện công phu.

“Cô nương!” Tôi vốn tưởng rằng người tới không có ý tốt, không ngờ khi những người đó tới trước mặt tôi, thái độ lại rất khách khí. “Cô nương mau về đi, đừng làm khó chúng tiểu nhân.”

Lư Hoàng tinh nhanh hơn tôi, thấy tình cảnh này không nghĩ ngợi nhiều kéo tôi sang một bên, cô gái kia không còn chỗ để ẩn nấp, vô cùng đáng thương lui ra sau từng bước: “Ta không...”

“Mời cô nương về!”

“Không...” Nàng không còn cách nào, đột nhiên quay mặt lại, vô tình hoặc cố ý đưa mắt nhìn về phía tôi. “Ta không muốn về!”

Tôi không hiểu gì cả, tuy rằng không hiểu rõ chuyện này như thế nào, nhưng nhìn bộ dạng thống khổ của cô gái kia thật sự làm cho người ta nổi lòng trắc ẩn. Đầu tôi nóng lên, đang muốn mặc kệ bất cứ giá nào cũng ra mặt thay nàng. Lư Hoàng ở bên cạnh đột nhiên dùng sức véo vào tay tôi.

Tôi đau đến nín thở, vừa mới dừng lại, cô gái đó đã bị đám người kia dồn ép hù dọa mang đi, lúc đi còn ngoái đầu lại liếc mắt nhìn tôi một cái, đầm nước mắt.

Tôi ngăn người nhìn bóng lưng nàng dần xa.

“Đệ muội, đừng quản việc không đâu!”

“Nhưng mà...”

“Muội có biết nàng kia là ai không?”

Tôi lắc đầu...

“Muội không biết nàng ta là ai, làm sao lại dám tùy tiện trêu chọc những người đó?” Nàng thở dài, “Muội phải suy nghĩ hộ Văn Thúc nữa chứ.”

Cảm xúc trong lòng tôi khó nói nên lời, yên lặng cúi đầu. Lúc này Hồ Phách và phu xe đã đem thu hồi hết sách lên xe, Lư Hoàng thấy tôi rầu rĩ không vui, đưa tay vỗ vỗ vai tôi: “Đừng buồn nữa, nếu muội biết nàng ta là ai, sẽ không buồn như thế nữa đâu.”

“Tỷ tỷ nhận ra nàng?”

Nàng cười nói: “Đương nhiên là nhận ra, nếu không làm sao dám can thiệp. Tim của ta không phải làm bằng sắt đá, chẳng lẽ thực sự lại thờ ơ đến vậy, gặp người nguy nan mà không đưa tay cứu giúp?” Lời này nửa tự giễu, nửa đùa vui, khiến tôi cảm thấy mình có lỗi. “Những người kia là nô bộc của Triệu gia, nàng kia là Triệu Cơ.”

“Triệu Cơ?”

“Đúng vậy, nếu muội chưa từng nghe nói về nàng, cũng phải nghe nói đến phụ thân Triệu Manh của nàng rồi!”

Triệu Manh?! Mắt tôi sáng lên, Triệu Manh chính là một trong những thân tín được Lưu Huyền bồi dưỡng, chính hắn và Thân Đồ Kiến cùng xông vào cung Trường Nhạc, tru sát Vương Hiến.

Lưu Hoàng cười hỏi: “Đệ muội thấy tướng mạo Triệu Cơ thế nào?”

Tôi cẩn thận nhớ lại tình cảnh vừa rồi, tuy chỉ thoáng nhìn vội vàng, cảm giác tuổi cô gái kia còn quá nhỏ, vóc dáng lại hơi gầy, nhưng lại cực kì ấn tượng với diện mạo của nàng. Mày mao của Triệu Cơ tuyệt đối đứng trên Lưu Bá Cơ, thêm một thời gian nữa, tất nhiên là một đại mỹ nhân ý vị đầy đủ.

Dù tôi không trả lời thẳng, nhưng Lưu Hoàng cũng dự đoán được đáp án của tôi, nàng liếc mắt đầy thâm ý với tôi: “Người bề hạ muốn, chúng ta làm sao dám can thiệp?”

Trong lòng tôi giật thót: “Tỷ muốn nói, Triệu Cơ là người bề hạ chọn lựa?”

“Ha ha, có lẽ Hàn phu nhân bây giờ thất sủng nặng rồi...”

Độ nhạy bén về chuyện hậu cung tranh sủng của tôi đương nhiên không theo kịp Lưu Hoàng, đa số sự chú ý của tôi đều đặt ở trên người những người có quan hệ chính trị với Lưu Tú, phân tích hướng đi và thế cục đã sắp khiến tôi kiệt sức, tôi làm sao còn có tâm tư đi lo những tiết mục cầu huyết tranh sủng nơi hậu cung nữa chứ?

“Đệ muội, ấn tượng của Triệu Cơ về muội có lẽ không tệ, từ nay về sau lúc rảnh muội nên qua lại nơi hậu cung nhiều hơn... Nữ nhân chúng ta tuy rằng không thể can dự nhiều tới chuyện chính trị triều đình, nhưng dù sao ở hậu cung cũng có thể tác động vài lời nói. Nếu muội có thể có giao tình với Triệu Cơ, thu được hảo cảm của nàng, đối với muội, với Văn Thúc mà nói đều có lợi!”

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 59: Chia Tay

Lưu Tú tiều tụy đi nhiều, trước kia gặp mặt hàng ngày, mặc dù cũng cảm thấy chàng ngày càng gầy, nhưng cũng không có cảm giác sâu sắc như hiện tại. Giấy phút gặp lại này, chàng dựa lưng dưới vòm cây mỉm cười, nụ cười mờ nhạt.

Gió thổi cây rung, lá rụng lá tả, Lưu Tú đứng dưới tàng cây, nụ cười vẫn sáng lạng hồn nhiên như thuở ban đầu gặp gỡ, đẹp đến mức khiến người ta không dám chớp mắt. Nhất thời tôi quên mất bản thân định nói gì, làm gì, chỉ đứng đối diện chàng, cười ngây ngô.

Lưu Hoàng huých tôi một cái, che miệng cười dẫn bọn Hồ Phách rời đi, trả lại không gian yên tĩnh cho vợ chồng chúng tôi.

Vẫn nói “tiểu biệt thắng tân hôn”(Vợ chồng xa nhau ít ngày khi gặp nhau còn mạnh mẽ và say đắm hơn đêm tân hôn), nhưng mà tân hôn của chúng tôi vốn đã tràn đầy đau thương vô hạn, giờ phút này gặp lại tương tự cũng chỉ cảm thấy xấu hổ và áy náy. Dù tôi không chính thức gây chuyện gì tổn hại đến chàng, nhưng vì tâm tư của tôi, đích thực có sinh ra cảm giác không tin tưởng, nghi ngờ chàng, nếu không chàng sẽ không phải nhận chức Ti đãi giáo úy đến Lạc Dương tu sửa cung phủ này.

“Nhiều ngày trôi qua rồi chàng có ổn không?”

“Ta ổn.”

“Chàng gầy hơn...”

“Bình thường mà.”

“Công Tôn không nấu cơm cho chàng ăn sao?”

Chàng ngạc nhiên, lập tức đưa tay cốc lên trán tôi, cười: “Hắn là chủ bộ của ta, không phải đầu bếp!” Dừng một chút, tay phải vòng qua eo tôi, khẽ kéo tôi vào trong lòng. “Còn nói ta, chính nàng cũng gầy kia!”

“Gầy ư? Sao ta không cảm thấy gì nhỉ?”

“Đúng vậy.”

Mùi tôi cay cay, trong lòng càng thêm áy náy, quyết tâm ôm chặt lấy chàng, cảm đặt lên vai chàng, rầu rĩ nói: “Sau này chúng ta đừng xa nhau nữa, được chứ?”

Tiếng hít thở bỗng nhiên nặng hơn, một lúc lâu sau, cuối cùng chàng cũng thốt ra một chữ: “Được.”

Canh Thủy đế Lưu Huyền đóng đô ở Lạc Dương, sau khi vào ở Nam Cung chuyện đầu tiên chính là tuyển chọn mỹ nhân cho hậu cung.

Trong 《 Lễ ký • Hôn Nghĩa 》 ghi lại: “Cổ giả thiên tử hậu lập lục cung, tam phu nhân, cửu tần, nhị thập thất thế phụ, bát thập nhất ngự thê, dĩ thánh thiên hạ chi nội trị, dĩ minh chương phụ thuận, cổ thiên hạ nội hòa nhi gia lý. Thiên tử lập lục quan, tam công, cửu khanh, nhị thập thất đại phu, bát thập nhất nguyên sĩ, dĩ thánh thiên hạ chi ngoại trị, dĩ minh chương thiên hạ chi nam giáo, cổ ngoại hòa nhi quốc lý.”

(Đoạn này ta k hiểu nhiều chỗ nên để nguyên Hán Việt, đại ý là vua thời xưa lập 6 cung, 3 phu nhân, 9 tần, 27 thế phụ, 81 ngự thê, quản lý gia đình theo phụ thuận. Vua lập 6 quan, 3 công, 9 khanh, 27 đại phu, 81 nguyên sĩ, quản lý công việc bên ngoài theo nam giáo).

Mặc dù Lưu Huyền không bao giờ đọc sách, nhưng thuộc hạ của hắn có người đặc biệt chuyên lo chuyện lễ nghi có thể chỉ đạo cho hắn nên làm như thế nào, người này không ai khác, chính là Lưu Tú.

Nói chung về mặt chỉ đạo lễ nghi Lưu Tú đáng ra phải rất bận rộn, ví dụ như chuyện quần áo – khi quân Hán tiến vào chiếm giữ thành Lạc Dương thì từ công hầu cho tới binh sĩ, đều mặc quần dài áo ngắn. Quần dài áo ngắn chỉ là thường phục, nam nữ đều mặc được, thỉnh thoảng để tiện hoạt động tôi cũng thích mặc loại quần áo này, có điều dù sao cũng không được coi là trang phục chính thức. Những bộ quần áo này trong mắt đám quân Lạc Lâm có lẽ không có vấn đề gì, nhưng trong mắt đám sĩ phu, thật khó có thể nói là thanh nhã. Cho nên không lâu sau khi quân Hán vào thành, đã có lời đồn nổi lên, có người thậm chí còn miêu tả quân Hán là một đám nông dân mặc quần áo đàn bà!

Nhưng Lưu Huyền chẳng để tâm đến những chuyện cười đó, lễ nghi duy nhất hắn coi trọng, chính là quy chế hậu cung.

Dựa theo quy chế hậu cung đời Hán trước đây, hậu cung chia làm tám cấp, đến thời Hán Vũ Đế thì hậu cung lại mở rộng thêm một bậc nữa, tăng thêm bốn cấp Tiếp dư, Nghinh nga, Dung hoa, Mỹ nhân, Sung y, đến thời Hán Nguyên Đế lại tăng thêm Chiêu nghi. Theo thời gian trôi đi, hậu cung đời Hán chỉ mở rộng thêm không giảm lẫn nào, tới cuối thời Tây Hán, phi tần hậu cung đã lên tới mười bốn cấp, trừ hoàng hậu, các cấp bậc bên dưới gồm có Chiêu nghi, tiếp dư, nghinh nga, dung hoa, mỹ nhân, bát tử, sung y, thất tử, lương nhân, trường sử, thiếu sử, ngũ quan, thuận thường, cấp mười bốn còn chia làm vô quyền, cộng hòa, ngu lĩnh, bảo lâm, bách thạch, lương sử, dạ giả.

Từ sau đời Hán Vũ Đế, Hán Nguyên Đế, số người trong dịch đình tăng tới ba nghìn, trong sử sách có câu “Hậu cung ba nghìn giai lệ”, từ đó mà ra.

Nghe xong cấp bậc từ lớn đến nhỏ trong hậu cung mà đầu tôi to hẳn ra, thà bắt tôi làm một núi bài tập còn hơn. Lưu Tú vô cùng kiên nhẫn, không nhanh không chậm, khẽ kể lại, tôi càng nghe sắc mặt càng khó coi, một vị đế vương rốt cuộc cần bao nhiêu đàn bà mới thỏa mãn đây?

Cũng phải, thời đại này vợ lẽ cũng là một loại tài sản, giống như số lượng nô bộc có ở trong nhà, đều tượng trưng cho thể diện và thân phận địa vị, đây là tật xấu của đàn ông trong xã hội phong kiến, chỉ là hoàng đế có điều kiện để thể hiện tật xấu này hơn nhiều người bình bình thường khác mà thôi.

Tôi không nhịn được hung hăng lườm Lưu Tú, có lẽ ánh mắt của tôi quá sắc bén, chàng ngừng miệng, khó hiểu nhìn tôi: “Nghe không hiểu sao? À, nghe không hiểu cũng không quan trọng lắm...”

Chàng cuộn sách vào, tôi vươn tay chặn chàng lại: “Chàng hiểu rõ lễ nghi, vậy ta muốn thỉnh giáo một chuyện, bệ hạ sủng ái Triệu Cơ, muốn lập làm hoàng hậu, nhưng nếu bàn về tôn ti lớn bé, phải lập Hàn Cơ làm hậu chứ. Tại sao lại đảo ngược thế thiếp, bệ hạ không quan tâm ư?”

Lưu Tú ngạc nhiên, bỗng cười nói: “Từ khi nào nàng bắt đầu quan tâm chuyện của hậu cung vậy?”

Tôi quan tâm chuyện hậu cung? Có trời mới biết tôi ghét Lưu Huyền tới mức nào, nếu không phải vì Lưu Hoàng bày kế muốn tạo quan hệ tốt với Triệu Cơ, tôi chẳng thiết tiến cung mỗi ngày.

Triệu Cơ trẻ tuổi xinh đẹp, giỏi ca múa, Lưu Huyền sủng ái Triệu Cơ không phải chuyện bí mật gì, thê tử Hàn Cơ từ ngày còn nghèo khó năm xưa e rằng sớm đã bị hắn ném ra khỏi đầu. Hiện giờ chế độ triều Hán đang dần hoàn thiện, thêm việc bốn phương quy phục, sao không khiến Lưu Huyền vênh vào đắc ý? Đặc biệt việc quân Xích Mi có thể phân cao thấp cùng quân Lạc Lâm sau khi nghe nói Hán thất phục hưng, đã vui vẻ sát nhập. Thủ lĩnh quân Xích Mi là Phần Sùng tự mình dẫn hơn hai mươi tướng lĩnh vào Lạc Dương, Lưu Huyền phong hầu cho từng người bọn họ.

Một khi Lưu Huyền đắc ý, lập tức hơi giống chiếc xe đua đang phóng nhanh không phanh lại được, vương quyền khiến cho hắn muốn bánh trưởng ham muốn cá nhân chon sâu trong lòng.

Hắn không ngừng phái người đi ra ngoài chiêu an thế lực trước kia của Vương Mãng, nhưng mọi chuyện không phải quá tốt như trong tưởng tượng, tuy nói Hán triều chiếm cứ hai kinh đô, tiêu diệt Tân triều của Vương Mãng, hiện giờ xem như Hán thất “Chính thống”, “Danh chính ngôn thuận”, nhưng cũng

khó tránh được có người không phục. Cho dù là Phần Sùng của quân Xích Mi, chẳng qua hán cũng chỉ dẫn tướng lĩnh tới Lạc Dương nhận sắc phong, nhưng binh quyền thật sự hán lại không nộp về triều đình, mấy chục vạn binh lực quân Xích Mi đến nay vẫn chiếm giữ vùng Bộc Dương, án binh bất động.

“Đồng dao trong thành lưu truyền chàng nghe qua chưa?” Tôi không trả lời câu hỏi của chàng, ngược lại cười khi trêu chọc: “Quạt bếp lò, trung lang tướng. Bán thịt bụng, Kỵ đô úy. Bán thịt đầu, quan nội hầu...”

Bài đồng dao này là dân chúng thành Lạc Dương châm chọc đám người dân lao động bình thường không hiểu lễ nghi của quân Hán giờ đây đều dễ dàng trở thành quan lớn. Quạt bếp lò chỉ đầu bếp, bán thịt bụng chính là tiểu thương, dưới con mắt họ binh lính quân hán cướp giật vô số, tham lam không biết điểm dừng, khiến dân chúng Lạc Dương chịu khổ.

Về điệu dàng mỉm cười của Lưu Tú hơi đành lại, chàng từ từ thu lại nụ cười, đột nhiên bày ra bộ dạng rất nghiêm túc.

Tôi hiếm khi nhìn thấy chàng bày ra vẻ mặt này, trong ấn tượng của tôi lúc duy nhất Lưu Tú có vẻ mặt nghiêm túc như vậy, là lúc ngàn quân Huyền Vũ ra sức phân bác, chàng mới tỏ ra sắc bén như vậy.

“Lệ Hoa!” Ánh mắt chàng trong sang, trong đôi mắt trong suốt lộ ra sự kiên định “Ta muốn đi Hà Bắc!”

Tôi ngần ra, tay đang vươn ra bỗng dừng lại giữa không trung.

Hiển nhiên, không phải chàng đang cùng bàn bạc một chuyện với tôi, mà đang trình trọng tuyên bố quyết định của mình. Hán chẳng phải suy nghĩ cặn kẽ lắm rồi hôm nay mới mở miệng nói với tôi.

“Hà Bắc? Chàng muốn làm sứ giả đi Hà Bắc chiêu an?” Tôi buông tay. “Bệ hạ... chịu thả chàng đi?”

“Ta muốn đi, sẽ có cách đi được!”

Tôi tròn tròn mắt, nhìn chàng chằm chằm, chàng không né tránh, đối mắt cùng tôi, trong sự ung dung mang theo một chút áy náy.

Tôi nín thở: “Vậy còn ta chàng tính sao?”

“Nếu bệ hạ thực sự đồng ý cho ta lên phía bắc, ta hi vọng nàng có thể theo huynh trưởng của nàng quay về Tân Dã...”

“Chàng... không quan tâm tới ta sao?!” Đau đớn, xấu hổ cùng tức giận đồng thời khiến cho ngực tôi muốn nổ tung, tai tôi ù đi, không muốn cho chàng nói tiếp nữa, âm điệu chột cao lên: “Ý chàng hiện giờ không cần ta nữa! Thời cơ chàng thoát khỏi tay Lưu Huyền đã tới! Cho nên... Cho nên...” Tôi thờ hồng học, tôi không hiểu mình muốn nói gì nữa, chỉ có sợi tơ mỏng manh chôn sâu tận đáy lòng rút cuộc bị chàng kéo căng cực điểm, đứt phụt một cái...

Nước mắt vô thức tràn mi, tôi nhếch môi, cổ họng giống như bị nhét bông, rốt cuộc không phát được thành tiếng.

Lưu Tú ngồi đối diện tôi, chịu sự quả mắng của tôi, nhưng không nói câu nào, trong phòng yên tĩnh đến mức khiến người ta buồn bực.

Tôi vốn kiêu ngạo, làm sao có thể dễ bị sỉ nhục như vậy. Tôi có thể chịu được chuyện chàng lợi dụng tôi, nhưng tôi không thể chịu được chuyện bị chàng vứt bỏ. Tôi không phải là đồ vật, tôi có tình cảm của tôi, không phải thứ chàng muốn là được, không muốn liền ném đi!

“Chàng giỏi lắm, xem như chàng lợi hại!” Tôi kìm nén tức giận, lau khô nước mắt trên mặt, ngồi thẳng lưng, “Chàng không cần viết hưu thư, tự ta rời đi – bây giờ là ta không cần chàng! Lưu Tú, Chàng nghe cho rõ đây, là ta không cần chàng! Là ta – Âm Lệ Hoa không cần chàng!”

Tôi ngẩng đầu nghênh ngang rời đi trước mặt chàng, cố gắng bước thật nhanh, không cho nước mắt uất ức chảy xuống.

Tôi say.

Mặc dù tự phong ngàn chén không say, nhưng tôi lần đầu tiên trong đời uống một lúc nhiều rượu như vậy. Cảm giác say rượu thật khó chịu, muốn gào thét lại không thể mở miệng, ngực như bị tảng đá đè lên, ghê tởm, buồn nôn, vầng đầu, hoa mắt, chỉ có thần chí đặc biệt tỉnh táo.

Tôi như say, lại như tỉnh.

Bước chân lao đảo, Hồ Phách đỡ tôi, tiếng gọi lo lắng bảo tôi trở về gác lư bên tai, mắt mờ màng nhìn thấy một bóng người cực giống Lưu Tú đang bước qua cửa đi về phía tôi, tôi tức giận cầm một cái chén trên bàn ném về phía chàng: “Cút – cút ra ngoài cho ta!”

Chiếc chén sứ vỡ tan trên nền đất lạnh băng, cổ tay tôi vô lực, ném không được xa, Hồ Phách đầu đầy mồ hôi quý trên mặt đất nhặt từng mảnh nhỏ. Không có nàng đỡ tôi, đầu gối tôi mềm nhũn, cả người ngã ngửa ra sau, mệt đến mức không mở nổi mắt. Tuy thân thể mệt mỏi như vậy, nhưng thính lực lại rất rõ ràng, trong tiếng bước chân hỗn độn, có người ôm lấy tôi, sau đó có tiếng hô lớn của Hồ Phách: “Phu nhân!”

Tôi kiên quyết nhắm chặt hai mắt, không phải tôi không muốn mở mắt ra, chỉ do tôi đã quá mệt mỏi, không còn sức cử động nữa. Ý thức cuối cùng dần mờ hồ, thờ dài một hồi, bắt đầu khóc nức nở, không để ý đến xung quanh gì nữa.

Lưu Tú, người xua một lời nói đáng giá ngàn vàng, một lời của chàng có đổi được một đồng nào hay không?

Quả nhiên chàng là đồ... ngụy quân tử!

Trong vô thức, nước mắt nóng ẩm đã tuôn ra, từ trên mặt tôi rơi xuống không một tiếng động.

Cái giá của việc say rượu là sang sớm hôm sau đầu đau muốn nứt, vẫn nói rượu có thể giải quyết ưu phiền, nhất tụy giải thiên sầu, quả là câu nói vô nghĩa! Tôi chúc cho mình say đến không tự đứng được, thế mà thần chí vẫn tỉnh táo rõ ràng, bất luận là đêm qua say, hay sang nay tỉnh táo, tôi cũng không hề quên được việc Lưu Tú sĩ nhục tôi.

Tôi giận dữ cầm một cái gối đầu trên giường, vung tay ném ra ngoài, đúng lúc Hồ Phách bung bát canh tiến vào, suất nữa bị gối nện trúng đầu.

“Phu nhân!” Nàng biết tâm tình tôi không tốt, cho nên lời nói càng thêm cẩn thận, “Đây là canh giải rượu hầu gia dặn nô tì chuẩn bị cho phu nhân!”

Tôi xoa nhẹ huyệt thái dương căng nhức, đưa tay bung bát canh lên, suy nghĩ một lát, cuối cùng không muốn làm khổ thân mình, ngửa đầu uống cạn.

Buông bát canh ra, tôi nhận lấy nước súc miệng từ Hồ Phách, đem hương vị chua sót trong miệng súc sạch, lúc này mới hỏi: “Hiện giờ hầu gia ở đâu?”

Nàng sững sốt, ngẩng đầu đưa mắt liếc tôi một cái rồi hạ xuống thật nhanh, cẩn thận trả lời: “Chẳng lẽ phu nhân quên rồi, tối hôm qua hầu gia chăm sóc cho phu nhân một đêm, đến giờ mảo (7-9h) mới rời khỏi, lúc này đang nghỉ trong phòng riêng.”

Tôi hừ lạnh một tiếng, xem ra tối qua không say đến mức không biết gì, quả nhiên Lưu Tú có tới. Nhưng chàng đến thì sao? Tôi cũng quyết định ly hôn rồi, dù sao đây cũng là mong muốn trong lòng chàng, chẳng qua không để cho chàng chủ động viết hưu thư, hơi làm mất mặt chàng mà thôi.

“Phu nhân muốn đi gặp hầu gia không?”

Tôi đột nhiên giống mèo bị dẫm phải đuôi, cao giọng quát: “Ta đi gặp chàng làm gì? Ta không muốn gặp chàng, chàng cũng không cần đến gặp ta! Ngươi mau đi thu dọn đồ đạc, lát nữa theo ta quay về Âm gia!”

Quyết định bất ngờ làm tiểu nha đầu sợ hãi, tôi không hề che giấu tức giận trước mặt nàng, cũng may nàng hơi sợ tôi, tuy rằng vẻ mặt khó hiểu, cũng không dám hỏi nhiều, cúi đầu vâng lời, bung bát lui xuống.

Tôi vịn giường đứng lên, nơi này là phòng dành cho khách, không phải phòng ngủ thường ngày của tôi và Lưu Tú, phòng của khách ở tiền viện, trước cửa nhiều người đã sợ đi tới đi lui, nếu từ trong này đi ra e khó mà không bị người ta xì xào.

Vừa im lặng ngồi trên giường đợi Hồ Phách thu dọn đồ đạc xong quay về tìm tôi, vừa suy nghĩ đủ chuyện loạn lên trong đầu. Một mình tôi trở về Âm gia, làm sao giải thích với mấy người Âm Thức chứ? Với tài trí của huynh đệ Âm gia, bất kể tôi có nói lí do gì, cũng không thể che giấu được sự thật tôi và Lưu Tú chia tay.

Tôi hận không thể quay ngược thời gian, trở về lúc Âm Thức cực lực phản đối khi Lưu Tú cầu thân, khi đó cho dù không biết Âm Thức có tính kế với tôi hay không, nhưng dù sao hắn cũng chân thành khuyên can tôi, là tôi không chịu nghe lời hắn, tự nguyện đồng ý làm vợ Lưu Tú.

Những chuyện xưa hiện rõ ra trước mắt, càng nghĩ càng thấy bức mình, bức đến độ lồng ngực phập phồng, cảm giác muốn đánh nhau nhanh chóng dâng lên. Tôi nắm chặt mười đầu ngón tay, đột nhiên hét lớn một tiếng, tung một quyền đánh vào vách tường.

Một lớp vôi bên ngoài vách tường rơi xuống rào rào, bụi bay vào mắt tôi, tôi theo bản năng nhắm lại, đưa tay dụi mắt.

“Đừng nhúc nhích!” Hai tay bỗng bị người khác nắm lấy. “Tay nàng chảy máu, hơn nữa trên mu bàn tay còn dính bụi.”

Giọng nói kia vừa vang lên, thân thể tôi chấn động, bỏ phất tay chàng ra như gặp ôn dịch: “Không nhọc hầu gia lo lắng! Hai mắt ta... vốn bị mù, nếu không sẽ không...”

“Đang yên đang lành tôi gì lại làm khổ thân mình?” Lưu Tú than nhẹ một tiếng, “Nếu nàng không muốn gặp ta, ta sẽ đi. Nàng đừng dụi mắt vội, ta bảo Hồ Phách vào chăm sóc nàng, còn vết thương kia của nàng...”

“Cút!” Tôi nhắm mắt găm lên giận dữ, bụi khiến mắt cộm vô cùng, khiến nước mắt tôi bất giác rơi xuống. “Đừng để ta gặp lại chàng nữa, nếu không ta gặp lần nào đánh lần đó!” Tôi quơ nắm tay, hung dữ cảnh cáo.

Trong phòng yên tĩnh, tôi đứng nguyên tại chỗ run run, tôi không biết Lưu Tú đã đi chưa, trong lòng vừa muốn chàng nhanh chóng biến mất trước mặt tôi, lại hi vọng chàng có thể cho tôi đáp án hợp lí.

Tôi tin tưởng chàng như vậy! Cuối cùng tôi còn cho rằng tôi và chàng, cho dù không phải là người thân ruột thịt, nhưng cũng là đôi bạn thân tin tưởng, hoạn nạn có nhau!

Rất tin tưởng... tin tưởng?!

Trong giây lát trong đầu tôi chọt lóe lên một tia sang.

Tin tưởng... tôi thực sự tin tưởng chàng hay sao?

Tôi rùng mình một cái, miệng bất ngờ bật ra một từ: “Tú...”

“Nó tí mang cho phu nhân nước sạch đây, phu nhân muốn rửa mặt hay là... Ôi cha, sao tay người lại chảy máu?”

Lời vừa thốt ra đến miệng lại nuốt xuống, tôi buồn bã mắt mắt cúi đầu.

Quả nhiên chàng đã đi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 60: Chủ Ý

Toàn bộ gia tộc họ Âm không đi theo quân Hán dời đô tới Lạc Dương, ngoại trừ đại bộ phận dòng tộc vẫn ở lại Tân Dã, ngay cả vài trăm nhân khẩu ở Uyên Thành cũng không sang đây. Âm Thức dẫn theo thế tử và nhị đệ Âm Hưng cùng hơn mười người đến ở tạm một căn nhà ven đường phía Tây Lạc Dương, dời Hán thành trì đều tách ra từ phường thị, khu phía Tây ngay cạnh chợ, nơi đó long xà hỗn tạp, đương nhiên không thực sự là chỗ ở lâu dài.

Trước kia tôi luôn thấy vui sướng vì nhà ở gần chợ, vừa ra khỏi cửa liền có thể đi mua sắm, mua sắm vốn là một trong những sở thích của tôi, nhưng bây giờ ngẫm lại, không khỏi có cái nhìn khác về Âm Thức.

Người xưa nói: “Nhỏ ẩn vào núi, lớn ẩn vào phố.” Cách làm của Âm Thức, có lẽ ăn khớp với tâm tính xử thế nghiêm minh của hắn, hưởng hờ, chợ chính là nơi đông người qua lại, có đủ các hạng người, nếu Âm Thức muốn thu thập và truyền tin tình báo, những người này có lẽ môi giới tốt nhất.

Tôi dẫn theo Hồ Phách cùng chuyển đến căn nhà không lớn này, lúc trước tôi đã từng nghĩ tới vô số lý do để giải thích, không ngờ cuối cùng lại chẳng cần dùng tới. Ở đây ba ngày, không chỉ có Âm Thức không hề hỏi tôi tí gì, ngay cả Âm Hưng bình thường thích chêu chọc tôi nhất khi thấy tôi, cũng chưa từng lộ vẻ không hài lòng, còn Âm Tự thì ngay từ đầu đã không đến Lạc Dương, nghe nói bị Âm Thức bắt về Tân Dã, phụng dưỡng nẫu thân.

Tôi mơ hồ nghĩ thấy một tia không bình thường, nhưng cho dù tôi buồn bực trốn trong phòng ba ngày cũng không tìm ra rốt cuộc chỗ nào khả nghi. Trước lúc lấy chồng tôi luôn vui vẻ tươi cười, chưa từng có một giây im lặng, nay đột nhiên không thêm làm gì đóng cửa ba ngày, muốn người khác không chú ý tới cũng khó. Nhưng tất cả khác thường của tôi, rơi vào trong mắt hai huynh đệ Âm Thức, Âm Hưng cũng có tình như không nhìn thấy, không thể ngờ rằng, người đầu tiên trong Âm gia không nhận được tò mò cùng quan tâm, gõ cửa phòng tôi lại là đại tẩu Liễu Cơ.

Liễu Cơ quỳ gối trên chiếu, vì sợ đầu gối bị lạnh, nên tỷ nữ Phi Thúy bên cạnh nàng còn cố ý mang tới đây một cái đệm dày. Nàng đã có bầu hơn bốn tháng, tuy rằng hiện giờ bụng còn chưa lớn, nhưng tôi thấy nàng cũng đã cố hết sức để ngồi được ngay ngắn, vì thế liền mời nàng lên giường.

Liễu Cơ phẩy tay nhẹ nhàng từ chối, ở Tân Dã nàng là người nổi tiếng dịu dàng hiền thực trừ danh, mấy tiểu thiếp vài năm nay Âm Thức nạp thêm đều do nàng chủ động thu xếp, cũng không lấy thân phận chính thê ức hiếp thiếp thất. Sau khi kết hôn mấy năm nàng vẫn chưa sinh nở, nhưng cháu trai cháu gái của tôi có cũng không ít, dù vậy thân phận của nàng trong nhà đám thiếp thất kia vẫn cao không thể với tới được, nàng là chính thê, là chủ mẫu, đám thiếp thất kia ở trước mặt nàng cũng không khác nhiều so với tỷ nữ Phi Thúy, cho dù là cơ thiếp được cung chiều nhất ở trước mặt nàng, cũng phải ngoan ngoãn dựa theo lễ tiết tôn ti phục vụ nàng, nghe nàng tùy ý sai bảo.

Dòng họ đời Hán rất chú ý tới thân phận, yêu cầu con nối dõi phải là con vợ cả. Bản thân không sinh được cũng không sao, cho dù là con nuôi nhận ở bên ngoài, chỉ cần trên danh nghĩa do chính phòng sinh ra, thân phận và địa vị của đứa nhỏ này so với các huynh đệ tỷ muội khác rõ ràng cao hơn một bậc. Nếu đứa con đầu là con của vợ cả, vậy càng lợi hại hơn, chỉ cần mẹ nó không phạm phải sai lầm lớn, không bị bỏ, vậy nó chính là tộc trưởng tương lai của gia tộc.

Tôi chăm chú nhìn tay áo Liễu Cơ che khuất cái bụng bầu, không quan tâm Âm Thức có bao nhiêu người con trai, chỉ cần thai nhi này của nàng là một bé trai, vậy nó chắc chắn chính là cháu đích tôn của Âm thị tôi, tộc trưởng tương lai.

Ở thời hiện đại xem nhiều phim cung đình triều Thanh, trong đó thường có câu cửa miệng “Mẹ quý nhờ con”, nhưng câu này đặt tại đời Hán, đổi thành “Con quý nhờ mẹ” mới chính xác. Không quan tâm đứa trẻ sau này có thông minh, nhanh nhẹn đến đâu, con vợ cả chính là con vợ cả, con vợ lẽ chính là con vợ lẽ, thân phận của người mẹ chính là bảo đảm tương lai vận mệnh cho đứa con, đây là điều đã được mặc định từ khi vừa ra đời.

“Tiểu cô đang nghĩ gì mà ngây ra như vậy?”

“À!” Tôi lấy lại tinh thần, phát hiện ra bản thân suy nghĩ viển vông, mới có năm phút đồng hồ, tôi lại miên man suy nghĩ thế nào đi tận tới vấn đề của gia tộc vậy.

Mặc dù Liễu Cơ đang ngồi, chỉ hơi vận mình đã theo quán tính nghiêng về phía trước, nhưng đôi tay chưa từng đặt lên trên đùi, mà lại bảo vệ bụng. Nụ cười trên mặt mặc dù rất khẽ, nhưng trên vầng trán cũng lộ ra tình cảm người mẹ rất dịu dàng. Trong lòng tôi vừa động, chợt nhớ tới Đặng Thiên, nhất

thời loại tình cảm bi thiết càng lúc càng đậm

Dường như Liễu Cơ đoán được: “Năm đó khi Âm gia sai bà mồi tới nhà ta lấy thiếp, ta từng nghe bà mồi nhắc tới xích mích của muội và cô gia, nhưng ta không tin, sai khi gả cho đại ca của muội, vì muội mang bệnh, hơn nửa năm chưa từng gặp lần nào, trái lại khiến cho ta càng lúc càng cảm thấy tò mò...” Nàng nhẹ nhàng nở nụ cười, có chút ngượng ngùng.

Tôi dùng ánh mắt mong chờ nhìn nàng, cổ vũ nàng nói tiếp.

Lúc trước Âm tiểu muội và Lư Tú rốt cuộc xảy ra chuyện gì, luôn là bí ẩn chưa được giải đáp trong lòng tôi. Trước kia chưa thân quen với Lư Tú, mặc dù tôi rất hiếu kỳ với chuyện này nhưng cũng không quá để tâm, nay nhắc lại chuyện cũ, thật khiến tôi hứng thú.

Không chỉ Liễu Cơ thấy tò mò, đôi lại là tôi, tôi càng tò mò gấp trăm lần!

“Sau này thân thể muội khỏe hơn, tính cách lại không khó chịu giống như lời đồn kia, ta mới về làm dâu, muội cũng không gây khó dễ cho ta, trái lại rất vui vẻ hòa đồng. Về Âm gia nhiều năm rồi, ta nhìn muội lớn lên từng ngày, trên danh nghĩa muội là tiểu cô của ta, nhưng ta hiểu rằng, trong lòng ta sớm đã yêu thương muội như em ruột.” Nàng đưa tay khẽ chạm vào ấn đường của tôi, trong mắt xuất hiện cảm giác thương tiếc. “Ta chỉ hi vọng muội có thể mãi vui vẻ, có thể nhìn thấy muội khoan khoái tươi cười như trước kia, ta cảm thấy tốt hơn hết thảy... Ban đầu muội thân với Đặng Trọng Hoa như vậy, ta còn tưởng rằng muội sẽ làm vợ hắn, ai ngờ số phận trở trêu, cuối cùng lại vẫn theo...”

“Tẩu tẩu.” Tôi cúi người, đầu khẽ tựa lên tên đầu gối của nàng.

Nàng thương tiếc vuốt ve tóc mai tôi: “Trước kia muội tính nghịch như một đứa trẻ không bao giờ lớn, không ngờ vừa ra khỏi nhà hơn một năm, khi trở về đã thành một đại cô nương trưởng thành. Lúc ca ca muội nói muội đồng ý gả cho Vũ Tín Hầu, ta nghe mà giật mình vô cùng, nhưng đó là lựa chọn của muội, người ngoài cũng không tiện nói nhiều. Nhưng mà... nhưng mà đừng trách chị dâu lắm chuyện, ta cảm giác Vũ Tín hầu và muội... Tính cách hai người quá khác nhau, e rằng không hợp, cuối cùng muội lại phải chịu ảm ức...”

Mắt tôi cay cay, nghe những lời nói chân thành xuất phát từ tận đáy lòng như vậy, suýt nữa rơi lệ: “Tẩu tẩu, ta biết tẩu thật lòng thương ta.”

“Muội đã biết ta thương muội, hãy nghe lời khuyên của ta, nếu muội dám quyết tâm, lần này bỏ hắn đi, Đặng Trọng Hoa và muội tính cách hợp nhau...”

“Tẩu tẩu!” Tôi không ngờ nàng lại nhắc tới Đặng Vũ, đột nhiên ngừng đầu, luống cuống đến mức mặt đỏ tai hồng.

Liễu Cơ bắt đầu nhìn tôi, trăm ngàn lời muốn nói cuối cùng hóa thành tiếng thở dài: “Muội vẫn không nỡ từ bỏ! Thôi được!” Nàng than thở: “Muội cãi nhau với Vũ Tín hầu, chẳng qua vì hắn có ý muốn đi lên phía bắc, thật ra nếu muội không muốn đi thì bỏ đi, cũng chẳng phải là việc khó. Muội có quan hệ rất tốt với Triệu phu nhân ở trong cung, nếu có thể nhờ nàng nói vài lời trước mặt bệ hạ, muội còn sợ Vũ Tín hầu có thể đi thành công hay sao?”

Tôi đột nhiên chấn động, hai tay giấu trong áo hơi run lên. Nàng cho rằng tôi giận dữ chẳng qua vì chuyện Lư Tú muốn đi lên phía bắc, không muốn chia lìa với hắn nên mới thế?!

Không! Tôi không giận chuyện chia lìa, tôi hận vì Lư Tú phản bội!

Chủ ý này của Liễu Cơ mặc dù không tốt lắm, nhưng chưa hẳn không có hiệu quả. Tôi chỉ cần để cho Triệu Cơ nói vài lời bên tai Lư Huyền, Lư Huyền kia trời sinh tính cách đa nghi há lại dễ dàng thả Lư Tú khỏi Lạc Dương?

“Để muội... suy nghĩ cẩn thận đã.”

Lư Tú, Lư Tú... Do chàng bắt nạt trước, vậy đừng trách ta vô tình tuyệt nghĩa!

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 61: Hết Nghi Ngờ

Từ phía thành Tây đi tới Nam Cung, cửa cung gần nhất chính là Bạch Hồ môn. Xe đi tới trước cửa cung, đã nhìn thấy hai toà tháp canh xa xa bên cạnh Bạch Hồ môn, lòng tôi bất an, vẫn đang do dự.

“Hù!” Xe lắc lư, người tôi bỏ nhào về phía trước, vội bám lấy thành xe cố gắng ổn định.

Chưa kịp hỏi han, phu xe ngồi phía trước đã cao giọng thưa: “Phu nhân, Phùng chủ bộ ngựa ở trước xe, người xem...”

Tôi vén rèm xe lên, quả nhiên thấy có một chiếc xe ngựa chặn ngang đường, Phùng Dị nghiêng người đứng trước xe, trước Bạch Hồ môn cũng ít người

qua lại, Phùng Dị chặn đường, muốn không để người khác chú ý cũng khó.

Tôi từ trên xe nhảy xuống, đi nhanh về phía hắn. Phùng Dị nghe tiếng xoay người lại, khẽ vãi chào có lễ với tôi: “Lưu phu nhân!”

Tôi hít một hơi: “Túc hạ chặn đường ta, có ý gì vậy?”

Hắn không vội trả lời, mí mắt vẫn sụp xuống, tôi không kiên nhẫn liếc mắt: “Nếu không có chuyện gì quan trọng, vậy ta xin đi trước.”

Không đợi tôi cất bước, mắt hoa lên, cây sáo trúc trong tay Phùng Dị đã ngăn cản đường đi của tôi.

“Dị đã đợi ở đây hai canh giờ.” Hắn vẫn cúi đầu, trên vầng trán khẽ hiện lên một tầng ưu thương, giọng nói rất thấp, trong tiếng thì thảo mang theo vẻ mê hoặc nhân tâm. Từ xưa tới nay tôi vẫn biết giọng nói của hắn dễ nghe như tiếng sáo vậy, nhưng không hề biết nó còn có âm vực mê hoặc như vậy, hắn ngẩng mặt lên, ánh mắt như điện đâm thẳng vào lòng tôi. Tôi bất ngờ không kịp phòng ngự lui lại một bước, tim đập rất nhanh, vô cùng kinh dị nhìn hắn.

Trên mặt hắn vẫn trầm tĩnh, không vui không giận, vẻ mặt duy nhất, cũng chỉ có nét u buồn trên vầng trán mãi không tiêu tan: “Phu nhân vào cung vì chuyện gì?”

Tôi bị bộ dạng khó hiểu của hắn chọc giận, không nhịn được nói: “Vì sao ta không thể vào cung? Ta vào cung gặp Triệu phu nhân không phải lần đầu tiên, vì sao hôm nay lại ngoại lệ? Công Tôn quân có gì chỉ giáo, xin cứ nói thẳng!”

“Được!” Hắn thu sáo trúc lại, trầm tư một lát, bỗng nhiên sửa lại giọng điệu: “Cô hiểu được Văn Thúc bao nhiêu?”

Tôi há miệng, không nói được gì.

Tôi hiểu Lưu Tú bao nhiêu?

Vấn đề này là sao, chẳng lẽ tôi nói không bằng so với người sao?

Nắm chặt mười ngón tay, tôi không khỏi cười lạnh: “Không nhiều lắm, những gì cần hiểu đều đã hiểu rồi.”

“Lấy vợ phải lấy Âm Lệ Hoa! Âm Lệ Hoa – Cô thật khiến người ta thất vọng, cô thật sự không xứng với những lời Văn Thúc nói!” Bỏ lại một câu nói khó hiểu, hắn xoay người lên xe ngựa.

“Đợi một chút!” Tôi đưa tay chụp lấy thành xe, không cho hắn vùng vẫy đánh ngựa. “Anh nói rõ mọi chuyện xem! Ta chán ngấy việc mấy người tỏ vẻ khôn ngoan nói lấp la lấp lửng rồi, đầu óc của tôi không tốt như mấy người, nghe không hiểu huyền cơ trong đó đâu, anh có bất mãn gì với ta, nói thẳng với ta là được!”

Hắn ở trên cao, tôi đứng dưới thấp, hắn vùng vẫy quát ngựa, tôi liều mạng ôm chặt cổ ngựa. Con ngựa kéo xe bị tôi ghì không thở được, hí lên thở phì phì trong mũi, gây lên khiến tôi chật vật không chịu nổi, dù vậy, tôi vẫn quát cường không chịu buông tay, trợn mắt lườm hắn.

Hắn dở khóc dở cười: “Cô thật chẳng thay đổi chút nào! Được rồi, ta nói thẳng luôn, cũng khai sáng luôn cho đồ đầu gối nhà cô, đỡ uống công Văn Thúc thật lòng thật dạ với cô. Cô lên xe đi!”

Cứ dây dưa trước cửa cung dù sao cũng không tiện, huống chi thân phận của tôi và hắn không giống nhau, sao lại không xấu hổ trước đồng người cho được.

Tôi không phản đối, nhanh chân leo lên xe của hắn, quay đầu gọi phu xe của tôi: “Người về trước đi!”

Phùng Dị đánh xe chạy như bay, chiếc xe ngựa của hắn khá nhỏ, ngoại trừ người đánh xe, chỉ có thể chở thêm một người, mà bốn phía còn không có gì che chắn, người ở sau chỉ có thể đứng ở trên xe, không thể ngồi.

Cũng may xe hắn được chế tạo khá tốt, con ngựa kéo cũng vô cùng ngoan ngoãn nghe lời, hai hàng cây hòe bên đường trôi qua vun vút, gió lạnh thổi vào mặt giống như dao cắt. Tôi chịu đựng hơn mười phút, cuối cùng không thể chịu được nữa kêu to: “Anh muốn ra khỏi thành, đi thẳng qua Quảng Dương môn không được hay sao?”

Hắn mỉm cười, xe ngựa quẹo một cái, đưa chúng tôi đi thẳng về phía bắc.

Bên ngoài thành Lạc Dương là Mang Sơn, núi non trùng điệp, xanh ngắt một màu. Đi tới chân Mang Sơn đã hết đường để xe chạy lên núi, Phùng Dị buộc ngựa vào một cây dưới chân núi, kéo tôi đi thẳng lên Mang Sơn.

Tôi vốn chưa hiểu ra sao, khi muốn quay về đã quá muộn, sắc trời bắt đầu tối, cổng thành Lạc Dương dưới chân núi đã đóng, ánh đèn, ánh nến của vạn hộ gia đình trong thành mặc dù không chói lóa như ánh đèn nê ông ở hiện đại, nhưng nhìn từ trên cao xuống, trời đất liền kề, cũng là một cảnh tuyệt đẹp.

“Đẹp quá!” Thu hết toàn cảnh thành Lạc Dương vào trong mắt, tôi không nhịn được thốt lời tán thưởng.

“Có đói bụng không?” Một cái bánh nếp bay đến trước mặt tôi.

Tôi đưa tay đón lấy, thấy Phùng Dị đang nhặt củi khô, chuẩn bị đốt lửa, không nhịn được cười nói: “Ta có ấn tượng tốt về anh đấy, anh đoán là gì

không?”

Hắn dừng lại: “Không biết.”

“Đồ ăn!” Tôi lắc lắc ngón trỏ, cười đau cả bụng. “Cứ gặp người liền nhớ đến cái nồi sất ở trong nhà, vừa mở nắp ra, mùi thơm bốc lên nghi ngút. Anh giống như cái nồi đó, chỉ cần ở bên cạnh anh là không bị đói.”

Hắn không hề tức giận, trái lại còn nghiêm túc suy nghĩ, sau đó gật đầu: “Vậy sau này cô cứ ở cạnh ta đi.”

Lời này hơi kì lạ, tôi cười ha ha hai tiếng, len lén dò xét hai mắt hắn, thấy sắc mặt hắn bình thường, dường như không để ý tới lời vừa nói. Tôi nhún vai, có lẽ tôi nghĩ hơi nhiều, tưởng bở là ai cũng thích mình.

“Đêm nay không về được rồi, ngủ lại trên núi một đêm vậy.”

“Vì sao dẫn ta lên núi?”

Mặc dù trên miệng hắn nói không về được, nhưng vẻ mặt lại chẳng hề nôn nóng, có thể thấy được đã tính toán kỹ càng, dẫn tôi lên núi là một trong những kế hoạch của hắn, chỉ không hiểu hắn đang làm cái quỷ gì thôi.

Phùng Dị lấy đá đánh lửa, hơi lạnh nhất thời bị đẩy lùi một chút: “Chỗ kia có căn nhà tranh, có thể tạm lánh.” Hắn dừng một chút, quay đầu liếc nhìn tôi một cái, đột nhiên cười giễu cợt: “Nếu ta ác hơn một chút, sẽ không dẫn cô tới nhà tranh tránh gió đâu, cứ để cho cô được hưởng mùi vị màn trời chiếu đất chân chính ra sao luôn.”

Tôi tròn mắt: “Màn trời chiếu đất? Không phải ta chưa từng được hưởng! Đây, rốt cuộc anh đang muốn làm gì hả?”

Hắn gơ cây đuốc lập tức đi trước dẫn đường, tôi chân thấp chân cao đi theo sau hắn, mới đầu còn theo kịp bước chân hắn, nhưng càng lúc trời càng tối, tôi chỉ có thể đi theo cảm giác. Khoảng cách giữa tôi và hắn càng lúc càng xa, bóng cây đen thui khiến tôi chỉ có thể trở mắt đứng nhìn ánh lửa mờ mờ ảo ảo biến mất.

“Công Tôn – “ Tôi sốt ruột gọi to. “Đợi ta một chút! Công Tôn – Phùng Công Tôn — —“

Thôi xong! Ánh lửa cuối cùng cũng biến mất khỏi tầm mắt của tôi, trên núi nhiều cây cối, cũng không thiếu dã thú, tiếng cú mèo văng vẳng, tiếng kêu mặc dù không thể lường, nhưng khiến người nghe cảm thấy hoảng hốt trong lòng. Tôi lạnh sống lưng, ngo trái ngo phải, cảm thấy như có ánh mắt đang len lút nhìn tôi chằm chằm.

“Phùng Dị! Người là đồ khôn kiếp!” Trên người tôi không mang đá lửa, trong bụng chỉ có mỗi cái bánh nếp hắn vừa đưa. Tôi nghĩ, so với việc đi loạn trong đêm tối thui thế này, thà ngồi ôm cây đợi thỏ, chờ Phùng Dị quay lại còn hơn.

Tôi tránh hướng gió, ngồi xổm xuống một gốc đại thụ, đem cái bánh nếp khô khốc kia nuốt sạch, sau đó sờ soạng dưới đất tìm một cành cây to chừng cổ tay, cùng một hòn đá to bằng lòng bàn tay, trọng lượng thích hợp. Tôi cầm cành cây, đặt hòn đá ở dưới chân, liềm khước môi khô khốc, hít một hơi thật sâu mở to mắt ngẩng đầu nhìn trời.

Lá cây trong rừng đan rất dày, che khuất ánh sao ban đêm, vài điểm sang thưa thớt xuyên qua tầng tầng lớp lớp cành lá rơi xuống, chỉ đủ cho tôi nhìn rõ mọi vật trong phạm vi hai thước mà thôi.

Gió thổi xào xạc, tôi lạnh run lên, đợi hơn nửa canh giờ vẫn chưa thấy Phùng Dị trở lại, lòng kiên nhẫn hao mòn hết sạch, không nhịn được bắt đầu mắng chửi. Để tiếp thêm can đảm cho mình, tôi lấy cành cây gõ vào viên đá, vừa gõ vừa hát: “Hai con hổ, hai con hổ, chạy trốn mau... chạy trốn mau... Một con không có mắt, một con không có tai, thật kì quái... thật kì quái...”

Hát đi hát lại hơn hai mươi lần, bực quá, vì thế tôi sửa lại: “Một con Phùng Dị, một con Phùng Dị, chạy trốn mau! Chạy trốn mau... Móc mắt người nè, chặt hai chân người nè, xem người còn chạy đâu... xem người còn chạy đâu...” (Ặc ặc...)

Tôi càng hát càng to, hát đến lần thứ ba, đột nhiên bên trái vang lên một tiếng “Rắc” kì lạ, tôi không thèm nghĩ ngợi, nhặt hòn đá dưới mặt đất lên ném về phía phát ra âm thanh.

Tiếng tảng đá rơi xuống đất cùng lúc với tiếng có vật thể vội vàng di chuyển, tôi hét lớn một tiếng, xông lên quơ cành cây bỏ tới trước.

Một tiếng kêu đau đớn khiến lực tay của tôi ngừng một chút, đó là tiếng người, không phải tiếng dã thú.

“Công Tôn?” Tôi nghi hoặc hỏi.

Qua chừng ba mươi giây, phía đối diện nhẹ nhàng truyền đến tiếng nói quen thuộc kia: “Cô ra tay mạnh thật đấy!”

“Đúng là anh rồi!” Tôi thu cành cây, chống xuống đất, gõ gõ: “Nếu quay lại rồi, vì sao không lên tiếng? Len lén lút lút, bị đánh cũng đáng đời.”

Hắn tiến lên hai bước, trong bóng tối mờ mờ hiện ra hình dáng: “Đang nghe có người ca hát, không dám quấy rầy.”

Tôi méo mặt, muốn cười lại không cười nổi: “Hic... giọng của ta không dễ nghe...”

“Đi thôi.” Hấn thở dài, xoay người muốn đi.

“Đợi một chút!” Tôi vội vàng kêu lên. “Anh đi nhanh quá, ta không theo kịp.”

Lại một tiếng khẽ thở dài, một bàn tay vươn qua, nhẹ nhàng nắm lấy ống tay áo bên phải của tôi. Hấn đi trước, tôi đi sau, bước thấp bước cao gần như cứ đi ba bước lại vấp, hấn nắm ống tay áo của tôi không quay đầu lại, cứ cất bước đi về phía trước, chỉ khi tôi ngã nhào thì tạm dừng lại, cũng không đỡ dậy.

Trong lòng tôi tức giận, lửa giận vừa đề xuống lại bốc lên, đúng lúc dưới chân lại vấp phải một cái rễ cây, lúc tôi ngã nhào xuống đất, tay phải túm lên trên, năm ngón tay bám chặt lấy cánh tay hấn, dùng sức kéo xuống, khéo léo dùng lực, kéo ngã hấn.

Một đầu gối hấn vừa chạm đất, nháy mắt đã đứng bật dậy, tôi cầm chặt lấy cánh tay hấn không buông, mượn lực cùng đứng dậy.

“Phu nhân...”

Hấn muốn rút tay lại, tôi lại đưa tay trái ra, túm luôn lấy cánh tay trái của hấn: “Nếu còn cố ý muốn bỏ rơi ta, đừng hòng làm được nhé.”

Phùng Dị dừng lại, mặc kệ cho tôi cầm cánh tay hấn không hề giãy dụa, cứ như vậy sau một lúc lâu, bỗng nhiên nở nụ cười. Lúc hấn cười giọng nói càng dễ nghe: “Một khi đi lên phía Bắc, hàng ngày Văn Thúc sẽ sống như thế này đây. Tương lai mờ mịt, sinh tử chưa biết, dầm sương dãi nắng, ăn bữa nay lo bữa mai... Chẳng lẽ cô còn không hiểu tâm ý của hấn dành cho cô sao?” Tôi im bật, hấn bước tới gần, khuôn mặt tuấn lãng tiến vào tầm mắt của tôi, trong u buồn lộ ra một tia thương tiếc: “Hấn sợ cô chịu khổ, đi lên phía bắc, chiều an các lộ nghĩa quân Hà Bắc, tuy rằng có thể thoát khỏi bàn tay Canh Thủy đế, nhưng bệ hạ sẽ không phải thêm người đi cùng hấn, các lộ nghĩa quân cũng sẽ không dễ dàng nghe chiều an quy hàng như vậy. Hấn một mình đi lên phía bắc, là dùng mạng đánh cược. Sao cô không suy nghĩ xem, cô là thê tử của hấn, nếu hấn không đưa cô đi, đáng lẽ phải bảo cô quay về nhà ở Thái Dương chứ, trong nhà hấn mặc dù không có người lớn, nhưng còn có đứa cháu nhỏ cần chăm sóc, hấn lại bảo đại tỷ Lưu Hoàng trở về Thái Dương, còn một mình cô quay về nhà ngoại ở Tân Dã, vì sao vậy? Âm Lệ Hoa ơi Âm Lệ Hoa, cô tưởng rằng cô hiểu Văn Thúc, nhưng sao cô lại không hiểu rõ hấn nghĩ mãi đành phải làm như vậy là vì sao? Hấn sợ tính mạng mình khó giữ, vạn nhất xảy ra chuyện xấu gì, cô cũng đã trở về nhà rồi, đại ca cô sẽ làm chủ thay cô, tái giá với người khác, không phải lỡ dở cả đời vì hấn!”

Tôi như bị sét đánh ngang tai, đại não giống như bị Phùng Dị bắn nổ, hoàn toàn mất hết khả năng suy nghĩ.

Tại sao lại như vậy?

Chàng muốn tốt cho tôi?!

Ngón tay vô lực buông ra, tôi ngã xụi lơ xuống đất, ngồi bệt trên rễ cây.

Nếu lời Phùng Dị đều là thật, như vậy tôi... Mấy hôm nay tôi đã nghĩ gì về Lưu Tú, tôi đã làm gì? Tôi chẳng những không hiểu cho ý tốt của chàng, ngược lại còn hiểu sai tâm tư của chàng.

Trách ai bây giờ đây?

Tính cách cổ quái của Lưu Tú, cả ngày cật rắng không nói nửa câu, lúc nói ba câu có đến hai câu rườì là vô nghĩa, nửa câu còn lại là lừa gạt. Tính xấu đó của chàng, tôi cũng không phải mới lĩnh giáo lần đầu, vì sao lúc này tôi lại hiểu lầm chàng sâu như thế?

Trước kia dù có xảy ra chuyện gì, tôi cũng chưa từng hoài nghi sự lương thiện của chàng, chàng đối xử với mọi người hết sức chân thành, vì sao khi hai chúng tôi trở thành người gần gũi nhất, tâm hồn lại xa cách như vậy?

Vì sao tôi không thể tin tưởng chàng như trước đây?

Từ bao giờ... Từ bao giờ tôi nảy sinh lòng nghi kỵ với chàng? Khi nào thì phản nghi kỵ này trong lòng tôi lại điên cuồng sản sinh như khối u ác tính, cuối cùng khiến tôi mất đi lý trí?

Vì sao lại biến thành như vậy? Vì sao?

Nước mắt trào ra, tôi nghẹn ngào hít một hơi, khóc không thành tiếng.

Phùng Dị nói rất đúng, tôi không xứng với Văn Thúc chút nào! Đừng nói làm thê tử của chàng, ngay cả làm người thân, tri kỷ, bạn bè, tôi cũng không đủ tư cách!

“Phu nhân!” Tay Phùng Dị từ từ khoác lên vai tôi: “Ta đưa cô đến nhà tranh.”

Tôi ngây ra để mặc hấn dìu đến nhà tranh, đi không bao xa, liền thấy trên mặt đất có một cây đuốc đang cắm, đúng là cây đuốc lúc trước Phùng Dị châm lên. Hấn xoay người nhặt cây đuốc lên, giờ cao, chiếu sáng đường đi.

Cho dù lúc này tôi có ngu ngốc đến cỡ nào, cũng phát hiện được dụng ý của hấn, không khỏi xấu hổ nói: “Anh dẫn ta lên núi, cố ý bỏ rơi ta, để ta một mình lẻ loi trong núi ban đêm, làm như vậy muốn cho ta cảm nhận đau khổ, nhận ra được dụng tâm của Văn Thúc?”

Hắn không đáp, hỏi lại: “Cô là một nữ tử thông minh, mọi việc chỉ nhìn qua là hiểu, nhận thức rất mạnh, vì sao cố tình không hiểu dụng ý của Văn Thúc?”

“Nếu anh oán ta, vì sao không dứt khoát ném ta một đêm ở trong núi một mình?”

Bước chân hắn chậm lại, sau một lúc lâu, nhẹ giọng than thở: “Đúng vậy, đáng ra ta phải độc ác như vậy mới đúng.”

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 62: Triệu Cơ

Ở trên núi cả đêm không hề chớp mắt, trong đầu quanh đi quẩn lại chỉ nghĩ tới Lưu Tú. Sáng sớm hôm sau cổng thành Lạc Dương vừa mở, Phùng Dĩ đưa tôi quay lại trước Bạch Hồ môn, sau đó rời đi.

Nam Cung có bốn cửa, phân biệt lấy tên theo tứ thần thú, trong đó Chu Tước môn là cửa chính nam của Nam Cung, thẳng hàng với cổng chính của thành Lạc Dương, đi ra ngoài rất nhanh, vốn là đường dùng cho đế vương ra vào, trong bốn cửa thì Chu Tước môn tôn quý nhất, kiến trúc cũng nguy nga đồ sộ vượt bậc, đứng cách hoàng cung hơn bốn mươi dặm, ngắm nhìn Chu Tước môn từ xa, cửa cung giống như nối liền với trời xanh, đẹp như một kỳ quan.

Trước kia mỗi lần tiến cung tôi hay đi qua Huyền Vũ môn, Huyền Vũ môn nằm ở phía tây gần với Tây Cung của Triệu Cơ, đây là lần đầu tiên tôi đi qua Bạch Hồ môn.

Nếu quy đổi diện tích cung điện Nam Cung sang đơn vị hiện đại, từ nam đến bắc dài chừng hơn một ngàn ba trăm thước, từ đông sang tây rộng chừng một cây số, tổng diện tích chiếm gần một ngàn ba trăm cây số vuông, tuy của triều trước để lại và chưa từng sửa chữa, nhưng cũng có hơn ba mươi tòa cung điện.

Tôi chưa tới Trường An, nên không rõ cung Trường Nhạc, cung Kiến Chương cùng cung Vị Ương đã bị hỏa hoạn thiêu hủy ở Trường An rốt cuộc có lớn hơn không, nhưng quan sát Nam Cung ở Lạc Dương, đã có thể suy đoán một phần. Ở hiện đại đều nói Tử Cấm Thành đời Minh Thanh để lại hùng vĩ đồ sộ, theo tôi thấy cung điện đời Hán không thể giữ lại sau hai ngàn năm, nếu không sẽ khiến cả thế giới khiếp sợ.

Tôi hồi hộp đi qua Bạch Hồ môn, vì không ngựa không xe, tôi đành phải đi bộ, bên đường có một cung điện quan trọng, gác cao bốn phía, trước cửa có thị vệ nghiêm ngặt canh gác. Tôi vốn muốn tránh lui, nhưng không biết tại sao nơi đó dường như có lực hút thần kỳ kéo tôi quay đầu ngoái nhìn.

“Lưu phu nhân, mời đi bên này.” Lúc này người dẫn đường cho tôi là một lão thái giám – lúc tôi đi vào Bạch Hồ môn có gặp Tào Hù, hắn không tiện mời tôi lên xe của hắn, liền gọi một thái giám dẫn tôi tới Tây Cung.

“Xin hỏi... nơi đó là gì vậy?” Tôi quay đầu chỉ về nơi có gác cao bốn phía đó hỏi.

Lão thái giám quay đầu cười nói: “Phu nhân không biết đó thôi, gian điện kia tên gọi Vân Đài, là nơi cất giữ trân bảo, công văn điển tịch, cực kỳ trọng yếu.” Bọn họ đều là lão nô hầu hạ trong cung điện ở Lạc Dương từ trước, nơi này trong mắt tôi giống như mê cung, nhưng với bọn họ mà nói, dù nhắm hai mắt cũng không thể đi nhầm.

Phía bắc Vân Đài chính là Lan Đài, những tòa đền đài lầu các này đều xây cao hơn mặt đất mười thước, mỗi tòa cung điện có vài chục bậc thềm đá cẩm thạch, có đường đi thông với nhau, có thể đi từ cung này sang cung kia, mà không cần phải đi xuống dưới lầu. Phong cách kiến trúc như vậy khiến tôi không khỏi nghĩ đến ở thời hiện đại xây cầu vượt và đường hầm để giảm thiểu ùn tắc.

Lão thái giám là một người biết điều, say đó mỗi khi đi qua chỗ nào, không đợi tôi hỏi, đã chủ động nói tên cung điện cho tôi biết.

Chớp mắt đã tới một căn gác, nhưng hắn không nói tiếp với tôi, mà lập tức bước xuống thềm đá, đi vòng qua phía sau căn gác kia. Ngoài điện vắng vẻ, không có tiếng người, đầu mũi tôi thỉnh thoảng ngửi thấy mùi hương lạ lùng, không phải xạ hương cũng không phải đàn hương, không biết là loại huân hương gì.

Lão thái giám kia đột nhiên bước nhanh hơn, nhưng bước chân không hề phát ra tiếng động, có vẻ đặc biệt cẩn thận.

Bước nhanh không tiếng động có lẽ được hơn mười bước, có thể thấy Tây Cung ở ngay trước mắt, lại nghe trên đỉnh đầu có một giọng nữ đột nhiên hô lên: “Đứng lại!”

Lão thái giám kia dừng bước, vội vàng xoay người lại, tôi không hiểu gì cả cũng xoay người.

“Ôi cha, ta thấy bóng người này sao nhìn lại có chút quen mắt, hoá ra là Âm Cơ.”

Tôi nghe tiếng ngẩng đầu, thấy đôi diện có bảy tám nữ tử trang phục lộng lẫy đứng đó, oanh yến kiều mỹ, đủ loại tư sắc. Người cầm đầu vừa nói kia cũng là một gương mặt thân quen – Hàn Cơ phu nhân vinh sùng sáng tăng chiều giảm.

Hiện tại tuy nàng đã từ thê thành thiếp, nhưng dù gì cũng là tiểu thiếp của hoàng đế, danh phận hạ xuống, địa vị lại tăng lên. Tôi không dám coi thường, vội cung kính quỳ xuống hành lễ: “Thiếp thân bái kiến Hàn nương nương!”

Đợi một lúc lâu cũng không nghe thấy nàng nói bình thân, lại nghe thấy tiếng đám nữ tử trên lầu nói cười không ngớt.

“Các muội muội cười cái gì, các người cười nàng quần áo xộc xệch, hay cười nàng không biết cách ăn mặc?” Giọng Hàn phu nhân lạnh lùng, trong bộ dạng cười như không cười lộ ra cảm giác uy nghiêm, đám nữ tử vừa còn đang cười lập tức im miệng.

Tôi ở trên núi một đêm, trời vừa sáng cũng chẳng cần rửa mặt chải đầu đã trực tiếp tiến cung, bộ dạng mình bây giờ chắc chẳng thể đoan trang nổi.

“Các muội đều là thôn phụ quê mùa, không hiểu được phong cách của nàng đâu, đúng là ếch ngồi đáy giếng.” Hàn phu nhân chỉ tay vào đám nữ tử tuer bên cạnh không ngừng quở trách: “Đây là phu nhân Vũ Tín hầu, đệ nhất mỹ nhân Tân Dã. Năm đó Vũ Tín hầu vì nàng, từng tuyên bố chí nguyện to lớn, thiên hạ đều biết – Làm quan làm như Chấp Kim Ngô, Lấy vợ lấy được Âm Lệ Hoa! Chà chà...”

Tôi thở dài, coi như nàng đang chửi chớ mắng mèo không thêm đề ý.

“Âm Cơ muốn đi đâu vậy?” Nàng tựa trên lan can cười hỏi.

“Khỏi bẩm nương nương, thiếp thân... đi qua Tây Cung thăm Triệu phu nhân!”

Trên đỉnh đầu có tiếng “à” nhẹ nhàng, mãi không thấy lên tiếng, tôi quỳ gối xuống nền đá xanh lạnh như băng, đầu gối sắp không chịu nổi. Qua chừng một phút đồng hồ, trước mắt xuất hiện một đôi giày lụa, đuôi áo thật dài kéo theo sau, huân hương trên áo hơi gay mũi, mũi của tôi ngửa ngửa, suýt nữa thì hất xì.

“Âm Lệ Hoa!” Một bàn tay đột nhiên vurun về phía tôi, tôi theo bản năng lui về sau, bàn tay kia đánh vào không khí, móng tay rất dài cách da mắt của tôi gần ba cen ti mét.

“To gan!” Ngón tay ngọc run rẩy không ngừng.

Hàn phu nhân vốn muốn tóm lấy mặt tôi, có lẽ nàng nằm mơ cũng không ngờ tôi lại có thể tránh, có thể dám tránh.

Tôi quật cường ngẩng đầu, đối mặt với nàng.

Tuổi Hàn phu nhân có lẽ không nhỏ, nàng là vợ đầu của Lưu Huyền, cho dù người ngoài không nói, tôi cũng đoán nàng phải qua tuổi ba mươi, dấu vết thời gian không kéo kiệt với nàng chút nào, ban cho nàng đầy đủ cả không thiếu nửa phần. Nàng vốn không xuất thân từ nơi phú quý, chắc chắn đi theo Lưu Huyền khắp chân trời góc bể cũng không được mấy ngày thoải mái.

Trên mặt nàng thoa một lớp phấn rất dày, so sánh với Triệu Cơ đang tuổi xuân thì trẻ trung xinh đẹp, ai thắng ai thua, người thông minh vừa nhìn là biết. Điều duy nhất bây giờ nàng có thể trông cậy, có lẽ chỉ hi vọng Lưu Huyền có thể nhớ tới tình cảm vợ chồng nhiều năm qua. Nhưng Lưu Huyền có phải loại người không ham sắc đẹp không? Cứ nhìn hấn phong vị thê tử từ thuở hàn vi làm phu nhân, lại muốn lập Triệu Cơ mới được sủng ái làm hoàng hậu mà xem, chuyện Hàn Cơ bị hạ bệ đã ngã ngũ.

“Đừng tưởng dựa vào tiểu tiện nhân Triệu Cơ kia, là người có thể được hưởng vinh hoa phú quý.” Sắc mặt Hàn phu nhân âm trầm, ánh mắt dữ tợn, như còn ngàn vạn hận ý muốn đem tôi bóp nát trong tay.

“Nương nương hiểu lầm rồi, thiếp thân...”

“Người dám nói người không lên lút xúi giục tiểu tiện nhân kia tranh đoạt hậu vị cùng ta?” Tôi quỳ lâu không đứng dậy nổi, nàng ở trên cao hùng hổ dọa người, ngón tay chỉ thẳng trước mặt tôi.

Tôi dùng khoeo mắt quét khắp mọi nơi, đã thấy cung nhân trái phải chủ động tránh đi hết không còn một bóng, vì thế kiên quyết đưa tay hất văng bàn tay hung hăng can quấy của nàng.

“Người...”

“Ngôi hoàng hậu vốn bệ hạ đã có quyết định, ngoại trừ bệ hạ, không có bất kỳ người nào có quyền xen vào được...”

“Đồ tiện phụ nhà người!” Nàng lại vung tay lên, tôi nhún chân một cái, từ trên mặt đất đứng thẳng dậy, lui ra phía sau hai bước cười như không cười nhìn nàng. Nàng tức đến trắng bệch cả mặt. “Người... Người...”

“Xin nương nương bảo trọng, thiếp thân còn phải đi Tây Cung gặp Triệu phu nhân, thứ cho thiếp thân xin được cáo lui trước.”

“Người... Người dám vô lễ với ta như thế sao? Triệu Cơ là ai, người đừng quên, người ở trong Tiêu Phòng điện cung Trường Thu bây giờ là ta, không phải nàng!”

Tôi cười lạnh: “Nói vậy không lâu nữa nương nương sẽ có hi thăng quan.”

“Âm Lệ Hoa! Ngươi quá ngạo mạn, ngang ngược vô lễ, ngươi sẽ không có kết quả tốt đâu. . . Trời xanh có mắt, cuối cùng sẽ có một ngày ngươi ném mùi vị từ thê thành thiếp, để cho người người cười chê!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, vì kích động quá mức, phấn trên mặt rơi là tả.

Tôi cười thầm, lại đột nhiên sinh ra một loại cảm giác thương hại. Hồng nhan đã già, không hề được ân sủng như trước, tương cứu lúc hoạn nạn, cuối cùng quay về nước, quên chuyện trên bờ.

“Ngươi đang nghĩ gì vậy?”

“Hả?” Tôi lấy lại tinh thần.

Triệu Cơ mỉm cười chống cằm nhìn tôi, đôi môi đỏ thắm vênh lên, trong mắt rõ ràng mang theo ý cười: “Hôm nay lòng ngươi không yên, từ lúc bước vào cửa cung của ta không ngừng phân tâm.” Nàng hé miệng cười, nhìn tôi, thần bí hạ giọng: “Ta biết ngươi đang suy nghĩ gì?”

Tôi hoảng sợ trong lòng, theo bản năng hỏi lại: “Nghĩ cái gì?”

“Ngươi đang nghĩ đến. . . Vũ Tín hầu!”

Tôi khẽ thở phào, hóa ra nàng chỉ đang trêu chọc tôi.

Tôi cũng không muốn nói với nàng chuyện Hàn phu nhân nói linh tinh, Triệu Cơ mới mười sáu tuổi, mặc dù trong mắt người bình thường đã là một người phụ nữ trưởng thành, nhưng tổng mà nói, lại là một tiểu cô nương chưa trưởng thành, chưa, chưa nếm trải mùi đời.

Nàng cực kì ngây thơ, đôi mắt trong suốt như chú nai con hiền lành ngoan ngoãn, lúc vui vẻ hai mắt híp lại, còn khi buồn bã không cần rơi lệ cũng làm cho người ta đau lòng thương tiếc. Nữ tử trời sinh hoạt bát đáng yêu như vậy, không có nhiều, dựa vào bản tính trời sinh có được sủng ái của quần vương.

Triệu Cơ vốn là thiên kim tiểu thư khuê các, tương tự như Âm tiểu muội kia, nàng chưa từng bước chân ra khỏi nhà, ở nhà ngoại trừ một đội nô bộc ra, cơ bản chưa từng tiếp xúc với người ngoài. Thật ra nàng cũng mong muốn có được bạn bè, chỉ chưa có cơ hội kết bạn đã bị Lư Huyền chọn vào dịch đình.

Tôi chủ động tới làm quen liền dễ dàng lấy được cảm tình của nàng, cũng có lẽ tôi thật sự hiểu rõ tính cách của Lư Huyền, chỉ bảo nàng đôi chút khiến cho nàng càng thêm vinh sủng, thế nên sau khi vào cung chưa được bao lâu đã được phong làm phu nhân. Sau này, phụ thân Triệu Manh của nàng ngầm đồng ý, thậm chí cổ vũ, nàng bắt đầu yên tâm không hề nghi ngờ tin tưởng tôi, hiện giờ nàng cho dù tôi không nói gì nghe nấy, nhưng cũng tìm mọi cách ý lại vào tôi.

Triệu Cơ thân với tôi, chẳng qua cũng vì Triệu Manh cảm thấy tôi có giá trị lợi dụng, nhưng đây là ý đồ của Triệu Manh, không phải của Triệu Cơ. Nữ hài tử này đối đãi với tôi thật lòng, chưa từng cảnh giác với tôi, chỉ tiếc. . . tôi thì thật sự có ý muốn nịnh bợ và lợi dụng nàng.

“Nương nương thật biết nói đùa, ta nghĩ tôi chàng làm chi?”

“Còn nói không nghĩ tới hán!” Triệu Cơ đột nhiên vượt mũi tôi, cười khế. “Tối hôm qua bệ hạ mới nói với ta, hiện giờ trên triều nhóm Tam công Cửu khanh đang tranh luận không ngớt chuyện để Vũ Tín hầu đi sứ Hà Bắc đấy, bệ hạ chị bọn họ làm phiền, sáng sớm nay ta khuyên can mãi, ngài mới bằng lòng vào triều đó.”

“Xin được chỉ giáo.”

Nàng đắc ý cười: “Nhìn ngươi xem, lúc trước còn giả bộ thờ ơ. Thật ra chuyện trên triều ta không rõ lắm, nhưng nghe giọng điệu của bệ hạ, hình như thể lực các quận ở Hà Bắc cực kì lớn mạnh, nhất định phải cử đi một người đắc lực, nếu không khéo quá hóa vụng lại không tốt.”

Tôi vội vàng gật đầu.

“Đại tư đồ cho rằng trong thành viên tôn thất ngoại trừ Vũ Tín hầu không có ai thích hợp đi sứ Hà Bắc hơn, nhưng đám người Đại tư mã cực lực phản đối. . .” Nàng lơ đãng nhìn gương thử bôi phấn trang điểm, một cung nữ tay bưng gương đồng đứng sau lưng nàng để nàng nhìn sau cho dễ, còn ba cung nữ khác đang nâng một bộ váy đuôi xòe màu tím thẫm, dùng lò hương nhẹ nhàng xông, mùi hương bên trong bốc lên, có hương vị khác hẳn mùi ở Tiều Phòng điện Trường Thu cung.

Người sau đó thay Lư Diễn giữ chức đại tư đồ là Lư Tứ, tuy hán là đường huynh của Lư Huyền, nhưng giao tình với huynh đệ Lư Diễn, Lư Tú cũng không tệ.

Trước mắt xem ra, Lư Huyền đã ổn định bước chân ở Lạc Dương, Lư Diễn bị ngộ hại đã qua mấy tháng, Lư Tú không có hành động gì khiến cho lòng ủng hộ trong quân và dân của Lư Diễn dần dần tan biến. Đối với Lư Huyền mà nói, giờ phút này Lư Tú dĩ nhiên chẳng thể nào uy hiếp, hán không hề để một quả bom nổ chậm là Lư Tú vào trong mắt cũng là chuyện bình thường.

Nói sâu xa hơn, dù gì Lư Tú cũng coi như tộc đệ của Lư Huyền, người cùng tộc rất ít khi tự giết hại lẫn nhau, cho dù ngày đó giết hại Lư Diễn, cũng vì do đám người Chu Vị ra mặt. Vì e ngại tăng huyết thống chi thân này, Lư Huyền rốt cuộc vẫn có phần niệm tình. Lư Huyền vẫn có chuyện chuyện phân tâm, nhưng hai vị Trương Ngang, lại cố chấp ôm lòng diệt cỏ diệt tận gốc, tuyệt đối sẽ không nương tay.

“Ta nghe phụ thân nói vượt sông Hoàng Hà lên phía bắc chiều hàng, là một chuyện khổ sai, ngươi cùng Vũ Tín hầu mới cưới xong đương nhiên không muốn chia lìa, nếu hấn đi Hà Bắc, ngươi có thể không đi theo sao?” Triệu Cơ quay đầu. “Ngươi là một nữ tử kiều diễm như hoa, sao có thể đến nơi đó chịu khổ, không bằng đợi bệ hạ thoái triều, ta tìm cơ hội nói hộ ngươi vài lời, để bệ hạ chọn người khác đi thôi.”

Tìm tôi giật thót một cái, hai mắt tròn tròn nhìn về mặt thành khăn của Triệu Cơ. Ba mươi giây sau, tôi đặt tay lên trán, từ từ bái lạy: “Nương nương! Phu quân ta thân là một thành viên của Lưu thị, nên vì bệ hạ phân ưu giải phiền. Đây là tâm nguyện vì đất nước góp sức khuyến mãi của phu quân, ta là thê tử của chàng, sao có thể để chàng liên lụy.” Tôi liên tục dập đầu, trán dán trên cái đệm lót lông chồn, hai tròng mắt căng tròn đau nhức. “Vạn mong nương nương thành toàn!”

“Ồi chào!” Triệu Cơ kích động nâng tôi dậy, “Chúng ta tình như tỷ muội, đã nói lúc không có người, không cần dùng đại lễ này. Ngươi... Vợ chồng hai người quả thật là người trung quân ái quốc, chỉ dựa vào tấm lòng này của các ngươi, ta nên thay bệ hạ tạ ơn các ngươi mới phải.”

Nàng một tay vừa đỡ, cung nữ bên cạnh thấy thế vội vàng kéo hai cánh tay của tôi lùi tôi dậy.

Tôi không thể miêu tả mùi vị trong lòng, chua xót, đau đớn, thương cảm, như bị đánh đổ lọ ngũ vị, ngọt bùi cay đắng chất tràn vào trong trí nhớ...

“Vì bệ hạ, vì Đại Hán... là một thần tử, nên đem toàn lực...” Lời nói cuối cùng này, ta nghẹn ở cổ, không thốt lên lời. May mà Triệu Cơ không có tâm cơ gì, không nhìn ra chỗ không ổn, còn cho rằng tôi cảm kích không nói lên lời, vui vẻ cười híp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 63: Đi Theo

Nếu là người lúc trước được nhìn thấy phong thái lỗi lĩnh vạn quân của Lưu Tú trong cuộc chiến ở Côn Dương, đương nhiên sẽ ấn tượng sâu sắc với chàng, khó có thể quên. Cho nên cũng khó trách dù chàng có nhân nhục, giả vờ căm tức, đám người Chu Vị từ đầu đến cuối cũng không chịu buông lỏng cảnh giác với chàng.

Có câu thả giết nhảm còn hơn bỏ sót, người làm chuyện lớn sẽ không giả vờ đùa giỡn, có biến một chút nhất định sẽ xử lý.

Nhưng dù sao Lưu Tú cũng có chút mảnh khỏe, từ sau đại chiến ở Côn Dương liền an phận thủ thường, đám người Chu Vị, Trương Ngang, Thân Đồ Kiến, Lý Dật mạnh mẽ phản đối thả hổ về rừng, nhưng Lưu Tú ra sức tiến cử, trong dòng họ Lưu thị, Lưu Gia, Lưu Lương càng ủng hộ Lưu Tú. Nhưng khiến người ta vui mừng nhất chính là, tả thừa tướng Tào Cánh, thượng thư Tào Hủ, hai cha con nhà này cũng đứng về phía Lưu Tú, là một lợi thế lớn cho chàng.

Cả triều đình như trên hai cán cân, cho nên khi Triệu Cơ ở bên khê thổi thêm chút gió, lúc này Lưu Huyền quyết định, hạ chỉ phong Lưu Tú làm Phá Lỗ Đại tướng quân, kiêm chức Đại tư mã, vượt sông Hoàng Hà, trấn an các châu quận.

Lời nói thật dễ nghe, chức quan nghe cũng hay, lại được thăng lớn nữa, nhưng trên thực tế Lưu Huyền chưa phái thêm người nào, nói thẳng ra là Lưu Tú dính phải chức quan chẳng ra gì bị đi Hà Bắc, người cùng đi với chàng chỉ có mấy tay thủ hạ mà thôi.

Cùng lúc Lưu Tú được thăng quan, Âm Thức lấy lý do thê tử gần tới ngày sinh nở xin về quê cũ, Lưu Huyền chuẩn tấu, thăng Âm Thức chức Thiên tướng quân, về ấp Tân Dã, xem như là quan từ kinh thành chuyển về địa phương ổn định tình hình.

Tiệc đưa tiễn Lưu Tú một bữa lại một bữa, chàng sớm đã bảo Lưu Hoàng trở về quê nhà Thái Dương, còn tôi từ sau lần cãi nhau nọ đã giận dữ dọn đồ về nhà mẹ đẻ, sau đó mỗi lần nghe nói trong phủ Hầu gia chè chén ca múa, không thêm quay lại một lần.

Chớp mắt đã tới ngày khởi hành, hai người Lưu Tú, Âm Thức dường như có sự thương lượng trước với nhau, có thể chọn cùng một ngày rời khỏi Lạc Dương.

Hôm nay tôi dậy rất sớm, trời vừa tờ mờ sáng tôi đã thu dọn xong xuôi, đeo tay nải, cầm kiếm ra khỏi phòng ngủ, vừa bước ra khỏi cửa một bước, chợt nghe một giọng nói không mặn không nhạt: “Cô rốt cuộc vẫn làm thế này! Thật sự chưa bao giờ để người khác ngừng lo lắng!”

Một dáng người cao gầy ẩn dưới bóng tối hành lang không nhúc nhích, lúc này trời chưa sáng hẳn, cây nến đốt đêm qua trên hành lang cũng đã tắt, chưa thay ngọn nến mới.

“Đệ muốn ngăn ta sao?” Tôi đeo bội kiếm vào thắt lưng, hai tay giơ cao, tay áo trượt xuống, lộ ra cánh tay trắng nõn. Tôi bày ra tư thế chuẩn bị đánh nhau, khí thế kinh người, hôm nay bất kể là ai cũng đừng hòng ngăn cản đường đi của tôi.

Bộ dạng hiện tại của Âm Hưng thực vô sỉ, có điều những lời nó nói đa số đều là thật, không hề có ý kiêu ngạo: “Thân thủ của cô ở trên ta, nếu ta muốn

ngăn cô lại, qua bốn năm năm nữa có lẽ còn có hi vọng...”

Tôi không nhịn được cười, lòng đề phòng giảm xuống: “Vậy đệ tới tiền ta?”

Mặt trời vừa lên, ánh sáng chiếu nghiêng qua mái nhà từ từ xua đuổi bóng đêm, Âm Hưng hoàn toàn xuất hiện dưới ánh mặt trời. Sắc mặt của nó hơi tái, mắt hơi đỏ, hơi ỉu rũ, dường như cả đêm không ngủ: “Đừng tưởng ta thích đến, là đại ca bảo ta chờ cô ở đây...”

Tôi hiểu nó khẩu xà tâm phật, trong lòng vui mừng, nhưng trên mặt không dám lộ ra tí gì: “À!”

“Cho tỷ!” Âm Hưng nửa đưa nửa ném vào trong tay tôi một hộp gỗ nặng chịch, hai tay tôi tiếp lấy, cánh tay trầm xuống: “Ồ đó có hai mươi cân vàng, tự cô lo liệu đi.”

Hai mươi cân vàng! Đây không phải một con số nhỏ! Đời Hán coi trọng bạc, tiền tệ lưu thông chỉ sử dụng vàng và tiền đồng, khi Vương Mãng thay đổi chế độ xã hội đã sửa đi sửa lại tiền đồng, gây rối loạn thị trường, nhưng Vàng luôn là vật đảm bảo giá trị lưu thông không thay đổi nhất. Đơn vị đo của vàng là cân, nghe thật giật mình, có điều “cân” ở thời này và “Cân” thời hiện đại hơn kém rất nhiều, tôi ước chừng một cân ở đây cũng chỉ nặng bằng nửa cân thời hiện đại thôi. (1 cân hiện đại của Tàu bằng 0.5kg)

Hai mươi cân vàng, bỏ vào hộp để trong ngực cũng nặng chừng 5kg, trọng lượng này mặc dù không phải quá lớn, nhưng tôi cầm trên tay lâu cũng thấy hơi mỏi.

Tôi cầm hộp gỗ trong tay ước lượng, dùng sức nâng lên, sợ không cẩn thận làm rơi xuống đất.

Một cân vàng tương đương một vạn tiền, nếu quy đổi theo tỷ lệ vàng tiền thời cổ, trong tay tôi cũng phải cầm ít nhất mười vạn tiền, nếu như có thể đem số vàng này mang về hiện đại, giá trị của Vàng có thể rất cao, giá vàng tăng giảm từng phút, một phút giá vàng trên thị trường phải...

“Cộc!” Trên trán bị người gõ mạnh, vẻ mặt Âm Hưng khó hiểu nhìn tôi: “Ta nói thật phí lời, cô há miệng lớn như vậy, bộ dạng mắt hồn mắt vía thật sự quá dọa người. Quá may mắn đi, Lưu Văn Thúc chịu cưới cô, nếu không...”

“Biến! Đừng qua một bên đi!” Tôi có vàng rồi, đương nhiên không muốn dài dòng với nó.

Mắt thấy trời đã sáng hẳn, tôi cũng lo Âm Hưng do Âm Thức phải tới kéo dài thời gian của tôi, tôi dài dòng với nó, chỉ sợ mọi chuyện có biến. Tôi cảnh giác nhìn nó vài lần, ý bảo nó đừng ngáng đường tôi! Tôi cầm hai mươi cân vàng, ảo tưởng sẽ mang được số vàng này về thế kỷ 21, lòng vui phơi phới.

Vội đi tới cửa thì đột nhiên Âm Hưng kêu lên một tiếng: “Tỷ...”

Tôi kinh ngạc quay đầu, nó đứng trên hành lang, thân hình cao gầy, ngũ quan tuấn tú, tôi đột nhiên phát hiện hóa ra đệ đệ này cũng có bộ dáng phong nhã đáng yêu, chỉ là ngay từ đầu tôi đã thích tranh cãi với nó, tình cảm trong lòng đối với nó không được rõ ràng như với Âm Tự mà thôi.

“Hưng Nhi, quan tâm gia đình cho tốt, đệ...”

Âm Hưng nhấc tay, một đạo bạch quang đột nhiên từ trong tay nó bắn ra, tôi tiện tay đón lấy, chỉ cảm thấy trong tay hơi lạnh.

“Cái này tỷ cầm đi, có lẽ... sau này có ích.”

Tôi cúi đầu liếc mắt, trong lòng bàn tay là một cái lệnh bài, làm bằng bạc, món đồ này tuy không lớn, nhưng thủ công tinh xảo, một mặt lệnh bài khắc một con lạc sinh hai cánh trừ tà, răng nanh móng vuốt sinh động như thật. Trong lòng tôi khẽ động, vội lật thẻ bài lại, quả nhiên thấy mặt bên kia có một chữ triện “Âm”.

Tôi ngẩng phát đầu, Âm Hưng đã biến mất khỏi hành lang, tôi đuổi theo vài bước, hô khẽ: “Hưng Nhi!”

Nó đang đi qua cửa, nghe tôi gọi, liền xoay đầu lại, vẻ mặt phức tạp từ xa nhìn tôi: “Đừng nói với ca ca,” Nói xong câu này, nó vội vàng xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng nó biến mất, lòng bàn tay tôi nắm chặt lệnh bài, ngón tay khẽ run, hận không thể khảm lệnh bài này vào trong lòng bàn tay.

Từ Lạc Dương đi về hướng bắc qua Mang Sơn, là Hoàng Hà sóng nước mênh mông, tròng chừng trăm dặm.

Nơi gọi là Hà Nam, Hà Bắc thời đại này hoàn toàn không phải hai tỉnh Hà Nam, Hà Bắc của Trung Quốc thời hiện đại, lí giải theo nghĩa chữ thật là mà phía bắc con sông, phía nam con sông.

Ở Trung Quốc mạng lưới sông ngòi chằng chịt, nhưng chỉ có Hoàng Hà được gọi là “Hà”, những con sông khác đều không được gọi như vậy, chỉ có thể gọi là “Thủy”, như Hán Thủy, Tỷ Thủy, Dục Thủy, Miện Thủy, Thoan Thủy, Lạc Thủy...

Tôi không thể ngờ được, đoàn người của Lưu Tú lại đi nhanh như vậy, tôi đang cười lương câu (Ngựa khỏe) thượng đẳng, ngựa không dừng vó cuối cùng đuổi đến tận bên bờ Hoàng Hà mới phát hiện ra tung tích xe ngựa của họ.

Đám người Lưu Tú tuy rằng khởi hành không mang theo xe quân nhu cồng kềnh, nhưng nhân số ít cũng phải mấy trăm, bọn họ có thể trong thời gian ngắn đi tới bên bờ Hoàng Hà, dĩ nhiên do bố trí xuất phát từ trước.

Tôi đứng từ trên cao nhìn đội ngũ uốn lượn phía dưới, không triển khai cờ quạt, không hề có dấu hiệu gì là đặc phái viên của triều đình, trông bình thường như một đội thương buôn.

Tôi hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra, trên mặt dần hiện lên ý cười. Tôi vung roi giục ngựa mau chóng đuổi theo, miệng hô lên: “Luru Tú đừng chạy –“

Đội ngũ phía trước đang đi chậm chậm, đột nhiên bắt đầu điên cuồng chạy thực mạng, xe cộ đuổi theo, những người đi bộ theo đuôi cũng bắt đầu nhanh chân chạy.

“Luru Tú – Đừng chạy –“ Tôi nín cười, to giọng gào lên.

Bốn chân dĩ nhiên phải chạy nhanh hơn hai chân rồi, đám người kia làm sao là đối thủ của tôi được, chưa đầy vài giây tôi đã vượt qua khỏi đội ngũ chạy trốn chật vật kia, xông thẳng vào đám người.

Mọi người đồng loạt cảnh giác đưa tay đặt vào chuôi kiếm, có người quá hoảng hốt đã rút kiếm cầm trong tay, tôi liếc mắt đảo qua, phát hiện một chiếc xe song mã có mái che phía trước vẫn không ngừng chạy đi, lập tức không đồng dài với những người trước mắt nữa, trực tiếp phóng ngựa đuổi theo. Phía sau có một nhóm người ào ào đuổi theo, có tiếng gầm gừn dừ, có tiếng hét chói tai, có tiếng mắng chửi...

“Người ngồi trong xe chính là Phá Lỗ Đại tướng quân?” Tôi cao giọng chất vấn.

Chiếc xe ngựa đang chạy được bảy tám trượng đột nhiên ngừng lại, trong xe bóng người chọt lóe, có người nhảy thẳng từ trên xe xuống đất. Tim tôi đập nhanh hơn, bóng người kia đã in dấu trong tim tôi, không thể làm được, vì thế cố gắng đè nén hưng phấn lập tức nhảy xuống, đi vài bước về phía chàng.

Về kinh ngạc chọt lóe lên trên mặt Luru Tú, hai tay vươn ra trước, tôi đột nhiên quỳ gối xuống trước mặt hắn, cất cao giọng nói: “Tiểu nhân Âm Kích ở Tân Dã, vốn là gia nô Âm thị, phụng lệnh chủ mẫu đặc biệt tới đi theo chủ công, công hiến sức lực...”

Trên cánh tay đột nhiên căng thẳng, ngón tay Luru Tú khẽ nắm chặt lấy tay tôi. Tôi hơi ngẩng đầu, ánh mắt của chàng thâm thúy như mực, vẻ mặt cực kì khó hiểu.

Tôi không đội mũ, chỉ buộc khăn trên đỉnh đầu, mặc áo chèn màu xanh, chân đi dép mộc ưa thích, toàn bộ trang phục và đạo cụ vốn của Âm Hưng, dáng người nó và tôi không khác nhau nhiều, tôi tiện tay lấy trộm trong phòng của nó, mặc vào tuy hơi rộng, nhưng còn hơn không.

Có điều Âm Hưng mới mười lăm tuổi, cho nên trang phục của nó vẫn là của vị thành niên, theo lý nam tử còn đang tuổi vị thành niên không thể đeo kiếm, nhưng cũng may đang trong thời loạn, không thể lo nhiều lễ tiết như vậy. Để phòng thân, mỗi người không nhiều thì ít cũng đều mang theo vũ khí, ở thời thái bình thịnh thế, kiếm giắt thắt lưng được coi là trang sức, hiện giờ là lợi khí giết người bảo vệ mình tốt nhất.

Lúc này đám người kia ào ào tụ tập lại, có người ở bên cạnh nhẹ nhàng “Ồ” một tiếng, lúc sau lại có người phát ra tiếng ô hô. Tôi không chớp mắt, nhìn thẳng vào Luru Tú. Quả thật một lát sau, hai mắt chàng cong thành một khe hở, khóe miệng tạo thành nụ cười âm áp: “Được!” Chàng tiện tay kéo tôi: “Ý tốt của phu nhân, Tú đương nhiên sẽ nhận. Âm Kích... Sau này còn cần người quan tâm nhiều hơn...”

Tôi nhếch miệng cười, chưa kịp nói gì cánh tay chợt bị kéo một cái, dường như bị ai đó lôi lên, một bàn tay to như cái quạt vỗ lên vai tôi, suýt nữa khiến tôi học máu: “Hảo tiểu tử, cưỡi ngựa khá đấy, hành động cũng nhanh nhẹn. Người có tài cán gì, mà Luru phu nhân lại có thể nóng lòng đưa người tới hộ vệ cho đại tướng quân?”

Lá một người thô hào, bộ dạng cũng bình thường, chỉ hai ba mươi tuổi, có điều thật sự lạ mặt, trước kia tôi chưa bao giờ thấy qua. Tôi hừ lạnh trong lòng, đang muốn lật tay bắt lấy cánh tay kia của hắn ném qua vai, ngực đột nhiên bị đau không hề báo trước, ngay sau đó hoa mắt chóng mặt. Loại tình huống này tôi dù biết nhưng không thể trách được, chớp chớp mắt, người nhún ra ngã về phía sau.

Người nọ tro mắt nhìn tôi ngã, vừa sợ vừa khó hiểu, tôi không nhận được than thở trong lòng: Lão huynh, người không kéo ta lại sao?

Mắt thấy sắp té xuống đất làm trò cười trước mặt mọi người, phía sau đột nhiên dựa vào một thân thể ấm áp, hoàn toàn ngăn tôi lại, đồng thời trên lưng tôi được một bàn tay đỡ lấy mà không ai biết, tôi vội vàng mượn lực ổn định thân hình, tiếp tục tập trung tinh thần, đẩy lùi bệnh hoa mắt chóng mặt.

Tôi quay đầu lại thoáng nhìn, Phùng Dĩ đứng sau lưng tôi nhìn tôi kín đáo mỉm cười, điềm nhiên như không đi về phía khác, tựa như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra, lòng tôi cảm kích cười hồi đáp hắn.

Đối với tất cả chuyện này Luru Tú làm như không hề nhìn thấy, chỉ chỉ vào nam tử kia nhìn tôi cười nói: “Đây là Mã Thành, tự Quân Thiên, hắn nguyên là huyện lệnh huyện Hiệp, nghe nói ta muốn đi Hà Bắc, từ quan đi theo.”

Tôi vừa nghe nhất thời cảm thấy cực kì kính nể, bực bội ban đầu trong phút chốc biến mất hoàn toàn: “Quân Thiên huynh!”

Mã Thành bật cười, không hề nghi ngờ thân phận của tôi. Ai bảo đời Hán lắm nam tử tuấn tú quá làm gì, nữ tử có tư sắc cỡ tôi mặc quần áo đàn ông mặc dù chưa chắc đã hiện ngang mạnh mẽ, tư thế oai hùng, nhưng so sánh với đại đa số các cô nàng then thùng nhu nhược mà nói, vẫn tương đối gần với hình tượng tiểu bạch kiếm để nhìn hơn.

Có điều... ánh mắt tôi lướt qua, không bắt ngờ khi tìm thấy trong đám người vài gương mặt thân quen, trên mặt những người này cũng mang theo nụ cười thân thiện.

Tôi gạt đầu với đám người Đặng Thân, Diêu Kỳ, Tế Tuấn, Tang Cung, bọn họ đều mỉm cười xoay người lên ngựa. Tôi lại nhìn, đi ở cuối đoàn còn có Vương Bá, sau cuộc chiến Côn Dương, hắn trở về quê, sau khi quân Hán dời đô về Lạc Dương, hắn lại từ quê lên nhờ cậy Lư Tú. Có điều mấy ngày nay tôi và Lư Tú còn đang chiến tranh lạnh, nên không lưu ý đến những thuộc cấp quen biết trước kia.

“Âm Kịch!” Lư Tú ngoắc tay với tôi, mặt mỉm cười, gió xuân phơi phới: “Đi cùng xe với ta được không?”

Tôi do dự một chút, cuối cùng gạt đầu đồng ý. Phùng Di lập tức từ phía sau đi tới, dắt ngựa của tôi đi, Lư Tú đỡ tay tôi muốn giúp tôi lên xe.

“Không cần!” Tôi đưa tay bám vào thành xe, nhanh nhẹn trèo lên.

Lư Tú cũng lên theo.

Loại xe có mái che này theo như lễ chế chính là xe ngựa chuyên chở tam công liệt hầu, hai bên thùng xe dùng chiếu quét sơn để che chắn, hình dạng cấu tạo cùng xe của nhà môn tương tự, chỉ có hai bên thùng xe cao hơn, người ngồi trong xe, có thể trông thấy cảnh vật trước sau, hai bên vì được che chắn, ở ngoài không thể trông thấy.

Lư Tú ngồi trên xe không nói câu nào, chàng không chủ động mở miệng, tôi cũng ngại nói, đành đảo mắt nhìn tới nhìn lui, đánh giá từ trước ra sau, lại đánh giá từ hai bàn tay mình đến mây trắng bay bay ngoài kia.

Tiếng nước sông Hoàng Hà cuộn cuộn không ngừng quanh quần bên tai, tôi vô cùng buồn chán ngồi lác lác theo sự chuyển động của xe ngựa, mí mắt bắt đầu đánh nhau bôm bốp, cơn buồn ngủ kéo đến, mệt mỏi kiềm chế mãi.

Ngay khi tôi không thể chịu nổi nữa bắt đầu ngủ gà ngủ gật thì một bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa mặt tôi, cảm giác ấm áp quen thuộc nơi đầu ngón tay khiến lòng tôi run lên, tôi đột nhiên mở mắt ra, ngẩn người quay đầu nhìn về phía Lư Tú.

“Đừng ngủ... Trời lạnh, coi chừng bị lạnh.” Chàng vẫn dịu dàng như trước kia.

Chút mâu thuẫn và bất mãn cuối cùng trong lòng tôi, rốt cục cũng bị nụ cười dịu dàng của chàng đánh tan hết. Tôi quay đầu đi, không cho chàng nhìn thấy khuôn mặt xúc động của mình.

Chỉ một câu đơn giản, cũng khiến cho lòng tôi tràn đầy cảm động.

“Chàng đã đồng ý với ta, chúng ta sau này không rời xa nhau...” Tôi đưa tay kéo ngón út của chàng: “Nam tử hán đại trượng phu, lời nói nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy, phải giữ lời.”

Chàng cười dịu dàng, nụ cười như phết mật, có thể khiến lòng người ngọt ngào: “Được.”

Tôi không nhận được thăm than trong lòng.

Nếu sau này chàng nuốt lời, tôi có khả năng bắt đền được ư? Nụ cười của chàng vĩnh viễn là vũ khí tốt nhất để sát thương địch, bảo vệ mình. Một đao mềm mại, khi chàng đang mỉm cười cho dù nói hươu nói vượn, trong mười người tất sẽ có chín người tin tưởng không hề nghi ngờ, còn lại một người, ví dụ như tôi, dù biết rõ không thể tin vẫn sẽ u mê trúng bùa của chàng.

Tôi nghiêm trang rồi lại không thể tránh được ánh nhìn của chàng, thấp giọng than: “Chàng là một tai họa! Là một kẻ lừa đảo! Mặc kệ chàng có dụng ý gì, xuất phát từ mục đích nào, cuối cùng cũng tại ta dấn đến, nhìn mà không hiểu lòng chàng... Tú Nhi, sẽ có một ngày, ta bị những lời nói dối của chàng bao vây, cuối cùng mất đi toàn bộ tin tưởng và kiên nhẫn, rời khỏi chàng, chính thức vĩnh viễn... rời khỏi chàng...”

Một ngón tay nhẹ nhàng chạm lên môi tôi, ánh mắt chàng trong suốt, như có một dòng suối nhỏ chảy róc rách, long lanh chớp động: “Nàng có tin ta không?”

Đổi lại trước kia tôi sẽ sớm thốt ra hai chữ “Không tin!”, nhưng lúc này đối diện với ánh mắt chân thành của chàng, lòng tôi mềm nhũn, lời nói vô nghĩa không khống chế bật ra: “Tin, rồi không dám tin!”

“Hãy tin ta! Lệ Hoa, thật ra nàng không cần làm gì cả, chỉ cần tin ta...”

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 64: Đuổi Theo

Sau khi qua sông Hoàng Hà, nơi đầu tiên tiến vào là địa giới quận Hà Nội. Tuy rằng Lư Huyền không phải ai theo, nhưng mới qua Hoàng Hà chưa

được bao lâu, những người trước kia từng kề vai chiến đấu, hoặc từng kết giao với Lưu Tú bắt đầu lục tục kéo tới, giống như Mã Thành, từ quan đi theo từ Lạc Dương hoặc từ quê nhà đi đến.

Phó Tuấn là người đầu tiên, hẳn là người thành Đinh Xuyên, trước kia cũng từng tham gia cuộc chiến ở Côn Dương, có công lao được Canh Thủy đề phong làm thiên tướng quân. Sau khi quân Hán chiếm được hai kinh đô Lạc Dương, Trường An, vì có người thân qua đời, nên hắn vội về Đinh Xuyên chịu tang.

Tiếp theo là một đệ tử tôn thất họ Lưu – Lưu Long. Vào năm Nhịếp Nguyên, cũng là mười bảy năm trước, An Chúng hầu Lưu Sùng khởi binh thảo phạt Vương Mãng, lúc ấy phụ thân của Lưu Long là Lưu Lễ cũng từng tham dự, kết quả bại trận bị giết, liên lụy cả nhà, Lưu Long khi đó chưa đầy bảy tuổi, nên may mắn thoát được.

Lưu Long vốn đang du học ở Trường An, sau khi Lưu Huyền đóng đô tại Lạc Dương, hắn liền mang thê thiếp cả nhà dời đến Lạc Dương, được phong Kỵ đô úy. Khi hắn nghe nói Lưu Tú sẽ đi Hà Bắc, dứt khoát đơn thương độc mã từ quan đuổi theo.

Hàng loạt các nhân vật bắt đầu bước vào tầm mắt của tôi, tôi ứng tiếp không xuể. Đến mãi sau, tôi mới bắt đầu phát hiện ra một mặt khác của Lưu Tú, chàng có sức hút độc đáo của chàng, nếu không sẽ không có nhiều người liều lĩnh như vậy, mặc kệ tiền đồ tươi sáng phía trước, từ quan bỏ nhà đi theo chàng lang thang chân trời góc biển.

Chàng không giống như trong tưởng tượng của tôi, chỉ là một nông phu thích làm việc đồng áng. Lưu Diễn đã nhìn nhầm vị đệ đệ này, chàng thực sự không phải người vô dụng.

Tôi dùng thân phận Âm Kịch ở lại bên cạnh Lưu Tú, một số ít thân tín, ví dụ mấy người Đặng Thần, Phùng Di, Vương Bá trong lòng đều biết rõ thân phận thực sự của tôi, nhưng bọn họ ăn ý với nhau chỉ hiểu ngầm mà không nói ra, dù là người trước người sau, nhưng tất cả bọn họ đều nhất trí ngoài miệng gọi tôi là “Âm Kịch huynh đệ”.

Gọi như vậy để giữ bí mật, giúp tôi lấy thân phận nam tử bình yên sống sót trong đội ngũ này.

Mấy ngày nay vội vội vàng vàng đuổi tới huyện Nghiệp, xe ngựa mệt nhọc, tôi ngồi trên xe nôn đến không còn gì để nôn ra nữa, lần đầu tiên cảm nhận mùi vị say xe.

Phùng Di là chủ bộ của Lưu Tú, chức vị này tương đương với thư ký thời hiện đại, sinh hoạt của hoàng đế do thị trung chuẩn bị, Lưu Tú cũng chỉ có thể dựa vào chủ bộ. Cũng may Phùng Di là người rất tinh tế, bình thường rất ít nói, về mặt lúc nào cũng thân nhiên, dường như thờ ơ với tất cả, nhưng không có gì thoát khỏi mắt hắn. Dọc đường cũng may được hắn chăm sóc, mấy trăm người ồn ào này mới không quá khổ sở. Nói gì thì nói dù sao cũng là đặc phái viên của Đại Hán, tuy số lượng không nhiều, cũng không phô trương khí thế, nhưng rốt cuộc vẫn là biểu tượng cho thể diện Hán triều.

Đầu tháng mười một, nhiệt độ dần hạ xuống, lúc mưa, lúc tuyết. Càng đi về phía bắc, gió tuyết càng lớn, càng có thể cảm nhận phong cảnh bất thường phương bắc.

Trắng nấu ngọn cây, Lưu Tú châm đèn đọc thư, theo tình báo từ Lạc Dương truyền tin đến nói Lưu Huyền được chúng thần xúi giục chuẩn bị dời đô, hơn nữa đã phái Lưu Tử đi tới Trường An chuẩn bị trước. Lúc trước thành Trường An bị phá là lúc đám người Chu Đệ, Trương Ngự châm lửa đốt cung điện, ngọn lửa này không chỉ khiến mẹ của Vương Mãng là Định An thái hậu táng thân trong biển lửa, còn liên lụy tới cung Vị Ương. Năm đó Vương Mãng hủy đi tông miếu Lưu thị, cho nên lúc này Lưu Tử đến Trường An làm nhiệm vụ giống chức Ti đãi giáo úy trước đây của Lưu Tú, đi trước đặt nền móng, xây lại tông miếu và cung thất, tu tu bổ bổ...

“Chàng bày ra vẻ mặt đăm chiêu làm gì?” Lưu Tú cảm miếng thư lụa kia đã hơn nửa canh giờ, hai mắt đăm đăm, không biết đang suy nghĩ gì. Tôi khêu đèn trên thư án cho chàng. “Lưu Huyền dời đô cũng là chuyện tốt, Trường An có thể cạy châu rồng cuộn (địa thế hiểm trở), hiện giờ hẳn không chỉ có ngọc tỷ truyền quốc, còn có kiếm trăm xa của Cao Tổ, thừa kế Hán thất là danh chính ngôn thuận, đương nhiên được đóng đô ở Trường An.”

Lưu Tú nghe vậy không đáp, một lát sau, cười lắc đầu.

Tôi bất mãn đẩy chàng: “Đừng úp úp mờ mờ, nếu chàng cảm thấy ta nói không đúng thì cứ nói ra.”

“Cái gọi là ‘quốc gia ổn định phải ở Hàm Cốc’ quả thật là suy đoán chủ quan của một nhóm mưu thần, trước khác nay khác, thế cục hiện nay há có thể sánh bằng thời Cao Tổ? Nếu dời đô đến Trường An, đem quân đội hùng hậu của triều đình điều động vào quan ải, Sơn Đông, Hà Bắc, Trung Nguyên, khắp nơi tranh hùng, Quan Đông bất bình, thì thiên hạ không yên. Đến lúc đó thiên tử dù có danh chính ngôn thuận, cũng không thể kiểm soát trung nguyên. Một khi dời đô... hậu quả khó lường.”

Tôi trợn mắt, một vấn đề đơn giản như dời đô không ngờ lại có nhiều khía cạnh như vậy. Nhưng Hán triều đã thành lập, trong sử sách có ghi, gọi là “Đông Hán” mà. Chẳng lẽ việc Lưu Huyền làm vua Đông Hán còn có thể có biến cố gì sao? Đông Hán khai quốc Quang Vũ trung hưng, đây chính là tên lưu sử xanh, lịch sử không thể thay đổi!

Nghĩ đến đây, tôi không khỏi rung mình, chẳng lẽ lịch sử sẽ thay đổi?

Nhưng một khi lịch sử thay đổi, vậy đời sau phải làm sao? Lịch sử hai ngàn năm trước thay đổi, liệu thế giới kia có thể tồn tại sau hai ngàn năm không?

“Đang nghĩ gì vậy?”

“Không... không có gì.” Tôi ngáp ngừng, tay chân vô lực xoay người. “Ta đi ngủ, chàng cũng ngủ sớm đi.” Hồn xiêu phách lạc đi được hai bước, đột

nhìen bị vấp, tôi lao đảo suýt ngã.

Lưu Tú kịp thời nhảy lên từ phía sau ôm lấy tôi: “Làm sao vậy? Không thoải mái?”

Tay chàng tự nhiên áp lên trán tôi, tôi hoang mang lắc đầu. Nếu thế giới hai ngàn năm sau không còn là thế giới mà tôi biết, vậy cho dù tôi có tìm được hai mươi tám người, trở về hiện đại, đã cảnh còn người mất, vậy trở về có ý nghĩa gì?

“Lệ Hoa? Nàng nói xem, không thoải mái ở đâu? Làm sao trên trán lại toát hết mồ hôi thế này?”

Tôi ôm chặt lấy chàng, lo âu thấp thỏm trong lòng phát hết ra ngoài, chỉ có rúc vào trong lòng chàng, ngửi mùi thơm tự nhiên quen thuộc kia, tôi mới có thể yên ổn trong chốc lát.

Có lẽ... tôi thật sự... thật sự không về được!

“Đừng lo, tất cả đã có ta...” Chàng vỗ nhẹ lên lưng tôi, dịu dàng như đang dỗ trẻ con.

“Đại tư...” Cửa khép hờ, khi tôi đi vào cảm thấy không cần phải cài then cửa, chưa từng nghĩ rằng Mã Thành sẽ đẩy cửa tiến vào. Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của hắn, sau bay giây tôi mới kịp phản ứng, vội vàng đẩy Lưu Tú ra, cả người bắn về phía sau chàng ba thước.

“Đại... tư... mã...” Ánh mắt Mã Thành hơi biến dạng, vẻ mặt càng cổ quái.

“Chuyện gì vậy?” Lưu Tú rất tự nhiên, ngoái đầu lại cười hỏi.

Chàng có dừng khí trời sập cũng không đổi sắc mặt, tôi thì không tu luyện được công lực bình tĩnh tự nhiên kia. Hai má từ từ nóng lên, tôi cúi đầu nhìn chằm chằm mũi giày của mình, không biết nên làm thế nào cho phải.

“Có người cầu kiến ở tiền đường!”

Nửa đêm, là ai có thể khiến cho Mã Thành phải tới đây một chuyến vậy? Nghĩ lại tôi chợt hiểu vì sao những người khác không đến, chỉ một mình hắn đến. Đám người Phùng Dị, Đặng Thần đều biết thân phận của tôi, sợ đêm khuya quấy nhiễu vợ chồng tôi nghỉ ngơi, sợ mang tiếng đến quấy nhiễu, nên sai thẳng cha chất phác không hay biết gì này làm nhiệm vụ quấy nhiễu.

Có điều... cửa phòng chưa khóa, Mã Thành không gõ cửa đã xông vào, kết quả như vậy khẳng định bọn Phùng Dị cũng không thể đoán trước được.

“Hả? Là người phương nào cầu kiến?” Có thể thấy, Lưu Tú cũng hơi tò mò, chỉ không biểu lộ tí ti gì trên mặt mà thôi.

Liếc mắt trộm nhìn vẻ mặt của chàng, tôi đột nhiên phát hiện hình bóng Lưu Tú ở trong đầu tôi càng lúc càng rõ ràng. Tuy rằng lúc chàng mỉm cười, cười, cười to trông nét mặt không khác nhau bao nhiêu, nhưng ở chung lâu ngày, sẽ phát hiện ra lúc chàng gợn tay nhắc chân cũng có thể mò ám nhìn ra nội tâm chàng đang thay đổi. Có điều nếu bình thường, căn bản không dễ dàng phát hiện ra chàng khác thường, càng khó nói lúc chàng có ý giả ngốc, khi đó một đao dụ dàng nổi danh của chàng có thể so sánh với Tiểu Lý Phi Dao – lẽ bất hủ phát!

Con người của chàng, cho dù duy trì vẻ mặt mỉm cười, nhưng ở thời gian không giống nhau, trường hợp không giống nhau, hiện tại tôi có thể từ từ phát hiện ra chàng không cùng ý nghĩ.

Càng nghĩ càng đặc ý, tôi không nhận được hắt cảm nở nụ cười xấu xa. Lưu Tú thật ra cũng chỉ là một người bình thường không thể bình thường hơn, chàng cũng có lúc mạnh mẽ, tức giận, đau lòng, thất vọng, chẳng qua không thể hiện rõ ra mà thôi. Dịu dàng là vũ khí của chàng, mỉm cười là sự tự vệ của chàng, trong tầng lớp tự vệ này, có Lưu Tú chân thật...

“Cái gì? Ngươi nói lại xem!” Bỗng nhiên phát ra tiếng nói phản chấn khiến cho tâm hồn đang treo ngược cành cây của tôi bay trở về. Lòng mảy Lưu Tú giãn ra, tuy cũng đang mỉm cười, nhưng đây là nụ cười phát ra từ nội tâm.

Trong lòng tôi thăm đư ra kết luận – Là... chuyện gì có thể khiến chàng vui mừng như vậy?

“Hắn...”

“Hắn ở đâu?” Không đợi Mã Thành nói lại, Lưu Tú đã bước nhanh ra ngoài, đi được hai bước, chàng đột nhiên xoay đầu lại, vẫy vẫy tay với tôi. “Âm Kịch, người qua đây... Chúng ta cùng nhau đi gặp người bạn cũ!”

“Dạ...”

Lưu Tú cười tươi rói, chàng không để ý tôi có đồng ý hay không, bước nhanh tới phòng khách.

Trong phòng khách ánh nến sáng trưng, dưới một cây đại thụ trên thềm đá của phòng, có một bóng người đang đứng. Mã Thành dẫn hai người chúng tôi đi nhanh vào phòng, tôi nghi hoặc liên tiếp quay đầu, bóng người kia dời đi dưới ánh trăng, cây sáo trúc trong tay vẫy vẫy tôi, ý bảo tôi nhanh chóng đi theo.

Đến khi tôi quay đầu lại, Lưu Tú đã đi xa, lại nghe tiếng cười bên trong truyền ra, trong đêm lạnh dưới ánh trăng sáng có vẻ đặc biệt náo nhiệt. Tôi nghĩ một chút, cuối cùng bỏ qua ý nghĩ đi tới phòng khách – nếu là bạn cũ, vậy hẳn nhất định nhận ra tôi, vạn nhất dưới con mắt nhìn chằm chằm của đám

người kia hẳn không suy nghĩ gì khai ra “giới tính” của tôi, tiết lộ lai lịch của tôi, vậy đám nhân tài đông đảo trong phòng, chẳng có ai là kẻ ngu, há lại không đoán ra nguồn cơn mọi chuyện?

“Tại sao không vào trong?” Thấy tôi đi đến bên gốc cây, Phùng Dị hơi kinh ngạc.

“Vậy sao ngươi không vào?”

“Nhiều người quá...”

Sợ đông người?

Tôi liếc mắt nhìn bộ dáng im lặng hờ hững của hắn, đột nhiên cảm thấy người này vô cùng khó đoán. Nhìn như lạnh nhạt vô tình, lại thích lo chuyện bao đồng, nói hắn chân thật nhiệt tình, hắn lại xa cách ngăn dăm.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, lại nghĩ tới mưa sao băng thay đổi vận mệnh của tôi, bỗng nhiên cảm thấy buồn ngủ. Đã rất lâu tôi không nhớ đến những người thân, bạn bè cũng toàn bộ các mối quan hệ ở hiện đại, lúc này nhìn Phùng Dị, lại đột nhiên nghĩ tới Diệp Chi Thu.

Hai con người tính nết cổ quái này, làm người ta có cảm giác, hơi giống nhau đó.

“Mau vào đi, bên trong có người muốn gặp cô...”

Tôi “vâng” bang quơ, nhưng suy nghĩ vẫn dừng lại trong ký ức của mình.

Thân mình Phùng Dị thoáng nghiêng tới trước, lưng rời khỏi thân cây, sáo trúc trong tay chỉ về phía trước: “Cô không đi gặp hắn, hắn cũng sẽ tới tìm cô...”

Tôi theo hướng hắn chỉ quay đầu, đã thấy một người từ trong phòng khách vội vàng đi tới, tay cầm gậy gỗ, gỗ xuống đất có tiếng cộp cộp, trong bóng đêm không nhìn rõ người nọ là ai.

Nhưng lại nghe Phùng Dị ở bên cạnh bổ sung thêm một câu: “Cô tự thu xếp ổn thỏa đi.” Tôi kinh ngạc quay đầu lại, đã thấy hắn nói xong rồi bỏ đi, đầu không hề quay lại.

Tiếng cộp cộp càng lúc càng gần, từng tiếng dồn dập, khiến tôi rùng mình. Tôi lo lắng không dám quay đầu lại, một tiếng nói phát ra từ sau lưng tôi: “Lệ Hoa...”

Một tiếng gọi khàn khàn khiến cả người tôi chấn động. Tôi không dám tin xoay người lại, trong phút chốc kinh ngạc không nói nên lời.

Người trước mặt đáng vẻ phong trần, vai còng xuống, hai tay khẽ run, nếu không phải trong tay còn có một cây gậy gỗ chống đỡ, chỉ sợ một cơn gió thổi tới cũng có thể khiến hắn ngã nhào.

“Lệ Hoa... Cuối cùng ta cũng tìm được nàng.”

(Đọc đoạn này buồn cười quá... ông lão nào tìm chị Hoa nhà ta vậy? :D)

Tay trái cầm gậy, tay phải vươn về phía tôi, tôi như bị chúng thần chú định thân, để mặc tay hắn xoa xoa gương mặt tôi.

“Ha ha... trưởng thành rồi, Lệ Hoa cuối cùng cũng đã lớn rồi.” Lòng bàn tay của hắn buộc một mảnh vải, ngón tay thô ráp lạnh như băng.

Cả người tôi run lên: “Đặng Vũ.”

Xoạch một tiếng, cây gậy gỗ trong tay Đặng Vũ đổ xuống, cả người hắn đột nhiên đổ về phía tôi, tôi vội vàng ôm lấy hắn, kêu lên: “Đặng Vũ! Đặng Vũ... Người đâu – Người đâu –”

Trong phòng khách vốn đã có người đi theo Đặng Vũ ra cửa, nhưng dường như bọn họ cố ý để cho tôi và Đặng Vũ ôn chuyện, tất cả đều đứng từ xa không tới gần. Nghe thấy tiếng hô lớn của tôi, lúc này tất cả mới vội vàng bước tới.

Mọi người合力 đưa Đặng Vũ tới phòng khách, trong ánh đèn sáng, tôi mới nhìn kỹ, bất thành linh bị dọa hít một ngụm khí lạnh.

Đặng Vũ râu ria xồm xoàm, mặt cắt không một giọt máu, môi lạnh đến tím tái, trên người mặc một bộ áo giáp cũ nát, trên đó có vài chỗ rách, sợi bông xám xịt bên trong lộ ra.

“Sao lại thế này? Tại sao hắn lại trở nên như vậy?” Tôi kích động thét lên.

Thấy thuốc đeo hòm thuốc trên lưng vội vàng đi tới, trong phòng khách đông người chen chúc, Lưu Tú nhân lúc hỗn loạn ném tôi ra khỏi cửa.

“Rốt cuộc sao lại thế?” Tôi bắt mình phải cố gắng bình tĩnh, nhưng nội tâm chấn động khiến cho tiếng nói của tôi không thể khống chế bắt đầu run rẩy.

“Hắn từ Tân Dã...”

“Sau đó thì sao?”

“Sau khi từ quan hấn liền đi du lịch bốn phương, không ai biết hấn đi đâu. Bệ hạ ư thích tài danh của hấn, từng phái người đi khắp nơi hỏi thăm, nhưng vẫn không có kết quả.” Luru Tú thở sâu, giọng nói hơi trầm trọng. “Mới rồi theo như Trọng Hoa kể lại, bởi vì Luru Tú có viết thông cáo ở Trường An, báo cho thiên hạ biết, hấn mới biết việc ta đi lên phía bắc, nhớ tới tình đồng môn, đặc biệt đến đây nương tựa. Trên người hấn chẳng có gì đáng giá, chỉ có một thân ngũ kinh tạp học, nếu ta không chê... có thể...”

“Đừng nói nữa!” Tôi đau đớn nhắm nghiền hai mắt.

Cái gì mà ngũ kinh tạp học, cái gì mà nếu không chê, đây là những lời Đặng Vũ mà tôi quen biết sẽ nói sao? Hấn luôn là một người hào hứng phấn khởi, sáng lạng như ánh mặt trời, cậy tài khinh người, năm xe tài học, hấn sẽ tự đắc khoe khoang, không tự hạ thấp giá trị con người mình!

Hấn thật sự vì biết được Luru Tú đi lên phía bắc mà ngăn chặn đuổi theo? Hay là... tôi mở trừng mắt, để khí vọt tới cửa.

Dưới sự chỉ huy của thầy thuốc, mọi người đều tự động tản ra, nhưng Đặng Vũ vẫn nằm trên chiếu ở phòng khách hôn mê bất tỉnh. Luru Tú im lặng đi tới, tôi đứng yên ở phía sau.

Tôi ghen ngào: “Hấn thật sự đi bộ tới đây sao?”

“Đúng vậy.”

Nước mắt đã lưng tròng, tôi không đành lòng nhắm mắt lại.

Tôi dám khẳng định từ sau khi hấn rời khỏi Tân Dã chưa từng trở về, vì sao hiện giờ lại đi từ Tân Dã tới? Hấn quay về Tân Dã làm gì? Nếu đến nương tựa Luru Tú, vì sao còn đi đường vòng quay về Tân Dã? Vì sao biến mình trở nên chật vật như vậy? (Huhu, chán tình... huhuhu)

“Lệ Hoa... Cuối cùng ta cũng tìm được nàng.” Đây là câu nói đầu tiên của hấn sau khi nhìn thấy tôi.

Cuối cùng ta cũng tìm được nàng...

Lòng tôi run lên.

Đặng Vũ ngu ngốc! Người đời đều nói anh thông minh, nhưng sao trong mắt tôi, sao anh lại luôn ngốc không ai bằng như vậy!

Nước mắt rơi xuống không tiếng động, tôi vội vươn tay quệt đi, nấc lên: “Hấn không có gì đáng ngại chứ?”

“Trọng Hoa chỉ quá mệt mỏi, vì đuổi theo chúng ta, hấn vội vàng đi liền một ngày một đêm, chỉ sợ cả đoạn đường cũng chưa hề nghỉ ngơi.” Một bàn tay đặt lên bờ vai tôi. “Nàng đừng lo lắng, hấn không sao đâu.”

Tôi gật gật đầu, một cảm giác bi thương vô lực lướt qua trong lòng: “Không sao là tốt rồi. Đêm đã khuya, ta về ngủ trước.”

Tôi không dám nhìn về mặt Luru Tú lúc này, cúi đầu đi lướt qua người chàng.

“Lệ Hoa...”

Tôi dừng chân.

“Nghỉ ngơi cho tốt!”

Cảm giác vô lực càng trải rộng ra, tôi rũ vai xuống nhắm mắt lại: “Vâng. Chàng cũng đi nghỉ ngơi sớm đi, nếu Trọng Hoa tỉnh lại, nói cho hấn biết ngày mai ta lại đến thăm hấn.”

Luru Tú không lên tiếng nữa, tôi bước nhanh hơn, không quay đầu lại rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 65: Dương Mưu

Một đêm không ngủ, hai mắt chằm chằm nhắm lại nằm trên giường trần trọc nghe tiếng gió bắc gào thét, nghĩ đến cảnh Đặng Vũ một mình đi bộ trong

thời tiết tồi tệ thế này, chóng gây vượt ngàn dặm, trong lòng càng cảm thấy áy náy.

Lúc trời vừa sáng, tôi cuối cùng cũng mang theo hai mắt gấu trúc chui từ trong chăn ra, bởi vì ngủ không đủ giấc nên bước chân hơi lảo đảo, trong lòng càng trống vắng.

Đặng Vũ được thu xếp ở trong gian phòng bên đầu phía đông, cùng sương phòng tôi ở đại khái cách bảy tám gian, tôi từ trong phòng đi ra, nhìn hành lang, do dự không biết nên đi hay không.

“Hất xì!” Cửa phòng bên cạnh đột ngột mở ra, Phùng Dị bộ dạng uể oải tựa vào cánh cửa, thán nhiên liếc mắt nhìn tôi: “Hắn đã tỉnh rồi.”

“Vâng.” Tôi xấu hổ giả vờ tươi cười.

Phùng Dị lại đóng cửa phòng.

Tôi hít một hơi thật sâu, trong lòng nặng trĩu đi đến đầu phía đông, nhấc tay muốn gõ cửa, trong phòng bỗng nhiên ruyền ra tiếng cười quen tai.

“Vậy theo lời Trọng Hoa nói, Tú có thể thu nhận người, Trọng Hoa từ xa đuổi tới, chỉ muốn giành một chức quan?”

“Cũng không hẳn!” Tinh thần Đặng Vũ hiển nhiên đã hồi phục khá khá, giọng nói mặc dù không lớn, nhưng cũng không còn khan khan vô lực nữa. “Quân tử chỉ giao nhạt như nước, nếu muốn đi vào con đường làm quan, Vũ đã sớm ghi tên vào Canh Thủy Hán triều...”

Hai người đối thoại anh qua tôi lại, tuy rằng có vẻ thân thiết, nhưng vẫn dùng tên xưng với nhau. Đâu còn giống bạn đồng môn năm đó, còn không bằng giao tình giữa Lưu Tú và thuộc hạ khác.

Tôi buông tay, buồn bã đứng ngoài cửa.

“Vậy... ý Trọng Hoa thế nào?” Lời nói đột nhiên xoay chuyển.

Theo tính cách của Lưu Tú, lời này hẳn chàng đang cười híp mắt mà hỏi, nhưng bởi vì giờ phút này tôi không nhìn thấy nét mặt chàng, cho nên tôi càng nghe ra được lời nói che dấu sự sắc bén và lạnh lùng.

“Vũ – không muốn làm quan!”

“Đã không muốn làm quan, vậy tội gì chịu mạo hiểm trong gió tuyết, lặn lội ngàn dặm, đến đây tìm ta?” Cái từ “ta” kia kéo rất dài, xu hướng hung hỏ như muốn dọa người.

Tôi thầm kinh hãi, từ trước đến nay Lưu Tú luôn trầm ổn nội liễm, chủ động khiêu khích như vậy quả là hiếm thấy. Lắng tai nghe không khí căng thẳng bên trong, tôi đưa tay muốn đẩy cửa xông vào, nhưng không ngờ cổ tay đột nhiên bị người giữ lại.

Năm ngón tay của Phùng Dị nắm chặt lấy cổ tay tôi, mặt không chút thay đổi nhìn tôi lắc lắc đầu. Ánh mắt của hắn sắc bén, vẻ mặt nghiêm túc, thái độ khác thường, ngay cả ra tay cũng không chút lưu tình, xương cổ tay phải của tôi giống như bị hắn bẻ gãy, đau nhức khó chịu.

Tiếng nói của Đặng Vũ trong phòng đột nhiên cao lên: “Chỉ mong mình công gia tăng uy đức cho bốn biển, Vũ tài hèn sức muộn, buông bỏ công danh nguyện sức đi theo!”

Hơi thở tôi cứng lại, Phùng Dị buông tay ra, nhẹ nhàng mở cánh cửa trước mặt.

“Người hiểu ta, cũng chỉ có Trọng Hoa!” Lưu Tú chỉnh đốn trang phục, vái Đặng Vũ một cái thật sâu, Đặng Vũ nằm nghiêng trên giường mỉm cười không nói gì, ánh mắt dõi đi, thấy tôi tiến vào, mặt khẽ thay đổi, thân mình hơi tiến tới.

Phùng Dị nhìn Đặng Vũ cười nhạt, ánh mắt cả hai giao nhau, có thâm ý ra vẻ hiểu biết. Tôi tiến một bước đi vào trong phòng, nụ cười của hắn từ từ tỏa ra, như ánh mặt trời, chói chang đến mức khiến người ta không mở nổi mắt.

“Lệ...”

“Xuy!” Tôi dùng ngón trỏ đưa lên một làm động tác chó lên tiếng, cười nói: “Tiểu nhân Âm Kích, ra mắt Đặng công tử!”

Lưu Tú từ đầu đến cuối mỉm cười, khóe mắt cong cong nheo lại, Phùng Dị ở bên cạnh thấy tôi “xuy” một tiếng thì cười khẽ.

Đặng Vũ đánh giá tôi từ đầu đến chân: “Âm Kích... Âm Cơ...” (Cả hai từ đều phát âm là jì) Hắn cười lắc lắc đầu, trong mắt không che dấu yêu thương: “Chúc âm mưu của nàng thành công!”

“Đa tạ Đặng công tử khen ngợi!”

“Sau này gọi là Đặng tướng quân đi!”

Tôi sừng sốt, bỗng hiểu ra, lớn tiếng nói: “Dạ! Hộ quân Âm Kích ra mắt Đặng tướng quân!”

“Hộ quân?” Đặng Vũ khẽ cười, từ trên giường đứng lên, nâng khuỷu tay của tôi, nở nụ cười tươi sáng nhất: “Hay là làm hộ quân của ta đi!” nghiêng đầu, hướng về phía Lưu Tú: “Minh công có chịu không?”

Hắn nghiêng đầu đi, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào tôi, tai tôi nóng lên, chỉ cảm thấy lời nói này không ổn, nhưng không thể bắt lỗi được hắn.

Lưu Tú cười ngây ra, không nói được hay không được. Phùng Dự ở bên cạnh thì ngược lại, đáy mắt hiện lên tia lửa, hơi tức giận, khiến người ta không rét mà run.

Đặng Vũ cười hi hi buông cánh tay tôi ra: “Minh công đi lên phía bắc, hiện giờ đã đến huyện Nghiệp, ý muốn tiếp theo thế nào?”

Một câu liên hóa giải bầu không khí căng thẳng, nét mặt Phùng Dự thoáng dịu đi.

“Nguyện ý lắng nghe lời của tướng quân.” Mặc dù tài danh Đặng Vũ lan xa, có điều vẫn là một thanh niên mới hai mươi một tuổi, nếu hắn không có chỗ hơn người, mà Lưu Tú lại xem trọng kính cẩn lắng nghe như thế trước mặt thuộc hạ, chưa tạo công trạng đã phong chức quan, chỉ sợ sẽ khiến nhiều người bất mãn.

Đặng Vũ cười ta, Lưu Tú chiêu hiền đãi sĩ như vậy, nhưng dường như hắn lại không thêm để ý trái lại đưa mắt sang nhìn Phùng Dự.

Ánh mắt hai người đụng nhau, khóe miệng Phùng Dự giật giật, cười như không cười lộ ra vẻ mặt kỳ quái. Quả thật lát sau, Đặng Vũ vẫn không nói gì, đẩy Lưu Tú vào một hoàn cảnh khó xử.

Tôi trong lúc nhất thời không thể hiểu nổi bọn họ đang diễn trò gì, đang ừ ừ cạc cạc, bỗng nhiên Phùng Dự không còn cách nào bèn thở dài, chậm chậm mở miệng giải vây: “Chư tướng Canh Thủy đề tung hoành bạo ngược, động tí là bắt người cướp của, dân chúng thất vọng, không muốn đi theo. Nay mình công thuận theo ý trời, thi hành ân đức. Xưa có loạn Kiệt Trụ, chính là gặp được minh công Thang Vũ; Người đói khát đã lâu, sẽ cần được sung túc ấm no. Cần phải loại bỏ tham quan, đi tới quận huyện, xem xét oan tình, ban bố ân trạch...”

Lời này mặc dù có vẻ hách dịch, nhưng cũng nói đến trọng tâm, từng chữ như châu ngọc. Đặc biệt những đạo lý hắn trích dẫn, dễ nghe dễ hiểu, có tình có lý, lại còn nhịp phách rõ ràng, ý vị sâu xa.

Đặng Vũ cười nhe răng híp mắt, Lưu Tú vui sướng ngất ngây vái lạy nói: “Công Tôn nói có lý, như vậy, liền để Công Tôn và Thứ Huống chia nhau đi thăm hỏi các huyện, ghi tên tù phạm, vỗ về quan lại, miễn tội cho những người đi lưu đày, không trách lỗi xưa nữa.”

Phùng Dự thừa vâng, Đặng Vũ đột nhiên tiếp lời nói: “Đừng quên hỏi lộ hai nghìn thạch xem đám quan lại đó có thành tâm sát nhập hay không, cùng với chiêu hướng của quan lại các cấp!”

Phùng Dự liếc mắt nhìn Đặng Vũ một cái, vẻ tức giận ở đáy mắt tan biến, từ từ hiện lên nụ cười.

Tôi đột nhiên cảm thấy gió lạnh thổi qua lưng, ba người bọn họ... đang đấu trí với nhau. Tuy tôi không hiểu mấy cái âm mưu, dương mưu này lắm, nhưng mắt không bị mù, tai không bị điếc, thông qua những lời nói qua lại giữa bọn họ lúc này ít nhất có thể hiểu được một hai phần.

Chết mất thôi! Nếu sau này bọn họ cứ nói chuyện làm việc như thế này, tôi có thể sẽ phát điên mất! Làm việc không chỉ nhìn bề ngoài, làm việc không chỉ nghe một lần... Tôi thầm nghĩ rằng, thực hận sự bất lực của mình, mấy lời kia nếu tôi hiểu thế nào được? Nói như vậy mà bảo tôi phải hiểu ngay lập tức, cho dù tôi có nghĩ vỡ đầu cũng không ra.

Nhưng ai thắng ai thua?

Tôi cẩn thận cân nhắc, có vẻ như không phân thắng bại, ba người bọn họ đều thắng. Người duy nhất bị thất thế có lẽ là Phùng Dự, tính khí hắn từ xưa đến nay đều lười nhác, nếu không phải Đặng Vũ đâm cho hắn một kích, chắc hắn cũng không thành thật nhảy ra đầu.

Tôi nhin không được mím chặt môi cười trộm, Đặng Vũ quả nhiên là thiên tài, vừa gặp đã có thể nhìn thấu tính cách quái gở của Phùng Dự!

Cười được một nửa, ánh mắt chạm đến chỗ Lưu Tú bình tĩnh thản nhiên, bỗng nhiên tôi nụ cười lại. Trong ba người này, người nhìn như trung hậu thành thật, giả bộ khờ khạo nhất ngoài chàng còn ai nữa? Một ý nghĩ quái dị đột nhiên hiện lên trong đầu tôi, tôi bỗng nhớ tới một người, khí chất giờ phút này giống hệt Lưu Tú! Người này cực kì nổi danh ở đời sau, là Lưu Bị thời Tam quốc!

“Canh Thủy đề có ý muốn dời đô tới Trường An, nhưng hôm nay Sơn Đông chưa bình định, quân Xích Mi, Thanh Độc tính bằng đơn vị hàng nghìn. Canh Thủy đề ngoài không thể áp chế quân đội, trong không thể tự mình làm chủ, không chế cục diện Đại Hán. Thuộc hạ, chư tướng đều là người tầm thường, chỉ thích tiền tài, ưa dùng vũ lực, tầm nhìn hạn hẹp, chỉ cầu phú quý trước mắt, vui thú sớm chiều mà thôi. Không trung hậu thẳng thắn sáng suốt, nhìn xa lo sâu, khuyên chủ an bang, an dân, tình thế bốn phương sụp đổ sớm muộn cũng xảy ra.” Đặng Vũ chân thành nói, câu nói này, đã không hèn mà gặp với vài quan điểm của Lưu Tú, lại can đảm đem những ý Phùng Dự vừa nói nói toạc ra. “Minh công mặc dù có công lao to lớn, nhưng cuối cùng lại bị người khác quản chế, không thể tự do. Kế sách bây giờ, chỉ bằng kêu gọi anh hùng trong thiên hạ, thu lấy lòng dân, xây dựng đại nghiệp như Cao Tổ, cứu hàng vạn sinh linh, dùng tài sức của mình công mà thu phục thiên hạ, thiên hạ có thể ổn định!”

Tôi kinh hoàng biến sắc, đây... chẳng lẽ thật sự muốn Lưu Tú xưng đế sao? Ngang nhiên chống đối với Hán triều Canh Thủy? Chỉ bằng mấy trăm người đây?

Lưu Tú thu lại nụ cười, ánh mắt thâm thúy nhìn Đặng Vũ, Đặng Vũ không hề sợ hãi, ánh mắt bình tĩnh.

Tìm đập thịnh thịnh, tầm mắt tôi đảo liên tục qua hai người Lưu Tú và Đặng Vũ.

“Đất Hà Nội kề núi liền sông, đủ để hành động, nơi này thịnh vượng giàu có, lại là cố đô của triều Thương. Nếu mình công có thể giữ lấy Hà Nội, giống như khi xưa Cao Tổ có được Quan Trung!” Tiếng của Đặng Vũ rất cao, vẻ mặt nhàn nhã, chỉ núi điểm sông. Sau đó đem binh đoạt Ký Châu, Phía bắc lấy U Tinh, Hồ Mã để sử dụng; đông chiếm Thanh Từ, vurun tới Phụ Hải rất có lợi; Quay về phương nam hiệu lệnh thiên hạ, thiên hạ không thể không bình định.”

Lưu Tú mặt không đổi sắc, tôi nhắm nghiền hai mắt, chỉ cảm thấy tứ chi mềm nhũn.

Một lúc lâu sau, chỉ nghe Lưu Tú nhẹ giọng nói: “Công Tôn, người chuẩn bị đi đi!”

“Vâng!” Phùng Dị trả lời, hành lễ lui ra.

Tôi nghĩ một chút, xoay người đuổi theo, bước chân Phùng Dị cực nhanh, chỉ trong chớp lát đã bước được bảy tám trượng.

“Công Tôn!”

Phùng Dị xoay người lại, im lặng nhìn tôi.

Tôi về mặt kích động: “Công Tôn...”

“Đặng Trọng Hoa quả nhiên không hổ là Đặng Trọng Hoa!” Hấn cảm khái thốt lên.

Trong đầu tôi “Ông” một tiếng, run rẩy nói: “Chẳng lẽ... anh cũng nghĩ như vậy?”

Hấn cười nhẹ, nụ cười anh tuấn lão luyện: “Ta cũng chỉ dám nghĩ vậy mà thôi!”

“Như vậy Văn Thúc... Chàng...”

“Cô yên tâm, thời cơ chưa tới, từ trước đến nay Văn Thúc vẫn luôn cẩn thận bình tĩnh, không có kế sách vẹn toàn, hấn tuyệt đối sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.” Hấn thân nhiên bồi thêm một câu: “Cô nên tin tưởng năng lực của hấn!”

Đầu óc tôi hoàn toàn rối loạn.

“Bây giờ ta phải đi tìm Diêu Thứ Huống bàn việc tới thăm hỏi các huyện. Lần này ta đi... Văn Thúc nhờ vào cô vậy!”

“Ta...”

“Đặng Trọng hoa không phải người thường, có hấn hỗ trợ, Văn Thúc càng tăng tỷ lệ thành công. Có điều, hấn... cô...” Hấn muốn nói lại thôi, lời đến miệng đã thu lại: “Ta đi trước, bảo trọng.”

Tôi buồn bã nhìn hấn rời đi.

Vùng lên từ loạn thế! Chẳng lẽ đây là số mệnh của đàn ông? Không chịu đứng ngoài trong cuộc tranh bá thiên hạ, ngay cả người gián dị nhỏ nhả như Lưu Tú cũng không ngoại lệ?

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 66: Thương Thế

Nếu đem so sánh Lưu Tú với Lưu Bị đời sau, như vậy Lưu Tú có Đặng Vũ tương trợ giống như Lưu Bị có được Gia Cát Lượng vậy.

Mấy ngày liên tiếp, Lưu Tú không trở về phòng, ở lại trong phòng Đặng Vũ nói truyện thông đêm, nếu thấy mệt, cũng trực tiếp ngủ lại phòng của Đặng Vũ. Hai người gần bó như keo sơn, nói mấy ngày mấy đêm vẫn không hết chuyện. Nếu không phải tôi biết rõ hai người bọn họ không có vấn đề gì về giới tính, chắc không thể không có những suy nghĩ lệch lạc.

Phùng Dị và Diêu Kỳ đi khảo sát huyện Chúc, vào các quận huyện, gặp mặt hai thiên thạch, trường lại, ba bộ lão và quan viên, kiểm tra thành tích, các chức vụ giống nhau được bố trí lại. Đồng thời, Lưu Tú hạ lệnh phế bỏ chính sách cai trị hà khắc của Vương Mãng, khôi phục quan chế nhà Hán, lôi kéo quan lại địa phương, chàng tiếp nhận đề nghị của Đặng Vũ, bắt đầu cố ý gây dựng uy tín tại địa phương, từ từ bồi dưỡng lực lượng cho mình.

Những biện pháp này, khiến cho nhân dân địa phương vui mừng vô hạn, tranh nhau mang rượu thịt đến nghênh đón, vãi tạ Luru Tú.

Uy vọng lên cao, không ngừng có người tới đầu quân, đội ngũ theo Luru Tú từ Lạc Dương vượt sông Hoàng Hà, ban đầu chỉ hơn một trăm người nay đã tăng vọt lên gấp mấy lần.

Sơ bộ thu được thành quả ở huyện Nghiệp, Luru Tú kéo đội ngũ di chuyển lên phía bắc, mục tiêu lần này chính là đô thành Hàm Đan của nước Triệu khi xưa.

Vừa đến Hàm Đan, đã có Cảnh Thuần người huyện Tống Tử tới thăm, Cảnh Thuần này hiện nay đang đảm nhiệm chức Kỵ đô úy của Hán triều Canh Thủy, hẳn có ý kết giao với Luru Tú, ra tay thật hào phóng, đưa tới rất nhiều ngựa và lụa trắng. Những món đồ này dưới mắt chúng tôi mà nói, thật sự là một khối tài sản khổng lồ, đặc biệt là ngựa, đây chính là phụ tài đi đường nhất định phải có.

Tổng cộng Cảnh Thuần đưa tới hơn năm mươi con ngựa, Luru Tú sai người nuôi ở chuồng ngựa, chăm sóc chu đáo, không mã phu nào dám thờ ơ.

Cả ngày nay tôi đến chuồng ngựa lượn một vòng, sau khi quay về phòng lấy vài món đồ, trực tiếp đi tìm Luru Tú: “Chàng cho thiếp năm mươi con ngựa kia đi!”

Luru Tú đang cùng Đặng Vũ thương nghị chính sự, bất ngờ nghe tôi nói như vậy, nhất thời sững sốt, giống như nghi ngờ mình vừa nghe nhầm.

Đặng Vũ bật cười ha hả: “Nàng lại muốn làm gì?”

Tôi cau mày, mặc cả: “Không biết phải giải thích thế nào, nhưng chàng để cho thiếp ba mươi con cũng được!”

Đặng Vũ càng tò mò và khó hiểu: “Nàng thật sự muốn ư?”

“Đúng vậy, cho thiếp thêm ba mươi lính bán cung nữa nhé!”

Luru Tú giật giật lông mày một cái.

Đặng Vũ cả kinh đứng bật dậy: “Nàng muốn lập đội kỵ binh?!”

Tôi xoa xoa tay, gật đầu: “Số lượng hơi ít một chút. Chẳng qua vừa mới bắt đầu... qua loa một chút cũng được!” Dừng một chút, huých huých Luru Tú đang ngồi như lão tăng nhập định: “Chàng không định nói chuyện à?”

Luru Tú cười không đáp.

Đặng Vũ than thở: “Kỵ binh không phải đồ chơi của nàng đâu!”

Tôi không nói câu nào, đặt toàn bộ số vàng lên trên bàn: “Chỗ này là hai mươi lượng vàng, có dư sức để mua ba mươi con ngựa của chàng không?!”

Đặng Vũ tròn mắt há hốc mồm, Luru Tú quét mắt qua đồng vàng sáng rực rỡ kia, hỏi: “Nàng lấy ở đâu ra nhiều tiền vậy?”

Tôi không kiên nhẫn trả lời: “Của hồi môn của ta, không được sao?”

“Hả!” Thỏi vàng đang cầm trên tay Đặng Vũ rơi xuống đất, thoát cái đã lặn đến chân tôi.

“Nếu đã như vậy, ta nghĩ... ta không có cách nào để phản đối được nữa...”

Tôi hét lên, xông tới hí hửng ôm cổ Luru Tú, cười nói: “Biết chàng tốt nhất mà!”

Luru Tú bị tôi lắc đến hoa mắt, bất đắc dĩ nói: “Đi đi! Đi đi! Năm mươi con ngựa kia thuộc về nàng hết, ta còn muốn nhìn xem nàng làm loạn thế nào...”

Lòng tôi tràn đầy vui mừng, hào hứng chạy ra khỏi phòng, đến nhanh đi càng nhanh hơn.

Trở về phòng thay trang phục cưỡi ngựa, hào hứng chạy đến chuồng ngựa, nhìn đám ngựa tràn đầy sức sống kia, tâm tình u ám nhiều ngày của tôi, bỗng nhiên bùng sáng. Đang vui sướng trong lòng, đột nhiên cổ áo phía sau của tôi căng ra, vạt áo của tôi bị người từ sau cổ níu lại.

Theo bản năng tôi rút cổ lại, chân co lên, bất ngờ nhấc chân toàn lực đá về phía sau.

Lực trên cổ áo bỗng nhiên biến mất, cú đá của tôi rơi vào khoảng không, một bóng người màu xanh nhanh chóng né tránh. Chân trái tôi làm trụ, đùi phải lơ lửng trên không, mũi chân cách chóp mũi hắn chỉ thiếu một cm.

Đặng Vũ đưa tay từ từ đẩy chân tôi ra: “Một năm không gặp, bây giờ đã luyện được công phu xuất quỷ nhập thần.”

Tôi thu chân lại, sẵn giọng: “Tại sao lại lén lút lút lút đánh lén sau lưng ta?”

Hắn khẽ mỉm cười, đưa mắt nhìn sang chỗ khác: “Lần đầu tiên khi gặp nàng, cũng như thế này... Lúc ấy ta từng nghĩ, sao trên thế gian này lại có cô gái tinh nghịch bướng bỉnh như vậy?” Tôi dở khóc dở cười, hắn đang khen hay chê tôi vậy? “Có còn nhớ năm đó nàng bao nhiêu tuổi không?”

“À...” Tôi đếm ngón tay nhẩm tính: “Mười bốn tuổi. Ta nhớ hình như là trong tháng giêng, bởi vì vừa mới qua mừng một tết không lâu...”

“Mười bốn tuổi.” Hấn nghiêng đầu đón ánh mắt tôi: “Nhanh thật, cũng sắp tròn sáu năm... sang năm sinh nhật hai mươi tuổi của nàng, có muốn tặng lễ vật gì không?”

Tôi lắc đầu, thật sự không nghĩ được thích cái gì, đầu óc quay một vòng, đột nhiên hạ giọng nói: “Không bằng bây giờ huynh tặng ta một món quà đi.”

Hấn “a” lên, tò mò hỏi: “Nàng muốn cái gì?”

Tôi đưa tay phải ra, giờ ngón út lên: “Huynh phải đồng ý trước với ta, thay ta giữ bí mật... chuyện này chỉ có thể để hai người chúng ta biết, sau này ai hỏi huynh cũng không được nói ra!”

“Chỉ hai người chúng ta biết?”

“Ừm.”

Mâu quang hấn loé lên, cười nói: “Được. Bí mật chỉ ta và nàng biết!” Hấn duỗi ngón tay móc lấy tay tôi, tạo thành con dấu, động tác thành thạo, không xa lạ chút nào.

Tôi mỉm cười một tiếng, móc từ trong túi kín ở tay áo ra một khối lụa trắng đưa cho hấn. Lúc trước hấn còn không để ý, nhưng sau khi mở miếng lụa ra, sắc mặt thoáng chốc đại biến.

“Đây là cái gì?!”

Tôi không hề bất ngờ với phản ứng của hấn, hí hửng cười: “Yên ngựa đó.”

Hấn liếc tôi một cái thật sâu: “Kiểu yên ngựa cong ở hai đầu?”

Tôi cười gật đầu.

“Cái nối với sợi dây rữ xuống là gì đây?”

“Bàn đạp.”

Hấn dùng ngón tay khê khàng vuốt ve cái yên ngựa và bàn đạp cao vồng mà tôi chỉ dựa vào trí nhớ có hạn vẽ ra: “Thật là một món đồ tuyệt diệu.”

Tôi sớm biết ngộ tính của hấn rất cao, vật này nếu ở trong tay người khác có lẽ trong chốc lát cũng không hiểu là đồ gì, hấn vừa nhìn một cái liền phát hiện chỗ diệu dụng trong đó.

Ở thời đại loạn lạc này, bộ binh vẫn là chủ lực, kỵ binh nhiều lúc chẳng qua cũng chỉ làm nhiệm vụ trinh sát thám báo, bọc đánh bên hông, quấy nhiễu quân địch, làm nhiệm vụ phụ trợ đánh lén truy kích. Điều này chủ yếu cũng có liên quan đến sức chiến đấu của kỵ binh, tuy cũng được bố trí yên ngựa, nhưng chỉ là công cụ đơn giản để ngăn cách người và ngựa, người ngồi trên lưng ngựa lúc chạy nhanh, lắc la lắc lư căn bản không có cách nào tự khống chế được, hơn nữa dưới chân không có bàn đạp có thể hãm lực, người ngồi trên lưng ngựa, hai chân phải kẹp chặt vào bụng ngựa, chỉ hơi nơi lỏng có thể bị ngã ngựa rất nguy hiểm.

Cách thức cưỡi ngựa này, không chỉ không thể có cách nào để tác chiến, còn khiến cho tác dụng làm phương tiện giao thông của ngựa giảm đi rất nhiều, rất nhiều người thả lựa chọn để cho ngựa kéo xe hàng ị ạch, cũng không muốn cưỡi ngựa mà đi.

Nếu muốn kỵ binh trở thành chủ lực trên chiến trường, đầu tiên phải giải phóng được hai tay, nếu không làm sao có thể giương cung bắn tên, làm sao cầm trường mâu, làm sao lấy được thủ cấp quân địch giữa vạn người?

Yên ngựa dáng cong kèm bàn đạp có còn lợi ích nào khác không tạm thời tôi không nói được, có điều tôi dám cam đoan chỉ chỉnh sửa đôi chút khác biệt từ những điều đơn giản, cũng có thể khiến cho sức chiến đấu của một kỵ binh tăng vọt.

“Làm sao nàng có thể nghĩ ra được? Sao nàng có thể nghĩ ra được vậy?” Đặng Vũ kích động vô cùng: “Kỹ thuật cưỡi ngựa của người Hung Nô rất siêu đẳng, tất cả người đời đều nói do ngựa của họ cường tráng... Nhưng hơn một năm nay ta đi du lịch bốn phương, mới biết kỵ binh của Hung Nô được trang bị khác hẳn Trung Nguyên chúng ta...”

Tôi thâm xấu hổ, IQ của tôi còn chưa cao tới mức có thể tự mình sáng tạo phát minh ra, cái này chẳng qua là đơn giản hoá từ yên ngựa của hai ngàn năm sau mà thôi.

Hấn cảm khái một trận, cuộn tấm lụa lại: “Tuy đã có hình dạng, nhưng vẫn còn nhiều điểm chưa thực dụng lắm... Nàng muốn để ta cho người lạng lẽ làm cái yên ngựa này đúng không?”

“Ha ha! Da trâu không phải kéo, xe ngựa không phải đẩy, đầu óc thông minh quả nhiên không phải đập!” Tôi cười ha hả đấm bả vai hấn.

Mặc dù một năm qua tôi cao lên thêm mấy cm, nhưng so với hấn vẫn như người tí hon so với người khổng lồ, lúc này tôi đứng đối diện nói chuyện với

hắn, tầm mắt cũng chỉ nhìn thấy cảm y.

Đặng Vũ đột nhiên bắt lấy tay tôi, lòng tôi khẽ run lên, nụ cười cứng đờ trên mặt. Ánh mắt hắn mềm xuống, một luồng tình cảm yêu thương lưu chuyển trong dòng tử: “Hắn đối đãi với nàng có tốt không?”

Tôi nghẹn lại, nhất thời không biết nói sao.

Hắn thờ dài tiếc nuối, thấp giọng: “Cuối cùng nàng vẫn gả cho hắn...”

“Đặng... Trọng Hoa, ta...”

“Một năm trước buông bỏ nàng, không phải vì ta muốn nàng bỏ ta chọn hắn!” Hắn nhắm chặt mi, trong lòng như tràn đầy bất cam và hối tiếc: “Ta chỉ không muốn tạo cho nàng quá nhiều áp lực, cho rằng nàng thích chơi đùa, chỉ là một đứa trẻ cái gì cũng không hiểu... Nếu sớm biết biến cố ngày hôm nay, ban đầu cho dù liều mạng chọc giận nàng, cũng nhất định cầu Âm Thứ Bá đem nàng hứa gả cho ta!”

Hốc mắt chợt nóng lên, một năm trước tôi còn là một thiên kim tiểu thư vô ưu vô lo, khi đó trong đầu chỉ nghĩ tới vui chơi ăn uống, gây rắc rối. Tuy tôi là người hiện đại từ thế kỉ 21 chuyển kiếp tới, nhưng vừa sống lại đã không phải chịu khổ, hai ngàn năm sau có cha mẹ yêu thương, hai ngàn năm trước lại có Âm Thứ thay tôi thu dọn bãi chiến trường. Phải nói rằng tôi luôn cho mình là trung tâm, trong tiềm thức cho rằng mình là người hiện đại, đặt vị trí của mình vô cùng cao, thậm chí còn nghĩ thơ muốn cùng bọn Lưu Diễm, Đặng Thần nêu cao tên tuổi.

Tôi luôn nghĩ cuộc sống quá mức tốt đẹp, tưởng tất cả mọi chuyện rắc rối đều đã được xem trong phim truyện, luôn cho mình là đạo diễn, có thể nắm tắt cả ở trong tay... Nhưng mà, cuộc sống không như tôi tưởng tượng, sống trong thời loạn thế này, tham sống sợ chết đã không dễ, chớ nói đến những thứ khác?

Bây giờ tôi đã không dám mong lưu danh sử xanh, chỉ mong bình an, hy vọng mỗi người bên cạnh không phải lênh đênh bốn ba khổ sở nữa.

Năm tháng thấm thoát trôi qua, thời gian tươi đẹp cũng đã qua đi, số mạng không còn cách nào dịch chuyển.

“Chàng đối với ta... Rất tốt.” Tôi nghẹn ngào. “Thật sự... Rất tốt.”

“Có thể đối xử với nàng tốt hơn ta sao?” Hắn tự giễu nhếch môi, mặt đầy cô quạnh.

“Trọng Hoa...”

“Bây giờ vẫn chưa muộn, chỉ cần nàng đồng ý, ta có thể mang nàng đi... Ta tới nơi này, chính vì muốn đưa nàng đi!”

“Đặng Vũ!” Tôi hoàn toàn không ngờ Đặng Vũ cũng có lúc quả quyết cứng rắn như vậy, ngang nhiên nói những lời này, khác hẳn với trước kia luôn kín đáo. “Đặng Vũ, huynh buông tay...”

Tôi giằng giằng muốn rút tay mình về, trái lại hắn càng nắm chặt hơn, đau tận xương tủy.

Bởi vì cầm gậy lặn lội đường xa, lòng bàn tay hắn bị mài rách, lở loét không ngừng chảy máu, chữa trị bảy tám ngày đã đóng rất nhiều vảy. Tôi giấy không bao lâu, đã thấy trên mu bàn tay có một cảm giác âm ẩm, chất lỏng ướt át giống như một sợi dây trơn tuột, tay tôi bị hắn nắm chặt được thả lỏng, dùng sức vùng vẫy một cái, đã thoát khỏi trói buộc của hắn.

Vừa rút tay ra, nhưng nhìn thấy bàn tay đầy máu tươi cũng khiến cho tâm hồn tôi cứng lại, Đặng Vũ ở trước mắt, vẻ mặt chán nản nhìn hai tay máu thịt mờ hồ của mình, mặt đầy tuyệt vọng.

“Ta... ta...” Tôi hoảng hồn, vội vàng lấy khăn tay băng bó cho hắn, “Xin lỗi... Ta không muốn làm huynh bị thương.”

“Lệ Hoa, nàng thật sự ghét ta vậy sao?” Giọng hắn khẽ run, giống như sắp khóc đến nơi.

Nhẹ nhàng hất tay tôi ra, chiếc khăn lụa rơi xuống đất, hắn xoay người chậm rãi quay về, hai tay vô lực buông xuôi bên người, từng giọt máu đỏ tươi nhỏ tí tách liên tiếp xuống mặt đường.

Tôi mờ mịt nhìn theo bóng dáng cô đơn gầy gò của hắn, lòng đầy chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 67: Lưu Lâm

Người giỏi giương cung bắn tên trên mặt đất, chưa chắc đã có thể lập tức cưỡi ngựa bắn tên.

Ở thời đại này cho dù có kỵ binh, vào thời điểm tấn công đa số đều chọn dùng ngựa lại, hoặc thậm chí nhảy xuống ngựa giương cung bắn tên. Đứng tại chỗ ngắm bắn mục tiêu và vừa cưỡi ngựa phi nước đại vừa bắn cung là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, cho nên khi tôi nhìn thấy những thần tiễn trên đất bằng kia vừa ngồi lên ngựa đã chỉ biết ôm chặt cổ ngựa, bộ dạng chật vật sắc mặt trắng bệch, bị tức đến mức liên tục giậm chân.

Sau bữa đó không thấy Đặng Vũ tìm tôi nữa, tôi cũng không biết chiếc yên ngựa cong có bàn đạp kia được làm đến đâu rồi, dẫu sao nơi này điều kiện vật chất cũng có hạn, tôi cũng không biết yên ngựa có hai đầu cao lên, có thể cố định thân hình rút cuộc chế tạo làm sao, trong ấn tượng cũng mới chỉ nhìn thấy mấy lần qua tivi và báo chí.

Cả ngày nay tôi bị đám “Thần tiễn thủ” bắn đầu trượt đó kia chọc giận, vì vậy trở về phủ từ rất sớm. Mới đi đến cửa dịch trạm, bất ngờ bên trong có người lao ra, dáng người cực cao, nhưng lại rất gầy. Tôi không ngờ được có người lại lao ra, cả hai không kịp dừng, cuối cùng ầm một tiếng, đụng thẳng vào nhau.

Thân thể tôi lắc lư một cái, bắp chân căng ra, lập tức tạo dáng đứng trung bình tấn bình thường vẫn luyện tập, ưu thế lập tức xuất hiện vào thời khắc này. Đối phương không được may mắn như tôi, kêu một tiếng “Ai da”, ngã rầm xuống ngưỡng cửa. Một chân hẳn đã bước ra ngoài cửa, một chân đứng trong cửa, lần này ngã xuống, ngồi luôn lên ngưỡng cửa.

Vội tư thế ngã xuống như vậy, tôi thậm chí thương thay cho hắn, mặt mũi không nhìn được nữa. Quả nhiên người đàn ông kia kêu “Ôi ôi”, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, hít hà mãi không thôi.

“Lão huynh, ngài có sao không?” Lên tiếng đầy khách khí, nhưng không có nửa phần áy náy.

Nguyên nhân cũng do hắn, thứ nhất do hắn không nhìn phía trước, không phải tôi cố ý; thứ hai hẳn là không đẹp trai, không những mặt không đẹp, lại còn vừa dài vừa rỗ, hơn nữa cơ mặt lại còn đang nhăn nhó loạn xạ, cho dù vốn có ba phần đẹp trai giờ phút này cũng đã mất hết chẳng còn lại gì.

“Mất ngươi mùi à!” Hắn hung hăng bám cửa, miễn cưỡng đứng từ ngưỡng cửa lên, cánh mũi phập phà phập phồng.

Tôi cũng lười muốn lãng phí thời gian với thứ người này, không thèm nhìn hắn, đi vòng thẳng qua hắn vào trong.

“Ngươi... Các ngươi chờ đó! Nhất định có một ngày ta sẽ khiến các ngươi hối hận...”

Người đó lại đứng sát cửa nói lời cay độc, tôi kinh ngạc quay đầu liếc mắt, đột nhiên phát hiện ba người Đặng Thần, Tang Cung, Lư Long giờ phút này đang đứng cách cửa không tới bảy tám bước, thú vị xem nào nhiệt.

“Người đó là ai?” Tôi không nhìn được lạng lẽ đi tới tham gia náo nhiệt.

Đặng Thần bật cười, Tang Cung nói ngắn gọn: “Lư Lâm con của cố Triệu Mâu Vương Lư Nguyên!”

Lư Long tiếp lời giải thích: “Triệu Mâu Vương Lư Nguyên vốn là cháu bảy đời của Cảnh Đế, sau này bởi vì giết người vô cớ, bị Đại Hồng Lư sở tấu, lật bỏ vương tước, xử tử...”

“À—“ Hoá ra là một nhân vật có lai lịch như vậy, con cháu Lư Bang trải rộng khắp các nơi, quả nhiên thiên hạ đều là người họ Lư, đi đâu cũng gặp họ hàng thân thích. Đại nhân vật họ Lư tôi gặp cũng chẳng ít, lập tức không thêm đề trong lòng, chỉ hỏi họ tên: “Hắn tới làm gì?”

Vẫn là Lư Long trả lời: “Lư Lâm đối với cái chết của cha vẫn luôn canh cánh trong lòng, một mực hy vọng một ngày có thể khôi phục vương vị. Đại Tư Mã chấp chương Hà Bắc, xuất tuần các quận, hẳn nào chịu bỏ qua cơ hội tốt này?”

Tang Cung nói: “Hắn tới hiến kế.”

“Hiển kế?” Tôi kinh ngạc hỏi. “Hắn có thể có kế sách gì để hiến? Không lẽ là loại kế sách hạ lưu thâm độc chứ gì?”

Sắc mặt Tang Cung hơi biến, Lư Long kinh ngạc hỏi: “Sao cô lại biết?”

Tôi biết sao được, chẳng qua thuận miệng bịa chuyện thôi!

Lúc này Đặng Thần chen miệng nói: “Cô mau quay lại chỗ Văn Thúc đi, lúc này hắn nổi giận, mới đánh đuổi Lư Lâm ra!”

“Cái gì?” Tôi tưởng mình nghe lầm, không xác định hỏi ngược lại: “Ngươi nói... Chủ công tức giận?”

Ba người yên lặng gật đầu, coi như cho tôi câu trả lời khẳng định.

“Tại sao?” Kỳ tích a! Rốt cuộc Lư Lâm đã làm gì, mà có thể khiến cho ông lão tốt bụng nhìn thấy hổ cũng mỉm cười Lư Tú chẳng cần để ý đến tác phong, trở mặt ngay lập tức?!

Đặng Thần khinh bỉ nói: “Tên Lư Lâm kia nói có diệu kế phá Xích Mi, Văn Thúc lễ hiền đãi sĩ, coi hắn như thượng khách. Ai ngờ người này quá độc ác, lại bảo Văn Thúc cho người phá đề, nước ngập mênh mông, sinh linh đồ thán, xem mạng người như cỏ rác!”

Tôi chán động, phá đê gây lụt hạ lưu Hoàng Hà, không chỉ có mấy triệu sinh linh bồi táng theo quân Xích Mi, còn mất đi hơn triệu ruộng tốt, độc kế này cũng quá táng tận thiên lương!

Khó trách Lưu Tú tức giận như vậy! Nếu là tôi nhất định sẽ đánh cho tên Lưu Lâm kia một trận, làm sao lại để cho hắn dễ dàng đi ra như vậy được.

Chẳng qua là...

“Quân Xích Mi không phải đã quy thuận Đại Hán rồi sao? Mọi người tạm thời không có chuyện gì sống yên ổn với nhau, chúng ta cần gì phải chủ động đi trêu chọc bọn họ?”

“Âm Kích!” Đặng Thần nhỏ tiếng, giọng vừa nghiêm túc lại hơi quở trách. “Gần đây cô đang bận chuyện gì? Văn Thúc thường xuyên không tìm được cô... Đám người Phàn Sùng đã sớm phản lại Lạc Dương, cô thân là hộ quân, chẳng lẽ không biết gì hay sao?”

“Cái gì?!” Tôi thất kinh. Gần đây bận xây dựng đội kỵ binh, quả thật không để ý đến những chuyện khác, nhưng đại sự như việc Xích Mi làm phản, cho dù tôi không chủ động hỏi thăm, về phía Âm Thúc cũng nên sớm cho người mật báo tin tức đến tay tôi mới đúng.

Tôi cúi đầu, trong lòng từ từ lạnh buốt.

Không để ý một thời gian, tôi đã quên mất chi tiết này – Từ khi tôi vượt Hoàng Hà vào Hà Nội tới nay, liền không nhận được bất kỳ một mật hàm nào từ Âm Gia đưa tới nữa, thậm chí ngay cả thư nhà cũng chưa từng có.

Âm Thúc... huynh đã xảy ra chuyện gì? Hay là, huynh ấy cũng định không quan tâm đến tôi nữa?

“Tôi đi tìm chủ công!” Tôi giậm chân một cái, bỏ lại ba người bọn họ, nhanh chóng hướng vào nhà trong.

“Tú...”

Vốn tưởng không có ai ở trong phòng, không kịp cởi giày đã vọt vào, liền đối mặt trực tiếp với hai đại nam nhân.

Chắc tôi hoa mắt, tại thời điểm này, tôi cảm giác trong phòng có một bầu không khí giương cung bạt kiếm.

Lưu Tú quay mặt lại: “Chuyện gì?” Tuy thần sắc như thường, nhưng giọng nói lạnh lùng, tôi chợt dạ, xem ra Đặng Thần nói quả không sai, chàng đã nổi giận thật rồi.

Đặng Vũ sắc mặt tái nhợt, như phủ một lớp sương lạnh, lãnh ý bức người.

“Phàn Sùng phản lại Lạc Dương, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Tôi không kịp suy nghĩ nhiều, vô đầu đặt câu hỏi.

Lưu Tú thở một hơi thật dài: “Sau khi tướng lĩnh quân Xích Mi quy thuận, được phong hầu, nhưng không có thực ấp, chỉ có hư danh, đám người Phàn Sùng bất mãn cũng là lẽ bình thường. Chẳng qua bệ hạ ở Lạc Dương sủng hạnh hậu cung, không màng triều chính, buông xuôi bỏ mặc, không quan tâm đến, cuối cùng khiến cho chúng tướng Xích Mi không từ mà biệt. Hôm nay quân Xích Mi lại kéo nhau đi, chuyển về hướng Tây, e rằng ngày sau... sẽ thành họa lớn cho Hán triều ta!”

Tôi chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, chẳng lẽ Lưu Huyền không sợ mình có quá nhiều kẻ địch? Hay quả thực vì cường địch rình rập xung quanh, cho nên được tới đâu hay tới đó, hắn bắt đầu hướng lạc trước đã?

“Âm hộ quân!” Đặng Vũ đi tới bên cạnh tôi. “Làm phiền đi ra ngoài một chút.”

Tôi không suy nghĩ nhiều, thuận miệng đồng ý, đi theo Đặng Vũ ra ngoài cửa.

“Lệ Hoa!” Bất ngờ sau lưng truyền tới tiếng gọi của Lưu Tú.

Tôi xoay người, liếc mắt dò hỏi.

Chàng đứng trong cửa, ngẩn ngơ nhìn một lúc, khoé miệng chợt cong lên, trong nụ cười có cảm giác mệt mỏi. Chàng cười phát phát tay về phía tôi: “Không có chuyện gì, nàng đi làm việc đi.”

“Vâng.” Tôi đi theo Đặng Vũ ra cửa. Hắn đi trước, tôi đi sau, trong lòng không ngừng suy nghĩ nên xin lỗi hắn thế nào, chuyện hôm đó... Tôi không chỉ làm tay hắn bị thương, còn làm lòng hắn bị thương.

“Yên ngựa... làm xong rồi.”

“Thật sao?” Tôi vừa mừng vừa sợ.

“Ta có bao giờ gạt nàng không?” Hắn quay đầu lại, trong mặt tràn ngập thâm tình.

“Huynh không giận ta ư?”

“Ôi! Chỉ có vậy mà giận nằng, vậy ta sớm đã bị nằng chọc tức chết từ lâu rồi, sao có thể sống bình yên đến ngày hôm nay?”

Tôi bật cười: “Vậy huynh còn làm mặt lạnh dọa ta, huynh có biết sắc mặt huynh vừa rồi thúi thế nào không?”

“Thật ư?” Hấn sờ mặt mình một cái, “Ta vẫn cảm thấy đáng đáp gương mặt mình không đến nỗi tệ chứ.”

Tôi xì một tiếng: “Huynh á, tự yêu bản thân mình hơi quá rồi đó...”

“Nếu nằng cũng có thể yêu ta nhiều như vậy thì tốt biết bao.”

Tôi sùng sốt. Một năm từ biệt, nói hấn không có gì thay đổi hoàn toàn không đúng, ít nhất Đặng Vũ trước kia sẽ không lộ liễu biểu đạt tình cảm của mình như vậy. Tuy làm bạn với hấn nhiều năm, nhưng hấn vẫn luôn duy trì khoảng cách, nhưng bây giờ... Tôi thành gái đã có chồng, hấn trái lại chẳng hề thu liễm chút nào.

“Tặng nằng cái này!” Hấn xòe bàn tay ra, một chiếc trâm bạch ngọc nằm ngang trên lòng bàn tay kết vảy.

“Đây là...”

“Vốn định vấn tóc cho nằng trong lễ cài trâm, nhưng...” Giọng hấn vừa chuyển, ngừng đầu nhìn tôi, cười: “Bây giờ nằng mặc vũ bào, uy phong凛冽, cái này cũng chẳng dùng được nữa.”

Cài trâm, lễ trưởng thành của tôi...

Mặc dù nói con gái mười lăm là đến tuổi cập kê, nhưng không phải cứ đủ mười lăm tuổi bắt buộc phải làm lễ cập kê, ít nhất Âm Thúc vẫn để tôi đầu bù tóc rối đến tận năm mười chín tuổi, cho đến trước đêm xuất giá.

Lúc ấy Chu Hồ được Lưu Tú nhờ tới đón dâu, dựa theo sáu bước lễ, lễ trưởng thành của tôi liền vội vàng cử hành, đồ vấn tóc dùng chính cái trâm cài đầu lúc Lưu gia đưa tôi làm sinh lễ. Lúc ấy tôi chỉ nghĩ đến việc làm thế nào để bảo vệ Lưu Tú, sau khi cưới đối mặt với mọi người như thế nào, căn bản không có thừa thời gian lo lắng lễ cài trâm của mình có đầy đủ hay không. Dù sao cũng chỉ là nghi thức thôi, hôn lễ còn như vậy, huống gì lễ cài trâm?

Câu nói vừa rồi của Đặng Vũ chỉ e có tám phần sự thật chứ không chỉ là một câu nói đùa, tôi không biết rốt cuộc tại sao hấn lại chân thành với mình như vậy, ban đầu hấn bỏ đi không chút lưu luyến, mặc dù trong lòng tôi không nỡ, nhưng dưới sự dạy bảo an bài nghiêm khắc của Âm Thúc, không bao lâu liền quên đi cảm giác đau lòng khi hấn bỏ đi.

“Ta... có thể thay nằng búi tóc không?” Hấn thận trọng đánh giá sắc mặt của tôi, trong mắt lộ vẻ khẩn cầu: “Ta chỉ muốn nhìn một cái...”

Tôi thờ dãi một tiếng, dưới ánh mắt khẩn cầu của hấn đã mềm lòng, rốt cuộc buông vũ khí đầu hàng.

Yên lặng quay lưng lại, tôi giơ tay lên tháo khăn bịt đầu xuống, tóc xanh rũ xuống, nặng trĩu đè trong lòng tôi. Tôi nhắm mắt, mặc cho hai tay Đặng Vũ run rẩy vén mái tóc dài.

Búi lỏng mớ tóc, cây trâm ngọc lạnh như băng lướt qua sợi tóc tôi, không chỉ có tay hấn đang run rẩy, còn có lòng tôi nữa.

Đặng Vũ vụng về đem cây trâm ngọc cài vào búi tóc tôi, mặc dù hấn kéo da đầu tôi đau nhói, nhưng tôi vẫn cố cắn môi không nói tiếng nào.

Rốt cuộc, hấn thờ phào nhẹ nhõm: “Xong rồi!”

Tôi quay đầu, cảm giác căng cứng da đầu buông lỏng một chút, tôi thầm kêu không hay, đưa tay sờ ra sau ót, nhưng trễ mất một bước. Búi tóc rời ra, cây trâm ngọc rơi “choang” một tiếng thanh thúy xuống đất.

Nụ cười trên mặt Đặng Vũ cứng lại, tôi thờ hất ra, kinh hãi cúi đầu nhìn cây trâm ngọc dưới chân, đã chia làm hai nửa, chỗ tiếp nối giữa hai răng trâm đã đứt lìa.

“Ta thật... vụng về...” Đặng Vũ khẽ cười một tiếng, ngồi xuống nâng hai mảnh cây trâm ngọc lên, ngón tay khẽ run.

“Trọng Hoa!” Tôi kéo hấn đứng lên.

Hấn vẫn đang cười, khoe miệng run run co giật, trong mắt tràn ngập tuyệt vọng thê lương.

Trong lòng tôi cả kinh, nhìn về mặt bi thương của hấn, đột nhiên cảm thấy như mình phá hủy hấn, giống như cây trâm ngọc gãy đôi kia, tôi phá hủy hấn...

“Gương rơi trâm gãy... quả nhiên... không có cách nào cứu vãn?”

“Trọng Hoa!”

Tại sao.... Tại sao tôi lại có cảm giác, giống như mình đang bóp chết hấn từng chút một.

“Trọng Hoa! Huynh nhìn này! Huynh nhìn này...” Tôi miễn cưỡng nặn ra nụ cười, cầm một chân trâm gãy từ lòng bàn tay hấn lên, búi qua mái tóc của

mình trông cho giống búi tóc của đàn ông, sau đó đem nửa chiếc trâm gãy cài vào giữa, cố định vững vàng. “Bây giờ ta đang là Âm Kích, hộ quân Âm Kích! Huynh nhìn ta cài trâm như này, có phải rất khí khái nam nhi không? Sang năm ta đã hai mươi rồi, huynh nói có phải được làm lễ đội nữ hay không? Trọng Hoa, dáng vẻ huynh năm ngoái đội quan lễ rất đẹp trai, ta nhìn muốn rút con mắt luôn! Ta...”

Tôi liều mạng muốn vực dậy bầu không khí, nhưng hắn không nói một lời, chủ nhìn chăm chăm búi tóc của tôi. Trong chốc lát, hắn đem phát quan trên đầu mình tháo xuống, tìm cách đem nửa chiếc trâm gãy kia cắm vào búi tóc.

Tôi ngờ ngác ngẩn người nhìn đỉnh đầu hắn, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp. Hắn bỗng nhiên ôm tôi vào trong lòng, thì thầm bên tai tôi: “Bây giờ ta sẽ không ép buộc nàng, nhưng nếu có một ngày nàng muốn rời đi, chỉ cần nói với ta một câu, dù chỉ là một ánh mắt, một hành động ám chỉ, ta sẽ lập tức đưa nàng đi!”

Người tôi run lên: “Trọng Hoa...”

“Tất cả lời Vũ nói, hôm nay lấy trâm gãy để ước hẹn, cả đời không hối hận!” Hắn buông tôi ra, đáy mắt biểu lộ vẻ vô cùng đoạn tuyệt, trên khuôn mặt đẹp trai không có nửa phần đùa giỡn.

Hắn rất nghiêm túc, không phải nói đùa tùy tiện... Vẻ mặt như vậy, thần thành vô cùng, tôi từng nhìn thấy, hắn và người đứng trước miếu đường làm lễ trưởng thành hôm ấy giống nhau như đúc.

Trong chốc lát, hắn khôi phục thái độ bình thường, nụ cười mệt mỏi lại hiện lên trên khuôn mặt, hắn lui về phía sau mấy bước, vừa lui lại vừa dùng tay chỉ về phía tôi cười: “Đừng quên, trên đời này không phải chỉ có mình Lưu Văn Thúc đối tốt với nàng!”

Nói xong câu này, hắn quay đi không ngoái đầu lại, để lại mình tôi đứng ở nơi này ngẩn người.

Tôi biết trên đời này không phải chỉ có mình Lưu Tú tốt với tôi, tôi đương nhiên biết... Nước mắt bất chợt trào lên trên mi, tôi ngẩng đầu lên, căng mắt nhìn miếng ngói lam, bầu trời không một áng mây, khoé mắt cười lệ rơi xuống.

Hướng chi... Lưu Tú đối với tôi, đến bây giờ vẫn chưa phải là tốt nhất!

Quan hệ của hai người chúng tôi, là vợ chồng? Bạn? Tri kỷ? Hay là ... người yêu?

Hoặc là, thật ra chẳng là gì cả!

Tôi lau nước mắt. Gần đây quá ưu tư nên cực kì nhạy cảm, động một chút là rơi lệ, cái này quả thực không hợp với tính cách của tôi. Tôi phải nhanh chóng thu hồi tập trung, bây giờ không phải thời điểm nhi nữ tình trường, tôi còn có nhiều việc phải làm, tôi muốn thành lập đội kỵ binh, phải làm tốt công việc hộ quân, muốn liên lạc với mạng lưới tình báo của Âm Thức, phải tiếp tục viết “Tâm Hán Ký”, còn phải... tìm nhị thập bát tú!

Tôi bận bịu nhiều việc, bây giờ rất bận, sau này còn bận hơn! Tôi không có thời gian để mình ngừng lại chỗ này suy nghĩ bậy bạ.

“Bóp bóp!” Tôi dùng sức vỗ mạnh vào mặt mình một cái, cưỡng ép mình tỉnh táo lại. Bỏ qua những ý niệm bừa bộn xa xỉ, tôi xoay người đi tới chuồng ngựa.

Đặng Vũ nói, yên ngựa đã làm xong, tôi phải đi kiểm tra thành quả!

Một giai điệu du dương bỗng nhiên bay lên, tiếng địch từ thấp lên cao, cuối cùng âm luật đột nhiên cao vút, càng lên càng cao, giống như chim yến chao liệng trên bầu trời. Bén nhọn, thê lương, yếu ớt... giống như tâm tình hết sức thương cảm vừa rồi của tôi.

Là hắn!

Tiếng địch gần trong gang tấc, tôi bước nhanh hơn, xuyên qua nhà giữa, ở dưới mái hiên bên gốc cây đại thụ tôi đã tìm được bóng dáng màu trắng kia.

Ngay khi tôi muốn tới gần, tiếng địch ngưng lại, Phùng Dị thu địch lại, đột nhiên xoay người bước đi.

Lúc này tôi ngẩn ra, sau khi tôi đi vào rõ ràng hắn đã thấy tôi, tại sao lại tránh không gặp? Hắn đi tới các huyện an ủi chinh đồn một thời gian, khó khăn lắm mới trở lại Hàm Đan, tại sao nhìn thấy tôi lại lờ đi như người không quen biết.

Tôi nhẹ bước đi tới dưới tán cây, khẽ vượt thân cây, tuyệt động trên lá tầng tầng lớp lớp, màu trắng xen lẫn màu xanh lấp lánh. Tôi xoay người, học theo thói quen của Phùng Dị, lười biếng dựa lưng lên thân cây, từ từ nhắm mắt.

Mùi nhựa cây nhàn nhạt hoà quyện với hơi tuyết lạnh, bao bọc tôi lại, tâm thần tôi buông lỏng mở mắt ra.

Bỗng dưng, cả người tôi run lên, hai mắt tròn tròn.

Hoá ra... Cuối cùng là vậy!

Đứng từ nơi này nhìn lại, xuyên qua hai ô cửa trạm rỗng, lấp la lấp lánh có thể thu hết vào mắt cảnh tượng ở góc nhà nơi tôi và Đặng Vũ đứng vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tử Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 68: Vong Mệnh

Trạm kế tiếp trên hành trình đi lên phía bắc của Lưu Tú là Xạ Khuyển Thành.

Gần tới cuối năm, sắp sang năm mới, cho dù khôn khổ như chúng tôi, cũng cảm thấy không khí tết đến xuân về, mọi người dù ngày càng bận bịu nhưng trên mặt vẫn luôn ẩn hiện nụ cười.

Năm mươi kỵ binh do tôi huấn luyện cũng bắt đầu có quy củ, tôi cũng yên tâm hơn, chẳng qua thời cơ chưa tới, không tiện khoe với mọi người.

Nhưng mọi chuyện không hề thuận buồm xuôi gió như chúng tôi vẫn nghĩ, năm mới sắp tới, một biến cố ập đến khiến tất cả chúng tôi không kịp trở tay.

Chúng tôi vừa chân trước rời khỏi Hàm Đan, chân sau đã có tiểu nhân gian hiểm độc ác – Lưu Lâm con của Triệu Mậu Vương dẫn theo hơn trăm kỵ binh chiếm lấy thành Hàm Đan, ở tại cung điện của Triệu Vương trước kia, lập một người tên “Lưu Tử Dư” làm thiên tử.

Lưu Tử Dư phong Lưu Lâm làm thừa tướng, lôi kéo nhưng đại gia tộc nước Triệu, phong Lý Dục làm Đại tư mã, Trương Tham làm Đại tướng quân, Đỗ Uy làm Giám nghị đại phu, Lý Lập làm Thiếu phó.

Tất cả những biến cố này, nhóm sử giả của Canh Thủy Hán triều như chúng tôi chẳng hề hay biết, cho đến tận ngày hai mươi lăm tháng giêng năm Canh Thủy thứ hai, Lưu Tử Dư lệnh Lý thiếu phó thảo Hịch văn, tuyên bố các châu Hạ U, Ký thuộc sở hữu, chúng tôi biết chậm nửa nhịp.

“Chế chiếu bộ thứ sử, quận thái thú: Trẫm, hiểu thành hoàng đế tử tử dư giả dã. Tích tao triệu thị chi họa, nhân dĩ vương mǎng soán sát, lại tri mệnh giả tương hộ trẫm cung, giải hình hà tân, tước tích triệu, nguy. Vương mǎng thiết vị, hoạch tội vu thiên, thiên mệnh hữu hán, cố sử đông quận thái thú địch nghĩa, nghiêm hương hầu lưu tín, ủng binh chinh thảo, xuất nhập hồ, hán. Phổ thiên suất thổ, tri trẫm ẩn tại nhân gian. Nam nhạc chư lưu, vì kỳ tiền khu. Trẫm ngưỡng quan thiên văn, nãi hưng vu tư, dĩ kim nguyệt nhâm thần tức vị triệu cung. Huru khí huân chung, ứng thì hoạch vũ. Cái văn vì quốc, tử chi tập phụ, cố kim bất địch. Lưu thánh công vị tri trẫm, cố thả tri để hào. Chư hưng nghĩa binh, hảm dĩ trợ trẫm, giai đương liệt thổ hưởng tộ tử tôn. Dĩ chiếu thánh công cập địch thái thú, cửc dữ công thần nghệ hành tại sở. Nghi thứ sử, nhị thiên thạch giai thánh công sở trí, vị đồ trẫm chi trẫm trệ, hoặc bất thức khử tộ, cường giả phụ lực, nhục giả hoàng hoặc. Kim nguyên nguyên sang đi, dĩ quá bán hĩ, trẫm thậm diệu yên, cố khiển sử giả ban hạ chiếu thư.” (theo wiki thì người tên Vương Lang tự xưng mình là Lưu Tử Dư, con trai của Hán Thành Đế đã bị Vương Mãng giết chết, nhưng chiếu thư nói người bị giết kia là họ về trung thành, còn mình vẫn sống lưu lạc dân gian. Nay ban chiếu thư để tuyên bố xưng đế, mình mới là chính dòng dõi hoàng tộc, thái tử xịn.)

Tờ chiếu thư này thông qua tầng tầng lớp lớp lời đồn, cuối cùng cũng được đưa tới tay tôi, tôi tròn mắt nhìn nó đầu toát mồ hôi, nhưng nửa ngày cũng không nhận ra nguyên do gì. Ngẩng đầu nhìn thấy Lưu Tú nhú chặt mày kiếm, không nói một lời, sắc mặt đám người Đặng Vũ, Phùng Dị đều xanh mét, như nhà có đám.

“Người tên Lưu Tử Dư này có lai lịch gì vậy?” Tôi biết rõ không nên hỏi, nhưng vẫn phải hỏi thật cẩn thận.

Bây giờ không thể so với mặt hàm điệp báo của Âm Thức, đạo hịch văn chiếu thư này dùng tiếng quan thoại, lại viết theo kiểu chữ triện, tôi chỉ có thể đọc được lôm bôm mấy chữ, không nhìn ra được đạo lý trong đó.

Không ai trả lời, bầu không khí trong phòng yên lặng đến dọa người.

Một lát sau, Mã Thành nhảy dựng lên, la lối tiếp lời tôi: “Đúng vậy! Rốt cuộc trong thư đó viết cái gì? Mấy người biết chữ đều đọc xong không giải thích, ngồi đó nhăn mặt nhíu mày, thật làm cho người ta sốt ruột!”

Lời nói bộc lộ sở đoản nhưng chẳng mấy may xấu hổ, nếu không phải không khí bây giờ quả thực không thích hợp để trêu ghẹo, tôi sớm đã cười bò ra mất.

Mặt đám người Phó Tuấn, Vương Phách, Tang Cung đều đỏ lên, bọn họ cũng đều không biết chữ, chỉ có võ công, tôi đây bình thường mặc dù không biết nhiều, miễn cưỡng cũng nhìn được mấy chữ, bình thường còn có thể gạt người được, nhưng khi thật sự đụng phải bài văn trắng gang đại hải, thì chẳng còn đất dụng võ.

“Trên chiếu thư nói, Lưu Tử Dư chính là con cháu lưu lạc trong dân gian của Hán Thành Đế!” Rốt cuộc, Phùng Dị cũng mở miệng nói chuyện, hần thân là chủ bộ, cho dù Lưu Tú không mở miệng giải thích, hần cũng có bốn phận nói rõ mọi chuyện: “Năm đó thời kỳ Phi yển, Hợp Đức chuyên sùng, giết hại con cháu trong cung, cho dù có cung nữ may mắn mang thai cũng không thể may mắn tránh khỏi...”

Mắt tôi sáng lên, diễn cổ này tôi biết, phim truyện trên tivi cũng xây dựng nát cả kịch bản này rồi. Đời sau có thành ngữ “Hoàn báo Yến gầy” cũng khởi nguồn từ nơi này, cuối cùng Hán Thành Đế Lưu Ngao chết trên người Triệu Hợp Đức, sức kiệt thân vong, cũng coi như kết thúc thiên sử một đời đế vương. Bởi vì hần bị hai chị em họ Triệu hãm hại đến mức không còn con cái, cuối cùng chỉ có thể lập con trai Lưu Hân của em trai Định Đào Vương

Lưu Khang làm đế. Lưu Hán này cũng không đơn giản, chính là ông tổ sáng tạo ra trường phái ‘đoạn tự’ nổi tiếng – Hán Ai Đế.

“Con cháu Hán Thành Đế ư? Nếu có con cháu, năm đó hoàng thất đã sớm tìm ra lập làm thiên tử rồi. Thành Đế băng hà đã gần ba mươi năm, hôm nay chết không đối chứng, nói vậy, không phải chỉ bữa một người cũng có thể nhảy ra nói mình chính là con cháu đế vương sao?” Lưu Long bất mãn nói: “Huyết thống tông thất họ Lưu ra há để cho người khác làm ô nhục?”

“Đúng vậy, trước kia cũng từng có người nói mình chính là Lưu Từ Dư, kết quả bị Vương Mãng giết chết. Hôm nay tại sao lại xuất hiện một Lưu Từ Dư mới, ai biết thật giả thế nào?”

Mọi người bàn tán sôi nổi, Đặng Vũ sắc bén đánh trúng điểm quan trọng: “Cường hào Hà Bắc góp binh tự lập, vốn cũng chỉ cần một cái tên thôi. Lưu Từ Dư này là thật hay giả đối với bọn họ mà nói cũng không khác nhau là mấy... Trái lại chúng ta, chậm một bước!”

Mọi người khựng lại. Lưu Lâm lấy danh tiếng Lưu Từ Dư truyền hịch toàn thiên hạ, hành động nhanh đến mức đám người chúng tôi không thể tưởng tượng được, Lưu Tú sở dĩ đi lên Hà Bắc, chính là để mời chào những cường hào góp binh tự lập này, để bọn họ quy thuận Đại Hán, hôm nay mới đi chưa được mấy trạm, lại mọc ra một Lưu Từ Dư, kéo hết người qua đó trước.

Đây là Hà Bắc, là địa bàn của người ta, đối thế lực của Lưu Từ Dư lớn mạnh, há lại để cho chúng tôi cướp người trên địa bàn của hắn?

Lưu Long nói: “Hàm Đan vốn là đô thành nước Triệu, Hán Cao Tổ sủng ái Thích phu nhân, phong Lưu Như làm Triệu Vương, xây vương cung ở Hàm Đan. Đại Tư Mã vốn là hậu duệ hoàng đế, vào sống tại vương cung vốn là điều dễ hiểu, nhưng Đại Tư Mã trọng lễ nghĩa, lấy lý do ‘Không phải vương gia không ở trong vương cung, ở vương cung là lạm quyền’ để ở lại dịch quán, Lưu Từ Dư kia là cái thá gì, lại dám ‘chìm đắm cướp tổ chim khách’, quả thực khiến cho người khác bức mình!”

Những lời này có nói nửa cũng vô ích, cho dù có than vãn căm giận hơn cũng làm thế nào? Bây giờ người ta chiếm cũng đã chiếm rồi, thiên tử cũng làm rồi, còn sợ anh ở chỗ này giận đến giậm chân hay sao?

Tôi lạnh lùng liếc nhìn mọi người có mặt ở đây, cả đám ngậm miệng không nói, sắc mặt ai nấy đều rất khó coi.

Lần này do tin tức bị bung bít nên ăn quả đắng, quá sơ suất. Một lần nữa tôi lại cảm nhận được sự quan trọng của mạng lưới tình báo Âm gia, từ lâu luôn nhận được tin tình báo từ sớm, khiến cho tôi quen thói ỷ lại, lúc này Âm Thức nói buông tay liền buông tay luôn, quả nhiên trong phút chốc tôi thành kẻ mù. Mà ở nơi đất khách quê người này, cho dù đám người Lưu Tú có thông minh thế nào, cũng chẳng có khả năng liệu sự như thần.

Tôi thờ dãi một tiếng, đứng dậy: “Vậy còn chờ gì nữa? Bánh không từ trên trời rơi xuống, nhân lúc người ta còn chưa đuổi tới, nhanh chóng thu dọn quần áo chạy đi!”

“Ngươi nói gì?” Mã Thành vỗ án, trên trán nổi gân xanh.

“Nói gì? Nói sự thật! Chỉ bằng từng này người chúng ta, đủ để người ta đánh, hay đủ để người ta giết?”

“Thằng ranh con vất mũi chưa sạch, nơi này có chỗ cho ngươi nói chuyện sao? Ngươi có cảm được đao không? Đã từng giết người chưa? Biết đánh giặc không?”

Lông mày tôi cau lại, những người biết thân phận thật sự của tôi đều ngậm chặt miệng, vài người không biết giống như Mã Thành trong đầu đều xem thường tôi, lạnh lùng liếc mắt khinh thị.

Tôi đang muốn phát tác, đột nhiên Lưu Tú đứng lên, chàng vừa đứng dậy, đám người Phùng Di, Đặng Vũ, Kiên Đàm cũng vội vàng đứng dậy.

“Trở về thu dọn hành lý, tất cả lên đường trong đêm!” Tiếng nói của Lưu Tú tuy thấp, nhưng có một cảm giác uy nghi không thể kháng cự. Càng nguy cấp, cổ ngoan khí bên trong chàng mới có thể bộc phát ra, trái ngược với hình dáng dịu dàng yếu ớt thường ngày.

Mã Thành hiển nhiên chưa kịp thích ứng với cách nói chuyện khác thường của Lưu Tú, sững sờ hồi lâu, miệng giật giật, cuối cùng cúi đầu: “Tuân lệnh.”

Phong vân khó dò, một giây trước tiền đồ Đại Hán còn vô cùng rực rỡ, sáng lạng trong khoảnh khắc đã biến thành bộ dạng chật vật. Lưu Từ Dư không chỉ khống chế Hàm Đan cùng rất nhiều địa bàn xung quanh, hắn thậm chí còn treo thưởng một trăm ngàn thạch để lấy được cái đầu của Lưu Tú.

Lưu Từ Dư này quả thật rất coi trọng Lưu Tú, năm đó lúc Vương Mãng cực kì hận Lưu Diễn, treo giải thưởng cũng chỉ có năm mươi ngàn thạch, hắn thì ngược lại, chỉ vì giết một sứ giả Hán triều nhỏ, lại tặng giải thưởng lên gấp đôi.

Trong chuyện này khẳng định có sự tham dự của tên Lưu Lâm đầu giả xấu xa kia.

Mùng ba tháng giêng, chúng tôi chạy tới thành Lư Nô.

Sau khi chiếu thư xưng đế của Lưu Từ Dư truyền hịch tới các quận, nhận được tin, kẻ đến quy thuận chính quyền ở Hàm Đan ngày càng nhiều, chúng tôi không dám chạy bừa vào thành trì nào, chẳng may không cẩn thận chui nhầm vào nhà phe địch, vậy coi như chuột chui vào lồng, chỉ còn đường chết.

Đối mặt với tình cảnh này, mọi người bắt đầu thương nghị xem có nên rút về phía nam hay không, có vẻ rất khó tiếp tục đi lên phía bắc, hơn nữa chỉ dựa vào mấy người chúng tôi căn bản không phải đối thủ của Lưu Từ Dư, trừ khi Lạc Dương chịu xuất binh đánh Hàm Đan.

Có điều lúc này Lưu Huyền có lẽ đang bận dò đi đến Trường An, căn bản không để ý đến tình hình ở Hà Bắc. Đội hán đem chính quyền dò đến Trường An, như vậy đối với Hàm Đan mà nói, có thể nói là ngoài tầm kiểm soát, thật uống công đem bình phong che cho người khác.

Mặc dù mọi người không ai nói gì, nhưng trong lòng đều ngầm hiểu, dưới tình thế trước mắt chúng tôi tương đối bị động, chặt vật như chó nhà có tang – Chúng tôi đích xác là một con chó trung thành được Canh Thủy để thả vào Hà Bắc, chẳng qua bây giờ Hà Bắc không thích hợp để kiếm ăn, Lưu Tử Dư bắt đầu đánh chó, chủ nhân của chúng tôi không nghe không hỏi, mặc cho chúng tôi chạy đông chạy tây.

Dọc đường không ngừng có binh lính không chịu được khổ, hoặc thấy tiền đồ trước mắt không sáng lạng đã bỏ chạy, hơn một ngàn người chúng tôi vất vả chiêu mộ ở huyện Nghiệp, thời điểm đến huyện Kế chỉ còn lại không được một phần ba.

Tất cả lại bị đánh trở về nguyên trạng, giống như lúc mới qua sông, chẳng qua thời điểm đó cho dù tình thế khó khăn, ít nhất vẫn được an toàn, bây giờ thì sao, bao nhiêu công lao của Lưu Tử Dư bỗng nhiên đổ xuống sông xuống bể, tương lai khó đoán.

Nhưng cũng có ngoại lệ, tại thời điểm mọi người đang cuống cuống chạy trốn lại có người một mình tới đầu quân, đây là chuyện khiến cho mọi người rất khó hiểu, cho nên lúc thanh niên kia vượt bao gian khổ vọt vào trong quan yết kiến Lưu Tử, cả đám người kinh hoàng tưởng hẳn là gián điệp của Hàm Đan đem công hán lại, kết quả nổi lên tranh chấp.

Khi tôi tới đại sảnh, đám người Mã Thành, Tế Tuân, Phó Tuấn, Kiên Đàm... tất cả đều nằm trên mặt đất, tôi đảo mắt một lượt, lại phát hiện trên mặt đất còn có cả Vương Bá.

Vào lúc này vẫn còn đứng vững chỉ có Phùng Dĩ đang đứng dưới tán cây coi náo nhiệt từ xa, Diêu Kỳ đang động thủ với thanh niên kia, có điều thanh niên kia thân thủ linh hoạt, võ nghệ tuyệt đối trên tài Diêu Kỳ, Diêu Kỳ chủ yếu ý vào sức mạnh, miễn cưỡng còn có thể chống đỡ trong chốc lát.

“Dừng tay!” Tôi quát lên một tiếng.

Diêu Kỳ đánh đắm đến mức mù quáng, căn bản không nghe lọt tiếng quát của tôi. Mấy ngày nay mọi người chạy cũng mệt mỏi, không chỉ thân thể mệt mỏi, tinh thần cũng cảm thấy bức bối. Đối với những nam nhi nhiệt huyết bừng bừng như bọn họ mà nói, có ai nguyện ý chạy ngược chạy xuôi cùng một con chó nhà có tang chứ?

Thanh niên kia đã lộ ý muốn lui, chẳng qua Diêu Kỳ kiên quyết không buông tha, tôi tức giận, xông lên nhằm ngay đầu gối Diêu Kỳ tung một cước. Diêu Kỳ bất ngờ không kịp đề phòng, đầu gối mềm nhũn, ngã lộn trên mặt đất. Đúng lúc một quyền của thanh niên kia ập tới, tôi muốn cứu Diêu Kỳ nhưng lại không dám khinh thường đón đỡ, vì vậy bay lên một cước đập trực tiếp vào mặt đối phương.

Đàn ông thời Hán trọng võ nghệ, tuy từ thời Hán Vũ đế nho học bắt đầu thịnh hành, nhưng đàn ông khi trưởng thành vẫn thích lưng đeo bội kiếm, như một “mốt” thời trang. Điểm này ngay cả một văn sinh thuần túy cũng không ngoại lệ.

Cái gọi là “Kiếm, người quân tử trang bị, để phòng thân” chính là đạo lý này. So kiếm đấu võ dần thành phong tục, trước kia vốn chỉ là một hạng mục để cường thân kiện thể, trải qua loạn thế, liền giống như miêu tả trong tiểu thuyết võ hiệp, thành độ sức sinh tử — năm đó cũng vì chút chuyện nhỏ chữa bệnh cho Phan Nhân mà Lưu Diễn cùng em trai cùng mẹ với Lý Thông là Công Tôn Thần này sinh mâu thuẫn, rút kiếm mặt đối mặt, kết quả Công Tôn Thần chết dưới kiếm của Lưu Diễn.

Nếu như năm xưa ở lâu trong thâm khuê tôi còn không hiểu lắm về thói quen dùng đầu hung ác kia của đàn ông bọn họ, hiện tại tôi đã nghe thấy thường xuyên, biết rõ lợi hại.

Đàn ông đời Hán dùng kiếm, dùng đao, cả mười tám ban vũ khí cũng không phải hiếm thấy, nhưng lại ít người dùng quyền cước lấy chân làm sở trường giống như tôi.

Thanh niên kia bị hù dọa sững sờ một chút, vội vàng lui về phía sau, tôi nghiêng người một cái đá sang bên hông, nhưng vẫn đập thẳng vào mặt hắn. Tôi sở trường tốc độ, quan trọng là phải nhanh, ác, chính xác, không cho hắn có thời gian đánh lại, liên tục bức lui hắn ba bốn trượng.

Diêu Kỳ ở sau lưng kêu một tiếng: “Được!”

Thanh niên lạnh mặt, mắt lộ tinh quang, tôi đột nhiên nhận ra người này là một cao thủ không dễ đụng vào, không dám khinh thường đuổi tiếp, chiếm được mấy phần tiện nghi liền nhanh chân rút lui. Sau lưng có tiếng gầm nổi giận, quả nhiên hắn đã đuổi theo, tôi không chút nghĩ ngợi, lòng nghĩ thân động, nghiêng người tung ra sau một cước.

Guốc mộc đập trúng ngực hắn, hắn không thể ngờ được tôi chạy trốn còn có thể có một đòn hồi mã thương đánh lén, nhất thời ngã ngựa ra sau.

Mọi người quát to một tiếng, tiếng ủng hộ không ngừng.

Thanh niên kia động tác linh hoạt, sau khi ngã ra đã lập tức đứng bật dậy, không để lộ nửa điểm dấu vết bị nhục nào. Tôi lập tức tỉnh ngộ, nếu chỉ so sánh võ kỹ, thân thủ người này có lẽ hơn xa tôi, chẳng qua cho tới bây giờ hắn chưa từng thấy qua chiêu thức Taekwondo, cho nên mới bị tôi đánh cho không kịp trở tay, nhưng một lúc sau, tôi cuối cùng cũng phải chịu thua.

Tâm niệm vừa chuyển, tôi dứt khoát thu công, hai tay khép lại, chấp tay nói: “Tiểu nhân Âm Kích, đã đắc tội rồi!”

Hào hán không sợ thiệt trước mắt, tôi không ngu đi lấy cứng chọi cứng, huống chi tôi cũng không phải hào hán gì.

Thanh niên thu chân về, thì lễ với tôi: “Ta là Cảnh Yểm con của Thái Thú quận Thượng Cốc, cha lệnh ta đi Lạc Dương, tiến công tỏ thành ý quy thuận Đại Hán.” Tôi cố hết sức giữ khách khí mỉm cười, hần tiếp tục nói: “Trên đường đi đến huyện Tống Tử, nghe Lưu Tử Dư xưng đế, hai tên tùy tùng không nghe theo ta khuyên, đã bỏ chạy đến nương nhờ Hàm Đan...”

Tuy hần nói chân thành, nhưng tôi vẫn nhận ra có chút kiêu ngạo. Nhìn mắt người này cùng lắm mới hai mươi tuổi, không ở nhà làm cậu ấm, thân thù không tề, dáng người cũng không tề, ngũ quan cương nghị, nói năng thận trọng, trên người tản ra vẻ cao ngạo của tuổi trẻ.

Tuy cao ngạo nhưng không quá đà! Chẳng qua càng nổi bật khí chất đặc biệt của hần. Bất kể hần có phải cậu ấm hay không, ít nhất hần không theo người khác nương nhờ Lưu Tử Dư có hậu phương vững chắc, mà lại tìm Lưu Tử Dư gặp nhiều rủi ro.

Đang háng say ngắm soái ca, đột nhiên ngực tôi chấn động một cái, bóng dáng Cảnh Yểm trước mắt tôi nháy mắt chia làm ba, tìm tôi tề đại, người như nhũn ra, cuối cùng không đứng vững ngã rầm xuống đất.

“Âm Kịch!” Trong lúc nhất thời mọi người rối loạn.

Trong phút chốc bỗng nhiên ngã xuống, ngay cả chính tôi cũng không hiểu tại sao thân thể đột nhiên mệt lả, không thể điều khiển. Điều Kỳ đứng gần tôi nhất, nhưng hần không dám ôm tôi, Mã Thành muốn ôm lại bị đám người Tề Tuân lôi sang một bên.

Bọn họ thấy tôi nằm trên đất nhưng chỉ mắt lớn trừng mắt nhỏ, chẳng ai đến đỡ tôi dậy, cảnh tượng này khiến tôi dờ khóc dờ cười. Cũng may chỉ choáng một lát liền qua đi, tôi ho lộ khụ, lấy tay chống đất từ từ ngồi dậy.

“Rầm rầm!” Có vật gì đó bị đập vỡ, tiếp đó tiếng đánh nhau dầy đặc truyền qua bức tường người đang vây lại.

Tôi từ dưới đất bò dậy, chẳng thêm phôi bụi trên người, tách đám người ra nhìn một cái, ngây người.

Phùng Dị từ đầu tới giờ vẫn đứng dưới tàng cây thối địch không biết tại sao lại chạy tới, còn đang động thủ với Cảnh Yểm.

“Các người đừng có hiếp người quá đáng!” Cảnh Yểm thật sự nổi giận, rút kiếm mặt đối mặt, hạ thủ không lưu tình.

Phùng Dị dùng địch đỡ kiếm của hần: “Người làm ‘hần’ bị thương, đương nhiên phải trả giá đắt!”

Hai người đối chọi tương đối gay gắt, tôi vội vàng xông tới hét lớn: “Dừng tay! Dừng tay! Hiểu lầm! Hiểu lầm... Công Tôn!” Tôi đi tới ôm lấy cánh tay Phùng Dị kéo về phía sau: “Người ta có lòng tốt tới nương nhờ thôi!”

Phùng Dị thò pháo một chút, bất ngờ quan sát tôi từ trên xuống dưới, mặt đầy nghi hoặc: “Cô có sao không?”

“Không sao! Không sao! Vô tình vấp chân té lộn mèo một cái thôi, anh không biết tôi sao? Tôi là con gián dẫm không chết, sao có thể dễ dàng xảy ra chuyện như vậy?”

Ánh mắt Phùng Dị nhất thời trở nên phiền muộn và cổ quái, sau ba giây nhìn tôi chăm chăm, hần đột nhiên buông tay, xoay người rời đi.

“Này – Công Tôn...”

Hần không quay đầu lại, tính tình quái gở chẳng thể hiểu được.

Lúc này đám người Đặng Thân đã hoan nghênh Cảnh Yểm, xưng huynh gọi đệ, tôi không thể làm gì đưa mắt nhìn Phùng Dị rời đi, nhún vai xoay người lại, trong lúc vô tình chạm phải một đôi mắt lạnh như băng.

Tuy Cảnh Yểm đang hàn huyên khách sáo với mọi người, nhưng ánh mắt lại vượt qua đám người, lạnh lùng bắn thẳng lên người tôi.

Da đầu tôi tê rần, không thể đoán được hần có dụng ý gì, thấp giọng nói: “Ta đi hỏi bẩm chủ công!” Rút cổ một cái, nhân cơ hội chuồn thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 69: Phá Vây

Cảnh Yểm nhỏ hơn Đặng Vũ một tuổi.

Hần quả nhiên là một người kiêu ngạo, nghe nói Đặng Vũ nhận chức tướng quân, tuổi tác lại chỉ hơn mình có một, rất không phục, nhưng sau đó nghe thấy tên họ quân là tôi đã giao thủ cùng hần, cũng nhỏ hơn hần một tuổi, hần mới hết ý kiến.

Cảnh Yểm ra sức đề nghị Lưu Tú nhanh chóng tập hợp binh mã Thượng Cốc, sau đó bình định Hàm Đan, tuổi trẻ khí thịnh, sau ba lần bốn lượt, rốt cuộc Lưu Tú cười khen hắn một câu: “Tiểu Nhi Lang có chí lớn!”

Lời này thoát nghe giống như đang khen ngợi, đặc biệt phối hợp với nụ cười dịu dàng thân thiết của Lưu Tú, cho dù ai nghe cũng đều cảm thấy hắn đang khen. Tội đi guốc trong bụng Lưu Tú, lời này hẳn đúng là khen ngợi Cảnh Yểm, đồng thời cũng chỉ nói cho xong, lúc này nếu hắn thực sự liên lạc với Thượng Cốc, đem binh bình định Hàm Đan, là chuyện quá hoang đường.

Có lẽ trước kia đối với chuyện của Lưu Tử Dư hứng tôi chỉ hoài nghi ba phần, nhưng bây giờ đã tăng lên thành bảy tám phần. Bản lĩnh nói láo của bọn Lưu Tử Dư càng lúc càng lớn, lại dám nói với bên ngoài Hán binh ở Nam Dương là quân tiên phong của bọn họ, thậm chí còn nói Thái Thú quận Đông là Địch Nghĩa mười mấy năm trước tạo phản bị chém đầu vẫn còn sống, giờ phút này đang cầm quân dẹp loạn thay bọn họ, ra Hồ vào Hán.

Nói láo như vậy thật sự không sợ Địch Nghĩa chết rồi biết được, nhảy từ trong quan tài ra tìm bọn họ tính sổ hay sao.

Tiếc rằng, người biết rõ chân tướng lại không có mấy, mấy lời nói láo kinh thiên động địa này truyền ra, hiệu quả kinh người, ngay lập tức Triệu quốc ở phía Bắc, Liêu Đông ở phía tây, tất cả đều thuận theo răm rắp.

Mùng bốn, chúng tôi rời khỏi thành Lư Nô, chuẩn bị đi tới huyện Kế – Trác quận.

Huyện Kế vốn là đô thành nước Yên, tôi ước lượng, qua Hoàng Hà đi lên phía bắc, cứ bắc tiến, tới huyện Kế cũng coi như đã đến bên cạnh thành phố Bắc Kinh thời hiện đại.

Vừa tới huyện Kế, Lưu Tú lập tức lệnh Vương Phách đi dán cáo thị trên đường cái, lấy danh nghĩa Hán triều Canh Thủy chiêu binh mã mã.

Người đuổi ngựa mệt, vất vả lắm mới sắp xếp xong quán trọ, chưa kịp ngả lưng, đã nghe thấy tiếng rùm beng ngoài cửa. Tôi đành phải ngồi bật dậy, mặc lại khôi giáp, mở cửa đi ra ngoài.

Đa số mọi người cũng chưa kịp nghỉ ngơi, đổ dồn ra ngoài cửa.

Vương Phách đỏ bừng mặt, là ầm lên về phía đám người Lưu Tú: “Minh công bảo ta đi dán cáo thị chiêu binh, nhưng trăm họ trong thành cười ta không tự lượng sức. Minh công ơi, chúng ta ở đây e không được lâu dài, lòng dân huyện Kế sớm đã bị Lưu Tử Dư mua chuộc rồi.”

Bên này còn đang loạn cả lên, đột nhiên lại có một người từ bên ngoài đi vào, người còn chưa tới đã nghe tiếng hô hoán: “Không xong rồi – Truy binh Hàm Đan đã tới Trác quận.”

Trong đầu nổ “Ầm” một tiếng, thân thể tôi lung lay suýt ngã, may hai tay kịp thời bám lấy khung cửa.

Mặt Lưu Tú trắng bệch, đôi mắt thường ngày luôn híp lại lúc này mở cực lớn, tròng mắt tối om, gò má cao gầy cắt không còn giọt máu.

Tôi không nhận được cảm thấy đau lòng.

Từ ngày chạy trốn đến giờ, khiến cho cả thể xác lẫn tinh thần chàng đều mệt mỏi, nhưng vì muốn ổn định lòng quân nên chàng chẳng thể biểu lộ một tia lo âu khản trương nào. Chuyện gì cũng giấu ở trong lòng, không thể nói ra...

“Truyền lệnh xuống, nhanh chóng thu dọn hành lý, rút khỏi huyện Kế, chuẩn bị về nam!” Đặng Vũ phản ứng nhanh nhất, quyết định cực nhanh.

“Đại tư mã!” Cảnh Yểm đứng ra. “Hiện nay binh từ phía nam tới, tuyệt đối không thể về nam được! Thái thú Ngư Dương Bành Sùng chính là đồng hương của Lưu công; Thái thú Thượng Cốc, là cha ta. Nếu hai quận này phát tinh binh tới, cả vạn kỵ binh, Tử Dư ở Hàm Đan, tính là cái gì!”

Hắn nói cũng có lý, truy binh từ phía nam tới, nếu chúng tôi không chạy lên phía bắc, trái lại rút lui về phía nam, chẳng phải tự chui đầu vào lưới?

Nhưng cũng chẳng ai đảm bảo được còn có thể kiên trì bắc tiến được bao lâu nữa, có lẽ hôm nay, có lẽ ngày mai... Không đợi chúng tôi chạy tới Ngư Dương hoặc Thượng Cốc, đã bị truy binh đuổi kịp rồi. Huống chi Ngư Dương và Thượng Cốc đều là địa bàn của người khác, hiện nay Bành Sùng và Cảnh Huống cha của Cảnh Yểm còn chưa đầu quân cho Hàm Đan, đợi thêm mấy ngày nữa, tình hình có thay đổi tệ hơn, bọn họ còn có thể giữ vững thành tâm ra nhập Canh Thủy Hán triều, ủng hộ Lưu Tú nữa hay không?

Tương lai mờ mịt, tôi tuy là người tương lai, nhưng đối với giai đoạn lịch sử này cũng hoàn toàn không hề hay biết. Cái này giống như một canh bạc, cầm chính số mạng của mình đánh cuộc!

“Bá Chiêu!” Lưu Tú cười, cũng chỉ có chàng, trong giây phút nguy hiểm này mới có thể điềm đạm nhã nhặn mỉm cười như vậy. Chàng chỉ Cảnh Yểm, nhìn mọi người cất cao giọng nói: “Ta sẽ vẫn đi lên phía bắc!”

Mọi người trở mắt nhìn nhau, tuy không giải thích được, nhưng cũng không tỏ ý phản đối. Sau đó mọi người tản đi, chuẩn bị công việc tiếp tục bắc tiến.

“Lệ Hoa!”

Tôi vẫn đứng dựa vào khung cửa, nghĩ đến mấy ngày tới tiếp tục bôn ba, sắc mặt tôi chắc rất khó coi.

Các một ngưỡng cửa, ánh mắt Lưu Tú mê mang nhìn tôi, dưới đáy mắt vừa có nhu tình, lại thương xót và hổ thẹn.

Tôi cười kiên định, đưa tay ra phía chàng.

Chàng đưa tay nắm lấy tay tôi, lòng bàn tay rộng lớn ướt lạnh mồ hôi.

“Không sao đâu! Tất cả rồi sẽ ổn thôi!” Tôi thấy được trái tim yếu ớt của chàng, người đàn ông này, dịu dàng như vậy, quan tâm như vậy, tất cả ưu sầu đều giấu ở trong lòng. “Đến được Ngự Dương, Thượng Cốc, tất cả sẽ khá hơn.”

“Lệ Hoa...” Chàng xúc động kêu lên, giờ tay ôm lấy tôi, lực cánh tay rất chặt, dường như muốn siết lấy eo tôi: “Đề nài phải mệt mỏi rồi...”

“Tú Nhi, lấy gà theo gà, lấy chó theo chó.” Tôi cười nhạo, trong lòng chua xót. “Cho dù phải làm chó nhà có tang, thiếp cũng phải chạy cùng với chàng, không phải sao?”

Trên môi bỗng nhiên lạnh lẽo, Lưu Tú đột nhiên hôn tôi. Bờ môi lạnh như băng, nụ hôn nóng rực, chàng giương như đang muốn phát tiết ưu tư kiềm chế đã lâu, nóng bỏng như vậy, đau đớn như vậy, mấy lần răng của hai chúng tôi đụng cả vào nhau.

Chàng hôn đến mức môi tôi hơi đau, nhưng tôi không có cách nào từ chối chàng, không có cách nào nhấn tâm đẩy chàng ra, lòng đau đớn, cùng chàng quấn lấy nhau.

“Loảng xoảng—”

Đột nhiên có tiếng vang lớn khiến cho hai chúng tôi bừng tỉnh, nghiêng đầu nhìn một cái, Mã Thành ngã ra như phỗng đứng ở trong sân, trước chân một đồng đồ gốm bể tan tành.

“Ta... Ta... không... không thấy gì hết!” Hân kinh hoàng thất thố, quay đầu chạy, kết quả vấp phải mảnh gốm dưới chân, té lộn mèo một cái.

“Ha ha...” Tôi quay đầu nhìn về phía Lưu Tú, không nhịn được cười to: “Ha ha... Ha ha ha...”

“Nàng còn cười!” Chàng bóp mũi tôi.

Tôi đẩy tay chàng ra, cười không nhịn nổi: “Minh công... Đại tư mã Lưu Tú... Long dương đoạn tụ... haha, nếu truyền ra ngoài...”

Chàng dùng sức đẩy tôi tới cửa, tiện tay cài cửa lại, nặng nề đề tôi lên cánh cửa: “Thanh danh cả đời ta bị huỷ trong tay nàng!”

Hơi thở ấm áp của chàng phảng phất qua gò má tôi, nhột nhột ngứa náy, trong lòng tôi giật thót, kêu lên: “Lưu Tú, buông tay!” Thấy khuôn mặt anh tuấn gần trong gang tấc, tôi nghĩ hươu nghĩ vượn, dằn dằn không nhịn được: “Nếu không buông tay, hậu quả... tự chịu...”

Chàng hiển nhiên không hiểu ý nghĩa thực sự của lời cảnh cáo này, lại càng xáp tới gần, mắt đầy ý cười: “Nàng và ta đã là vợ chồng...”

Nghe thấy lời này, tôi không do dự nữa, tay trái vòng qua sau ót chàng, đè đầu chàng xuống, nhón chân lên môi kẻ môi, bịt miệng không cho chàng nói, tay phải vuốt ve tóc mai chàng.

Da thịt của chàng nóng bỏng, giống như một cây đuốc, tôi chủ động tiến tới khiến chàng thần chí đại loạn.

Trong lúc nhất thời chàng dường như ngừng thở, ánh mắt mê ly, hai tai đỏ hồng, ngọn lửa dục vọng hừng hực trong đáy mắt, ngực không ngừng phập phồng.

“Tự gánh lấy hậu quả...” Ngón tay tôi lướt trên tóc mai, nhón chân lên đưa môi sát lại tùy tai phải của chàng, đưa đầu lưỡi khẽ liếm một cái.

Cả người chàng chấn động, nặng nề hít một hơi: “Lệ... Hoa.”

Tôi nháy mắt mấy cái, nhìn mặt chàng vừa bối rối vừa lúng túng, nghĩ đến các loại biểu hiện trước kia của chàng, chợt tỉnh ngộ: “Chẳng lẽ chàng vẫn còn là xử...” Đột nhiên im miệng, tôi cắn môi nín cười, chàng ù ù không hiểu, nghi ngờ nhìn tôi, vẻ mặt này quả thực quá đáng yêu, quá mê người, ngây thơ như đứa trẻ.

Tôi không nhịn được hôn chụt lên môi chàng một cái: “Ngoan, sau này cứ đi theo chị, chị sẽ thương ‘cưng’ thật tốt...” Trong lòng đột nhiên vì sự phát hiện này mà vui vẻ không thôi.

“Nàng lại đang nói linh tinh gì đó!” Chàng cười nâng gò má tôi lên: “Có lúc cảm thấy nàng giống như một đứa trẻ chưa trưởng thành, cần người ta chăm sóc yêu thương, có lúc lại cảm thấy nàng trưởng thành hơn tất cả mọi người, một mình tự lo tất cả, không thua nam nhi. Lệ Hoa...” Chàng nắm tay tôi đặt trên ngực mình: “Đời này lấy được người vợ như nàng, ta còn cầu gì hơn nữa?”

Cả phòng tràn ngập nhu tình, tôi cảm động, trái tim nhảy tung tung.

Cặp mắt trong suốt như nước của Lưu Tú càng lúc càng gần, cuối cùng, chàng thờ dài một tiếng, cúi đầu hôn một cái...

“Đại tư mã!”

Trên cửa rầm một tiếng, có người ở bên ngoài dùng sức đập cửa, dùng lực mạnh khiến cho lưng tôi bị đau. Cửa chưa mở ra, nếu không phải tôi còn đang dựa lưng vào cánh cửa, người bên ngoài sớm đã phá cửa mà vào.

“Văn Thúc – có ở đó hay không? Âm Kích—“ Bên ngoài hơi hỗn loạn, tiếng ồn ào không ngừng, hơn nữa người gọi cửa tỏ ra rất nóng nảy. Tôi xoay người kéo cửa ra, Đặng Thần đang định đập cửa, tay giờ cao suýt nữa đập trúng mặt tôi.

“Đắc tội!” Hắn thả tay xuống, vẻ mặt khẩn trương: “con của Nghiễm Dương Vương Lưu Tiếp ở huyện Kế khởi binh hưởng ứng Lưu Từ Dư, hẳn đang dẫn binh muốn tới bắt Văn Thúc...”

“Cái gì?!”

Đứng là tránh vô đưa gặp vô đưa, sợ điều gì sẽ gặp điều đó!

Tôi đẩy Lưu Tú một cái, kêu lên: “Mau chóng rút lui!”

Đặng Thần nói: “Ta đã dắt ngựa tới rồi, nhân lúc hỗn loạn ai trốn được thì trốn... Văn Thúc, ba của ở huyện Kế đã đóng, chỉ có cửa Nam còn mở, nghe nói có sứ giả Hàm Đan đến, Lưu Tiếp lệnh cho quan lại dưới hai ngàn thạch trong thành tất cả phải ra khỏi thành nghênh đón. Hiện giờ chúng ta chỉ có thể thừa dịp loạn lạc từ cửa Nam xông ra ngoài, nói không chừng...”

“Đánh ra!” Tôi giọng hung hăng, cướp lời hắn, không chút chậm trễ đẩy Lưu Tú ra ngoài. “Anh họ, huynh mang Văn Thúc đi trước!”

“Âm Cơ!”

“Lệ Hoa!”

Lưu Tú trở tay nắm lấy cổ tay tôi.

“Ta đi một lát sẽ trở lại! Gặp ở cửa Nam!” Tôi tránh thoát tay chàng.

“Lệ Hoa —— “

Bất chấp tiếng gọi lo lắng sau lưng, trong đầu tôi lúc này chỉ nghĩ tới năm mươi con chiến mã.

Chạy một mạch đến chuồng ngựa sau quán trọ nhìn một cái, trong lúc hỗn loạn ở trong chuồng ngựa chỉ còn lại tám ba mươi con, có lẽ số còn lại đã bị người khác đánh cắp để bỏ chạy.

Tôi nổi trận lôi đình, hướng về phía ba mươi người còn lại hét lên: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Lên ngựa! Theo ta phá vòng vây!” Phóng người lên ngựa, chỉ huy đám kỵ binh như rắn mất đầu kia lao ra khỏi quán: “Đi về phía cửa nam!”

“Tuân lệnh!”

Trên đường vô cùng hỗn loạn, bên ngoài quán trọ bách tính ở đâu không biết ùn ùn kéo ra đông nghịt đến con cá cũng không chui lọt. Đội kỵ binh vọt qua mấy lần không thành công, tôi rút kiếm gầm lên: “Mau tránh ra! Nếu không muốn chết tất cả mau nhường đường cho ta!”

Bọn họ đến đâu với mục đích gì, tôi còn không hiểu rõ hay sao? Chẳng qua muốn thừa lúc loạn lạc, một cái mạng của Lưu Tú đáng giá mười vạn thạch, phần thưởng này mê hoặc tới mức khiến cho con người ta mất đi nhân tính, huống chi bách tính ở huyện Kế chẳng có nửa phần giao tình với Lưu Tú, chàng là ai, sống hay chết cũng không quan trọng, quan trọng là chàng có thể giúp bọn họ đổi lấy vàng bạc, tài sản, quyền thế!

Đám người hùng hổ, tiếng ồn ào huyền nào không ngừng, có nông phụ còn cầm rau củ trúng thói ném về phía chúng tôi. Có người khoi mào, lập tức có người bắt chước, cầm cả hòn đá ven đường ném tới. Một vài tráng hán sức khỏe hơn người, nhặt hòn đá chẳng những to mà con sắc nhọn, có tên lính bên cạnh tôi không để ý, bị đá đập trúng ót, lập tức máu tuôn như suối, ôm đầu kêu thảm một tiếng ngã vật khỏi ngựa.

Tôi tức đỏ mặt, lúc này đột nhiên từ phía nam truyền đến một tiếng hét đầy hưng phấn: “Bắt lấy Lưu Tú — Lưu Tú ở đó—— “

Đám người ngừng một lát, ào ào như thủy triều vọt về phía nam.

Tìm tôi đập loạn, tay siết lấy cương ngựa run rẩy không kiềm chế được: “Giương cung lên!” Liếc mắt một cái, thấy sau lưng chỉ có lác đác mấy người nghe theo lời tôi giương cung lên, những người khác còn đang u mê mờ mịt không kịp phản ứng.

Tôi giận điên lên, khàn giọng: “Giương cung lên! Theo ta xông tới cửa Nam! Trên đường đi ai dám ngăn cản! Gặp thần giết thần, gặp phật giết phật!”

Tôi không quan tâm, xem ai dám động vào Lưu Tú, chàng là ... Kẻ nào dám động vào một ngón tay của chàng, tôi sẽ băm thầy kẻ đó làm vạn đoạn!

Hơn ba mươi kỵ binh chạy lên phía trước, che trước ngựa cho tôi, tôi không chút lưu tình vung roi: “Kẻ cản ta phải chết—— “

Giờ phút này, tôi giống như một sát tinh khát máu. Lưu Huyền nói đúng! Đàn bà đã giết người không còn là đàn bà nữa! Giờ phút này, trong tôi sinh ra ma chướng, chẳng quan tâm bọn họ có hiền lành vô tội hay không, kẻ nào muốn lấy mạng Lưu Tú, tôi phải lấy mạng kẻ đó trước!

Bách tính có lẽ bị cổ sát khí kia đoạn sợ, đầu sao họ cũng tay trời gà không chặt, chỉ muốn kiếm được chỗ tốt, không muốn lấy mạng ra để đánh đổi, vì vậy thét lên rồi rít nhường đường, có kẻ tránh không kịp, bị vấp chân té ngã, bị kẻ khác dẫm đạp.

Cửa Nam, đóng chặt!

Bách tính bao vây quanh công, tôi liếc mắt liền thấy đám người Đặng Vũ đang ngồi trên lưng ngựa, nhưng bất kể tôi lục soát thế nào, cũng không nhìn thấy bóng dáng Lưu Tú đâu. Hai mắt tôi choáng váng, suýt nữa nghẹn thở.

Chân đạp bàn đạp, một tay cầm cương, tôi đứng hẳn người lên, đưa mắt trông về phía xa. Lưu Tiếp mặc áo hoa đội mũ gấm đứng trên công thành xem náo nhiệt, hơn ngàn binh lính chặn ở cửa thành, đang động thủ giao chiến với đám Đặng Vũ. Trước có quân lính tập kích, sau có trăm họ chặn đường, trông thật nửa bước cũng khó đi.

“Bắn tên cho ta!” Tôi giờ kiểm vùng lên, mũi kiếm nhắm thẳng vào Lưu Tiếp. “Ai có thể bắn hẳn rơi khỏi lầu, trọng thưởng vạn kim!”

Tôi hồ đồ rồi, tiền thưởng thuận miệng nói ra, đâu để ý có thể thực hiện được hay không. Trong khoảnh khắc tiếng vèo vèo vang lên, bắn thẳng đến công thành, Lưu Tiếp thấy tình thế không ổn, sớm được gia tướng che chở lùi về lỗ châu mai.

Tôi lại đem mũi kiếm chỉ về phía binh lính ở công thành, đáng tiếc người của chúng tôi cũng đang ở đó, không thể bắn tên lung tung được. “Xông lên!”

Tiếng vó ngựa ầm ầm đạp lên nền đất, như tiếng rống gầm cuốn tới.

“Âm Kích!” Có người từ đối diện thúc ngựa tới gần, tôi định thần nhìn lại, hoá ra là Phùng Dị.

“Văn Thúc đâu?”

“Hắn ở phía sau, Thứ Huống đang ở cùng hắn...”

Tôi quay đầu ngựa lại, chạy thẳng tới phía sau, quả nhiên chưa đi được bao xa, đã thấy Lưu Tú bị một đám bách tính dốt nát vây vào giữa, xe ngựa không thể động đậy. Điều Kỳ đứng trước xa giá, tay cầm trường mâu, không biết nên làm thế nào cho phải.

“Điều Thứ Huống!” Tôi giận dữ quát một tiếng, “Người đang làm cái quái gì vậy?”

Ánh mắt Điều Kỳ sáng lên, như trút được gánh nặng. “Âm... Hộ quân! Mau tới đây! Đại tư mã không cho lạm sát kẻ vô tội!”

“Ngu ngốc đáng chết!” Tôi tức giận mắng to, trường tiên trong tay vùng lên, thấy người là đánh: “Cút ngay! Kiếm trong tay ta không phải đồ chơi, muốn tìm chết cứ tới thử một chút!”

Bách tính xung quanh thét chói tai, ôm đầu trốn chạy như chuột, đám người buông lỏng, nhưng vẫn có mấy tên vẫn chưa từ bỏ ý định, tôi vẩy tay để đám kỵ binh chuẩn bị cung tên, còn kẻ nào dám cản trước xe, giết không tha.

Những người đó lúc này mới hiểu tôi không nói đùa, tán loạn bỏ chạy luôn.

Tôi thờ hồn hên đến gần xe ngựa, thấy cánh tay phải của Lưu Tú chảy máu, tay trái cầm kiếm, mặt rất ảm đạm. Chàng thấy tôi tới, còn dám cười: “Nàng...”

“Bốp!” Tôi giờ tay nện một quyền lên trên mặt chàng.

Mọi người kinh ngạc, ngay cả Phùng Dị đi theo tôi tới đây cũng ngây dại.

“Lúc này... Lúc này còn muốn làm anh hùng gì?” Tôi nghẹn ngào thét lên, có thể không cho mình rơi lệ. Vết thương trên cánh tay chàng nhìn rất đáng sợ, máu loang khắp tay áo. “Được! Chàng có tấm lòng nhân từ, chàng phải làm người tốt, lưu danh thơm, vậy thì để ta làm ác ma là được!”

Lúc chúng tôi nói chuyện đám thủ hạ của Lưu Tiếp nhanh như chớp đánh bọc tới, tôi nổi giận, giục ngựa về sau, giờ tay một kiếm chém ngay tên lính xông lên đầu tiên, chém hẳn rơi thẳng xuống ngựa.

“Ta giết người thay chàng!” Tôi rống to.

“Lệ Hoa——”

“Chàng thử thương thêm một người nữa xem?!” Tôi đỏ mắt, quay đầu gầm lên với chàng. “Chàng thương một người, ta giết một người!”

“Lệ Hoa——”

“Vì chàng, giết người phóng hoả, ta không sợ chi hết!”

“Lệ Hoa—— Nằm xuống——” Lưu Tú nhanh chóng rống lên, đột nhiên từ trên xe nhảy xuống, một chân đạp lên xa giá, phi thân nhào tới chỗ tôi.

Trong khói bụi mịt mù, tôi bị chàng ôm vào trong ngực kéo xuống ngựa, ngựa bên người hí lên một tiếng, bị một đao chém trúng cổ, ầm ầm ngã xuống đất.

Lưu Tú ôm tôi lăn thêm ba bốn vòng, tôi còn chưa hoàn hồn, quay đầu đã thấy Phùng Di giục ngựa xông tới căn ở phía sau, Diêu Kỳ đem hai chúng tôi kéo lên ngựa, dồn khí đan điền, hét lớn một tiếng: “Đẹp đường——” (Thật ra là chữ TẤT 辟: ‘lúc vua xuất hành, mở đường quét tước sạch sẽ, cấm qua lại; nói chung chỉ những việc liên quan đến hành tung của vua’)

Đẹp đường! Thiên tử ra ngoài đi tuần, chữ này đội vệ binh lúc nào cũng hét rất to. Một tiếng quát như sấm, khiến cho mọi người trong phút chốc sợ mất hồn mất vía.

Nhân lúc mọi người chưa hoàn hồn, Diêu Kỳ giục ngựa kéo xe ngựa chạy như bay về phía công thành.

Máu tươi văng khắp nơi, thây phơi khắp nơi, đám người Đặng Vũ đã chém chết toàn bộ đám lính gác cổng, mở cửa Nam. Vó ngựa đạp lên đám thi thể, xông ra khỏi khe cửa hẹp, chạy về phía xa xa mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Tú Lệ Giang Sơn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.